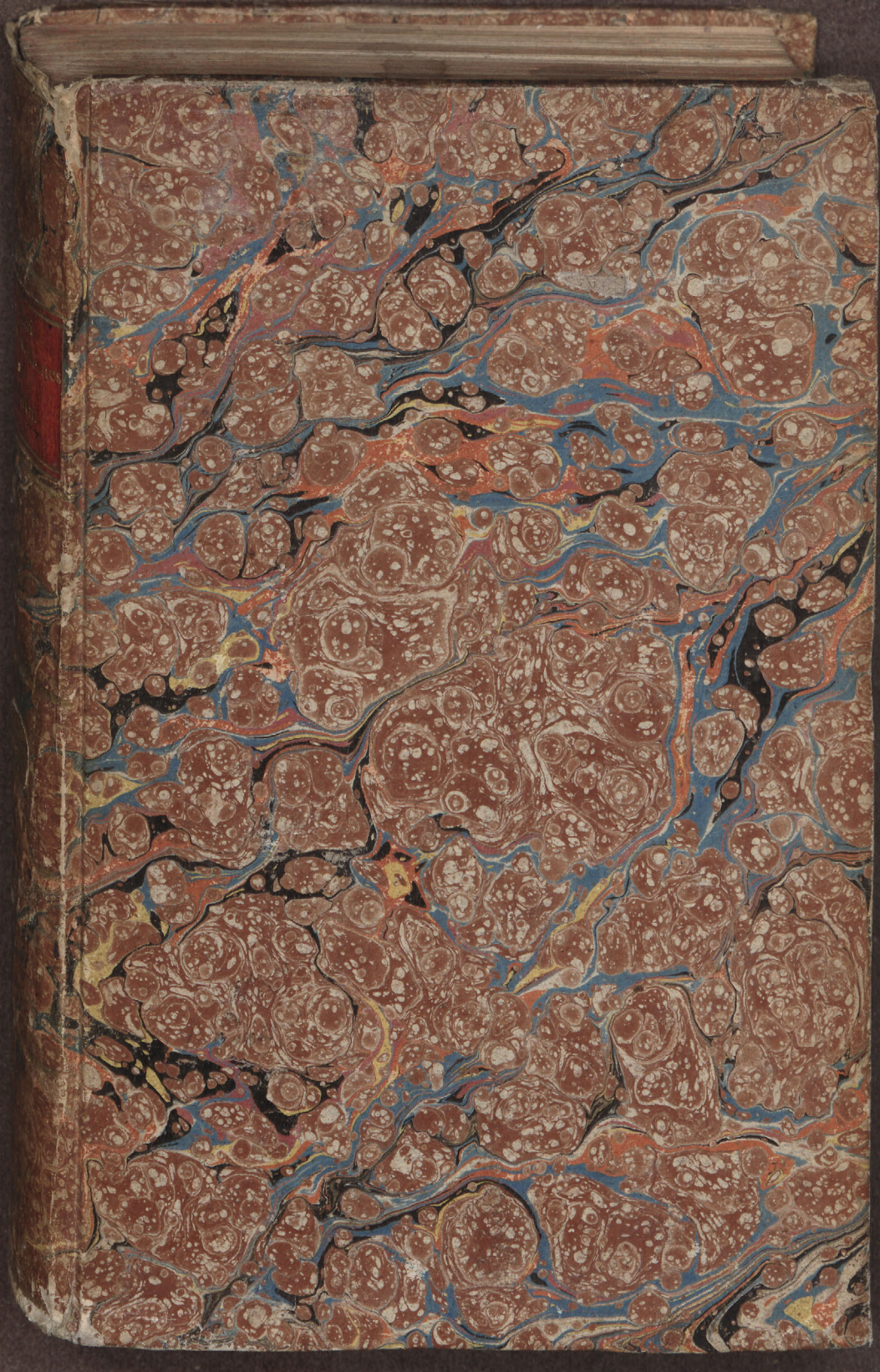

ANIMADVERSIONVM

AD

IAC. VELLERI

GRAMMATICAM GRAECAM

SPECIMEN PRIMVM

AVCTORE

IOH. FRIDER. FISCHERO

B. C.

LIPSIAE

SVMTV CASP. FRITSCHII

A. C. CIↃIↃCCLXXXXVIII

ANIMADVERSIONUM

AD

IAC. VELLERI

GRAMMATICAM GRAECAM

SPECIMEN PRIMUM

AUCTORE

IOH. FRID. FISCHERO

BIBLIOTEKA KLASYKA

6005

BIBLIOTEKA UNIWERSYTECKA

93711

IOH. BOHEMI

AA. M. POETAE LAVREATI ET SCHOLAE DRESDENSIS AD AEDEM S. CRVCIS RECTORIS

EPIGRAMMA

IN IAC. VELLERVM

Relligionis apex erat, insignisque precator,
Atque inopum clemens altor, asylon, erat.
Curabat Musas, linguasque fouebat, et artes,
Et Sophien: Sophies hinc et in aede quies.
In factis eius candor; facundia grata:
Illustres dotes mentis, et ingenii.
O Pietas! o Euepie! Doctrinaque paucis
Concessa! in cineres itis, et in nihilum.
Vellerus iacet hic, virtutum gemma, rubinus
Theisophiae, Eusebiae, Pansophiaeque, adamas.
Vellerus iacet hic: Vellerus, praeco salutis,
Atque aulae lumen, Saxonis, omnium, amor.

VIRO

MAXIME REVERENDO

ERDMANO RVDOLPHO

FISCHERO

SERENIS. PRINCIPIS SAXO COB. ET SALF. A CONFESSIONE AD AEDEM S. MAVRITII COBVRGI PRIMARIAM SACRIS FACIVNDIS ARCHIDIACONO COLLEGIIQVE ECCLESIASTICI VRBICI SENIORI

PARENTI OPTIMO

VIRO

PLVRIMVM REVERENDO

GEORGIO FRIDERICO GERNHARDIO

AD AEDEM S. MAVRITII COBVRGI PRI MARIAM SACRIS FACIVNDIS DIACONO ITEMQVE AD AEDEM S. CRVCIS ECCLE SIASTAE

AFFINI LONGE CARISSIMO

VIRO CLARISSIMO

IOHANNI HENRICO
GVRTLERO

SCHOLAE QVAE COBVRGI SENATVS
LIBERALITATE FLORET MAGISTRO
COLLEGIIQVE SCHOLASTICI
SENIORI

FAVTORI IN PRIMIS COLENDO

TENVE HOC ATQVE MINVTVM

OPVSCVLVM

D. D. D.

IOH. FRIDER. FISCHERVS

Q. B. V.

Etsi, cum ante expugnatam a Turcis Constantinopolin, tum post ea etiam tempora, non paucos in ciuitatibus humanis propemodum omnibus repertos esse constat, qui animum ad praecepta linguae Graecae literis tradenda appellerent: tamen neminis hoc in genere opera tam multa doctissimorum hominum puncta

tulisse,

1. Exponere de grammaticis Graecis, et veteribus, et recentioribus, eorumque scriptis, post Morhofium Polyh. liter. 4, 6., instituit Fabricius Biblioth. Gr. 5, 7. Vol. 7. edit. pr. Et recentiorum quidem grammaticorum nomina recte augeri possunt nomine Kohlhansii. Nam *Ioh. Christo. Kohlhansius*, popularis meus, qui gymnasium Casimirianum doctrinae suae grauitate, et copia, superiori saeculo ornavit per quatuor, et triginta, annos, edidit Coburgi quaternis A. C. 1640. *Grammaticam Graecam, ad nouam linguae Graecae docendae methodum accommodatam*: et A. C. 1653. *Isagogen in linguam Graecam, siue Grammaticam Graecam, Graece conscriptam, et paradigmatis, ac tabellis, in Etymologia, sententiis vero, et exemplis, Graecorum auctorum in Syntaxi, repraesentatam: subiunctis de etymologia regulis memoriae seruientibus. Cui accessit Epistola Iohannis Apostoli prima, cum suo vocabulario, pro initiatis, et vtriusque partis huius opusculi grammatici Lexicon in eiusdem versione vtendum.* Etiam *Godofredus Steinbrecherus* Grammaticam Graecam emisit Lipsiae A. C 1707. octonis. Quanta vero prouidentia, et diligentia, adhi-

tuliſſe, quam Iac. Velleri, viri memoria, ob plurima alia in rem, et literariam, et Chriſtianam, promerita, immortali digniſſimi [2], videtur. Vix enim Grammatica eius erat ſuperiore ſaeculo [3] in lucem emiſſa, quum permulti ſcholarum publicarum, non modo in Germania, ſed etiam in exteris regionibus, iique egregii, magiſtri illa, contemtis ferme, abiectiſque, caeteris huiuſmodi libellis, ad adoleſcentulos literis Graecis imbuendos, non aliorum auctoritate, vt fit, arbitratuque, ſed ſua ſponte, ſuoque iudicio, vterentur, et tanto quidem ſtudio, tanta contentione, tanta conſtantia, vt perpaucis libris ſcholaſticis tot videre editiones contigerit, quot vidiſſe ſcimus hoc opuſculum Velleri grammaticum [4]. Et quoniam multi

adhibenda eſſet in vtendis recentiorum grammaticorum libris, et horum, qui Graece ſcripſiſſent, vt Emanuelis Moſchopuli, Theodori Gazae, Emanuelis Chryſolorae, Conſtantini Laſcaris, Demetrii Chalcondylae, et eorum, qui linguam praeoptaſſent Latinam, vt Ioh. Varennii, Georgii Fabricii, Nic. Clenardi, Pe. Anteſignani, docuit in dialogo *de parum fidis Graecae linguae magiſtris, et de cautione in illis legendis adhibenda*, Pariſiis A. C. 1587. edito, *Henr. Stephanus:* qui idem ſex annis ante eadem in vrbe emiſerat libellum, qui inſcribitur *Paralipomena Grammaticarum Gr. linguae inſtitutionum, item animadverſiones in quaſdam grammaticorum Graecorum traditiones.*

2. De vita Iac. Velleri omnium diligentiſſime expoſuit, addita etiam eius effigie, *Ioh. Andreas Gleichius*, theologus clariſſimus, in Parte Annalium eccleſiaſticorum altera p. 207. — 312. [Dreſdae, et Lipſiae, A. C 1732. 4.]

3. Lipſiae A. C. 1635. octonis.

4. Grammatica Graeca Velleri exiit, non ſolum Lipſiae a. 1635. a. 1636. a. 1640.: quam tertiam eius editionem quot excepiſſent inſequutis viginti annis aliae, tum

multi in eo multa reperiſſe reconditiora, atque obſcuriora, ſibi videbantur, quam quae cerni a pueris, inueſtigarique, poſſent: extitere etiam, qui breuia inde praeceptorum lucidorum, et in promtu poſitorum, quaſi corpuſcula conficerent[5]. Probabatur autem iſte Velleri libellus pleriſque maxime

tum quidem, quum haec ſcripſimus, ignorabamus: a. 1660. a. 1663. a. 1671. a. 1677. a. 1682. a. 1683. a. 1688. a. 1689. a. 1690. a. 1694. a. 1696. a. 1700. a. 1702. a. 1703. a. 1705. a. 1708. a. 1710. a. 1714. a. 1715. a. 1716. a. 1718. a. 1725. a. 1728. a. 1731. a. 1735. a. 1739. a. 1749. a. 1756. a. 1781.: ſed etiam Francof. a. 1650.: Gedani a. 1661.: Amſtelod. a. 1691.: cuius editionis exemplar ego ipſe poſſideo: a. 1696.: cuius editionis exemplar fuit in bibliotheca Brucuſii: vid. Catal. eius p. 217. n. 2171.: a. 1715.: v. Clerici Biblioth. ancienne, et moderne, To. 2. Part. 2. p. 448. ff.: Trai. ad Rhen. a. 1740.

5. Vt *Ioh. Martinus Steindorfius*, cuius *Vellerus Graecus in compendio Germanicus* exiit Curiae Nariſcorum A. C. 1735. 8.: *Ioh. Dan. Ouerbecquius*, qui *Synopſin fundamentorum grammaticalium Graecae linguae potiorum, maxime ſecundum Grammaticam Vellerianam*, edidit Lubecae a. 1769. 8.: *Ioh. Peiſquerus*, cuius *tabulae ad Grammaticam Velleri* emiſſae ſunt Leucoreae a. 1695., et a. 1711. 4. Atque hoc ipſo conſilio, vt tirones praecepta Velleri facilius arriperent, a *Ioh. Frider. Koebero* edita eſt *Grammatica Graeca harmonica Goliouelleriana* Lipſiae a. 1684. et a. 1688. 8., repetita a. 1701. a. 1720. a. 1734. a. 1745.: a *Lamb. Boſio* Syntaxis Graeca in concinnam methodum redacta, et a *Greuenio* Formationes temporum Graecorum verborum ſecundum Grammaticam Vellerianam: vtroque hoc libello primum auctum eſt a. 1715. exemplum Amſtelodamenſe opuſculi Velleriani: et *Principia ſermonis Graeci iuxta methodum recentiorum, quae vulgo Velleriana dicitur*, vulgata ſunt Turici a. 1744. et a. 1784. 8. Huc referri etiam poteſt *Specimen analyticum in nouam Iac. Velleri Grammaticam Graecam a quodam eius diſcipulo ex praelectionibus eius in epiſt. ad Epheſios exhibitum a.* 1655. 8.

maxime propterea, quod declinationum, et nominum, et verborum, in eo numerum, qui ab aliis grammaticis sine caussa nimis esset adauctus, scite, prudenterque, imminutum videbant[6]. Quam tamen ipsam ob caussam vituperatum a nonnullis, reprehensumque, fuisse bonum virum, quem fugit? Sapientem enim illam numeri declinationum nominum mutationem clamabant esse Laur. Rhodomani, non Velleri, inuentum[7]: quod quidem hic, si simpliciter cum consultoribus suis, ingenueque, agere voluisset, reticere omnium minime debuisset. Quicquid vero reprehensionis istius tandem sit: eam sane permultis eximiis libelli dotibus, ordine in primis praeclaro, quem auctor sequutus sit in tradendis praeceptis, ita esse compensatam, vt omnes compescerentur querelae, nemo, arbitror, inficiabitur facile: et quis non confiteatur libenter, Vellerum fuisse primum, qui de rationibus huius nouae doctrinae, atque caussis, in Praefatione ita disputarit, vt grauitas eius, atque veritas, cunctis pateret?

Itaque quum hoc Velleri opusculum eruditissimi homines sententiis suis tanto opere comprobarent: defectus autem varii, atque errata, quae

6. Vid. Ioh. Verueii praefat. ad Nouam Viam docendi Graeca p. 5. s. [Gaudae a. 1702. et Amstelod. a. 1765. 8.].

7. Morhofius Polyh. liter. 4, 6. 14. p. 784. Moller. *Iac. Velleri Grammatica laudatur ob declinationum species in compendium redactas: verum non fuit hoc eius inuentum, sed Laur. Rhodomani, qui in* Philomuso *suo iam tum eius meminit: quod Vellero dissimulatum.*

quae effugere in eiuſmodi libris, atque vitare, haud ſcio, an nulli vnquam contigerit, contingereue poſſit, in eo deprehenſa animaduerterentur: inuenti ſunt ſtatim, qui explere iſtas quaſi lacunas, maculaſque delere, ſtuderent. Quo quidem in numero fuiſſe nouimus Abrah. Tellerum, Chriſti. Daumium, Ioh. Alb. Fabricium [8], alioſque viros clariſſimos. Sed in hoc tanto etiam doctiſſimorum hominum Grammaticae Velleianae perficiendae, perpoliendaeque, ſtudio, tamen negari omnino non poteſt, multa etiam nunc eſſe, quae in ea, cum prorſus praetermiſſa ſint, tum minus recte tradita, neque praecepta ipſa inueniri idoneorum exemplorum, quorum maximam hoc quoque in genere vim eſſe patet, auctoritate, ac luce, illuſtrata, atque confirmata. Triplici igitur huic operis vitio ſi forte mederi ſtudiis noſtris, ſi non omnino, certe aliqua ex parte, poſſemus, experiri, atque tentare, componendo modico quodam animaduerſionum ad illud corpore, ex voluntate librarii, viri honeſti, ad quem ius libri Velleriani formulis ſtanneis deſcribendi pertinet, inſtituimus. Atque huius earum corporis prima pars iam eo potiſſimum a nobis conſilio edita eſt, vt doctorum hominum ſententias de noſtris hiſce qualibuſcunque conatis elicere-mus. Nam vbi non plane inutilem operam ab iis noſtram iudicari cognouerimus: tum hanc obſeruationum partem reliquae duae breui deinceps ſequentur. In capite de dialectis, quod per-

8. Vid. Herm. Sam. Reimari de vita, et ſcriptis, Ioh. Alb. Fabricii Commentarius p. 109. ſ.

pertractandum nobis nunc quidem ſumſimus, ita verſari placuit, vt, non ſolum ea, quae noſmet in legendis auctorum veterum ſcriptis ipſi annotauiſſemus adhuc, in medium proferrentur, ſed multa etiam ex Aemilii Porti Lexicis, et Michaëlis Metarii opere, peterentur, laudarenturque alii libri compluſculi, ſed boni illi, atque vtiles, quo, et diſcipuli noſcerent eos mature, et doctores haberent, quos amplius de hac grammaticae parte conſulerent. Graeca vero in Latinum non conuertimus, cum ne libelli modus temere creſceret, tum vt pueris eſſet, in quo ingenium, induſtriamque, liberaliter exercerent ſuam. Numus, vt hoc addam, cuius ſpecie indicem opuſculi exornandum curauimus, eximiae raritatis, primum e theſaurophylacio illuſtriſſimi Comitis, Antonii Guntheri, ab Ioh. Chriſto. Oleario, doctiſſimo viro, proditus, peculiarique libello, Arnopoli anno ſuperioris ſaeculi quinto, et nonageſimo, quaternis vulgato, illuſtratus, eſt: et Ioh. Bohemi[9] in Vellerum defunctum epigramma ex philotheca quadam deſcripſimus ipſi, cui auctor illud ſua manu inſeruerat ipſo emortuali theologi ſanctiſſimi anno[10].

Cur autem mihi hunc libellum ad vos potiſſimum, viri ſumma obſeruantia colendi, placuerit

9. Hic poëta pluribus aliis carminibus nomen, et laudes, Velleri viui celebrauerat temporibus diuerſis: quae eius carmina collecta ſunt a Ioh. Andrea Gleichio, atque edita, Annall. Eccleſſ. P. 2. p. 308. — 312.

10. Hoc eſt, A. C 1664.

erit mittere, qui requirat cauſſam, neminem fore ſpero, niſi qui ignoret forte, quantum liberi parentibus obſtricti beneficiorum vinculis ſint, quantaque inter neceſſarios, amicoſque, intercedere beniuolentiae coniunctio, quae etiam cultus ſignis, documentiſque, declaretur, debeat. Et tibi quidem ego, Pater venerande, praeter innumera beneficia alia, quibus tu me inde ab ineunte pueritia, in primiſque his quinque annis, quibus Lipſiae artium liberalium cognoſcendarum cauſſa commoratus ſum, non affeciſti, ſed cumulauiſti, amorem Graecarum literarum vnice debeo. Tu enim me, non ſolum initia earum ipſe, Vellero duce, perquam diligenter docuiſti, ſed talibus etiam Coburgi in diſciplinam magiſtris tradidiſti, qui ipſi eſſent bene in iiſdem verſati, et in quibus mihi Fenſlinii maxime, et Martinii, et Sandii, quem deus ſoſpitet! memoria per omnem vitam iucundiſſima erit, ita, vt iam tum quindecim annorum puer coeperim in legendis auctorum huius linguae libris hoc ſpectare, vt ſupplementa grammaticae Velleranae idonea collegerem. Sed quum tu me poſtilla, ſuaſu, et auctoritate, Cypriani, ſummi viri, Lipſiam mitteres, vt ſcientia, exempliſque, augerer: commendauiſti me in primis Erneſtio, viro, ſi quis alius, in Graeca literatura egregio. Quam quidem commendationem tuam ego ſane intellexi multis modis apud eum non parum ponderis habuiſſe. Etenim ille ipſe ſermonibus ſuis literarum Graecarum admirationem in animo meo tantopere exauxit, vt, quemadmodum

dum Kappio, viro clariſſimo, librorum optimorum omnis generis notitiam, Chriſtio, ſummo viro, omnis antiquitatis, in primiſque Romanae, ſtudium, Vinclero, viro ſapientiſſimo, philoſophicarum diſciplinarum amorem, Hebenſtreitio denique, viro fide antiqua, doctrinaque graui omni, excellentiſſimo, literarum orientis ſcientiam, cuius fundamenta iam Coburgi haud contemnenda in ſchola Ioh. Cunr. Nigrini ieciſſem, debeo, ita diſciplinae Erneſtii meam qualemcunque linguae Graecae, et Latinae, facultatulam, et tuis, Pater optime, praeceptis, acceptam referre non dubitem. Itaque gratiam deo O. M., et nunc habeo, et habere nunquam deſinam, quod Lipſiae mihi literis operam dare talium, tantorumque, potiſſimum virorum aetate contigit, nihilque optare vehementius ſoleo, quam vt mihi diutius commorari hac in vrbe, fauente numine diuino, ſcientiae bonarum artium, vel confirmandae, vel adaugendae, cauſſa, contingat. Te vero, cariſſime Affinis, incredibiliter literis Graecis delectari, ex eo maxime tempore planiſſime cognoui, quo tua mihi familiaritate frui, colloquique tecum per literas ſaepius, licuit. Et nuper admodum, quum ego te Coburgi viſerem, et ſalutarem, bibliothecae Apollodori, cura Taneguidi Fabri editae, exemplari me donauiſti, cuius marginibus manus M. Meibomii commiſit, et proprias coniecturas, et varietatem lectionis codicis Palatini ex editione Comeliniana, vt videtur, ſed addito tamen ſaepe iudicio, enotatam, et quod e bibliotheca Ioh. Gerh.

Gerh. Meuſchenii, clariſſimi theologi, qui eo Vltraiecti a vidua Meibomii erat donatus, in tuam venerat. Huius vero doni rara praeſtantia ego non mediocriter ſum, mihi crede, ad Graeca diligentius addiſcendi cupiditatem excitatus, ita, vt mirarer, locum augendi fuiſſe in eo, quod mihi iam pridem etiam maximum videbatur. Te denique, Gurtlere, vir doctiſſime, ipſum pueros ingenuos cotidie initiis linguae Graecae imbuere noui, tantaque humanitate, tamque ſingularibus virtutibus aliis, praeditum eſſe ſentio, vt te nunquam Parentem meum, amicum tuum a condiſcipulatu coniunctiſſimum, conueniſſe recorder, quin ego ex tuis ſermonibus, et voluptatis, et vtilitatis, plurimum perceperim. Etenim ſic mihi ab ineunte aetate ſemper perſuaſi, ſicque etiamnunc ſtatuo, non generoſos, non honoratos, non opulentos, ſed virtutum praeſtantia excellentes, homines, ſed verae, non fictae, ſed candidae, non ſordidae, eruditionis laude florentes viros, vnos omnium digniſſimos eſſe, quos amore alii ſummo, maximaque admiratione, proſequantur. Itaque ſaepenumero optaui, tempus vt nanciſcerer, quo meam mihi erga vos, viri maxime venerandi, pietatem, gratumque animum, et obſeruantiam, publice declarare liceret. Quam quidem opportunitatem mihi nunc a fortuna datam eſſe, laetiſſime gaudeo. Recipietis igitur opuſculum hoc leue, tanquam graue monumentum, et pignus, meae aduerſus reuerentiae: ſed erratis, quae obrepere facile potuiſſe intellego, veniam dabi-

tis, ita, vt amori me veſtro, fauorique, commendatiſſimum perpetuo habeatis. Ego quidem nihil magis, nihil ardentius, nihil vehementius, precor, quam vt tibi, Pater pie colende, diem natalem tuum, quem tu laetus hodie celebraſti, quam ſaepiſſime in poſterum celebrare contingat, et vt tibi vna cum Gernhardio, Gurtleroque, noſtris, valere quam diutiſſime liceat. Valete. Scripſi Lipſiae a. d. IIII. Kalendas Decembres A. C. CIↃIↃCCXXXXVIIII

Q. B. V.

Quum meminiſſemus laeti, magiſtros ſcholarum publicarum in omnibus propemodum orbis Germanorum maxime regionibus per centum, et ſexaginta amplius, annos in tradendis linguae Graecae initiis ita vſos eſſe praeceptis Grammaticae Iac. Velleri, vt innumerabilis quaedam puerorum, adoleſcentiumque, liberalium multitudo ex hac eorum inſtitutione, et plurimos perceperit, et maximos, fructus; quum recordaremur grati, quantum noſmet adiuti eſſemus ipſi doctrina, et ſubtilitate, praeclara huius communis Germaniae praeceptoris in cognoſcendo Graecarum literarum ingenio: inde ab eo tempore, quo tres animaduerſionum ad Grammaticam Vellerianam libellos exire iuſſeramus, qui nec iudicibus rerum huius generis grauibus improbarentur[1], ſummo a nobis ſtudio agendum hoc eſſe putauimus, vt in legendis, et ipſorum ſermonis Graeci auctorum, et grammaticorum veterum, libris ea collegeremus, quae pertinerent, cum ad praecepta ipſius Velleri, vel confirmanda, et illuſtranda, vel corrigenda, et emendanda, tum ad noſtrarum animaduerſionum copiolas, vel recenſendas, et luſtran-

 das,

1. Villoiſonius in animaduerſſ. ad Longi Paſtorall. 3. p. 212. *Quem libellum* [animaduerſionum ad Grammaticam Iac. Velleri] *hic indico, vt tironibus, quibus vtiliſſimus eſt, commendem.*

das, vel instruendas magis, et collocupletandas. Haec igitur, non paucorum, sed permultorum, annorum cura, atque prouidentia, vt appareret, quos, quantosque, nobis tulisset fructus: partem primam nostrarum ad Velleri Grammaticam obseruationum ita immutatam, et diffictam, ita auctam, et quasi dotatam, librario, honestissimo viro, tradidimus, vt facies eius, atque vbertas, longe discreparet a superiore forma, et tenuitate. Etenim vt modus quoque eius aequalis, similisque, existeret modo reliquarum partium duarum, quae ipsam, volente deo, sequentur: praeter locum de dialectis, ea complecti visum est capita de accentibus, de articulo, et de nominum declinationibus. Sed in his quatuor quaestionibus nihil traditum esse a nobis, inuenient Graecarum literarum studiosi, quod non confirmatum sit, et graui veterum grammaticorum auctoritate, et numero exemplorum idoneorum, hoc est, e fontibus classicorum scriptorum haustorum, iusto. Nam praecepta grammaticorum Graecorum a nobis propterea repetita sunt, vt non modo adolescentibus in notitiam venirent libri eorum, sed vt iidem vsu loquendi Graeco assuefacti plane cognoscerent, recentiores grammaticos propemodum omnia etiam hoc in genere ab antiquis accepisse. Et quum fieri nullo modo possit, vt in hac tanta rerum, non minutarum, sed minutissimarum, copia vnus homo, isque senex, et occupatus, omnia vno tempore parata habeat, atque promta; quum neminis facile diligentia, et memoria, tam fidelis reperiatur, et acris, vt nihil effluat, nihil elabatur, nihil effugiat: consultores nostra-

noſtrarum animaduerſionum vehementer rogamus, vt, ſi quid legentibus occurrerit in his, illiſue, ſcriptorum veterum locis, de quo nihil praeceperimus [2], has obſeruationes ſuas noſtris addant ipſi, ita, vt etiam errata operarum corrigant, quae ſperamus fore eiuſmodi, vt deprehendi

2. Sic p. 177. 32. addi poterat, pro σάκος Atticos dixiſſe σάκος, auctoribus Moeride v. σάκος· vbi v. Pierſonius: et Phrynicho eclogg. p. 108. Et p. 190. 7. nihil traditum a nobis eſſe videmus de permutatione literarum ξ, et σ. Nam apud Hom. Odyſ. Θ', 251. legitur παίσατε· vbi ſchol. min. πάιξατε· Ἀττικῶς. Et quanquam ratio eorum magis probanda videtur, qui παίσατε ductum eſſe putant a praeſenti παίω, vt ſit τύψατε, h. e. ὀρχησικῶς κρέσατε τὴν γῆν· vid. Euſtath. p. 1594. 48.: tamen certum eſt, non modo apud Ariſtoph. Plut. 1056. Rann. 391. 395. παῖσαι legi pro παῖξαι· v. Moeris, et Thomas Mag., v. παῖσαι, et Euſtath. d. l. v. 47.: ſed etiam Platonem dixiſſe προσεπαισάτην, προσεπαίσαμεν, παῖσαι· locos eius laudauit Rhunquenius ad Timaei Gloſſar. p. 222. ſec. Moeris: Ἐπαίσαμεν, Ἀττικῶς· ἐπαίξαμεν, Ἑλληνικῶς. Παῖσαι, Ἀττικῶς· παῖξαι, Ἑλληνικῶς. Timaeus: Προσέπαισε· προσέπαιξε· τῷ ϛ ἐντὶ τῷ ξ κέχρηται. add. Phrynichus eclogg. p. 102. Sic τεθνήσει, pro τεθνήξει, Ariſtoph. Acharn. 590. Veſpp. 652. Sed perperam huc relatum eſt a Rhunquenio d. l. σμῆσαι, pro σμῆξαι, e Phrynichi eclogg. p. 108. Nam σμῆξαι, vt nomen σμῆγμα, ductum eſt a praeſenti σμήχω, ſed σμῆσαι, vt nomen σμῆμα, a praeſenti σμάω, cuius vſus a Moeride, aliiſque grammaticis antiquis, tribuitur Atticorum ſermoni. Moeris: Σμώμενος, Ἀττικῶς· σμηχόμενος, Ἑλληνικῶς. P. 323. 4. *poſt*, inconſtantes, *addi poſſunt iſta*, Sed ratio pronominis ἕκαστος haec eſt, vt nomina ipſi praemiſſa habeant articulum, poſtpoſita eo careant. vid. Xen. Cyrop. 2, 2. 1. 1, 2. 5.: vbi Zeunius non debebat edere ἑκάστῃ τῇ ἡλικίᾳ e libris Stobaei. P. 339. 27. *poſt verba*, intell. ἄνδρα, *addi debent haec*, vt Luc. 24, 10. Μαρία Ἰακώβϐ intell. μήτηρ· v. Marc. 15, 40.: et Matth. 1, 6. ἐκ τῆς τῦ Οὐρίᾳ intell. γυναικός.

hendi a quoque ſponte poſſint[3]. Etenim vt in hac ſordida librariorum Germaniae feſtinatione vix fieri poteſt, vt vllus ex officinis exeat liber, quem non pauca ſaltem ſcripturae vitia deturpent: ita ne optabile quidem eſſe putamus, vt a grammaticis Graecis, et Latinis, omnino omnia attingantur, quae ad naturam, et virtutes, harum excellentiſſimarum linguarum quocunque modo pertineant. Quem enim non docuit vſus etiam proprius, animos adoleſcentium liberalium nulla re, cum excitari prius, tum facilius incitari, ad libros ſcriptorum veterum diligenter, ſtudioſeque, legendos, quam ſpe, animaduerſum a ſe iri, atque inueſtigatum, multa, quae curam, obſeruationemque, aliorum omnium fugerint, praeterierintque? Caeterum vbi huic animaduerſionum parti acceſſerint reliquae duae, de quibus ſupra diximus: tum denique etiam rerum, quae toto continentur opere, indices addentur. Scripſi Lipſiae a. d. VIII. Kalendas Sextiles A. C. CIↃIↃCCLXXXXVII

3. P. 59. 17. l. Forma: p. 71. 28. *verba*, ἀμὸν — Olympp. 10, 10., *deleri debent*: p. 93. 24. l. *additur* τ· p. 120. 6. l. ἀποιμώξεις — ἀποιμώξει — οἰμώξει· p. 140. 29. l. connexus: p. 173. 17. l. ὀρνιχολόχῳ· p. 177. 8. l. ἀποβολῇ· p. 190. 8. l. ὑπόδρα· p. 200. 30. *verba*, τὴν μάρτυς εὐθεῖαν, *vncis includi debent*: p. 203. 16. l. ἐφύλασσον· p. 205. 20. l. εἰς ὀξύ· p. 248. 20. l. adiungi poteſt: p. 313. 24. l. nonam.

Q. B. V

ANIMADVERSIONVM
AD
GRAMMATICAM GRAECAM
IAC. VELLERI
SPECIMEN PRIMVM

Ad p. 1. *Grammatica Graeca eſt habitus — Graece queamus*] Haec vero grammaticae Graecae definitio, neque ſatis certa eſt, neque lucida: etſi non ignoro, Charetem, alioſque veteres grammaticos Graecos, vſos eſſe hoc in genere nomine ἕξις. vid. Sextus Empir. contra mathematt. 1, 3. p. 233. et ibi Fabricius. Scilicet grammatici antiqui plerique grammaticam omnem diuiſere in partes tres, quarum *primam* dixerunt τεχνικὴν, vel μεθοδικὴν [Quinctil. 1, 9. 1.], etiam διορθωτικὴν,

θωτικὴν, καὶ ἀναγνωστικὴν [vid. Diomedis ſcholaſtici commentar. in τέχνην γραμματ. Dionyſii Thracis apud Villoiſonium Anecdott. Grr. p. 172. ſ. To. 2.], *ſecundam* ἱστορικὴν [Quinctil. 1, 9. 1.], vel ἐξηγητικὴν, *tertiam* ἰδιαιτέραν, vel κριτικὴν, vid. Sextus Empir. d. l. 1, 4. p. 236.: Vouerius Polymath. c. 8.: Moſacus diſſert. crit. de Harpocrat. p. 334.: Cuperus obſeruatt. 1, 11., in primiſque Voſſius Ariſtarch. 1, 4. ſſ. Has ipſas grammatices partes, ad quarum numerum recte redigi poſſunt partes illae ſex, in quas hanc artem deſcribere placuit Dionyſio Thraci [vid. Fabricius biblioth. Gr. 5, 7. 13. p. 26. To. 7.], Cicero Orat. 1, 42. complexus eſſe verbis videtur iſtis, *in grammaticis, poëtarum pertractatio, hiſtoriarum cognitio, verborum interpretatio, pronuntiandi quidam ſonus.* Et prima quidem pars proprio vocabulo ἡ γραμματιστικὴ [Sextus Empir. d. l. 1, 2. p. 225. ſſ.] appellata eſt, eiuſque doctores γραμματισταὶ [Plutarch. V. Caton. M. c. 20. p. 415. To. 6. Tub. Theodoret. Θ. ΙΙΙ. 1. p. 16. 24. Sylb.], hoc eſt, *pueros elementa docentes* [Horat. 1. ep. 20, 17.], vno verbo *literatores* [Capitolin. V. Anton. philoſ. c. 2. Gellius NN. AA. 18, 9.]: ſed ſaepenumero tamen etiam a diligentiſſimis ſcriptoribus dicta legitur, vel ἡ γραμματικὴ τέχνη [Plato Cratyl. 40.], vel ſimpliciter γραμματικὴ [Polyb. 10, 44. Sextus Empir. d. l. p. 224. Dionyſius Halic. περὶ τῆς Δημοσθ. δεινότ. p. 195. 8. To. 2. Lipſ.], eiuſque magiſtri *grammatici* [Gellius d. l.]. Vid. Voſſius Ariſtarch. 1, 1. — 6. Hanc vero loquendi conſuetudinem veterum ſequuta aetas recentior eandem illam grammatices partem nominare abſolute *grammaticam* conſueuit. *Grammatica* igitur *Graeca*, cuius copias Vellerus hoc libro ſuo contineri iuſſit, eſt *ars, quae docet rationem recte, et emendate, loquendi, vel ſcribendi, lingua Graeca.* Habet enim materiem, quam tractet, hoc eſt, literas, et ſyllabas, et ipſius orationis partes, vel ſolas, vel inter

inter se iunctas, atque omnia, quae iis accidunt: vid. Dionys. Halic. d. l.: continetur praeceptis, atque adeo inspectione, atque actu: et neque opus ei deest, quod efficiatur, dictio, puta, recta, et emendata, neque artifex, id est, is, qui recte, emendateque, loquatur, vel scribat. Caeterum nominum grammaticorum Graecorum, et veterum, et recentiorum, indicem conficere instituit Fabricius B. G. 5, 7. Iam vt Angelus Caninius, cuius Ἑλληνισμὸς tertium exiit Amstelod. A. C. 1700. octonis, cura Tho. Crenii, alumnis disciplinae Hemsterhusianae iudicatur hoc in genere praeteriisse grammaticos superiorum saeculorum omnes: vid. Valquenarius obseruatt. ad origg. Grr. p. 4. et Lennepius praelectt. acadd. de analogia L. Gr. p. 18.; vt ipse Hemsterhusius discipulis suis commendare solebat vsum grammaticae Georgii Henr. Vrsini, Noribergae A. C. 1691. octonis editae: vid. Euer. Scheidius animadverss. ad Lennepii praelectt. ante laudatas p. 247.: ita nostra aetate hos numeros, editis grammatices Graecae praeceptis, praeter auctores grammaticae Halensis, et Marchicae, auxere Germani hi: Butmanus [Berolini A. C. 1792. 8.], Facius [Coburgi A. C. 1793. 8.], Hasius [Lipsiae A. C. 1781. 8.], Hassius [Regiom. A. C. 1792. 8.], Hezelius [Leucopetrae A. C. 1795. 8.]: qui tamen hoc quidem libro complexus est primam tantum grammaticae partem, quam ipsi etymologicam nominare placuit, ita, vt locos de dialectis, et de constructione verborum, et de prosodia, se esse separatim persequuturum ostenderit: Iehnius [Hamburgi A. C. 1782. et A. C. 1791. 8.], Malerus, cuius elementa etymologica linguae Gr. iterum cura Vuchereri exiere Carolerem. A. C. 1796. 8.: Risius [Maguntiae A. C. 1782. 8.], Trendelenburgius [Lipsiae primum A. C. 1788. 8.: quartum annis octo post], Veinzirlius [Monachii A. C. 1787. 8.], Langius [Lipsiae A. C. 1797. 8.], aliique.

literas Graeci — habent XXIIII.] Hae literae ab Aenea Poliorc. 31. p. 464. To. 3. Polyb. Lipſ. dicuntur τὰ στοιχεῖα τῶν γραμμάτων τὰ τέτταρα, καὶ εἴκοσι, vt ab Aurelio Victore epit. hiſt. Aug. c. 76. *quatuor, atque viginti, Graecae literae.* Dionyſius Halic. de compoſit. orat. c. 14. p. 92. Vpton. οἱ δὲ [ὠήθησαν εἶναι] καὶ τῶν εἴκοσι τεσσάρων [στοιχείων], οἷς χρώμεθα νῦν, πλείω. add. Sextus Empir. contra mathemat. 1, 5. p. 238. Fabric. et Diogen. Laërt. 7, 56. Athenienſes autem quatuor, et viginti, literis vti coeperunt, quum ante tantum ſex, et decem, habuiſſent, a. 4. Olymp. 94., auctore Euſebio Chron. 1. p. 33. 2. p. 134. Scal., vel potius duobus annis ante, archonte Euclide. Certe a Plutarcho V. Ariſtid. c. 1. p. 340. To. 2. Tub. laudantur τὰ γράμματα τῆς μετ' Εὐκλείδην ὄντα γραμματικῆς· ſed Euclides archon Athenis fuit a. 2. Olymp. 94. vid. Meurſius in de Archontt. Athenienſſ. 3, 14. et 17.: Voſſius Ariſtarch. 1, 30., et Tailorius in vita Lyſiae ſ. 97. p. 141. To. 2. Reiſq. Hanc vero grammaticen acceperunt Athenienſes, quibus vſum eius Archinus, Athenaei filius, archonte Euclide, commendarat: vid. Suidas v. Σαμίων ὁ δῆμος, et ex eo Apoſtolius Paroemm. 17, 25.: ab Ionibus, quibus ea ab Harpocratione v. Ἀττικοῖς γράμμασι diſerte tribuitur. vid. Salmaſius in notis ad inſcript. templi in agro Herodis Attici p. 31.

olim XVI. modo — apud Samios] Haec verba omnia in eo exemplari, quod Amſtelodami ante hos octoginta, duoque, annos, cura Lamberti Boſii, viri de Graecis literis egregie meriti, et Henr. Pollii, octonis Vetſteniorum ſumtu, exiit, et quinque, ac viginti, annis poſt Traiecti ad Rhenum repetitum eſt, non leguntur, neque a Vellero ipſo profecta, ſed a Ioh. Alberto Fabricio, viro ſummo, adiecta, eſſe videntur. In iis enim exemplaribus, quae in Germania ante annum ſuperioris ſaeculi vndenonageſimum, quo anno vir ille clariſſi-

clariſſimus hoc Velleri opuſculum animaduerſionibus nonnullis auctum edidit, et in his, quae Amſtelodami inde ab anno eiuſdem ſaeculi primo, et nonageſimo, emiſſa ſunt, verba iſta fruſtra quaeſiueris, verum in poſterioribus, vt in eo, quod Lipſiae ante hos centum annos formulis deſcriptum ſtanneis eſt, extare illa, certiſſime ſcimus. Legi hac de re poteſt Reimari elegans commentariolus de vita, et ſcriptis, Fabricii p. 109. ſ.

olim XVI. modo Graecis fuerunt literae etc.] Quae hoc loco de originibus literarum Graecarum, earumque inuentoribus, et numero, dicuntur, ea egregie Plinii H. N. 7, 56. auctoritate confirmantur, cuius verba haec ſunt: *Vtique in Graeciam intuliſſe* [arbitror] *e Phoenice Cadmum* [literas] *ſedecim numero: quibus Troiano bello Palamedem adieciſſe quatuor hac figura,* Θ Ξ Φ Χ: *totidem poſt eum Simonidem Melicum,* Ζ Η Ψ Ω: *quarum omnium vis in noſtris recognoſcitur. Ariſtoteles X. et VIII. priſcas fuiſſe,* Α Β Γ Δ Ε Ζ Ι Κ Λ Μ Ν Ο Π Ρ Σ Τ Υ Φ, *et duas ab Epicharmo additas,* Θ Χ, *quam a Palamede, manult.* At Plutarchus quoque ſympoſ. 9, 3. p. 738. E To. 2. Vuechel., Τὰ δὲ δὴ πρῶτα, inquit, καὶ Φοινίκεια, διὰ Κάδμον ὀνομασθέντα, τετράκις ἡ τετρὰς γενομένη παρέσχε· καὶ τῶν αὖθις ἐφευρεθέντων δὲ, Παλαμήδης τε πρότερος τέτταρα, καὶ Σιμωνίδης αὖθις ἄλλα τοσαῦτα, προσέθηκε. add. idem Quaeſt. Platonn. p. 1009. E To. 2. Illuſtrauit illum Plinii, grauiſſimi ſane ſcriptoris, locum, praeter plures alios, Scaliger in praeclara de priſcis Ionum literis diſſertatiuncula, quae inſerta legitur animaduerſionibus eius Euſebianis p. 110. ſſ., et poſt eum Salmaſius in notis ad inſcript. Herodis p. 29. ſſ. 221. ſſ.: qui tamen vt de multis aliis rebus a Scaligero hac in quaeſtione diſſentit, ita apud Plinium in verbis *quatuor hac figura*, Θ Ξ Φ Χ, pro litera Ξ literam Ζ, et in verbis *totidem poſt eum Simo-*

nidem Melicum, Z H Ψ Ω, literam Ξ pro litera Z, auctoritate Suidae v. Σιμωνίδης adductus, reponendam esse censet. Conf. Goensius dissert. de Simonide Ceio, poëta, et philosopho, Trai. ad Rhen. A. C. 1768. 4., c. 4, 1. p. 72. ff. Cuius quidem coniecturae posterior pars adiuuari posse videtur fide fragmenti cuiusdam tribuum Atticarum, quod a Iac. Sponio in Miscellaneis eruditae antiquit. p. 315. ff. exhibetur. Hoc enim in monumento, quod ante Simonidis aetatem positum esse creditur, quum pro litera Ξ literae X Σ scriptae inueniantur, vt in inscriptione a Bartholomaeo Parisiis A. C. 1792. quaternis vulgata: quis Sponium temere suspicatum esse putet, Simoniden, neque Palameden, figuram literae Ξ excogitasse? Sed priori coniecturae Salmasianae parti addunt ponderis aliquid verba Hesychii Milesii, qui in libello περὶ Σοφῶν p. 31. Meurs. Παλαμήδης, inquit, εὗρε τὸ Ζ, καὶ Π, καὶ Φ, καὶ Χ, στοιχεῖα· quarum ipsarum literarum inuentionem Palamedi Suidas v. Παλαμήδης tribuit. Nam Graecos ante Cadmi Tyrii [Arrian. anab. Alex. 2. p. 125. Blanc.] cum aliis Phoenicibus aduentum in eam Graeciae regionem, quae ab eo Καδμηὶς γῆ, sed postea Boeotia, dicta est: v. Thucyd. 1, 12.: caruisse vsu literarum, auctore Herodoto [2, 49. 5, 57. 58. add. Euseb. P. E. 1, 6. p. 18. A Colon.], scimus, ita, vt, neque Iosepho fides habenda sit, qui Graecos diu post illa tempora literis vti coepisse tradit [contra Apion. 1, 2. et apud Euseb. P. E. 10, 7. p. 477. f.], neque audiendi sint ii, qui literas in Graecia iam ante Cadmi aetatem vsurpatas fuisse aiunt: vid. Tzetzes Chill. 5, 28. 804. ff. p. 94. 10, 332. p. 192. 12, 398 p. 224. ff. Bas.: quam eorum rationem adiuuare conatus est Ioh. Buhierius in dissertatione de priscis Graecorum, Latinorumque, literis, quae Palaeographiae Graecae Montefalconii subiecta est, f. 10. ff. p. 555. ff. Et quanquam fuerunt, qui

Cecro-

Cecropem Athenienſem, vel Linum Thebanum, et temporibus Troianis Palameden Argiuum, memorarent, ſedecim literarum formas, mox alios, ac praecipuum Simoniden, caeteras reperiſſe: vid. Tacitus Ann. 11, 14.: Alcidam. p. 74. ſ. et Gorgias Apol. Palam. p. 118. To. 8. Reiſq.: Hyginus fab. 277.: ſchol. in grammat. Dionyſ. Thrac. apud Villoiſonium Anecdott. Grr. p. 187. To. 2., aliique, qui laudantur a Meurſio in notis ad Heſychium Mileſ. p. 179. ſſ.: tamen e communi, conſtantique, omnium veterum ſcriptorum de origine Graecarum literarum narratione plane cognoſcitur, literas illas ſedecim, quas a Plinio nominari vidimus, auctores habuiſſe Cadmum, eiuſque comites, atque adeo Phoenicas, quos Alcidamas [p. 75. To. 8.] omnium barbarorum fuiſſe λογικωτάτες [f. λογιωτάτες], καὶ δεινοτάτες, oſtendit. Vid. Herodo. 5, 58.: Diodorus Sic. 3. p. 200. 5. p. 328. 340. To. 1. Rhodom.: Ephorus apud Clem. Alex. Stromm. 1. p. 306. D et p. 322. C Colon.: Theodoretus Θ. Π Π. 1. p. 7. Sylb.: Euſebius P. E. 1, 6. p. 18. A, 10, 5. p. 473. D: Tatianus λόγ. πρὸς Ἕλλ. c. 60. et apud Euſeb. P. E. 10, 11. p. 494.: Iuſtinus M. Paraen. c. 12. p. 71. Oxon. Conf. Bochartius Geogr. S. 2, 1. 20. Neque ſane aliam ob cauſam illae ipſae ſedecim literae, quarum formas paulatim immutatas eſſe res ipſa loquitur, ab Herodoto 5, 59. dicuntur Καδμήια γράμματα, et 5, 58. Φοινικήια, vt a Diodoro Sic. 3. p. 200. 5. p. 340. To. 1., et a Sophocle Ποιμέσιν apud Heſychium v. Φοινικίοις γράμμασι, τὰ γράμματα Φοινίκια, et a Plutarcho ſympoſſ. 9, 3. p. 738. E To. 2. Vechel. τὰ Φοινίκεια· ſed a Timone apud Sextum Empir. contra mathemat. 1, 2. p. 227. Φοινικικὰ σήματα Κάδμ. Harum autem ſedecim literarum formas paululum mutatas quum accepiſſent a Cadmeis Pelaſgi, de quibus v. Herodo. 1, 56. ſſ., et Iones, atque adeo Athenienſes: vid. Diodor.

Sic. 3. p. 200. To. 1. Herodo. 1, 57. 5, 57. ſ.: dici coeptae ſunt, non modo γράμματα Ἀττικά, de quibus Hauptmanus, ſcholae Geranae nuper rector doctiſſimus, ſeparatim ſcripſit: vid. Pauſan. 1, 2. p. 6. Kuhn. et Demoſthen. contra Neaer. p. 1370. To. 2. Reiſq. atque ibi Tailorius p. 1026. To. 4. Reiſq., et Valeſius ad Harpocration. p. 252. ſ.: quae Harpocratio v. Ἀττικοῖς γράμμασι recte interpretatus eſt παλαιὰ, vt Heſychius ἀρχαῖα, et ἐπιχώρια, quia iſtae literae fuerunt quaſi indigenae, ratione octo reliquarum, quae a ciuitate poſtea aſſumtae ſunt: Pauſanias 6, 19. p. 498. ἀρχαῖα Ἀττικὰ γράμματα vocat: ſed etiam Πελασγικὰ γράμματα· v. Diod. Sic. 3. p. 200. To. 1. coll. Herodo. 6, 137. ſ.: et Ἰωνικὰ γράμματα· v. Herodo. 5, 59.: vel τὰ τῶν Ἰώνων· v. Theopompus apud Harpocrat. d. l., ita tamen, vt haec poſteriora nomina duo fere indicarent, praeter antiquiſſimas illas ſedecim literas [Priſcian. 1. p. 6. Baſil.], octo quoque reliquas quarum inuentores Palameden, et Simoniden, fuiſſe diximus. Nam Plinius H. N. 7, 57., *Gentium conſenſus*, inquit, *tacitus primus omnium conſpirauit, vt Ionum literis vterentur.* Caeterum hanc de origine Graecarum literarum quaeſtionem, poſt Scaligerum, et Salmaſium, et Voſſium [Ariſtarch. 1, 10.], complureſque alios ſuperiorum aetatum doctiſſimos homines, denuo perſequuti ſunt hoc ſaeculo Spanhemius in diſſert. de praeſtantia, et vſu, numiſmatum ſecunda ſ. 2. p. 81. ſſ. To. 1.: Montefalconius Palaeogr. Gr. 2, 1.: Hauercampius in diſſert. de veteri, et varia, literarum apud Graecos ſcriptura, et vſu, quae inſerta extat ſylloges ſcriptorum de linguae Graecae pronuntiatione Tomo primo p. 205. ſſ. [L. B. a. 1736. 8.]: Blanconius in libello de antiquis literis Hebraeorum, et Graecorum, p. 33. ſſ. [Bonon. a. 1748. 4.]: Renodotius in Commentariis Acad. inſcriptt. Pariſ. p. 246. — 278. To. 2.: auctores

auctores noui operis diplomatici To. 1., aliique: etiam Villoiſonius, cum in notis ad Anecdotorum Graecorum Partem ſecundam [Venet. A. C. 1781. 4.], tum in Prolegomenis ad Homeri Iliada, eiuſque ſcholia [Venet. A. C. 1788. f. max.], multa attulit, quibus hoc doctrinae antiquae caput non parum illuſtraretur. Conſtituit enim vir ille eruditiſſimus edere Palaeographiam Graecam criticam: v. Anecdott. Grr. p. 158. 171. To. 2. et Prolegomm. ad ſchol. Homeri Venet. p. 7.: cuius ſpecimen nuper in epiſtolis Vinarienſibus propoſuit, vt Bartholomaeus ſummam Palaeographiae numiſmaticae in Commentarr. Acad. inſcriptt. Pariſ. To. 24. p. 30. ſſ. Neque vero neglegi debet Meierhofii libellus de Phoenicum in antiquiſſima Graecia veſtigiis, Gotingae A. C. 1794. quaternis editus.

At fuerunt tamen hoc, et ſuperiore, ſaeculo, qui Graecas literas e Phoeniciis extitiſſe negarent. Marſhamius enim, cuius peruulgatum eſt ob portentoſas opiniones nomen, earum natales eſſe in literis Aegyptiorum quaerendos, ſibi perſuaſerat. vid. Canon eius Chron. ſaec. 9. p. 122. ſſ. Argumentorum vero leuitatem, atque infirmitatem, quibus ipſe hanc ſententiam ſuam adiuuare, et fulcire, ſtuduit, oſtendere conatus eſt Buhierius in diſſertatione de priſcis Graecorum, et Latinorum, literis, quam ſupra laudauimus, ſ. 3. p. 553. ſ.

In aliam plane ſententiam Olaus Rudbeccius, vir doctiſſimus, in Parte prima operis, quod inſcribitur *Atlantica*, diſceſſit, Graecas literas e Runis, veterum Gotthorum literis, coortas eſſe contendens: quam eius auctoritatem, praeter alios, Laur. Ingualdum Elingium ſequutum eſſe in hiſtoria linguae Graecae nouimus. At Rudbeccium nimio gentis ſuae amore, nimiaque patriae antiquitatis deſideratione, occaecatum in eam opinionem incidiſſe, recte, opinor, Steph. Morinus in exercitationibus de lingua primaeua iudica-

vit, praesertim quum verisimile sit, Runicarum literarum figuras esse, etiam Salmasio in commentario de Hellenistica p. 382. iudice, e formis literarum Graecarum expressas. Conf. Ioh. Christi. Clemmius dissert. de genesi literarum Graecarum e Phoenice p. 15. s. De Runis ipsis omnium diligentissime, copiosissimeque, exposuit Olaus Vormius, vt in Fastis Danicis, ita in primis in commentario praeclaro de literatura Runica, qui Hafniae A. C. 1651. iterum editus est: ex quibus summi viri operibus alphabetum Runicum, cuius specimen etiam a Ioh. Mabillonio in libris de re diplomatica p. 347., et a Spanhemio dissert. 2. de praestantia, et vsu, numismm. p. 114. To. 1., propositum exhibetur, Franciscus Iunius, filius, in Glossarium suum Gotthicum transtulit p. 17. ss. Sed consuli, praeter Vormium, de iisdem literis recte potest, cum Olaus Verelius in manuductione compendiosa ad Runographiam Scandicam antiquam, Vpsalae A. C. 1675. emissa, tum Olaus Celsius in epistola ad Antonium Malliabeccium, in qua Runicae scripturae exemplaria ad illa vsque tempora proposita non esse satis accurata docuit, nouumque eius specimen ipse in medio posuit. Et de numis, qui literis Runicis insigniti ad nostram peruenere memoriam, seperatim scripsit Nic. Kederus, Holmiensis: qui eius libellus formulis stanneis descriptus Lipsiae A. C. 1704. quaternis exiit. Omnino conferri hanc in rem Knitelii quoque, eruditissimi viri, commentarius ad Vlphilae interpretationem quatuor Euangeliorum Gotthicam vtiliter potest.

Sed ab ista Rudbeccii opinione longissime diuersa fuit Hermani Hardii sententia, qui Graecarum literarum originem statuit repeti ab Hebraicis literis, quarum formis hodie vtimur, quasque multi Assyrias vocant, debere. vid. methodus eius noua, et breuis, linguae Graecae p. 13. ss., quae est pars tertia studiosi Graeci, qui A. C. 1705. iterum octonis Helmopoli prodiit.

prodiit. At vero nemo, opinor, fuit adhuc, cui ſeſe hoc, non tam opinionis, quam ſomnii, portentum magnopere probauerit. Poteſt enim facillime vel eo redargui, et conuinci, quod Graecas literas conſtat literis Hebraicis hodiernis antiquitate plurimum praeſtare: quippe quum vetuſtiſſimae Hebraeorum literae fuerint eae, quas nunc Samaritanas, Phoeniciis non multum diſſimiles, appellare ſolent, vid. Montefalconius Palaeogr. Gr. 2, 1. p. 119. ſ.: Iſ. Voſſius de oracc. Sibyll. c. 15., et Guil. Poſtellii commentatiuncula de Phoenicum literis, quae inſerta extat parti ſecundae ſylloges ſcriptorum de linguae Graecae pronuntiatione Hauercampianae, p. 704. ff. Sed Hardius ipſe ita fuit inconſtans, vt aliis in libris oſtenderit, natales Hebraicae, aliarumque orientis, linguarum in lingua Graeca quaerendos eſſe: quam huius opinionis leuitatem demonſtrare ſtuduit, edito libello non vno, Chriſti. Bened. Michaelis, vir grauiter doctus. Hoc enim accidere ſolet iis, qui in rebus hiſtoricis commentorum ſuorum nouitatem, et leuitatem, malint, quam omnis antiquitatis vocem grauem, ſequi, vt retractare dicta ſaepius cogantur. Et nuper exortus eſt Hezelius, qui docere auderet, originem linguae Graecae eſſe Semiticam, hoc eſt, colonos Semitarum, Pelegitarum puta, qui Graece Πελασγοὶ dicti eſſent, eam primos ex Aſia in Graeciam intuliſſe. Hac enim arte vtuntur nunc multi omni propemodum literarum in genere, vt noua ipſi rerum vocabula fingant, quo videantur tandem reperiſſe ſcilicet res per tot ſaecula omnibus, etiam doctiſſimis, incognitas. Liber Hezelii, qui inſcribitur, *Ueber Griechenlandes älteſte Geſchichte, und Sprache*, exiit Leucopetrae, A. C. 1795., octonis. Hoc enim ſatis conſtat, atque appareret, linguam Graecam ipſam eſſe arcto neceſſitudinis vinculo cum Hebraica lingua copulatam, quae poſita ſit, non tam in origine ſingulorum verborum, quam

in

in eorum vſu, maximeque in ipſa orationis ſtructura. vid. Pauli Mariae Ogerii libellus de Graecae, et Latinae, cum Hebraica affinitate, qui Venetiis A. C. 1768. octonis editus eſt.

Reſtat, vt de ſententia Buhierii, quam in diſſertatione de priſcis Graecorum, ac Latinorum, literis ſupra a nobis laudata propoſuit, pauca dicantur. Putabat enim vir clariſſimus, Cadmeas literas non fuiſſe diuerſas a literis Pelaſgorum a Phoenicibus oriundorum, quae literae poſt eorum e Graecia in Latium commigrationem apud Atticos remanſiſſent [ſ. 13. — 42.]: alphabetum vero ipſum ſedecim conſtitiſſe literis his, Α Β Γ Δ Ε Η Ι Κ Λ Μ Ν Ο Π Ρ Σ Τ [ſ. 43.]; quibus Cadmus nomina impoſuiſſet, figuris earum paululum immutatis [ſ. 59.], adiectiſque tribus aliis literis, Ζ Θ Ξ [ſ. 52.], atque totidem ἐπισήμοις, Βαῦ, Σάνπι, Κόππα, hoc eſt, literis, quae non adhiberentur in ſcribendis verbis, ſed eſſent tantum notae arithmeticae, id eſt, indices numeri ſenarii, nonagenarii, et noningenarii, quo Graecum alphabetum eſſet numero literarum alphabeto Phoenicio par [ſ. 54. ſ.]: tandem a grammaticis, neſcio quibus, literis illis vndeviginti additas eſſe literas alias quinque, ita, vt alphabetum Graecum literis quatuor, et viginti, contineretur [ſ. 68.]. Et de tribus quidem illis ἐπισήμοις diligenter expoſuit, poſt Scaligerum in animaduerſſ. ad Euſeb. Chron. p. 112. 115. ſ., ipſe Buhierius ſ. 56.: etiam vir doctus ille, cuius obſeruatio de notis Graecorum numeralibus legitur inſerta obſeruatt. ſelectarum Halenſium Tomo ſexto p. 25. — 34., cui praemiſſa eſt obſeruatio de ordine alphabeti literarum p. 15. — 24.: ſed de primo iſtorum ἐπισήμων peculiarem libellum Nigrinus edidit Palaeocomi A. C. 1724. quaternis, et de ſecundo, atque tertio, legi, ſi placet, poſſunt Salmaſius Plinn. exercitatt. p. 626. ſ., et Neocorus ad Ariſtoph. ſchol. Nubb. 23. p. 51. Caeterum

quo

Phœniciæ literæ.		Græcæ literæ recentiorum et Ionum veterum.	
אַלֶפ.	N	Α Α Α.	ἄλφα.
בֵּית.	9	B.	βῆτα.
גַּמַל.	٦	Γ Λ	γάμμα.
דָּלֶת.	4	D Δ.	Δέλτα.
הֵי.	3	E Ε.	εἶ
וַו.	Y	ϛ F C.	Ϝαῦ. Ϝαῦ.
זַיִת.	Ⅱ	Z.	ζῆτα.
חֵית.	Ⅸ	H.	ἦτα.
טֵית.	⊕	Θ ⊗ ⊟	θῆτα.
יוֹד.	ᗰ	I.	ἰῶτα.
כַּף.	⅄	K.	κάππα.
לָמֶד.	2	Λ L.	λάμβδα.
מֵם.	ᘐ	Μ Μ μ.	μῦ.
נוּן.	ᒐ	Ν Ν.	νῦ.
סָמֶךְ.	⋛	Ξ ξ	ξῖ.
עַיִן.	O	O □.	ὂ.
פֵּי.	⊃	Γ Π.	πῖ
צָדֵי.	ᘔ	Ϡ Λ.	Ϡάμπι.
קוֹף.	Y	Q Q.	Ϙόππα.
רֵישׁ.	ϙ	R P.	ῥῶ.
שִׁין.	W	S ϟ Σ C Ⅽ.	Σάν. σῖγμα.
תָּו.	N	T.	ταῦ.
		Υ V ϒ	ῦ.
		Φ Φ Φ Ψ.	φῖ.
		Χ ✣.	χῖ.
		Ψ.	ψῖ.
		Ω ω ω ω.	ὦ.

Α	Α	Α
Β	Β	Β
Γ	Γ	Γ
Δ	Δ	Δ
Ε	Ε	Ε
Ζ	Ζ	Ζ
Η	Η	Η
Θ	Θ	Θ
Ι	Ι	Ι
Κ	Κ	Κ
Λ	Λ	Λ
Μ	Μ	Μ
Ν	Ν	Ν
Ξ	Ξ	Ξ
Ο	Ο	Ο
Π	Π	Π
Ρ	Ρ	Ρ
Σ	Σ	Σ
Τ	Τ	Τ
Υ	Υ	Υ
Φ	Φ	Φ
Χ	Χ	Χ
Ψ	Ψ	Ψ
Ω	Ω	Ω

Alphab. Graeca	Alphab. Phœnicia et Samaritana
Ἄλφα A Α Ᾰ Ᾰ	ϰ ⊤ F ϰ ϰ
βῆτα B B	8 9 J 9 9 9 ⊐
γάμμα Γ Λ ⅄	⅂ ⅂ ⅂
Δέλτα Δ Δ D	⅂ ⅂ ⅂ ⅂ ⅂ ⅂
Ε ψιλὸν E ⋿	⅁ ⅁ ⅁ ⊓
ἐπίσημον ϛ F C	ϟ ϟ ϰ ϟ ϟ ϟ ϟ ϰ ϰ ϰ ϟ ι
Ζῆτα Z 3 I	3 3 3 ι
Ἦτα H	⊓ ⋇ ⋇ ⊟ ⅁ ⊟ ⊟ ⊓
θῆτα ⊖ ⊗ ⊟ ⊙	5 6 ⊂ ⊃ ⊃
ἰῶτα I I	ɯ N ϟ ϟ ϟ ϰ ι
κάππα K	⊐ ⊐ ⊐ ⊐ ⊐
Λάμβδα Λ l L	⅃ ⅃ ⅃ ⅃
Μῦ M M M M	ɯ ɯ ɯ ɯ
Νῦ N N	ϟ ϟ ϟ ϟ

EX BUXTORFII DE PRISCIS GRAECC. AC LATT. LITERIS DISSERTAT. P. DLXVIII.

	SAMARITAN. ALPH. quod Phœnic. esse creditur.	ALPHABETUM CADMEUM.
1.	א. Aleph.	Α. Ἄλφα.
2.	ב. Beth.	Β. Βῆτα.
3.	ג. Ghamel.	Γ. Γάμμα.
4.	ד. Daleth.	Δ. Δέλτα.
5.	ה. He.	Ε. Εἶ.
6.	ו. Vau.	ϛ. Ἐπίσημον Βαῦ.
7.	ז. Zain.	Ζ. Ζῆτα.
8.	ח. Cheth.	Η. Ἦτα.
9.	ט. Teth	Θ. Θῆτα.
10.	י. Jud.	Ι. Ἰῶτα.
11.	כ. Caph.	Κ. Κάππα.
12.	ל. Lamad.	Λ. Λάμβδα.
13.	מ. Mim.	Μ. Μῦ.
14.	נ. Nun.	Ν. Νῦ.
15.	ס. Semchat.	Ξ. Ξῖ.
16.	ע. Ain.	Ο. Οὖ.
17.	פ. Pe.	Π. Πῖ.
18.	צ. Tzade.	ϡ Ἐπίσημον Σαμπῖ.
19.	ק Kuph.	ϙ. Ἐπίσημον Κόππα.
20.	ר. Risch.	Ρ. Ῥῶ.
21.	ש. Schin.	Σ. Σῖγμα.
22.	ת Taw	Τ. Ταῦ

quo prius, et facilius, cognoſci ab adoleſcentibus liberalis doctrinae ſtudioſis poſſent ea, quae hactenus de initiis, atque incrementis variis, alphabeti Graecorum dicta ſunt: viſum eſt ſpecies alphabeti Phoenicii, et Cadmei, et Ionici, tabulis aeneis expreſſas e libris Scaligeri, et Montefalconii, et Buhierii, proponi iubere. Conf. Spanhemius diſſert. 2. de praeſtantia, et vſu, numiſmatum p. 80. 82. To. 1.

Primus autem has figuras — apud Samios] Haec Ioh. Tzetzae, quem eſſe ſcriptorem fere futilem, ſed ſaepe tamen vtilem, Salmaſius in notis ad inſcript. Herodis p. 229. recte iudicauit, auctoritate confirmantur, quippe ita canentis [Chill. 12, 61. ſſ.]: Τὰ δὲ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα, καὶ στοιχεῖα, Ὁμοῦ συνηνωμένως τε, καὶ ἓν σῶμα φανέντα, Παρὰ Σαμίοις εὑρηκα πρῶτος [l. πρῶτον] ἀναγνωσθῆναι Διὰ γραμματικοῦ τινος, τὴν κλῆσιν Καλλιστράτε. Τῶν συγγραμμάτων πρῶτον μὲν ἐχόντων ἓξ, καὶ δέκα, Εἶτα ἐννεακαίδεκα τὰ σύμπαντα στοιχεῖα, Καὶ καθεξῆς μέχρις αὐτῶν τῶν εἰκοσιτεσσάρων. Nam quae Tzetzes de Calliſtrato, grammatico Samio, alphabeti Graeci quatuor, et viginti, literarum auctore, tradit, ea nituntur fide Andronis in Tripode, quem eam in rem laudauit Suidas v. Σαμίων ὁ δῆμος, cuius Lexicographi verba Apoſtolius in corpus Paroemiarum cent. 17, 25. tranſtulit. Vt igitur hoc alphabetum propterea *Ionicum* dictum eſt, quia Samus fuit colonia Ionum: vid. Salmaſius d. l. p. 227. ſ.: ita ipſa eius inuentio in tempora belli Peloponneſii, anno quarto Olymp. 93. finiti, incidit, Ephoro hiſtorico auctore apud ſcholiaſten Homeri Venetum cod. 453. ad Iliad. ή, 185. Verba ſcholiaſtae haec ſunt: Οὐχ οἱ αὐτοὶ γὰρ ἦσαν παρὰ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι χαρακτῆρες· διάφορα δὲ καὶ τὰ τῶν στοιχείων ὀνόματα. Καλλίστρατος δὲ ὁ Σάμιος ἐπὶ τῶν Πελοποννησιακῶν ταύτην μετήνεγκε τὴν γραμματικὴν, καὶ παρέδωκεν Ἀθηναίοις, ὡς φησιν Ἔφορος.

Atque

Atque haec ipsa verba leguntur in scholiis cod. Vossiani, qui nunc in biblioth. Academ. Leid. est, edita inde a Spanhemio de praestantia, et vsu, numismatum dissert. 2. p. 85. To. 1. Lond., atque repetita a Villoisonio Anecdd. Grr. p. 122. To. 2. Sed in cod. Voss. pro παρὰ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι perperam scriptum est περὶ πάριν τ. E. Caeterum consuli etiam hac de re Ioh. Reinoldii historia Graecarum, et Latinarum, literarum, potest, quae Etonae exiit A. C. 1752. 8. Et quum Graeci Homeri, Hesiodique, saeculo, et Athenienses temporibus Aeschyli, Sophoclisque, et Euripidis, habuerint tantum sedecim, vigintiue, literas: sane in promtu est, eam carminum, fabularumque, illorum scripturam, qua nunc vtimur, grammaticorum posteriorum aetatum manibus deberi. Conf. Lennepius praelectt. acadd. de analogia L. Gr. p. 32. ff.

Ad p. 2. *Nomen — Figura — Potestas*] Scripserat, praeter plures alios, περὶ στοιχείων Apollonius Alexandrinus, cognomine Dyscolus: vid. Suidas v. Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεύς, et ex eo Eudocia Ion. p. 63.: sed hic libellus vna cum multis aliis huiusmodi eiusdem grammatici opusculis interiit. Nam literae a Graecis, non modo γράμματα dicuntur [Plato Cratyl. 13. 36. 40. 41.], quatenus scribuntur, sed etiam στοιχεῖα [Plato dd. ll.], vel στοιχεῖα γραμμάτων [Aeneas Poliorc. 31. p. 364. To. 3. Polyb. Lipsi.], quoniam sunt elementa, id est, partes simplices, atque indiuiduae, syllabarum, et orationis partium. Aristoteles A. P. 20. p. 22. To. 4. Duual.: Στοιχεῖον μὲν ἓν ἐστι φωνὴ ἀδιαίρετος· ἡ πᾶσα δὲ, ἀλλ' ἐξ ἧς πέφυκε συνετὴ γίνεσθαι φωνή. Dionysius Halic. περὶ συνθέσ. ὀνομ. c. 14. p. 90. Vpton.: Ἀρχαὶ μὲν ἓν εἰσι τῆς ἀνθρωπίνης, καὶ ἐνάρθρε, φωνῆς, αἱ μηκέτι δεχόμεναι διαίρεσιν, ἃς καλέσμεν στοιχεῖα, καὶ γράμματα· γράμματα μὲν, ὅτι γραμμαῖς τισι σημαίνεται· [vnde vocantur etiam σήματα a Sexto Empir. contra mathe-

mathemm. 1, 2. p. 227. Fabric.] στοιχεῖα δὲ, ὅτι πᾶσα φωνὴ τὴν γένεσιν ἐκ τέτων λαμβάνει πρῶτον [Vptonus coni. πρώτην], καὶ τὴν διάλυσιν εἰς ταῦτα ποιεῖται τελευταίαν. Phauorinus v. ἄφωνα ἐννέα, neſciebam vnde: Παρατηρητέον, ὅτι τὰ αὐτὰ, καὶ στοιχεῖα, καὶ γράμματα, καλένται· ὅτε μὲν γράφοντας, γράμματα καλένται· ὅτε δὲ ἀναγινώσκοντας, λέγοντας στοιχεῖα. Priſcianus in de Accentibus p. 832. Baſ. *Quid eſt enim aliud elementum, quam pars minima partium vocis articulatae? Illud vero, quod remanet, nota, vel figura, elementi eſt. Diſtat autem illud inter literas, et elementa, quod elementa proprie ipſae pronunciationes dicuntur, notae autem earum literae: ſed abuſive, et elementa pro literis, et literae pro elementis, pronuntur.* Accidit autem literis, etiam Priſciano 1. p. 4. auctore, *nomen, figura, poteſtas.* Quo quidem in genere Graeci grammatici vſi ſunt nominibus ὄνομα, σχῆμα, ſiue χαρακτὴρ, ſiue τύπος, δύναμις, quae proprie στοιχεῖον dicitur. vid. Diogen. Laërt. 7, 56. Dionyſ. Halic. d. l. c. 25. p. 246. Vpton. Sextus Empir. contra mathematt. 1, 5. p. 237. ſ. Polyb. 10, 44. Plato Cratyl. 13. 38. Ab Quinctiliano 1, 7. 11. hoc in genere vſurpata leguntur nomina *forma*, et *vis*.

Et nomina quidem literarum etiam apud Graecos, et indeclinabilia ſunt, ſeu monoptota [v. Priſc. 5. p. 122. 151. ſ.], et neutralia, ſiue neutra [v. Priſcian. d. l. p. 122.], quum nomen στοιχεῖον, vel γράμμα, omitti intellegatur: certe apud Platonem Cratyl. 38. legitur, τὸ δ' αὖ ῥ τὸ στοιχεῖον· et Achaeus tragicus in Omphala ſcripſit, Τὸ γράμμα φαίνων δέλτ', ἰῶτα, apud Athenaeum 11, 4. p. 466. F. Sic τὸ Ἄλφα Aeneas Poliorc. 31. p. 463. To. 3.: τὸ Βῆτα Plato Cratyl. 13.: τὸ Δέλτα — Νῦ ἀντὶ τοῦ Δέλτα, et Δέλτα ἀντὶ τοῦ Νῦ, Plato ibid. 30.: τῷ Ἰῶτα, καὶ τῷ Δέλτα, Plato ibid. 31.: Θῆτα — τὸ Δέλτα Zoſim. 4, 13. 5.: quae litera Δ ab Ammiano Marcel.

22, 15. *triquetra litera* vocatur: *Graecae literae imaginem, quae* Delta *dicitur*, Pompon. Mela 2, 7.: Δέλτα ἀντὶ τοῦ Ζῆτα, Plato Cratyl. 31.: ἀντὶ — τοῦ Ἰῶτα — Ἦτα — ἀντὶ Δέλτα Ζῆτα — τὸ Ἰῶτα Plato ibid. 31.: τῷ Νῦ, καὶ τῷ Ἦτα, Plato ibid. 28.: τὸ Ῥῶ ibid. 28.: τὸ Ταῦ Plato Phaedr. p. 316. To. 10. Bipont.: τὸ Ψῖ Plato Cratyl. 34. Litera $\bar{\gamma}$ ab Ionibus dicta est γέμμα, et litera $\bar{\mu}$ a Democrito μῶ [vid. Lex. rhetor. apud Eustath. ad Il. γ p. 320. 12.], vt litera $\bar{\varepsilon}$ ab Graecis veteribus appellata est, et scripta, $\overline{\varepsilon\iota}$, et literam $\bar{o}$ iidem vocauere, et scripsere, $\overline{ov}$· vid. Eustathius ad Hom. Il. έ p. 511. 5. ό p. 1001. 19. Rom. Muretus lectt. varr. 18, 1. et Salmasius in notis ad inscript. Herod. p. 40. Vnde in codice Palatino apud Zosimum 4, 13. 5. pro $\bar{\varepsilon}$ scriptum extitisse $\overline{\varepsilon\iota}$, et $\overline{ov}$ pro $\bar{o}$, Sylburgius in notis ad illum locum animaduertit. Sed eadem litera $\bar{\varepsilon}$ dicitur $\bar{\varepsilon}$ ψιλὸν, hoc est, *tenue, exile, breue, simplex*, ratione elementi $\bar{\eta}$, quod est quasi $\bar{\varepsilon}$ compositum, et longum, et crassum: vid. Plato Cratyl. 26. et Sextus Empir. contra mathemm. 1, 5. p. 241.: vel ratione literae $\bar{\imath}$, quam adiunctam sibi apud veteres habuisse vidimus: et elementum $\bar{v}$ appellatur $\bar{v}$ ψιλὸν, ratione $\bar{v}$ contracti, et longi, vt in nomine βότρυς pro βότρυες, aliisque eiusmodi vocabulis: vel quia additam sibi in multis nominibus, vt υἱὸς, aliisque, literam $\bar{\imath}$ ostentat. Nomina literae quintae decimae, et vltimae, ὂ μικρὸν, et ὦ μέγα, leguntur apud Platonem Cratyl. 41. Nam elementum $\bar{o}$, quo Graeci, hoc est, Attici veteres, pro diphthongo $\overline{ov}$, vel potius pro $\overline{ow}$ [v. Dauesius miscell. critt. c. 4.], vsi sunt: vt Iones diphthongo $\overline{ov}$ pro litera $\bar{o}$· vid. Athenaeus 11, 5. p. 466. f.: Salmasius in notis ad inscript. Herodis p. 39. ff.: Neocorus ad Suidan p. 606. To. 3., et Quinctil. 1, 7. 11.: breue est, atque simplex, sed elementum $\bar{\omega}$ compositum, et longum. Sed haec duo elementa non minus, quam

elemen-

elementa ε, et υ, ipsa carere nominibus, etiam e Platonis Cratyl. 13. cognoscitur. Denique literam σ a Doribus dictam esse Σὰν, auctor est Herodotus 1, 139. coll. Athen. 11, 5. p. 467. A: et literam κ, et κάππα, et κόππα, appellatam esse, Eustathium ad Il. κ' p. 785. 28. non omnino recte animaduertisse, e supra dictis constare potest.

Cognitio autem variorum generum scripturae Graecae cuiusque aetatis comparari debet adeundis, inspiciendisque, cum numis, et titulis, tum codicibus, antiquis omnium saeculorum. Itaque consuli diligenter oportet eorum libros, qui, vel numorum antiquorum formas laminis aeneis expressas illustrarunt, vt Spanhemius, Begerus, Hauercampius, aliique propemodum innumerabiles, vel titulos veteres, quorum antiquissimi laudantur a Villoisonio Anecdd. Grr. p. 169. To. 2., eiusdem generis tabulis descriptos, explicarunt, vt Chishullius Sigeum, atque alii bene multi complures alios: quorum auctoritatem sequutus Murrius V. C. edidit Noribergae A. C. 1792. specimina antiquissima scripturae Graecae tenuioris, siue cursiuae [vid. Villoisonius Anecdd. Grr. p. 143. ff. To. 2.], ante imperatoris Titi Vespasiani tempora, ex inscriptionibus extemporalibus classiariorum Pompeianorum, explicatione eorum adiuncta. Et quamquam codices Graeci, tribus primis a nato Christo saeculis scripti, omnes interiisse videntur, ita, vt etiam eorum, quos sex insequuta saecula viderunt, numerus admodum paruus ad nostram peruenerit aetatem: tamen bibliothecae nunc in primis publicae in omnibus fere terris refertae sunt codicibus inde a decimo saeculo vsque ad quintum decimum descriptis. Ex his codicibus non minus, quam e titulis nonnullis, specimina variarum scripturae formarum proposuit in libro secundo, tertio, et quarto, Palaeographiae Graecae Montefalconius, et ex iis diuersas alphabeti Graeci per varias

BIBLIOTEKA JAGIELLOŃSKA
BIBLIOTEKA W TORUNIU UNIWERSYTECKA

aetates figuras in vnam tabulam coactas exhibuit 4, 10. p. 336., ita, vt, post Scaligerum in animaduersionibus ad Eusebii Chron. p. 111. — 122., praeclaras obseruationes de singulis literis, earumque formis, 2, 3. 4. 6. 7. in medium protulerit. Qua quidem viri summi diligentia, cuius vestigia quaedam etiam in catalogo bibliothecae Coislinianae p. 3. 243. 262., et in diario Italico p. 409., extant, excitati alii doctissimi homines nostrae quoque aetatis, qui, vel scriptorum Graecorum libros ediderunt, vel indices codicum Graecorum, qui in bibliothecis publicis sunt, confecere, vel de vno eorum, pluribusue, separatim exposuerunt, in his libris suis exempla scripturae ex iis, quos inspexissent, codicibus laminis aeneis descripta attulerunt, vt Villoisonius in Apollonii Sophistae Lexico Homerico, Matthaeius V. C. in euangeliis, Apostolorumque epistolis, et Plutarchi opusculo περὶ δυσωπίας, Bandinius in catalogo codicum Graecorum bibliothecae Laurentianae p. 82. 164. 320. 388. 466. 516. To. 1. et in fine To. 2., auctor catalogi codicum Graecorum bibliothecae Venetae S. Marci, post praefationem, p. 1. — 20., Treschouius in descriptione codicum aliquot Graecorum N. T., qui sunt in bibliotheca Vindobonensi publica, Hafniae A. C. 1773. octonis emissa, et complures alii, in his Reisquius, qui speciem scripturae codicis orationum Aeschinearum Helmopolitani exhibuit p. 380. To. 1., atque nosmet ipsi, qui vulgauimus exemplum scripturae, et codicis Tubingensis aliquot dialogorum Platonis post praefationem tertiam ad Euthyphronem, alioque tres dialogos, p. 22., et codicis Lipsiensis particulae cuiusdam versionis septuagintauiralis librorum Mosis in libello de verss. Grr. V. T. linguae Hebr. magistris p. 50. Sed haec multorum virorum doctorum in studiosos Graecarum literarum merita longissime superarunt Kiplingius, et Voidius, et Spaletius, quorum hic Romae

A. C.

A. C. 1781. Anacreontis odaria e codice Vaticano, ille codicem N. T. Alexandrinum Londinii A. C. 1786., iſte codicem Bezae eorundem librorum Cantabrigienſem ſeptem annis poſt Cantabrigiae, in tabulis aeneis inciſum integrum edidit. Omnino conferri de hoc ſcripturae Graecae variae loco vtiliter poſſunt duo opuſcula, lingua Angloſaxonica compoſita, quorum vnum inſcribitur, *The Origin, and Progreſſ, of writing*, *by C. Th. Aſtle*, Londinii A. C. 1784. 4., alterius index eſt, *An analytical Eſſay on the Greek Alphabet*, *by Richard Payne Knight*, Londinii A. C. 1791. 4.: vtrumque additas ſibi habet tabulas aeneas bene multas, quibus varia Graecarum literarum ſpecimina exhibentur. Et in catalogo MSS. biblioth. regiae, a Dau. Caſleuio edito, extant, praeter ſpecimen ſcripturae cod. Alex. N. T. ex 1 Ioh. 5, 1. — 9., repetitum inde in Actis eruditt. Lipſienſibus A. C. 1737. p. 297., centum, et quinquaginta, ſpecimina alia diverſarum formarum literarum, quibus codices antiqui ſcripti ſunt.

Denique de vi, et poteſtate, literarum Graecarum multa diligenter diſputata leguntur, cum in altera maxime parte dialogi Platonis, qui inſcribitur Cratylus, tum apud Dionyſium Halic. in opuſculo περὶ συνθέσεως ὀνομάτων c. 14., et Sextum Empiricum contra mathemm. 1, 5. Sed duobus ſuperioribus ſaeculis multo copioſius hunc de ratione pronuntiationis Graecarum literarum locum perſequutus eſt multorum eruditiſſimorum hominum ſtylus, ita, vt etiam peculiares de eo conſcripſerint libellos, velut Eraſmus, Theodorus Beza, Iac. Ceratinus, Ioh. Checus, Gregorius Martinius, Adolphus Mekercus, Henr. Stephanus, Thomas Smithius, Eraſmus Smidius: quorum opuſcula in duo volumina collecta Hauercampius, adiecta de veteri, et vaſia, literarum apud Graecos ſcriptura, et vſu, diſſertatione propria, exire iuſſit Leidae

A. C. 1736. et A. C. 1740. octonis. id quod facere ante eum conſtituerat Tho. Crenius. vid. notae eius ad Caninii Helleniſmum p. 130. Neque vero neglegi ab adoleſcentibus huius generis rerum cupidis debent Ioh. Rud. Vetſtenii nouem orationes pro vera, et genuina, linguae Graecae pronuntiatione, Baſileae A. C. 1686. octonis editae, et Mirtiſbi Sarpedoni, paſtoris Arcadis, de vera Atticorum pronuntiatione ad Graecos intra vrbem diſſertatio, Romae A. C. 1751. quaternis emiſſa: quo ipſo anno in eadem vrbe exiit Thomae Staniſlai Velaſti diſſertatio de literarum Graecarum pronuntiatione, annis vndeuiginti poſt Pragae repetita: quorum libellorum numerus augeri poteſt Gregorii Placentinii libello de recta Graeci ſermonis pronuntiatione, qui vna cum epitoma Palaeographiae Graecae vulgatus eſt Romae A. C. 1735. et A. C. 1751., Sam. Scuncii diſputatione de pronuntiatione linguae Graecae, Vpſalae A. C. 1672. propoſita, Georgii Guil. Kirchmaieri diſſertatione de germana pronuntiatione Graecae linguae vocalium, et diphthongorum, Leucoreae A. C. 1706. quaternis edita, et proluſionibus Lindneri, atque Fabri, de vera vocalium Graecae linguae pronuntiatione, atque eiuſdem ſine accentibus modulatione, et de modo, quo Graeca in ſcholis pronuntiari placeat: quarum haec Onoldi A. C. 1781., illa Arnopoli ſeptem annis ante, eſt euulgata. Nam Iſaaci Voſſii diſſertatio de literis, et vera pronuntiatione, linguae Graecae nunquam, quod ſciam, exiit. vid. Voſſius in notis ad Pompon. Mel. 1, 12. 3. p. 376. Gron. pr. Et vt de diphthongorum natura, et ſono, diligenter quaeſiuit Gataquerus, qui eius libellus ſubiectus extat exemplo librorum Antonini philoſophi Traiectino p. 4. — 23.: ita ſingulari diſſertatiuncula de pronuntiatione vocalis ἦτα a Dancillonio conſcripta Pezoldius ditauit Miſcellaneorum Lipſienſium Tomum octauum p. 57. — 81. Alii enim rationem

tionem pronuntiandi literas Graecas, maximeque vocales, et diphthongos, Eraſmiam, vt Mekercus, et Stephanus, etiam Rhodomanus ad Q. Calabri Paralipomm. 6, 246., et Andreas Heluigius, cuius ſyntagma de natiua Graeci ſermonis pronuntiatione adiectum eſt eius Etymologiis, ſiue originibus, dictionum Germanicarum [Francof. A. C. 1611. 8.] p. 319. — 337.; alii Capnioniam rationem, vt Eraſmus Smidius, et Velaſtus, etiam Ioh. Hartungius locc. memorabb. 3, 6. 8. p. 44. ſ. Oporin., atque Achilles Statius obſervatt. c. 24., omnibus modis tueri conati ſunt. Et enim quum Capnio vulgarem Graecarum vocalium pronuntiationem Melanthoni, et Croco, tradidiſſet, et a Croco eandem accepiſſet Camerarius: mirandum ſane non eſt, eam inde ab illis temporibus vſque ad noſtram aetatem peruagatam eſſe ſcholas Germaniae propemodum omnes. Nos quidem Eraſmiam vocalium pronuntiationem in dictando maxime, et docendo, praeferendam eſſe Capnioniae cenſemus, ne ſcilicet literae ε̄, η̄, ῑ, ῡ, vt diphthongi ᾱι, ῑ, ῡι, in audiendo, et ſcribendo, inter ſe permutentur. id quod a recentioribus librariis inde a nono maxime ſaeculo quam ſaepiſſime factum eſſe nouimus, vid. Villoiſonius Anecdd. Grr. p. 127. To. 2. et Scherpezelius in notis ad Moſchopuli ſcholia ad Iliad. ά, 125. p. 34. Sed ea ipſa ex re intellegi ſatis poſſe arbitramur, Capnioniam pronuntiationem deberi recentioribus Graecis: vid. Sextus Empir. contra mathematt. 1, 5. p. 241. et ibi Fabricius, atque Schouius ad chart. papyr. Borgian. p. 56.: Eraſmiam vero a Graecis veteribus eſſe profectam. vid. Thuc. 2, 54. Plato Cratyl. 19. 26. 31. 38. Quinctil. 1, 7. 18. Varro R. R. 2, 1. 7. Nam etiam Graeci ſcriptores antiqui vocalem longam Latinorum *e* vocali η̄ ſuae linguae expreſſerunt: vt Plutarchus V. Romul. c. 21. p. 69. To. 1. Tub. τὸ μὲν γὰρ ,ϛέρεσθαι κάρηρε — ὀνομάζεσι· et Latini

eandem Graecorum vocalem eidem ſui ſermonis vocali reſpondere iuſſerunt: vt Plinius H. N. 35, 40. Hard. 23. *hemereſios:* 35, 51. *hedyoſmi:* 36, 23. *buleuterion:* 36, 25. *ſideritin.* add. Ramireſius Pentecont. c. 34. Et quis neſcit, ipſam diphthongorum naturam eſſe in eo poſitam, vt binos phthongos, hoc eſt, voces, comprehendant? vid. Priſcian. 1. p. 30. Baſil. Neque tamen ignoro, Salmaſium putaſſe, veteres η, et ει diphthongum, vt ἰῶτα, pronuntiaſſe. v. notae eius ad inſcript. Herodis p. 16. Caeterum de tota iſta de literarum linguae Graecae pronuntiatione controuerſia Stephanus Paralipomm. Gramm. L. Gr. p. 1. ſ. ſententiam, veriſſimam ſane, tulit hanc, *Haec — eiuſmodi eſt, vt nec componi queat, — et componi ſi poſſet, magis, quum aliquando tandem ex tali nos labyrintho extricaſſemus, curioſitati noſtrae ſatis fieret, quam via ad maiorem Graecae linguae cognitionem patefieret.*

Sed de modis quoque ſcribendi Graecorum veterum variis exponendum breuiter eſſe videtur. Quum igitur ſuas illi literas a Phoenicibus acceperint: valde credibile eſt, eos initio, e populorum orientis more, a dextra ad ſiniſtram ſcripſiſſe. Certe hunc ſcribendi morem apud Graecos belli Troiani temporibus adhuc viguiſſe, ex inſigni quodam Pauſaniae loco [5, 25. p. 444. Kuhn.] plane cognoſcitur, ita, vt numi quoque antiqui memoriam eius ſcripturae conſeruarint, quorum nonnullorum ſpecies exhibentur ab Hauercampio in diſſertatione ſupra laudata de veteri literarum apud Graecos ſcriptura p. 185. coll. Spanhemii diſſert. 2. de praeſtantia, et vſu, numiſmm. p. 110. To. 1. Poſtea vero literas a Graecis interdum, ipſius rei inuitatu, in orbem exaratas eſſe, alius eiuſdem Pauſaniae locus 5, 20. p. 427. docet: et Theodoſius grammaticus in ſcholiis ad Dionyſii Thracis grammaticam auctor eſt, eandem ciuitatem nonnunquam ſcripſiſſe κιονηδὸν, et σπυριδὸν, et πλινθηδὸν, hoc eſt, ita,

vt

vt literae, et verſus, referrent formam columellae, vel ſportellae, vel laterculi. vid. Fabricius biblioth. Gr. 1, 27. 3. ſ. Sed ſaepius tamen Graeci ſcripſiſſe βουστροφηδὸν perhibentur. Nam Solonis quidem leges vtriuſque generis hoc ſcripturae genere exaratas fuiſſe, Euphorio tradidit ἐν τῷ Ἀπολλοδώρῳ, auctore Didymo apud Harpocrationem v. ὁ κάτωθεν νόμος, cuius verba Suidas exſcripſit. Ipſa autem huius ſcripturae forma facile cognoſci poteſt, cum e loco gloſſarii Heſychiani hoc, Βουστροφηδόν· ἔτως ἔλεγον, ἐπὰν ὁμοίως τοῖς ἀροτριῶσι βοσὶ τὰς ἀντιστροφὰς ποιῇ τις· ἔλεγον δὲ ἐπὶ τῆ γραφῇ τρόπῳ τοιούτῳ· tum in primis e Pauſaniae verbis, qui 5, 17. p. 420., Καὶ τὰ μὲν, inquit, ἐς εὐθὺ αὐτῶν ἔχει, σχήματα δὲ ἄλλα τῶν γραμμάτων βουστροφηδὸν καλοῦσιν Ἕλληνες. Τὸ δὲ ἔστι τοιόνδε· ἀπὸ τοῦ πέρατος τοῦ ἔπους ἐπιστρέφει τῶν ἐπῶν τὸ δεύτερον, ὥσπερ ἐν διαύλῳ δρόμῳ, hoc eſt, *a fine verſus conuertit ſe verſus alter, ſicut in reciproci ſtadii curſu.* nam στάδιον δίαυλον [Pindar. Olympionn. 13, 50.] refertur ad στάδιον εὐθύδρομον [Pindar. ibid. 10, 76.]. Qui quidem grauiſſimi ſcriptoris locus eſt ſane eo maioris faciundus, quo pauciora eius ſcripturae generis monumenta hodie reſtant. Nam, praeter inſcriptionem Sigeam, quam Edmundus Chiſhullius egregie explicatam edidit primum Londinii A. C. 1721., iterum Leidae ſex annis poſt: quam viri eruditiſſimi interpretationem, a Muratorio in nouo theſauro Inſcrr. To. 4. p. 2103. — p. 2117. repetitam, Ric. Bentleius expendit ep. Francogallice ſcripta, et propoſita nuper a Saxio, V. C. To. 2. Actorum literariorum ſociet. Rhenotraiectinae n. 1.; aliaſque nonnullas, quae a Bartholomaeo vulgatae, illuſtrataeque, leguntur in Commentarr. Acad. Inſcriptt. Pariſ. To. 23. p. 394. ſſ., alio monumento, quod a Montefalconio acceperat, eiuſmodi ſcriptura inſigni, luculentiſque animadverſionibus a ſe dotato, volumen primum corporis in-

ſcriptionum Muratoriani augeri iuſſit [Prolegomm. p. 35. — 48.] Ioſephus Bimardius: cuius tamen monumenti antiquitatem, et fidem, de qua nec Eduardus Corſinius diſſertt. agoniſticc. 3. p. 53. ſ. Florent., et nott. Graecc. Prolegomm. p. 17., dubitauit, ſuſpectam reddere conatus eſt Mafeius Muſe. Veron. p. 410., et praef. ad theſ. inſcriptt. a Seb. Donato Lucae A. C. 1776. editum To. 1. p. 19., aſſenſorem nactus Villoiſonium Anecdd. Grr. p. 169. To. 2. Nam Bimardius quidem monumentum illud marmoreum ab athleta quodam, qui Nemeae victor citatus fuiſſet, inter Olymp. 70. et 80. poſitum eſſe opinabatur: ſed vt iudices idonei alii de hac controuerſia ſtatuere ipſi poſſent, vtque adoleſcentes liberales ipſius ſcripturae reciprocae rationem facilius cognoſcerent: ſpeciem marmoris iſtius literati radio Bernigerotii noſtri docto in tabula aenea expreſſam eorum oculis ſubiicere placuit. Caeterum genus ſcripturae illud, quod verſus omnes aequalibus ſpatiis diremtos a ſiniſtra ducit ad dextram, et quo omnes nunc Europae ciuitates vtuntur, iam Graecis veteribus ante Homeri aetatem vſitatum fuiſſe conſtat; ſi quidem verum eſt, quod Theodoſius in ſcholiis ad Dionyſii Thracis grammaticam apud Fabricium B. G. 1, 27. 3. tradit, Pronapiden Athenienſem, Homeri praeceptorem: v. Diodor. Sic. 3. p. 201. To. 1. Rhodom.: fuiſſe ſcripturae illius auctorem. Certe Herodotus de Graecis ſuorum temporum memoriae prodidit 2, 36. haec, Γράμματα γράφουσι — Ἕλληνες μὲν ἀπὸ ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ φέροντες τὴν χεῖρα.

Ad p. 2. *ſcilicet* γράμματα] Aeneas Poliorcet. c. 31. p. 466. To. 3. τὰ φωνήεντα γράμματα — ἀντὶ τῶν φωνηέντων γραμμάτων. Sed poteſt etiam nomen στοιχεῖα intellegi. Eſt autem στοιχεῖον, auctore Ariſtotele de poët. c. 20., φωνὴ ἀδιαίρετος· οὐ πᾶσα δέ, ἀλλ' ἐξ ἧς πέφυκε συνετὴ γίνεσθαι φωνή. Sextus

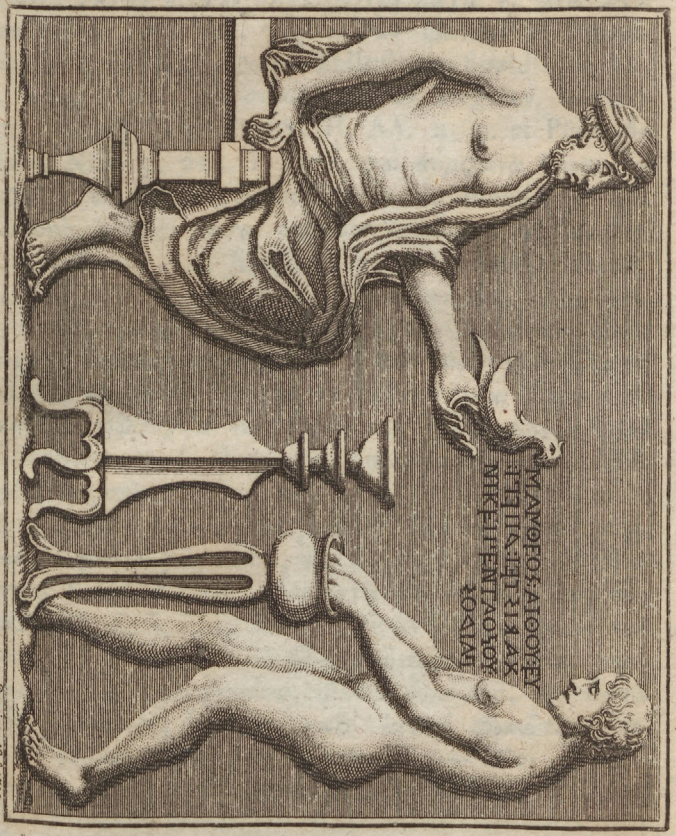
ΜΑΥΦΕΟΥΑΙΟΥΚΕΥ
ΠΙΤΙΝΕΠΙΤΙΜΑΧ
ΜΗΚΕΠΙΠΕΝΤΑΟΥΚΟΥ
ΟΥΑΛΕΡΙΑ

tus Empir. contra mathemm. 1, 5. p. 238. Εἴκοσι τεσσάρων τοίνυν στοιχείων ὄντων τῆς ἐγγραμμάτου φωνῆς, τούτων διττὴν ὑποτίθενται κατὰ τὸ ἀνωτάτω τὴν φύσιν. Τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν φωνάεντα προσαγορεύουσι, τὰ δὲ σύμφωνα. Philostratus Sophist. 2, 13. p. 594. Olear. τὰ σύμφωνα τῶν στοιχείων. Plato autem Cratyl. 13. Aristot. H. AA. 4, 9. et Philo de plant. Noae p. 215. D Paris. τὰ σύμφωνα etiam τὰ ἄφωνα vocant: vt Apuleius in de mundo p. 66. Elmenh. *vocales literas* appellat *sonantes*, *consonantes*, alias *insonas*, alias *semisonantes*: et Plutarch. sympos. 9, 3. p. 737. E To. 2. τὰ — φωνήεντα, inquit, — πρωτεύει τῶν ἀφώνων, καὶ ἡμιφώνων. Posuerunt enim nomina formarum pro generis vocabulo, vt Plato Cratyl. 36. τὰ φωνήεντα — τά τε ἄφωνα, καὶ ἄφθογγα· nam τὰ ἄφθογγα sunt hoc loco τὰ ἡμίφωνα· sed Quinctil. 1, 4. 6. simpliciter vocat has, generis vocabulo, *consonantes*, illas *vocales*.

Simplicium — sunt septem] Sextus Empir. d. l. καὶ φωνάεντα μὲν ἑπτά, ᾱ, ε̄, η̄, ῑ, ο̄, ῡ, ω̄. Diogenes Laërt. 7, 56. φωνήεντα δέ ἐστι τῶν στοιχείων ἑπτά, ᾱ, ε̄, η̄, ῑ, ο̄, ῡ, ω̄. Dionys. Halic. περὶ συνθέσ. c. 14. p. 90. f. οἱ δὲ τριχῇ νείμαντες τὰς πρώτας τε, καὶ στοιχειώδεις, φωνῆς δυνάμεις, φωνήεντα μὲν ἐκάλεσαν, ὅσα καὶ καθ' ἑαυτὰ φωνεῖται, καὶ μεθ' ἑτέρων, καὶ ἔστιν αὐτοτελῆ. — Ἔστι δὲ ταῦτα τὸν ἀριθμὸν ζ'. Ammian. Marcel. 29, 2. vocat *septem vocales literas*.

H, *et* Ω, — *scripsit, ibid.*] Haec verba a Fabricio adiecta esse videntur, neque in exemplis Batauis leguntur. Graeci enim veteres ante Simonidis Melici tempora pro η̄ scripsere ε̄, vel ε̄ε̄, vel ῑ, vel ε̄ῑ, et pro ω̄ posuere ο̄, vel ο̄ο̄. vid. Plato Cratyl. 25. 26. 32. 38. schol. Eurip. ad Phoenis. 698. Diomedes in scholiis ad Dionys. Thracem apud Valquenarium varr. lectt. ad Hom. Il. χ', 235. p. 53. f. Certe huius

ſcripturae veſtigia multa in antiquiſſima quaque inſcriptione, vt Sigea, Amyclaea, aliiſque, comparent: vt δέελον, pro δῆλον, ap. Hom. Il. κ', 466. vid. Sponius miſcell. erud. antiquit. p. 317.: Chiſhullius ad inſcr. Sigeam p. 8. ſ. Leid.: Villoiſonius Anecdd. Grr. p. 124. et Prolegg. ad Iliad. Hom. Venet. p. 4. ſſ.: Caſaubonus ad inſcr. Herod. p. 348. 354. Cren. et Salmaſius in notis ad eandem inſcr. p. 16. Nam eorum ſententia, qui literam H ante Simoniden aſpirationis tantummodo notam apud Atticos fuiſſe aiunt: Athen. 9, 12. p. 398. A, εἶμαι δὲ καὶ διὰ τοῦ ἦ ϛοιχεῖα τυπώσασθαι τὸς παλαιὸς τὴν δασείαν, et Priſcian. 1. p. 28. H *literam non eſſe oſtendimus, ſed notam aſpirationis, quam Graecorum antiquiſſimi ſimiliter, vt Latini, in verſu ſcribebant:* ſed ab eo in ipſarum literarum numerum relatam eſſe, praeſtare aliorum opinioni videtur, qui hunc poëtam fuiſſe ipſum eius literae inuentorem docent. vid. Scaliger animaduerſſ. ad chron. Euſebii p. 113.: Voſſius Ariſtarch. 1, 16. et Salmaſius in notis ad inſcr. Herod. p. 42. ſ. 224.

dicuntur alias diphthongi] Priſcian. 1. p. 30. Baſil. de diphthongis Latinorum, *Diphthongi autem dicuntur, quod binos phthongos, hoc eſt, voces, comprehendunt. Nam ſingulae vocales ſuas voces habent.* Quinctil. 1, 7. 14. vocat *geminas vocales.* Haec vero ipſa conuenire etiam in Graecorum diphthongos ex iis, quae ſupra de pronuntiatione earum vetere dicta ſunt, intellegi poteſt.

Ad p. 3. *vel propriae — vel impropriae*] Theodorus Gaza grammat. 1. p. 1. Ἐξ ὧν [τῶν φωνηέντων] διφθόγγοι, κυρίως μὲν, αι, αυ, ει, ευ, οι, ου· καταχρηϛικῶς δὲ, ᾳ, ῃ, ῳ, υι.

quod in maiuſculis literis etc.] Haec verba in primis libelli exemplaribus deſunt. Nam Graeci veteres hoc iota in titulis, libriſque calamo exaratis, alias plane non indicare, alias literae, cui id ſubſcribi oporteret, ad-

adiungere, consueuerant. vid. Quinctil. 1. 7. 17. et Montefalconius Palaeogr. Gr. 1, 4. p. 33. Et prioris quidem rationis exempla habeas pauca haec: H, pro HI, apud Mabillonium in libris de re diplom. p. 347.: ΗΛΙΩ ΜΕΓΑΛΩ, ΑΡΧΙΤΠΕΡΕΤΗ, ΚΑΜΕΙΝΕΥΤΗ, apud Sponium miscell. erud. antiquit. p. 329. 22.: ΑϹΚΛΗΠΙΟΔΟΤΗ ϹΤΡΑ ΤΟΝΙΚΩ ΓΑΥΚΥΤΑΤΩ ΑΝΔΡΙ, apud Gruterum Inscriptt. p. 758. 6.: ΦΙΛΙΩ ΑΝΔΡΙ ΤΟΥ ΝΟΜΑ ΔΗΜΗΤΡΙΩ — ΕΝ ΚΟΙΝΩ ΤΑΦΩ — ΠΑΡΑΠΕΜΨΗ — ΤΩ ΤΑΜΙΕΙΩ, ibid. p. 760. 6. Conf. Koenius ad Gregor. in de dialect. p. 285. Posterioris autem generis rationem, cuius notas etiam numi antiqui exhibent: vid. Hauercampius differt. de vet. et varia literr. apud Graecos scriptura p. 193. 271.: vel ex inscriptione Ionica, quae apud Scaligerum animaduerss. ad Eusebii chron. p. 110. est, facillime cognosces: vt caeteros iam eiusmodi titulos, quorum perquam ingens copia in libris Gruteri, Fabretii, Muratorii, Mafeii, aliorumque, extat, et scripturam legum Solonis apud Aeschinem orat. contra Timarch. p. 38. ss. To. 1. Reisq., laudare omittamus. Et qui videre velit, quanta fuerit manuum librariorum cuiusque saeculi in hoc genere scripturae, et maiusculae, et minusculae, vel constantia, vel inconstantia, ab hoc inspici specimina eius e variis cuiusque aetatis codicibus a viris eruditissimis supra laudatis prolata debent. Caeterum huius subscribendi literam ι vocalibus moris antiquitatem, maxime in numis, oppugnare omnibus modis conatus est Ioh. Dan. Maior in epistola ad Ioh. Hudemanum Kiloniae A. C. 1685. quaternis edita, cuius titulus est *de iotorum subscriptione suspecta, eorumque praesertim ex numis veterum Graece inscriptis irrefragabili, perpetuoque, exsilio*, et quae subiuncta est eiusdem epistolae ad Ioh. Dicmanum de numis Graece inscriptis.

in

in longas, breues, et ancipites] Dionyſ. Halic. περὶ συνθέσ. c. 14. p. 92. ſ. Δύο μὲν μακραὶ, τό, τε η̃, καὶ τὸ ω̃· δύο δὲ βραχέα, τό, τε, ε̆, καὶ τὸ ο̆· τρία δὲ δίχρονα, τό, τε ᾱ̆, καὶ τὸ ῑ̆, καὶ τὸ ῡ̆, ἅ, καὶ ἐκτείνεται, καὶ συσέλλεται· ἃ οἱ μὲν δίχρονα, ὥσπερ ἔφην, οἱ δὲ μεταπτωτικὰ, καλοῦσιν. Sextus Empir. contra mathemm. 1, 5. p. 238. Τῶν δὲ φωναέντων τρεῖς ἄγεσι διαφοράς. Δύο μὲν γὰρ αὐτῶν φύσει μακρὰ λέγεσι τυγχάνειν τὸ η̃, καὶ τὸ ω̃· ἰσάριθμα δὲ βραχέα, τὸ ε̆, καὶ τὸ ο̆· τρία δὲ κοινὰ, μήκεσ τε, καὶ βραχύτητος, ᾰ̆, ῐ̆, ῠ̆, ἅπερ δίχρονα, καὶ ὑγρὰ, καὶ ἀμφίβολα, καὶ μεταβολικὰ, καλοῦσιν. Ἕκαστον γὰρ αὐτῶν πέφυκεν, ὁτὲ μὲν ἐκτείνεσθαι, ὁτὲ δὲ συσέλλεσθαι. Vnde *ancipites*, δίχρονοι; de quibus ſeparatim ſcripſerat Orus, grammaticus Alexandrinus; v. Suidas v. Ὦρος· etiam *liquidae*, vocantur a Priſciano 1. p. 6. Baſil. Conf. Stephanus Paralipomm. grammatt. p. 48. ſſ. Hae tres vocalium formae a Socrate apud Platon. Cratyl. 36. τῶν φωνηέντων διάφορα εἴδη dicuntur.

ex compoſitis — ᾱι, ηυ] In editionibus libelli Lipſienſibus primis, etiam Amſtelodamenſibus, et Trajectinis, diphthongi ᾱι, ηυ, praetermiſſae ſunt perperam. vid. Stephanus d. l. p. 53. et infra grammat. p. 114.

Ad p. 4. *dialecti proprie numerantur quatuor*] Hunc de Graecorum dialectis locum magno ſtudio, neque mediocri diligentia, pertractarant multi grammatici veteres, ita quidem, vt alii vniuerſe de natura, ingenioque, dialecti quaeſiuerint, alii de ratione quatuor dialectorum principalium expoſuerint, alii de duabus earum, vel vna, maximeque Attica, atque huius gloſſis, ſeparatim ſcripſerint. Quo quidem in numero fuiſſe legimus *Cratetem:* v. Athen. 3, 30. p. 114. A, 6, 6. p. 235. B, 9, 1. p. 366. E, 11, 13. p. 495. A et p. 497. F, 14, 19. p. 653. B: *Parmenonem:* v. Athen.

Athen. 11, 14. p. 500. B: *Dionyſium Iambum:* v. Athen. 7, 7. p. 284. B: *Clidemum:* v. Athen. 14, 23. p. 660. D: *Philemona:* v. Athen. 11, 5. p. 468. F et p. 469. A, 11, 9. p. 483. A, 14, 14. p. 646. B, 14, 18. p. 652. E: *Silenum*, et *Clitarchum:* v. Athen. 11, 5. p. 468. A, 11, 6. p. 473. B, 11, 13. p. 495. F: *Apollodorum*, et *Theodorum:* v. Athen. 14, 14. p. 646. B, et Suidas v. Θεόδωρος Γαδαρεύς· *Tryphonem:* v. Suidas h. v. et Gregor. praefat. ad libellum de dialectis p. 1., a quo etiam *Iohannis Philoponi* opuſculum de dialectis laudatur, quod ad noſtram aetatem peruenit, certe eius particula, edita primum ab Aldo in Hortis Adonidis Venet. A. C. 1496., iterum ab Aſulano ibidem A. C. 1523. f. mai., et ſaepius poſtea ab aliis, cuius verſione Latina, quae iam in exemplo opuſculi Baſileenſi, euulgato anno neſciebam quo; meum enim exemplar caret editionis anno; Graecis verbis adiuncta legitur, appendicem theſauri ſui auxit Henr. Stephanus, ſed multis modis mutata: v. Fabricius B. Gr. 5, 37. 8.: *Philoxenum Alexandrinum:* v. Suidas h. v.: *Irenaeum*, ſiue *Pacatum:* v. Suidas v. Εἰρηναῖος, et Πάκατος· *Telephum:* v. Suidas h. v.: *Dionyſium Halicarnaſſeum:* v. ſchol. Homeri Venet. ad Il. ο, 705.: *Ariſtophanem:* v. Athen. 14, 3. p. 619. B: *Demetrium Ixionem:* v. ſchol. Ariſtoph. ad Auu. p. 427. Baſil.: *Orionem:* v. Suidas h. v.: *Dorotheum:* v. ſchol. Homeri Venet. ad Il. κ, 252.: *Iſtrum:* v. Euſtath. ad Odyſſ. ι p. 1627. 15. Rom.: *Aelium Dionyſium:* v. Euſtath. ad Il. β p. 368.: *Nicandrum:* v. Harpocrat. v. βολεῶνες, et ξηραλοιφεῖν· *Epitherſen:* v. Stephanus Byzant. v. Νίκαια· *Longinum Caſſium:* v. Suidas h. v.: *Lupercum Berytium:* v. Suidas h. e.: *Apollonium Dyſcolum Alexandrinum:* v. Suidas v. Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεύς· *Ariſtoclen:* v. Etymol. M. v. κῦμα p. 545. 8. Sylb.: *Aſtyagen:* v. Suidas h. v.: *Leſbonacta:* cuius opuſcu-

opuſculum περὶ σχημάτων a Valquenario editum extat: huius enim grammatici liber, qui inſcribitur ἐθνικαὶ διάλεκτοι, nondum editus latet in bibl. Laurentiana Florentiae: v. Catal. MSS. biblioth. Laurent. To. 2. p. 615. plut. 60. cod. 27. n. 10.: complureſque alios. vid. Fabricius B. G. 4, 34. et Praefatt. Pierſonii, atque Koenii, ad Moeridis λέξεις Ἀττικῶν, et ad Gregorii de dialectis libellum. Horum autem grammaticorum opuſculum nullum ad noſtram peruenit aetatem: quam grauem ſane iacturam vt leuius ferre harum literarum ſtudioſi poſſent, non ſolum ſapiens fortunae liberalitas prouidit, ſed etiam aliorum grammaticorum, qui poſtea floruere, ſalutaris effecit diligentia. Et fortuna quidem nos videre iuſſit alia quaedam huius generis opuſcula, certe nonnullas eorum particulas, aliorum grammaticorum veterum, vt Aelii Herodiani, Phrynichi ſophiſtae, Moeridis, etiam Thomae Magiſtri, et ignominis cuiuſdam, cuius libellus de Atticiſmis nuper a Villoiſonio Anecdott. Graecc. To. 2. p. 79. — 85. editus eſt, in primiſque, praeter libelli Iohannis Philoponi epitomen, vt ſupra oſtendimus, Gregorii, Corinthi metropolitae, qui, vt grammaticus Leidenſis, et Mermanianus, Iohannis Philoponi copiis ſtudioſe vſus eſt, de dialectis opuſculum, quod Giſbertus Koenius Leidae A. C. 1766. octonis denuo vulgauit egregiis notis illuſtratum, auctumque duorum aliorum grammaticorum eiuſdem argumenti libellis, diuerſis ab iis, qui iam Hortis Adonidis p. 235. — 245. inſerti leguntur. Neque tamen neglegi hoc in genere, praeter opuſculi Tryphonis περὶ παθῶν λέξεων particulam, quae in exemplo libri Gregorii de dialectis Baſileenſi ſupra a nobis laudato extat p. 167. — 173., debent praecepta auctoris incerti vitae Homeri, quam Galeus inſeruit opuſculis phyſicis, et ethicis, iterum Amſtelodami A. C. 1688. 8. editis, p. 287. ſſ., et libelli

περὶ

περὶ τῶν παρὰ Ὁμήρῳ διαλέκτων, qui nuper Plutarcho tribuebatur. Athenaeus vero, Etymologici magni conditor, Hesychius, Suidas, aliique grammatici eiusdem aetatis, quos vulgo scholiastas nominant, magnam nobis partem praeceptorum de dialectis, quae libris superiorum grammaticorum continebantur, servarunt. Sed horum vtriusque generis grammaticorum de Graeci sermonis differentiarum ingenio, atque dotibus, praeceptioni plus tribuendum esse, quam grammaticorum recentiorum doctrinae, facile apparet. Antiqui enim grammatici non solum tractarant plura cuiusque dialecti volumina, sed etiam vsi erant codicibus scriptorum Graecorum fidelissimis, minimeque corruptis, quum manus recentiorum librariorum, quibus debemus ea librorum Graecorum exemplaria, e quibus nostrae eorum editiones ductae sunt, formas verborum Atticas, Ionicas, Doricas, Aeolicas, non raro in communes mutarint. Etenim ex quo studia bonarum literarum coeperunt etiam in Europa restitui: reperti sunt aetate quaque, praeter ipsos grammaticos, homines eruditi non pauci, qui hanc doctrinae antiquae partem seperatim persequerentur. Extant autem, praeter Martini Rulandii, Othonis Gualperii [Francof. A. C. 1589. 8.], Erasmi Schmidii, aliorumque, de dialectis Graecorum libellos, qui a Fabricio B. G. 5, 7. p. 75. To. 7. edit. pr. laudantur, et quorum numerum, edito nuper [Norib. A. C. 1782. 8.] compendio dialectorum Graecarum, auxit Ioh. Frid. Facius V. C., praeclarae dissertatiunculae de natura, et origine, variorum sermonis Graeci generum Tho. Burgesii [in Dauesiii miscc. critt. denuo editis, atque auctis, Oxonii A. C. 1781. 8.], et Gedicèii [promtuarii literr. Berol. A. C. 1782. 8. P. 1. n. 2.], et Koepenii [Anthol. Gr. P. 3. Brunou. A. C. 1787. 8.]: quibus addi potest Christi. Theophili Nigrini dissertatio de caussis dialectorum, speciatim Graecarum, Leucoreae A. C. 1702. propo-

sita:

ſita: et Ric. Bentleii diatribae de dialecto Attica, et de recentiore dialecto Attica, p. 326. ſſ. opuſcc. philologg. Lipſ. Sed vt partes dialectorum quatuor principalium varias nemo maiore exemplorum idoneorum copia illuſtrauit, quam Michaël Metarius, cuius liber, qui inſcribitur *linguae Graecae dialecti*, triginta fere annis poſt primam editionem, iterum, hoc eſt, A. C. 1738., Hagaecomitis octonis exiit cura Ioh. Frider. Reitii, auctus Iſaaci Voſſii excerptis ex Apollonii Dyſcoli grammatica [p. 421. — 436]: ita in ipſis earum natalibus inueſtigandis, atque demonſtrandis, Salmaſius doctrina ſua ſuperaſſe ſtudia aliorum omnium ab intellegentiſſimo quoque iudicatur. Is enim quum omnes huius generis copias contuliſſet in commentarium de Helleniſtica, maximeque in partem eius ſecundam, quae exponit de linguae Graecae origine, et dialectis [L. B. A. C. 1643. 8.]: conſilium ſeparatim ſcribendi de dialectis Graecorum abieciſſe videtur. v. Salmaſius ad Vopiſci Carin. 19. p. 845. To. 2. et ad inſcript. Herod. p. 47.

Scilicet vocabulum διάλεκτος in libris veterum triplici praeditum poteſtate legitur. Nam proprie quidem ſignificat τὴν τῆς φωνῆς τῇ γλώττῃ διαίρεσιν, auctore Ariſtotele H. AA. 4, 9. p. 282. A To. 2. Duual., hoc eſt, *explanationem vocis, quae lingua fit:* quam explanandae, et diſcernendae, vocis vim linguae hominis propriam eſſe apparet: et Plutarchus V. Coriolan. 38. p. 107. To. 2. Tub. ipſam *vocem articulatam* ἔναρθρον φωνὴν, καὶ διάλεκτον, vocat, vt Dionyſ. Halic. περὶ συνθέσ. c. 14. p. 90. Vpton. ἀνθρωπίνην, καὶ ἔναρθρον, φωνήν. Deinde declarat hoc nomen ipſam *linguam*, et *loquendi genus*, gentis cuiuſque, quia gentes diſcernuntur inter ſe linguis: vt Polyb. excc. de virtt. p. 145. To. 3. Lipſ. τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου, quae a Platone Cratyl. 25. ἡ Ἑλληνικὴ φωνὴ appellatur: Act. 22, 2. τῇ Ἑβραΐδι διά-

διαλέκτω. Denique eodem illo nomine indicatur *sermo discernens inter se ciuitates, et populos, eadem lingua loquentes, atque vtentes:* Quinctil. 11, 2. 50. *sermonis differentiam* nominat, et 12, 10. 35. *linguam differentem.* vid. Salmasius in de Hellenist. 2, 8. et nos ad Leusden. de dialect. N. T. p. 2. s. Lingua autem Hellenica [Herodo. 1, 56.], vel Macedonica vetus, vel κοινὴ [v. grammat. Merman. p. 313. Koen., et Moschopulus ad Hesiod. Ἔργ. 9.]. hoc est, ea, qua vsi sunt incolae Phthiotidis, omninoque Thessaliae, etiam Macedoniae: v. schol. Homeri Venet. ad Il. ι, 395.: index Graecit. Palaephat. v. Ἕλληνες, et Salmasius in de Hellenist. p. 405. ss. 438. s.: scripserat de ea Trypho: v. Suidas v. Τρύφων· peperit differentias Graeci sermonis duas, Ionicam, siue Atticam [v. Thucyd. 6, 82. 7, 57. Eustath. ad Dionys. Perieg. 423.], et Doricam, siue Aeolicam. vid. Strabo 8. p. 333. 14. p. 679. Casaub. Dionys. Halic. de idiomatis Thucyd. p. 146. s. To. 2. Lips. Ioh. Grammat. p. 67. Eustath. ad Homer. Il. α p. 8. Rom. et ad Odys. α p. 1399. 38., etiam ad Dionys. Perieg. 423., et Salmasius in de Hellenist. 2, 5. Sed quum Iones, Aeolesque, in Asiae oram migrassent [v. Herodo. 1, 142. 145. 149. et Velleius Pat. 1, 4. 3. s.], vbi linguae eorum paulatim differre coepissent ab Attico, et Dorico, loquendi genere: quatuor extiterunt dialecti, Attica, Ionica, Dorica, cuius loco Boeotiam ponit Heraclides apud Eustath. ad Il. ι p. 734. 52. Rom., Aeolica: v. Strabo dd. ll. Iamblich. V. Pyth. 34. p. 194. s. Neoc. Phrynichus eclogg. p. 156. Pau. et Salmasius in de Hellenist. 2, 8.: quae a grammaticis multis ἐθνικαὶ, vel γενικαὶ, dicuntur, vt a dialectis, quas τοπικὰς, vel εἰδικὰς, vocant, distinguantur. vid. Plato Cratyl. 3. Continentur autem differentiae harum quatuor linguarum, non solum commutatione, et adiectione, vel diminutione, literarum,

et consonantium, et vocalium, etiam diphthongorum, itemque quantitate syllabarum, atque vicissitudine figurae spirituum, sediue accentuum, sed etiam varietate generis, et formae casuum, temporum, eorumque omnium, quae nominibus, et verbis, caeterisque orationis partibus, quocunque modo accidunt, non minus, quam nouitate facturae, et vsus, ipsorum vocabulorum. vid. Salmasius in de Hellenist. p. 64. ff. Ioh. Grammat. p. 69. Bas. Caeterum Iamblichus V. Pythag. c. 34. p. 195. Neoc. dialectum Doricam ait fuisse antiquissimam, quam sequutae sint Aeolica, Ionica, Attica.

communis enim non est numeranda in dialectis] Vid. grammat. Leid. p. 312. Haec dialectus vocatur ἡ κοινὴ ab schol. Ven. Homer. ad Il. α, 85., et κοινὴ, atque ἡ κοινὴ διάλεκτος, [v. Eustath. ad Il. α p. 22. fin. et p. 23. 8.], annumeraturque quatuor dialectis gentilibus [Theodoret. Θ. ΗΗ. 5. p. 82. Sylb.], a Iohanne Philopono p. 61., Gregorio p. 5., aliisque, et grammaticis, vt schol. Aristoph. ad Plut. 40., et schol. Pindari ad Olympionicc. 3, 81., et scriptoribus, vt Clemente Alex. Stromm. 1. p. 338. B. Quare, et a Quinctiliano 11, 2. 50. *quinque Graeci sermonis differentiae* laudantur, quas idem rhetor 12, 10. 35. vocat *linguas inter se differentes*, et ab Acrone ad Horat. 2. od. 30, 13. *quinque Graecae linguae*, et a Porphyrio de A. AA. 3, 4. p. 105. Cantabr. πέντε διάλεκτοι αἱ παρ' ἀνθρώποις, ita, vt nec Hieronymus quaestst. Hebrr. in Genesin. f. 93. B To. 4. Bas. dubitarit scribere, *Vnde et quinta lingua Graeciae Aeolis appellatur, quam illi vocant* πέμπτην διάλεκτον. Haec vero lingua communis, quae a Salmasio etiam Hellenica: vid. Moeris v. γέλοιον, et schol. Aristoph. ad Rann. 6.: ab aliis Macedonica noua, dicitur, cuius initia incidisse putantur in Philippi, et Alexandri Magni, tempora, non ita nominari dialectus potest,

vt

vt lingua Atticorum, Ionum, Aeolum, atque Dorienſium. vid. Salmaſ. in de Helleniſt. p. 49. 440. ſſ. Conf. Ioh. Grammat. p. 65. et ex eo grammat. Leidenſis p. 312. Koen. Nam lingua iſta vſi ſunt Graeci tum omnes, et indocti in vita communi, ſermonibuſque cotidianis, et docti etiam in ſcriptis; qui ab ſchol. Ariſtoph. ad Plut. 673., vt apud Phauorinum v. ὕαλος [conf. Moeris, et Tho. Mag., h. v.], dici videntur *οἱ κοινοὶ*, vt Suidas v. *ἀθάρα* rectius legit pro *ἡ κοινὴ*, cuius tamen in libris verba, *Αἰολεῖς ἀθῆρας* perperam omiſſa ſunt; ita tamen, vt homines omnis generis in Aſiae maxime ciuitatibus nec quatuor illarum dialectorum generalium vſu omnino abſtinuerint. vid. Quinctil. 11, 2. 50. Hanc enim ipſam linguam nouimus alia verba vna cum formis eorum, et ſignificationibus, et ſtructura, habuiſſe communia cum Attica dialecto, atque tribus reliquis, [vid. Quinctil. 8, 3. 59.], alia propria, in his etiam barbara: quorum haec a Moeride *κοιναὶ*, h. e. *ἰδιωτικαὶ*, [vid. Salmaſius in de Helleniſt. p. 55. ſ. et Pierſonius ad Moer. p. 389.], illa *Ἑλληνικὰ*, dici, certe nonnunquam, videntur. v. Moeris v. *ἐξίλλειν*, *ξυμφώνως*, *Οἰδίπεν*, aliiſque in locis. Conf. Thryllitii diſſert. de dialecto Graecorum communi, et de pronuntiatione ex Aeolica repetenda, Leucoreae A. C. 1709. 4. edita.

Dorica] De hac dialecto ſcripſerat Trypho. v. Suidas v. *Τρύφων*. Vocatur ab antiquis grammaticis, aliiſque ſcriptoribus, fere *Δωρικὴ διάλεκτος* [Etymol. M. v. *Εὔιος* p. 391. 13.], vel *ἡ Δωρικὴ διάλεκτος* [Iambl. V. Pyth. 11. p. 43. 34. p. 195.], vel *διάλεκτος Δωρὶς* [Ioh. Philopon. in opuſculo de dialect. loco non vno], *ἡ διάλεκτος ἡ Δωρὶς* [Pauſan. 4, 27. p. 346.], vel *ἡ Δώριος διάλεκτος* [Iamblich. d. l. p. 194.]: etiam ſimpliciter *ἡ Δωρὶς* [Iamblich. d. l.], vel *ἡ Δώριος* [Sextus Empir. contra mathemm. 1, 3. 87. p. 235.], et *Δωρὶς* [Porphyr. V. Pyth. p. 49. Neoc.],

vel Δωριέων διάλεκτος [Etymol. M. v. ἐγών p. 314. 37.]: sed a Thucydide 3, 112. dicitur Δωρὶς γλῶσσα, vt ab Eustathio ad Hom. Odyss. δ' p. 1511. 14. ἡ Δωρικὴ γλῶσσα, et ad Odyss. υ' p. 1892. 42. ἡ Δωρικὴ φωνή· et a Pausania 9, 22. p. 753. ἡ φωνὴ ἡ Δωρίς. Nomen habet a Doribus, qui hac lingua vsi sunt, sed ipsi nomen debuere Doro, Hellenis filio. vid. Apollod. biblioth. 1. p. 27. Fab. Iamblich. d. l. p. 195. Quae quidem ciuitas Pelasga quum incoluisset varias Graeciae regiones: vid. Herodo. 1, 56. et Salmasius in de Hellenist. p. 277. ff.: tandem Peloponnesum occupavit: vid. Herodo. 1, 56. 2, 171. Thuc. 1, 12. 6, 82. Strabo 8. p. 333. Casaub.: Isocrat. Panathen. p. 313. ff. To. 2. Bat. Plutarch. Lycurg. 11. p. 109. To. 1. Tub. Agesil. 31. p. 117. To. 4.: atque colonos misit in Asiae oram [v. Herodo. 2, 178.], Italiam [v. Athen. 5, 25. p. 182. D], aliasque orbis terrarum partes. Etsi igitur lingua Dorica ipsa duas tantum formas habuisse legitur, ita, vt alia fuerit Δωρὶς παλαιὰ, alia νέα· vid. schol. Theocriti apud Schottum obseruatt. humann. 2, 50. p. 99. et Koen. ad Gregor. p. 165.: quae in Etymol. M. v. Εὔιος p. 391. 14. Δωρικὴ διάλεκτος μεταγενεστέρα dicitur: tamen permultas ei mutationes a ciuitatibus, et populis, qui ea vsi sint, accidisse, vt a Cretensibus, Pamphyliis, Eretrienſibus, Oropiis, Rhodiis, Argiuis, Lacedaemoniis, aliisque, accepimus. vid. Sextus Empir. contra mathemm. 1, 3. 89. p. 235., qui πολλὰς ait esse Δωρίδας· Ioh. Grammat. in de diall. p. 67. 87. Bas. Gregorius in de dialectis p. 135. grammat. Leid. p. 308. grammat. Merman. p. 325. schol. Venet. ad Hom. Il. *l*, 535. Etym. M. v. Εὔιος p. 391. 16. Vtraque lingua Dorica fuit vasta, quae loqui iuberet, non presse, sed vaste, ita, vt facile appareat, cur Zeno quidam ab imperatore Tiberio interrogatus, *quaenam illa tam molesta dialectos esset*, responderit, *Doridem.*

vid.

vid. Sueton. Tiber. 56. Nam Demetrius Phaler. περὶ Ἑρμην. ſ. 180., πλατέα, inquit, λαλοῦσι πάντα οἱ Δωριεῖς· et ſchol. Theocriti ad Idyl. 15, 88. οἱ Δωριεῖς πλατυσμοῦσι τὸ ᾱ πλεονάζοντες. vid. Hermogenes formm. orat. 1, 6. p. 283. Laurent. et Koenius ad Gregor. de dialectis p. 152. Sed noua tamen fuit lenior, minuſque vaſta, vetere. Et vetere quidem Dorienſium lingua, quos Gellius 2, 26. *Doricos* vocat, compoſuiſſe dicuntur ſcripta ſua, atque carmina, Epicharmus, et Sophron, noua Theocritus. vid. Athen. 9, 11. p. 394. D: grammat. vet. apud Schottum obſeruatt. humann. 2, 50. p. 99. atque Koen. d. l. p. 165. et Suidas v. Σώφρων. Sed vtriuſque huius dialecti formae ingenium, atque natura, cognoſci poteſt e carminibus, aliiſque libris, et eorum reliquiis, Orphei [v. Iambl. V. Pyth. 34. p. 196.], Pindari [v. Pauſan. 9, 22. p. 753. ſchol. Pind. ad Olympionicc. 3, 81. p. 53. Steph. Euſtath. ad Odyſſ. λ′ p. 1702. 4., et epigr. in poëtas lyrr. v. 14. apud Fulu. Vrſinum fragmm. lyricc. p. 62.], Steſichori [v. Suidas h. v.], Simonidis Cei: v. Suidas h. v.: Bacchylidis: v. Ioh. Grammat. de diall. p. 89. Baſil., et Gregorius de diall. p. 170. ſ.: Ibyci: v. Suidas h. v.: Erinnae: v. Suidas h. v.: Timaei Locrenſis, Ocelli Lucani, Archytae, aliorumque Pythagoreorum, quorum librorum particulis multis, ex Eclogis Stobaei maxime collectis, auxit, primo exempla vitarum Diogenis Laërtii ſua Stephanus; quo referri debent verba, *quorum fragmenta apud Laërtium extant*, quae in ipſa grammatica Velleri leguntur; deinde editionem ſuam diſputationum Maximi Tyrii priorem Dan. Heinſius; tandem ſyllogen ſuam vtramque opuſculorum phyſicorum, et ethicorum, Tho. Galeus. Caeterum Meſſenios Dorica dialecto omnium Peloponneſiorum maxime integra vſos eſſe ad ſuam vſque memoriam, teſtis idoneus eſt Pauſanias 4, 27. p. 346. ſ. Kuhn., eademque loquu-

tos esse Peloponnesios sua aetate, ostendit Eustathius ad Odyss. δ' p. 1511. 14. Rom.: sed Heraclides apud Eustath. ad Odyss. ύ p. 1892. 40. auctor est, dialectum Atticam veterem multis fuisse dialecti Doricae vestigiis impressam. Scripserat de idiomatis dialecti Atticae, et Doricae, Irenaeus, sive Pacatus, grammaticus Alexandrinus. v. Suidas v. Πάκατος· Hemsterhusius reliquerat schediasma de verborum formis Doricis, et Laconicis, cuius particulam edidit Rhunqueniüs ep. crit. 2. p. 63. s. ed. pr. p. 214. ed. sec.: et Tryphonis opusculum περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ διαλέκτων, καὶ Σιμωνίδῃ, καὶ Πινδάρῳ, καὶ Ἀλκμᾶνι, καὶ τοῖς ἄλλοις Λυρικοῖς, laudatur a Suida v. Τρύφων.

Ionica dialectus] Hanc sermonis Graeci differentiam grammatici Graeci, aliique scriptores antiqui, vocare solent Ἰωνικήν, et Ἰάδα, vel τὴν Ἰάδα, διάλεκτον, vel simpliciter τὴν Ἰάδα, aut Ἰάδα, etiam γλῶσσαν Ἰάδα, atque Ἰωνικὴν γλῶσσαν. vid. Laërt. 2, 3. 7, 56.: Strabo 8. p. 333. Casaub.: Iamblich. V. Pyth. 34. p. 194.: schol. min. ad Il. ά, 399. γ', 206.: Eustathius ad Il. δ' p. 701. 14. Odyss. μ' p. 1714. 16. Rom. et ad Dionys. Perieg. 423.: Ioh. Philoponus in de dialectis p. 61. et p. 81. Basil. Nomen traxit ab Ionibus, qui fuere Pelasgi: certe tum, quum eam Peloponnesi regionem tenuere, quae postea dicta est Achaia, nominati sunt Πελασγοὶ Αἰγιαλεῖς· vid. Herodo. 7, 94.: sed quum Athenienses illuc, Ione, Xuthi filio [Iamblich. V. Pythag. 34. p. 195.], Erechthei, regis, nepote, duce, cuius nomine ipsi iam Ἴωνες dicti essent: vid. Herodo. 8, 44. Thucyd. 6, 82. et Stephan. Byzant. v. Ἰωνία· colonos misissent: Pelasgis illis idem nomen inditum est, ita, vt dicerentur Ἴωνες, vel Αἰγιαλεῖς Ἴωνες. Vid. Herodo. 7, 94. Strabo 8. p. 383. Casaub. Pausan. 7, 1. Hi ab Achaeis e Peloponneso, post Heraclidarum reditum, expulsi [v. Herodo. 1, 145.] Athenas confugerunt: tandem, auctore Androclo,

clo, Codri, regis, filio, in eam Asiae partem, quae ab iis Ionia dicta est, migrarunt, atque ibi duodecim, vel, auctore Ioh. Grammat. p. 67., tredecim, vrbes condiderunt. vid. Herodo. 1, 142. 2, 178. et Pherecydes apud Strabonem 8. p. 333. 14. p. 632. s. Thucydides 1, 12. Aelian. V. H. 8, 13. Velleius Paterc. 1, 4. 3. His nouis in sedibus quum paulatim, vt fit, mutata esset forma linguae eorum pristina, qua in Graecia vsi erant: duplex extitit dialectus Ionica, ἡ ἀρχαία, vel ἡ παλαιὰ, et ἡ νέα, vel ἡ νεωτέρα, Ἰὰς, vel ἡ δευτέρα Ἰὰς, vel ἡ ὕστερον Ἰωνικὴ γλῶσσα: vid. Ioh. Grammaticus, siue Philoponus, in de dialectis p. 85. Basil., et, qui verba eius suum in libellum transtulit, Gregorius in de dialectis p. 233.: Eustathius, a quo ad Odyss. ι p. 1643. 1. laudantur Ἴωνες οἱ νεώτεροι, ad Odyss. μ p. 1714. 16., et ad Dionys. Perieg. 384. schol. Apol. Rhod. ad 1, 1081. et Etymol. M. v. ὦλλοι p. 821. 40. Quae quidem linguae veteris mutatio tanta fuit, vt quatuor eius genera numerarentur: Herodotus 1, 142. appellat τρόπες τέσσερας παραγωγέων, et grammaticus Leid. de dialectis p. 303. μεταπτώσεις τέσσαρας. Noua vero Ionum lingua conscripsisse libros suos existimantur Herodotus, Ctesias [v. Photius Ctes. excc. Indicc. 1.], Hippocrates, Heraclitus physicus, etiam Anacreon, Hipponax, aliique: sed dialecti eorum veteris, quae parum diuersa fuisse a dialecto Attica vetere, [v. Ioh. Philoponus in de dialectis p. 81. Basil., et Eustath. ad Il. α p. 8. 38.], seminaque reliquarum Graeciae linguarum continuisse existimatur, indoles qualis fuerit, cognosci ex Homeri maxime, et Hesiodi, poëmatis potest. Vid. schol. Apol. Rhod. ad 1, 1081., grammat. Leid. de dialectis p. 303., et Hermogenes περὶ ἰδ. 2, 4. p. 406. Laurent., qui dialectum Ionicam ait esse ἡδείαν, maximeque libellus Eustathii de dialectis Homeri, qui primum in Hortis Adonidis A. C. 1496.

editus, etiam insertus legitur Politi Commentario de Eustathio, eiusque scriptis, p. 21. ff. To. 1. Parecbb. Eustathii in Iliada, et incerti auctoris vita Homeri, qua Galeus opusc. ethth. auxit, p. 287. ff. Amstelod. Nam vt Graeci quoque poëtae sua verba habuere, suamque orationem: v. Dionys. Halic. περὶ συνθέσ. c. 26. p. 250. Vpton.: ita eorum quisque facile intellegitur in pangendis versibus linguam suae ciuitatis sequutus esse, neque memoriae Homeri hoc dedisse, vt Ionicum potissimum loquendi genus in iis adhiberet. id quod praecipere videtur Fabricius, a quo haud dubie profecta sunt ea, quae nunc in grammatica Velleri de quatuor dialectis Graecorum leguntur. Certe nec in Lipsiensibus exemplis libelli primis, nec in Belgicis, quidquam ea de re praeceptum inuenitur. Caeterum *lingua Ionica vti* Dio Chrys. 11. p. 157. B vocat Ἰάζειν, sed Photius Ctes. excc. Indicc. c. 1. Ἰωνίζειν.

Ad p. 5. *Atticam*] Haec dialectus a Platone Cratyl. 16. vocatur ἡ Ἀττικὴ φωνή, et a Dionysio Halic. de oratt. Att. p. 82. 19. To. 2. Lips. p. 454. To. 5. Reisq.: ἡ Ἀτθὶς φωνὴ a Porphyrio A. AA. 3, 5.: sed ab ipsis grammaticis dicitur fere, nunc Ἀττικὴ διάλεκτος, vt a Nicandro apud Harpocrat. v. βολεῶνες, et ξηραλοιφεῖν· nunc ἡ Ἀτθὶς διάλεκτος, vt ab auctore V. Homeri ap. Galeum opusc. ethth. p. 289. Amstel., vel ἡ Ἀτθὶς, et simpliciter Ἀτθίς. vid. Laërt. 7, 56. Iambl. V. Pyth. 34. p. 194. schol. Thucyd. ad 3, 37. Eustathius ad Il. κ´ p. 806. 54. et ad Odys. τ´ p. 1853. 57. Rom. Ab Apuleio metamm. 1. p. 102. Elmenh. nominatur *lingua Atthis*, et a Gellio 2, 3. *lingua Attica*. Nomen enim hoc deductum est, grammaticis auctoribus, ab Atthide, Cranai, regis Athenienſium secundi, filia: vid. Ioh. Grammat. in de diall. p. 61. et Gregorius in de diall. p. 4.: neque a Creusa, Erechthei filia, vt tradit Iamblichus

blichus V. Pyth. 34. p. 195. Huius autem dialecti duas quasi fuisse aetates, communis fere nunc est hominum doctissimorum sententia. Certe, non modo commemoratur ab antiquis grammaticis, et scriptoribus aliis, non semel ἡ ἀρχαία Ἀττὶς, et ἡ ὑστέρα Ἀττὶς· vid. Heraclides apud Eustath. ad Odyss. φ' p. 1907. 45. 49.: ἡ ἀρχαία Ἀττὶς, et ἡ νέα Ἀττὶς· v. Nicephorus Gregoras ad Synes. περὶ ἐνυπν. p. 123. Morel.: ἡ πρώτη Ἀττὶς, et ἡ δευτέρα Ἀττὶς· vid. Moeris v. πλυνεῖς· sed laudantur etiam saepenumero ab interpretibus poëtarum veterum Graecis, aliisque grammaticis, nunc οἱ παλαιοὶ Ἀττικοὶ, vel οἱ ἀρχαῖοι Ἀττικοὶ, et οἱ νεώτεροι· v. schol. Aristoph. ad Plut. 453, et Herodianus, atque Heraclides, apud Eustath. ad Il. β' p. 217. ε p. 531. σ' p. 1156. 20. ad Odyss. ή p. 1579. 28. ύ p. 1892. 40. Harpocrat. v. γναφεύς· nunc οἱ ἀρχαίως Ἀττικίζοντες, et οἱ ὕστερον· v. Thomas Mag. v. λογίδες· quos τὴς ὕστερον Ἀττικὴς appellat Eustathius ad Il. κ' p. 813. 43. π' p. 1064. 2. ύ p. 1216. 62.: et τὴς μεταγενεστέρης τῶν Ἀττικῶν Etymol. M. v. γελοῖος p. 224. 41.: nunc οἱ πρῶτοι Ἀττικοὶ, et οἱ δεύτεροι Ἀττικοί· v. Moeris v. δεκινῦσι, et v. χολάδας. Et veteris quidem dialecti Atticae vsus apud Suidan v. τρίπαια tribuitur Eupolidi, Cratino, Aristophani [v. Eustath. ad Odyss. ή p. 1579. 28. 30.], etiam Thucydidi [v. schol. Thucyd. ad 3, 34. 37.]: quibus vel maxime tragici veteres, Aeschylus, Sophocles, Euripides, addi debebant; nouae Menandro, aliisque. Dionysius autem Halicarnasseus de oratt. Atticc. p. 82. 19. To. 3. Lipsi. auctor est, lingua Atticorum vetere compositos esse Platonis libros, noua orationes Lysiae: et Nicephorus Gregoras ad Synes. d. l. ait, huius quidem initia in Aeschinis, Demosthenisque, tempora incidisse, sed illa vti instituisse Gorgian Leontinum. Denique Plato in Cratylo Socratem ita loquentem facit, vt

linguam Atticorum nouam ſuae aetatis, quam καλὴν vocat, hoc eſt λειοτέραν, καὶ τῇ ἀκοῇ προσηνῆ· vid. Nicephorus ad Syneſ. d. l.: a vetere eorum lingua diſtinguat: et τὰς παλαιὰς a τοῖς ἀρχαιοτάτοις· vid. c. 16. 18. 25. 31. 32. 34. Iam adde, a Strabone 8. p. 333. linguam Atticorum vetuſtiſſimam, Ionicae ſimilem, vocari τὴν παλαιὰν Ἀττίδα, vt a Dionyſio Halic. de idiomatis Thucyd. p. 147. 1. To. 2. Lipſ. τὴν ἀρχαίαν Ἀττίδα, et a Moeride v. χολάδας laudari τὰς μέσας· quos ne eſſe putemus poëtas comoediae mediae, ipſa verba χόλικας ἐφθὰς, quae ex Ariſtoph. Pac. 716. ſumta ſunt, impedire videntur: vix dubitari poſſe arbitramur, quin fuerint aetates dialecti Atticae tres, quarum primam terminarit Ionum in Aſiae oram migratio, ſecunda inde pertinuerit vſque ad belli Peloponneſii tempora, tertiae finis in aetatem Philippi, et Alexandri M., aetatem inciderit. Certe grammaticus Leidenſis, cuius opuſculum de dialectis Koenius edidit, de lingua Atticorum praecipiens, Γεγόνασι δὲ, inquit p. 305., αὐτῆς μεταπτώσεις τρεῖς, et Menandrum, atque Philemona, Thucydidem item, et Xenophontem, et philoſophos Socraticos, ait vſos eſſe, ἕκαστον τῇ ἁρμοζούσῃ αὐτοῖς Ἀττίδι. Iohannes grammaticus in de dialectis p. 71. Baſ. Ἡ Ἀττὶς διάλεκτος μεταβολὰς εἰληφυῖα κατὰ καιρὸς, ὅμως τὸν ἀρχαῖον τύπον ὑπογράφει. Nam etſi Sextus Empiricus quoque [contra mathemm. 1, 3. 89. p. 235.] ait, πολλὰς eſſe Ἀττίδας· tamen haec verba iam ſupra, quo loco de dialecto Dorica diſſeruimus, ſignificauimus accipienda eſſe de dialectis ſpecialibus, et localibus, quae e gentili lingua extitiſſent. Caeterum a grammaticis antiquis, vt a Phrynicho, aliiſque, Attici ſaepe ſimpliciter οἱ Ἕλληνες dicuntur. vid. Pauus ad Phrynichi eclogg. p. 27. et Pierſonius ad Moer. p. 283. Et quis dubitet, quin grammatici, aliique ſcriptores, dialectum Atticam aetatum duarum priorum recte

recte dicere potuerint παλαιὰν, vel πρώτην, vel ἀρχαίαν, Ἀθηδα, et auctores eius παλαιὰς, vel πρώτας, Ἀττικάς? Reliquerat autem de dialecto Attica Nicander copiosum opus, quod constaret multis libris, quorum duodeuicesimus ab Harpocratione v. ξηραλοιφεῖν, et tertius v. βολεῶνες, laudatur. Et de idiomatis eius, atque Doricae dialecti, non minus, quam περὶ Ἀττικῆς συνηθείας, τῆς ἐν λέξει, καὶ προσῳδίᾳ, scripserat Irenaeus, siue Pacatus, separatim. v. Suidas v. Πάκατος. Ἀττικὴν προσῳδίαν reliquerat Trypho: quod eius opusculum laudatur ab Athenaeo 2, 12. p. 53. B. Glossaria duo Lat. Gr. et Gr. Lat. ab Henrico Stephano A. C. 1573. form. mai. edita, auxit idem Stephanus Commentario de Atticae dialecti idiomatis: quem velim diligenter consulant huius linguae studiosi.

Aeolica] Dialectus Aeolica nomen accepit ab Aeolibus, ciuitate Pelasga: v. Herodo. 7, 95.: primo Graeciae, deinde Peloponnesi: v. Strabo 8. p. 333. Casaub.: quae hoc nomen suum debuit Aeolo, Hellenis filio. vid. Iambl. V. Pyth. 34. p. 195. Postea migrauit ipsa quoque in Asiam, atque in ora eius multas vrbes condidit nobiles. v. Herodo. 1, 149. ſſ. Vel. Pat. 1, 4. 4. Linguam eius, quae parum diuersa fuisse a lingua Doriensium dicitur: v. Strabo 8. p. 333.: Eustath. ad Il. ά p. 8. 41. Rom. ad Odyss. λ´ p. 1702. 3.: ita, vt Metarius in libro de dialectis de illa non separatim exposuerit: sed Dio Chrysost. 11. p. 157. B Αἰολίζειν, et Δωρίζειν, inter se distinxit: conf. Herodo. V. Hom. 37.: grammatici fere appellant τὴν Αἰολέων διάλεκτον [Eustath. ad Il. ά p. 114. 17.], et τὴν διάλεκτον τὴν Αἰολέων [Clemens Alex. Protrept. p. 19. D Colon.], et Αἰολικὴν διάλεκτον [Etym. M. v. κόπερα p. 529. 22. et v. μίτερδα p. 587. 12.], et Αἰολίδα διάλεκτον [Apollon. Dysc. excc. gramm. p. 435.], vel simpliciter τὴν Αἰολίδα,

vt

vt Dionyſ. Halic. Archaeol. 1. p. 76. 23. To. 1. Lipſ. Iambl. d. l. p. 194. ſ.: Lactantius inſtitutt. 1, 6. 7. *Aeolicum genus ſermonis*, et Hieronymus adu. Iouinian. 1. p. 22. A To. 3. Baſ. *Aeolici generis ſermonis*: Porphyrio ad Horat. 3. od. 30, 13. *Aeolidem dialectum*, et Acro, ad eundem Horatii locum, *Aeolicam, vnam ex quinque Graecis linguis*. Mutationes autem huic linguae accidiſſe tres, auctor eſt grammaticus Leidenſis in opuſculo de dialectis a Koenio edito p. 311.: certe Trypho reliquerat libros ſeptem περὶ πλεονασμῶν τῶν ἐν τῇ Αἰολίδι διαλέκτων· atque ex eadem ſermonem Romanorum veterem effloruiſſe, ſcriptores graues fere omnes facile conſentiunt: v. Quinctil. 1, 6, 31. Dionyſ. Halic. Archaeol. 1, 90. p. 232. To. 1. Reiſq. p. 76. 23. To. 1. Lipſ.: Priſcianus 14. p. 490. Baſil.: Gregor. de diall. p. 285.: ita, vt Tyrannio iunior peculiarem libellum περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου, ὅτι ἐστὶν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς, conſcripſiſſe legatur: v. Suidas v. Τυραννίων ὁ νεώτερος· vt Philoxenus, Alexandrinus, reliquerat opuſculum περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου, quod laudatur in Etymol. M. v. κορώνη p. 531. 2. Sylb., et ab Euſtathio ad Odyſ. ἡ p. 1570. 37. Rom. Quo minus etiam mirandum eſſe videtur, linguam Graecam ipſam paulatim multis verbis Latinis eſſe contaminatam. v. Plutarchus V. Marcel. c. 8. p. 292. To. 2. Tub. Vſi hac Aeoliorum lingua, quae plurimis linguae Graecorum antiquiſſimae veſtigiis impreſſa inuenitur [v. Gregor. p. 285.], ita, vt ſint, qui Aeolicam linguam ab antiquiſſima lingua Graeca putent non fuiſſe diuerſam [v. Burgeſſius praefat. ad Daueſii miſcell. critt. ſ. 3. et in ipſa Appendice ad hunc librum p. 397. ſſ.], hac igitur lingua vſi eſſe in carminibus ſuis eſſe perhibentur Sappho: v. Ioh. Grammat. p. 95., grammat. Leidenſ. de diall. p. 312. coll. Herodo. 2., 178.: Alcaeus: v. Ioh. Grammat. d. l., Gregorius de diall. p. 4. et grammat.

mat. Merman. p. 314., Porphyrio, et Acro, ad Horat. 3, od. 30. 13.: Corinna: v. Pauſan. 9, 22. p. 753.: atque pauci alii. Caeterum, et gloſſae Aeolicae nec a gloſſographis veteribus neglectae reperiuntur: v. Heſychius v. ἄερτυν· et ex iis, quae de oratione poëtarum ſupra dicta ſunt, intellegitur, parum accurate in Velleri grammatica tradi, Alcaeum, poëtaſque reliquos, vſos eſſe, non modo Aeolico ſermonis genere, ſed etiam caeteris dialectis, pro carminis cuiuſque ratione. Et haec quidem de dialectis *generalibus, gentilibuſque*, diſputata ſunto.

Nunc *locales* quoque, *et ſpeciales*, dialectos ita attingemus, vt vocabula populorum, et ciuitatum, quae nobis adhuc libros grammaticorum veterum, aliorumque ſcriptorum, tractantibus occurrerint, ſecundum ordinem literarum, indicatis eorum locis, apponamus. Nam coloni, quos gentes illae Graeciae quatuor in varias orbis terrarum partes ſubinde miſerunt, formam linguae eius ciuitatis, a qua eſſent in hanc, vel illam, inſulam, in hanc, vel illam, regionem, in has, vel illas, vrbes, deducti, vix ita ſaluam, integramque, ſeruarunt, quin multis eam modis immutarint, nouiſque verbis, eorumque formis, et ſignificatibus, auxerint. Itaque in cognoſcendo, diſcernendoque, linguae cuiuſque popularis ingenio diligenter videndum eſſe appareret, cuinam Graeciae genti populus quiſque, incolae cuiuſque regionis, et loci, cuiuſque vrbis, et opidi, originem debuerint ſuam. Nomina quidem eorum populorum, atque ciuitatum, quarum linguas ab antiquis grammaticis, et ſcriptoribus, laudari videmus, ſunt fere haec.

Achaei. vid. Pamphilus ap. Athen. 3, 4. p. 77. A: Athen. 11, 5. p. 466. f.: Heſychius v. καλάζει. Loquuti ſunt lingua Dorica.

Acharnenſes. vid. ſchol. Ariſtoph. ad Acharnn. 35.

Aegy-

Aegyptii. vid. Athen. 3, 1. p. 73. A, 3, 30. p. 114. C D: Phrynichus eclogg. p. 146. Pau.

Aetoli. vid. Clitarchus apud ſchol. Theocriti ad Idyl. 2, 59.

Alexandrini, quorum lingua a grammaticis antiquis ἡ Ἀλεξανδρέων διάλεκτος dicitur. vid. Stephanus Byzant. v. Φασηλίς· Athen. 14, 17. p. 649. E: Lex. bibl. Coiſlin. apud Montefalcon. catal. p. 482. v. ἐλέγοσαν· Phrynichus σοφιϛ. προπαρασκ. ibid. v. ψυχαγωγὸς p. 469. et eclogg. p. 146. Pau.: Etym. M. v. ἀφάρτερος p. 175. 24. et v. ἐξειλῆσαι p. 348. 12.: Athen. 2, 11. p. 51. B, 3, 1. p. 72. B, 3, 33. p. 121. C, 4, 25. p. 182. E, 7, 17. p. 309. A, 8, 17. p. 364. F, 15, 7. p. 679. E: qui idem 4, 25. p. 184. B, Alexandrinorum doctrinam, et in literas merita, vehementer laudat: Suidas v. φυλάκια· Euſtathius ad Il. ν' p. 948. 34. σ' p. 1157. 44. Rom.: ſchol. Theocriti ad Idyl. 4, 62.: Thomas Mag. v. ἠθέληκα. Scripſerat de hac dialecto peculiarem librum Demetrius Ixion: vid. Athen. 9, 11. p. 393. C: et Irenaeus, ſiue Pacatus, libros ſeptem, quibus docere conatus erat, dialectum Alexandrinam ex Attica extitiſſe: v. Suidas v. Εἰρηναῖος, et v. Πάκατος· quod opus etiam in Etymol. M. v. πυδαρίζειν p. 696. 6. laudatur: vt Seleucus Alexandrinus reliquerat librum περὶ τῶν παρ' Ἀλεξανδρεῦσι παροιμιῶν· vid. Suidas v. Σέλευκος Ἀλεξανδρῖνος. Noſtris temporibus copioſam de hac ipſa dialecto diſputationem, Fabricii maxime in notis ad Sextum Empir. p. 261. auctoritate excitatus, edidit Lipſiae A. C. 1786. Frider. Guil. Sturtius V. C., quam biennio, ſeptennioque, poſt acceſſionibus nonnullis auxit, Gerae propoſitis.

Amyclaei. vid. Theocrit. Idyl. 12, 13. Vſi eſſe videntur lingua Dorica.

Arcades. vid. Heſychius v. Θύρδα, καθιδοι, ἔνεα· Pauſan. 8, 25. p. 649.: Stephanus Byzant. v. Ἄμφεια,

Φεία, et Φύτειον· Timachidas apud Athen. 15, 8. p. 682. C: Etymol. M. v. ἐριννεών· Aeneas Poliorc. 27. p. 451. To. 3. Polyb. Lipſ. Tenuerunt mediam Peloponneſum, atque adeo dialecto Dorica vſi ſunt. vid. Herodo. 2, 171.

Argini. vid. Heſychius v. ἄβατον, et v. κέτερ· Athen. 8, 16. p. 365. D: Etymol. M. v. ἐνατος p. 302. 2. Sylb.: a quo lingua Argiuorum dicitur ἡ τῶν Ἀργείων διάλεκτος, vt ab Euſtathio ad Il. Δ' p. 722. fin. Ἀργείων γλῶσσα· Suidas v. βῶν· Heraclides apud Euſtath. ad Il. Δ' p. 722. 59. 63. Et Pauſanias quidem tradit 2, 37. p. 199., Argiuos, qui ante reditum Heraclidarum in Peloponneſum lingua Attica loquuti eſſent, poſtea vſos eſſe dialecto Dorica. v. Etym. M. p. 391. 16. De dialecto eorum ſcripſerat Trypho. vid. Suidas v. Τρύφων. Vſus ea erat Dercyllus, hiſtoricus Argiuus. v. Etymol. M. v. Εὔιος p. 391. 20. et Valquen. ad Theocr. p. 274.

Aſiani. vid. Euſtathius ad Odyſ. ξ' p. 1759. 11. 23., a quo lingua eorum φωνὴ, et γλῶσσα, Ἀσιανὴ vocatur: Suidas v. σκυτοδέψης.

Athamanes. vid. Heſychius v. μάννυ, Τριτῶ, κ. τ. λ.

Athenienſes. vid. Athen. 3, 36. p. 123. E: ſchol. pr. Aeſchyli ad Prometh. 3. Et Sextus quidem Empir. contra mathemm. 1, 10. 228. p. 264. linguam Athenienſium, aliam τὴν παλαιὰν vocat, aliam τὴν νῦν, aliam eſſe oſtendit τῶν κατὰ τὴν ἀγροικίαν, aliam τῶν ἐν ἄστει διατριβόντων. Xenophon autem Polit. Athen. c. 2, 8. linguam Athenienſium ſuae aetatis oſtendit fuiſſe κεκραμένην ἐξ ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων, καὶ βαρβάρων. vid. Pierſonius ad Moer. p. 349. ſ. Hoc vero cadit omnino in linguam omnium Graecorum. v. Euſtathius ad Odyſ. τ' p. 1854. 35. et Nicanor apud Stephanum Byzant. v. Τάναις.

Boeotii.

Boeotii. vid. Heſychius v. ἀεσητὸν, βαιδυμῆν, βάλαρες, βαννῆκας, βάννα, βάττικες, θήσω, ἰσάκη, κ. τ. λ.: Etymol. M. v. ἀγήοχα p. 9. 34. v. εἴξασιν p. 297. 16. v. ζείδωρος p. 410. 6. v. ἴττω p. 479. 46.: Euſtath. ad Il. κ' p. 824. 28. Odyſ. α' p. 1401. 34. β' p. 1442. 49. Vnde τῇ φωνῇ Βοιωτιάζειν eſt *lingua Boeotica loqui* apud Xenoph. anab. 5, 1. 26. Arrian. E. A. 6. p. 403. Blanc. et Dion. Chryſoſt. orat. 41. p. 506. A Mor. Nam fuit linguae Doricae ſimillima, ita, vt ab Heraclide apud Euſtath. ad Il. ι' p. 734. 52. Rom. διάλεκτος Βοιωτία, quae in Etymol. M. p. 297. 16. ἡ Βοιωτῶν διάλεκτος nominatur, ſed ab Olympiodoro ad Plat. Phaedon. 6, 8. Βοιωτεία [l. Βοιωτία] διάλεκτος, tribus gentilibus reliquis pro Δωρίδι adiuncta legatur. *Aeoles Boeotii* laudantur, ſi lectio librorum editorum vera eſt, a Varrone R. R. 3, 12. 6., qui λέπορις dixerint, e quo nomine Lat. *lepus* extitiſſet.

Cappadoces. vid. Philoſtratus Sophiſtſt. 2, 13. p. 594. Olear.

Cares. vid. Tzetzes ad Lycophron. p. 106. a Baſil.: Stephanus Byzant. v. Ξύλος· Euſtath. ad Il. β' p. 279. 34. Lingua eorum dicitur Καρὴ γλῶσση ab Herodo. 3, 135.

Celtae. vid. Heſychius v. ἀβράνας.

Chalcidenſes. vid. Thucyd. 6, 5.: Heſychius v. σμηρία. Lingua eorum vocatur Χαλκιδικὴ διάλεκτος a Tzetza ad Lycophron. p. 51. a Baſil. vid. Rutgerſius varr. lect. 5, 6.

Cilices. Ab Euſtathio ad Odyſ. ξ' p. 1759. 12. laudantur οἱ ἑλληνίζοντες ἐν Κιλικίᾳ.

Citiei. vid. Aelius Dionyſius apud Euſtath. ad Il. κ' p. 813. 48.

Clitorii. vid. Silenus, et Clitarchus, ap. Athen. 11, 5. p. 468. A.

Coi. vid. Heſychius. v. δόλπαι, et κάλαμος.

Cor-

Corcyraei. vid. Heſychius v. ὀχεῖς.

Corinthii. Κορινθίων διάλεκτος laudatur ab Euſtathio ad Odyſſ. λ′ p. 1702. 3., et Corinthii vocantur Δωρίζοντες.

Cretes. vid. Dio Chryſ. orat. 11. p. 157. B Mor., a quo Κρητίζειν dicitur *lingua Cretica loqui:* Heſychius v. ἀβέλιον, ἀβλόπες, ἄγδες, ἀγελάσσες, ἀγλαὸν, ἀγλαφόρε, ἀγνεῖν, ἀδαμιᾶν, ἀδεμὰν, ἀδὺον, αἰθερτητὸν, ἀκακαλλὶς, ἄκαρα, ἀλιννὸν, ἀλυκτεῖ, ἀμάκις, ἄμιτρα, βαλία, ἴττον, κ. τ. λ.: ſchol. Eurip. ad Alceſt. 989.: Ariſtot. poët. c. 25. p. 30. E To. 4. Duual.: Etymol. M. v. ἀμήτορας p. 83. 15. Sylb.: Heraclides ap. Euſtathium ad Il. ϑ′ p. 722. 59. 63. π′ p. 1090. 48. Rom.: Ephorus apud Athen. 6, 18. p. 263. F, et Simmias apud eundem 7, 23. p. 327. F. Congeſſerat Κρητικὰς λέξεις, ſiue γλώσσας, Hermonax, ſ. Hermon, in vnum volumen, quod laudatur ab Athen. 3, 4. p. 76. F, 3, 6. p. 81. F, 6, 19. p. 267. C, et ab ſchol. Nicandri ad Θηρ. 512. p. 34. a Colon. Conf. Meurſius in de Creta 4, 15. p. 254. ſſ. Caeterum ἡ τῶν Κρητῶν διάλεκτος laudatur a Ioh. Grammat. in de diall. p. 89. Baſil., et a Gregor. p. 170., qua vſum eſſe aiunt Cypſelan: ab Euſtathio ad Il. ϑ′ p. 722. fin. vocatur Κρητῶν γλῶσσα.

Crotoniatae. vid. Heſychius v. ἀσκότονοι, et v. κοκκυγίαν. Vſi ſunt dialecto Dorica, quum genere fuerint Achaei. vid. Herodo. 8, 47.

Cumaei. vid. Herodo. V. Homeri c. 13.: Euſtath. ad Il. α′ p. 135. 39.

Cyprii. vid. Etymol. M. v. καλήζω p. 485. 45. Sylb.: Heraclides apud Euſtath. ad Il. α′ p. 32. 37. ι′ p. 764. 32. κ′ p. 813. 48. λ′ p. 842. 62. Rom.: Heſychius v. ἀβαϑ, ἀβαρισὰν, ἀβαρταῖ, ἄβλαξ, ἀβρεμὴς, ἀγαϑᾶ, ἄγκυρα, ἀγλαὸν, ἀγὸς, ἄδειος, ἄδρυα, ἄνδα, ἀπόγεμε, ἀπολοίφειν, ἀπόλυγμα, βάλλαι, γέννε, δημίην, κ. τ. λ.: ſchol. Theocriti ad Idyl. 2,

59.: Ariſtot. poët. c. 21. p. 23. E To. 4.: Pamphilus apud Athen. 11, 6. p. 472. E: Glauco apud eundem 11, 8. p. 480. F: Nicander apud eundem 2, 28. p. 69. B: ſchol. min. ad Il. ϱ', 51. Conf. Meurſius in de Cypro 2, 25. p. 152. ſſ. Cyprios, qui ab Himerio ecl. 18, 1. p. 260. Vernſd. τὴν γλῶτταν ἀκριβῶς Ἕλληνες dicuntur, vocabula pleraque accepiſſe a Iudaeis, putabat Harquenrothius Obſeruatt. miſcell. critt. To. 10. p. 313.

Cyrenenſes. vid. Philetas apud Athen. 11, 5. p. 467. F: Heſychius v. ἀνάποινος.

Delphici. v. Plutarch. quaeſtſt. Grr. 9. p. 292. E To. 2. Vechel.

Dolopes. vid. Nicander Colophonius apud Athen. 11, 10. p. 485. D.

Dryopes. vid. Phauorinus v. ἱππόται.

Elei. vid. Heſychius v. βαίδειον, βάκχυλον, ἴττειον, κολωνία, κύλλας, λάθρα, σκνίφος, κ. τ. λ.: Euſtath. ad Il. β' p. 279. 32.

Epheſii. vid. Amerias apud Athen. 10, 7. p. 425. C: Etymol. M. v. ἄφαρ p. 175. 14.

Epirotae. vid. Seleucus apud Athen. 11, 14. p. 500. B.

Eretrienſes, Eleorum coloni. vid. Plato Cratyl. 42.: Strabo 10. p. 448. Caſaub.: Heſychius v. Ἐρετριέων ῥῶ, ῥιζῶν· Euſtath. ad Il. α' p. 135. 29. β' p. 279. 31. δ' p. 492. 14. Vſi ſunt lingua Dorica. v. Etymol. M. p. 391. 17.

Erythraei. v. Heſychius v. κατείλεα.

Helleſpontii. vid. Demetrius Scepſius apud Athen. 10, 7. p. 425. C.

Heracleotae. v. Heſychius v. λύθιος. Memoriam dialecti huius ciuitatis, quae fuit Dorica, ſeruarunt duae tabulae Heracleenſes, quas ante quadraginta fere annos edidit Alex. Sym. Mazochius, adiuncta diatriba de

de earum Doriſmo, quae laudatur a Koenio ad Gregor. de dialectis p. 165.

Himeraei. De dialecto eorum ſcripſerat Trypho. vid. Suidas v. Τρύφων.

Italiotae, qui Italiam incoluere Graeci genere. vid. Heſychius v. βασὰ, βεάσκη, ὀβόβηλος, ὑποδῆσαι, ὑσιακκός· ſchol. Nicandri ad Alexipharmm. 214.

Lacones. vid. Plato Cratyl. 26.: Heſychius v. ἀβὴρ, ἄβοσοι, ἀβρανίδας, ἀβὼ, ἄβωρ, ἀγλευκὲρ, ἀγνήσοε, ἀθρόον, αἴκιδα, ἀλιοβόλη, ἀλλάμπαν, ἀμάκιον, ἄμεχα, ἀμπᾶξαι, ἀμφισερῆ, βηρίχαλκον, δίζα, ἰωπάτερ, σαγήνη, κ. τ. λ.: Euſtath. ad Il. ξ' p. 971. 23. Rom.: Etymol. M. v. δεικελίσαι p. 260. 42.: Athen. 14, 4. p. 621. E. Vſi ſunt lingua Dorica. v. Seneca ep. 77, p. 304. To. 2. Gron. Athen. 4, 6. p. 139. B. Nam Lacedaemonii fuere Dorienſes, Heraclidae Dorienſibus miſti. v. Plutarch. V. Lyſand. c. 24. p. 164. To. 3. Tub. et Dionyſ. Halic. Archaeol. R. 3, 11. p. 435. To. 1. Reiſq. Vnde Pauſan. 3, 15. p. 244. τῶν Λακώνων τὴν γλῶσσαν, qua Alcmanem carmina compoſuiſſe ait ſua, ἥκιστα παρέχεσθαι τὸ εὔφωνον oſtendit. Ioh. Grammat. de diall. p. 89. Baſil., et Gregor. p. 170., vocant τὴν τῶν Λακώνων διάλεκτον, qua vſum eſſe Alcmana, ipſi quoque docent. Scripſerat de dialecto Laconica ſeparatim Philoxenus Alexandrinus: v. Suidas v. Φιλόξενος Ἀλεξανδρεύς· et de gloſſis Laconicis opuſculum reliquerat Ariſtophanes grammaticus, quod a Pamphilo apud Athenaeum 3, 4. p. 77. A, et ab ipſo Athenaeo 3, 7. p. 83. A, laudatur. Noſtra aetate omnium diligentiſſime de lingua Laconica expoſuit Valquenarius ad Theocrit. degreſſ. 4. p. 271. — 300., vt a Ruhnquenio ep. crit. 2. p. 63. pr. p. 214. ſec. commemorari video Hemſterhuſii ſchediaſma ineditum de verborum formis Doricis, Laconicis, aliiſque. Ab Apollonio Dyſcolo ſyntax. 4, 5. p. 314. Sylb. vocatur Λακωνικὴ διάλεκτος.

Leſbii. vid. Heſychius v. ἴσσασθαι.

Leucadii. vid. Heſychius v. λαίσπαις.

Lycii. vid. Stephanus Byzant. v. Ἀγάθη, Βεβών, Δολιχή, Σιδάκη.

Lydi. vid. Heſychius v. ἀκυλλὸν, ἴωπι, μώλαξ, παραμήνη.

Macedones. vid. Strabo 8. p. 372. Caſaub.: Heſychius v. ἄβαγνα, ἄβαρκνα, ἀβαρὺ, ἀβλόες, ἀβρῆτες, ἀγκαλὶς, ἀδῆ, ἄδισκον, ἀδραια, ἀκρεινοὶ, ἀλίη, ἀρκὸν, βηματίζει, κ. τ. λ.: Etymol. M. v. Βέροια p. 195. 37. v. ἐέλδωρ p. 317. 24. Sylb.: Stephanus Byzant. v. Βορμίσκος: vbi Macedonibus tribuitur πατρῴα φωνή· Apollon. de ſynt. 3, 7. p. 213. Sylb. Et Heraclides apud Euſtath. ad Odyſ. κ′ p. 1654. 17. laudat diſerte Μακεδόνων διάλεκτον, vt Eudaemon Peluſiota apud eundem Euſtath. ad Odyſ. γ′ p. 1457. 19. Μακεδόνων γλῶσσαν.

Mariandyni. vid. Heſychius v. δωροφόρες.

Megaliotae. vid. Ariſtot. poëtic. c. 21. p. 23. D To. 4. Duual.

Megarenſes. vid. Ariſtophanes Acharnn. 729. ſſ.: Euſtathius ad Il. κ′ p. 813. 42.: Suidas v. μάζα, et μαίδαν.

Meſſapii. vid. Suidas v. Βρεντήσιον· Strabo 6. p. 282. Caſaub.: Seleucus apud Stephanum Byzant. v. Βρεντήσιον.

Meſſenii. vid. Heſychius v. βάτνος.

Methymnaei. vid. Parmeno ap. Athen. 11, 14. p. 500. B.

Mitylenaei. vid. ſchol. Hom. Venet. ad Il. π′, 221.: ſchol. Sophoclis ad Aiac. 637.

Naucratitae. vid. Athen. 3, 1, p. 73. A.

Oropii. v. Etymol. M. p. 391. 17.

Pamphylii. vid. Heſychius v. ἀβελίην et ἀδρί· Heraclides apud Euſtath. ad Odyſ. κ′ p. 1654. 20.

Vſi

Vſi ſunt, vt Oropii, lingua Dorica. v. Etymol. M. p. 391. 16.

Paphii. vid. Heſychius v. ἐπίκερον, θοράνας, ἴγγια, ἰμίτραον, κάβειος, κάβλη, κακκεῖναι, κατέριαι, λιμήν, κ. τ. λ.

Parii. vid. Athen. 3, 3. p. 76. B: Heſychius v. μάλκην, et ὄρδικον.

Peloponneſii. vid. Theocr. Idyl. 15, 92.: Sextus Empir. contra mathemat. 1, 7. p. 248.: ſchol. Ariſtoph. ad Nubb. 401.: Iolaus apud ſchol. Nicandri ad Therr. 521. p. 34. Colon.: Stephanus Byzant. v. Ἀμφιγένεια· Aeneas Poliorcet. c. 27.

Pergaei. vid. Heſychius v. ἰκτὸς, κασσύας, κόρκορα, λάφνη, λάψα, σαραπίες.

Phoenices. vid. Heſychius v. ἀλύω· vbi v. interpp.: et v. βακχόν.

Phryges. vid. Plato Cratyl. 25.: Sextus Empir. contra mathemm. 1, 13. 313. p. 286. Fabric.: Heſychius v. ἄξενον, βαλλὴν, μαζεύς· Palamedes apud Etymol. M. v. ἁρμάτειον μέλος p. 145. 43.: vbi lingua eorum dicitur ἡ τῶν Φρυγῶν διάλεκτος.

Rhegini: de quorum dialecto ſcripſerat Trypho. v. Suidas v. Τρύφων.

Rhodii. vid. Clearchus apud Athen. 2, 10. p. 49. F: Heſychius v. ἄθρας, ἀνεκλητεῖν, ἄντυ, καλόνης, καρφύκτοι, μηλοσόη, πυλαιασάς· ſchol. Eurip. ad Alceſt. 989. Loquebantur Dorice. v. Sueton. Tiber. 56. Erant enim Dorienſes. v. Thucyd. 7, 57. Ἐξήγησιν Ῥοδιακῶν λέξεων reliquerat Moſchus. vid. Athen. 11, 10. p. 485. E. Conf. Meurſius in de Rhodo 2, 3. p. 83. ſſ.

Salaminii. vid. Heſychius v. ἐλθέμεν, εὔχες, κάδαμος, καδία, σπαύονθες, ὕγγεμος· Phauorinus v. πτόλις.

Samii. vid. Etymol. M. v. Δεύυσος p. 259. 30.: Hesychius v. ἀποφλᾶσαι. Fuere Iones. v. Thuc. 7, 57.

Siculi. vid. Etymol. M. v. εἶνατος p. 302. 4., vbi lingua Siculorum vocatur ἡ τῶν Σικελῶν διάλεκτος· vt ab Eustath. ad Il. β' p. 223. 26. γλῶσσα Σικελῶν· Suidas v. γέρρα· Pollux 9, 45.: Heraclides apud Eustath. ad Il. δ' p. 722. 61. 64. ad Il. ι' p. 773. 34.: Stephanus Byzant v. Ἀβακαῖνον, et Ἀμβρακία· Eustathius ad Odyss. ζ' p. 1561. 60. et p. 1562. 46. ad Odyss. κ' p. 1654. 17.: Hesychius v. ἀβολεῖς, ἄδρυα, ἄζετον, ἀλιακτὴς, ἀντόμες, ἀρβίννη, ἀτταλίζομαι, βαταύια, δρᾴκια, ἐτριέκοψεν, ἰπνὴ, κάμπος, κλαραγεῖ, λαθρακάζων, κ. τ. λ.: Athen. 9. 15. p. 402. C: Clearchus apud eundem 2, 10. p. 49. F: Thucyd. 6, 4.: schol. Theocr. ad Idyl. 5, 25.: schol. Nicandri ad Alexipharmm. 91.: Ioh. Grammat. p. 89. Bas. Inscriptionum veterum Siciliae, et obiacentium insularum, collectio noua exiit Panormi A. C. 1784. form. mai. Et Prolegomenorum quidem huius operis auctor c. 1. docuit, ciuitates Siciliae variis vsas esse dialectis, sed tandem Dorica, et Ionica, et c. 2. de Graeca Siculorum palaeographia, et de singulis eorum literis, expossuit.

Sicyonii. vid. Hesychius v. ἀμάδρυα· Athen. 14, 4. p. 621. F.

Syracusani. vid. Athen. 2, 24. p. 64. F: Macrobius de differr. Gr. et Lat. verbi p. 667. Gron.: Hesychius v. ἄγγελον, ἀκτεῖνος, ἀκτὶς, ἄμφασμα, βάμβα, γαφάτα, ἴσαμι, σαυκόν· Etymol. M. v. ἄφαρα p. 114. 19. v. δερβιστὴρ p. 257. 52. v. δρίφος p. 287. 50. v. εἶπον p. 302. 34.: Eustathius ad Il. ε' p. 576. 36. π' p. 1044. 32.: Apollon. Dyscolus excc. grammat. p. 423.: schol. Theocriti ad Idyl. 4, 28. Fuere Dorienses: v. Thuc. 7, 57.: coloni Corinthiorum. v. Vel. Pat. 2, 15. 1. et Stephanus Byzant.

zant. v. Συρακῆσαι. De lingua eorum, quae in Etymol. M. p. 302. 34. 38. ἡ Συρακησίων γλῶσσα, et ἡ τῶν Συρακησίων διάλεκτος, vocatur, ſcripſerat Philoxenus Alexandrinus: v. Suidas v. Φιλόξενος Ἀλεξανδρεύς· et Trypho. vid. Suidas v. Τρύφων. Vſi autem ſunt, vt Dorienſes, dialecto Dorica. v. Euſtath. ad Odyſ. χ′ p. 1934. 18.

Tanagraei. v. Etymol. M. v. ἐσμοὶ p. 383. 16.

Tarentini. vid. Euſtath. ad Il. ν′ p. 824. 30.: Etymol. M. v. ἀγάλλιος p. 7. 7. v. βακίας p. 186. 1. v. ὀλίος p. 621. 51.: Lex. Coiſlin. Catal. p. 493. v. συνοίσειν· Heſychius v. αἰδάνης, ἀκελλεά, ἀλιαίαν, ἀμάτις, ἀμώσας, ἐργαλεῖον, ἐφαμεροφαρίω, κλαυμαριόμενον, λέπανος, κ. τ. λ. Vſi ſunt lingua Laconica. nam Tarentum fuit colonia Laconum. vid. Polyb. 8, 28. Lexicon Tarentinum Ioh. Iuuenis laudatur ab Albertio ad Heſych. v. ἀχέλεῃς, aliiſque in locis.

Thaſii. vid. Heſychius v. πενθέριον.

Thebani. vid. Athen. 14, 4. p. 621. F, qui eos ait καινεργεῖν κατὰ τὰς φωνάς.

Theſſali. vid. Strabo 8. p. 372. Caſ.: Plato Cratyl. 22.: Apollonius de ſynt. 3, 7. p. 213. Sylb.: ſchol. Theocriti ad Idyl. 2, 59. 12, 12. ſ.: Clitarchus apud Athen. 11, 13. p. 495. E: Heſychius v. ἀγορά· Athen. 10, 4. p. 418. E, et ex eo Euſtathius ad Il. λ′ p. 857. 28. Dio Chryſ. orat. 11. p. 157. B *lingua Theſſalorum vti* vocat Θεσσαλίζειν, et lingua eorum ipſa a Galeno p. 296. 34. To. 2. Baſ. dicitur ἡ τῶν Θεσσαλῶν διάλεκτος.

Thraces. vid. Euſtath. ad Il. ν′ p. 918. 29.: ſchol. Apollonii Rhod. ad 2, 948.: qui etiam Amazonas eorum lingua vti tradit.

Thurii. vid. Heſychius v. ἰψὸν, σαννὶς, φέρτρυς· Euphorio apud ſchol. Aeſchyli ad Perſſ. 659., a quo eorum lingua dicitur Θουρίων διάλεκτος.

Tyrrheni. vid. Hesych. v. ἀγαλλήτορα, ἄνδας, ἀταισόν, αὐκήλως, κάπρα.

Zacynthii. vid. Hesychius v. μώλυκα.

Caeterum apud Aeschylum Choëphorr. 561. s. laudatur etiam φωνὴ Παρνησσὶς, et γλῶσσα Φωκίς· et maximam partem obseruationum de permutatione literarum, et vocalium, et consonantium, non minus, quam exemplorum verborum, quibus illustratae leguntur, grammatica Velleri communem habet cum Angeli Caninii Ἑλληνισμῷ, cura Tho. Crenii Amstel. A. C. 1700. denuo octonis edito. Praeter hunc Caninii libellum consuli debent de literarum permutatione Gerh. Ioh. Vossii, et Stephani Scinneri, commentarii, qui laudantur a Fabricio ad Sextum Empir. p. 592. Quae vero de vocalibus, et consonantibus, inter se permutatis, vel additis, vel omissis, praecipiuntur in libello Velleri, ea existimanda sunt ita tradi, vt referantur ad dialectum Graecorum communem [v. grammat. Merman. p. 313.], vt vulgo vocatur, non ad linguam eorum antiquam. Sic inanes esse apparet voces illas omnes, quas iactari scimus in grammaticos recentiores non minus, quam veteres, a Lennepio in Praelectionibus academicis de analogia linguae Graecae ab Euerardo Scheidio Trai. ad Rhenum A. C. 1790. 8. editis. Sed originem dialectorum, et generalium, et specialium, satis manifestum videtur ducendam esse maxime ab auribus, et ore, etiam ingenio, nationis cuiusque, et ciuitatis.

Ad p. 5. *τέσσερα apud Herodo.*] 1, 60. τεσσέρων· 1, 142. τέσσερας, et τέσσερες· 1, 14. 31. 106. τεσσεράκοντα. Sic ἔρσενες, pro ἄρσενος, Herodo. 1, 109. 2, 35. 7, 205.: ἔρσενα 6, 135.: ἔρσενας 2, 38.: βέρεθρον, pro βάραθρον, Homer. Il. Δ', 14. Etymol. M. v. βάραθρον p. 185. 5. Ἰωνικῶς βέρεθρον. Omnino Iones, vt Dores, vocalem ᾰ mutarunt in vocalem ε̆ ante, vel post, consonantes λ̆, et ρ̆· v. Hem-

Hemſterhuſius ad Tho. Mag. v. ὕαλος p. 862.: et in verbis in ſyllabas ἄω deſinentibus: v. Gregor. p. 183.: vt φοιτέοντας Herodo. 1, 37.: ὄρεον 2, 106.: ὀρέομεν Hippocrat. de nat. inf. c. 44. p. 164. To. 1. Lind.: ἐπειρώτεον Herodo. 1, 47.: ὀρέων Id. 1, 80.: ὀρέοντες 1, 99.: χρεόμεθα Hippocrat. de vet. med. 13. p. 20. To. 1.: v. Gregor. p. 183.: χρέονται Herodo. 1, 34.: χρεόμενοι Hippocr. aphorr. 2, 36.: χρέεσθαι Herodo. 1, 21.: ἐκτέετο 8, 112.: ἀγαπέομες Archytas fragmm. p. 675. Gal. 2. Atque eiuſdem generis ſunt κυβερνεῖ, et κυβερνεῖται, quae extitere ex κυβερνέει, et κυβερνέεται, pro κυβερνάει, et κυβερνάεται, apud Ocellum Luc. fragmm. p. 538. Gal. 2. ſ. Stob. eclogg. phyſſ. 1, 14. p. 340. To. 1. Her.: vt θηεῖτο non modo ap. Theocr. Idyl. 22, 200. 25, 108., ſed etiam ἐθηεῖτο apud Herodo. 1, 68. 7, 44. 56. 208., ex ἐθεέετο, pro ἐθεάετο. Certe ſic etiam Veſſelingius edidit, cuius tamen in exemplo 1, 10. legitur ἐθηῆτο, pro quo cod. Medic. habebat recte ἐθηεῖτο.

ὕελος] Hanc nominis formam barbaram eſſe ait, vt φιέλη pro φιάλη, Theod. Gaza iſag. grammat. 4. p. 11. Pariſ.: et Phrynichus Eclogg. p. 136. Ψίεθος, inquit, μιερὸς, ὕελος, ἁμαρτάνεσιν οἱ διὰ τῆ ε λέγοντες· ἀδόκιμον γάρ. Sed ſubtilius de ea praecipere videtur Moeris: Ὕαλος, ἐν τῷ α, Ἀττικῶς· ἐν τῷ ε, Ἑλληνικῶς· vbi v. Salierius p. 373. ſ. et Hemſterhuſius ad Tho. M. ὕαλος p. 862. ſ. Sic Ioh. Grammat. p. 91. Baſ. Aeolum linguae formas nominum κρέτος, Πρίεμος, γελήνη, pro κράτος, Πρίαμος, γαλήνη, tribuit.

γέμμα] Euſtathius e Lex. rhetor. ad Il. γ' p. 370. 12. Ἰσέον δὲ, ὅτι τὸ γάμμα στοιχεῖον, γέμμα φασὶν Ἴωνες, καὶ μάλιστα Δημόκριτος.

γέρεος] Herodo. 4, 162. 165. 6, 56. γέρεα· vt κέρεα, pro κέραα, 2, 38. 4, 191. 192.: κερέων, 4, 183. Sic τέρεος, et τέρεα, Herodo. 8, 37.

λεὼς] Aristoph. Equitt. 224.: νεὼς Idem Auu. 616. vid. Iohannes Grammaticus de dialect. p. 69. Basil. Gregorius in de diall. p. 17. et Etymol. M. v. Μενέλαος p. 579. 46. Sed etiam apud Herodo. 1, 22. et Pindar. Olympp. 9, 100. nunc legitur λεών.

Aeoles — addunt ν̄] Etymol. M. v. λέγω p. 559. 29. Τὸ λεγόμεθα, καὶ φερόμεθα, οἱ Αἰολεῖς εἰς ε̄ ποιοῦσι λεγόμεθεν, καὶ φερόμεθεν, μετὰ τοῦ ν̄. Macrobius de differr. Gr. et Lat. verbi p. 672. Gron.: *Sed ē litera saepe sibi τὸ ν̄ familiariter adhibet. Testes huius rei* Αἰολεῖς, *apud quos* λεγόμεθα, φερόμεθα, *et similia, finale ἄλφα in ē mutatur, et mox ē aduocat sibi τὸ ν̄, et fit prima persona* λεγόμεθεν, φερόμεθεν. Sed terminationis primae personae pluralis in θᾱ, neque nos exemplum vllum vspiam inueneramus, neque a Metario obseruatum esse videmus.

Sic Latinorum etc.] Praeclara enim est obseruatio Gelli NN. AA. 4, 3.: Pellex *autem quasi* πάλλαξ [v. Etymol. M. v. παλλακὶς p. 649. 57.], *id est, quasi* παλλακὶς· *vt pleraque alia, ita hoc quoque vocabulum de Graeco flexum est.*

πένθος *ex* πάθος] Etymol. M. v. βένθος p. 195. 24. Βένθος, τὸ βάθος· παρὰ βάθος, τὸ βέθος, καὶ βένθος, πλεονασμῷ τοῦ ν̄, ὡς πάθος, πέθος, καὶ πένθος. add. Herodianus apud Etymol. M. v. πένθος p. 660. 12. Κρέτος etiam a Caninio Hellen. p. 28. hanc in rem allatum esse video, vt γελήνη, pro γαλήνη, sed simpliciter, nullaque vllius scriptoris auctoritate addita. Metarius vero hanc nominis formam omnino praetermisit. Sed θέρσος, pro θάρσος, Aeolum linguae tribuitur in Etymol. M. v. Θερσίτης p. 447. 24.

pro ᾱ capiunt η̄ Iones — primae declinat.] Stephanus Byzant. v. Ἄσκρη· Ἄσκρη — Ἰωνικῶς σχηματισθεῖσα, ὡς κόρη, Τερψιχόρη. Laërt. 7, 56. λέξις ποταπή, τετέσι, ποιά, κατὰ διάλεκτον· εἶον, κατὰ μὲν τὴν Ἀτθίδα, θάλαττα· κατὰ δὲ τὴν Ἰάδα, ἠμέρη.

ἡμέρη. Auctor incertus vitae Homeri, a Galeo opusculis physicis, et ethicis, insertae, idiomata linguae Ionicae persequens, p. 288. f., τὸ μεταβάλλειν, inquit, τὸ ᾱ, ἐπειδὰν ἐκτείνηται, εἰς τὸ η̄, ὡς τῆ Ἥρη, Ἀθήνη. Conf. Iohannes Grammat. in de diall. p. 61. 77. 79. Basil. et Gregorius in de diall. p. 179. f. Eiusdem autem generis exempla sunt haec: συμφορὴ, εὐδαιμονίη, ἡμέρη, ἡμέρην, χώρη, Herodo. 1, 32.: ἡγεμονίη 1, 7.: ὥρη 1, 10.: ἡμέρη 1, 11.: ἀγορὴν 1, 21.: χώρην τειχέειν 1, 71.: ἰσορίης οἰκείης Hippocr. de arte c. 1. p. 1. To. 2. Lind.: χροιὴν, παρεσίη, ἀπεσίη, παιδείης, ibid. c. 16. p. 9.: θώρηξ ib. c. 17. p. 10.: ἀδικίης, ἀδικίη, ἐκεσίης, Idem ὄρκ. c. 2. p. 43. To. 1.: ἴρηξ Hesiod. Ἔργ. 203. Neque vero Attici veteres dubitarunt hoc in genere nominum literam η̄ saepe praeferre literae ᾱ. vid. Pierſonius ad Moer. p. 183. f. Formam nominis ἠὴρ, pro ἀὴρ, Aeolibus tribuitur a Ioh. Grammat. p. 91. Bas.

ita et Ἑρμείης] Vid. Gregorius in de diall. p. 172. Sic νεηνίης Herodo. 1, 37. Sed ἔμπης legitur, vt apud Homerum multis in locis, ita apud Sophoclem Aiac. 122.: vbi schol. Ἴωνες ἔμπης φασὶν, Ἀττικοὶ δὲ ἔμπας, καὶ ἔμπα. Sic λάθρη, pro λάθρα, Herodo. 8, 75.

ὄρημαι, pro ὄραμαι] Ὀρήμεθα *videmus* Timaeus Locrus p. 547. Gal. 2. Nam Dores etiam ὄρημι pro ὁράω dixere: vt ποθόρημι Theocrit. Idyl. 6, 22. Τιτῆνες autem legitur apud Hom. Il. ξ, 279., vt νηῦς Odyſ. ά, 185., et ἐκβόλος Il. ά, 96., aliisque in locis vtriusque carminis multis.

πρῆξις, pro πρᾶξις] Πρήξιος Hippocr. praecc. 3. p. 61. To. 1. Lind. Sic πρῆγμα Herodo. 1, 32. 129.: v. Etymol. M. v. κρητὴρ p. 538. 27.: ἔπρηξα Herodo. 1, 87.: πρήσσοντα 1, 24.: πρηχθέντων 1, 11.:

11.: ἀξιοθέητος 1, 14.: ληὸν 5, 42.: vbi v. Valquenarius: νηὸς 2, 63.: νηὲς 1, 131.: νηῦ 1, 26.: ἱητροῖσι 1, 197.: διηκοσίας 1, 32.: τριηκοσίων 2, 100.: τριήκοντα 1, 214.: νεηνιέων 1, 31.: Φλυηρέων 7, 104.: Φλυηρεῦς 7, 103.: πρῆσις 1, 153.: πρήσει 4, 17.: δρηπέτησι 6, 11.: δρησμὸν 8, 4.: ἀποδιδρησκόντων 9, 59.: ἄκρητος 1, 207.: v. Gregor. p. 165.: κρητῆρες Herodo. 1, 14.: ἀπειληθέντα 1, 24.: τρηχέως 1, 114.: βιηθεὶς 7, 83.: δίκονος 4, 71.: πρηθῆναι 1, 156.: γεγενεηλόγηται 6, 53.: ἐπὴν, et νεηνίσκος, Hippocr. de princc. 13. 14. p. 120. To. 1.: λίην Id. aphorr. 10, 4.: Ἀμφιάρηος Pindar. Pythionn. 8, 78.: ἀγγελίης Homer. Il. γ', 206.: vbi schol. min. Ἰὰς ἡ διάλεκτος· Arrianus Indicc. p. 562. Blanc. θεήσασθαι. Νῆυς, pro ναῦς, Herodo. 8, 90.: Τιτῆνες, pro Τιτᾶνες, Hom. Il. ξ', 279.: Τιτήνας Il. υ', 534. Conf. Doruillius ad Chariton. p. 736. Amstel. Idem poëta ψῆρας dixit Il. π', 583., sed ψαρῶν Il. ρ', 755., auribus obsequutus, iudice Gellio NN. AA. 13, 20.

Lat. malum *ex* μῆλον] Immo e forma Dorica, vel Aeolica, μᾶλον, vt *fama* ex φάμα, *plaga* ex πλαγά. vid. Stephanus Paralipp. gramm. Gr. L. institutt. p. 17.

Dores — in η] Vid. Etymol. M. v. βοᾷ p. 201. 52. et v. ἐῶμι p. 352. 5. Κἠγὼ est in fragm. Sophronis apud Demetr. Phaler. περὶ Ἑρμην. s. 151., et apud Theocr. Idyl. 2, 118. Idem hic poëta habet ποθορῇ Idyl. 15, 12.: ἐσορῆς, pro ἐσορᾷς, Idyl. 1, 90.: ἐσορῇ, pro ἐσορᾷ, ibid. 87.: ὄρη, pro ὄρα, Idyl. 7, 50.: ἐσορῆτε, pro ἐσορᾶτε, Idyl. 5, 3.: ὁρῇ, pro ὁρᾷ, Timaeus Locr. p. 549. Gal. 2. Sic ἐρώτη, pro ἐρώτα, legitur apud Arisloph. Acharnn. 800.: ἐφοίτη, pro ἐφοίτα, apud Theocr. Idyl. 2, 155.: φοιτῆς, pro φοιτᾷς, Idyl. 11, 22.: φοιτῇ Idyl. 2, 98.: ἐτρύπη, pro ἐτρύπα, Idyl. 5, 42.: ὑπερπαδῆτε, pro ὑπερπηδᾶτε,

δᾶτε, ibid. 108. Vid. Gregorius in de diall. p. 104. ſ. et ibi Koenius.

hoc ipſum Attici imitantur etc.] Macrobius de differr. verbi Gr. et Lat. p. 687. Gron. *Vnde quae in ῆν deſinunt, vt ζῆν, πεινῆν, διψῆν, non ſunt communia, ſed Dorica, vt ὀρῆν.* Phrynichus Eclogg. p. 18. Pau. Πεινῆν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τῆ ᾱ. Thomas Mag.: Πεινῆν, διψῆν, Ἀττικοὶ, ἐ πεινᾶν, ἐδὲ διψᾶν. Phauorinus, neſciebam vnde: Πεινῆς, διψῆς, καὶ ζῆς, χρῶνται Ἀθηναῖοι: et, Πεινῆν, ἐ πεινᾶν, λέγομεν Ἀττικῶς. Πεινῆν, et διψῆν, leguntur apud Xenoph. Memorr. 2, 1. 30. v. Gregorius d. l. p. 105. Sed fieri poteſt, vt Attici medii, et recentiores, notam vocalis ι, quam non pronuntiarent, etiam in infinitiuis huius generis verborum ſcribendis omiſerint.

Ad p. 6. *ſic et ᾱ in ῆ mutant*] Vid. Moeris v. ἐρύπηνα, et Phrynichus Eclogg. p. 10. Sic ἐθέρμηνε apud Eurip. Alceſt. 758.: ἐχθήρεισεν Aeſchyl. Supplicc. 496.: σημῆναι Idem Perſſ. 479.: τέκμηρον Idem Prometh. 605.: σήμηνον ibid. 619.: σημήνῃ Plato Cratyl. 17. Videtur autem Atticorum lingua hanc aor. primi formam aſſumſiſſe ex Ionica dialecto. v. Etymol. M. v. κάθαρμα p. 483. 13.: v. ὄνομα p. 626. 28.: v. φῆναι p. 791. 29.: et ſchol. Thucyd. ad 1, 72. Certe legitur apud Homer. Il. β', 488. ὀνομήνω· Il. δ', 141. μήνῃ· apud Heſiod. Ἔργ. 80. ὀνόμηνε· Θεογον. 138. ἤχθηρε· apud Herodo. 1, 35. ἐκάθηρε· 2, 86. ἐκκαθήραντες· 3, 24. ἰσχνήνωσι· 7, 25. λιμήνειε· etſi in editis nunc libris pro vocali ῆ legitur fere diphthongus ῃ. Sic ἐκνυζῆτο, pro ἐκνυζᾶτο, ex Theocr. Idyl. 6, 30. laudat Gregor. de dial. Dor. p. 121.

Homericus — τῆ — τάε] Vid. Il. ξ', 219. Odyſ. ε', 346. ϑ', 477. ι', 347. κ', 287. Plurali τῆτε vſus eſt Sophron. v. Suidas v. τῆ Τῆ autem Dorice ortum eſſe e τάε praecipiunt grammatici doctiſſimi.

vid.

vid. Etymol. M. v. τῆ p. 756. 24. Alii τῆ pro τῆθι dictum esse docent, vt schol. Aristoph. ad Auu. 1310. p. 418. Basil. vid. interpp. Hesychii p. 1378. To. 2. Caeterum Boeotorum lingua vocalem ᾱ interdum mutauit in ῑ. nam pro τρᾰ́πεζα dixit τρῐ́πεζα. v. Hesychius v. τρίπεζαν.

pro ᾱ Attici quandoque ō habent] Certum esse videtur, Atticorum sermonem in nonnullis vocabulis pro vocali ᾱ substituisse vocalem ō. Nam Athen. 3, 24. p. 105. B, τὸν δ' ἀσᾰκόν, inquit, οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ō ὀσακόν λέγουσι, καθάπερ καὶ ὀσαφίδας. Conf. Eustath. ad Il. ν' p. 947. 16. Sed Etymol. M. p. 431. 1. ait, vocalem ō in nomine ὀσαφὶς tantum redundare, vt ᾱ in ἀσαφὶς, pro σαφὶς. Sic ᾰ̓λοκα, pro αὔλακα Aeschyl. apud Plut. V. Aristid. c. 3. p. 343. To. 2. Tub., et Eurip. Phoenn. 18.: ᾰ̓λοκι Arist. Auu. 235.: et ἀλοκίζειν, pro αὐλακίζειν, *sulcos ducere*, Aristoph. Vespp. 846. v. Etymol. M. v. ᾰ̓λοξ p. 70. 2. Neque tamen nomen μολόχη laudari debebat, vt exemplum huius vocalium permutationis. Nam Attici quidem dixere μαλάχη· v. Hesiod. Ἔργ. 41. Aristoph. Plut. 544.: sed Dores μολόχη, vt Epicharmus apud Athen. 2, 18. p. 58. E: qui ostendit in multis Antiphanis exemplaribus scriptum extitisse μολόχης pro μαλάχης. Nam dialectus Hellenica, siue communis, hanc formam nominis Doricam retinuit. Moeris: Μαλάχη, Ἀττικῶς· μολόχη, Ἑλληνικῶς. Sed iam Nicephorus Gregoras exec. grammat. apud Matthaeium p. 4. Anecdd. Grr. To. 1. contra praecipere ausus est: Μαλάχη, κοινόν· μολόχη, Ἀττικόν. Gesnerus apud Columellam R. R. 10, 247. pro *moloche* reposuit *malache*, nescio, an sine caussa.

Aeoles σροτὸς pro σρατὸς] Etymol. M. v. σρατὸς p. 728. 43. Ἀλλὰ μὴν οἱ Αἰολεῖς σροφῶ λέγουσι τὸ ῥῆμα· καὶ σροτὸν λέγουσι τὸ συνεσραμμένον πλῆθος. Ioh. Grammat. p. 91. Οἱ Αἰολεῖς ἔθος ἔχουσιν ἀντὶ

ἀντὶ μὲν ἄ τὸ ὃ τιθέναι· θράσεος θρόσεος, ϛρατὸς ϛρος τὸς, ἄνω ὄνω, ἀνέληται ὀνέληται, ἀνεχώρησεν ὀνεχώρησεν, ϛαλεὶς ϛολεύς. Sic Etymol. M. p. 662. 13. ex Epicharmi Ἁρπαγαῖς laudat πέποσχε pro πέπασχε. Caeterum iſtud exemplum non minus, quam reliqua duo, ὀνεχώρησαν, et ὄνω, huc tranſlata ſunt e Caninii Helleniſmo p. 88. Cren. Conf. Koenius ad Gregor. p. 215. Sic Aeoles pro παῖς dixere πάϊρ, et προῦς pro πραῦς, e quibus nominibus extitere Latina vocabula *puer*, et *probus*. v. Salmaſius de foen. trapezit. p. 737.

poëtae τέττορες] Immo Dores. Euſtath. ad Hom. Odyſſ. ά p. 1398. 21. Ἐν τούτοις δὲ ὅρα τὸ τέττορας Δωρικῶς λεχθὲν, ἃ εὐθεία κεῖται παρ' Ἡσιόδῳ· cuius locus in ipſa grammatica laudatus eſt, vt in Etymol. M. v. τέτορε p. 754. 10., vbi tamen pro ἠβώη legitur ἠβώει. Τεττόρων habet Timaeus Locrus p. 549. Gal. 2. add. Alcidam. p. 75. To. 8. Reiſq. Ὁρόω legitur apud Hom. Il. ε, 244., vt ὁρόων Il. ά, 350.: ὁρόωντες Il. ρ, 637.: βοόωντες Il. β, 97.: λαμπετόωντι Il. ά, 104.: γελόωντες habet Heſiod. Ἀσπ. 283.: κορωνιόωντα Id. Ἀσπ. 289. Sed haec ipſa participii pluralis forma non minus, quam aliorum temporum formae, huius, aliorumque eiuſmodi verborum, vt εἰσορόωτε Odyſſ. ϑ, 341. εὐχετοώμην Odyſſ. ϑ, 467. αἰτιόωο Odyſſ. ύ, 135., loqui videntur, ὃ eſſe inſiticiam literam, quae non ſuppleat vicem literae ᾶ. v. Euſtathius ad Il. ά p. 30. ſ. et Etymol. M. v. ἀντιόωσα p. 113. 48.

marmor ex μάρμαρον] Ita ſtatuit iam Priſcianus gram. 1. p. 19. Baſil., cuius ex libris multa huius generis alia eſſe a Tellero in hoc Velleri opuſculum tranſlata animaduertimus.

κόππα] Hoc vero nomen eſt, non ϛοιχεῖα, ſed ἐπισήμα, notae numeri noningenarii, vt ſupra ſignificauimus: et κοππατίαι dicti ſunt *equi, quorum clunibus*

vid. Etymol. M. v. τῆ p. 756. 24. Alii τῆ pro τῆθι dictum esse docent, vt schol. Aristoph. ad Auu. 1310. p. 418. Basil. vid. interpp. Hesychii p. 1378. To. 2. Caeterum Boeotorum lingua vocalem ᾱ interdum mutauit in ῑ. nam pro τράπεζα dixit τρίπεζα. v. Hesychius v. τρίπεζαν.

pro ᾱ Attici quandoque ō habent] Certum esse videtur, Atticorum sermonem in nonnullis vocabulis pro vocali ᾱ substituisse vocalem ō. Nam Athen. 3, 24. p. 105. B, τὸν δ' ὀσακὸν, inquit, οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ō ὀσακὸν λέγουσι, καθάπερ καὶ ὀσαφίδας. Conf. Eustath. ad Il. ν' p. 947. 16. Sed Etymol. M. p. 431. 1. ait, vocalem ō in nomine ὀσαφὶς tantum redundare, vt ᾱ in ἀσαφὶς, pro σαφὶς. Sic ἄλοκα, pro αὔλακα Aeschyl. apud Plut. V. Aristid. c. 3. p. 343. To. 2. Tub., et Eurip. Phoenn. 18.: ἄλοκι Arist. Auu. 235.: et ἀλοκίζειν, pro αὐλακίζειν, *sulcos ducere*, Aristoph. Vespp. 846. v. Etymol. M. v. ἄλοξ p. 70. 2. Neque tamen nomen μολόχη laudari debebat, vt exemplum huius vocalium permutationis. Nam Attici quidem dixere μαλάχη· v. Hesiod. Ἔργ. 41. Aristoph. Plut. 544.: sed Dores μολόχη, vt Epicharmus apud Athen. 2, 18. p. 58. E: qui ostendit, in multis Antiphanis exemplaribus scriptum extitisse μολόχης pro μαλάχης. Nam dialectus Hellenica, siue communis, hanc formam nominis Doricam retinuit. Moeris: Μαλάχη, Ἀττικῶς· μολόχη, Ἑλληνικῶς. Sed iam Nicephorus Gregoras exc. grammat. apud Matthaeium p. 4. Anecdd. Grr. To. 1. contra praecipere ausus est: Μαλάχη, κοινόν· μολόχη, Ἀττικόν. Gesnerus apud Columellam R. R. 10, 247. pro *moloche* reposuit *malache*, nescio, an sine caussa.

Aeoles σροτὸς *pro* σρατὸς] Etymol. M. v. σρατὸς p. 728. 43. Ἀλλὰ μὴν οἱ Αἰολεῖς σροφῶ λέγουσι τὸ ῥῆμα· καὶ σροτὸν λέγουσι τὸ συνεσραμμένον πλῆθος. Ioh. Grammat. p. 91. Οἱ Αἰολεῖς ἔθος ἔχουσιν ἀντὶ

ἀντὶ μὲν ἂ τὸ ὃ τιθέναι· θρᾶσσος θρόσσος, σρατὸς σροτὸς, ἄνω ὄνω, ἀνέληται ὀνέληται, ἀνεχώρησεν ὀνεχώρησεν, σαλεὶς σολεὶς. Sic Etymol. M. p. 662. 13. ex Epicharmi Ἁρπαγαῖς laudat πέποσχε pro πέπασχε. Caeterum iſtud exemplum non minus, quam reliqua duo, ὀνεχώρησαν, et ὄνω, huc tranſlata ſunt e Caninii Helleniſmo p. 88. Cren. Conf. Koenius ad Gregor. p. 215. Sic Aeoles pro παῖς dixere πάϊρ, et πρόϋς pro πραῦς, e quibus nominibus extitere Latina vocabula *puer*, et *probus*. v. Salmaſius de foen. trapezit. p. 737.

poëtae τέττορες] Immo Dores. Euſtath. ad Hom. Odyſ. ά p. 1398. 21. Ἐν τούτοις δὲ ὅρα τὸ τέττορας Δωρικῶς λεχθὲν, ἓ εὐθεῖα κεῖται παρ' Ἡσιόδῳ· cuius locus in ipſa grammatica laudatus eſt, vt in Etymol. M. v. τέτορε p. 754. 10., vbi tamen pro ἠβώῃ legitur ἠβώσι. Τεττόρων habet Timaeus Locrus p. 549. Gal. 2. add. Alcidam. p. 75. To. 8. Reiſq. Ὀρόω legitur apud Hom. Il. ε, 244., vt ὀρόων Il. ά, 350.: ὀρόωντες Il. ρ', 637.: βοόωντες Il. β', 97.: λαμπετόωντι Il. ά, 104.: γελόωντες habet Heſiod. Ἀσπ. 283.: κορωνιόωντα Id. Ἀσπ. 289. Sed haec ipſa participii pluralis forma non minus, quam aliorum temporum formae, huius, aliorumque eiuſmodi verborum, vt εἰσορόωτε Odyſ. ϑ', 341. εὐχετοώμην Odyſ. ϑ', 467. αἰτιόωο Odyſ. ύ, 135., loqui videntur, ō eſſe inſiticiam literam, quae non ſuppleat vicem literae ᾶ. v. Euſtathius ad Il. ά p. 30. ſ. et Etymol. M. v. ἀντιόωσα p. 113. 48.

marmor ex μάρμαρον] Ita ſtatuit iam Priſcianus gram. 1. p. 19. Baſil., cuius ex libris multa huius generis alia eſſe a Tellero in hoc Velleri opuſculum tranſlata animaduertimus.

κόππα] Hoc vero nomen eſt, non σοιχεῖα, ſed ἐπισήμα, notae numeri noningenarii, vt ſupra ſignificauimus: et κοππατίαι dicti ſunt *equi, quorum clu-*

nibus

nibus inuſta eſt nota koppa. vid. Scaliger animaduerſſ. ad chron. Euſeb. p. 116.: Bentleius ad Callim. fragm. 355. et nos ad Anacr. odar. 55, 1.

pro ᾱ eſt — ῡ] Etymol. M. v. *καλινδᾶμαι* p. 486. 9. *οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ ῡ εἰς ᾱ* [leg. *τὸ ᾱ εἰς ῡ*] *τρέπεσι, τὰς σάρκας σύρκας λέγοντες.* Idem v. *σάρκας* p. 708. 31. *ἐτυμώτερον δὲ λέγεσιν οἱ Αἰολεῖς σύρκα· — τὰς γὰρ σάρκας σύρκας λέγεσιν οἱ Δωριεῖς.* Heſychius: *Συρκέσι· σαρξίν· Αἰολεῖς.* Etymol. M. v. *βύκχις* p. 216. 47. *Βύκχις· ὄνομα Αἰολικόν· παρὰ τὸ βάκχος, βάκχις, καὶ βύκχις· — καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ῡ, ὡς βάθος, βυθός.* Heſychius: *Πέσσυρες· τέσσαρες· Αἰολεῖς.* Idem: *Πέσσυρα, πίσυρα· τέσσαρα.* Apud Hom. Odyſ. *ε*, 70. eſt *πίσυρες.* v. Etymol. M. v. *πίσυρες* p. 673. 32. E verbis *γλύφω*, et *γλάφω*, nata ſunt verba Latina *ſculpo*, et *ſcalpo*. vid. Salmaſius exercc. Solinn. p. 33. b.

pro ᾱ — ω̄ poëtice] Immo Ionice. Nam apud Il. *ή*, 157. eſt *ἠβώοιμι·* Il. *ί*, 446. *ἠβώοντα·* Il. *ώ*, 604. *ἠβώοντες·* vt Odyſ. *γ'*, 354. *ζώω·* apud Herodo. 1, 31. *ζώειν·* et apud Eurip. Alceſt. 713. *ζώοις.* Huc referenda eſſe putamus verba *ἐξωνεῖλον*, et *ἀπωνέδοντο*, quae a Ioh. Grammat. p. 79. et Gregorio p. 209. ita laudantur, vt ſyllabam *ω̄ν* praecipiant eſſe inſiticiam. Nam, *Ἀεὶ*, inquit ille, *τὴν ω̄ν συλλαβὴν περισσὴν τιθέασι* [Ionες] *μεταξὺ τῶν προθέσεων· ἐξωνεῖλον, καὶ ἀπωνέδοντο, ἀντὶ τοῦ ἐξεῖλον, καὶ ἀπέδοντο.* Sed apud Hom. Odyſ. *έ*, 69. in partic. *ἠβώωσα*, *ω̄* videtur eſſe inſiticium. v. Euſtath. ad Il. *ά* p. 31. 1.

Attice κρώζω] Etymol. M. v. *κραυγὴ* p. 536. 53. *Τὸ δὲ κράζω ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ κρώζω τοῦ παρὰ Ἀθηναίοις.* Sic *παιωνίσαντες*, pro *παιανίσαντες*, Thuc. 4, 43.: *ἐπαιώνιζον* Idem 2, 91.: *παιωνισμὸς* Idem 7, 44.

Ionice χρειὼ] Hom. Il. *ά*, 341., aliiſque in locis. Euſtathius ad Il. *Ϝ'* p. 698. 11. *Χρεία μὲν γὰρ*

γὰρ τὸ κοινόν· ὁ δὲ Ἰωνίζων χρεὼ λέγει. Sic δεδέξωτθε, pro δεδόξασθε, est apud Herodo. 7, 135.: vbi v. interpp. Ὠγαθὸν habet Epicharmus apud Athen. 8, 16. p. 363. F. Ὄριστος legitur multis in locis Iliadis, et Odyss. ρ', 416. Etymol. M. h. v. p. 823. 55. Ὄριστος ἀντὶ τῦ ἄριστος, Βοιωτικῶς, τραπέντος τῦ ᾱ εἰς ω̄. At ὥριστος haud dubie extitit ex ὁ ἄριστος, vt ωὐτὸς [Hom. Il. ε', 396.] ex ὁ αὐτὸς *idem.* nam Iones delectati sunt spiritu leni. v. Barnesius ad Il. λ', 288. et Valquenarius ad Phoenn. p. 340. Etymol. M. p. 826. 1. Ωὐτὸς ἀνήρ· ἔστιν ὁ αὐτός· κατὰ κρᾶσιν τῦ αο [f. οα] εἰς ω̄ μέγα γίνεται ωὐτός· etsi non ignoro, in Lexico Phauorini, auctore Gregorio de dial. Ion. p. 196., tradi haec, Ωὐτὸς ἀντὶ τῦ αὐτὸς Ἰωνές φασι, τῷ ω̄ χρώμενοι ἐν τῇ διφθόγγῳ, ἀντὶ τῦ ᾱ, οἷον ἐστὶ καὶ τὸ θωυμάσας ἀντὶ τῦ θαυμάσας· vt schol. 1. Dionys. Perieg. ad v. 271. notauit ista, Ωὐτός· Ἰωνικὸν, ἀντὶ τῦ αὐτός. Ioh. Gram. de dial. Ion. p. 77. Τῷ ω̄ ἀντὶ τῦ ᾱ ἔσθ' ὅτε χρῶνται Ἴωνες, ὤνθρωπον λέγοντες, ὥριζον, vt Gregor. p. 193. Sic etiam ὦλλοι, quod apud Herodo. 1, 14., multisque in locis aliis, legitur, pro quo in Vesselingiano quoque exemplo fere scriptum extat ὦλλοι, contractum est ex οἱ ἄλλοι, ita, vt 8, 68. pro οἱ μὲν δὴ ὦλλοι haud dubie rescribi οἱ μὲν δὴ ἄλλοι debeat, vt 1, 125.: vbi v. Gronou. Etymol. M. v. ὦλλοι p. 821. 39. Ὦλλοι ἀντὶ τῦ οἱ ἄλλοι· αἱ τοιαῦται δὲ συναλοιφαὶ τῆς δευτέρας εἰσὶν Ἰάδος, ἣ Ὅμηρος ἐκ ἐχρήσατο· Διόπερ Ζηνοδότῳ μέμφονται, εἰπόντι δεῖν ἀναγινώσκειν, Ὦλλοι μέν ῥα θεοί τε, καὶ ἀνέρες [Il. β', 1.]. Haec ipsa obseruatio legitur apud schol. Apol. Rhod. ad 1, 1081. Ὦλλοι μέν ῥα· ἡ τοιαύτη συναλοιφὴ τῆς νεωτέρας Ἰάδος ἐστί. Διὸ μέμφονται Ζηνοδότῳ, εἰπόντι, Ὦλλοι μέν ῥα θεοί τε, καὶ ἀνέρες· ἃ κέχρηται γὰρ ταύτῃ Ὅμηρος. Conf. Gregor. p. 193. ff.

licet alii nobiles grammatici] Quo quidem in numero eſt, praeter Stephanum in Ind. Theſauri v. ὤρχμενος, Pe. Anteſignanus ad Clenardi inſtitutt. L. Gr. p. 289. Hanou. min., qui tamen etiam ἄρχμενος pro ἀρχόμενος probat. Verba Etymologi M. p. 724. 11. ipſa ſunt haec, Ὤρχμενος· ἄρχω, ἀρχόμενος· καὶ κατὰ συγκοπὴν, καὶ τροπῆ, ὤρχμενος.

compoſita ex γαῖα] Vid. Etymol. M. v. γαῖα p. 222. 48. Γαιάοχος Ποσειδῶν legitur apud Pindar. Olympionn. 1, 39., vt apud Sophocl. Oedip. Colon. 1114. τὸν πόντιον γαιάοχον.

Ad p. 7. *ad Anacr. odar.* 3, 29.] Et Voſſius ad Pompon. Mel. 2, 7. p. 517. Gron., omninoque Scaliger de cauſſis L. L. c. 26., qui Lat. *Aeſculapius* recte docet extitiſſe ex Aeolica Graeci nominis forma Αἰσκληπιός. Conf. Priſcian. 1. p. 30. Baſ.

pro σπαίρω, palpito] Sic ἀσπαίρεσι apud Antiphont. p. 652. To. 7. Reiſq. vid. Euſtath. ad Il. ν' p. 947. 14. Moeris: Ἀϛαφὶς, Ἀττικῶς· ϛαφὶς, Ἑλληνικῶς. Conf. Etymol. M. p. 431. 1., et Ioh. Grammat. de diall. p. 75. Baſil. Gregor. p. 214. Euſtath. ad Il. ν' p. 947. 15. Οὕτω δὲ πλεοναϛμὸς τῦ α ἐϛὶ ἐν τῷ ἄϛαχυς· ϛαχὺς γὰρ τὸ κοινόν· καὶ ἐν τῷ ἀϛαφὶς· ϛαφὶς γὰρ τὸ ἀπλεόναϛον· — καὶ τὸ ἄνηϛις ἐκ τῦ νῆϛις, ὡς παρὰ Κρατίνῳ, καθὰ γράφει Ἀθήναιος· Οὐ γάρ τοι σύ γε πρῶτος φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον ἄνηϛις. Locus Athenaei eſt 2, 7. p. 47. A, Ὅτι τὸ ἄνηϛις, ἤτοι νῆϛις, πλεοναϛμῷ τῦ α, ὡς ϛάχυς ἄϛαχυς, παρὰ Κρατίνῳ κεῖται. Ἀϛαφίδων habet Herodo. 2, 40.: ἀϛαχύεϛσιν Hom. Il. β', 148.: ἀϛαχύων Herodo. 5, 92. 6. Hippocr. de ſemeſtr. c. 1. p. 167. To. 1. Lind. Conf. Suidas v. ἄϛαχυς, et Ioh. Grammat. de dialectis p. 75. Baſil. Sic ἄωρος, pro ὦρος, *ſomnus*. Etymol. M. v. ἄωροι p. 117. 14. Ὦρος, καὶ ἄωρος, κατὰ πλεοναϛμὸν τῦ α μηδὲν πλέον σημαίνοντος· ὦρος γὰρ ὁ ὕπνος. Καλλίμαχος

μαχος [fragm. 150. Bentl.], Πολλάκι καὴ καινθῶν ἤλασα ὦρον ἄπο· καὴ Σαπφὼ [fragm. 198. Lyc.], Ὀφθαλμοῖς δὲ μέλας χύτ' ἄωρος.

ὁράᾳ, *pro* ὁρᾷ, *videt*] Ὁράας Callim. h. in Apol. 4. Sic μνάασθαι Hom. Odyſ. ά, 39.: μνάᾳ Odyſ. π', 431.: ἐάας Odyſ. τ', 374.: ἐάαν Odyſ. ϑ', 509.: ἐλάᾳν Odyſ. γ', 484.: περάᾳν Il. β', 613.: ἐξελάᾳν Heſiod. Θεογ. 491.: μηχαναάαται Id. Ἔργ. 241.: μειδιάᾳ Oppian. Halieutt. 3, 228.

πυλαωρὸς — *ianitor*] Sic σαωτὴρ, pro σωτὴρ, apud Simoniden fragmm. p. 157. Vrſin.: σαωτήρων Callim. h. in Del. 166.: κεράατα Oppian. Cynegg. 2, 513.: v. nos ad Anacr. odar. 2, 1.: τεράατα Quintus Calab. 6, 275.

λῃσάων, *pro* λῃσῶν, *latronum*] Θεάων habet Hom. Odyſ. ά, 14.: vt θυράων ibid. 107. Sic πασάων Theocr. Idyl. 13, 48.: πολλάων Hom. Il. β', 117.: vbi ſchol. min. πολλάων· πολλῶν· ἔϛι δὲ ὁ τρόπος ἐπέκτασις, ἴδιος Ἰώνων· μειλισσάων Id. ibid. 87.: vbi ſchol. min. Μελισσάων· μελισσῶν· ἔϛι δὲ τὸ σχῆμα ἐπέκτασις, ἴδιον Αἰολέων, καθάπερ τὸ μελισσέων Ἰώνων· add. Gregor. p. 271.: μυιάων Il. β', 469.: vbi ſchol. min. μυιάων· μυιῶν· Βοιωτικὴ ἡ διάλεκτος· αἰεὶγενετάων Il. β', 400.: αἰχμητάων Il. ά, 152.: μελαιάνων ὀδυνάων Il. δ', 191. Nam ſchol. Theocriti ad Idyl. 15, 88. Οἱ γὰρ Δωριεῖς, inquit, πλατυϛομεῦϛι τὸ ᾶ πλεοναζοντες. v. Stephanus Paralipomm. p. 14. ſſ. Τάων, pro τῶν, legitur etiam apud Theocr. Idyl. 22. 161. et Callim. h. in Dian. 224.: vt ἔας, pro ἕς, *auris*, apud Simoniden fragmm. p. 169. Vrſin.: ἀάτων, pro ὤτων, apud Eurypham. Pythagor. p. 668. Gal. 2.: Ὠαρίων, pro Ὠρίων, apud Callim. h. in Dian. 265.: v. Politianus miſcell. c. 69.: Ὠαριωνείαν ap. Pindar. Iſthmionn. 4, 83. Sic Iones pro Λαερτίδης, et Πηλείδης, dixere Λαερτιάδης

[Hom. Il. γ', 200.], et Πηλειάδης. v. Gregor. p. 231. f. grammat. Merman. p. 323.

Ionice in tert. plur. etc.] Vid. Euſtath. ad Il. ψ' p. 1301. 2. et Gregor. p. 229. ſſ. In editt. Lipſſ. primis legitur: *εἰρέαται, βεβλέαται pro βέβληνται. Sic et in pluſquamperfecto ἐτετύφατο pro ἐτέτυφντο· porro: τυπτοίατο pro τύπτοιντο. τυψοίατο pro τύψοιντο. κεκλίαται pro κέκλινται. Huc τιθέασι pro τιθεῖσι. τυπτέαται pro τύπτεται.* Sed ſicut poſt verba, *paſſivae terminationis*, addi poſſunt verba, *et mediae:* vt, *βεβλοίατο* Herodo. 1, 3.: *λυπεοίατο* Id. 1, 99.: *ἐργασαίατο* Ariſtoph. Auu. 1147.: *ὑφελοίατο* Id. Nubb. 1201.: ita pro *ἐτετύφαντο* reſcribi debet *ἐτετύφτο*, vt *κατεχράφατο*, pro *κατεχράφτο*, Herodo. 1, 27.: et verba, *Sic τιθέασι — τύπτεται*, tanquam aliena, neque ad rem pertinentia, inducenda ſunt. Plura autem huius generis exempla a nobis in capite de verbis ſuo loco proponentur.

Ad p. 8. *ϛεροπὴ pro ἀϛεροπὴ*] Hom. Il. λ', 66. 83. 184., vt *ϛραπὴ*, pro *ἀϛραπή*. v. Etymol. M. v. *κινώκη* p. 514. 31.

Παιδνὸς — *puerilis*] Legitur apud Homer. Odyſ. φ', 21. ω', 237.: ſed grammatici veteres id extitiſſe docent e verbo *παίζω*, vt *ἀγνὸς* e verbo *ἀγάζω*. v. Etymol. M. v. *ἄγνος* p. 12. 5. v. *ἀκεδνὸς* p. 48. 16. v. *παιδνὸς* p. 657. 55. et Euſtath. ad Odyſ. φ' p. 1900. 3. Certe Tellerus debebat potius praecipere, *παιδνὸς* extitiſſe e *παιδινός*. De forma praeter. *κέκληκα* v. Etymol. M. h. v. p. 499. 49. et Georgius Hierocrit. 1. p. 181. Sic *κεβλὴ*, pro *κεβαλὴ*, vt Macedones [v. Etymol. M. v. *Βέροια* p. 195. 39.] ſcripſere pro *κεφαλὴ*, legitur apud Callim. fragm. 140. Bentl. Etymol. M. p. 498. 41. *Κεβλὴ ἐκ τῆ κεφαλὴ γίνεται κατὰ συγκοπήν*. Et *ἔοιγμεν*, pro *ἐοίκαμεν*,

μεν, extat apud Sophoclem Aiac. 1263.: vbi v. Triclin. De nominibus autem adiectiuis ἔξκλινος, et ἔξπεν, quibus Attici vsi sunt pro ἐξάκλινον, et ἐξάπεν, vid. Etymol. M. v. ἐξάκλινον p. 346. 14.

in compoſit. praepoſitionis] Ἄγκρισιν, pro ἀνάκρισιν, Aeſchyl. Eumenn. 365.: ἀλλύεσαν, pro ἀναλύεσαν, Hom. Odyſ. β', 109.: ἀμβαίνειν, pro ἀναβαίνειν, Odyſ. ι', 562.: vt ἀμβαίη, pro ἀναβαίη, Odyſ. μ', 77.: ἀμβάτας, pro ἀναβάτας, Arrian E. A. p. 350. Blanc.: ἀμβολὰς, pro ἀναβολὰς, Pindar. Pythionn. 1, 7.: ἀμβολιεργὸς, pro ἀναβολιεργὸς, Heſiod. Ἔργ. 413.: ἀμβομβεῦσα Theocr. Idyl. 3, 13.: ἀμβώσαντες, pro ἀναβοήσαντες, Herodo. 3, 38.: ἀμμνάσειεν, Pindar. Pythionn. 1, 91.: ἀμπαύονται, pro ἀναπαύονται, et ἀμπαυσήριοι, pro ἀναπαυσήριοι, Herodo. 1, 181.: ἀμπεδίον, pro ἀνὰ πεδίον, Hom. h. in Apol. 22, 8.: ἀμπέλαγος, pro ἀνὰ πέλαγος, Homer. Odyſ. ε', 330.: ἀμπετάσας, pro ἀναπετάσας, Eurip. Alceſt. 597.: ἀμπνεῦσαι Pindar. Olympp. 8, 47.: ἀμπνοὰν Id. Pythionn. 4, 354.: ἀμφόνον, pro ἀνὰ φόνον, Hom. Il. κ', 298.: v. Choeroboſcus apud Etymol. M. h. v. p. 93. 25.: ἀναμβάτες Xenoph. Cyrop. 4, 5. 15.: ἀννέκυας, pro ἀνὰ νεκύας, Homer. Il. κ', 298.: ἀνσάντες Id. Il. β', 398.: ἀνσήσων, pro ἀνασήσων, Il. κ', 32.: ἄντεινον, pro ἀνάτεινον, Ariſtoph. Acharn. 766.: ἀντέλλοι, pro ἀνατέλλοι, Id. Nubb. 752.: δυσαμβάτοις, pro δυσαναβάτοις, Simonides fragmm. p. 171. Vrſin.: ἐπαμμένει Aeſchyl. Perſſ. 809.: ἐπαντέλλων Pindar. Olympp. 8, 37.: καββαλόντες, pro καταβαλόντες, Lacones apud Plut. V. Lyſ. c. 14. p. 148. To. 3. Tub.: v. Gregor. p. 166. 291.: καδδώματα, pro κατὰ δώματα, Hom. Odyſ. δ', 72.: κακκεφαλῆς, pro κατὰ κεφαλῆς, Odyſ. ω', 316.: καμβαίνει, pro καταβαίνει, Bion fragmm. p. 243. Vrſin.: κάμμορος, pro κατάμορος, Hom. Odyſ. υ', 33.: καννεύ-

σας, pro καταπεύσας, Odyſ. ὁ, 463.: καταθανὼν, pro καταθανὼν, Eurip. Alceſt. 195.: καταθηκάμενος Pindar. Pythionn. 9, 108.: κατὰ, pro κατὰ τὰ, in orac. Delph. apud Demoſth. p. 1072. 22. 24. 26. To. 2. Reiſq.: κατὰδε, pro κατὰ τάδε, Lacones apud Thuc. 5, 77.: κατὰν, pro κατὰ τὴν, Archytas apud Laërt. 3, 22.: κατὰς, pro κατὰ τὰς, Timaeus Locr. p. 543. Gal. 2.: κατὰυτὰ Hipparchus fragmm. p. 671. Gal. 2.: κατὸν Timaeus Locr. p. 543. Gal. 2.: κατῆτο ibid. p. 553.: παρκλίνϑσι Heſiod. Ἔργ. 262.: παρϑέμενοι Hom. Odyſ. β', 237.: παρϑέτω, pro παραϑέτω, Alcaeus fragmm. p. 101. Vrſin.: παρφυκτὸν, pro παραφυκτὸν, Pindar. Pythionn. 12, 53. Doribus haec ſyncopes figura tribuitur a Gregorio p. 116. et Euſtathio ad Il. τ' p. 1172. 61.: ſed Aeolibus ab eodem Gregor. p. 290. et auctore anonymo vitae Homeri p. 156. To. 5. Ern. Ingentem aliam verborum huius generis copiam congeſſit Pe. Anteſignanus ad Clenardi grammat. p. 323. — 329. Hanou. min., et Barneſius ad Il. κ', 298. Caeterum praepoſitiones ἀνὰ, et κατὰ, apocopen paſſae quum nominibus, pronominibus, et articulo, apponuntur, rectius ab iis ita ſeiunguntur, vt accentum retineant: vt ἆμ πέλαγος, ἆμ πεδίον, κὰδ δάματα, κὰτ τάδε, κὰτ τάς. Nam amittunt accentum nonniſi tum, quum compoſitae ſunt cum nominibus. Atque hanc rationem ſcripturae Lycius nuper ſequutus eſt in editione carminum Homeri.

particulae quaedam ἃ abiiciunt] Hom. Il. ή, 400. ἄρ τις· ib. 433. ἄρ πω· Theocr. Idyl. 1, 34. πὰρ δὲ οἱ· Pindar. Olympionn. 8, 22. πὰρ Κρόνϑ λόφω· Hom. Il. λ', 499. Ὄχϑας πὰρ ποταμοῖο· Il. δ', 1. πὰρ Ζηνί· Odyſ. έ, 456. Ἂν ϛόμα· v. Tollius ad Longin. p. 79.: Pindar. Olympp. 10, 30. πὰρ Πέλοπος. Doribus hanc aphaereſeos formam tribuit Gregor. p. 92. 116. Sic Syracuſani pro ὁ δεῖνα dixere

dixere ὁ δεῖν, auctore Apollonio Dyscolo in excc. grammat. p. 423.

pro ε — α Ionice, et Dorice] Vid. Eustath. ad Il. ξ p. 969. 6. et Etymol. M. v. ἀντίφαρα p. 114. 20. v. θάτερον p. 443. 27. v. τάμον p. 745. 28. Hesiod. Ἔργ. 426. τάμνειν. Herodo. 2, 33. τάμνων· 2, 92. ἀποτάμνοντες· 1, 186. ἐτάμνετο· 2, 36. περιτάμνονται· v. Gregor. p. 226. et Eustath. ad Il. Δ p. 701. 14.: ἐπιτράπειν Herodo. 3, 81.: τράπεσι Idem 2, 92.: ἐπέτραψε 4, 202.: ἐκτράπονται 2, 80.: τράπονται 5, 15. Μέγαθεῖ Herodo. 1, 51.: μέγαθος 1, 98.: ὑπερμεγάθεα 7, 126. v. Gregor. p. 221. Φρασὶ Pindar. Pythionn. 3, 192. 4, 194. Nemeonn. 3, 108. v. Eustath. ad Il. ά p. 32. 14. Σκιαρᾶν, pro σκιερῶν, Pindar. Olympp. 3, 25. Ἄτερος dici Dorice pro ἕτερος traditur etiam a Ioh. Grammat. p. 85. Gregorio p. 138. f., vbi v. Koenius, et in Etymol. M. v. θάτερον p. 443. 27. Alii vero grammatici praecipiunt, id contractum esse ex ὁ ἕτερος. v. Herodian. Philetaer. p. 432. et ibi Pierson. et Thom. M. v. ἄτερος. Vtramque rationem attigit Eustath. ad Odyss. ή p. 1573. 62. Et prior quidem illa haud dubie vera est, quum crasis vocalium ο, et ε, in α noua sit, et apud Theocr. Idyl. 7, 36. 8, 91. ὥτερος haud dubie pro ὁ ἄτερος legatur. Ἔγων γα, pro ἔγω γε, Aristoph. Acharnn. 736.: ἐμός γα, pro ἐμός γε, Idem. Lysistr. 105.: ἐμά γα Id. Acharnn. 775.: ἀμόν, pro ἐμόν, Hom. Il. ξ, 414. Pindar. Olympp. 10, 10.: πόκα, pro πότε, Theocr. Idyl. 15, 44.: sed ποκά, pro ποτέ, est in orac. Delphico apud Herodo. 4, 159., et in multis carminum Theocriti locis: vt ὄκα, et τόκα, pro ὅτε, et τότε, apud Theagen Pythagor. fragmm. p. 681. Gal. 2. v. Reitius ad excc. gramm. Apollonii Dyscoli p. 424.: qui tamen grammaticus p. 434. etiam πότα laudauit. Αἰ γὰρ, pro εἰ γὰρ, habet Herodo. 1, 27.: αἶκα, pro αἴκε, Archy-

tas fragmm. p. 696. Gal. 2., et Theocr. Idyl. 1, 4.: vbi v. schol.: ᾱ̓ Laco apud Plut. V. Pyrrh. c. 26. p. 47. To. 3. Tub. v. Gregor. p. 114. et ibi Koenius: γα, pro γε, Aristoph. Acharnn. 795. v. Gregor. p. 113. Sic τραφεν, pro τρεφεν, Pindar. Pythionn. 4, 205.: ἔτραφε Theocr. Idyl. 3, 16.: et πιάζω, pro πιέζω, dicitur. v. Etymol. M. v. πιέζω p. 671. 30. Sed de τράχειν, pro τρέχειν, et Ἄρταμις, pro Ἄρτεμις, v. Eustath. ad Odyss. ή p. 1573, 63. add. Ioh. Grammat. p. 87. et Gregor. p. 139. Sic θαητοῖσι, pro θεατοῖσι, est apud Pindar. Pythionn. 4, 242.

Βδάλλω pro βδέλλω] Quae quidem forma verbi est, grammaticis antiquis auctoribus, Attica. v. Moeris v. *Βδάλλειν*· Etymol. M. v. *βδελύσσω* p. 192. 25. schol. Theocr. ad Idyl. 2, 56. 11, 34. Legitur *βδάλλειν* apud Plat. Theaet. 24.

Aeolice in aduerbiis in θεν] Macrob. de differr. verbi Gr. et Lat. p. 672. s. Gron. *Contra si quando ε̄ in ᾱ̀ mutatur, ν inde discedit, sicut* Δωριεῖς τὸ πρόσθεν, *πρόαθα dicunt, καὶ τὸ ἔνθεν ἔνθα.* Etymol. M. v. λέγω p. 559. 31. οἱ Αἰολεῖς — καὶ τὰ εἰς θεν λήγοντα ἐπιρρήματα εἰς ᾱ̀ ποιοῦσιν, ὄπισθεν, ὄπισθα· ἄτερθεν, ἄτερθα, χωρὶς τοῦ ν̄. Scilicet litera ν̄ in hoc genere aduerbiorum videtur esse adsciticia, vt adeo Dorum, Aeolumque, lingua, literam ε̄ solam mutarit in ᾱ̀.

Attice in augmentis] Etiam Ionice, vt Herodo. 1, 10. ἠδύνατο, vid. Ioh. Grammat. p. 71. 73. Moeris v. ἤμελλον, et Zenobius apud Etymol. M. v. ἀντιβολῶ p. 113. 2.

Aeolice — ε̄ in η̄ vertitur] Etymol. M. v. καλήζω p. 485. 41. οἱ Αἰολεῖς τὰ τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η̄ προφέρουσιν, ἀδικήω — ποθέω, ποθήω — ἔτως ἔν καὶ καλῶ· παρὰ μὲν Ἴωσι, καλέω· παρὰ δὲ Αἰολεῦσι, καλήω· παρὰ δὲ Κυπρίοις, καλήζω. Sic ἐθηεῖτο, pro ἐθεεῖτο, Herodo. 1, 10.: θηήσονται,

σονται, pro θεήσονται, Hesiod. Ἔργ. 482.: θηησάμενος, pro θεησάμενος, Herodo. 1, 11.: ἀληκτορίν, pro ἀλεκτορίν, Alcaeus fragmm. p. 103. Vrsin. Sic δείκηλον dicitur pro δείκελον. v. Etymol. M. h. v. p. 260. 28.

Ad p. 9. *Ionice — ἀγγήϊον pro ἀγγεῖον*] Βασιλῆϊ Hom. Il. ά, 9.: βασιλῆος Il. ά, 410. Herodo. 5, 30.: βασιλῆα Hom. Il. ά, 331. Herodo. 7, 220.: βασιλήων Hom. Il. κ', 166. Sic βασιλήϊην, pro βασιλείαν, Herodo. 1, 12.: βασιλήϊσισι, pro βασιλεῦσι, Idem 1, 30.: σιτοδήϊην, pro σιτοδείαν, Idem 1, 22.: ἐπιστρατήϊην 9, 3.: συγκατακληίσεται, pro συγκατακλείσεται, 1, 182.: ἀποκληίσας, pro ἀποκλείσας, 1, 37.: γυναικήϊα, et ἀνδρηίϊα, pro γυναικεία, et ἀνδρεία, 1, 17.: μνημήϊον, pro μνημεῖον, 2, 156.: στρατηίην, pro στρατείαν, 1, 71.: οἰκηίης, pro οἰκείας, 1, 64.: Ποσιδήϊον, pro Ποσιδεῖον, Hom. Odyſ. ζ', 266.: Ἡφαιστήϊον Iſaeus p. 456. To. 2. Reiſq.: σημήϊον Hippocr. p. 146. To. 1. Lind.: τελήϊος Euryphamus Pythagor. fragmm. p. 665. Gal. 2.: ξυνήϊα, pro κοίνεια, h. e. κοινά, Hom. Il. ά, 124. Iones enim, et Dores, diphthongum ει dirimunt in duas ſyllabas εϊ, et vocalem ε mutant in η. v. Etymol. M. v. ξυνήϊα p. 612. 12. et Gregor. p. 173. f.

poëtice ob metrum] Τιθήμεναι, non τιθῆναι, pro τιθέναι, habet Hom. Il. ψ', 83.: φιλήμεναι, pro φιλέμεναι, h. e. φιλεῖν, Il. χ', 265. Poëtae autem hac vocalium permutatione, non tam legum metri vinculis adſtricti, quam ſuae quiſque ciuitatis linguae auctoritate inuitati, vſi ſunt.

ἰσίη ſ. ἴσίη pro ἑστία] Euſtathius ad Odyſ. ζ' p. 1561. 60. Ἰσέον δὲ, ὅτι Σικελῶν, κατὰ τὴν Ἡρακλείδε παράδοσιν, τὸ ε, ᾧ ἕπεται τὸ ο, μετατιθέντων εἰς ι, οἷον ἑστία ἰσίη. add. idem p. 1562, 40., vbi, eodem Heraclide auctore, tradit, Siculos etiam ἴσχω, ἴσπω, ἴζω, dixiſſe pro ἔχω, ἕπω, ἵζω. Etymol. M. v.

ἑξίας p. 382. 41. οἱ δὲ Ἴωνες, καὶ οἱ Δωριεῖς, διὰ τῦ ῑ, ἱσιῶ, καὶ ἱσία. Euſtath. ad Il. β' p. 280. 16., cuius verba Phauorinus in Lexicon ſuum v. Ἱσίαια tranſtulit: Γράφεται δὲ καὶ διὰ τῦ ε̄ κατὰ τὴν ἀρχήν, καὶ διὰ τῦ ῑ, ὥσπερ καὶ ἡ κατ' οἶκος ἱσία, καὶ ἑσίας, λέγεται. Ἰωνικωτέρα δὲ, φασὶν, ἡ διὰ τῦ ῑ γραφή. vid. Anacr. odar. 3, 19. Rectius vero ἱσίη ſcribi, quam ἱσίη, vel forma adiectiui ἐπίσιος docet, qua vſi ſunt Homerus Il. ζ', 265. et Herodotus 1, 35.: cuius tamen in libris hodie nomen Veſtae ſcriptum legitur Ἱσίη 4, 59. Iones enim delectati ſunt leni ſpiritu. Sic Macedones, Cyprii, aliaeque Aſiae ciuitates, ἰ, pro ἐν, ἴνδον, pro ἔνδον, dixere. v. Voſſius ad Catul. p. 331.

Attici — cum ε̄ *compoſitis*] H. e. *quae ſyllaba, vel particula,* ε̄ *terminat:* vt τασδῑ Iſaeus p. 41. To. 7. Reiſq.: ταυτηνῑ Ariſtoph. Nubb. 846.: αὐταῑ Id. Acharn. 193.: ἑτοῖ ib. 40.: ἐκεινοσῑ Id. Veſpp. 67. Plura exempla in capitibus de articulo, et pronominibus, afferentur. Mihi vero ῑ his in vocabulis non minus, quam in aduerbiis ἐνθαδῑ Ariſtoph. Plut. 54.: ὠδῑ Idem Auu. 1327. Demoſth. p. 57. 6. To. 1. Reiſq.: δευρῑ Dem. p. 212. 17. To. 1.: ἐνταυθῑ Idem p. 195. 5. To. 1.: aliiſque, non vicaria litera eſſe videtur, immo aduenticia, eademque demonſtratiua, quae literam ε̄ loco mouerit ſuo, et cui Latini ſua in lingua reſpondere fere particulam *ce* iuſſerint. id quod loqui videntur vocabula huius generis alia, vt νυνῑ, ἐντευθενῑ [Ariſtoph. Veſpp. 985.], ἑτωσῑ, ἑτοσῑ, τετοῖ. v. Euſtath. ad Il. ά p. 45. 2. Sed ὄψι, pro ὀψὲ dicitur. v. Etymol. M. v. ὀψὲ p. 646. 7.

Boeotice Βασιλίος] Haec quo auctore a Tellero praeciperentur, neſciebam. Formam genitiui Βασιλέος Aeolicam laudat ſchol. Nicandri ad Therr. 764. Nicander enim ibi vſus eſt forma genit. Περσέος.

Sed

Sed ex iis, quae Euſtath. ad Dionyſ. Perieg. 384., praeeunte Sophronio, tradit, ſcribi debet Περσῖος, et βασιλῖος, qua genitiui forma dialectus Ionica vetus vſa ſit, vt forma βασιλέϊος, pro forma eiuſdem caſus horum nominum Ionica noua, βασιλῆος.

intus ἐντὸς] Vid. Voſſius ad Catul. p. 331. Macrobius de differr. verbi Gr. et Lat. p. 649. Gron. *Latinitas compoſiti verbi ſaepe primam ſyllabam mutat*, teneo, contineo: *ſaepe non mutat*, lego, neglego.

Aeoles — σιὸς] Lactant. 1, 6. 7. Σιὲς *enim deos, non* θεὸς — *appellabant Aeolico genere ſermonis.* Alii autem grammatici hanc nominis formam tribuunt Laconibus: v. Athen. 8, 16. p. 362. F: alii omnino Peloponneſiis: v. Euſtath. ad Il. ζ′ p. 631. 42. Sic τᾷ σιῷ Ariſtoph. Lyſiſtr. 174.

κέκλοφα, *ex* κλέπτω *furor*] Κέκλοφε habet Demoſth. p. 608. 13. To. 1. Reiſq.: πέπομφα Iſocr. ep. 8. p. 489. To. 1. Bat.: συνείλοχα *collegi* Demoſth. p. 522. 12. To. 1.: vbi in cod. Bauar. ſcriptum eſt συνείλεχα· ἀνατέτροφεν Andocides 1. p. 64. To. 2. Reiſq. vid. Herodianus in Hortis Andon. p. 194. et Phauorinus v. κέκλοφα. Etiam Dores in aliis verbis pro litera ε̄ vſi ſunt litera ο̄, vt apud Herodo. 1, 65. Λυκόοργε, pro Λυκόεργε, h. e. Λυκᾶργε, in orac. Delphico. Et Amorem vocat Sappho fragmm. 12. p. 44. Lyc. ἀμάχανον ὄρπετον, h. e. ἕρπετὸν *auem.* v. Salmaſius ad Simmiae Alas p. 193. Sic antiqui Latini pro *amplecti*, et *animaduerti*, dixere *amplocti*, et *animaduorti.* v. Priſcian. gram. 1. p. 19. Baſ.

poëtice — *in* ῶ *mutato*] Haec ipſa obſeruatio, additis iiſdem exemplis, legitur ap. Gregorium p. 124. ſ.: qui tamen hanc verborum formam tribuit omnino Dorienſium linguae, adiunctis etiam verbis πωτῶ e πέτω *volo*, πωλῶ e πέλω *verto, verſo*, et ϛρωφῶ e ϛρέφω *torqueo, verto.*

redun-

redundat — poëtice] Ἔεδνα, pro ἕδνα, Hom. Odyſ. β', 196.: ἐέρσην, pro ἔρσην, Heſiod. Θεογ. 83.: ἐείκοσιν, pro εἴκοσιν, Hom. Odyſ. α', 280.: ἐεικοσόν, pro εἰκοσόν, Odyſ. τ', 222.: ἐών, pro ὤν, Herodo. 9, 95.: v. Gregor. p. 184. 213.: vt ἐπεών idem 1, 24.: πρὸ — ἐόντα Heſiod. Θεογ. 32.: παρεών Hippocr. de arte c. 1. p. 2. To. 1. Lind.: ἐόντα Herodo. 1, 8.: ἐοῦσα 1, 7.: ἔην, pro ἦν, Heſiod. Ἔργ. 11.: qui locus laudatur a Luciano Amorr. 37. p. 439. To. 2. Reit.: ἔεις, pro ἕις, Heſiod. Θεογ. 145.: v. Euſtath. ad Il. ύ p. 1202. 8.: ἔειπε Il. β', 194.: ἔης, pro ἧς, Il. π', 208.: vbi v. Euſtath. p. 1085. 11., qui etiam ἔως pro ὡς dici tradit. Sic ἐέλδομαι, pro ἕλδομαι, Il. ξ', 276., et ἐέλδωρ, pro ἔλδωρ, Il. ά, 41.: vid. Euſtath. ad Il. ά p. 36. 38.: ἐέλπεται, pro ἔλπεται, Il. κ', 105.

ἐδάπεδον *pro* δάπεδον] Certe nomen δάπεδον, auctoribus grammaticis antiquis, compoſitum eſt e nomine Dorico δᾶ, h. e. γῆ, et πέδον: vid. Euſtath. ad Il. δ' p. 436. 41. Sed quum ipſa haec eius forma, neque ab vllo grammatico notata reperiatur, neque apud vllum ſcriptorem antiquum legatur: recte ſuſpecta hominibus doctis nouitatis nomine videtur. v. Stephanus Theſ. L. Gr. v. δάπεδον p. 1870. F To. 1.

Iones tempora — interpoſito ε] Διαφυγέων, pro διαφυγῶν, Herodo. 1, 10.: ἰδέων, παθέων, pro ἰδῶν, παθῶν, idem 1, 32.: πιέων, pro πιῶν, Heſiod. Ἀσπ. 252.: μηκυνέων, pro μηκυνῶν, Herodo. 2, 35.: συλλεχθέωσι, pro συλλεχθῶσι, 2, 62.: εὑρεθέωσι, pro εὑρεθῶσι, 2, 67.: ὁρμηθέωσι, pro ὁρμηθῶσι, 1, 47.: ἐγχειρέεν, ποιέει, ποιέειν, Hippocrat. de arte c. 4, p. 3, To. 1. Lind.: διακρινέει, pro διακρινεῖ, Hom. Il. β', 387. Sic πρόεικε, pro προῆκε, Hom. Il. λ', 201.: ἀνέηκεν Il. ε, 882.: ἀφέηκεν Il. φ', 115.: ἀφέῃ, pro ἀφῇ, Il. π', 590. Huc refer πιεζευμένοι-

σι,

σι, pro πιεζομένοισι, h. e. πιεζομένοις, apud Herodo. 8, 142.

ante ων — pr. declin.] Hippocr. de medic. vet. c. 2. p. 15. To. 1. τεχνέων πασέων. Herodo. 4, 113. ἀλληλέων — αὐτέων. v. Gregor. p. 174. f. Sed haec ipsa vocalis ab Ionibus etiam in aliis casibus nominum femininorum eiusdem declinationis, et pronominum masculinorum, et neutrorum, declinationis secundae vtriusque numeri, inseritur: vt μνέαι, pro μναῖ, Herodo. 2, 168.: μνέων, pro μνῶν, 3, 131.: μνέας, pro μνᾶς, 1, 51.: βροτέαν, pro βροτὴν, Sappho fragmm. p. 14. Vrsin. et n. 40. Lyc.: βροτέαις, pro βροτοῖς, Pindar. Pythionn. 1, 80.: βροτεᾶν ib. 12, 2.: ἑδαμέας, pro ἑδαμᾶς, Herodo. 4, 114.: αὐτέην Hippocr. de med. vet. c. 2. p. 15. To. 1.: τοιοῦτέον Id. aphor. 3, 7. p. 78. To. 1.: τουτέω Id. de med. vet. c. 18. p. 23. To. 1.: αὐτέω Id. ibid. c. 29. p. 30.: τοιουτέω Id. praecc. c. 7. p. 64. To. 1.: αὐτέων Hom. Il. μ', 424.: αὐτέων τουτέων Hippocr. de med. vet. c. 10. et αὐτέοισι ib. c. 11. p. 19. To. 1.: τουτέης Id. de arte c. 1. p. 2. To. 1. Caeterum διακριθέωσι legitur apud Hom. Il. β', 475. Huc referenda videntur esse etiam haec: γέρεα, pro γέρα, Herodo. 4, 162.: κέρεα, pro κέρα, Id. 2, 38.: κερέων, pro κερῶν, Id. 4, 183. 191. 192. Itemque aduerbia ἀληθέως, ἀτρεκέως, εὐσεβέως, et alia. v. Gregor. p. 212.

varius hoc fit] Vid. Metarius de diall. p. 108. Ἡμέων habet Hom. Il. γ', 101., aliisque in locis, vt ὑμέων Odyss. ύ, 351.: et Ποσειδέωνος, pro Ποσειδῶνος, legitur apud Herodo. 2, 50. v. Etymol. v. Ποσειδῶν p. 684. 40. Ἡμέας, et σφέας, vt ὑμέας, sunt multis in locis vtriusque carminis Homeri, vt Il. θ', 211. Odyss. β', 86. Il. β', 366. Odyss. σ', 77. ώ, 395. Ἐξηγητέας habet Herodo. 1, 78.

poëtae

poëtae cum Doribus] Et Ionibus. Sic κενεὰ Pindar. Olympp. 10, 11. et Simonides fragmm. p. 168. Vrſin.: vid. Gregor. p. 100. ſ. 216.: ἀδελφεὸς Herodo. 5, 30.: ἀδελφεῦ Idem 1, 45.: ἀδελφεὸν Idem 1, 35. Pindar. Olympp. 2, 89.: ἀδελφεὴ Herodo. 3, 31.: v. Gregor. p. 216.: δένδρεον Hom. Odyſ. δ', 458.: v. Gregor. p. 277.: ἐπεὰν, pro ἐπὰν, Herodo. 1, 9. 21. 2, 68.: v. Gregor. p. 219.: λοχεοῖο, pro λοχοῖο, Heſiod. Θεογ. 178.: αἰέλυρος, pro αἴλυρος, Herodo. 2, 66.: ἄεθλον, pro ἆθλον, Hom. Il. χ', 163. et ἄεθλος Odyſ. χ', 5.: vid. Gronouius diatr. Stat. c. 57. p. 374. ſ. et Salmaſius ep. 94.: ἐπαείροντα, pro ἐπαίροντα, Herodo. 1, 204.: ὠεῶ, pro ὠῶ, Ibycus fragmm. p. 116. Vrſin.: ἠέλιος Hom. Il. ά, 475.: δειελινὸν, pro δηλινὸν, Theocr. Idyl. 13, 33.: τέῳ, pro τῷ, h. e. τίνι, Herodo. 4, 155.: ὅτεῳ, pro ὅτῳ, h. e. ᾧ τινι, Id. 1, 86. Caeterum Gregorius de Idiall. p. 149. etiam formam nominis ἀεργὸς, pro ἀργὸς, linguae Doricae tribuit, τὸν ἀργὸν, inquiens, κατ' ἐπένθεσιν, ἀεργὸν λέγεσι. Sed tribui etiam Ionicae dialecto debebat: v. Hom. Il. ί, 320. Odyſ. τ', 27.: et ἀργὸς extitit potius ex ἀεργός. v. Etymol. M. v. ἀργὸς p. 136. 20.

in fine poëtice] Immo Ionice, et Dorice. Nam ἠὲ, pro ἤ, in locis innumeris carminum Homeri, Theocriti, aliorumque, legitur: vt ἠέπερ Il. λ', 319.

ab initio — fit] Δῶκεν, pro ἔδωκεν, Pindar. Olympp. 1, 101. Hom. Il. β', 103.: τέκε, pro ἔτεκε, Pindar. Olympp. 1, 144.: κρύψε, pro ἔκρυψε, ibid. 6, 51.: λάχε, pro ἔλαχε, ibid. v. 56.: πέλασεν, pro ἐπέλασεν, Hom. Il. δ', 123.: πέσε, et λῦντο, Il. ή, 16. Auctor anonymus vitae Homeri p. 156. To. 5. Erneſt. p. 288. Gal. 2. Ἰώνων δὲ ἴδιον ἔχει τὸ ἀφαιρέσει χρῆσθαι ἐν τοῖς παρωχημένοις χρόνοις τῶν ῥημάτων, ὡς τὸ βῆ, καὶ τὸ δῶκεν. Ἔθος γὰρ ἔχεσι καὶ ἐπὶ τῶν παρῳχημένων χρόνων ἀπὸ τῶν αὐτῶν

αὐτῶν στοιχείων ἄρχεσθαι, ἀφ' ὧν ἐστὶ καὶ τὸ ἐνεστώς. Νέρθεν, et νέρθε, sunt apud Hom. Il. ή, 212. λ', 535., aliisque in locis. Suidas: Νέρτερος· κατώτερος· τὸ ἐντελὲς, ἐνέρτερος, καὶ ἀφαιρέσει νέρτερος· ὁμοίως τὸ ἔνερθεν, νέρθεν. Οὕτω καὶ ἐκ τῆ ἐς κόρακας, σκορακίζειν. add. omnino Eustathius ad Il. α' p. 82. 33. Κεῖνος, pro ἐκεῖνος, legitur in omnibus casibus omnis generis vtriusque numeri, non modo in libris Herodoti, vt 3, 140., et Hippocratis; v. Gregorius p. 209. s. et Apollon. Dysc. excc. gram. p. 423.: sed etiam in scriptis Atticorum, vt Eurip. Alcest. 529. Isocrat. c. Phil. p. 280. 297. To. 1. Bat. Panathen. p. 187. 252. 259. 280. To. 2. Demosthen. p. 187. 28. To. 1. Reisq. Xen. Hellenicc. 1, 1. 19. 1, 3. 8. v. Stephanus Paralipp. p. 35. Sic κεῖθι, pro ἐκεῖθι, Hippocr. de nat. inf. c. 45. p. 164. To. 1. Lind.: κεῖσε, pro ἐκεῖσε, Hom. Il. γ', 410.: vbi schol. min. ἀντὶ τῆ ἐκεῖσε· τὸ δὲ πάθος ἀφαίρεσις. Conf. Gregor. p. 214. Ὀρτὴ, pro ἑορτή· v. Etymol. M. h. v. p. 634. 12.: vsurpare coepit dialectus Ionica noua, v. Herodo. 1, 31. 147. 2, 48. 61. 6, 128.: apud quem etiam ὀρτάζοντα legitur 3, 29. Conf. Ioh. Grammat. p. 79. 81. Homerus enim vsus est forma nominis integra: v. Odyss. φ', 258. et ibi Ernestius. Sed idem poëta ὅς, pro ἑός, in omnibus casibus vtriusque numeri dixit, vt ὃν Odyss. ε, 355. 444.: ᾧ Odyss. δ', 4.: ἃ Odyss. ι, 250. Θέλω autem ex ἐθέλω, et χθὲς ex ἐχθὲς, extitisse, etiam grammatici veteres animadverterunt. v. Etymol. M. v. ἐχθὲς p. 405. Gregorius p. 210. et Trypho apud Apollon. Dysc. gram. ined. apud Koenium ad Gregor. d. l.

in medio — tollunt] Hesiod. Θεογ. 705. Theocr. Idyl. 1, 88. 8, 92. ἔγεντο· quod linguae Doricorum tribuit Gregorius p. 89.: Hom. Il. σ', 475. τιμῆντα· Odyss. ζ, 216. λῆσθαι· v. Reitius ad Lucian. p. 98. To. 2.: Moeris: Λῆται, Ἀττικῶς· λέται, Ἑλληνικῶς·

λῶς· vbi v. Pierſonius p. 248.: vt τἔνεκα, pro τοῦ ἕνεκα, Heſiod. Θεογ. 88.: ἕνεκα, pro ἓ ἕνεκα, Demoſth. p. 1358. To. 2.: Lyſias 898. To. 1. Reiſq.: v. Euſtath. ad Il. ά p. 24. 15. Ammonius h. v. et interpp. Thuc. ad 6, 56.: αἰγλᾶντα, pro αἰγλάεντα, Pind. Pythionn. 2, 19.: φωνᾶντα, pro φωνάεντα, Id. Olympp. 2, 152.: τιμῆντα, pro τιμήεντα, Hom. Il. σ', 475.: quod tamen, vt ſuperiora, per craſin potius extitiſſe videtur: ἔπλετο Hom. Il. ή, 31.: περιπλομένων Odyſ. ά, 16.: ἠνσχόμην, pro ἠνεσχόμην, Sophocles Antigon. 477.: ἱκτῆριον, pro ἱκετήριον, Id. Aiac. 1196.: νηλὴς, pro νηλεὴς, *immiſericors*, Aeſchyl. Prometh. 42.: ἱκτῆρος, pro ἱκετῆρος, *ſupplicum praeſidis*, Idem Supplicc. 488.: ἵκτο, pro ἵκετο, Heſiod. Θεογ. 481.: ἐγκάτθετο, pro ἐγκατέθετο, ibid. 487.: σπέσσι, pro σπέεσσι, Hom. Odyſ. ά, 15.: πάρσι, pro πάρεσι, Pindar. Olympp. 6, 31.: θᾶσαι, pro θέασαι, Theocrit. Idyl. 1, 149.: v. Gregor. p. 120.: θᾶσθε, pro θεᾶσθε, Ariſtoph. Acharnn. 770.: v. Gregor. p. 101.: θάσασθε Theocr. Idyl. 2, 72.: v. Gregorius p. 101. et ibi Koen.: ψυδῆ, pro ψευδῆ, Aeſchyl. Agam. 1008.: ψύθη, pro ψεύδη, ibid. v. 1098.: v. Etymol. M. v. ψύθος p. 819. 13.: ἄγκαθεν, pro ἀνέκαθεν, Aeſchyl. Agam. 3. Eumenn. 375.: φέρτε, pro φέρετε, Hom. Il. ί, 171.: v. Ioh. Grammat. p. 81. Sic dialectus Macedonica, et Alexandrina, via eſt formis nominum νοσσὸς, νοσσίος, νοσσιὰ, pro formis antiquis νεοττὸς, νεοττίον, νεοττιά. vid. Phrynichus eclogg. p. 88. Pau. et Proluſſ. de vitiis Lexx. N. T. 30, 4. p. 676. ſ.

Iones poſt ι extrudunt] Auctor anon. vitae Hom. p. 288. Gal. 2. Ἰώνων δὲ ἴδιον ἔχει — καὶ τὸ ὑφαιρεῖν τὸ ε ἐν τῷ ἱερεὺς, καὶ ἴρηξ. Ἱρέα habet Herodo. 1, 183.: ἀρχιρεὺς Id. 2, 151.: τὸ ἰρὸν Id. 1, 31.: v. Gregor. p. 277.: ἰρὸν λόγον Id. 2, 51.: ἴρηξ, pro ἴέραξ, *accipiter*, Hom. Il. σ', 615. Sed horum nominum

num ſyllaba prior rectius ſpiritu leni notatur, et κρᾶσις potius, quam ἐκθλίψει, extitiſſe creditur, quum illa ipſa eorum ſyllaba longa ſit. vid. Etymol. M. v. ἴερηξ p. 467. ſ. Apion, et Herodorus, apud Euſtath. ad Il. ε p. 515. 35. ν p. 920. 44. φ p. 1248. 48. et ad Odyſſ. ι p. 1623. 61. ν p. 1734. 17. Gregor. p. 225. Caeterum προνώπιον legitur ap. Eurip. Hippol. 374. v. Euſtath. ad Il. α p. 82. 36. et β p. 312. 14.

huc refer τάχα] Caninius Helleniſm. p. 33., cui debetur haec obſeruatio, addidit ὦκα, pro ὠκέα. Eiuſdem generis ſunt nomina κλέα [Hom. Il. ι, 189.], pro κλέεα, et χρέα, pro χρέεα, auctore Choeroboſco. v. Etymol. M. v. κλέα p. 517. 23.

pro λόεε *laua*] Immo pro ἐλόεε, h. e. ἔλϐε, *lauabat*. Scilicet iſta quoque omnia huc tranſlata ſunt e grammatica Caninii d. l. Locus Catulli laudatur etiam a Gellio NN. AA. 7, 20.

Caeterum nomina rerum in ϵια deſinentia, cum appellatiua, tum propria, lingua Ionum terminari ſyllabis ιη iuſſit. Auctor eſt Triclinius, qui ad Sophoclis Aiac. 500. annotauit haec, Τὸ ἀθλίαν διὰ τοῦ τῆ μέτρῳ κανόνα ἰωτογραφεῖται· καὶ ἔστιν Ἰωνικῆς διαλέκτου, ὡς καὶ τὸ προμηθίαν, καὶ ἀληθίαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. Hippocr. de medic. vet. c. 21. p. 25. To. 1. ἀκριβίης: Herodo. vit. Hom. c. 5. ἐπιμελίης, et c. 7. ἐπιμελίην. Atque huius formae nominum Ionicae veſtigiis multis impreſſa cernuntur ſcripta, et veterum; vid. interpp. Pollucis ad 9, 139.; et recentiorum, Graecitatis auctorum: vid. Sylburgius ad Pauſan. 9, 36. p. 784.: quae ipſorum ſcriptorum, an librariorum, manibus debeantur, definiri vix poſſe putamus, praeſertim quum grammaticos veteres diſſenſiſſe inter ſe de ſcriptura horum vocabulorum ſciamus. v. Etymol. M. v. θυσία p. 461. 54.

pro η *collocatur* ει — *Dorice* — *longum*] Vid. Ioh. Grammat. p. 63. 85. 91. Gregorius p. 79. 121.

124. 212. 280. 289. Stephanus Byzant. v. γῆ· ſed in Etymol. M. v. ἀγήνωρ p. 9. 4. haec vocalium permutatio Boeotis tribuitur. Verba *Ionice breue* petita ſunt e Caninii grammat. p. 8. Cren. Ioh. Grammat. p. 79. Αἱ ἐναλλαγαὶ τᾶ ᾱ εἰς ᾰ βραχὺ Ἰώνων εἰσὶ, μεμακυῖα ἀντὶ τᾶ μεμηκυῖα κ. τ. λ.: et p. 81. χρῶνται δὲ καὶ συζελλομένῳ τῷ ᾰ ἀντὶ τᾶ ᾱ Ἴωνες· Δωριεῖς δὲ ἐκτεινομένῳ. add. Gregor. p. 208. 212. Ἴσαμι Syracuſani dixere, auctore Heſychio h. v. Ἀμέρα habet Pindar. Olympp. 1, 9. et orac. Delphic. apud Demoſth. p. 1072. 27. To. 2. Reiſq.: ἀμέραι Pindar. Olympp. 1, 53.: σᾶθι Sappho. fragmm. p. 13. Vrſin. n. 38. p. 66. Lyc.: παγᾶν, pro πηγῶν, Pindar. Olympp. 3, 25.: μεσαμβρίης Herodo. 1, 6.: μηδαμᾶ 1, 108.: ἀμφισβατέον 9, 74.: τεθαλυῖαν Heſiod. Θεογ. 902.: ἀὼς, pro ἠὼς, Theocr. Idyl. 21, 24.: v. Ioh. Grammat. p. 91. et Gregor. p. 289.: Ἄες Pindar. Olympp. 2, 148.: ἄρωα Id. Pythionn. 3, 13.: v. Horti Adon. p. 209. et Suidas v. ἠώς· ἀλίᾳ, pro ἠλίᾳ, Pind. Olympp. 1, 7.: vid. Plato Cratyl. 24.: ἀδὺ Theocr. Idyl. 1, 1.: ἄδιον ib. v. 145.: λαψῆ ib. v. 4.: τανίκα κεκμακὼς — χολὰ ib. v. 17. ſ.: ἀνάσειν φατὶ ib. v. 50. ſ.: φωνᾶσαι δυνάμαν Idyl. 2, 108.: κέμαν — ἄματα ib. v. 86.: Πελοποννάσᾳ Herodo. 7, 228.: Πελοποννάσω Thucyd. 5, 77.: ἀχέτας Ariſtoph. Pac. 1159.: τόλμα, pro τόλμη· v. Euſtath. ad Odyſ. λ' p. 1687. 18.: θνατοῖς Pind. Olympp. 1, 49.: κακαγόρως ib. v. 85.: ἀλίκεσσι ib. v. 99.: παντόπτα, et παντάρχα, Ariſtoph. Aun. 1058. ſ.: Δάματερ Id. Plut. 873.: v. Euſtath. ad Odyſ. ύ p. 1892. 43.: πᾶ, pro πῇ, Ariſtoph. Lyſiſtr. 171. Theocr. Idyl. 15, 33.: μᾶκος, pro μῆκος, Ariſtoph. Acharnn. 909.: μὰν — χᾶνας, pro μὴν — χῆνας, ib. 878.: Ἀσκλαπιὸν Pind. Pythionn. 3, 12.: νᾷ, pro νῇ, idem Olympp. 13, 76.: μάταν, pro μάτην, ib. 1, 133.: βελαφόροι, pro βεληφόροι, ib.

12,

12, 6.: μεμαλότας, pro μεμηλότας, ibid. 1, 145.: ἔσασεν, pro ἔσησεν, ib. 2, 5.: παντᾶ, pro πάντη, ib. 1, 188.: v. Gregor. p. 95. ibique Koenius: μάνυε, pro μήνυε, Pindar. ib. 6, 87.: μανυτὰς, pro μηνυτὴς, Moſchus fragmm. p. 266. Vrſin.: λάθα, pro λήθη, Pind. Olympp. 2, 34.: ἄσύχιμον ἀμέραν, pro ἡσύχιμον ἡμέραν, ib. 2, 58.: ταύταν ἑορταν ib. 3, 61.: Δάλε θεοδμάτας, pro Δήλε θεοδμήτης, ib. 6, 101.: γεγεναμένον, pro γεγενημένον, ib. 6, 89.: σάμερον, pro σήμερον, ib. 6, 47.: πανάγυριν, pro πανήγυριν, ib. 9, 145.: ταχυτᾶτι, pro ταχυτῆτι, ib. 4, 37.: Ἄλιν, pro Ἥλιν, ib. 1, 126.: μετἀβᾶσἀι, pro μεταβῆσαι, ib. 1, 68.: νίκασε — δινάεντα — Στασίχορος Simonid. fragmm. p. 174. ſ. Vrſin.: ἐκ τᾶς βωλᾶς — δᾶμος — παρεσακότι τὰν χώραν — ἀνακαρύξαι Ἕλλανες, Byzantii ap. Demoſth. p. 255. 21. 256. 16. To. 1. Reiſq.: ἄδ' ὥρα χαλεπὰ Alcaeus fragmm. p. 100. Vrſin.: ἀμαχανίᾳ Id. ib. p. 104.: ἐλεφαντίναν λαβὰν Id. ib. p. 105.: θνατοῖσιν — σιδαροδέτοισιν — ἀράχναν — ἀμφάκεα Bacchyl. fragmm. p. 200. Vrſin.: ἀγένατον — ἀκίνατον — νοατὸν — τὰν ὕλαν — ματέρα — τιθάναν — γενατικὰν — γενναίματα Timaeus Locr. p. 544. Gal. 2.: ἐπισάμας ἀνάλαψιν id. p. 557.: ποττὰν ἀρεταν — κυβερνάταν — κινάσιας — κτάσασθαι — χράσασθαι — συναύξασιν — κτᾶσιν — ὄνασιν — γενναθὲν — αὐξαθὲν Hippodamus Pythagor. fragmm. p. 662. Gal. 2.: πελάγα, pro πελάγη, Archytas Pythagor. fragmm. p. 680.: ϛρατἀγὸν — Σπάρτας in Paeane Lacon. apud Plut. V. Lyſ. 18. p. 154. To. 3. Tub. Sic tragici veteres κυναγὸς dixere pro κυνηγός. v. Phrynichus eclogg. p. 190. Pau. Caeterum his verborum formis Doricis etiam poëtas Atticos in verſibus tragicis, ſed fere in choris, vſos eſſe, vt Aeſchyl. Prometh. 905. ὅπα, Eumenn. 266. βοσκὰν φερσίμαν, accurate docuit Valquenarius ad Eurip.

Phoenn. p. 6. ſſ. et ad Hippolyt. p. 282. Sic Ariſtoph. Plut. 637. *βοᾶν*, et v. 639. *ἀναβοάσομαι*· Nubb. 248. *σιδαρέοις*. v. Heraclides apud Euſtathium ad Odyſ. *ύ* p. 1892. 40.

Ad p. 11. *καλήτης pro κηλήτης*] Sumtum eſt e grammat. Caninii p. 8. Ἀπόβαθι, pro *ἀπόβηθι*, et *μετάσαθι*, pro *μετάσηθι*, leguntur apud Sophoclem Oedip. Colon. 155.

πληγὴ plaga] Vid. Metarius in dialectis Gr. L. p. 399. Sed ex iis, quae ſupra ad p. 5. dicta ſunt de permutatione vocalium *ᾱ*, et *η*, intellegi poteſt, nomina iſta Latina nata eſſe e formis Grr. nominum Doricis, atque Aeolicis.

διάλυσιν τῆ η in εα] Γύγεα, pro Γύγην, habet Herodo. 1, 10. ſ.: *δεσπότεα*, pro *δεσπότην*, Id. 1, 11.: *ἔαγε* Heſiod. Ἔργ. 534.: *ἐάλη* Hom. Il. *ύ*, 278.: v. Etymol. M. h. v. p. 307. 14.: *ἕαται*, pro *ἧνται*, Il. *γ*, 134.: v. Etymol. M. v. *εἵαται* p. 294. 57.: *ἔαδε* Herodo. 1, 151.: *ἔα* Id. 2, 19.

pro η habent ε Dores] Etiam iſta huc profecta ſunt e Caninii grammat. p. 29. Ποθέσαι, pro *πρόθησαι*, Hom. Odyſ. *δ*, 748.: quam formam eſſe Atticam ait Euſtath. ad Odyſ. *β* p. 1450. 26. Etymol. M. v. *βασιλεὺς* p. 189. 47. *τοιοῦτο καὶ τὸ Ἄρες, Αἰολικῶς· κοινῶς γὰρ Ἄρης λέγεται*. v. Ioh. Grammat. p. 91. et Gregorius p. 289. a quibus etiam *ἀδικέσαι*, pro *ἀδικῆσαι*, laudatur: vt *γαμεθεῖσα*, pro *γαμηθεῖσα*, dixit Theocr. Idyl. 8, 91. v. Gregor. p. 126. Etymol. M. v. Ἀρήϊος p. 139. 50. Ἄρης ἕν, Ἄρεως· *καὶ* Ἰωνικῇ *διαλύσει*, Ἀρέϊος, *καὶ τροπῇ*, Ἀρήϊος. Schol. min. ad Odyſ. *ά*, 275. *τῇ ἀρχαίᾳ συνηθείᾳ ἐγέγραπτο μῆτερ ἀντὶ τοῦ μήτηρ*· v. Plato Cratyl. 16. 38. Sic *μελεδώνων*, pro *μεληδώνων*, legitur apud Mimnermum fragmm. p. 227. Vrſin.

Iones varius] Νέας Herodo. 5, 97., vt 5, 86. *νέες*· cuius tamen in libris editis 6, 116. 7, 192. legitur

legitur *νῆας*. v. Gregor. p. 185. 189. ſ. 217. *Ἐσσῆντο* habet idem Herodo. 1, 67.: *ἐσσωθέντες* 1, 66.: *ἐσσῆσθαι* 2, 122.: et *ἔσαν* 1, 31., vt Hom. Odyſ. *μ'*, 435. Sic *πεδαλίοισι*, pro *πηδαλίοισι*, extat in libris eiuſdem Herodoti 4, 110.

crepida — breui] Vt apud Horat. 1. ſat. 3, 126. ſ. *Chryſippus dicat, Sapiens nunquam crepidas ſibi, Nec ſoleas, fecit.*

ἡμέρα, pro ἡμέρα] Plato Cratyl. 31. *οἱ μὲν ἀρχαιότατοι ἡμέραν τὴν ἡμέραν ἐκάλεν, οἱ δὲ ἔμεραν· οἱ δὲ νῦν ἡμέραν.* Idem Plato ibid. c. 16. Socratem docere iuſſit nomen *δαίμων* extitiſſe e vocabulo *δαήμων*, vt *ἰδὲ*, pro *ἠδὲ*, *et*, legitur apud Hom. Odyſ. *ά*, 112.

pro η — ω] *Πτώσσεις* legitur apud Hom. Il. *δ'*, 371.: vbi Euſtath. p. 484. 3. *καὶ ὅτι μὲν πτήσσω μὲν κοινὸν, καὶ Ἀττικὸν, πτώσσω δὲ Ἰωνικόν· ἔτω δὲ καὶ ῥήσσω ῥώσσω. Μαιήτιδος* legitur apud Herodo. 1, 104. 4, 20., vt 4, 86. *Μαιῆτις*, et 4, 57. 101. 120. 123. *Μαιῆτιν*, et 4, 123. *Μαιητέων*· ſed 4, 3. *Μαιῶτιν*, etiam in exemplo Veſſelingiano: quam ſcripturae inconſtantiam in vnius, eiuſdemque, ſcriptoris libris quis ferendam putet? Sic nomen *σῶμα* extitiſſe creditur e nomine *σῆμα*. v. Plato Cratyl. 17.

pro η habent ᾳ Aeoles] Etymol. M. v. *διδάσκω* p. 272. 16. *Οἱ γὰρ Αἰολεῖς θναίσκω, καὶ μιμναίσκω, διὰ τῆς ᾳ διφθόγγε λέγεσιν.* Sed in nomine *νικαία*, aliiſque eiuſdem formae, diphthongus *ᾳ* inſiticia eſſe videtur: vt *ἀναγκαίης* Herodo. 1, 74. 9, 17.: *σεληναίης* Amphilytus Acarnan ap. Herodo. 1, 62. Scilicet Tellerus etiam hoc in genere ſequutus eſt auctoritatem Caninii grammat. p. 132., quum tamen veriora infra in ipſa Velleriana grammatica tradantur p. 18.

Ad p. 12. *pro η Boeotii — ει*] Euſtath. ad Odyſ. *β'* p. 1442. 49. *ἐπεὶ γάρ φησι [Heraclides] δι' ἔθες*

Βοιωτοῖς μηδέποτε τῷ ῑ χρῆσθαι ἐπὶ τῆς οἰκείας δυνάμεως, ἀλλ' ἑκάστοτε εἰς ει δίφθογγον μετατιθέναι. Διὰ τοῦτο καὶ τὰ τοιαῦτα διὰ τοῦ ει προφέρονται, τίθειμι, κίρνειμι, ἵσειμι, καὶ πάνυ ὁμοίως· καὶ τὸ εἰμὶ γὰν τῆς αὐτοῦ ἔχεται διαλέκτου. Ὁ δὲ τοιοῦτος λόγος τοῦ Ἡρακλείδου βοηθεῖ καὶ τοῖς παραδιδοῦσι, Βοιώτιον εἶναι τὸ τέθεικα, καὶ τέθειμαι, καὶ τεθεῖσθαι, καὶ τεθειμένος, καὶ τὰ κατ' αὐτά. add. Etymol. M. v. πενταέτηρον p. 660. 51.

ἴρωες] Horti Adon. p. 209. οἱ Βοιωτοὶ τρέποντες τὸ ῑ εἰς τὴν ει δίφθογγον λέγεσιν ἴρωες. — Ζείδωρος, ἡ τὰ πρὸς ζωὴν δωρεμένη· τροπῇ Βοιωτικῇ τοῦ ῑ εἰς τὴν ει, ὡς τέθεικα, καὶ ἐτήτω ὠτειλή. Sed in Etymol. M. v. ζείδωρος p. 410. 6., vbi haec ipsa obseruatio legitur, pro ὠτειλὴ extat ἐτειλή, sed v. ὀνείατα p. 626. 5. ὠτειλή. Eustathius ad Il. ξ' p. 1000. 41. παρὰ τὸ ἐτάζω γὰρ ἡ ὠτειλή· τὸ μὲν ω ἔχεται Δωρικῶς, τὸ δὲ δίφθογγον κατὰ Βοιωτούς. Idem Eustathius ad Odyss. ά p. 1401. 34. Ὅτι δὲ κοινῶς μὲν διὰ τοῦ ῑ ὁ λέβης, κατὰ δὲ Βοιωτοὺς διὰ διφθόγγου, καθὰ καὶ τὸ πένης, καὶ τὰ κατ' αὐτά, Ἡρακλείδης δηλοῖ. Et quanquam diphthongus ει in nomine Δηϊόπεια, Περσεφόνεια, aliisque similibus, adventicia potius, quam vicaria, esse videtur: tamen alia omnia etiam ab Eustathio ad Il. ί p. 763. 58. praecipi videntur, qui παραγωγὴν Ἰωνικὴν nominant. add. Priscian. gram. 2. p. 32. Sic Θείβαθι, pro Θείβηθι, apud Aristoph. Acharnn. 868.: Θείβαθεν, pro Θείβηθεν, ib. 911.: ἀδικεμένος, pro ἠδικημένος, ib. 914. Etiam forma praeteriti ἀγείοχα, pro ἀγήοχα, linguae Boeotiorum deberi videtur: v. Etymol. M. v. ἀγήοχα p. 9. 34.: vt forma futuri πείσομαι, pro πήσομαι, Hom. Odyss. β', 134. v. Etymol. M. v. πεῖσμα p. 668. 44. Παρείκατε, pro παρήκατε, legitur apud Demosth. p. 98. 16. To. 1.: vbi marg. cod. Les. habet, οἱ Βοιωτοὶ τὸ ῆ εἰς τὸ ει τρέπουσι· v. Reis-

Reiſquius p. 233, To. 4. De forma vtraque nominis κειρύλος, et κηρύλος, v. Euphronius apud ſchol. Ariſtoph. ad Auu. 299.: forma nominis πένεις, pro πένης, tribuitur Aeolum ſermoni in Etymol. M. v. πλειάρειν p. 675. 30. Sic μεὶς, pro μὴν, legitur apud Hom. Il. τ', 117., vbi ſchol. min. hanc vocabuli formam oſtendit eſſe Aeolicam, vt Etymol. M. p. 583. 4.: certe vſus ea eſt Pindarus Nemeonn. 5, 82., vt Herodo. 2, 82.: ſed ex iis, quae de origine huius vocabuli a Socrate diſputata ſunt apud Platonem Cratyl. 24., intellegitur, antiquiſſimam eius formam eſſe μεὶς, quae ex μείης nata ſit. In titulis antiquis, ἐπιέρανος, Ἀσκλειπιάδης, σώτειρ, legitur pro ἐπιήρανος, Ἀσκληπιάδης, σωτήρ· vid. Salmaſius ad inſcript. Herodis p. 16. Sed in nominibus perſonarum propriis, in ης deſinentibus, Aeoles pro η poſuere ευ· vt Δαρεὺς, pro Δάρης, Sappho fragm. 62. Lyc.: Ἀντιφατεὺς, pro Ἀντιφάτης· Γηρυονεὺς, pro Γηρυόνης. v. Priſcian. 6. p. 211. Baſil.

redundat 1. *ab initio*] Ἠβαιὸν, pro βαιὸν, legitur apud Hom. Il. β', 380., aliiſque in locis. v. Etymol. M. h. v. p. 417. 22. Sic ἠθεῖε, pro θεῖε, extat apud Heſiod. Ἀσπ. 103. Etymol. M. v. ἠθεῖος p. 422. 12. γίνεται δὲ παρὰ τὸ θεὸς θεῖος· καὶ πλεοναςμῷ τῆ η, ἠθεῖος· πλεονάζει γὰρ τὸ η ἐν πολλαῖς λέξεσιν, ὡς τὸ μύει, ἠμύει· βαιὸς, ἠβαιός· εὐγενὴς, εὐηγενής.

2. *in medio*] Εὐηγενέων legitur apud Hom. Il. ψ', 81., vbi Euſtathius p. 1288. 61. τὸ δὲ εὐηγενέων πλεοναςμὸν ἔχει καὶ αὐτὸ τῆ η· ἐπηετανὸς Odyſ. θ', 233. Etymol. M. h. v. p. 356. 39. Ἐπηετανός· παρὰ τὸ ἔτος ἐτανός· καὶ πλεοναςμῷ τῆ η ἐπηετανός. At θεήϊος huc non pertinet. nam in hoc vocabulo ηϊ extitit, per diaereſin Ionicam, ex ει, vt in vocabulo ἀνθρωπήϊος, ita, vt vocalem ε redundare appareat. Sed vocalis η inſiticia litera eſt, non modo

in nomine πολιήτης ciuis Herodo. 7, 237.: πολιητῶν Simonides fragmm. p. 157. Vrſin.: πολιήτῃσι Herodo. 1, 37.: πολιήτας ib. 2, 129.: v. Stephanus Byzant. v. Αἴγινα· et in nomine κιχήλας, pro κίχλας [Odyſ. χ', 468.]: v. Etymol. M. h. v. p. 516. 12. Athen. 2, 24. p. 64. F, et ex eo Euſtath. ad Odyſ. χ' p. 1934. 17.: ſed etiam in verbis ἀνήῃ, pro ἀνῇ, Hom. Il. β', 34.: v. Etymol. M. h. v. p. 106. 54.: et κρήηνον, pro κρῆνον, Il. ά, 41. 504. v. Etymol. M. v. κραίνω p. 536. 8.

ἡμαρτημένοι παρακείμενοι] Etymol. M. v. νέμω p. 606. 44. Νέμω· καὶ ὁ μέλλων νεμῶ· ὁ παρακείμενος ὤφειλεν εἶναι νένεμκα· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μ πρὸ τῦ κ, ἔτε κατὰ σύλληψίν ἐσιν, ἔτε κατὰ διάσασιν, ἐξέλειψε, καὶ ἐγένετο, ὡς ἀπὸ περισπωμένε, νενέμηκα· ὁμοίον ἐσι καὶ τὸ μεμένηκα. Ἔξ εἰσι τὰ ἡμαρτημένα, νέμω νεμῶ, νενέμηκα· δέμω δεμῶ, δεδέμηκα· βρέμω βρεμῶ, βεβρέμηκα· τρέμω τρεμῶ, τετρέμηκα· τέμω τεμῶ, τετέμηκα. Quum vero verbum ſextum deſit: Sylburgius addi poſſe putabat, κάμω [pro κάμνω, vt τέμω pro τέμνω] καμῶ, κεκάμηκα, καὶ κατὰ συγκοπὴν κέκμηκα. recte. At facilius, ante, vel poſt, verbum νέμω omitti potuere verba μένω μενῶ, μεμένηκα. vid. Caninius Ἕλλην. p. 260.

pro ἐπειδὴ] Ita ſentit etiam Euſtathius ad Il. ά p. 45. 5. At prior tamen ratio videtur eſſe aptior. Τίη, pro τί, eſt ap. Hom. Il. ζ', 55. Heſiod. Θεογ. 35. Ariſtoph. Nubb. 753. Theſmophorr. 90.: ὅτιή, pro ὅτι, Ariſtoph. Nubb. 754. Veſpp. 849.: ὁτιηνοτιὴ Id. Plut. 48. Ἐγώνη, pro ἐγώ, dixere Lacones: v. Heſychius h. v.: et τύνη, pro σύ, habet Heſiod. Ἔργ. 10.: qui eius locus laudatur in Etymol. M. v. ἐγὼν p. 314. 43.

deficit ῆ *in optat. plur.*] Θεῖμεν, pro θείημεν, Hom. Odyſ. μ', 347.: φαῖμεν Il. β', 81.: ξυμβαῖμεν Eurip. Phoenn. 603.: φανεῖμεν Aeſchyl. Perſſ. 788.: διαι-

διακοσμηθεῖμεν Hom. Il. β', 126. v. Dauesius miscell. critt. c. 5. p. 243. s. ed. sec. Sic λυπρὸν, pro λυπηρὸν, legitur apud Eurip. Alcest. 943.: et ἄνωχθι, pro ἀνώγηθι, apud Hom. Odyss. ά, 274. v. Etymol. M. h. v. p. 115. 38.

τέθημι — ἀκρατίσατος — ἔριδες] Haec vero omnia quo auctore tradita essent a Tellero, mihi quidem reperire non licuit. Certe in vocabulo ἀκρατίσατος vocalis ῑ est potius vicaria vocalis ε̄· et Eustathius ad Odyss. β' p. 1441. 27. ἀκρατίσατος nusquam reperiri auctor est. Hoc autem certissimum esse, multisque exemplis scripturae idoneis confirmatum, videmus, veteres pro vocali ῑ posuisse diphthongum ει, maxime in titulis. Sic κλεινοπηγὸς, pro κλινοπηγὸς, Spon. miscell. erud. antiq. p. 334. 38.: τειμησεν, pro τίμησεν, ibid. p. 339. 57.: πολείτης, pro πολίτης, Gruter. inscriptt. p. 769. 4.: ἐπιχρεῖσαι, pro ἐπιχρῖσαι, ib. p. 71. 1. Scaliger in animaduerss. ad Euseb. chronn. p. 114. a ea de re sic scribit: *Hanc literam* [ῑ] *in diphthongum* ει *conuertebant, quum ante* ν̄ *producebant, vt* Ἀντωνεῖνος, Σαβεῖνος, Λατεῖνος, *apud Irenaeum: neque vnquam aliter scribebant* ῑ *longum ante* ν̄, *quod ita consuetudo recepit, vt non solum non vitiosum esset ita scribere, sed et necessarium esse videretur. At ante alias literas vitiosum est, vt* τειμητὴς, νείκη· *quod in numis, et lapidibus, creberrimum est.* add. Falconerius ad inscriptt. athlett. p. 52. et index marmm. Oxonn. in ῑ ante ε̄. Caeterum etiam Latini veteres *Menerua*, *leber*, *magester*, scripsere pro Minerua, liber, magister. vid. Quinctil. 1, 4. 17.

pro ῑ *Aeolice est* η̄] Eustath. ad Il. ξ' p. 981. 45. Ἰσέον δὲ, ὅτι τὸ κοίμησον διὰ τοῦ η̄ γραφὲν, Αἰολικῶς ἔτρεψε τὸ ῑ εἰς η̄ κατὰ τὰς παλαιὰς, οἳ καὶ τὸ ψιμύθιον, ψημύθιον παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι διὰ τοῦ η̄ φασὶ γράφεσθαι. Etiam in Etymol. M. v. νηλήτεις p. 603. 55. Aeolibus tribuitur haec nominis forma:

ſed in eodem libro v. *ἀνεκήκιεν* p. 103, 25. haec ipſa vocalis vtriuſque permutatio dicitur *τροπὴ Ἰωνική*: ita, vt pro *Ἰωνικῇ* ibi reponendum eſſe *Αἰολικῇ*, cenſuerit Hemſterhuſius ad Ariſtoph. Plut. p. 394.: praeter quem de varia huius vocabuli ſcriptura legi poteſt Tailorius ad Lyſiae orat. 1. p. 6. 18. et Pierſonius ad Moer. p. 419. *Πόληος* legitur in orac. Delphico apud Aeſchin. p. 503. To. 1. Reiſq.

τρυφάλεια pro τριφάλεια] Vid. Orus in Etymol. M. h. v. p. 771. 18. et Euſtathius ad Il. *έ* p. 536. 46. Sic fuerunt, qui pro *σιαγὼν* ſcriberent *συαγών*: v. Athen. 3, 14. p. 94. F: vt alii *Βίβλινος*, alii *Βύβλινος*, ſcripſere: v. Barneſius ad Eurip. Ion. 1195.: vt Moeris v. *Βιβλία* ſcripturam *Βιβλία* Atticam, *Βυβλία* communem, fuiſſe tradit: vbi v. Pierſonius p. 95. At *Βυβλίον* habet Ariſtoph. Auu. 975. 987. 990.: vbi v. ſchol. Ita in titulo Herodis p. 1. legitur *πολυτάφιλον*, et *ὀψυγόνοισιν*, pro *πολυτάφυλον*, et *ὀψιγόνοισιν*. v. ibi Salmaſius p. 73. atque Caſaubonus p. 350. Cren. et marmora Oxonn. p. 661. Neque vero Latini antiqui *carnufex*, *lubens*, *peſſumus*, ſcribere pro *carnifex*, *libens*, *peſſimus*, dubitarunt. v. Priſcian. gram. 1, p. 19. Baſ. Omnino Aeoles pro litera *ῑ* vſi ſunt litera *ῡ*. v. Gregor. p. 293.

aſſumunt Iota] Iones ſcilicet, atque Dores, v. auctor anonymus vitae Homeri p. 289. Gal. 2. Ioh. Grammat. p. 79. et Gregorius p. 99. 178. 207. Sic *ξεῖνος* Herodo. 1, 43.: *ξεῖνε* Sophocl. Oed. Colon. 33.: *ξεινίην* Herodo. 1, 27.: *ἐξεινίζετο* 1, 30.: *ξεινικὰ* 1, 135.: *ἐξείνισσα* Hom. Il. *γ*, 207.: *πρόξεινον* Herodo. 8, 143.: *ξείνοιο* Theocr. Idyl. 2, 162.: *κεινὸς* Pind. Olympp. 3, 81.: vbi ſchol. *ἰσέον ἦν, ὅτι τὸ κεινὸς εἴην, Δωρικῶς κείμενον παρὰ τῷ Πινδάρῳ· κεινὸν* Herodo. 7, 239.: *κεινὴν* 5, 16.: *κεινὴ* Il. *γ*, 376.: vbi ſchol. min. *κενή· Ἰωνικῶς· ἐξεκείνωσεν* Aeſchyl. Perſſ. 763.: *ἀργύρεια* Thuc. 2, 5.: *ϛεινὴ* Herodo.

Herodo. 2, 8.: ξεινότερον 1, 181.: ἀπεξείνωτο Theocr. Idyl. 22, 101.: δείρη Herodo. 1, 51.: ἐπείρεσθαι 1, 19.: εἰρωτῶσι 1, 67.: ἐπειρωτᾶν 1, 86.: ἐπειρωτέοντα 1, 47.: εἰρωμένε 1, 27.: v. Gregor. p. 228. f.: εἴριον 1, 203.: εἰρία 3, 106.: εἰαρινῇ Odyſ. σ', 366.: πείρατα Il. ή, 102.: χρειὼ Il. κ', 142.: χείρσιν Heſiod. Θεογ. 83.: εἵνεκα Herodo. 1, 22. 30. 42. Demoſth. p. 65. 7. To. 1. Reiſq., aliiſque in locis: Xenoph. Cyrop. 5, 3. 16.: v. Georgius Hierocrit. 1. p. 182.: γεινόμενος Theocr. Idyl. 17, 75.: πνοιὴ Hom. Odyſ. ζ', 20.: πνοιὰς Ariſtoph. Theſmophorr. 43.: ξοιὰς, et ξοιὰν, Idem Eccleſſ. 672. 680.: ἀπειληθέντα, pre ἀπελαθέντα, Herodo. 1, 24.: ἀπενειχθέντα, pro ἀπενεχθέντα, Id. 1, 66.: ἐξενειχθέντα 1, 23.: εἰσάμενοι, pro ἑσάμενοι, ibid.; δείδε, pro δέδε, Il. κ', 376.: ἀλοιῶντες Theocr. Idyl. 10, 48.: συνηλοίησε Id. 22, 28.: φοίνιον Id. 22, 99.: φοινίξ Eurip. Phoenn. 261.: πτοίησιν, pro πτόησιν, Plato Cratyl. 20.: ἐπτοίηται Heſiod. Ἔργ. 447.: ἠγνοίησε Idem Θεογ. 551.: v. Gregorius p. 134. et ibi Koenius: χροιαῖσι Sappho fragmm. p. 13. Vrſin. 36. p. 64. Lyc.: αἰετὸς Herodo. 3, 28.: ποιηφαγέοντες 3, 25.: φρεῖας Nicand. Therr. 486.: v. Etymol. M. v. κάρητος p. 491. 32.: σκιόεν Apollon. Rhod. 2, 406.: vbi ſchol. σκιόεν· ἀντὶ τῦ σκιόεν, κατὰ Ἰωνικὴν πρόσθεσιν τῦ ι: ἀυλειῶς Hom. Il. χ', 304. Etiam poſt vocalem ᾱ in multis vocabulis inſeritur vocalis ι· quod genus αἰεὶ [Demoſth. p. 13. 9. 12. p. 207. To. 1. Reiſq.], αἰαγενέτης, et alia. v. Euſtathius ad Il ζ p. 648. 46.

Ad p. 13. *in omnibus praepoſitionibus — extra eam*] Εἰν Hom. Odyſ. λ, 210. ύ, 208.: εἰνάλιον Pindar. Pythionn. 2, 144.: καταιβατὰ Hom. Odyſ. ν', 110.: παραὶ Il. ό, 175.: ὑπειρ Il. ψ', 227.: ὑπείροχον Il. ζ', 208.: διαὶ Aeſchyl. Agamemn. 1462. Sic εἰνεκα, εἵσω, pro ἕνεκα, ἔσω. v. Gregor. p. 213.

huc

huc pertinet ὁδοιπόρος] Ὁδοιπόρων Sophocles Oed. tyr. 292.: διωδοιπορήκεσαν Herodo. 8, 129.: Πυλοιγενέος Il. β', 54. legit Euſtathius p. 172. 27., vt Il. ψ', 303. p. 1302. 28., vbi, praeter nomen ὁδοιπόρος, attulit nomina eiuſdem formae ὁλοοίτροχος, et ὁδοιδόκος· etiam Etymol. M. v. θῶ p. 461. 19. attigit has nominum formas.

ἵπποιιν] Il. ε, 13. Euſtathius ad Il. β' p. 205. 39. τὸ γελοῖον πλεοναςμὸν ἔχει τῇ δευτέρᾳ, ὡς καὶ ὁμοιῖον ἀντὶ τῆ ὅμοιον, καὶ τὸ ποδοῖιν, καὶ ἵπποιιν, καὶ ὥμοιιν. Ὁμοίϊον legitur apud Hom. Il. δ', 315., vt apud Theocr. Idyl. 22, 172.: et ὁμοίϊος apud Bion. fragmm. p. 239. Vrſin.: et ἱππιοχάρμην habet Hom. Il. ω, 257. Odyſ. λ', 258., et ὄρθιος Heſiod. Ἔργ. 290.

ad accuſat. plur. pr. — addunt Iota] Ioh. Grammat. p. 65. Τισὶ δὲ ὀνόμασι θηλυκοῖς αἰτιατικῆς πτώσεως τὸ ῖ προστιθέασιν [Aeoles], ὅταν λέγωσι ἀντὶ τῆ καλὰς καλαῖς, σοφὰς σοφαῖς. Priſcian. gram. 1. p. 30. Baſ. *Illi enim* [Aeoles] νύμφαις *pro* νύμφας, *et* φαισὶν *pro* φασὶν, *dicunt*. Gregorius p. 281. ſ. τοῖς εἰς ᾱς λήγουσιν ὀνόμασι προστιθέασι [Aeoles] τὸ ῖ, τὸ θόας θόαις λέγοντες, καὶ τὸ τάλας τάλαις, καὶ τὸ μέλας μέλαις. add. grammat. Leid. p. 309. et Etymol. M. v. μέλας p. 575. 53. Sic τρέψαις, pro τρέψας, Pindar. Pythionn. 3, 63.: ἔρξαις Olympp. 10, 109.: ἐκρίψαις Pythionn. 1, 86.: συντανύσαις ib. 1, 158.: ὑπαντιάξαισα ib. 8, 13.: περάσαις ib. 3, 136. v. Gregorius p. 93. ſ.

datiuis plur. — addunt ῖ] Vid. Iohannes Grammaticus p. 75. ſ. Baſ. Gregorius p. 175. ſ. Etymol. M. v. Ἀτρείδῃσι p. 166. 33. ſchol. Ven. ad Il. ε, 894. Sic ἔτῃσι Hom. Il. ζ', 262.: νησιώτῃσι Herodo. 1, 27.: ἰδιώτῃσι Hippocr. de vet. medic. c. 17. p. 22. To. 1. Lind.: ἡμέρῃσι Id. aphor. 2, 23. p. 74. To. 1.: ἀῤῥωςίῃσι Id. aphor 3, 5. p. 77.: τραπέζαισι

πέζαισι Pind. Olympp. 1, 80.: Λυδοῖσι, et Βαρβάροισι, Herodo. 1, 10.: δρόμοισι Pindar. Olympp. 1, 33.: οἴκοισιν Sophocl. Oed. tyr. 249.: ἄλλοισι ib. 273. v. Gregor. p. 217.

Attici pronominibus — addunt ι] Vid. Euſtath. ad. Il. α p. 45. 2. Rom. et ibi Politus p. 95. To. 1. Etymol. M. v. ἐνθάδε p. 341. 46. Ioh. Grammat. p. 69. et Gregor. p. 29. Sic ἐνὶ Hom. Il. β', 202.: ἔτοσὶ Pindar. Olympp. 1, 134.: ἐκεινοσὶ Demoſth. p. 129. 18. To. 1. Reiſq.: νυνὶ Thuc. 4, 92. Demoſth. p. 22. 7. To. 1., aliiſque in locis: v. grammat. Merman. p. 315.: τοιτοσὶ Ariſt. Rann. 66.: τετεσὶ ib. 985.: τητοῖ Id. Theſmophorr. 257.: τέτωῖ Id. Equitt. 488.: ταυτηῖ ib. 271.: ἔτωσὶ Dem. p. 31. 13. To. 1.: ἐντευθενὶ Ariſtoph. Auu. 1056. Demoſth. p. 1047. 3. To. 2. Lyſias 13. p. 489. To. 1.: νυνμενὶ Ariſtoph. Auu. 447.: quem locum laudat Gregorius p. 56.: vbi v. Koenius. Mihi vero his in vocabulis vocalis ι ita aduenticia eſſe videtur, vt ſit litera δεικτική. Certe Ammonius hanc ei vim tribuit in pronomine ἔτοσὶ, v. ἔτος p. 106., et ὁδὶ tantum δεικτικῶς poni ait κατ' ἐπέκτασιν· neque aliter iudicaſſe Priſcianus videtur, qui grammat. 17. p. 585. Baſ., *Quomodo tamen*, inquit, *apud Graecos additur quibuſdam pronominibus ad vim ſignificationis intendendam, vt ἐκεινοσὶ, ἔτοσὶ, ὁδὶ· ſic etiam apud nos* met, te, pte, ce, *additae intendunt ſignificantiam, vt* egomet, tute, meapte, noſtrapte, huiuſce. Hanc vero vim vocalis ι etiam in aduerbiis, vt νυνὶ, ἐνθαδὶ, δευρὶ, atque aliis, habere videtur, vt ſyllaba τι in aduerbiis νεωστὶ, et μεγαλωστὶ. v. Suidas v. νεωστί. Hoc vero etiam ex eo intellegi ſatis, vt opinor, poteſt, quod haec vocalis nunquam, ſequente vocali alia, abiicitur. Sic pro πρὸς Dores dixere πρότι, vel ποτί. v. Hom. Il. γ', 313. Ariſtoph. Lyſiſtr. 82. 87. Conf. Etymol. M. p. 685. 24.

Iota

Iota subiunctiuum — et Attice] Vid. Ioh. Grammat. p. 69. 73. 79 Gregorius p. 30. f. 151. et Stephanus Paralipomm. p. 25.: etiam Aeolice. v. Gregorius p. 31. 286. Ἑταίρῳ eſt apud Herodo. 5, 95.: ἑταίροισιν Hom. Il. ζ', 6.: ἑτάρες Il. γ', 47.: ἕταραι Callim. h. in Iou. 46.: v. Gregor. p. 215.: ἐς, pro εἰς, Pindar. Olympp. 1, 16. Herodo. 1, 9. Thuc. 1, 58. Plato Cratyl. 4.: v. Gregorius p. 32. 142. 182.: ἐσβάντες Thuc. 1, 73.: ἐσβεβληκότων Id. 1, 59.: ἐσόδῳ Herodo. 1, 9.: αἴγεον, pro αἴγειον, Hom. Odyſ. ι, 196.: τέλεα Herodo. 1, 183.: βοέην Odyſ. υ, 2.: ὠκέα, pro ὠκεῖα, Heſiod. Θεογ. 780.: διέδεξε Herodo. 1, 31.: ὑποδέξας Id. 1, 32.: ἀπόδεξις Id. 1, 1.: v. Ioh. Grammat. p. 79. et Gregorius p. 201.: ἐπίδεξιν Id. 2, 46.: μέζων Id. 1, 202.: μέζονος Id. 1, 183: κρέσσονα Id. 9, 42.: v. Gregor. p. 219.: ἐπιτήδεα Id. 9, 37.: ἐπιτηδεωτάτας Id. 1, 110.: ἐπιτηδέως Id. 1, 108.: χέρα Id. 7, 42.: χέρας Id. 4, 64.: θηλέων, pro θηλειῶν, Herodo. 3, 85.: v. Gregor. p. 205.: χερσὶν Eurip. Alceſt. 199.: χερὲς ib. 376.: ποῶν, pro ποιῶν, Theocr. Idyl. 10, 38.: πεῖτε Id. 10, 25.: πόησεν Simonid. fragmm. p. 165. Vrſin.: πεπόηκε Ariſt. Theſmophorr. 771.: ἐώθασι Herodo. 1, 133.: ἐωθότα Id. 1, 34.: ἀκλεὲς, pro ἀκλεεῖς, Hom. Il. ή, 100.: ἐπιτηδὲς, pro ἐπιτηδεῖς, Il. ά, 142.: vbi v. Euſtath. p. 67. Rom. Sic Iones dixere ἀργύρεος, χρύσεος, Ἑκτόρεος, pro ἀργύρειος, χρύσειος, Ἑκτόρειος: v. Gregor. p. 201. f. De forma infinitiui verborum contractorum in ω̄, vt ποιέειν Herodo. 6, 137.: κοινωνὲν Hippodamus fragmm. p. 663. Gal. 2.: θεωρὲν, et κρατὲν, Metopus fragmm. p. 685. Gal. 2.: et ω̄θαι, deſinentis Dorica, et Ionica, v. Ioh. Grammat. p. 63. 85. 89. Gregorius p. 140. ſſ. grammat. Leid. p. 308. et Merman. p. 320. Euſtath. ad Il. ά p. 54. 33. et Macrobius de differr. verbi Gr. et Lat. p. 627.: vt ἔλκει quoque, pro ἕλκειν, legitur

legitur in fragmm. Sapphus p. 14. Vrſin. ex Athen. 1, 18. p. 21. C.: βόσκεν Theocr. Idyl. 4, 2.: συρίσδεν Id. 1, 14.: διαμένεν Hippodamus fragmm. p. 663. Gal. 2.: κρίνεν, et ἀντέχεν, Metopus fragmm. p. 683. Gal. 2.: ἀμέλγες, pro ἀμέλγεις, Theocr. Idyl. 4, 3. Sic pro υἱὸς Attici ſcripſere υὸς. v. Euſtath. ad Il. ά p. 22. fin.: vt κλάειν, et κάειν, pro κλαίειν, et καίειν, ἀετὸς, et ἐλάα, pro αἰετὸς, et ἐλαία. v. Moeris v. κλαίειν p. 231. et ibi Pierſonius: Euſtath. ad Il. ά p. 36. 9. et Orion apud Etymol. M. v. αἰετὸς p. 31. 50. Sed recentiores librarii formam Atticam verborum κλάειν, et κάειν, fere in communem mutarunt, ita tamen, vt quidam eorum eandem integram ſeruarint: vt apud Xen. Cyrop. 2, 2. 6. pro κλαίειν cod. Guelf. habet κλάειν· l. κλάειν· et pro ἐκαίετο apud Thuc. 2, 49. cod. Caſſel. ἐκάετο. vid. nos ad Plat. Phaedon. 64, 20. et Findeiſenius ὁ μακαρίτης ad Plat. Gorg. 32. p. 117. Caeterum etiam in Aeolum lingua datiuum ſing. nominum ſecundae declin. terminatum eſſe ſimpliciter vocali ῳ, omiſſa vocali ι, Gregorius p. 285. auctor eſt, ad quem v. Koenius: et eandem vocalem e nominibus Θηβαῖος, ἀρχαῖος, Ἀλκαῖος, in eadem dialecto eiectam eſſe, docent Etymol. M. v. Ἀλκάος p. 66. 26. et, praeter Ioh. Grammat. p. 91., Gregorius p. 280. Sic dicitur ὑγιείᾳ, et ὑγείᾳ, Βατιείᾳ, et Βατείᾳ. v. Euſtathius ad Il. β' p. 351. 36. Ἐμμὶ habet Sappho fragmm. p. 14. Vrſin.: et pro εἰς, et τιθεῖς, Argiui, atque Cretes, dixere ἐνς, et τιθένς· v. Heraclides apud Euſtath. ad Il. ϑ' p. 722. 60. Φαεννὰν, pro φαεινὴν, legitur apud Pindar. Nemeonn. 4, 80.: φαεννᾶς Pythionn. 4, 505.: κλεεννᾶς ibid. 5, 25.: κλεεννότατον ibid. 4, 498.: κελαδεννῶν, pro κελαδεινῶν, Pythionn. 3, 200.: et ἀποκτέννειν, pro ἀποκτείνειν, apud τὸς ὁ Habac. 1, 17. Eiuſdem formae ſunt verba Aeolica φθέρρω, ἔρρω, κέρρω, δέρρω, ἰμέρρω, ἀπέλλω [v. Etymol.

Etymol. M. v. ἀπειλή p. 120. 52.], κτέννω, ἀγέρρω [Etymol. M. v. ἀγείρω p. 8. 13.], pro φθείρω, εἴρω, κείρω, δείρω, ἰμείρω, ἀπειλῶ, κτείνω, ἀγείρω, et alia. v. Ioh. Grammat. p. 91. Gregor. p. 275. f. 280. Iam etsi non nescio, grammaticos quosdam veteres opinatos esse, alteram consonantem his in verbis agere partes vocalis ι· v. Eustathius ad Odyss. κ' p. 1648. 1. et Gregorius p. 280.: tamen assentiri non dubito iis, qui tradunt, literas μ̄, ν̄, ρ̄, λ̄, esse hoc in genere vocabulorum literas insiticias, non vicarias. Hac enim in sententia fuit, praeter Gregorium p. 275. f., grammaticus, nesciebam quis, cuius verba transtulit in Lexicon suum Phauorinus: Ἔμματα, ἀντὶ τῦ εἵματα· ἰμέρρων, ἀντὶ τῦ ἱμείρων· ὠτέλλας, ἀντὶ τῦ ὠτείλας. Αἰολεῖς, ὅσα διὰ τῆς ει διφθόγγυ παρ' ἡμῖν λέγεται, διὰ μόνυ ε προφέρεσι, διπλασιάζοντες τὰ ἀμετάβολα. Leguntur etiam apud grammat. Merman. p. 331.: vbi pro πολυπλασιάζοντες a Koenio rescribi διπλασιάζοντες, re ipsa iubente, debebat. Neque vero aliter Heracliden sensisse, ex iis intellegitur, quae ab Eustathio ad Il. Θ' p. 722. fin., eo praeeunte, praecepta extant. add. idem Eustath. ad Il. ά p. 110. 38. Certe permutationem vocalium, et consonantium, repugnare ipsi rerum naturae, ita apertum est, vt negari nullo modo posse videatur. Caeterum Dores quoque praepositionem ποτὶ, h. e. πρὸς, ita iunxere articulo, vt vocalem ι omiserint: vt ποττὸ, pro ποτὶ τὸ, Timaeus Locr. p. 547. Gal. 2.: ποττῶς, pro ποτὶ τῶς Lacones apud Thuc. 5, 77.: ποττᾶν Hippodamus fragmm. p. 662. Gal. 2.: ποττᾶς Archytas fragmm. p. 680. Sed rectius tum πότ seiungitur ab articulo, ita, vt accentum retineat. v. Reitius in de accentus inclinat. p. 40. f.

Ad. p. 14. *pro* ō — ᾱ̄ *Dores*] Εἴκατι Theocr. Idyl. 4, 10. 5, 86.: v. Gregor. p. 124.: pro quo Lacones βέκατι dixere: v. Hesychius h. v.: ἀμᾶ Pind. Olympp.

Olympp. 3, 38.: v. Gregorius p. 116.: ἄνειρον, pro ὄνειρον, lingua Cretum vſurpauit: v. Heſych. h. v. Euſtath. ad Il. ά p. 148. 39. Φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι τρία σημαίνει τὸ ἄσσα, τὸ ἄτινα, καὶ τὸ ὅσα, καὶ τὸ τινά· καὶ ὅτε μὲν ἰσοδυναμεῖ τῷ ἄτινα, καὶ τῷ ὅσα, δασύνεται. Ioh. Grammat. p. 93. de dial. Aeol. ποτὲ δὲ καὶ — τὸ ᾱ [ἀντὶ τῦ ᾰ τιθέασι], ὅσσα ἄσσα. Sic ἀῤῥωδίη, pro ὀῤῥωδίη, et ἀῤῥώδεον, pro ὀῤῥώδεον, Herodo. 8, 70.: καταῤῥωδεῖν Id. 1, 34.: ἀῤῥωδέων 1, 9.: καταῤῥωδήσας 1, 34.: etſi Ammonius tradit, ἀῤῥωδεῖν eſſe μὴ εὐλαβεῖσθαι, ſed ἀῤῥωδεῖν ſignificare εὐλαβεῖσθαι· v. ibi Valquenar. p. 25. et lectt. Ammonn. p. 36. ſſ.

pro ō — ē] Euſtath. ad Il. β′ p. 183. 5. Ἰσέον δὲ, ὅτι τὸ Ἀργεφόντης [pro Ἀργοφόντης], καθὰ καὶ τὸ ἀνδρεφόντης [pro ἀνδροφόντης] — Δωρικά εἰσιν, ὡς Ἡρωδιανὸς δηλοῖ. — Ὁ μέντοι διὰ τῦ ᾱ ἀλετρίβανος, μήποτε Δώριόν ἐξιν· οἱ γὰρ τὸν Ἀπόλλωνα Ἀπέλλωνα εἰπόντες, καὶ τὸν ἀνδροφόνον ἀνδρεφόνον, ἔτι καὶ τὸν ἀλοτρίβανον ἀλετρίβανον εἴποιεν ἄν. Gregorius p. 281. Τὸ ō εἰς ē τρέπεσιν [Aeoles], ἐπαγομένε τῦ δ· τὲς γὰρ ὀδόντας ἐδόντας λέγεσι, καὶ τὰς ὀδύνας ἐδύνας. Ioh. Grammat. p. 93. de dial. Aeol. ποτὲ δὲ τὸ ē [ἀντὶ τῦ ō τιθέασι], πρὸς σὲ, πρὲς σέ. Priſcian. 1. p. 20. Baſ. *O tranſit — in e, vt* tutor, tutela, bonus, bene, γόνυ genu, πὲς pes, *antiqui* compes *pro* compos: *in quo Aeoles ſequimur. Illi enim* ἐδόντα *pro* ὀδόντα *dicunt.* Feſtus p. 252. Apellinem *antiqui dicebant pro* Apollinem: *vt* temperi, *et* temperius, *pro* tempori, *et* temporius. v. Manutius ad Cic. 9. ep. 16, 20. Sic Iones ὀβελὸς dixere pro ὀβολός. v. Iungermanus ad Polluc. 10, 77. p. 1051. ſ.

poëtae — pro ō accipiunt ē] Etymol. M. v. θεήλατος p. 444. 24. Διχῶς γὰρ γίνεται ἡ τροπὴ τῶν φωνηέντων· — ἢ τὸ βραχὺ εἰς μακρὸν, ὡς θεοτόκος, θεητόκος. add. Id. v. θῶ p. 461. 20. Triclinius ad

Sophocl. Aiac. 817. Τὸ ἀντηλίης ἀπὸ τῆ ἀντολίης γέγονε, κατὰ τροπὴν τῆ ο εἰς η, ὥσπερ καὶ τὸ φυτοκόμος φυτηκόμος. Τῆτο δὲ διὰ τὸ μέτρον ἔτω γέγονεν. Sic, et γραμματοφόρος *tabellarius* dicitur, et γραμματηφόρος. v. Plutarch. p. 241. To. 2. p. 191. To. 4. p. 357. 383. To. 6. Tub.: πυρηφόρον, pro πυροφόρον, Hom. Odyſ. γ', 495.

ō in ī mutatur] Immo vocalis ī etiam in his verbis litera aduenticia eſt, neque vicaria, ita, vt δευρὶ dictum ſit, eiecta vocali ō, pro δευροῖ, atque adeo demonſtratiuum ſit. Sed pro πλέον, et δέον, Attici dixere πλεῖν, et δεῖν. v. Gregorius p. 59. et ibi Koenius, atque Etymol. M. v. βασιλεὺς p. 189. 35.

ō in ū vertitur] Vid. Ioh. Grammat. p. 91. 93. Gregorius p. 76. 274. et gram. Leid. p. 310. Pind. Olympp. 6, 95. ὄνυμα· Pythionn. 7, 6. ὀνυμάζομαι· Pythionn. 2, 82. ὀνύμαξε· Timaeus Locr. ὀνυμάινεσθαι p. 544. et ὀνυμαίνονται p. 557. Gal. 2. Euſtath. ad Il. ζ' p. 631. 43. τῆ δὲ σοφῆ, συφῆ λεγομένε Αἰολικῶς, καθὰ καὶ τὸ ὄνομα, ὄνυμα, καὶ τὸ ἀσσότερον, ἀσσύτερον, καὶ ἀγορὰ, ἄγυρις, καὶ ταναόποδα, ταναύποδα, καὶ ὄπτιος, ὔπτιος. add. idem ad Odyſ. β' p. 1430. 34. et ad Odyſ. λ' p. 1702. 2. Ὑδυσσεὺς, pro Ὀδυσσεὺς, Quinctil. 1, 4. 16., vt ibi pro Οὐδυσσεὺς, etiam Turnebo auctore, edidit Geſnerus. Vnde Romanorum vetuſtiſſimi *huminem, funtes, frumdes* dixere pro *hominem, fontes, frondes*. v. Priſcian. grammat. 1. p. 21. Baſil.

loco ō eſt ω̄] Ioh. Grammat. p. 65. Ἀντὶ δὲ τῆ ο τῷ ω̄ χρῶνται [Aeoles], ὅταν λέγωσιν ὥμοιον ἀντὶ τῆ ὅμοιον. Δωτῆρες, pro δοτῆρες, Heſiod. Θεογ. 111.: δώτη, et ἀδώτη, Id. Ἔργ. 355.: ὄνομα, pro ὄνομα, Theocr. Idyl. 7, 13.: μώνη, pro μόνη, Id. 20, 45.: ὁμοιώτροπα Thuc. 1, 6.: Διωνύσε Heſiod. Ἔργ. 614. Theocr. Idyl. 17, 112.: Διώνυσος Hom. Il. ζ', 135. Heſiod. Ἀσπ. 400.: ἔδωσαν Herodo. 1, 54.: πωλύπεν,

et

et πώλυπον, Epicharmus, et Simonides, apud Athen. 7, 19. p. 318. F: ὄρεα Bion fragmm. p. 235. Vrſin.

Attici ō in ω̄] Vid. Euſtath. ad Il. χ′ p. 1271. 5. ſchol. min. Hom. ad Il. δ′, 327. Gregorius p. 17.

δώην pro δοίην] Vid. Pierſonius ad Moer. p. 117. Sic ἀνῶσαι, pro ἀνοῖσαι, Herodo. 1, 157.

Ad p. 15. *pro ō Aeoles habent ω̄*] Ὑπαὶ Hom. Il. κ′, 376. Aeſchyl. Agamemn. 901. Ariſtoph. Auu. 1426. Theocr. Idyl. 17, 72.: ἀπαὶ Hom. Il. λ′, 663.: ὑπαιδείδοικεν Hom. h. in Merc. 165.: κρατᾶιπόδες Hom. epigr. 15, 8.: μαλακαίποδες Theocr. Idyl. 15, 103.

ſic νᾶσος — morbus] Haec verba in primis libelli editionibus Lipſienſibus recte omiſſa ſunt. Certe pertinent ad vocalem ῡ. Sed verbis *Lat.* Iuba *ex* Ἰόβας, addi poteſt *lepus* ex Aeol. λέπορις. v. Varro R. R. 3, 12. 6. Gellius NN. AA. 1, 18.

docente Heraclide] Euſtath. ad Il. ά p. 23. 29. νόσος νᾶσος κατὰ τὰς Ἴωνας μηκύνοντας τὸ ο̄ προσλήψει τῷ ῡ̄· ἔπερ ἀνάπαλιν οἱ Βοιωτοὶ ποιῆσι κατὰ τὴν Ἡρακλείδε παράδοσιν, προστιθέντες αὐτοὶ τῷ ῡ̄ διχρόνῳ τὸ μικρὸν ο̄· καὶ βραχυνομένε μὲν, φησὶ, βραχύνοντες, μηκυνομένε δὲ μηκύνοντες, τὸ ὕλη ἔλη λέγοντες, καὶ τὸ ὕδωρ ἔδωρ. Etymol. M. v. ὄρεσε p. 632. 49. ἀπὸ τῦ ὄρω ὀρύω — καὶ πλεοναςμῷ τῦ ο̄ Βοιωτικῶς γίνεται ὀρέω. Οἱ γὰρ Βοιωτοὶ πλεονάζεσι τῷ ῡ̄ ςοιχείῳ τὸ ο̄, ἡνίκα τὸ ῡ̄ ἐχ ὑποτάσσηται φωνήεντι, οἷον, κύνες κᾶνες, κῦμα κᾶμα. v. Koenius ad Gregor. p. 179. Idem Etymol. M. p. 636. 5. Ὀσαφὶς, πλεοναςμῷ τῦ ο̄. De forma verbi ὀμοργνύω, vel ὀμόργνυμι, et ὀμόργω, aliorumque vocabulorum, quorum initialis ſyllaba eſt vocalis ō aduenticia, v. Euſtath. ad Il. β′ p. 218. 16.

verborum in ω̄ω Attice] Immo Ionice. vid. quae ſupra de hoc verborum genere dicta ſunt in loco de mutatione vocalis ᾱ in vocalem ᾰ. Sed Homerus

Odyſ. ὑ, 6. etiam ἐγρηγορόων dixit pro ἐγρηγορῶν, h. e. ἐγρηγορέων. Αὐτοχόωνον legitur apud Hom. Il. ψ', 826, et φόως Il. ζ', 6. v. Euſtath. ad Il. λ' p. 826. 27. Sic θόωκος, pro θῶκος, Odyſ. β', 26.: Κόωνδε, pro Κῶνδε, Il. ξ', 255.: γαλόω, pro γάλω, Il. γ', 122. v. Herodianus apud Etymol. M. h. v. p. 220. 14.

poſt ω contractum] Μνώοντο Hom. Il. λ', 71.: γνώομεν Odyſ. π', 304.: δώομεν Il. ή, 299.

item alibi] Εἰλήλεθα Hom. Il. έ, 204.: εἰλήλεθας Il. ά, 202.: vbi ſchol. min. ἐλήλυθας, παρεγένε· ἡ δὲ διάλεκτος Ἰώνων· εἰληλεθὼς Odyſ. τ', 28.: v. Etymol. M. v. εἰλήλεθα p. 298. 43.: ἀγηόχει Polyb. excc. legatt. 93. p. 730. To. 2. Lipſ. v. Phrynichus p. 46. Sic ἐπίπλοα, pro ἔπιπλα, Herodo. 1, 94.: v. Pollux 10, 10.: ὀλοόφρονος, vel ὀλοόφρων, Hom. Odyſ. ά, 52. Et apud Pauſan. 9, 28. p. 764. σάμψεχον legitur pro σάμψυχον· vt Lacones καρῆα dixere, auctore Heſychio, pro κάρυα· cod. Ven. legit, Καρέα, καρῶα, Λάκωνες. v. Salmaſ. ad inſcr. Herod. p. 48.

in fine — redundat] Πετεῶο poſt Tellerum additum eſt ab alio, neſciebam quo. Legitur apud Hom. Il. δ', 327.: vbi ſchol. min. Ἰσέον, ὅτι τέτε τῦ ὀνόματος ἡ ἀνάλογος εὐθεῖά ἐστιν ὁ Πετεός· — καὶ Ἀττικῶς — γέγονε Πετεὼς —. Εἶτα ἡ γενικὴ τῦ Πετεῶ, καὶ, κατὰ προσχηματισμὸν τῦ ῶ, γέγονε Πετεῶο. add. ſchol. Ven. ad h. l. Euſtath. ad Odyſ. ῥ' p. 1830. 58. Ἰσέον δὲ, ὡς Ὅμηρος μὲν ἀναλόγως, καθὰ ἥρως ἥρωος, ἕτω καὶ Μίνως Μίνωος ἔκλινεν· οἱ δὲ ὕστερον καὶ ἰσοσυλλάβως, ὡς Μενέλεως Μενέλεω. Ἄλλοι δὲ καὶ ἄλλως ἔφασαν καινότερον, ὅτι, ὥσπερ Ἀττικῶς Πετεὼς Πετεῶ, καὶ πλεοναςμῷ Πετεῶο ἐν Ἰλιάδι [β', 552. et ibi Euſtath. p. 283.], καὶ Ἀνδρόγεως Ἀνδρόγεω, καὶ Ἀνδρογέω, ἕτω καὶ Μίνως Μίνω, καὶ Μίνο· ἦν δὲ ἄν, φασὶ, καὶ Ἄθως Ἄθω, εἰ μὴ

ἐκώλυε

ἐκώλυε τὸ μέτρον ἐν τῷ [Il. ξ', 229.], Ἐξ Ἀθόω δ' ἐπὶ πόντον ἐδύσατο [l. ἐβήσατο] κυμαίνοντα. Etymol. M. v. Πετεῶο p. 666. 42. Πετεῶο· ἡ εὐθεῖα ὁ Πετεὼς τῆ Πετεῶ, καὶ πλεοναςμῷ τῆ ο Ἀττικῶς. Id. p. 746. 10. Ταλαῶο, μετὰ τῆ ι τινές· ἦν γὰρ, φασὶ, Ταλαοῖο· ἐ κατεπείγει δέ· ἀπὸ γὰρ τῶν εις ως εὐθειῶν Ἀττικῶν κέκλιται, καὶ πλεοναςμῷ τῆ ο, ὡς Μίνωο, Ἀνδρογέωο.

Ionice — tollitur] Sic Ἀρκεσίλας apud Pind. Pythionn. 4, 116. Etymol. M. p. 579. 18. Μενέλας· Μενέλας τε, καὶ Ἀγαμέμνων· ἀπὸ τῆ Μενέλαος· ἀμφίβολον, εἴτε συγκοπῇ Μενέλας, καὶ Δορύλας, εἴτε κράσει τῆ ο, καὶ ᾱ, εἰς ᾱ μακρόν. Conf. omnino Portus Lex. Pindar. p. 323.

Attice ὤμην] Attici, auctore Moeride, et οἶμαι, et οἴομαι [Demoſth. p. 44. 45. et alibi, To. 1. Reiſq.], dixere: etſi non ignoro, ab aliis grammaticis tantum contractam verbi formam Atticis tribui: Phauorinus, neſciebam vnde: Οἶμαι, ἀντὶ τῆ οἴομαι, Ἀττικῶν ἐςιν· αὐτοὶ γὰρ ἐξαιρῆσι τὰ βραχέα τῶν τοιήτων· et librarii recentiores fere ὤμην pro ὠόμην ſcripſerunt: vt apud Xenoph. Cyrop. 4, 5. 12. cod. Guelferb. ὤμην habet pro ὠόμην, vt 5, 4. 19. cod. Palaeocom. Conf. Politus ad Euſtath. p. 100. To. 1.

Aeolice — excluditur] Ἐμέθεν eſt ap. Hom. Il. ά, 525., et σέθεν ibid. 180. et Sapph. fragm. 14. p. 46. Lyc. v. Apollon. Dyſc. excc. grammat. p. 424.

τίπτε] Legitur etiam apud Aeſchyl. Agam. 984.

ὑββάλλειν] Vid. Euſtath. ad Il. τ' p. 1172. 59. et auctor anonymus vitae Hom. p. 288. Gal. 2. Tellerus huc retulerat etiam verbum ἄββαλε, pro ἀπόβαλε, *abiice*. recte, opinor. Nam etſi in Lexico Suidae legitur, Ἄββαλεν, ἀντὶ τῆ ἀνέβαλεν· tamen dubitari non poteſt, quin pro ἀνέβαλεν reponi oporteat ἀπέβαλεν. nam pro ἀνέβαλεν dici debebat ἄμβαλεν.

Eiuſdem vero generis verba ſunt haec. Aeoles enim dixere βυλή, pro βελή· vid. Lactant. 1, 6. 7.: Μῦσα, pro Μῆσα· v. Clemens Alex. Protrept. p. 19. D Colon.: λῆμαι, pro λέομαι· v. Phrynichus eclogg. p. 80.: λῆνται Herodo. 1, 198. 4, 75.: ἐλῆντο Xen. Cyrop. 4, 5. 2.: vbi cod. Bodl. ἐλέοντο· λέμενος Ariſtoph. Plut. 658. Auu. 1622.: ἐλῆμεν Id. Plut. 657. Vnde etiam ap. Herodo. 3, 23. pro λεόμενοι reponi haud dubie λέμενοι debet.

pro ῡ Aeolice eſt ῑ] Etiam haec Caninio debentur grammat. p. 44., ita, vt ἰψόθεν, et ἵπαρ, reſcribi debeat. Ioh. Grammat. de dial. Aeolica p. 93. Baſ. Ἀντὶ δὲ τῆ ῡ τὸ ῑ· ὑψηλὸν, ἰψηλὸν, ὑψόθεν, ἰψόθεν, ὕπαρ, ἵπαρ. Nobis vero nondum licuerat vllum huius permutationis iſtarum vocalium Aeolicae generis exemplum obſeruare. nam βίβλος pro βύβλος, Graeci ſcripſere omnes: v. Euſtath. ad Il. ζ′ p. 633. 16.: ſed ἔγχελις a Boeotiis dictum eſſe pro ἔγχελυς, qua nominis ſcriptura Attici vſi ſint, ſcholiaſtes Ariſtophanis ad Acharnn. 889. animaduertit: quam eius obſervationem in Lexico ſuo Suidas v. ἔγχελυς repetiit. Et Aeolicum ſermonem formam verbi καλινδῆσθαι vſurpaſſe pro forma κυλινδῆσθαι, auctor eſt Etymol. M. v. καλινδῆμαι p. 486. 9. v. ad Platon. Phaedon. 30, 13.

Ad p. 16. *in ō — mola*] Vid. Scaliger de Cauſſis L. L. c. 26. Gellius NN. AA. 13, 9. *quod item illi* [Graeci] *ὕπνος, nos primo* ſypnus, *deinde, per* y *Graecae, Latinaeque literae cognationem,* ſomnus. Etiam Romanorum vetuſtiſſimos in multis dictionibus loco *u* poſuiſſe *o* inueniri, *poblicum* pro *publicum*, *polchrum* pro *pulchrum*, *colpam* pro *culpam*, dicentes, et *Hercolem* pro *Herculem*, et maxime, digamma antecedente, hoc feciſſe, vt *ſeruos* pro *ſeruus*, *volgus* pro *vulgus*, *Davos* pro *Dauus*, tradit Priſcianus gram. 1, p. 21. add. Quinctil. 1, 4. 16.

πορφύρα

πορφύρα *purpura*] Gellius d. l. *ſed vt, quod Graeci ὑπὲρ, nos* ſuper *dicimus; quod illi ὕπτιος, nos* ſupinus; *quod ὑφορβὸς, nos* ſubulcus —, *ſic, quod ab illis ὑάδες, a nobis primo* ſyades, *deinde* ſuculae, *appellatae.*

Dores — addunt ῡ] Gregorius, de dialecto Aeolica, p. 287. ſ. Μέσον τῶν δύο φωνηέντων τιθέασι τὸ ῡ. Τὸ γὰρ αὴρ αὐὴρ λέγεσι, καὶ τὸ ἕως εὖως· [ſ. ἀὼς αὔως· v. Ioh. Grammat. de dial. Aeol. p. 91. Baſ.] ἕτω καὶ χέω χεύω [vid. Ioh. Grammat. d. l.], καὶ θέω θεύω, καὶ νέω νεύσω. Idem p. 277. ſ. Αἱ προσθέσεις τῷ ῡ, ἐπιφερομένῳ φωνήεντος, Αἰολέων εἰσίν· οἷον χεύαντες [Hom. Il. ψ', 257.] ἀντὶ τῦ χέαντες. add. grammat. Merman. p. 328. et ſchol. Pind. ad Pythionn. 2, 52. Certe αὔως habet Sappho fragmm. 23. p. 54. et 41. p. 68. Lyc. Neque vero dubitari poſſe videtur, quin ῡ in his, aliiſque eiuſmodi, verbis ſit nota digamma Aeolici. v. Burgeſſius praefat. ad Daueſii miſcell critt. ſ. 5. Verbum βυσσοδομεύειν legitur apud Homerum ſexies, vt Odyſ. δ', 676.: vbi v. Euſtath. p. 1513. 46., qui, Ὅτι ἐκ τῦ βυσσοδομέειν, inquit, κατ' ἐπένθεσιν τῦ ῡ γέγονε τὸ βυσσοδομεύειν πρὸς χρησιμότητα μέτρε ἡρωϊκῦ· ὁμοίως τῷ ἡνιοχεύειν [Il. λ', 103.], καὶ ἀμφιπολεύειν [Odyſ. υ', 78.], καὶ τοῖς τοιούτοις. Ζατεύει, pro ζητεῖ, Alcman fragmm. p. 68. Vrſin. Sic καυάξαις apud Heſiod. Ἔργ. 666. 693. pro κααάξαις, h. e. καταάξαις· vbi v. Ioh. Tzetzes p. 147. Heinſ. Sic Πελοπονναυσισὶ, pro Πελοποννησισὶ, laudatur, haud dubie e Theocr. Idyl. 15, 92., a Gregorio de dial. Dor. p. 154.: vbi v. Koenius.

Aeolice — additur ῡ] Vid. ſchol. Pindari ad Pythionn. 2, 52. Gregor. p. 178. ſ. p. 213. p. 277. ſ. grammat. Merman. p. 328. Auctor anonymus vitae Hom. p. 288. ſ. Gal. 2. Ioh. Grammat. de dial. Ion. p. 79. Baſ. Philemon Lex. MS. apud Villoſonium ad

Apollonii Lex. Hom. p. 671. Etymol. M. v. νόσος p 607. 34. Euſtath. ad Il. ά p. 23. 26. ν' p. 919. 28. ρ' p. 1121. 53. Οὖρος, pro ὄρος, Herodo. 1, 72.: οὖρον, pro ὄρον, Id. 1, 32.: ἔρεσι, pro ὄρεσι, Id. 3, 117.: ἔρεος, pro ὄρεος, Id. 1, 36. Hom. Il. ξ', 397.: ἐρῆας Il. ά 50.: ἐρίζοντες, pro ὀρίζοντος, Herodo. 2, 158.: ὔμβροι, pro ὄμβροι, Id. 1, 57.: ἔρισμα, pro ὅρισμα, Id. 2, 12.: ἄρτον ἕλον, pro ὅλον, Hom. Odyſ. ρ', 343.: v. Etymol. M. v. ἕλος p. 640. 33.: νάτε, pro νότε, Herodo. 1, 19.: νάτων Pind. Pythionn. 3, 13.: ἄνατος, pro ἄνοτος, Herodo. 1, 32.: ἀδῶν, pro ὁδῶν, 2, 7.: μᾶνον, pro μόνον, 1, 200. 209.: μᾶνοι 1, 18.: μᾶνος 1, 25.: μαναρχίη Id. 1, 55.: μανόλιθον 2, 175.: μεμανωμένοι 1, 102.: γᾶνυ Aeſchyl. Perſſ. 934.: πᾶλὺν Hippocr. de medico c. 4. p. 47. To. 1. Lind.: πᾶλὺ Id. de diaeta 2, 33. p. 231. To. 1.: εὐκήλοιο Theocr. Idyl. 2, 166.: vbi ſchol. ἀπὸ τῆ ἔκηλος κατὰ πλεονασμὸν τῆ ῡ, εὔκηλος, ὁ χωρὶς μὲν τῆ ῡ δασύνεται· ὅτε δὲ προσλάβῃ αὐτὸ, ψιλᾶται. Ποτιδεύομαι, pro προσδέομαι, Theocr. Idyl. 5, 63.: δεύῃ Hom. Odyſ. ά, 254.: ἔνομα Herodo. 1, 34. 51.: ἐνομανέω 4, 47.: ἐνομάζεται 3, 26.: Οὐλύμπῳ 1, 36.: Οὐλύμποιο Hom. Il. ά, 44.: Οὐλυμπία Pind. Olympp. 3, 27.: ἀλομένην Hom. Il. ά, 2.: κεῤῥίζοντος Callim. h. in Iou. 54.: κέῤῥην Hom. Il. ά 275.: vbi ſchol. min. κόρην· ἡ διάλεκτος Ἰώνων. Priſcian. 1. p. 22. Baſ. *Pro* ō *quoque* ŏ *ſolent frequenter ponere Graeci,* ἔρος, ἕλος, *pro* ὄρος, ὅλος, νᾶτος *pro* νότος, *dicentes, quod nos frequenter habemus in finalibus maxime ſyllabis, vt* Priamus, Pylus, Pelium, ū *tamen corripientes.*

ū *epentheticum — format*] Hoc eſt praeceptum Caninii gram. p. 119. Cren. De forma verborum ἐπύω, et πληθύω, v. Etymol. M. v. ἠπύη p. 434. 38. et v. πληθύνω p. 676. 50.

deficit]

deficit] Πέρθε, pro ὕπερθε, Aeſchyl. Perſſ. 1061.

in compoſitis ex πὲς] Vid. Choeroboſcus apud Etym. M. v. ἀελλόπος p. 20. 19. v. σκίμπες p. 717. 55. Athen. 7, 19. p. 316. B, Τὸ δὲ πόλυπον λέγειν, Αἰολικόν· Ἀττικοὶ γὰρ πολύπεν λέγουσιν. Τρίπος, pro τρίπες, eſt apud Heſiod. Ἀσπ. 312. Sic in nominibus τέκτων, et τέχνη, natis e verbo τεύχω, vocalis ῡ deeſſe traditur a grammaticis, v. Euſtath. ad Il. γ′ p. 421. 37. Ἐβόλοντο, pro ἐβέλοντο, Hom. Odyſ. ά, 234., vt ibi legit etiam Heſychius: nam gloſſa ἐβόλοντο dubitari vix poſſe videtur, quin ex illo poëtae loco ſumta ſit: Odyſ. π′, 387. Βόλεσθε, pro Βέλεσθε, reperit in vno cod. Bentleius, et in duobus aliis Βέλεσθαι, vt Clarquius ad hunc poëtae locum auctor eſt. v. Burgeſſius ad Daueſii miſcell. critt. p. 413. Et vt Lat. *volo* e verbo βόλω extitit: ita Aeoles conſtat pro βελὴ dixiſſe βολὴ, vel βολά. v. Plut. quaeſt. Romm. p. 288. B To. 2. Vechel. Sic ἱερουργίαι, pro ἱερεργίαι, legitur ap. Herodo. 5, 83.: ἄνοιτο, pro ἀνύοιτο, apud Hom. Il. σ′, 473.: ἄνοντος, pro ἀνύοντος, apud Ariſtoph. Veſpp. 368.: vbi v. ſchol. et Bruncquius: ἀνομένω, pro ἀνυομένῳ apud Herodo. 7, 20.: vbi v. Valquen.: ἵνετο 1, 189. 8, 71.: ἄλκα, pro αὔλακα, apud Eurip. Phoenn. 18. et Aeſchyl. ἑπτὰ ἐπὶ Θ. 599.: qui locus laudatur a Plutarcho de audd. poëtt. c. 10. p. 114. To. 7. Tub. v. Etymol. M. v. ἄλιξ p. 70. 2. Sic Dores pro ναῦς, et ναῦν, dixere νᾶς, et νᾶν. v. Etymol. M. v. νῆς p. 605. 25. et Gregor. p. 145.

Dorice τὸς θεὸς] Vid. Gregorius p. 147.: vbi v. Koenius. Iidem Dores etiam νᾶς, et νᾶν, dixere pro ναῦς, et ναῦν. v. Etymol. M. v. νῆς p. 605. 25. et Gregorius p. 145.

κίβυσις, et κίβισις] De vi, et ſcriptura, huius vocabuli diligenter expoſuit Suindenius ſpecim. com-

mentarii in Apollodori biblioth. Obſeruatt. miſcc. nouu. To. 3. p. 81. ſſ. Κίβισις, quae vera nominis ſcriptura eſſe videtur, legitur apud Heſiod. Ἀσπ. 224.: qui eius locus laudatur in Etymol. M. v. κίβισις p. 513. 1.

pro ῶ habent ᾶ Dores — verborum in άω] Vid. Ioh. Grammat. p. 63. 85. 87. et Gregorius p. 102. 145. Τᾶν Κρανιάδαν, pro τῶν Κρανιάδων, Theocr. Idyl. 1, 22.: οἰκιᾶν, et πασᾶν προστακτᾶν λειτεργιᾶν, Byzantii apud Demoſth. p. 256. 7. 10. To. 1. Reiſq.: πασᾶν Alcaeus fragmm. p. 104. Vrſin.: ἀρετᾶν — πασᾶν Pind. Olympp. 1, 21.: ἀοιδαῖᾶν Μασᾶν Alcman fragmm. p. 67. Vrſin.: Θεᾶν Heſiod. Θεογ. 41.: φυσᾶντες, pro φυσῶντες, Ariſtoph. Acharnn. 868.: v. Gregor. p. 145.: διαπεινᾶμες Ariſt. Acharnn. 750.: τᾶν διαλλαγᾶν Id. Lyſiſtr. 983.: ὑψηλᾶν ἀρετᾶν Pind. Olympp. 5, 1.: ἐπάξα, pro ἐπήξω, Theocr. Idyl. 4, 28.: vbi ſchol. hanc perſ. ſec. formam tribuit Syracuſanis: ἄν, pro ὦν, Timaeus Locr. p. 545. Gal. 2.: σεμνᾶν Χαρίταν Pind. Olympp. 14, 11.: βαρειᾶν νόσων Id. Pythionn. 5, 85.: πεινᾶντι, pro πεινῶντι, Theocr. Idyl. 15, 148. Conf. Portus Lex. Doric. in ᾶ, et Lex. Pindar. p. 62. f., atque Metarius p. 175. 400.

Ad p. 17. *ſic in aliis*] Πρᾶτος Theocr. Idyl. 8, 5.: πράτιγος, pro πρώτιγος, Idyl. 1, 77.: v. Gregorius p. 84. et ibi Koenius: Ποσειδανείοις Eurip. Phoenn. 197.: Ποσειδανίοισι Pind. Olympp. 5, 49.: Ποσειδάνιον ib. 10, 32.: Ποτείδαν Ariſtoph. Acharnn. 798.: ἄτα, pro ὦτα, dixere Tarentini, auctore Heſychio h. v.: πρᾶν, pro πρώην, Theocr. Idyl. 5, 81.: et ἄς, pro ὡς, et ἔως, ſermo Doricus vſurpauit: v. Koenius ad Gregorium p. 81.: ἔπα, pro ἔπω, Ariſtoph. Lyſiſtr. 1159.

pro ῶ habent ō Aeoles] Hom. Il. ά, 363. ἵνα εἴδομεν, pro εἰδῶμεν· ὄρα, pro ὥρα, et ἔρος, pro ἔρως,

ἔρως, Graeci veteres dixere: v. Plato Cratyl. 25. 32.: Ἔρος Heſiod. Θεογ. 120. 910. Theocr. Idyl. 29, 22.: ἔρον Hom. Odyſ. ά, 150. Il. ά, 469.: vbi ſchol. min. ἔρον δὲ τὸν ἔρωτα λέγει Αἰολικῶς· v. Euſtath. p. 136. 33. Etymol. M. p. 379. 35. Ioh. Grammat. p. 93. Gregorius p. 290. grammat. Merman. p. 330. 333.: ὖδος, pro ὕδωρ, Steſichor. fragmm. p. 82. Vrſin.: ἐρρῐζομένην Herodo. 1. 60.: ζόης Id. 1, 32. 85.: ζόην 2, 36. 4, 112.: ζοοὶ Theocr. Idyl. 2, 5.: λαγος Herodo. 4, 134.: λαγὸν Id. ibid.: pro quo etiam λαγωὸν dixere. v. Athen. 9, 14. p. 400. D.

χελύνη *pro* χελώνη] Vid. Etymol. M. v. ἀμύμων p. 87. 33.: et Orion in Etymol. MS. apud Koenium ad Gregorium p. 275. vſum formae nominis χελύνη diſerte Sapphoni poëtriae tribuit.

Dores aſſumunt ευ] Theocr. Idyl. 1, 90. γελεῦντι, pro γελῶντι, in codd. Vatic. et Barocc.: Idyl. 11, 69. ὀρεῦτα, pro ὀρῶτα, codd. Florentt. v. Coppierſ. obſeruatt. philologg. c. 6. p. 59. Ἠγάπευν habet idem poëta epigr. 19, 4.

Syracuſani habent οι] Vid. Etymol. M. v. περαιτέρω p. 663. 27. Lacones autem dixere ἔξει, auctore Heſychio h. v.

Attice ω̃ — *interſeritur*] De formis praeteritorum ἀφέωκα, et ἀφέωμαι, Doricis, quae e formis Boeotiis, et Atticis, ἀφεῖκα, et ἀφεῖμαι, vel communibus ἀφῆκα, et ἀφῆμαι, atque, indita litera ε̄, Ionica ἀφέηκα· v. Hom. Il. μ́, 221. φ́, 115. ψ́, 115.: et ἀφέημαι, extitere, ſatis expoſitum a nobis eſt, Herodiano grammatico praeeunte, Proluſſ. de vitiis Lexx. N. T. 29, 2. p. 646. ſſ. Conf. Etymol. M. v. ἀνῆκεν p. 107. 1. v. ἧκεν p. 317. 51. Sic vero vocalis ω̃ intellegitur eſſe litera, non inſiticia, vt traditur etiam in Etymol. M. v. ἀφέωκα p. 176. 46., verum vicaria. Sed Koenius ad Gregor. p. 164. ſuſpicatus eſſe videtur, vtrumque praeteritum ductum

esse ab inusitato verbo Dorico ἀφεόω. Ἠβώωντες, pro ἠβῶντες, Hom. Il. ω, 604.: v. Eustath. ad Il. α p. 30. f.: ἀλώω Odyss. σ, 264. Εἰώθαμεν est apud Thuc. 6, 13.: εἰώθασι, et εἰώθεσαν, apud Xenoph. Cyrop. 6, 2. 6. v. Etymol. M. v. ἄωρτο p. 116. 57. et v. εἴωθα p. 306. 48.

pro ὀπίσωθεν] Vid. Etymol. M. v. ὀπίσω p. 628. 10. et v. ἑκάτερθεν p. 320. 29. Sic φίλτερος, et φίλτατος, dicuntur pro φιλώτερος, et φιλώτατος. v. Etymol. M. v. φίλτερον p. 795. 10. Πρεάν, pro πρώην, Theocr. Idyl. 3, 28. v. Gregor. p. 122.

Aeoles — diaeresi — gaudent] Salmasius in de Hellenist. p. 319. *Nullam diphthongum agnoscebant* [Aeoles], *sed eas diuidebant.* Ioh. Grammat. de dial. Aeolica p. 91. Bas. et Gregorius p. 273. de eadem dialecto, Τὰ εἰς αις μονσύλλαβα ὀνόματα διαιρέσι, πάϊς λέγοντες, καὶ δάϊς, τὸ παῖς, καὶ δαῖς· vbi v. Koenius. add. Priscian. partitt. verss. p. 765. Bas. Sic Ἀτρεΐδας Pind. Pythionn. 11, 47.: Αἰγεΐδαι ibid. 5, 101.: Ἄργεϊ ib. 5, 93.: ἀνδρεΐοις Theocr. Idyl. 28, 10.: πάϊς Hom. Il. β, 609.: πάϊ Odyss. ω, 191.: ἐΰδμητον Il. α, 448.: εἶομαι ib. 78.: v. Stephanus Byzant. v. Καρία· ἄϋσας Il. δ, 508. Sic βασιλέϊ, et εἶξον, Herodo. 5, 104. Ioh. Grammat. de dial. Ionica p. 77. Bas. Αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ει ληγόντων ἑνικῶν δοτικῶν, Ἰώνων εἰσὶν ἴδιαι, βέλεϊ ἀντὶ τῷ βέλει, ἔγχεϊ ἀντὶ τῷ ἔγχει.

ex γαῖα — transit in ᾱ] Nam γαῖα, grammaticis antiquis auctoribus, extitit, inserta diphthongo αι, ex γῆ, et γῆ ex γέα· v. Stephanus Byzant. v. γῆ, et Etymol. M. v. γαῖα p. 222. 54.: qui tamen Sergium grammaticum ait tradere, γαῖα ductum esse a verbo γαίω, h. e. τίκτω, γεννῶ, ita, vt diphthongus αι in verbis compositis mutata sit in vocalem ᾱ· vt γεωγραφία, γεωμετρία, γεωργία· quae quidem hominis opinio adiuuatur sermonibus Socratis apud Plat. Cratyl. 25.

Boeotice

Boeotice mutatur in η̄] Petiit hanc obſeruationem Tellerus ex grammatica Caninii p. 37. Cren.: ſed Caninius eam debet Euſtathio, qui auctorem eius laudat Choeroboſcum grammaticum. vid. Euſtath. ad Il. β′ p. 365. 31.

Ad. p. 18. ᾱι — η̄] Heſiod. Ἀσπ. 388. θηρευτῆς, pro θηρευταῖς· Θεογ. 64. αὐτῆς, pro αὐταῖς· ibid. v. 658. ὑποφραδμοσύνῃσιν. v. Gregor. p. 175. ſ. Exempla, quae a Tellero afferuntur, ſumta ſunt ex Hom. Odyſſ. ά, 7. Sic διητᾶτο, pro διαιτᾶτο, legitur apud Herodo. V. Hom. 16. Caeterum Aeoles pro παίω dixiſſe πείω, Salmaſius exercc. Solinn. p. 41. b animaduertit: et ἀρχεᾶι apud Pind. Olympp. 13, 132. Dorice dictum eſſe putatur pro ἀρχαίᾳ· v. Portus Lex. Pind. p. 103.

ᾱι *interponitur*] Etymol. M. v. κραίνω p. 536. 3. ὁ Παραταικὸς ἔκραινον· πλεοναςμῷ τῆς ᾱι διφθόγγε, κραίαινον, καὶ ἐπικραίαινον. Fieri enim poteſt, vt reſpexerit grammaticus ad Hom. Il. έ, 508., ita, vt pro τᾶ δ' ἐκραίαινεν ibi legerit τᾶ δὲ κραίαινεν. Pleonaſmus autem ille diphthongi ᾱι in nominibus in η̄, vel ᾱ, deſinentibus, non tam poëticus eſſe videtur, quam Ionicus, atque Doricus. Sic Ἀθηναίης Herodo. 1, 19.: ἀναγκαίης Id. 7, 99.: Ἀθαναίαν Theocr. Idyl. 5, 23.: σελαναία Eurip. Phoenn. 181.: σελαναίης Ariſtoph. Nubb. 614.: σελαναίᾳ Theocr. Idyl. 2, 165.: ἐρημαίῃσιν Moſchus fragmm. p. 248. Vrſin. Vid. omnino Euſtathius ad Il. δ′ p. 474. ſ. et Riterſhuſius ad Oppian. Ἁλιευτ. 1, 265. 460. Caeterum eadem diphthongus ᾱι eiecta eſt a Nicandro Therr. 486. in nomine θεράπναις, pro θεραπαίναις, auctore ſcholiaſta. Heſychius: Θεράπνη· θεραπαινὶς, δῆλη. Θεράπνιον· θεραπαινίδιον, δελίδιον. Et de orthographia diphthongi ᾱι contra Phrynichum ſcripſerat Orus, grammaticus Alexandrinus. v. Suidas v. Ὦρος.

pro

pro ᾱυ eſt ω̄υ — abiiciatur] Vid. Gregorius p. 196. et ibi Koenius. *Θωῦμαζα* Herodo. 1, 1.: *ἀπεθωῦμαζε* 1, 11.: *θώῦμα* 1, 23.: *τρῶμα* Hippocr. de nat. inf. c. 24. p. 150. To. 1.: *τρωμάτων* Herodo. 2, 63.: *τρωματήσας ἑωῦτὸν* 1, 59.: *θωμασιώτατε* 6, 47.: *σεωῦτῆ* 1, 45.: *τωῦτῶ* 1, 5. Ioh. Grammat. de dial. Ion. p. 77. *Τῶ ω̄ ἀντὶ τῆ ᾱυ διφθόγγε χρῶνται, θῶμα ἀντὶ τῆ θαῦμα λέγοντες.* add. grammat. Merman. p. 322. Huc referri poſſe videtur *ὤλκα*, pro *αὔλακα*, Hom. Odyſ. σ', 374.: *ὁμώλακες* Apollon. Rhod. 2, 398.: vbi ſchol. *ὁμώλακες· ὅμοροι· ὤλακα γὰρ τὴν αὔλακα, Δωρικῶς· καὶ Ὅμηρος, ἱεμένων* [l. *ἱεμένω*] *κατὰ ὤλκα.* Locus Homeri eſt Il. ν', 707. add. Etymol. M. v. *ὁμώλακες* p. 625. 37.: ſed ibid. v. *ὤλκα* p. 821. 35. nomen *ὤλξ* praecipitur extitiſſe ex nomine *ὄλξ*, et hoc ex nomine *ἕλξ*, ducto a verbo *ἕλκω*. Sic Latini pro *caudex* dixere etiam *codex:* vt *plodo* pro *plaudo*, *cloſtra* pro *clauſtra*, *coda* pro *cauda.* v. Diomedes gram. p. 70. a Lipſ. Vnde in titulis antiquis, et *caudicarii* laudantur, et *codicarii.* vid. Gruterus Inſcrr. p. 462. 1. p. 1086. 6. et Murator. Inſcrr. p. 514. 1. To. 1.

τέτας pro ταύτας] Vid. Gregorius p. 167. et ibi Koenius. Fut. Doricum *κλαξῶ*, pro *κλείσω*, affertur a Caninio gram. p. 264. 269. Cren., vt a ſchol. Theocr. ad Idyl. 6, 32.: ſed hic tamen hanc futuri formam ductam eſſe ait a praeſ. *κληΐζω.*

κλᾷδας pro κλεῖδας] Vid. Gregorius p. 146. Et Dores *κλαὶξ* dixiſſe pro *κλεὶς*, docet locus Theocriti Idyl. 15, 33. Κλᾳσῶ, pro *κλείσω*, legitur apud Theocr. Idyl. 6, 32.: vbi v. ſchol.: *κατεκλᾳσθη*, pro *κατεκλείσθη*, Id. 7, 84.: vbi v. ſchol. Sed *ἰῶτα* illud ſubſcriptum in libris, et editis, et ſcriptis, fere neglectum inuenitur. v. Valquenar. ad Theocr. Idyl. 6, 32.

Aeoliſa

Aeolice — pro ει est η] Ioh. Grammat. de dial. Aeol. p. 95. Bas. Τάσσεσι δὲ καὶ τὸ η ἀντὶ τῦ ει ἐπὶ τῶν ἀπαρεμφάτων, φιλεῖν φίλην, καλεῖν κάλην, φρονεῖν φρόνην· et p. 91. Τῷ η ἀντὶ τῦ ει διφθόγγε χρῆται· ἐλθῆν γαρ λέγει ἀντὶ τῦ ἐλθεῖν. Gregor. p. 275. Τῷ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγε χρῶνται, [ὡς] καὶ οἱ Δωριεῖς· τὸ γαρ ἐλθεῖν, καὶ λαβεῖν, καὶ ἰδεῖν, ἐλθῆν, καὶ λαβῆν, καὶ ἰδῆν, διὰ τῦ η προφέρεσι. Χαίρην Theocr. Idyl. 14, 1.: εὑρῆν Id. 11, 4.: εἰπῆν Id. 17, 11.: βασιλῆς Aristoph. Aun. 466.: χαλκῆς, κεραμῆς, σκυτῆς, βαλανῆς, ib. 489. f.: Παλῆς — Ἑρμιονῆς Thuc. 1, 27.: ἱππῆς Id. 5, 6.: Πλαταιῆς 2, 3.: Μαντινῆς 4, 134.: Δωριῆς 4, 42. Pind. Pythionn. 1, 125.: vnde apud Thuc. 6, 10. pro Χαλκιδεῆς rescribi debet Χαλκιδῆς· et 7, 5. Δωριῆς pro Δωριεῖς· 7, 6. 37. 44. 75. ἱππῆς pro ἱππεῖς· 7, 57. Ἐσιαιῆς, Ἐρετριῆς, Χαλκιδῆς, Αἰολῆς, Πλαταιῆς, Δωριῆς, pro forma communi, quae est in libris editis: ἱερῆς Sophocl. Oed. tyr. 18.: ἀμφορῆς Arist. Nubb. 1205. et Plut. 808.: vbi v. Hemsterhusius: Μεγαρῆς Id. Pac. 480. 1.: sed iota illud subscriptum etiam omittitur ab Atticis, quia η extitit ex εε· v. Ioh. Grammat. p. 69. Bas. Gregorius p. 41. f. et ibi Koenius: grammat. Merman. p. 315. et Choeroboscus apud Etymol. M. v. ἱππῆς p. 473.: κοπραγωγῆν Arist. Lysistr. 1176.: κλήω Herodo. 7, 129.: κατακεκλημένης Demosth. p. 803. 29. To. 1. Reisq.: συνέκλησον Herodo. 7, 41.: κλῆδας Aeschyl. Eumm. 830.: κλῆθρα Aristoph. Vespp. 1475.: κλήσεις Thuc. 7, 70.: καλλιπαρῆες Hesiod. Θεογ. 907.: καλλιπάρῃον Hom. Il. ά, 143.: τέλεα, τέλεοι, τελεότας, Hippodam. Pythagor. fragmm. p. 660. Gal. 2.: θῆον ibid. p. 662.: οἰκήων, et οἰκῆον, Eurypham. ib. p. 667. f.: πλέονος, et μέονα, Bion fragmm. p. 245. Vrsin. Sic pro ἀειδὼν Aeoles dixere ἀηδὼν, vel ἀηδών· v. Etymol. M. h. v. p. 23. 38. Conf. Priscian. 2. p. 60. Bas. Eustath.

Euſtath. ad Il. ά p. 50. Triclin. ad Sophocl. Aiac. 189. et Hemſterhuſius ad Ariſtoph. Plut. 808. Sed Iones ει mutant etiam in ηϊ, vt χαλκήϊον Herodo. 1, 68. pro χαλκεῖον· qua de re ſupra in ε dictum eſt. Et Aeoles eandem diphthongum interdum diremere: vt Ἀργέϊοι pro Ἀργεῖοι. v. Gregor. p. 284.

ϛείω] Hom. Il. ό, 297. ϛείομεν· v. Etymol. M. v. θείομεν p. 449. et v. ϛήωσιν p. 727. 30.

Dores — non ſubſcribunt] Vid. Ioh. Grammat. de dial. Dor. p. 63. 85. Gregorius p. 136. 275. et grammat. Merman. p. 329. auctor anonym. vitae Homer. p. 288. Gal. 2. Aeoles quoque pro φιλεῖν, καλεῖν, λέγειν, et φέρειν, dixiſſe φίλην, κάλην, λέγην, et φέρη, auctores ſunt Gregor. p. 293. ſ. et Etymol. M. v. ἐνὶ οἴκῳ p. 342. 22. add. grammat. Leid. p. 307. et Ioh. Grammat. p. 65., qui etiam Κυθέρηαν, pro Κυθέρειαν, tribuit Aeolibus, vt grammat. Leid. p. 310. Χηρὸς, pro χειρὸς, habet Alcman, auctore Herodiano apud Euſtath. ad Il. ά p. 110. 37. Sic Dores pro φιλείτω, νοείτω, dixere φιλήτω, νοήτω. v. Euſtath. ad Odyſ. ά p. 1411. 22. Pro κεῖνος Aeoles dixere κῆνος, Dores τῆνος, vt Theocr. Idyl. 1, 1. 4. 36. 4, 7.: τήνῳ Lyſis ap. Iambl. V. Pyth. 17. p. 62. Neoc. v. Apollon. Dyſcol. excc. grammat. p. 423. et ſchol. Theocr. ad Idyl. 1, 1. Sic Lacaena illa apud Plut. Lycurg. 25. p. 134. To. 1. Tub. dixit, πολλὰς δ' ἄνδρας Λακεδαίμων ἔχει τήνῳ κἀξόχους.

pro ει eſt ϖ Dorice] Aĭ Ariſtoph. Acharnn. 788. Thuc. 5, 77. 79.: αἴθε Theocr. Idyl. 3, 12.: αἴκα, pro εἴκε, Id. 1, 4. ſ.: vbi v. ſchol.: κταίνω Alcman dixit, et μεσόγαιον, et κύπαιρον, pro κτείνω, μεσόγειον, κύπειρον, apud Euſtath. ad Odyſ. κ' p. 1648. 6., a quo etiam forma verbi φθαίρω Dorica laudatur. Κλαῖδα habet Callim. h. in Cer. 45., et κλᾷδας, pro κλεῖδας, laudat Gregor. de dial. Dor. p. 146. Conf. Priſcian. 2. p. 62. Et vt Tarentini pro εἷς dixere αἷς,

ex

ex quo Lat. nomen *as* extitit: ita Iones e nomine numerali εἷς effinxisse putantur nomen εἰνός, εἰνὴ [Pollux 7, 204.], εἰνὸν, quod peperit nomen Lat. *vnus, a, um.* v. Steph. Monachius ad VV. SS. p. 860. f.

Aeoles mutant ει *in* οι] Ἐγκατάθοιτο habet Theocr. Idyl. 17, 14.: sed προσθέοιτο Herodo. 1, 53.: ὑποθέοιτο 7, 237. Ὄνοιρος, pro ὄνειρος, ὄνοιρον, pro ὄνειρον, tribuitur linguae Aeolum a Ioh. Grammat. p. 93., atque Gregorio p. 285. et in Etymol. M. v. πενταέτηρον p. 660. 53.: vt ἄνοιρον, pro ὄνειρον, dixere Cretes, auctore Hesychio h. v. Sic οἰκὸς, pro εἰκὸς, est ap. Herodo. 1, 45. 2, 24.: οἰκότως, pro εἰκότως, 2, 25.

ει — *Ionice in* εα, εε] Ἔασιν Hom. Il. β', 125.: ὑπέασι Il. ι', 204.: τελέεσθαι Hesiod. Θεογ. 552.: ποίεε, pro ποίει, Herodo. 1, 8.: ἐκέετο 1, 51.: κατεδόκεε 1, 22.: ἐγεγόνεε, ἐκάλεε, ἐώθεε, αἱρέεται, 1, 11.: ἱζορέεσθαι 1, 24. Heraclides apud Eustath. ad Odyss. υ' p. 1892. 38. τὸ παρ' ἡμῖν ἔπλει, καὶ ἔρρει, παρὰ μὲν τοῖς Ἴωσι ἔπλεεν, ἔρρεεν· ὡς τῆς ει διφθόγγω τεμνομένης παρ' αὐτοῖς εἰς ἄμφω ταῦτα. Sed πλεῦν, quod apud Herodotum legitur loco non vno, [v. Metarius p. 113.] non tam pro πλεῖν, quae est forma comparatiui Attica, quam pro πλέον, dictum esse, quis non videt?

ει — *redundat*] Ἐξείης Hom. Odyss. ι', 8. coll. v. 104.: v. Etymol. M. h. v. p. 348. 11.: θαμειαὶ Il. α', 52.: vbi v. Eustath. p. 43. 34. Vsus aduerbii ἀφαρεὶ tribuitur Ionibus, Ephesiis, et Alexandrinis, in Etymol. M. p. 175. 14. 24., quod etiam de οἰονεὶ legi potest v. ἐνθάδε p. 341. 50. Sic βείω, pro βῶ, est ap. Hom. Il. ζ', 113.: φατεὸς, pro φατὸς, apud Hesiod. Ἀσπ. 144.: Περσεφονείης, pro Περσεφόνης, Θεογ. 768.: ἀδελφειὴ, pro ἀδελφὴ, Q. Calab. 1, 30.: ἀδελφειὲ Hom. Il. ε', 22.

in quibuſdam deficit] Ἔγρεσθαι, pro ἐγείρεσθαι, Theocr. Idyl. 18, 55. v. Euſtath. ad Il. λ′ p. 862. 25. Et de ὄφλειν, pro ὀφείλειν, v. nos ad Plat. Apol. 25, 6. Caeterum de recta ſcriptura diphthongi ει ſcripſerat Orus, grammaticus, auctore Suida v. Ὦρος.

Ad p. 19 *ευ mutatur — ηυ*] Ἐκπλώσας Herodo. 1, 29.: πλῶσαι 1, 24.: διεκπλῶσαι 2, 29.: ἐπιπλώσαντες 1, 70.: ἐπιπλώσας Hom. Il. γ′, 47.: v. Gregor. p. 227.: ηὔκομος Hom. Il. ά, 36. Sed in inſcriptione Herodis Attici p. 2. ἐπιπείσεται, pro ἐπιπεύσεται, legitur: vbi v. Salmaſius p. 73. Et Dores pro diphthongo ευ vſi ſunt vocali η: nam Ὄρφης pro Ὀρφεύς, Τύδης pro Τυδεύς, dixere. v. Priſcian. 6. p. 211. Sic Κεφαλλῆσι, pro Κεφαλλεῦσι, legitur apud Thuc. 3, 94. ſ.

Attici — habent ει] Euſtathius ad Odyſ. φ′ p. 1907. 49. Ἔτι ἰσέον — ὅτι τῆς ὑσέρας Ἀτθίδος ἐσὶ τὸ ποῖοι· ἡ γὰρ ἀρχαία ἑτεροίαν ἐδίδε παράληξιν τῇ τοιαύτῃ λέξει, ὡς καὶ Ἡρακλείδης δηλοῖ, ἔνθα λέγει, τὰς Ἀττικὰς τὴν οι διφθογγον εἰς τὴν ει μεταποιεῖν, τὸ δυοῖν λέγοντας δυεῖν, καὶ τὸ οἵκοι οἴκει, καὶ τὸ ποῖος πεῖος.

in ῳ mutant] Κλωῷ, pro κλοιῷ, Eurip. Cycl. 234.: πωμενικὸς Theocr. Idyl. 1, 23. Ionas autem diphthongum οι etiam in vocalem υ mutaſſe videntur, et cum iis Dores. Certe pro κοινὸς vtriuſque ciuitatis lingua vſurpauit ξυνός. v. Sextus Empir. contra mathemm. 7, 133. p. 399. Fabric. Sic ξυνὸς habet Hom. Il. σ′, 309. Herodo. 4, 12.: ξυνὴ Il. ό, 193.: ξυνὸν Il. π′, 262. Pind. Olympp. 3, 32. Erinna fragmm. p. 39. Vrſin. Herodo. 7, 53.: ξυνᾶς Pind. Pythionn. 4, 274.: ξυνῇ Aeſchyl. Suppll. 372.: ξυνὰ ὁδὸς Theocr. Idyl. 7, 35.: ἀνεξυνᾶτό, pro ἀνεκοινᾶτο, Xen. Hellenicc. 1, 1.: v. Suidas h. v. et v. ἀνακοινώσασθαι· ξυνᾶσθαι, pro κοινᾶσθαι, Arrian. Indicc. p. 549. Blanc.

pro

pro ᾱ — ω̄ο] Boeotorum linguae haec genitiui forma tribuitur ab Euſtathio ad Il. ά p. 13. 1. Heſiod. Ἀσπ. 112. Ἀλκείδαο. Hom. Il. έ, 263. Αἰνείαο. v. Gregorius p. 287.

pro ᾱ — ᾱ] Vid. Euſtathius ad Il. ά p. 12. extr. Ἀλάτα Pind. Olympp. 13, 17.: Πισάτα ib. 1, 112.: Γωβρύα Xenoph. Cyrop. 5, 2. 6.: Ἐχετιμίδα, Περικλείδα, Ἐρυξιδαΐδα, Thuc. 4, 109.: Ἀριſαγόρα Reineſ. Inſcriptt. 1, 241. p. 223.: ἱεροθύτα, pro ἱεροθύτᾱ, Gruter. Inſcriptt. p. 401.: αἰχμητᾶ, pro αἰχμητᾱ̃, in titulo ſtatuae Philopoemenis Tegeaticae apud Pauſan. 8, 52. p. 706.: Ἀΐδα Sappho fragmm. p. 12. Vrſin.: Οἰδιπόδα Aeſchyl. Sept. c. Thebb. 731. Huc Gregorius p. 116. retulit etiam particulas ἀμᾶ, vel ὁμᾶ, et ἦπα, pro ὁμᾱ̃, et ἦπᾱ. Contra vero, praeter παρθένος, λύκος, pro λύκᾱς, habet Theocr. Idyl. 4, 11.: ἀμπέλος 5, 109.: δασυκέρκος 5, 112.: Φακὸς 10, 54. Graecos autem veteres ſcripſiſſe ō pro ου, vel potius ow, obſeruauit Athen. 11, 5. p. 566. ſ. v. Dauefius miſcell. critt. c. 4.

Dor. et Aeolice pro ᾱ *eſt* ω̄] Vid. Ioh. Grammat. p. 63. 65. 85. 91. 95. Gregorius p. 112. 274. 293. ſchol. Theocr. ad Idyl. 7, 149. et gram. Leid. p. 309. Etiam Ionice. Ὦν Herodo. 1, 2.: v. Ioh. Grammat. p. 77. et Gregor. p. 126. 184.: γῶν *certe quidem* 1, 31.: ἔκων 1, 11. 2, 86. Ὦνεκα Bion fragmm. p. 244. Vrſin.: κακογόρως Pind. Olympp. 1, 85.: λαγὼς, ἐχίνως, αἰλέρως, Ariſt. Acharnn. 879.: λόγως — τὼς νέως Lyſis apud Iambl. V. Pyth. 17. p. 64. Neoc.: ἀλλάλως Theages fragmm. Pythagg. p. 682. Gal. 2.: τῶ πατρὸς Ariſtoph. Acharnn. 798.: βωλαν Theocr. Idyl. 17, 15.: βωλᾶς, pro βελῆς, Byzantii apud Demoſth. p. 255. 21. To. 1. Reiſq. v. Spanhem. ad Callim. h. in Cer. 33. Ὑπνῶν, pro ὑπνῦν, Ariſt. Lyſiſtr. 143.: ἐλάσσως, pro ἐλάσσυς,

ib. 1262.: ὦς, pro ἧς, Theocr. Idyl. 11, 32.: τὼς ταύρως Idyl. 1, 121.: ὁτιῶν, pro ὁτιῆν, Herodo. 6, 12.: τὼς νόμως, τὼς τάφως, Byzantii apud Demoſth. p. 256. 4. To. 1.: ἐφάβω — ὁμοίω Theocr. Idyl. 23, 1. ſ.: Μῶσα Alcman fragmm. p. 65. Vrſin.: ἀμπέλω Alcaeus fragmm. p. 100. Vrſin.: τῶ δικαίω Sappho fragmm. p. 10. Vrſin.: χρυσῶ ib. p. 13.: νόσω Theocr. Idyl. 2, 95.: δώλᾳ, pro δέλῃ Idyl. 2, 94. Etymol. M. v. Μῆσα p. 589. 46. Ἑτυμώτερον δὲ οἱ Δωριεῖς λέγουσι, Μῶσά γε, μῆσα [leg. Μῶσ' ἄγε, Μῶσα, ex Apollon. Alex. de Synt. 1, 2. p. 10.] λίγεια. v. Platon. Cratyl. 22. Βωκολικὰς Μώσας Theocr. Idyl. 1, 20.: κῶρος ib. v. 47. Heſychius: Πῶ· πῆ, ὅθεν, ὁπόθεν· Δωριεῖς. Priſcian. 6. p. 196. *Nam, et Aeoles, et Dores, βῶς dicunt pro βῆς, diphthongum in o longam vertentes.* add. Etymol. M. v. χρόα p. 815. 35. Βῶν habet Herodo. 6, 67. Conf. Portus Lex. Dor. in ω, et Pindar. p. 587. ſ.

mutatur ε in οιο] Theocr. Idyl. 21, 2. μόχθοιο. Hom. Il. α, 19. Περιάμοιο· vbi Euſtath. p. 13. 6. Οὕτω καὶ τὸ Περιάμοιο, δένδροιο, καὶ τὰ τοιαῦτα, Θετταλικά ὄντα κατά τινας, ἀνομοιόχρονον ἔχει τῇ παραληγούσῃ τὴν λήγουσαν. Gregorius autem p. 187. ſ. genit. οιο nominum in ος deſinentium linguae Ionum tribuit: vbi v. Koenius p. 188. ſ. Idem grammaticus p. 95. ex Pindari Olympp. 1, 136. δίδοι attulit pro δίδῃ, vt ὑπάκοισον pro ὑπάκεσσον legitur apud Theocrit. Idyl. 7, 95.

Ionice — in εο] Et οε. Vt, καλεομένης Herodo. 1, 1.: ἔλκεο Theogn. 30.: ἔχεο v. 32.: ἔλπεο v. 47.: συνωνέονται Herodo. 1, 27.: χρύσεον, ἀργύρεον, 1, 51.: ἔπεος 1, 13.: ἐτιμώρεον 1, 18.: ξίφεος Alcaeus fragmm. p. 105. Vrſin. Vid. Portus Lex. Dor. et Ionic. in εο. Sed λοεσσάμεναι Heſiod. Θεογ. 5.: λοεσσαμένη Id. Ἔργ. 522.

in

in ε͞ω — *in* ω̃] Vid. Euſtath. ad Il. ά p. 12. extr. Ioh. Grammat. p. 83. et Gregor. p. 176. ſ. Herodo. 1, 12. Καυδαύλεω· 1, 13. 15. Γύγεω· 1, 91. Λοξίεω· 1, 110. βορέω· 3, 53. νεηνίεω· 5, 19. Ἀμύντεω· Hom. Il. έ, 534. Αἰνείεω. Gregorius p. 287. hanc genitiui formam Atticis tribuit, ſed in Aeolum ſermone tradit eundem caſum terminari diphthongo ε͞υ pro ε̃, vt Αἰακίδεῦ, pro Αἰακίδε.

Aeol., et Dorice, eſt ε͞υ] Vid. Ioh. Grammat. p. 85. Gregorius p. 76. 136. 164. Etiam Ionice. Οἰκειεῦνται Herodo. 1, 4.: ποιεῦσι 1, 98.: ἐξομοιεῦντες 3, 24.: φοβεῦ 1, 9.: τέρπνευ 2, 78.: ἀπικνευμένοισι 2, 178.: ἀρνευμένη 2, 181.: ποιεύμενα 1, 61.: ἀνδρευμένω 1, 123.: ἀποσιεύμενος 4, 154.: ἀνέχευ 5, 19.: τευ, pro τε, h. e. τινὸς, 2, 58.: ὅτευ 2, 62.: βελευμένευσι 6, 22. Sed χείλευς habet Theocr. Idyl. 7, 20.: εῦσα Idyl. 2, 76.: αἰτεύμεθα Idyl. 28, 5.: ἐκέλευ Idyl. 3, 11.: vbi ſchol. Ὁ παραταϊκὸς ἐκελόμην, ἐκέλε, καὶ Αἰολικῶς ἐκέλευ· οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὴν ε̃ εἰς ε͞υ τρέπεσιν· κεισεῦμαι, pro κεισε̃μαι, Idyl. 3, 53.: v. Gregorius p. 119. ſ. Ὑμνεῦσαι Heſiod. Θεογ. 11.: ζατεῦσαι Theocr. Idyl. 1. 85.: δατεῦντο Hom. Odyſ. ά, 112.: καλεῦσα Bion fragmm. p. 235. Vrſin.: ἀδικεῦμεν Plut. V. Pyrrhi c. 26. To. 3. Tub., Laconice.

Cretice in ε͞ι *tranſit*] Αὐτεῖ tribuitur omnino Doribus a Gregorio p. 161.: vbi v. Koenius. Apollonius Alex. de ſynt. 3, 15. p. 236. ſ. Sylb. Οὐχὶ ἓν καὶ ἐπιῤῥήματα περισπᾶται, ὡς τὸ πεῖ, αὐτεῖ — τὸ πρῶτον, Δώριον — τὸ δὲ αὐτεῖ ἀντὶ τε̃ ε̃, καὶ αὐτε̃· ὃ σύνεσι τῷ αὐτεῖ· et 4, 10. p. 328. Ἐκ τοπικε̃ γὰρ ἐπιῤῥήματος τε̃ ε̃, φησὶν [Heraclides], ἀπετελεῖτο ἡ Δωρικὴ μετάληψις ἡ εἶ.

pro ε̃ — οι] Vid. Gregor. p. 292. Etiam in fut. indicat., et in participio praeſ. atque aor. 2., et tertia perſ. plur. praeſ. Λιποῖσα Alcman fragmm. p.

65. Vrſin.: πλήθοισα, κατθανοῖσα, Sappho fragmm. p. 12. Vrſin.: ἔχοισαν Alcaeus fragmm. p. 104.: γελάοισα Theocr. Idyl. 1, 96. ſ.: ἰοῖσα 1, 112.: ἐοῖσα 2, 64.: λαβοῖσα 2, 59.: ναίοισα 2, 71.: ζέοισαν Pind. Olympp. 1, 78.: ἀποθανοῖσα Id. ib. 2, 45.: Μοῖσα Id. ib. 3, 7.: ὑπακοίσω Theocr. Idyl. 11, 78.: φέροισα Pind. Olympp. 14, 30.: ἰδοῖσα ib. v. 31.: φιλέοισι Pythionn. 3, 31.: τυχοῖσα Sappho fragmm. p. 13. Vrſin. Sic Pindar. Olympp. 1, 136. δίδοι dixit pro δίδε. v. Gregorius p. 94.

μοῖσα] Vid. Gregorius p. 113. Μοῖσαι Sappho fragmm. p. 7. Vrſin.: Euſtath. ad Il. γ' p. 413. 9: Ὁμοίως καὶ ἐκ τῆ Μῆσα κοινῶς ἡ Αἰολικὴ Μοῖσα· Ἀρέθοισα Theocr. Idyl. 1, 117. Caeterum Aeoles diphthongum ᾱ etiam in η verterunt, vt φοβήμενος, pro φοβάμενος, ἄχρης, pro ἄχρᾱς, ἐκαλήμην, pro ἐκαλάμην. v. Etymol. M. v. ἄχρης p. 182. 47. et Euſtath. ad Odyſ. β' p. 1432. 35.

Dores – omittunt] In loco Pindari laudato recentiores poëtae editores pro διδύμα repoſuere δίδυμα, recte. At non modo Dores, ſed etiam Attici, aliique Graeci veteres, videntur iota illud, quod non pronuntiarent, etiam in ſcribendo neglexiſſe. v. Pierſonius ad Moer. p. 300. Cauſſam autem ſcripturae infinitiuorum γελᾶν, βοᾶν, aliorumque, auctor Etymol. M. affert v. βοᾶ p. 231. 47. duplicem hanc: Τὸ δὲ βοᾶν, καὶ γελᾶν, ἀπαρέμφατα ἐχ ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον, ὅτι ἀπὸ τῆ παρατατικῆ γέγονε, τῆ ἐβόα, καὶ ἐγέλα· καὶ ὁ παρατατικὸς ἐκ ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· ἢ ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα, ἐδέποτε ἔχει πρὸ τῆ ν τὶ ἀνεκφώνητον. add. v. ᾄδει p. 419. 52. Et haec quidem cauſſa videtur probabilis eſſe, ſed ſuperior illa vana, et ficta. Conf. Vigerus de idiomm. L. Gr. 5, 4. 1. et Buſbeius rudimm. gr. Gr. p. 294. ff. Vnde ap. Theocr. Idyl. 4, 11. λυσσᾶν legi debet, non λυσσῆν, et ὁρᾶν apud Ariſtoph. Lyſiſtr. 1079.,

vt

vt σιγῆν dixit Epicharmus apud Athen. 8, 16. p. 363. F. Sed Attici certe medii, et recentiores, subscripsisse iota non videntur: vt supra in vocali ᾰ ostendimus.

Ioues — pronuntiant] Ῥηΐδιον est apud Hippocr. aphor. 2, 42.: de πατρῴιος v. Etymol. M. p. 656. 27.: et de λησῆς Quinctil. 1, 7. 17. Sic Θρηϊκας, pro Θρᾷκας, est apud Herodo. 2, 143. v. Etymol. M. p. 454. 21. Atque huc referenda esse videtur forma nominis ὠϊόν, pro ᾠόν, qua Sappho vsa est fragmm. 44. p. 68. et 45. p. 70. Lyc. v. Etymol. M. p. 822. 39. Vnde ducta esse apparet verba ὠΐζειν, et ἐπωΐζειν, quae fere, per synaeresin, scribuntur ᾠζειν, et ἐπώζειν. v. Hemsterhusius ad Thom. M. p. 362. Sed Attici medii, et recentiores, omissa nota literae ι, quam non pronuntiarent, scripsisse videntur ὠόν, et ᾠζειν, atque ἐπώζειν.

Attice subscriptum] Vt, πατρῷος, pro πατρῴιος. v. Gregor. p. 75.

Ad p. 20. *Aeoles — βοάϊς*] Vid. gram. Merman. p. 329. Ioh. Grammat. de dial. Aeol. p. 91. Τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων τὸ ι ἐπὶ δευτέρᾳ, καὶ τρίτῃ, προσώπῳ ἀνεκφώνητον ὂν παρὰ ταῖς ἄλλαις διαλέκτοις, ἐκφωνεῖται, οἷον βοάϊς, βοάϊ. add. Gregor. p. 277. et ibi Koenius.

pro ᾱ — ῃ] Vid. Gregorius p. 104. et ibi Koen. et nos supra in vocali ᾰ. Sic ἑξῇ, pro ἑξᾷ, Theocr. Idyl. 7, 97.

ῃ — mutatur in ει] Vid. Ioh. Grammat. p. 73. Gregorius p. 49. et Eustath. ad Il. ζ′ p. 641. 6. Καταβήσει Aristoph. Vesp. 396.: κατόψει Eurip. Alcest. 836.: μάχει Aristoph. Aun. 758.: ἐκπυθάνει Arist. Plut. 60.: λοιδορεῖ ib. 456.: ὀσφραίνει ib. 897.: πεύσει ib. 40.: vbi v. schol. vet. et Neocorus. Grammatici autem, et librarii, imperiti multi diphthongum ει fere in ῃ mutarunt, vel ei adiunxerunt, repugnantibus vsus loquendi legibus, literam ς. v. Val-

quen. ad Eurip. Phoenn. p. 216. ſ. et nos ad Plat. Euthyphr. 19, 4. Sic Reiſquius apud Demoſth. p. 911. 19. 23. To. 2. pro προσκαλῇ ex cod. Auguſt. pr. reſcripſit προσκαλεῖ, et p. 960. 12. ποιεῖ, pro ποιῇ· neque dubitari poteſt, quin apud Eurip. Alceſt. 635. pro ἀποιμώζεις reponi debeat ἀποιμώζει, vt οἰμώζει eſt apud Ariſtoph. Auu. 1207., et ἀποσρέψει apud Xen. Cyrop. 5, 5. 11. e cod. Palaeocom. pro ἀποσρέψεις. Et Lennepio quidem praelect. acadd. de analog. L. Gr. p. 35. haec diphthongorum ει, et η, permutatio tribuenda videbatur antiquiſſimae ſcribendi rationi Graecorum, qui, litera H nondum in alphabetum recepta, pro HI poſuiſſent EI. Sic Dores pro τήνη, ταύτη, πῇ, τῇδε, dixere τηνεῖ, ταυτεῖ, πεῖ, τεῖδε. v. Valquenarius ep. ad Roeuer. p. 31. Sed pro χρῄζειν Iones dixere χρηΐζειν. v. Gregor. p. 206. ſ.

pro ω̄ — οι] Etymol. M. v. γελοῖος p. 224. Γελοῖος παρὰ τὸ γέλως γελῶ, γελώϊος, ὡς πατρώϊος· καὶ Βοιωτικῶς, γελοῖος. Οἱ γὰρ Βοιωτοὶ τὸ ω̄, καὶ ῑ, εἰς τὴν οι δίφθογγον τρέπουσι, τὸ πατρώϊος πατροῖος λέγοντες, καὶ τὸ ἡρώϊος ἡροῖος. Nam Iones pro πατρῶος dixere πατρώϊος, vt ὑπερώϊον pro ὑπερῷον. vid. Gregor. p. 208.

contrahunt in ωυ] Vid. Portus Lex. Ionic. v. ὠὗτος, et nos ſupra in vocali α̅.

in primis Attici] Vid. anonymus auctor vitae Homeri p. 289. ſ. Gal. 2. Ioh. Grammat. p. 63. et Gregorius p. 72.

ex Herodoti lectione patet] v. Gregor. p. 180. ſ. 182. ſ. 199. 208. 228. Nobis vero, operae, et docilitatis, tironum adiuuandae cauſſa, varia huius generis verborum exempla ex Herodoti libris ſubiicere placuit. Ἐλέκων 1, 35.: αἱρέεται 1, 11.: ἀληθέα 1, 27.: ἀληθέϊ 1, 14.: ἀπηγέεσθαι 1, 24.: ἀργύρεον 1, 51.: ἀφίξεϊ 1, 69.: βαλέειν 3, 35.: βασιλέες 1, 13.:

13.: διαχρέωνται 1, 71.: δοκέοι 1, 24.: ἐγεγόνεε 1, 74.: ἐγένεο 1, 35.: ἐξήγεο 3, 72.: ἐπαινέεαι 3, 34.: ἐπενόεε 1, 27.: ἐπισχέειν 1, 32.: ἐπολιόρκεε 1, 17.: ἔτεα 1, 15.: ἔτεϊ 1, 19.: ἐτέων 1, 18.: κέρεα 2, 74.: ἔθνεα 1, 5.: ἐθνέων 1, 6.: ἄστεα 1, 5.: εὐτυχέα 1, 32.: ἐώθεε 1, 11.: καλέοι 1, 11: Κυαξάρεϊ 1, 74.: Ἱπποκράτεος, et Ἱπποκράτεϊ, 1, 59.: μαθέειν 1, 10.: νέφεα 1, 87.: παρεσσέων 1, 11.: πένθεϊ, πένθεος, 1, 46.: περιιδέειν 1, 24.: ποιέων 1, 18.: προσκέεσθαι 3, 34.: σιδηρέη 1, 32.: ὑμέας 1, 69.: φαίνεαι 1, 27.: φοβέεαι 1, 39.: χάλκεον 1, 24.: χρυσέη 1, 92.: χρύσεον 1, 51.: χωρέειν 1, 24.: ὠνέεσθαι 1, 1. Conf. Ioh. Grammat. p. 61. 75. 79. 83. Sed his verborum non contractorum formis veterem iam Ionum linguam vsam esse, Homeri, Hesiodique, carmina loquuntur, ita, vt Attici quoque multas earum sua in lingua retinuerint, vt, κνέφαι, pro κνέφα, Xen. Cyrop. 4, 2. 8., vt ibi etiam in cod. Palaeocom. scriptum est: ὀρέων ib. 3, 2. 1. Suidas v. ἀνθέων· τὴν γενικὴν ὁμοίως τοῖς Ἴωσιν οἱ Ἀττικοί. — ἔτως δὲ καὶ βελέων, καὶ ὀρέων, καὶ ἕτερα πλείονα, Ξενοφῶν διαιρεῖ. Sic cod. Guelf. apud Xen. Cyrop. 4, 2. 19. legit κερδέων, pro κερδῶν. v. Herodian. Philet. p. 456. et ibi Piersonius. Consuluisse autem Ionas hoc quoque in genere ori maxime, atque auribus, intellegi potest ex obseruatione praeclara Demetrii Phalerei περὶ Ἑρμην. s. 70.

dat. singul.] Nonnunquam etiam accusat. singul.: vt, ἱρῆ, pro ἱερέα, Eurip. Alcest. 25.: Τυδῆ Hom. Il. δ', 384.: Ὀδυσσῆ Eurip. Rhes. 708.: Ἀχιλλῆ Idem Electr. 439.: τὸν εὐθῆ cod. Vatic. 2. Regg. 10, 3. At Eustathius tamen ad Il. d. l. p. 486. 10. Τὸ δὲ Τυδῆ, inquit, ἐκ ἀπὸ τῆ Τυδέα συνήρηται, ἀλλ' ἀποκέκοπται ἐκ τῆ Τυδῆα, καθάπερ ἀρέσκει τοῖς τεχνικοῖς. v. Metarius p. 26.

accuſat. — plur.] Certe Atticos ſcriptores, vt Thucydidem, Ariſtophanem, Xenophontem, Iſocratem, Lyſiam, alioſque, nomina in ῆς deſinentia in accuſatiuo plurali nunquam contraxiſſe, et formam accuſ. ἱππεῖς a Luciano rectiſſime barbariſmi accuſari, Graeuius docet ad Lucian. Soloec. c. 8. p. 575. ſ. To. 3. Reit. p. 753. ſ. To. 2. Graeu., itemque Ioh. Henr. Maius in diſſert. ſuper. Luciani Macrobiis, Giſae A. C. 1724. edita. In eadem ſententia Helladium quoque fuiſſe, ex Chreſtomathia ipſius apparet, vbi ſic ſcribit [p. 18. ed. Meurſii]: Ὅτι ἱππεῖς μὲν, καὶ νομεῖς, δεῖ γράφειν, καὶ λέγειν, τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν· ἐκέτι δὲ καὶ τὰς αἰτιατικὰς, ἀλλ' ἱππέας, καὶ νομέας. Εἰ δὲ καὶ Ξενοφῶν εἴρηκε τὲς νομεῖς· ἀδὲν θαυμαςὸν, ἀνὴρ ἐν ςρατείαις σχολάζων, καὶ ξένων συνουσίαις, εἴ τινα παρακόπτει τῆς πατρίδ φωνῆς. Διὸ νομοθέτην αὐτὸν ἐκ ὧν τις Ἀττικισμῦ παραλάβοι. Quod tamen de Xenophonte iudicium iniquum eſt, et temerarium, natum ſcilicet e loco Cyrop. 1, 1. 2., vbi in cod. Helladii ſcriptum fuiſſe videtur τὲς νομεῖς, vt legitur nunc in exemplo Iunt. et Ald. Sthephanus vero ibi recte reſtituit τὲς νομέας· quae quidem ſcriptura a nobis in cod. Palaeocom. Brem. et Guelf. reperta eſt. vid. Proluſſ. de vitiis Lexx. N. T. 30, 3. p. 668. ſ. Et quum certiſſimum ſit, manus librariorum recentiorum, qui huius formae accuſatiui pluralis probae, et Atticae, eiuſdemque Ionicae, ignari eſſent, hoc etiam in genere ſaepenumero peccaſſe: arbitror, apud Xenoph. Memorr. 3, 9. 10. βατιλέας, et 3, 10. 6. δεσμέας, reſcribi oportere pro βατιλεῖς, et δεσμεῖς, vt Oeconom. 8, 6. legitur ἱππέας in omnibus libris, etiam 5, 3. 13.: vbi tamen cod. Guelf. habet ἱππεῖς. Nam calami librariorum non ita conſtantes fuere, quin multis in locis Atticam ſcripturam huius quoque nominum caſus manere intactam iuſſerint. Sic apud Herodo.

rodo. 2, 10. legitur τὰς ἡμίσεας, vt apud Thuc. 8, 8., et ὑπερημίσεας apud Herodo. 7, 156., atque τὲς ἡμίσεας 8, 64. in optimis libris, et apud Arrian. anab. 3. p. 219. Blanc., ita, vt vix dubitari possit, quin etiam 4, 42. pro τὲς ἡμίσεις reponi debeat τὲς ἡμίσεας, vt apud Xenoph. Cyrop. 2, 1. 2. p. 56. Lips., aliisque in locis eiusdem operis: etsi non nescio, alteram illam accusatiui formam a Thoma Magistro v. ἡμίση p. 422. non omnino reiici, praeeunte Phrynicho, qui in Appar. Sophist. apud Montefalc. Catal. bibl. Coislin. p. 466., Ἡμίσεας, inquit, καὶ ἡμίσεις, ἄμφω μὲν Ἀττικά· Ἀττικώτερον δὲ τὸ ἡμίσεας, ἡμίσεας, σὺν τῷ ι. Πήχεις, pro πήχεας, a nomine πῆχυς, est apud Aristoph. Rann. 811. Plura de hac accusat. plur. forma dicentur in loco de declinatione nominum tertia.

τὰ ἡμίσεα] Legitur, non modo apud Herodo. 6, 23., sed etiam apud Thuc. 4, 6. Demosth. p. 956. 3. p. 1325. 28. To. 2. Reisq. Xenoph. Cyrop. 8, 3. 5. Andocid. 1. p. 49. To. 2. et Isaeum p. 143. To. 7. Reisq. Herodianus fragmm. p. 198. Pau. p. 455. Pierson. Ἁμαρτάνεσιν οἱ τὰ Ἡμίση λέγοντες, καὶ ἐ τὰ Ἡμίσεα. Τὰ γὰρ τριγενῆ τῶν ὀνομάτων, ἐπὶ τῶν ἑτέρων διαιρεῖται· οἱ γλυκεῖς, αἱ γλυκεῖαι, τὰ γλυκέα· οἱ ὀξεῖς, αἱ ὀξεῖαι, τὰ ὀξέα. Οὕτως ἄρα καὶ οἱ ἡμίσεις, αἱ ἡμίσειαι, καὶ τὰ ἡμίσεα· καὶ τὸ ἑνικὸν ἓν μόνως τὲ ἡμίσεος, ὡς καὶ τὸ ὀξέος, καὶ γλυκέος, ἀλλ' ἐ τὲ ἡμίσεος. Phrynichus Appar. sophist. d. l. Ἥμισυ, ἡμίσεως [l. ἡμίσεος], ἡμίσεα, ἀλλ' ἐχὶ ἡμίση. Lingua autem Macedonica noua, et Alexandrina, coepit huius generis nomina neutra his in casibus contrahere, cui adeo, et τὰ ἡμίση Luc. 19, 8., et ἡμίσεα Marc. 6, 23., debetur, v. Proluss. de vitiis Lexx. N. T. 30, 3. p. 667. Sic εὐθῆ, pro εὐθέα, legitur in reliquiis Symmachi Prouerbb. 23, 16. Et quum librarii recentiores hanc formam communem

munem pro Attica fere ſubſtituerint: vt apud Xen. Cyrop. 6, 1. 17. διπήχη ſcriptum eſt in cod. Guelferb. pro διπήχεα· dubitari non poteſt, quin apud Theophr. charr. 11, 5. pro ἡμίση reſcribi debeat ἡμίσεα.

Ad p. 21. δᾶσι *pro* δέασι] Moeris: Δᾶσιν, Ἀττικῶς· δεσμεύασιν, Ἑλληνικῶς. Δᾶν, et δᾶντι, habet Plato Cratyl. 31. 34. Heſychius: Δῶν· δεσμεύων. Et Caninius quidem d. l. eius rei cauſſam in eo poſitam eſſe putabat, quod Futurum huius verbi careret vocali υ̃, quam Futura verborum πλέω, πνέω, ῥέω, χέω, haberent. Nam χᾶσι, et χῶν, quae apud Herodotum leguntur: v. Metarius p. 45.: extitiſſe e χάασι, et χάων, videntur.

rariſſime — eſt longa] Vt, ἐγῷδα, pro ἐγὼ οἶδα, Ariſtoph. Rann. 860.: ἐγῶμαι, pro ἐγὼ οἶμαι. v. Orion Mileſius in Etymol. M. p. 315. 9. 10. et Valquenar. ad Phoenn. p. 272. Huc referenda eſſe videntur etiam iſta: ἦτέρα, pro ἡ ἑτέρα, vel ἡ ἀτέρα, Sophocl. Oed. Colon. 512.: ϑητέρᾳ, vel ϑητέρᾳ, pro τῇ ἑτέρᾳ, vel potius τῇ ἀτέρᾳ, Ariſtoph. Auu. 1365.: vt dicitur ϑατέρᾳ, pro τᾷ ἀτέρᾳ, et ϑατέρῳ, pro τῷ ἀτέρῳ· vid. Euſtath. ad Odyſ. ἡ p. 1573. 63.: qui tamen ib. p. 1574. 1. perperam laudauit formam nominat. ϑητέρα· ϑημετέρᾳ, pro τᾷ ἡμετέρᾳ, Ariſtoph. Veſpp. 524.: μὴξαλεᾳϑῆναι, pro μὴ ἐξαλεᾳϑῆναι, Aeſchyl. Sept. c. Thebb. 15.: ὦναξ, pro ὦ ἄναξ, Eurip. Alc. 220.: ὦνα, pro ὦ ἄνα, Callim. h. in Iou. 33.: vbi v. Spanhem.: ὦδελφίδιον Ariſtoph. Rann. 60.: ὦνϑρωφ', pro ὦ ἄνϑρωπε, ib. 301.: τἀδελφᾷ, pro τᾷ ἀδελφᾷ, Polyb. 3, 76.: τἀδελφῷ, pro τῷ ἀδελφῷ, Id. 3, 33.: τ'Ασκληπιᾷ, pro τᾷ Ἀσκληπιᾷ, Id. p. 129. To. 3. Lipſ.: τἀνϑρώπε Demoſth. p. 118. 8. To. 1. Reiſq.: ἀπὸ ταὐτομάτε ib. p. 139. 20.: ἐν ταὐτῷ ib. p. 556. 13. Conf. Stephanus Paralipp. p. 83. ſ.

τιμῆς]

τιμῇ] Sic τολμῇς Aeſchyl. Prom. 235.: vbi v. ſchol. 1.

ᾱ — ſequ. — ω̄ — *contrahitur in* ω̄] Vt, κρεῶν, pro κρεάων, et hoc pro κρεάτων, Ariſtoph. Plut. 895. Pac. 377.: γερῶν, pro γεράων, et hoc pro γεράτων, Plutarch. V. Camil. c. 2. p. 320. To. 1. Tub.

ex γελάοιμι *fit* γελῷμι] Sic ὀπτῶτο, pro ὀπτάοιτο, Herodo. 8, 137. Sed σῶς, pro σάος, habet Demoſthen. p. 61. 14. p. 93. 24. p. 364. 25. p. 663. 20. To. 1. Reiſq.

κῷνος *pro* καὶ οἶνος] Etymol. M. v. κῷνος p. 551. 26. Κῷνος, ἀντὶ τοῦ καὶ οἶνος, κατὰ συναλοιφήν· ὃ μετὰ τοῦ ἰ γράφεται. Ἀριστοφάνης Βατράχοις [v. 514.: ſed ibi nunc legitur ἀνεκεράννυ], Κῷνον κεράννυ γλυκύτατον, ἀντὶ τοῦ καὶ οἶνον. Ὧρος ὁ Μιλήσιος. Sic χῶσα, pro καὶ ὅσα, Ariſtoph. Pac. 732.: χῷ, pro καὶ οἱ, Aeſchyl. Perſſ. 744.: et pro καὶ ὁ, Ariſtoph. Rann. 981. Theocr. Idyl. 1, 72.: χῶπως, pro καὶ ὅπως, Ariſt. Equitt. 495.: χῶπότε, pro καὶ ὁπότε, Id. Auu. 504.: χῶταν, pro καὶ ὅταν, Pind. Pythionn. 2, 160.: χῶσις, pro καὶ ὅσις, Id. Nemeonn. 10, 58. Aeſchyl. Perſſ. 502.: χῷδωνις, pro καὶ ὁ Ἄδωνις, Theocr. Idyl. 1, 109. Etymol. M. v. χῷ ξυμπόται p. 816. 33. χῷ ξυμπόται, χῷ συγγενεῖς· ἀντὶ τοῦ καὶ οἱ συμπόται, καὶ οἱ συγγενεῖς· ἕτω γὰρ λέγεσι, τὸ μὲν ἰ τοῦ συνδέσμου ἐκθλίβοντες, καὶ ποιοῦντες κρᾶσιν τοῦ ᾱ ὁ εἰς τὸ ω̄· καὶ προσγράφουσι τὸ ἰ τῆς διφθόγγου, τρέποντες ἀναγκαίως καὶ τὸ κ̄ εἰς χ· οἷον χῷ τυμπανισμοί. Οὕτως εὗρον εἰς τὴν Ὀρθογραφίαν Ὧρος τῷ Μιλησίῳ. Sed pro ἔζαον, ἔζων, Atticos dixiſſe ἔζην, auctor eſt, praeter Herodianum p. 468., Moeris: Ἔζην, Ἀττικῶς· ἔζων, Ἑλληνικῶς. Ego vero aſſentior Thomae Magiſtro, qui, ἔζων, inquit, ἐκ ἔζην, ὡς οἴονταί τινες. Certe ἔζων legitur apud Xenoph. Cyrop. 8, 3. 15. et Eurip. Alceſt. 651., vbi tamen Etymol. M. p. 413. 8. legit ἔζην.

ἔζην, vt ibid. v. 295. quidam libri habent ἔζην, nonnulli ἔζων, alioſque ſcriptores. Sed communis dialectus vſurpaſſe videtur formam verbi alteram. Neque enim contemnenda eſt obſeruatio Etymol. M. p. 413. 10. οἱ Δωριεῖς δὲ τὸ ᾱ ε εἰς ῆ συναιρεῖσιν, ἔζαες ἔζης λέγοντες, καὶ ἔζαε ἔζη. Πλάνης δὲ γενομένης, ἐγένετο πρῶτον πρόσωπον ἔζην, προσθέσει τῆ ν, ἀπὸ τῆ τρίτε προσώπε. Conf. fragm. Herodiani p. 202. Pau. p. 460. Pierſ.

ᾱ ſequente alia vocali — ſubſcribitur] Vt, γέρα, pro γέραα, et hoc pro γέρατα, Hom. Il. β', 237. Thuc. 1, 25.: τέρα, pro τέραα [Odyſ. μ', 394. Flor.], et hoc pro τέρατα [Ariſt. Rann. 1382.]: v. Moeris, et Thomas Mag., h. v.: δέπα, pro δέπαα, Odyſ. τ', 62.: κέρα, pro κέραα, Il. δ', 109.: γόνα Aeolice, pro γόναα, et hoc pro γόνατα· v. Stephanus Byzant. v. Γόννοι· pro quo Homerus γῦνα dixit, vt Odyſ. λ, 266. Λαρτίᾱ, pro Λαερτίᾱ, Ariſtoph. Plut. 312.: τἄνδον, pro τὰ ἔνδον, Iſocrat. Panathen. p. 210. To. 2. Bat.: κἄστιν, pro καὶ ἐστιν, Ariſt. Nubb. 97.: τἀπ' ἐμῆ, pro τὰ ἀπ' ἐμῆ, Id. Plut. 100.: κἄστεψα, pro καὶ ἔστεψα, Eurip. Alceſt. 1015.: κἄῤῥιψεν, pro καὶ ἔῤῥιψεν ib. 186.: κἀτόλμησε, pro καὶ ἐτόλμησε, ib. 752.: κἀν, pro καὶ ἐν, ib. 807.: κἄτυχον, pro καὶ ἔτυχον, Aeſchyl. Perſſ. 508.: κἀπιλήσμων, pro καὶ ἐπιλήσμων, Ariſt. Nubb. 129.: κἄμ', pro καὶ ἐμὲ, Eurip. Alceſt. 919.: κἄτι, pro καὶ ἔτι, ib. 1082.: κἄπειτα, pro καὶ ἔπειτα. ib. 173.: κἀνταῦθα Xen. Cyrop. 2, 4. 18.: κἀς, pro καὶ εἰς, Ariſtoph. Auu. 950.: quomodo etiam apud Eurip. Alceſt. 841. pro κεἰς reſcribendum eſſe videatur: at v. Valquen. ad Phoenn. p. 217. f.: ἠττᾶσθε, pro ἠττάησθε, Ariſt. Plut. 482.: ἐξαπατᾶτε, pro ἐξαπατάητε, Xen. Cyrop. 4, 2. 7.: vbi cod. Gueif. ἐξαπατῆτε· ἐᾶς, pro ἐάης, ib. 3, 1. 17.: ἐρωτᾶ, pro ἐρωτάῃ, ib. 4, 5. 12.: ἐμπολᾶ, pro ἐμπολάῃ, Ariſt. Pac. 447.: διψᾶ, pro

pro διψάει, Aeſchin. Socr. Axioch. 5. Sic κἀν, et κἂν, pro καὶ ἐν, et καὶ ἄν.

Ad p. 22. ἄθλον — *pro* ἄεθλον] Sic etiam praecipit Etymol. M. h. v. p. 19. 24. 25. 33. Sed vocalem ε̄ eſſe inſiticiam potius literam, vidimus ſupra in vocali ε̄, auctore Gronouio. Theocr. Idyl. 1, 148. habet ἄδεις· ſed, et ἀείσω, et ἀείσας, eſt ap. Herodo. 1, 24., vt ἀέκησαν apud Theocr. Idyl. 27, 34.

Dores ſequuti] Dores enim vocales ᾱ, et ε̄, coire iubent in η̄· v. Etymol. M. p. 413. 10.: ſublata vocali ῑ, vel interueniente, vel ſubſequente, quam tamen grammatici quidam, et veteres, et recentiores, vocali η ſubiiciunt: vt κἤφα apud Theocr. Idyl. 1, 82., pro καὶ ἔφα, non pro καὶ εἶπα, vt Gregorius p. 88. praecipit: vbi v. Koenius, et nos ſupra in vocali ᾱ. Etymol. M. v. βοᾶ p. 201. 55. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ ᾱ, καὶ ε̄, εἰς η̄ κιρνῶσιν· οἷον, τὰ ἐμὰ, τημά. Sic κημὲ Theocr. Idyl. 7, 92.: κῆξ, pro καὶ ἐξ, Idyl. 1, 136.: κῆπε, pro καὶ εἶπε, Idyl. 2, 149. Et quum Attici ſuam in linguam receperint multas alias verborum formas Doricas: ſane mirandum non eſt, eos etiam ἔζης, ἔζη, ἐζῆτε, pro ἔζαες, ἔζαε, ἐζάετε, dixiſſe. v. Gregorius p. 108.

multi grammaticorum — contradicunt] Vid. ſupra de diphthongis impropriis, Beza grammat. lib. 3. p. 67. hh 3, a Pariſ. a. 1516. Καὶ τὸ πεινῆν γὰρ, καὶ διψῆν, καὶ ἐρῆν, καὶ ὅσα τοιαῦτα, διφθόγγῳ λήγει τῇ η̄· περὶ δὲ τὸ ζῆν τῇ η̄ γραφομένῳ σκεπτέον. At Chryſoloras Ἐρωτημ. p. 104. v 4. b Vatabl. καὶ πᾶν ἀπαρέμφατον, ἢ κυρίως διφθογγον, ἢ καταχρηστικῶς, ἔχει κατὰ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν, οἷον τύπτειν, γελᾶν· πλὴν τοῦ ζῆν, πεινῆν, διψῆν, ἐρῆν.

dicitur etiam — νῆες] Moeris: Νῆες, ὡς Θουκυδίδης· ναῦς, Ἑλληνικῶς. Legitur νῆες ap. Thuc. 1, 45. 55. et Lyſian 13. p. 449. To. 1. Reiſq.: ſed accuſat.

accuſat. *ναῦς* habent Thuc. 1, 18. ſ. 48. 105., Lyſias p. 602. To. 1., Xenoph. Cyrop. 1, 6. 6., Ariſtoph. Rann. 49.: vbi v. Spanhemius. In primis libri Velleriani editionibus Lipſienſibus, vt in Belgicis, legitur, *Dicitur etiam ναῦς, pro νᾶες, et νᾶας*, naues, *Nom. et Accuſ. Plur.* bene. At Attici ipſi forma nominat. *ναῦς*, nunquam, quod ſciam, vſi ſunt.

Caeterum pro *τριακονταέτης* dicitur etiam ab Atticis *τριακοντέτης*. vid. Etymol. M. v. *τριακοντέτης* p. 765. 3. *Τριακοντέτην* legitur apud Laërt. 5, 6., et *τριακοντέτιν* apud Iſaeum p. 130. To. 7. Reiſq.

ποδῆς] Eſt nomen proprium apud Hom. Il. ε', 575.: quod Herodianus apud Euſtath. ad Il. ω' p. 1951. 14. praecipit extitiſſe, per craſin, e *Ποδέας*, vt *Ἀπελλῆς*, *Θαλῆς*, *Ἑρμῆς*, ex *Ἀπελλέας*, *Θαλέας*, *Ἑρμέας*. Sic pro *Πειραιέως* Attice dicitur *Πειραιῶς*, apud Lyſian 6. p. 234. 236. To. 1. Reiſq.: v. Moeris h. v. et Etymol. M. v. *βασιλεὺς* p. 189. 50.: *Πειραιεῖ*, pro *Πειραιέϊ*, Thuc. 2, 48. 94.: *Πειραιᾶ* Id. 1, 93. v. Gregor. p. 71., qui etiam *Εὐβοᾶ*, pro *Εὐβοέα*, attulit. Vnde pro *Πειραιέως* apud Thuc. 2, 17. reſcribi a Ducquero debebat *Πειραιῶς*, vt legitur 2, 93. 94., aliiſque in locis.

εε — in ει] Vt, *Ἡράκλεις*, pro *Ἡράκλεες*. v. Etymol. M. h. v. p. 436. 17.

εο in ου] Vid. Etymol. M. v. *βασιλεὺς* p. 189. 33.

Θεκυδ. pro Θεοκυδ.] Vid. Etymol. M. v. *Ἀτρείδης* p. 165. 56.: vt *Θέφραστος*, pro *Θεόφραστος*, apud Ariſtoph. Veſpp. 1293.: *Θεφράστ* v. 1305.: *Θέφραστον* v. 1307.

Attici εο in ευ contrahunt] Immo Dores, Creteſque, et Iones. v. Etymol. M. v. *βασιλεὺς* p. 189. 36. et v. *θεῦν* p. 448. 31. ſchol. Theocr. ad Idyl. 9, 5. Gregor. p. 76. 164. Sic *Θεύδοτος*, pro *Θεόδοτος*,

Anyte

Anyte fragmm. p. 57. Vrſin.: Θευγενίδος, pro Θεογενίδος, Theocr. Idyl. 28, 13.: Ἀριστοφάνευς, pro Ἀριστοφάνεος, Pind. Nemeonn. 3, 35.: Λευτυχίδης, pro Λεοτυχίδης, Herodo. 6, 86.: πλεῦνας, pro πλέονας, Idem 1, 106.: v. Gregor. p. 221. ſ.: πλεῦνες 1, 82.: πλεῦνος 5, 34.: πλεῦν 9, 41.: εἰρώτευν, pro εἰρώτεον, 1, 158.: ἐλέγευ, pro ἐλέγεο, Theocr. Idyl. 1, 86.: v. Gregor. d. l.: ἀτιμαγελεῦντες Idyl. 9, 5.: θηεύμενος, pro θεεόμενος, Herodo. 7, 44.: ἐθηεῦντο, pro ἐθεέοντο, 8, 25.: ἀνιεῦνται, pro ἀνιέονται, 7, 236.: ἔρχευ, pro ἔρχεο, Hom. Odyſ. ψ', 20.: πιεζευμένοισι, pro πιεζεομένοισι, Herodo. 8, 142.

in nominibus ε̄ε̄ — *etiam in* ᾱ] Sic χρέα, pro χρέεα, Arrian. anab. Alex. 7. p. 448. Blanc. Etymol. M. v. ἀσεβὴς p. 152. 21. Τὸν ἀσεβῆ· τὸ γὰρ ε̄, καὶ ᾱ, εἰς ἢ κιρνᾶται, ἡνίκα πρὸ τῦ ε̄ ἓσὶ σύμφωνον· εἰ δὲ καθαρὸν, καὶ εἰς ᾱ, καὶ εἰς η̄, τὸν εὐφυέα, καὶ εὐφυῆ, καὶ εὐφυᾶ· εἰ δὲ ἔχει τὸ ῥ, εἰς ᾱ, ἀργύρεα, ἀργυρᾶ [l. ἀργυρᾶ]· τὸ δὲ κανᾶ [l. κανᾶ], καὶ ὀσᾶ [l. ὀσᾶ· v. Etymol. M. v. κανῦν p. 489.], ἐκ ἀπὸ τῦ κανέα καὶ ὀσέα, ἀλλ' ἐξ ἰδίας πτωκῆς, κανῦν, καὶ ὀσῦν. Gregorius p. 70. ſ. Ἀττικῶν δὲ καὶ ἀντὶ τῦ εὐφυῆ, ὑγιῆ, εὐφυᾶ, καὶ ὑγιᾶ, λέγειν· item: Καὶ ἀντὶ τῦ Εὐβοέα, Πειραέα, Εὐβοᾶ, καὶ Πειραᾶ, λέγειν· vbi v. Koenius. Ὑπερφυᾶ eſt apud Ariſtoph. Nubb. 76.: ἐνδεᾶ Thuc. 1, 70. 102. Herodo. 2, 108., vt καταδεᾶ Herodo. 2, 121. 2.: ὑγιᾶ Thuc. 3, 34. Lyſias 6. p. 207. To. 1. Reiſq.: εὐκλεᾶ Lycurg. p. 197. To. 2.: ſed δυσκλέα Hom. Il. β', 115.: vbi ſchol. Ven. Ὅτι κατὰ συζυγὴν Ὁμηρικὴν τὰ τοιαῦτα ἐκφέρει, δυσκλέα, καὶ ἀγακλέα, Ἰωνικῶς· οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι. Ἀγυιᾶ Ariſtoph. Theſmophorr. 496.: Πειραιᾶ Thuc. 1, 107. 8, 1. 76.: v. Etymol. M. v. βασιλεὺς p. 189. 54.: Πλαταιᾶς Ariſtoph. Rann. 706.: ἀγυιᾶς Auu. 1233.: v. Harpocrat. h. v. Ioh. Grammat. p. 73. et Gregorius p. 70. Ἴδιον δὲ αὐτῶν

[Atticorum] καὶ τὰς εἰς ᾱ καθαρὸν λήγεσας αἰτιατικὰς ἀρσενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένας, διὰ τῦ ῆ προφέρεσθαι, Εὐρυσθέα Εὐρυσθῆ, Τυδέα Τυδῆ. add. grammat. Merman. p. 318. Sic ἱερῆ Eurip. Alceſt. 25.: ξυγγραφῆ Ariſtoph. Acharnn. 1150.: βασιλῆ in orac. Delphico apud Herodo. 7, 220. Ioh. Grammat. p. 73. Ἔτι τῆς Ἀτθίδος ἀντὶ τῦ εὐφυῆ, ὑγιῆ, εὐφυᾶ λέγειν, καὶ ὑγιᾶ· καὶ ἀντὶ τῦ Εὐβοέα, καὶ Πειραιέα, Εὐβοιᾶ, καὶ Πειραιᾶ. Τῦτο δὲ εἰώθασι ποιεῖν, ἐφ' ὧν ἡ τελευταία συλλαβὴ διὰ μόνε τῦ ῆ λήγεσα, ἢ τῦ ε, ἢ τῦ ᾱ, παραλήγει, ὡς ἐπὶ τῶν παρακειμένων· ὃ μὴν ἐφ' ὧν γε μετὰ συμφώνε λήγεσι, εὐμενῆ, εὐτυχῆ· ὃ γὰρ ἐρᾶσιν εὐμενᾶ, καὶ εὐτυχᾶ· ὃδὲ πάλιν ἐφ' ὧν σύμφωνον ἄρχει, τῦ ε παραλήγοντος, βασιλέα, δρομέα. Sed ὄσσε dual. ap. Hom. Il. ά, 104., Odyſ. δ', 662., aliiſque in locis vtriuſque carminis, ab Herodiano, et caeteris grammaticis antiquis, dictum eſſe per apocopen, vel ſyncopen, pro ὄσσεε praecipitur. v. Euſtath. ad Il. ά p. 58. 28. ad Odyſ. ν' p. 1746. 24. et Etymol. M. h. v. p. 635. 56.

Dores — εα in η mutant] Ἤρι Thuc. 4, 117.: κρῆς Ariſtoph. Acharnn. 795. Theocr. Idyl. 1, 6.: quod a Ioh. Grammat. p. 91. tribuitur Aeolibus, ita, vt addiderit praeceptum hoc, Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι ἐπί τινων τῦτο ποιῦσι, καὶ ὐκ ἐπὶ πάντων· ἀδύνατον γάρ· et Doribus a Gregorio p. 108.: vt κρῆ, pro κρέα, Cretibus p. 165.: φρητὶ Callim. h. in Cer. 16. v. Choeroboſcus apud Etymol. M. v. φρητὸς p. 800. 14.: γῆ, pro γέα. v. Stephanus Byzant. h. v. et Etymol. M. v. γαῖα p. 222. 54.

πόλιας contr. πόλις] Vid. Herodo. 2, 41. 102.: vt πόλι, pro πόλιϊ, Id. 1, 105.: δυνάμι, pro δυνάμιϊ, Id. 2, 102. v. Etymol. M. v. Θέτι p. 448. 28. Sic φάτις, pro φάτιας, Pind. Pythionn. 3, 199.: ὄϊς, pro ὄϊας, Hom. Odyſ. β', 56. Herodo. 2, 42.:

v. ſchol.

v. ſchol. Ariſtoph. ad Pac. 229.: ſed Attici ſcripſere οἷς· v. Moeris v. οἷς, et ibi Pierſonius: παννύχις, Herodo. 2, 59.: Σάρδις 1, 43.: ὄρνις, pro ὄρνιας ex ὄρνιθας, Sophocles Oedip. tyr. 966. Ariſtoph. Auu. 1609. Conf. Portus Lex. Ion. in ις, et Gregor. p. 225. ibique Koenius.

Δίφιλος pro Διΐφιλος] Thuc. 7, 34. Socrates apud Plat. Cratyl. 17. Δίφιλος ait, per ἐκθλῖψιν, ortum eſſe ex Διΐ φίλος. At quum prima huius nominis ſyllaba longa ſit: facile apparet, rationem eorum, qui Δίφιλος e Διΐφιλος contractum eſſe praecipiant, valere debere. Etymol. M. h. v. p. 279. 28. Δίφιλος· ὡς παρὰ τὸ Ἄρηϊ γίνεται Ἀρήφιλος, ἕτω καὶ ἀπὸ τῦ Διΐ, Δίφιλος· καὶ κράσει Δίφιλος. add. Id. v. Διΐφιλος p. 275. 7. Atque hoc ipſum dici, eandem ob cauſſam, debet de nominibus ἱρός, ἱρόν [Herodo. 1, 31.], ἱρήϊον, ἱρεύς [Hom. Il. ε, 10.], ἵρηξ [Heſiod. Ἔργ. 203.], vt iam ſupra ad p. 10. in vocali ε ſignificauimus.

Ionice ε] Vid. Gregorius p. 186. ſ. Sed poſt verba *contrahitur modo dicto diſtinct. 2.* addi debent verba *excepto caſu ſecundo vtriuſque numeri.* hic enim caſus ab omni craſi liber eſt.

fit hoc et in aliis] Vid. Ioh. Grammat. p. 71. grammat. Leid. p. 304. ſ. Τέρεον Demoſth. p. 635. 14. To. 1. Reiſq.: τέπος, pro τὸ ἔπος, Ariſtoph. Auu. 506.: οὐκ, pro ὁ ἐκ, ib. 13.: ἕνος, pro ὁ ὄνος, Ariſtoph. Rann. 27.: Οὐλύμπιος, pro ὁ Ὀλύμπιος, Nubb. 365.: οὐπιτιμητὴς, pro ὁ ἐπιτιμητὴς, Aeſchyl. Prom. 77.: ἐμὸς, pro ὁ ἐμὸς, Ariſtoph. Veſpp. 335.: οὐργάτης, pro ὁ ἐργάτης, Soph. Antigon. 258.: οὐξειργασμένος ib. v. 268.: τἐπὶ, pro τὸ ἐπὶ Eurip. Alceſt. 666.: ἕτερος, pro ὁ ἕτερος, Herodo. 1, 34.: τἐν, pro τὸ ἐν, Eurip. Alceſt. 739.: τἐρνίθιον, pro τὸ ὀρνίθιον, ib. v. 666.: ὤποτε, pro ἔ ἔποτε, ib. v. 196.: ἔγὼ, pro ὁ ἐγὼ, Plato Apol. 13. Dem.

p. 614. 12. To. 1. Reiſq.: ἐπὶ, pro ὁ ἐπὶ, Ariſt. Lyſiſtr. 390.: τελάχιστον, pro τὸ ἐλάχιστον, Demoſth. p. 1078. 8. To. 2. Reiſq.: ἕτερος, pro ὁ ἕτερος, Herodo. 1, 134.: οὔνδον, pro ὁ ἔνδον, Ariſtoph. Rann. 769.: πτερῆσσα, pro πτερόεσσα, Eurip. Phoenn. 1036. 1059.: θρῆν, pro θρόον, Thuc. 5, 30.: πρῆπτον, pro πρόοπτον, 5, 99.: πρέπτοις 5, 111.: φρῆδος Eurip. Alceſt. 823.: v. Moeris h. v.: φρῆδον Eurip. Oreſt. 390.: φρέδη Ariſtoph. Rann. 307.: πρέτρεψεν, pro προέτρεψεν, Sophocl. Antigon. 276.: v. Moeris h. v. et ibi Pierſon. p. 302. et Stephanus Paralipp. p. 87.: ἐφόρει, pro ὃ ἐφόρει, Sophocl. Electr. 421.: ἐξελήλυθὼς, pro ὁ ἐξελήλυθὼς, Sophocl. Oed. Colon. 422.

Ad p. 24. *Θεσειδῆς, et Θεσδῆς*] Θεσειδῆς habet Homerus Odyſ. α, 113., aliiſque in locis: ſed Θεσδῆς Odyſ. ζ, 121., et alibi. Euſtath. ad Il. γ p. 378. 3. Ὅτι δὲ ὁ Θεσειδῆς, καὶ Θεσδῆς, λέγεται κράσει μὲν τοῦ ει, καὶ ο, εἰς τὴν ε διφθογγον, ἐξωθήσει δὲ τοῦ ι, ἐκφανεῖ πε Ὅμηρος. Sed iidem Attici ſyllabas εο contrahunt etiam in ει, vt πλέον in πλεῖν, δέον in δεῖν. v. Etymol. M. v. βασιλεὺς p. 189. 35. Gregor. p. 59.: vbi v. Koenius: et Moeris v. πλεῖν, ἢ μύριοι· vbi v. Pierſonius.

οε Dorice itidem in ω] Vt, ὠξ, pro ὁ ἐξ, Theocrit. Idyl. α, 65. v. Gregor. p. 82.

ὁμωρόφιος pro ὁμοορόφιος] Euſtath. ad Il. δ p. 482. 19. Ἰσέον δὲ καὶ ὅτι, ὥσπερ σόος [σόοι Herodo. 5, 96.], σῶς [σῶν Thuc. 3, 34. σῶς Herodo. 3, 124. Plato Phaedon. 37.], κατὰ συναίρεσιν τῶν δύο μικρῶν ο εἰς μέγα, καὶ πρόορα πρῶρα, καὶ ὁμοορόφιος ὁμορόφιος, καὶ τὸ οἰκίδιον τωκίδιον [τωκίδιον Ariſt. Nubb. 92.: quae verior eſſe ſcriptura videtur: vt ὦνος, pro ὁ οἶνος, et ὠνοχόος, pro ὁ οἰνοχόος, Eurip. Cycl. 557.], ἔτω καὶ ἀνεμοόλια ἀνεμώλια [Il. δ, 355.], τα ἀνέμοις οἷον ὀλλύμενα, καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἀνεμόφθορα.

Sic

Sic ὠξ, pro ὁ ἐξ, habet Theocr. Idyl. 1, 65., ita, vt etiam Idyl. 25, 180. pro ἐξ reponi debeat ὠξ· vt ὥτερος, pro ἕτερος, legitur Idyl. 7, 36.: vbi v. ſchol. et Gregor. p. 123.: ὥλαφος, pro ὁ ἔλαφος, Idyl. 1, 135. Sic Attici dicunt τἤλαιον, τἤγκλημα, τἤπος, τἤνδυμα, pro τὸ ἔλαιον, τὸ ἔγκλημα, τὸ ἔπος, τὸ ἔνδυμα. v. Gregor. p. 47. Caeterum etiam diphthongus οι, eiecta vocali ι, et vocalis ε, contrahuntur in ῃ· vt μῃγκώμιον, pro μοι ἐγκώμιον, Ariſtoph. Nubb. 1207.: μῃδόκει, pro μοὶ ἐδόκει, Veſpp. 34.: μῃσιν, pro μοί ἐσιν, Plut. 829. Eccleſſ. 998. 1021.: μῃσθ' Eccleſſ. 780. v. Gregorius p. 64. et ibi Koenius.

αἰδοῖ] Sic τῇ Λητοῖ Herodo. 2, 59.

δηλοῖς] Sic σεφανοῖς, pro σεφανόεις, Ariſtoph. Nubb. 908.: ἰσοῖ, pro ἰσόοι, Xen. Cyrop. 7, 5. 23.: δηλοῖ, pro δηλόῃ, Plato Cratyl. 41.

οἷς *pro* ὅϊς] Etymol. M. v. οἷων p. 620. 31. Ὅτι τὸ ὅϊς [hac nominis forma Iones vſi ſunt. v. Ariſtoph. Pac. 929.] δισύλλαβον ἀναλογώτερόν ἐσι τῦ μονοσυλλάβυ, Πολλὰ γάρ ἐσι εἰς ις λήγοντα ἐπ' εὐθείας εὑρεῖν, ὀδὲν δὲ εἰς οις, εἰ μὴ μόνον τὸ οἷς παρ' Ἀττικοῖς, καὶ τὸ φθοῖς. v. Moeris v. οἷς, et v. φθοῖς. Θοιμάτιον legitur apud Ariſtoph. Plut. 882. 927.: θοιματίδια Lyſiſtr. 402.: et φροιμίοις apud Eurip. Phoenn. 1357.: φροιμίων apud Pind. Pythionn. 1, 6. v. Moeris v. φροίμιον, et Ioh. Grammat. p. 63. 71.

ō *ſequente* ᾱ — *in quibuſdam compoſitis*] Vid. Euſtath. ad Il. β' p. 245. 36. κ' p. 812. 58. ad Odyſſ. α' p. 1424. 30. Etymol. M. v. βῶξ p. 218. 24. et Gregor. p. 72. 123. Locus Plinii, vbi laudatur *box* piſcis, eſt H. N. 32, 11. Gron. 53. Hard. Βῶκας habet Epicharmus apud Athen. 7, 18. p. 313. B: ὥρισος, pro ὁ ἄρισος, Hom. Odyſſ. ρ', 416. Il. λ', 288.: vbi v. Barneſius: ὠνὴρ, pro ὁ ἀνὴρ, Herodo. 2, 51.: πρωυδᾶν, pro προαυδᾶν, Ariſtoph. Aun. 555.: τὠποβαῖνον, pro τὸ ἀποβαῖνον, Herodo. 2, 82.: τὥ-

γαλμα, pro τὸ ἄγαλμα, Id. 2, 46. 3, 37.: ἠῶ, pro ἠέα, 1, 201.: τωὐτὸ, pro τὸ αὐτὸ, 1, 53., et τωὐτὸ Pind. Olympp. 1, 71.: ωὗτος, pro ὁ αὐτὸς, Hom. Il. ε, 396. [v. Van. Crit. p. 170.], et Eurip. Alc. 140.: τωὐτῷ, pro τῷ αὐτῷ, Gregor. p. 108.: ὠὗτος Herodo. 8, 42.: ὦρνες, pro οἱ ἄρνες, Theocr. Idyl. 8, 70.: τὠρχαῖον Herodo. 9, 45.: ὦεργος, pro ὁ ἄεργος, Theocr. Idyl. 2, 112.: τὠργεῖᾳ Pind. Isthmm. 2, 15.: ὦνδρες, pro οἱ ἄνδρες, Herodo. 4, 134.: ὦνθρωποι, pro οἱ ἄνθρωποι, Id. 7, 11.: apud quem etiam ὦλλοι, pro οἱ ἄλλοι, legitur saepius, vt 2, 36. 51., vt supra in vocali ᾱ significauimus. v. Koenius ad Gregor. p. 87. Alii enim grammatici alteram vocalem diphthongi οι omittunt, alii eam vocali ω subiiciunt: quod ipsum fieri iubent omnes tum, quum diphthongi οι, et ωι, in ω contrahuntur: vt ὠπόλοι, pro οἰπόλοι, Theocr. Idyl. 1, 80.: v. Gregor. p. 86. f. Sic εὖνοι, pro εὔνοοι, Thuc. 3, 58.: εὖνες, pro εὐνόες, Aristoph. Equitt. 686. Lycurg. p. 195. To. 2. Reisq.: κακόνοι, pro κακόνοοι, Dinarch. 1, p. 48. To. 2. Reisq.: εὔνω, pro εὐνόω, Thuc. 4, 87.: ῥῶ, pro ῥόω, Plat. Cratyl. 32.

Βώσω Ionice — νοήσω] Βωσάτω, pro βοησάτω, Aristoph. Pac. 1155.: βῶσαι, pro βοῆσαι, Herodo. 1, 146.: βώσαντες 5, 1.: ἀνέβωσας 3, 14.: ἀμβώσας, pro ἀναβοήσας, Id. 1, 8.: βεβωμένα 3, 39.: ἐπιβώσομαι Hom. Odyss. α, 378. β, 143.: ἐνένωτο, pro ἐνενόητο, Herodo. 1, 77.: ἐνενῶντο, et διενενῶντο, 7, 206.: ἐννώσας 1, 68.: ἐννώσαντες 1, 86.: ἐννενώκασι 3, 6.: νενωμένᾳ 9, 53.: νώματος, pro νοήματος, Empedocles apud Sext. Empir. contra mathemm. 8, 286. p. 512.: ἐβώθεε, pro ἐβοήθεε, Herodo. 9, 23.: ἐπεβώθεον 8, 1.: ἐβώθησαν 8, 47.: ἐβώσθησαν 6, 131.: ἐπιβώσασθαι 1, 86.: βωθήσαντες 8, 72. Sunt vero, qui haec verba omnia ducta esse putent, haud scio, an recte, a formis antiquis praesentium νόω,

h. e.

h. e. νοέω, et βόω, h. e. βοάω. Sic ὀγδώκοντα, pro ὀγδοήκοντα, Hom. Il. β', 568. Herodo. 1, 163. 6, 8. Theocr. Idyl. 4, 34.: ὀγδωκονταέτεα Simonides fragmm. p. 157. Vrſin. v. Portus Lex. Ion. v. ἐννώσας, et κρᾶσις. Βᾶς, pro βόας, eſt apud Ariſt. Acharnn. 86. v. anon. auctor V. Hom. p. 290. Gal. 2. et omnino Etymol. M. v. βᾶς p. 203. 39. Caeterum vocales ο ᾰ nonnunquam coëunt in ᾱ· vt θάτερον, pro τὸ ἕτερον, Iſocr. Aeginet. p. 532. To. 2. Bat., et τἀγαθὸν, pro τὸ ἀγαθὸν. v. Etymol. M. v. θάτερον p. 443. 27.

Ad p. 25. *fit hoc in nomm. tertiae declin. — plural.*] Vt, Ἐρινῦς, pro Ἐρινύας, Odyſ. β', 135.: σῦς, pro σύας, Xenoph. Cyrop. 2, 4. 15.: ſed σύες 4, 1. 8.: ῦς, pro ῦας, Herodo. 2, 14.: ἰχθῦς, pro ἰχθύας Id. 1, 200.: τριπτῦς, pro τριπτύας, Demoſth. p. 184. 10. To. 1.: ὀφρῦς, pro ὀφρύας, Id. p. 442. 11. To. 1.: βότρυς, pro βότρυας, Id. p. 314. 12. To. 1.: κλῦτε, pro κλύετε, habet Hom. Il. β', 56., et alibi: et ταχύπτοποι Ariſtot. rhet. 2, 13. 5. Schrad.

ᾱς *neutrius gen. — demitur* ι] Dorice, et Ionice. Vid. Gregorius p. 144. 191.

βέβηκα — γεγῶσα] Vid. Etymol. M. v. γεγαυῖα, et γεγῶσα, p. 223. f. et v. βεβάασιν p. 193. 29. Βεβῶσα Hom. Odyſ. ύ, 14.: μεμαῶτος Il. Θ', 118.

Ionice ἐτύψαο] Rectius igitur apud Hom. Il. ί, 641. legi videtur ἐείσαο ab Euſtathio, et in exemplis Rom. Barneſ. Clarq., quam ſcripturam etiam ſchol. Venetus in nonnullis libris inuenerat, quam ἐείσω ab ſchol. min., et in codd. Baroc. Venet., et in editis libris Platonis Cratyl. 39., et Homeri pleriſque. Nam lingua Ionica vetus ne potuit quidem hanc formam perſonae contractam perſequi, figura literae ῶ nondum reperta, nec recentiorem conſtat ea eſſe delectatam.

Ad p. 26. *χνόος rasio*] In nonnullis editionibus libelli legitur, *χνόος lanugo*. vtrumque recte. Hesychius: *Χνόος· ὁ χνῶς τῶ γενειᾶν ἀρξαμένω. Χνόος· ξυσμός.*

haec figura — Apostrophus — circellus] Priscian. de accentt. p. 833. f. Bas. *Apostrophos est circuli altera pars dextra, sed ad summam literam apposita, quae fit ita'. Hac nota ostendimus, parti orationis deesse vltimam vocalem, cuius consonans remanet.* Scaliger in de Cauſſis L. L. 2, 57. Latine *auersionem* vocat. Hanc apostrophi definitionem iisdem fere verbis repetiit Donatus de litt. et syll. p. 180. a Lipſ.: sed in Lexico Phauorini legitur definitio eius, nesciebam vnde sumta, haec, *Ἀπόστροφος, σημεῖον ἐκθλίψεως φωνήεντος· οἷον, ὡς ἔφατ' εὐχόμενος* [Il. ά, 43.]· *ἀπόστροφος δὲ διὰ τὸ νεύειν ἐπὶ τὰ ἔσω· τίθεται δὲ ἀντὶ τεσσάρων, ἀντὶ τῶ ᾰ, ἀντὶ τῶ ῐ, καὶ ἀντὶ τῶ ŏ.* Porphyrius *περὶ προσῳδίας* ap. Villoison. Anecdott. Grr. p. 115. To. 2. *Ὁρίζονται δὲ τὴν ἀπόστροφον ἕτως· σημεῖόν ἐστιν ἐκθλίψεως φωνήεντος, ἢ φωνηέντων· φωνήεντος μὲν, ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· φωνηέντων δὲ, βέλομ' ἐγὼ λαὸν σόν ἔμμεναι* [Il. ά, 117.]. Theodorus Gaza grammat. 3. p. 129. Paris. *Ἡ μὲν γὰρ ἀπόστροφος ἀφαίρεσις, ἢ φωνήεντος, τοῦτ' ἔστιν, ἢ φωνηέντων, βέλομ' ἐγώ.* Scilicet initia vsus figurae apostrophi in libris grammaticorum incidisse videntur in ea tempora, quibus figurae reliquorum accentuum; accentibus enim hanc notam, vt *ὑφ' ἕν*, et *ὑποδιαστολήν*, Graeci etiam grammatici, sed perperam [v. Scaliger in de Cauſſis L. L. 2, 52.], annumerant; in iisdem libris vsurpari coeptae sunt: et vt nomen huius notae apud Graecos grammaticos feminini generis est: v. Eustath. ad Odyss. γ' p. 1465, 16.: quum vocabulum *προσῳδία* intellegi appareat: ita inde natum esse videtur, quod auerteret quasi praecedens verbum ab sequente, quocum coniungi videri posset: quae erat Henr. Stephani opinio Paralipomm. grammatice.

matice. Gr. L. inſtitutt. p. 88.: quo loco, p. 69. — 91. plura ab eo diſputata ſunt de apoſtropho. Caeterum ſtudium ſuauitatis orationis, leuiſque verborum ſtructurae, peperiſſe vſum apoſtrophi, et res ipſa declarat, et praecepta Graecorum, et grammaticorum, et rhetorum, docent. v. Dionyſ. Halic. περὶ συνθέσ. c. 6. p. 56. Vpton. Porphyrius περὶ προσῳδίας apud Villoiſon. d. l. p. 115. ſ. Suſpendi enim ſpiritus in pronuntiatione poſt apoſtrophum debet. id quod vel ex eo intellegi poteſt, quod, quum hiſtrio Euripidis quidam verba γαλήν' ὁρῶ, h. e. γαληνὰ ὁρῶ, pronuntiaſſet vno ſpiritu, ſpectatores putarunt, poëtam ipſum ſcripſiſſe γαλῆν ὁρῶ. v. Ariſtoph. Rann. 306. et ibi Berglerus. Conf. Euſtathius ad Odyſ. γ' p. 1465.

illud Ionicum, hoc Atticum, eſſe] Legi hac de re poteſt etiam Vaſſius in Addendis ad Thucyd. p. 668., vbi, *Apoſtrophum*, inquit, *neglexiſſe puto ſcriptores Ionicos:* et Georgius Hierocrit. 1. p. 142. ſ. Caeterum haec tota obſeruatio non eſt ab ipſo Vellero profecta, ſed ab alio quodam, neſcio an a Fabricio, addita: et in exemplo libelli Lipſienſi, quod A. C. 1749. exiit, loco illius legitur obſeruatio haec, *Iones ſaepe fugiunt — Leuſdenius in diſſert. II. Philologi Hebraeograeci,* vel in libello de dialectis, et hebraiſmis, N. T. p. 15. Lipſ. ſec. Librariorum enim recentiorum manus, vel in exprimenda, vel in neglegenda, apoſtropho, ita leues, et inconſtantes, fuere, vt difficile ſit definire, vtra ſcriptura ipſis ſolutae quidem orationis ſcriptoribus loco quoque debeatur. Nam nunc quidem in Atticorum ſcriptorum libris fere vbique apoſtrophi nota, ante vocalem ſequentis vocabuli initialem, expreſſa comparet: vt ἐκεῖν' ἀποροῦ Demoſth. p. 29. 9. To. 1. Reiſq.: χρήματ' ἐξέλεξε ib. p. 49. 29.: δέδοιχ' ὅπως ib. p. 103. 1.: ἄγητ' ἡσυχίαν ib. p. 137. 29.: ἐπ' ἔμ' ἦλθεν ib. p. 701. 29.: ἕνεχ' Ἑλλήνων ib. p. 259. 22.: εἰδείηθ' ὑμεῖς ib. p. 1130. 2. To. 2.: ὦ ἤθρωφ', ἔτος

ἕτος Aristoph. Vespp. 1227. Sed in Homeri, et Hesiodi, carminibus apostrophus neglegitur ob digamma: cuius tamen figura in nostris quidem nunc libris fere nuspiam expressa comparet.

Ad p. 27. *Iota dat. — apud poëtas raro, abiicitur*] Vt apud Theocr. Idyl. 26, 17. ἐπ' ἰγνύ' ἀνειρύσασαι. v. Portus Lex. Dor. in ι. Causa fuit, ne forte dat. sing. nominum tertiae declinat. a legentibus, audientibusue, existimaretur esse accusat. sing., aut accusat. plur.

apud poëtas — tollitur] Etiam Stephanus Paralipp. p. 82. hanc in rem laudauit exempli loco verba πᾶ 'σι, quae apud Aristophanem quoque Plut. 865. leguntur: sed pertinent potius, vt plura eiusdem generis alia, vt μᾶ 'πικαίει Anacr. odar. 21, 7.: τᾷ 'σθλᾷ Theogn. 21.: ἠὐγένεια Eurip. Phoenn. 417.: μὴ 'χειν Id. ibid. 418.: vbi v. Valquen.: ταύτη 'σ' ἀλλ' ἑτέρως ἔχον Aristoph. Rann. 1192.: ἡ τιμή 'σι Id. Vespp. 518.: ἢ 'πὶ ib. 555.: καίτοι 'σιν ib. 597.: μὴ 'χῃ ib. 1116.: μὴ 'κχῇς ib. 614.: ἐγὼ 'ν τοῖσι δικασταῖς ib. 755.: ad crasin, vt supra iam demonstrauimus. v. Gregorius p. 64. 72. 103. s. Ioh. Grammat. de dial. Attica p. 69. Αἱ συναλοιφαὶ Ἀττικῶν εἰσιν ἴδιαι, τῷ μῶ ἀντὶ τᾶ τῶ ἐμῶ, ἔρχομ' ἔχων ἀντὶ τᾶ ἔρχομαι ἔχων. Atque idem iudicium faciundum est de exemplis, quae collegit Metarius p. 11. s.: qui idem p. 13. docere conatus est, interdum etiam post consonantes breuem sequentis vocabuli vocalem tolli solere, ita, vt etiam exempla duorum, pluriumue, verborum deinceps iunctorum, et nota apostrophi insignitorum, ex Aristophanis fabulis attulerit. At vereor, ne superioris generis exempla e locis perperam scriptis petita sint. Caeterum Dauesius miscc. critt. p. 269. ss. ed. pr. docere conatus est, a poëtis Atticis nec vllam diphthongum vnquam sic esse sublatam: sed contra disputare instituit Koenius ad Gregor. p. 72.:

72.: vt εἴμ' ὡς Aristoph. Plut. 900.: κἀχὶ Id. Auu. 572.: κἄλλοι ib. 574.: ἐκ θ' ἡμετέρᾳ Id. Vespp. 524.: κ' αὐτὸς, pro καὶ αὐτὸς, ib. 554.

comici tamen etc.] Vid. Neocorus ad Aristoph. Acharnn. 816., vbi est Ἔρμ' ἐμπολαῖε. Itaque in versiculo quodam Antimachi, apud Pausan. 8, 25. p. 651., recte legitur, ἐδμήθ' ὑπ' ἄνακτι. Sylburgio quidem ea longae vocalis η̄ resectio insolens nimis visa est, ita, vt legi putarit oportere, ἐδάμη. Verum Kuhnius scite monet, etsi insolentior paulo eiusmodi elisio sit, exemplis tamen eam non plane destitutam esse. Sic εἰλαπίν', ἠὲ γάμος, pro εἰλαπίνη, Homer. Odyss. α', 226.: vbi tamen Barnesius edidit εἰλαπίνη, ἔ', et ἐκείν' ἡ, pro ἐκείνη ἡ, Sophocl. Antigon. v. 390. Sed Nansius Curr. secc. ad Nonni paraphr. Ioh. p. 47. εἰλαπίν' in illo Homeri loco positum esse pro εἰλαπίνα docet, quum Iones literam η̄ mutarint in literam ᾱ, eamque breuem, ita, vt η̄ non magis, quam ω̄, elisionem patiantur. Neque vero Pfochenius in libello de puritate linguae Graecae N. T. p. 125. satis accurate praecipit, etiam longam ω̄, et diphthongum ῳ̄, per apostrophum decidi quasi solere, quum constet, diphthongis ᾱͅ, et ῃ̄, idem accidere, vt ἔρχετ' Ἀθηναία, pro ἔρχεται, Callim. h. in L. P. 137.: ἔσπετ' ἀπειρεσίη, pro ἔσπεται, Calab. 6, 207.: vbi Pauus videndus est: ἐμ' ἀποικεῖς, pro ἐμεῦ, Theocr. Idyl. 15, 7. Vid. Barnesius ad Hom. Il. ή, 30.: Portus Lex. Doric. in ᾱͅ, et Lex. Pindar. p. 585., atque Metarius p. 302. Caeterum Euripidis locus, a Vuellero laudatus, ex illa ipsa Pfochenii diatriba translatus huc esse videtur: quum tamen in optimis poëtae libris legatur τὲπί σ', h. e. τὸ ἐπί σε. Sed Anacreontis, Sapphusque, loci in editt. libelli Lipss. primis, et Belgicis, prorsus omissi sunt. Et Sapphus quidem ode, e qua sumta ista verba sunt, ita, vti ab Is. Vossio fuit ad Catullum p. 115. s. emendata, ex-

tat

tat apud Metarium p. 289. f. In vulgatis libris locus ille legitur ſic, Πυκνὰ δινέοντες . πτέρ᾽ ἀπ᾽ ὠρᾶν αἰθέρος διὰ μέσσω. Portus Lex. Pindar. p. 590. eum ita corrigendum eſſe arbitrabatur, Πυκνὰ δινεύοντες κ. τ. λ. Sed rectius, puto, Voſſius hunc in modum, Πυκνὰ δινῦντες πτέρ᾽ ἀπ᾽ ὠρᾶν ὠθέρος κ. τ. λ.

interdum per apoſtr. — ſigno apoſtrophi] At haec quoque a nobis ſunt ad craſin relata. Neque enim magis definitio apoſtrophi in hanc verborum coniunctionem cadit, quam in genus eius ſuperius, ita, vt nota ᾽ ſit ſpiritus lenis, non apoſtrophi, ſignum.

in primis apud comicos] Haec vero ſine cauſſa addita eſſe apparet. Neque enim tantum in comicorum poëtarum fabulis, ſed etiam in aliorum carminibus, omninoque in libris omnium ſcriptorum quorumuis, librarii haec, aliaque talia, verborum genera notis apoſtrophi, atque ſpiritus, carere iuſſerunt: vt διόλε, μετολίγου, ἀνθότε, κατευθύ, παραυτίκα. v. Sylburgius ad Pauſan. p. 923. Atque haec verborum coniunctio comparet, omiſſis omnium accentuum notis, in titulis maxime antiquis, qui literis maiuſculis conſignati ſunt: vt ΔΕC., et ΚΑΤΗΛΥCΙΩΝ., Gruter. inſcriptt. p. 703. 1. Huc vero ſpectare putari debent verba, *Concurrunt igitur apoſtrophus, et contractio,* quae in primis libelli exemplis non leguntur. Caeterum, praeter praepoſitiones omnes, et integras, et litera vltima truncatas, aliaſque particulas, etiam articulus in codicibus antiquis, cum nominibus ſuis, aliiſque verbis, ita connexius conſpicitur, vt fere, non duo vocabula eſſe videantur, ſed vnum. v. Montefalconius Palaeogr. Gr. 1, 4. p. 33. et Doruillius ad Charit. p. 49. Amſtel.

ſic ἐγῶμαι — ἐμοὶ ὑποδύνει] Haec vero ad craſin referri oportere, et per ſe apparet, et nos ſupra iam oſtendimus. Et iſta horum verborum ſcriptura ipſa, vel inſcitiae, vel neglegentiae, librariorum debetur, neque

neque omissa circuli pars dextra est apostrophi, immo spiritus lenis, nota.

Atticorum more] Etiam haec verba recte abesse poterant. Nam Hemsterhusius ad Lucian. dial. mar. 7. p. 354. To. 1. recte obseruauit, variam librariorum in eiusceмodi vocabulis, vel iungendis, vel separandis, incertamque, rationem esse, ita, vt haec istorum hominum inconstantia auctoribus librorum ipsis omnium minime tribui deberet. Iosepho quidem Vassio soluta scriptura talium verborum magis probabatur, quod eam membranae, quo vetustiores essent, eo diligentius persequutae reperirentur. v. auctarium animadverss. eius ad Thucyd. praefationi Duequeri insertum: et Reitius ad Lucian. Macrobb. 2. p. 209. To. 3.

περὶ — neque per apostr. vltimam abiic.] At apud Pindar. Olympp. 6, 65. legitur, ταύτας πὲρ ἀτλάτε πάθας, et Pythionn. 4, 472. πὲρ αὐτᾶς· etiam Pythionn. 3, 94. Schmidius edidit περάπτων e cod. Palat. C, vt Nemeonn. 11, 51. περόθοις. v. Schmidius ad Pythionn. 3, 94. p. 119. s. et ad Pythionn. 4, 472. p. 218. Nam etsi non ignoro, fuisse, qui ista poëtae verba ita, vel scribenda, vel explicanda, esse censerent, vt omnis insolentia tolleretur: tamen primum non probabile est, calamos tot librariorum duobus quidem in locis diuersis scripturam vulgarem commutasse noua: deinde Hellanicum, grammaticum, nouimus iam obseruasse, in lingua Aeolum πὲρ pro περὶ esse vsurpatum, ita, vt apud Hom. Il. ά, 651. πὲρ ἑταίρᾳ dictum esse pro πέρ' ἑταίρᾳ putarit. Eustath. ad Il. ό p. 1035. s. Ἐν δὲ τῷ, αἰχνύμενοί περ ἑταίρᾳ, Ἑλλάνικος κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν, Αἰολικῶς νομίζει τὴν περὶ πρόθεσιν πὲρ εἰρῆσθαι, ἵνα λέγῃ, ὅτι αἰχνύμενοι περὶ ἑταίρᾳ. Schol. Ven. ad Il. d. l. p. 369. Ἡ διπλῆ· ὅτι ἐλλείπει ἡ περὶ, περὶ ἑταίρᾳ. Ἑλλάνικος δὲ Αἰολικῶς νομίζει τὴν περὶ πὲρ εἰρῆσθαι. Neque vero coniunctioni ὅτι in Aristophanis

phanis carminibus, proſaicorumque ſcriptorum libris, litera ι ſic demitur, quo facilius ſcilicet a particula ὅτ' h. e. ὅτε diſtinguatur. Conf. Bruncquius ad Ariſtoph. Lyſiſtr. 611.

vocabula declin. — ſemper acuitur] Vid. ſchol. Ariſtoph. vetus ad Plut. 143. et Stephanus Paralipomm. p. 71. ſ. Sic ἐΦ', ὅτι νοεῖς αὐτοῖσι, pro ἐπὲ, Ariſt. Pac. 660.: φήμ' ἐγὼ Id. Veſpp. 426.: φάθ' ὑμεῖς ib. 537.: ἔμ' ἐδ' ἂν ib. 556.: φήσ' ἐπιθέσθαι ib. 1024.: παιδίχ' ἑαυτῇ, h. e. παιδικά. Neque enim dictiones, in vnam compoſitam non coëuntes, carere accentu poſſunt: ſed conſonantes ſyllabae apoſtrophum paſſae ad vocalem ſequentis dictionis pertinent. v. Reitius in de acc. inclinat. p. 118. ſ.

apoſtrophus — adhibeatur] Nam aures ſaepe apoſtrophum neglegi iubent non minus, quam craſin. v. Demetr. Phaler. περὶ Ἑρμην. ſ. 70.

poëtam quendam — dixerit] Immo Hegelochum, hiſtrionem Euripidis, qui verba poëtae Oreſt. 279. γαλήν' ὁρῶ, h. e. γαληνὰ ὁρῶ, pronuntiarit vno ſpiritu, ita, vt ſpectatores putarint, poëtam ipſum ſcripſiſſe γαλῆν ὁρῶ. Verſiculus Ariſtophanis eſt Rann. 306., qui reſcribi debet ſic, Ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ· vbi v. omnino Berglerus. Conf. Stephanus Paralipp. p. 70. Ex eodem Ariſtophane Metarius p. 13. attulit verba κρέ' ξ, h. e. κρέα ἐξ, quae qui audiat, is facile ſibi videri poſſit audire nomen κρὲξ, quod eſt auiculae cuiuſdam vocabulum [Ariſt. Auu. 1138.]: et Caninius d. l. ait, rideri vocem Epicharmi hanc, ὁ Ζεύς μ' ἐκάλεσε Πέλοπί γ' ἔρανον ἐσιῶν, quod aures verba γ' ἔρανον non diſcernere poſſint a nomine γέρανον.

Ad p. 28. *interdum abiicitur — Gretſerus*] Haec verba in exemplis libri Lipſienſibus primis, et Batauis, non leguntur, ita, vt ab alio, neque ab ipſo Vuellero, addita eſſe videantur. Ἄνϛας, pro ἀνάϛας, legitur

legitur apud Hom. Il. τ'. 269.: ἀνσήσεις Il. ω', 551.: ἄνσησον Il. κ', 176.: vt παρ νηῶν Il. ϑ', 533.: παὰρ Ζηνὶ Il. δ', 1.: παὰρ δύναμιν Il. ν', 787. Sed plura alia vtriusque generis exempla a nobis allata sunt supra in loco de mutatione vocalis ᾱ.

dativus plur. in σι — ν ἐφελκυστικὸν] Debebat proprie ἐφελκυσὸν dici, quia quasi attrahitur, vt ε̄, quod literam ν̄ quasi attrahit, ἐφελκυστικὸν vocatur in Etymol. M. v. ἦν p. 431. 22.: sed dicitur iam in eodem illo opere v. ἤσκειν p. 438. 50. ἐφελκυστικὸν, passiue: vbi Sylburgius coniiciebat ἐφελκυσὸν legendum esse. opinor, sine caussa: quum dubitari non possit, quin recentiores scriptores aliis quoque huius formae adiectiuis tribuerint vim passiuam. v. Hier. Lycius ad Arrian. commentarr. in Epictet. 2. p. 460. Cantabr. Vt autem vsus huius literae aduenticiae excogitatus est, vt suauitati aurium seruiretur: v. Dionys. Halic. περὶ συνθέσ. c. 6. p. 56. Vpton.: ita, quum multa aliis auribus placeant, aliis displiceant, mirandum sane non est, alios scriptores, vt Herodotum, non vsos esse istius literae commoditate: v. Portus Lex. Ion. in ε̄ tert. sing., in ῐ̄ in verbis actt., et in οισι· maxime ante vocales adspiratas: v. Doruillius ad Charit. 2, 1. p. 156. Amstel.: alios pro ea maluisse, etsi non semper, tamen saepenumero, apostrophum vsurpare, neque tantum poëtas, sed etiam oratores: vt ἔνεσ' αὐτοῖς Demosth. p. 176. 21. To. 1.: ἐδάις ἐσϑ' ὁ διδάξων p. 198. 19. ib.: ἐνοικεῖσ' ἄνδρες Aristoph. Nubb. 95.: διδάσκεσ', ἀργύριον ib. 98.: κατεῖχ' ἐμὲς δόμες Eurip. Alcest. 344.: τέϑνηχ' ὁ μέλλων, χὠ ϑανὼν ἐκ ἔσ' ἔτι ib. 530.: ἐκ ἔτ' ἔσ' αὐτοῖς ib. 675.: ὅσοι ϑεοὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ Hom. Il. ά, 566. v. Doruillius Van. crit. p. 247. 249. et Struchtmeier. animaduersf. critt. 2, 8. Poëtae autem interdum hanc literam aduenticiam posuerunt ante consonantes: vt Eurip. Alcest. 528. ἤνεσεν τάδε· Pindar. Pythionn. 4,

57.

57. κώλυεν μᾶναι. Sed multis tamen in locis isla litera a manibus librariorum potius, quam ipsorum scriptorum, profecta esse videtur. Certe librarii, vt is, qui Xenoph. Cyrop. descripsit, quod exemplar nunc in bibliotheca acad. Palaeocomensis est, syllabis in ε̄, et ῑ̄, desinentibus eam etiam tum addidere, quum consonantes sequuntur: atque in libris, et scriptis, et editis, melioribus Homeri Ernestius ad Il. α', 2. auctor est in fine versuum literam ν̄ fere additam, sed in medio versu, vbi syllaba vltima sit in caesura, plerumque omissam, esse. Alii vero ipsius Homeri aetate vsum ν̄ ἐφελκυστικὸν omnino ignotum fuisse putant, ob digamma, cuius vestigia sint in nostris nunc libris deleta. Caeterum de ν̄ ἐφελκυστικῶ̃ separatim scripserat Georgius Choeroboscus: cuius libelli particulam minutam, cum aliis libellis grammaticorum veterum, edidit primum Aldus Manutius in opere, quod inscribitur Θησαυρὸς, πέρας Ἀμαλθείας, καὶ κῆπος Ἀδώνιδος, Venetiis A. C. 1496. f. mai., p. 59. Basil.

Consonantes] De his v. omnino Dionys. Halic. περὶ συνθέσ. c. 14. p. 96. ff. Vpton. et Sextus Empir. c. mathemat. 1, 5. p. 238. f.

in simplices, et duplices] Graece ἁπλᾶ̃, et διπλᾶ̃. v. Dionys. Halic. d. l. p. 96. 98. 102. et Sextus Empir. d. l. p. 239., cui tamen posterius nomen displicebat, quod omne στοιχεῖον deberet esse ἁπλοῦν, non διπλοῦν.

ζ *valet* σδ] Sic praeceperunt iam rhetores, et grammatici, veteres, laudantque Dores, et Aeoles, qui pro ζυγὸς dixerint σδυγὸς, σδευκτῆρες pro ζευκτῆρες, θερίσδω, et συρίσδω, pro θερίζω, et συρίζω, Σδεὺς pro Ζεύς. Sic ὄσδω, pro ὄζω, Sappho fragmm. p. 16. Vrsin.: παίσδει, pro παίζει, Alcman fragmm. p. 65.: τραπέσδαι, pro τραπέζαι, Id. p. 68.: ὄσδοντα, pro ὄζοντα, Id. p. 71.: συρίσδεν, pro συρίζειν, Bion fragmm. p. 240.: μερίσδει, pro μερίζει, Id. p. 241.: μελί-

μελίσδεται Theocr. Idyl. 1, 2.: συρίσδες ib. 3.: ἐσδώμεθα ib. 21.: ἐρίσδων ib. 24.: φρεάσδει ib. 102.: ποτίσδων ib. 121.: μάσδας Idyl. 4, 34.: ἐφίσδει Idyl. 5, 97.: ὤσδεν Idyl. 7, 143.: παῖσδε Idyl. 15, 42. v. Dionyſ. Halic. d. l. p. 98. Sextus Empir. d. l. p. 239. Etymol. M. v. ζυγὸς p. 411. ſ. Gregorius p. 281. Euſtathius ad Odyſ. ζ' p. 1562. 45. ſchol. Theocriti ad Idyl. 1, 3. Atque hanc eorum auctoritatem ſequuti ſunt plerique grammaticorum recentiorum, vt Ceratinus in de ſono literarum praeſertim Graecarum p. 363. To. 1. Hauerc. Stephanus Paralipp. p. 57. ſ. Blanconius in de antiquis literis Hebrr. et Graecc. p. 44. At Ioh. Grammat. p. 91., Ἀντὶ δὲ τοῦ ζ̄, inquit, τιθέασι [Aeoles] δ̄, καὶ σ̄· ζεὺς δσεὺς, ζυγὸν δσυγὸν, μελίζειν μελίδσειν. Conf. Burgeſſius ad Daueſii miſcell. critt. p. 385. ſ.

ξ̄ *valet* — κσ̄] Vid. Sextus Empir. d. l. p. 239. Dion. Halic. d. l. p. 98. Sed in fragm. tribuum Atticc. apud Sponium miſcell. erud. antiquit. p. 316. ΑΛΕΧΣΙΠΠΟΣ, et ΧΣΕΝΟΧΑΡΕΣ, ſcriptum extat pro Ἀλέξιππος, et Ξενοχάρης. Et Aeoles pro ξίφος dixere σκίφος. v. Gregorius p. 281. et ibi Koenius: ſed κσένος, pro ξένος, v. idem p. 288. ſ. et Ioh. Grammat. p. 91. Baſil.

ψ̄ *valet* πσ̄] Vid. Dion. Halic. d. l. p. 98. Sextus Empir. d. l. p. 239. et Stephanus Paralipp. p. 58. ſ. Sic Aeoles pro Πέλοψ, et Ἄρᾱψ, dixere Πέλοπς, et Ἄρᾱπς· vid. Ioh. Grammat. p. 93. et Gregorius p. 289.: ſed iidem pro ψέλλιον ſcripſere σπέλλιον, auctore Gregorio p. 281.

ſecus, ac aliis videtur] Vt Bezae in de germana pronunt. L. Gr. p. 334. ſ. To. 1. Hauerc.: et Mequerchio in de recta pronuntiat. linguae Gr. c. 18. p. 64. ſ. To. 1. Hauerc., qui ducem ea in re Bezam ita ſequutus eſt, vt rationes omnes, atque adeo ipſa

verba, in ſuum libellum e libello Bezae tranſferre non erubuerit.

Ad p. 29. *in mutas, et liquidas*] Quinctil. 1, 4. 6. vocat *mutas*, et *ſemiuocales*, vt Priſcian. 1. p. 5. Baſil.: ſed ab Apuleio de mundo p. 66. mutae appellantur *inſonae*, et ſemiuocales *ſemiſonantes*. Graeci enim grammatici vſi ſunt hoc in genere verbis ἄφωνα, vel ἄφθογγα, et ἡμίφωνα· v. Ariſtoteles de poët. c. 20. Sextus Empir. d. l. p. 238. et Dion. Halic. d. l. p. 102. et Plut. ſympoſſ. 9, 3. p. 738. D To. 2. Vechel. Lucian. iudic. vocall. p. 47. To. 1. Graeu.: e quibus verbis expreſſa eſſe verba illa Latina, in promtu eſt. Et *ſemiuocales* quidem, vel *ſemiſonantes*, ἡμίφωνα, dicuntur, quia plenam vocem, plenum ſonum, non habent, *mutae*, vel *inſonae*, ἄφωνα, ἄφθογγα, quia exiguam partem vocis, et ſoni, habent. v. Priſcian. 1. p. 5. ſ. et Dion. Halic. d. l. c. 14. p. 92. Socrates apud Plat. Cratyl. 36. conſonantes vocat τὰ φωνήεντα ἐᾶ, eaſque deſcribit in ἄφωνα, h. e. *mutas*, et ἄφθογγα, h. e. *ſemiuocales*. Scilicet Beza, Chryſoloras, aliique grammatici Graeci recentiores, diuiſere conſonantes, vt grammatici veteres, in *ſemiuocales*, ζ̄, ξ̄, ψ̄, λ̄, μ̄, ν̄, ϱ̄, σ̄, et *mutas*, β̄, γ̄, δ̄, κ̄, π̄, τ̄, ϑ̄, φ̄, χ̄· ſed ſemiuocalium, alias *duplices* eſſe tradunt, ζ̄, ξ̄, ψ̄, alias *immutabiles*, ἀμεταβόλα, ſiue *liquidas*, ὑγρά, μ̄, ν̄, ϱ̄, vocant, quibus addi iubet Chryſoloras λ̄. Vellero igitur quum placuiſſet conſonantes deſcribere in tres claſſes, quarum prima ad quantitatem earum ita pertineret, vt complecteretur, et *duplices*, et *ſimplices*, vſumque loquendi recentiorem ſequi: has quidem neceſſe erat diuidi in *mutas*, et *liquidas*, quibus adiungeretur σ̄.

mutae ſunt nouem] Dion. Halic. d. l. p. 102. Τῶν δὲ καλεμένων ἀφώνων ἐννέα ὄντα, τρία μέν ἐϛι ψιλά, τρία δὲ δαϲέα, τρία δὲ μεταξὺ τούτων· ψιλὰ μὲν τό, τε κ̄, καὶ τὸ π̄, καὶ τὸ τ̄· δαϲέα δὲ τό, τε χ̄, καὶ

καὶ τὸ φ̄, καὶ τὸ θ̄· κοιναὶ δὲ ἀμφοῖν, τό, τε γ̄, καὶ τὸ β̄, καὶ τὸ δ̄. add. Sextus Empir. d. l. p. 238. Sed Gaza, Chryſoloras, aliique recentiores grammatici Graeci, has tertii generis conſonantes mutas nominant *μέσα*. vnde a Vellero, aliiſque, dicuntur *mediae*. Nam β̄ medium ſonum habet inter π̄, et φ̄, vt γ̄ inter κ̄, et χ̄, atque δ̄ inter τ̄, et θ̄.

olim pro φ̄, χ̄, θ̄ — *t.* 16.] Haec verba in editt. libelli Lipſienſibus primis, et Batauis, non leguntur. Verba autem Marii Victorini, etiam a Scaligero in animaduerſſ. Euſebb. p. 121. b allata, haec ſunt, Θ, Φ, X, *prius*, *quam a Simonide inuenirentur, exprimebant, iuxta* T, *et iuxta* Π, *et iuxta* K, *adſpirationis notam* H *ponendo*. Exempla huius ſcripturae propoſuere Scaliger d. l. et Villoiſonius Anecdd. Grr. p. 120. To. 2.: qui tamen idem p. 122. animadvertit, antiquiſſimos Graecos etiam notam adſpirationis omiſiſſe. Plut. ſympoſſ. 9, 3. p. 738. C To. 2. Τὸ γὰρ φ̄ι, καὶ τὸ χ̄ι, τὸ μὲν ἐξι π̄ι, τὸ δὲ κάππα, δασυνόμενον. Rectius igitur, et verius, hae conſonantes *adſpiratae* dicuntur, quam *aſperatae*, vt a Graecis δασέα, non τραχέα. id quod Stephanus iam, aliique, ſcienter animaduerterunt.

ſolitaria litera] Etiam hac in re Vellero praeiuit Caninius Hellen. p. 3. Cren. Sed *elementa liquida*, στοιχεῖα ὑγρά, quia ſunt *immutabilia*, dicuntur a Graecis grammaticis etiam ἀμεταβολα. v. ſchol. Hephaeſtionis p. 78. Pau.

organorum] Vid. Dionyſ. Halic. περὶ συνθέσ. c. 14. p. 98. 104.

Ad p. 30. *ex* καταδῦσαι] In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, addita extant haec, καδδύναμιν *pro viribus*, *pro* κατδύναμιν, *ex* κατὰ δύναμιν. Legitur ap. Heſiod. Ἔργ. 336. recte. Sic καὶδ' ἄρα πάντων, pro κατὰ — πάντων, Theocr. Idyl. 17, 62.: καὶδ' — κρέμασεν Hom. Odyſſ. Θ', 67.: καὶδ' δὲ — ἔβαλεν

λεν Il. β', 692.: καββὰς, pro καταβὰς, Pindar. Nemeonn. 6, 87.: ἀμμνάσεεν, pro ἀναμνάσεεν, Id. Pythionn. 1, 91.

fit et hoc — aſpirata] Τὴν νύχθ' ὅλην legitur etiam apud Ariſtoph. Nubb. 36.: ὦ νεανίσχ', ὅστις εἶ, pro ὦ νεανίσκε, Theſmophorr. 141.: εἶρ', ὅ, τι νοεῖς, pro εἰπὲ, Pac. 660.: τὰ δὲ λοίφ' ἡμεῖς, pro λοιπὰ, Eccleſſ. 650.: ἔφατχ' ὁ πατὴρ, pro ἔφασκε, Pac. 793.: ὦ ἄνθρωφ' ἱκετεύω, pro ὦ ἄνθρωπε, Rann. 301.: τὸν Ἔποφ', ὃς, pro Ἔποπα, Auu. 16.: αὐδήσασχ', ὅσον, pro αὐδήσασκε, Hom. Il. ε, 786.: ἤνεγχ' ὑπὸ ζώνην, pro ἤνεγκε, Aeſchyl. Choëphorr. 992.: μὴ θνῆσχ' ὑπὲρ τῶδ' ἀνδρὸς, pro θνῆσκε, Eurip. Alc. 690.: γυναῖχ' ὑπὲρ σῆ, pro γυναῖκα, ib. 701.: ἐδίδασχ', ὡς, pro ἐδίδασκε, Theocr. Idyl. 26, 9. Conf. Stephanus Paralipp. p. 73.: qui ibidem recte obſervauit, literas adſpiratas, quas ſequerentur vocales ſpiritu leni notatae, non mutari in tenues: vt ἔχ' ἄρα Theocrit. epigr. 11, 6.

Diphilus — additam. IIII.] Haec verba in exemplis libelli Lipſſ. primis, et Batauis, non leguntur. Pfochenius enim in diatriba de linguae Gr. N. T. puritate d. l. p. 125. Amſtel., vt doceret, legi illi grammaticorum aduerſari ipſorum ſcriptorum auctoritatem, attulit verba Eurip. Ion. 85. εἰς νύκθ' ἱερὰν, quae ita ſcripta extarent in edit. Plant. Comelin. Colon. recte: etiam Aldus ſic edidit. At in noſtris nunc libris legitur νύχθ' ἱερὰν· neque dubitari poteſt, quin altera ſcriptura librariorum inſcitiae debeatur. Ariſtoph. Eccleſſ. 1115. τὴν νύχθ' ὅλην.

excipe ἐκ] In exemplis libelli Lipſſ. primis, et Batauis, legitur, *Exceptio: Compoſita ex ἐκ excipiuntur:* et in exemplis praecepti ipſis habetur etiam nomen ἔκθλιψις *eliſio:* ſed paulo poſt exempla, καγγόνυ *in genu*, pro κατὰ γόνυ, καδδύναμιν *pro viribus*, pro κατὰ δύναμιν, abſunt.

τ *ante*

τ ante mutas — mutatur] Κάππεσε habet Hom. Il. ψ', 251.: καππεδίον Il. λ', 167.: καγγόνυ Il. υ, 458.: καλλείπειν Il. κ', 238.: κάλλιφ' Il. ζ', 223.: κάλλιπεν Odyſ. ά, 243.: κάββαλ' Heſiod. Θεογ. 189.: καμμίξας Il. ώ, 529.: quomodo legitur in exemplis Lipſſ. primis, omiſſo verbo Latino, non καμμύξας· καννεύσας Odyſ. ό, 463.: καῤῥέξσα Il. έ, 424.: κακκρύπτων Heſiod. Ἔργ. 471.: κακκορυφήν, pro κατὰ κορυφήν, Il. Ϝ, 83.: κακκεφαλῆς Theocr. Idyl. 25, 256. Sic κανόμον, pro κατὰ νόμον, Pindar. Olympp. 8, 103.: καμμέν, pro κατὰ μέν, Heſiod. Ἔργ. 439.: καππαύει, pro καταπαύει, Pindar. Nemeonn. 9, 35.

Ad p. 31. *aſpirata — tenuis repetenda*] Καταθανών, pro καταθανών, habet Eurip. Alc. 195.: καταθανεῖν ib. v. 700. v. Euſtath. ad Il. μ', p. 900. 15.

duae aſpiratae — non concurrunt] Vid. Euſtath. ad Il. μ p. 900. 12.

ſic Φεοίμιον — Φρεῖδος euanidus] Haec in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, omiſſa ſunt: et recte quidem. nam haec nomina pertinent ad craſin, vt ſupra vidimus, neque omnino propoſito praecepto accommodata ſunt. In iiſdem libelli editt. legitur deinceps, *quando* pro *ſic*, et *praecederet* pro *non praecedit*.

in format. aor. 1. — mutatur] Sic τυθῆναι Herodo. 1, 216. Iamblich. V. Pyth. 18. p. 71. Neoc.: τυθέντων Herodo. 6, 57. Polyb. 7, 3.: ἐτέθυτο Antiphon p. 613. To. 7. Reiſq.: vt ἐτύθη 1 Corr. 5, 7. in pluribus, melioribuſque, codicibus, etiam Heſych. Ετύθη· ἐσφάγη. Sed apud Herodo. 2, 81. θαφθῆναι legitur, et 7, 228. θαφθεῖσι, etiam Euſtathio auctore ad Il. έ p. 519. 43.: qui idem ex Euripide laudat θρεφθῆναι· locus poëtae eſt Hecub. 600., qua in fabula v. 351. etiam ἐθρέφθην legitur.

φάανθεν — Il. ά, 200.] Editt. Lipſſ. primae, et Batauae, legunt, ἐφάνθην *ex φαίνω in lucem edo*:

quae ipſa exempla, verba, ἀφὴ — ἐφθόω *elixo*, omittunt.

Ad p. 32. *ν̄ in compoſitione — in γ̄ tranſit*] Vid. Priſcian. 1. p. 39. Baſ. Ἀμπέλαγος Heſiod. Θεογ. 190.: ἀμπεδίον Hom. Il. ζ', 71.: ἄμ μέγα Theocr. Idyl. 25, 15.: ἀμβαίνειν Idyl. 24, 78.: ἑκατόμποδες Sophocl. Oed. Col. 708.: ἀμφόνον, pro ἀνὰ φόνον, Hom. Il. κ', 298.: vbi v. Barneſius: ἄγκειται Pind. Olympp. 11, 8.: ταὰμμέσῳ, pro ταὐμέσῳ, Reiſquius edidit e cod. Bauar. apud Demoſth. p. 995. 27. To. 2. In marmoribus Arundelianis haec ſcripturae ratio etiam in verbis non compoſitis ſeruata reperitur, vt ἐμ Μαγνησίᾳ, τὴμ μητέρα, pro ἐν Μαγνησίᾳ, τὴν μητέρα, et τὸγ χρόνον, τὴγ γραφὴν, κατὰ πόλιγ καί, pro τὸν χρόνον, τὴν γραφὴν, κατὰ πόλιν καί. v. Falconerius ad Inſcrr. athleticas p. 66. ſ. Contra vero in titulis antiquis aliis ante literas palatinas, labiales, et linguales, pro γ̄, et μ̄, legitur ν̄, vt ἀσυνκρίτως, σύνκλητος, συνχωρήτωσι, ἀμέμπτως, σύνβιος. v. Metarius p. 164. Qua quidem ſcriptura interdum librarii ſcriptorum veterum, dictantium ſcilicet vocem ſequuti, vſi ſunt, vt Pauſaniae. v. Sylburg. ad Pauſan. p. 922.

ν̄ *ex σὺν — mutatur*] Sic συσσώζειν Eurip. Iphigen. Aul. 1209. Vid. Priſcian. 1. p. 40. Baſ. et Barneſius ad Eurip. Iphig. Aul. 406.

Ad p. 33. ἔχω ἔξω — *velocior etc.*] Haec exempla in exemplis libelli Lipſſ. primis, et Batauis, non leguntur, ſed pro iis affertur exemplum hoc, ἐμβάλλω ἐνέβαλλον. v. Etymol. M. v. θρέψας p. 454.

ab Aeolibus — e diphthongo relicta eſt] Vid. Horti Abonid. v. ἀργεννῆσι· Ioh. Grammat. p. 85. 89. 93. Gregorius p. 88. 136. ſ. 275. ſ. 280. 286. et ibi Koenius: Euſtath. ad Il. α p. 110. 38. ad Odyſſ. κ' p. 1648. 1., et auctor anon. vitae Homeri p. 288. Gal. 2.: ſed conferri etiam ea poſſunt, quae

ſupra

ſupra in loco de dialectis vocalium dicta ſunt. Ὄφελλεν, pro ὤφειλεν, Hom. Il. ά, 353.: vbi v. ſchol. Venet.: ὀφέλλεται, pro ὀφείλεται, Hom. Odyſ. γ, 367.: vbi v. Euſtath. p. 1472. 28.: ἔλλαχον Theocr. Idyl. 16, 46.: χέρρας, pro χεῖρας, Idyl. 28, 9. v. Euſtath. ad Il. ά, p. 110. 37.: ϛέρρεν Ariſt. Acharnn. 218., pro ϛερεόν· v. Etymol. M. h. v. p. 726. 15.: ἔλλαβε, pro ἔλαβε, Theocr. Idyl. 22, 119. Heſiod. Θεογ. 179.: φιλομμειδὴς Hom. Il. γ, 424. δ, 10.: ἀπολλείψας Heſiod. Θεογ. 793.: πολλισσέχοι Aeſch. S. c. Thebb. 69. 111.: ῥεάσσατε Pind. Pythionn. 4, 208.: ἐσσόμενα Heſiod. Θεογ. 32.: ὀμόσσῃ ib. 232.: ἐκάλεσσε ib. 391.: ἀνύσσας ib. 954.: ἀνύσσῃς Ἔργ. 395.: ποσσὶν Θεογ. 8.: σπέσσι Hom. Odyſ. ά, 15.: ἐκαλέσσατο Il. γ, 161.: ὄππως, pro ὅπως, Theocr. Idyl. 22, 117. Hom. Odyſ. ά, 270.: ἐννέπετε Heſiod. Ἔργ. 1.: ὄππῃ Hom. Il. ν, 784.: ὄσσον Theocr. Idyl. 1, 45.: ὀππόϊας Hom. Odyſ. ά, 170. Conf. Etymol. M. v. πέδιλα p. 658. 54. et Gregor. p. 218.

geminatarum — abiicitur] Τέτορε habet Heſiod. Ἔργ. 698.: qui locus laudatur in Etymol. M. h. v. p. 754. 10.: ἔρεξα Hom. Il. ί, 453.: ἐρέξαμεν Odyſ. γ, 159.: κρόμυον Il. λ, 629.: θρυλέομι Theocr. Idyl. 2, 142.: μακέλα Idyl. 16, 32. v. Portus Lex. Dor. h. v. et Gregor. p. 219.

conſonantes — tranſponuntur] Ἔμμορε Heſiod. Θεογ. 426. Ἔργ. 347.: βάρδισαι, pro βράδισαι, Theocr. Idyl. 15, 104.: v. Gregor. p. 156. et ibi Koenius: ἐπρόθομεν Corinna fragmm. p. 46. Vrſin.: τετράτοις Pind. Olympp. 8, 61.: πράθεν Pind. Nemeonn. 7, 52.: κραδίη Hom. Il. ί, 631. v. Ioh. Grammat. p. 77. 83.: ἀταρπὸν Il. ῥ, 743.: καρτερὸς Il. ά, 178.: ἀμιθρῆσαι, pro ἀριθμῆσαι, Callim. fragmm. 339. v. Suidas h. v.: et Phoenix ap. Athen. 12, 7. p. 530. F: vbi v. Caſaubonus p. 841. ſ. et Euſtath. ad Odyſ. π, p. 1801. 27.: vt ἀμιθρὸς, pro

ἀριθμὸς, dixit Simonides. v. Etymol. M. v. ἀμιθρῆσαι p. 83. 42. Ionibus hanc μετάθεσιν tribuit Ioh. Grammat. p. 73. et cum eo Gregor. p. 203. 232. Sic Dores pro κρίκον dixiſſe κίρκον, tradit Gregor. p. 165.: vbi v. Koenius.

Aeoles reſolute — duplices] Gregorius p. 281. πλανηθέντες δὲ [Aeoles] κατά τινα προφορὰν λέγουσι τὸν ζυγὸν σδυγὸν, καὶ τὸ ξιφὸς σκίφος, καὶ τὸ ψέλλιον σπέλλιον· et p. 288. Ἀντὶ δὲ τοῦ ξ, κσ προφέρουσι· ξένος σκένος, καὶ ἀντὶ τοῦ ψ, πς, Πέλοψ Πέλοπς. Etymol. M. v. ζυγὸς p. 411. f. ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ζ διαλύουσιν οἱ Δωριεῖς εἰς σ καὶ δ· οἷον ζυγὸς σδυγὸς, ζευκτῆρες σδευκτῆρες, θερίζω θερίσδω, συρίζω συρίσδω. Vid. quae ſupra dicta ſunt, vbi de vi conſonantium duplicium quaerebatur. Sic Alcman pro τράπεζαι ſcripſit τράπεσδαι apud Athen. 3, 28. p. 111. A.

σπέλλιον etc.] Putauiſſe igitur Vellerus videtur, vel potius is, qui verba *quod eſt pro* ψάλιον, quibus editiones Lipſſ. primae, et Batauae, carent, adiecit, duobus iſtis vocabulis, ψέλλιον, vel ψέλιον, et ψάλιον, vel ψάλλιον, vnam, eandemque, notionem ſubiectam eſſe. At non recte ſenſit. Nam quanquam ea nomina inter ſe a librariis non rarenter permutata fuerunt: v. Henr. Valeſius Emendatt. 2, 10. p. 60.: certum tamen eſt, a probis quidem ſcriptoribus, et Atticis, ψέλλια, vel ψέλια, *armillas* dici, ſed ψάλια, vel ψάλλια, de *lupatis duris*, vt verbis Virgilii [Georgg. 3, 208.], Ouidiique [Amorr. 1, 2. 15.], vtamur, vſurpari. Ammonius: Ψάλλιον, καὶ ψέλλιον, διαφέρει· ψάλλιον μὲν, τὸ τοῦ ἵππου· ψέλλιον δὲ, τὸ ἄκροις βραχίοσι περιτιθέμενον κόσμιον· vbi v. Valquenarius. Apud Aeſchylum, Prometh. 54., quem locum Burmannus iunior ad dictum modo Valeſii librum laudauit, in meo quidem exemplo, quod Turnebi cura Lutetiae Pariſiorum A. C. 1552. octonis pro-

proditum eſt, non ψάλια, ſed ψέλια, extat. Sed ψάλια, vel ψάλλια, communis dialectus dixit etiam ψέλια, vel ψέλλια. Moeris: Ψάλια, ἐν τῷ ᾱ, Ἀττικῶς· διὰ τοῦ ε ψιλοῦ, Ἑλληνικῶς· vbi v. Pierſonius.

Iones aſpiratas in ten. vert. etc.] Phauorinus in κιθών, neſciebam vnde, fortaſſe e Gregor. p. 193.: Κιθών· Ἰωνικῶς, ἀντὶ τοῦ χιτών· τρέπουσι γὰρ οἱ Ἴωνες τὰ δασέα εἰς ψιλά, καὶ τὰ ψιλὰ εἰς δασέα· οἷον ἀκάνθιον ἀχάντιον, καὶ βάτραχος βάθρακος, καὶ τὰ ὅμοια. Apollon. Synt. 1, 25. p. 61. Sylb. τὰ ψιλὰ εἰς δασέα μετατιθέασιν οἱ Ἴωνες, καὶ τὰ δασέα εἰς ψιλά· ὡς ἐπὶ τοῦ τάφος, τεθηπότες, ἐνθαῦτα· [Herodo. 2, 68. v. Gregor. p. 220.] καὶ ἐπὶ τῶν συναλοιφῶν, κατερᾷς πόλιν. add. Ioh. Grammat. p. 77. Gregor. p. 185. Euſtathius ad Il. δ′ p. 468. 27. et Etymol. M. v. θρέψας p. 454. 40. Innumera huius literarum tenuium, et adſpiratarum, commutationis exempla in vnius Herodoti libris inueniuntur: vt, ἐκ, ὡς 1, 16.: v. Gregorius p. 185.: ἐκὶ 1, 132.: ἐπ' ὧ τε 1, 22.: μεταῦτις 1, 62.: Hellad. Chreſtom. p. 24. Meurſ. ὅτι τὸ μὲν αὖτις Ἰωνικόν· τὸ δὲ αὖθις Ἀττικόν. add. Gregor. p. 224. Sic ἀπικόμενον, ἀπηγέεσθαι, 1, 24.: ἀξιαπηγητότατα 1, 16.: κατήμενος 1, 183.: κάτισε 1, 88.: προκατίζων 1, 14.: κάτιτον 1, 89.: ἀπίξασθαι 1, 95.: ἐποχῇ 1, 10.: ὑπεδέκετο 1, 24.: ἐκδεκόμενος 1, 7.: ἀπίκετο, et ἀπῖκται, 1, 30.: τηνικαῦτα 1, 17. Sic Ξάντιππον Timocreon ap. Plut. V. Themiſt. c. 21. p. 304. To. 1. Tub. Etymol. M. v. ἀμπεχόνη p. 85. 48. Ἰσέον, ὅτι ἡ ἀμφὶ πρόθεσις λέγεται καὶ ἀμπὶ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν· οἷον ἀμπεχόνη, ἀμπίσχεσα. Sic Attici veteres pro κολοκύνθα dixere κολοκύντη. v. Gregor. p. 68. Πανὸς, pro φανὸς, h. e. λαμπὰς, laudatur ex Euripidis Alcmena a Polluce 10, 117., et ab Athenaeo 15, 18. p. 700. E etiam ex Aeſchyli Agamemnone: qua in fabula v. 292. hodie φανὸν le-

gitur pro *πανόν*. Et *ἐπὶ τὸν κατήλιφ' εὐθὺς ἀνεπηδήταμεν* habet Ariſtoph. Rann. 574. Caeterum pro *mentha* reſcribi ita debet *menta*. Priſcian. 8. p. 338. Baſ. *Itaque* triumpho *Graecum eſt ἀπὸ τῦ θριαμβεύειν· ſed tranſlatio fuit aſpirationis a prima ad poſtremam ſyllabam, quomodo κύθρα pro χύτρα, ἐνθαῦτα pro ἐνταῦθα, quod eſt Ionicum: ad cuius imitationem Latini pro θρίαμβος* triumphus, *per tranſmutationem aſpirationis, protulerunt. Ideo tamen* b *in* p *conuerſa eſt, quia* b *aſpirari non poteſt.* Κιθῶνι Herodo. 1, 8.: *κιθῶνας* 1, 50.: *κυθριδίοις*, pro *χυτριδίοις*, Clem. Alex. paedag. 2. p. 141. B Colon.: *ἐνθεῦτεν* Herodo. 1, 9. 17. 27.: *ἐνθαῦτα* 1, 48. 2, 30. v. Gregorius de dial. Ion. p. 220. Κυθρογαύλες, pro *χυτρογαύλες*, legitur apud Ioſeph. Archaeol. 8, 3. 6. p. 425. To. 1. Hauerc. Etymol. M. v. *θρέψας* p. 454. 40. *Οἱ γὰρ Ἴωνες ἔθος ἔχεσι τὸ παρ' ἡμῖν ψιλέμενον εἰς δασὺ τρέπειν· τὴν γὰρ χύτραν παρὰ τὸ χέειν ἡμᾶς ἐξ αὐτῆς, κύθραν λέγεσι.* Sed Siculi *κύτραν*, et *κιτῶνα*, dixere pro *χύτραν*, et *χιτῶνα*· v. Ioh. Grammat. p. 89. Gregor. de dial. Dor. p. 158. et ibi Koenius: et Attici veteres *φιδάκνη* pro *πιθάκνη*· v. Suidas v. *πιθάκνη*, et Moeris v. *φιδάκνη*, et ibi Pierſon. p. 393.

Ad p. 34. *errat hic Triclinius etc.*] Etiam haec obſeruatio tranſlata huc eſt e Caninii Hellen. p. 17. Nam Triclinius ad verba Sophoclis Aiac. 817. *Οἱ δ' ἀντηλίης* notauit p. 178. Cantabr. haec, *τὸ ἀντηλίης ἀπὸ τῦ ἀντολίης γέγονε, κατὰ τροπὴν τῦ ὁ εἰς η̄, ὥσπερ καὶ τὸ Φυτοκόμος Φυτηκόμος· τῦτο δὲ δεὰ τὸ μέτρον ἕτω γέγονεν. Οὐ χρὴ τοίνυν ἀντολίης γράφειν· μακρὰ γὰρ ὀφείλει εἶναι ἡ συλλαβὴ αὕτη· ἀλλ' ἐδὲ πάλιν ἀνθηλίης, ὡς ἔν τισι βιβλίων εὕρηται· ὁ γὰρ ἀπὸ τῦ ἥλιος γίνεται, ἀλλ', ὡς εἴρηται, κατὰ τροπὴν τῦ ὁ εἰς η̄.* Etymol. M. p. 112. 42. *Ἀντήλιος· ἴσος ἡλίῳ.*

pro

pro β̄ ſumunt γ̄ Dores — p. 1534. 63. *Rom.*] In editt. libelli Lipſſ. primis, et Batauis, legitur, *vt:* γλέφαρα *Euſtath. Dorice dici tradit pro* βλέφαρα *palpebrae.* Verba Euſtathii ſunt haec, Ὅτι δὲ τὰ βλέφαρα γλέφαρά φασιν οἱ Δωριεῖς, δηλοῖ καὶ Πίνδαρος. Nam legitur apud Pindar. Pythionn. 4, 216. γλεφάρων, et Iſthmionn. 8, 99. ἐπὶ γλεφάροις. Phauorinus, neſciebam quo auctore: Βλέφαρα, κοινῶς· γλέφαρα, Δωρικῶς. v. Salmaſius exercc. Salinn. p. 46. b et p. 216. b. Sic iidem Dores pro *βλήχων pulegium* dixere γλήχων, vel γλάχων. v. Koenius ad Gregor. p. 16. ſ. Certe apud Theocr. Idyl. 5, 56. eſt γλάχων' ἀνθεῦσαν, et apud Ariſtoph. Acharnn. 861. τὰν γλάχων', et v. 869. τᾶς γλάχωνος· vbi Boeotus quidam loquens inducitur. Alii vero β̄ hoc in nomine pro γ̄ ſubſtitutum eſſe docent, in his ipſe Plinius H. N. 20, 55. Hard., quod guſtatum pecore, capriſque, balatum concitet. add. Suidas v. βλήχων.

in Ther. v. 93.] Verba Nicandri ſunt, ὀδελῷ δέ οἱ αἴσιον ὁλκήν· vbi ſcholiaſtes, τὸ δὲ ὀδελῷ, inquit, ἀντὶ τῷ ὀβελῷ, Δωρικῶς, ἤγουν Αἰολικῶς. Heſychius: Ὀδολκαί· ὀβολοί. Κρῆτες. Sed apud Ariſtoph. Acharnn. 796., vbi Megarenſis quidam loquitur, ὀδελὸς, pro ὀβελὸς, *veru*, legitur: vbi ſchol. notauit haec, Βοιωτοὶ τὸν ὀβελὸν, ὀδελὸν λέγουσι. v. Etymol. M. v. ὀβελίσκος p. 613. Gregorius p. 109. Τὸ ὀβελὸς ὀδελὸς λέγουσι [Dores]. Sic fuere, qui apud Theocr. Idyl. 5, 27. δήλεται acceperint pro βάλεται· vbi v. ſchol.

Macedonice in ζ̄ vt ζέρεθρον] Euſtathius ad Il. Θ' p. 695. 34. Ὅτι δὲ τὸ βέρεθρον ζέρεθρον Μακεδόνες φασὶ, καὶ ἀλλαχῇ δηλῶται· et ad Odyſſ. μ' p. 1715. 38. Τὸ δὲ βέρεθρον, κοινῶς μὲν βάραθρον· κατὰ Μακεδόνας δὲ, φασὶ, καὶ ζέρεθρον λέγεται. Phauorinus v. ἐπέβρισαν [Λυκίων ἀγοὶ], ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, ἐπεζάρησαν οἱ Ἀρκάδες φασίν· οἷον παρ' Εὐρι-

Εὐριπίδῃ [Phoenn. 45.], τὸ, Ὡς δ' ἐπεζάρει ΣΦιγξ· εἰ δὲ καὶ ζέρεθρον τὸ βάραθρον οἱ αὐτοί φασιν, ἢ πάνυ δῆλον, εἰ ἑητῶς πε εὑρεθείη παρασημανθὲν ὑπό τινος Γλωσσογράφε· quae ſunt verba Euſtathii ad Il. μ΄ p. 909. 26. Sic etiam ζέλλειν iidem pro βάλλειν dixiſſe videntur. Heſychius: Ζέλλειν· βάλλειν. Etymol. M. p. 408. 42. Ζέλλω, τὸ βάλλω· ἐξ ἧς ζέλλειν, τὸ βάλλειν. Sed nonnullis in verbis Aeoles pro β̄ etiam literas μ̄, et π̄, poſuere: vt, βάρμιτος, pro βάρβιτος· v. Etymol. M. v. βάρβιτος p. 188. 20.: πολύλιμος, pro βέλιμος· v. Plut. ſympoſ. 6, 8. p. 694. A To. 2. Sic etiam Ἄμπραξ, et Ἀμπρακία, veteres ſcripſere pro Ἄμβραξ, et Ἄμβρακία· v. Euſtathius ad Dionyſ. Perieg. 492. Atque huc pertinet nomen Ἀμαντία, pro Ἀβαντία, quo Antigonus vſus eſt in deſcriptione Macedoniae, κατὰ βαρβαρικὴν τροπὴν τε β̄ εἰς μ̄. Nam Latini literam *b* in literam *m* mutarunt multis in vocabulis. v. Stephanus Byzant. v. Ἀβαντὶς, et ibi Berquelius p. 5. Sed ſcripturam nominum τερέμινθος Ioſu. 17, 9., et τέρμινθον c. 24, 26., in cod. Vatic., et τερεμίνθε Gen. 14, 6. in cod. Alex., pro τερέβινθος, τερέβινθον, τερεβίνθε· πάλσαμα, pro βάλσαμα, apud Pauſan. 9, 28. p. 764.: vel praua peperiſſe pronuntiatio videtur, vel figura literae β̄ haec ū, qua librarii putarint exprimi literam μ̄. v. nos ad Palaephat. 21, 11.

ἀμφιλαφὴς *pro* ἀμφιλαβὴς] Etymol. M. v. ἀμφιλαφὲς p. 91. 22. Ἀμφιλαφές· τὸ δασύ, τὸ ἑκατέρωθεν λῆπτον, ἀμφιλαφὲς, κατὰ συγγένειαν τε β̄ εἰς φ̄. Ipſi tamen huius Lexici conditori videbatur ductum eſſe a nomine ἀφή, vt aliis a verbo λάφω. Vid. Portus Lex. Ion. et Dor. h. v., atque Rhunquenius ad Timaei Gloſſ. Platon. p. 26. ſ. ed. ſec.

Syracuſano, et Laconico, more voc. praepon. — — dici annotat] Scilicet Aeoles, et Lacones, et Cretes, et Pamphylii, etiam Syracuſani, litera β̄ ſic vſi ſunt

ſunt pro digamma, vt Vellerus infra, vbi de hac figura ſpiritus denſi diſputat, ipſe docet. Etymol. M. v. δερβιτὴρ p. 257. 51. Δερβιτήρ· τὸ δέρμα· παρὰ τὸ δέρος, δεριτήρ· καὶ πλεονασμῷ τε β̄· πλεονάζουσι δὲ τὸ β̄ Συρακόσιοι· ὡς ἐπὶ τῆ ὀλβάχνιον. Heſychius: Βέκατι· εἴκοσι· Λάκωνες. Ἔβασον· ἔασον· Συρακόσιοι. Sic Pamphylii pro φάος dixere φάβος, βαβέλιος pro ἀέλιος, ὀρέβω pro ὀρέω· v. Heraclides apud Euſtath ad Odyſ. κ′ p. 1654. 20.: Cretes βαλικιώτης pro ἠλικιώτης· v. Heſychius h. v.: et ἀβέλιον pro ἀέλιον· v. Heſychius h. v.: Aeoles σίβδη pro σιδη, ἀλιβδύειν pro ἀλιδύειν· v. Etymol. M. v. ἀλιβδύειν p. 63. 15.: locus Lycophronis, ibi laudatus, extat Caſſandr. 351. Conf. Portus Lex. Pindar. p. 117. et Spanhem. ad Callim. h. in L. P. 28. 72. Caeterum verba, *ſic ὠὲν — epiſt.* 94., in exemplis Lipſſ. primis, et Batauis, non leguntur.

Aeoles ante ϱ̄ *— habet* κ̄, δ̄, τ̄.] Sic praecipit etiam Gregorius p. 270. Sed literis his tribus κ̄, δ̄, τ̄, addi debet litera ζ̄. Apollon. Dyſc. excc. grammat. p. 435. Μὴ γὰρ ἄλλοτε οἱ Αἰολεῖς προτιθενται τὸ β̄ τῷ ϱ̄, εἰ μὴ τὸ δ̄ ἐπιφέροιτο κατὰ τὴν ἐξῆς συλλαβὴν, ἢ τὸ συγγενὲς ζ̄, ἢ τὸ συγγενέστερον τ̄. — Διὰ τῆτο βρόδον φασὶν, καὶ βρίζα, καὶ βρυτῆρες, ἐ μὴν τὸ ῥέω ἔτι βρέω φασὶν, ἐδὲ ἄλλό τι τῶν τοιῆτων. Euſtath. ad Odyſ. κ′ p. 1654. 22. Ὡς δὲ οἱ Αἰολεῖς ἄλλως τῷ β̄ χαίρεσι προτιθέντες τῆ ϱ̄ ἐν τῷ ῥάκος βράκος, ῥοτὸς βροτὸς, ῥυτὴρ βρυτὴρ, ἐν ἄλλοις δηλῆται. Idem ad Il. β′ p. 222. 3. Ὡς δὲ Αἰολικὸν ὁ βροτὸς, δηλῆσιν οἱ παλαιοὶ, φάμενοι, ὅτι προτιθέασιν οἱ Αἰολεῖς τὸ β̄ τῷ ϱ̄, ἡνίκα ἡ ἐφεξῆς συλλαβὴ ἔχει, ἢ τὸ κ̄, οἷον ῥάκος βράκος, ἢ τὸ δ̄, οἷον ῥόδον βρόδον, ἢ τὸ ζ̄, οἷον ῥίζα βρίζα, ἢ τὸ τ̄, οἷον ῥυτὴρ βρυτὴρ, ὁ χαλινός. add. Ioh. Grammat. p. 65. 89. 93. Heſychius: Βρόδα· Αἰολεῖς ῥόδα. Βραδινὰς habet Sappho fragm. 10. p. 42. et βράκεα fragm. 42. p. 68.

Lyc.

Lyc. Schol. Hephaeſt. p. 24. Pau. τὸ δὲ βραδινῶ ἀντὶ τῦ ῥαδινῶ ἐσὶ, πλεονασμῶ τῦ β̄, Αἰολικῶς. Priſcianus 1. p. 13. Baſ. *In β̄ etiam ſolet apud Aeoles tranſire* F *digamma, quoties ab ϱ̄ incipit dictio, quae ſolet aſpirari, vt ῥήτωρ βρήτωρ dicunt, quod digamma, niſi vocali praeponi, et in principio ſyllabae, non poteſt. Ideo autem locum quoque tranſmutauit, quia β̄, vel digamma, poſt ϱ̄ in eadem ſyllaba pronuntiari non poteſt.* Conf. idem Priſcian. d. l. p. 14. Portus Lex. Pind. p. 117. et Spanhem. ad Callim. h. in L. P. 72. Hoc igitur β̄ agit partes digamma, quo Aeoles vſi ſunt pro ſpiritu denſo. Etymol. M. v. ἀναξυρίδες p. 98. 4. huc retulit etiam nomen βρακία, quod dictum eſſe ait pro ῥακία, πλεονασμῶ τῦ β̄, Αἰολικῶς. At hoc nomen haud dubie originem duxit a nomine Hebr. ברך *genu*. v. Bochartius geogr. S. 1, 42. p. 674. To. 1.

redundat — γαμβρὸς gener] Euſtath. ad Il. ε̄ p. 548. 14. καὶ πλεονασμῶ τῦ β̄ διὰ καλλιφωνίαν, ὡς ἐπὶ τῦ γαμβρὸς, καὶ μεσημβρία, καὶ τῶν ὁμοίων, γίνεται. Schol. Theocriti ad Idyl. 1, 15. Τὸ μεσαμβρινόν· τὸ μεσημερινὸν, ἐκ τῦ μεσημερινῦ, ἐκβολῇ τῦ ε̄, καὶ προσθέσει τῦ β̄. Etym. M. p. 221. 7. Γαμβρός· παρὰ τὸ γάμω, γαμηρός· καὶ κατὰ συγκοπὴν [Sylb. p. 12. addi iubet, neſcio an ſine cauſſa, verba τῦ η̄], καὶ πλεονασμῶ τῦ β̄, ἢ παρὰ τὸ γάμος.

βόλιτον — pro βόλβιτον] Phryn. eclogg. p. 156. Pau. Βόλβιτον ὀλίγοι τινὲς λέγσι τῶν Ἀττικῶν· ἀλλὰ τέτο δοκιμώτερον τὸ βόλιτον ἄνευ τῦ δευτέρε β̄. Moeris: Βολίτοις, Ἀττικῶς· βολβίτοις, Ἑλληνικῶς. Herodi. Philet. p. 444. Βόλιτα, οἱ Ἀττικοί· βόλβιτα, οἱ Δωριεῖς. Gregorius p. 55. Βόλιτον οἱ Ἀττικοὶ χωρὶς τῦ β̄ λέγσιν, ὅπερ ἡμεῖς λέγομεν βόλβιτον, ἤγεν τὴν κόπρον· vbi v. Koenius. Etymol. M. h. v. p. 204. 24. 28. autem formam nominis βόλβι-

βόλβιτον tribuit Ionibus, idque extitisse ait e verbis βοὸς λιτὸν, πλεοναςμῷ τῷ β̄. Apud τὲς ὁ Ezech. 4, 12. legitur ἐν βολβίτοις κόπρῳ ἀνθρωπίνης, et Sophon. 1, 17. βόλβιτα.

Boeotice in β̄ transit] Hesychius: Βανῆκας· γυναῖκας· Βοιωτοί. Sic Attici pro γλήχων dixere βλήχων· v. Gregorius p. 16., et quae a nobis supra in litera β̄ dicta sunt.

δνόφος pro γνόφος, auctore Hesychio] Verba eius v. δνοφερὸν sunt haec, Λέγεται γὰρ τοῖς Αἰολεῦσι δνόφος ἀπὸ τῦ δονεῖσθαι τὰ νέφη. Schol. pr. Aeschyli ad Prometh. 570. Τὸ δὲ ὦ δᾶ, ἀντὶ τῦ γῆ, Δωρικῶς· οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν γῆν δᾶν φασὶ, καὶ τὸν γνόφον δνόφον. Idem praecipit Etymol. M. v. Ἀλευάδα p. 60. 8. οἱ γὰρ Δωριεῖς τῆν γῆν δᾶν [v. Theocr. Idyl. 4, 17. 7, 39. et conf. Fabric. ad Sextum Empir. c. mathemm. 9, 2. p. 592.] λέγυσι, καὶ δίαν, ὡς καὶ τὸν γνόφον δνόφον· sed v. γνόφος p. 236. 29. triplicem huius nominis etymologian attingit, παρὰ τὸ κενὸς φάος εἶναι, inquiens, κνόφος, καὶ γνόφος· ἢ παρὰ τὸ νέφω νόφος, καὶ πλεοναςμῷ τῦ γ· [v. Eustath. ad Il. ά p. 145. 36. Il. π́ p. 1064. 9.] ἢ παρὰ τὸ δονεῖν, καὶ νέφος, γίνεται δόνοφος, καὶ ἐν συγκοπῇ δνόφος, καὶ γνόφος. Heraclides apud Eustath. ad Odyss. μ́ p. 1722. προσθεὶς δ' εἰπεῖν, καὶ ὅτι ἀπὸ τῦ νέφος, νόφος, καὶ γνόφος Αἰολικὸν, ὁ ἄλλως δνόφος. Δνοφερῆς est apud Hesiod. Θεογ. 807.: δνοφερὸν apud Hom. Il. ί, 15. π́, 4. Δᾶ habet Aeschylus Agam. 1081,: vbi schol. δᾶ· γῆ, Δωρικῶς· ὅθεν καὶ Δημήτηρ, οἷον γῆ μήτηρ· Eumenn. 844.: vbi schol. δᾶ· ὦ γῆ, Δωρικῶς· ὅθεν καὶ Δαμάτηρ· et Eurip. Phoenn. 1314. Vnde Ceres vocatur Δηὼ ap. Theocr. Idyl. 7, 3.

Eustathius sibi hic non constat] Immo sibi constat. Nam ad Il. σ́ p. 1160. 15., auctore, vt videtur, Aelio Dionysio, haec praecipit, Ἐν δὲ Ῥητορικῷ Λεξικῷ

Λεξικῷ Αἰλίῳ Διονυσίῳ Φέρεται καὶ ὄλιον τὸ ὀλίγον· φησὶ γὰρ, ὀλίγον· τὸ δὲ ὄλιον, ἢ βάρβαρον [Etymol. M. v. ὀλίος p. 621. 51. tradit, Tarentinos hac vocabuli forma vſos eſſe], ἢ Ἰακόν· τῇ δὲ ὄλιζον ἡ χρῆσις καὶ παρὰ Λυκόφρονι [Caſſandr. 627.]. Δοκεῖ δὲ ἡ λέξις Αἰολίων εἶναι· διὸ καὶ προπαροξύνεται τὸ ὄλιζον, ἐ τονέμενον κατὰ τὸ ὀλίγον. Ex iis, quae ab Etymol. M. v. δίασμα p. 270. 26. traduntur, ὄλιζον poſſet dictum eſſe Aeolice pro comparatiuo ὄλισσον. Sed ad Odyſ. ι p. 1643. 1. attulit Euſtathius Heraclidis de hac vocabuli forma ſententiam, Ἔτι ἰσέον καὶ, inquiens, ὅτι τὸ ὀλίγον, ὀλίζον καθ' Ἡρακλείδην Ἰωνές φασιν οἱ νεώτεροι, τῷ ζ ἀντὶ τῆ γ χρώμενοι, καὶ τὸ μὲν φύγω φύζω λέγοντες, τὸ δὲ πέφυγα, καὶ πεφυγὼς, πέφυζα, καὶ πεφυζώς. Ἐρεῖ δέ τις, φησὶν, ἔτω καὶ ἐκ τῆ φυγῶ φυγήσω πεφυγηκότες γενέσθαι τὸ πεφυζότες, ἐξαιρεθείσης τῆς μέσης συλλαβῆς, καὶ τῆ γ τραπέντος εἰς ζ· ὃ γίνεται καὶ ἐν τῷ φυγὴ φύζα· et ad Il. β′ p. 329. 14., aliorum grammaticorum praeceptionem ſequutus, haec notauit, Θετταλοὶ γὰρ, φασὶ, τὸ μικρὸν ὄλιζον καλῆσι. Φύζα, pro φυγὴ, legitur apud Homerum in vtroque carmine, vt Il. ι, 2. ξ′, 140. Odyſ. ρ′, 438.

Ad p. 35. *ex* גמל *κάμηλος*] Heſychius: Γαμάλη· κάμηλος, παρὰ Χαλδαίοις. Sic pro ὀγδοηκονταέτει in epigr. Simonidis fragmm. p. 157. Vrſin. legitur ὀκδωκονταέτει.

redundat ab initio] Γέντο ita legitur apud Hom. Il. ν′, 25. 241. σ′, 476. 477., et apud Callim. h. in Cer. 44.: ad quem locum Spanhemius obſeruat, etiam Apollon. Rhod. 4, 225. eo vſum eſſe, additque intellegenter haec: *Rationem vero formati huius verbi* γέντο *pro* ἔλαβεν, *ab* ἕλω, *vnde* ἕλετο, *ac per ſyncopen* ἕλτο, *docent grammatici, vt Etymologi auctor* [v. γέντο p. 226. 9.], *et haud vno loco* [ad Il. ι p. 756. 31. ν′ p. 918. 26. Odyſ. χ′ p. 1934. 30.] *Euſtathius: de quo tamen*

tamen an fides continuo iis haberi debeat, et in hac voce γέντο *pro* ἔλαβεν, *non lateat forte aliquis antiquus, et alias obſoletus, qualium magna ſeges, verbi, unde formatum ſit eo ſenſu illud* γέντο, *vſus, aliis ſagacioribus diiudicandum relinquimus.* Et Erneſtius quidem ad Callim. d. l., praeeunte Clarquio ad Il. Ψ, 43., docuit, γέντο ductum eſſe ab antiquo verbo γέννομαι, vel γένομαι, quod ſignificarit idem, quod λαμβάνω. Heſychius: Γέννε· Κύπριοι, καὶ λαβὲ, καὶ κάθιζε. In primis vero digna ſunt, quae apponantur a nobis, Euſtathii verba ad Il. π' p. 1064. 7. Λέγει δὲ ὁ αὐτὸς [*Heraclides*], ὡς καὶ οἱ Ἠπειρῶται προστιθέασι καὶ αὐτοὶ τὸ γ̄ ταῖς λέξεσι, τὸν δεῖπον γδεῖπον λέγοντες· ὅθεν ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης [Il. ή, 411. Odyſ. ό, 180. coll. v. 191]· καὶ ἀπὸ τῆ νέφος καὶ γνέφος. Λέγει δὲ καὶ ἐν τῇ γνώμῃ πλεονάζειν τὸ γ̄, ὡς ἀπὸ τῆ νοῶ νοήσω νώμη, καὶ γνώμη· ἔτω δέ πως καὶ ὁ παρὰ τῷ κωμικῷ [Ariſtoph. Eccleſſ. 254.] γλάμων, πλεοναςμὸν ἔχει τῆ γ̄ [Lyſias 14. p. 536. To. 1. Reiſq.]· λήμη γὰρ, καὶ ἐκεῖθεν λήμων, ὁ λημῶν τὰς ὀφθαλμὰς, καὶ πλεοναςμῷ τῆ γ̄, καὶ συςολῇ, γλάμων. Eadem ab eo praecipiuntur ad Odyſ. μ' p. 1722. 42. add. Moeris v. γλαμῶσα. Sed literam γ̄ in nomine γοῖνος, aliiſque ſimilibus, notam digamma Aeolici eſſe, recte putant grammatici doctiſſimi: quo in numero fuit Salmaſius ad inſcript. Herod. p. 48.

ἀγνοέω — *ex* νοέω] Etymol. M. p. 12. 6. Ἀγνοῶ, παρὰ τὸ νοῶ, καὶ πλεοναςμῷ τῆ γ̄ γνοῶ, καὶ μετὰ τῆ ςερητικῆ ἃ ἀγνοῶ· — ἐδὲ μιν Ἥρη Ἠγνοίησεν [Il. ά, 556. f.] —. ἔτως Ὡρίων. Sic μετάγνοιαν eſt apud Sophocl. Electr. 582.: vbi ſchol. Μετάγνοιαν· ἀντὶ τῆ μετάνοιαν, τετέςι, μεταμέλειαν· ἄνοια ἡ συντελὴς ἀφροσύνη· ἄγνοια δὲ ἑνός τινος πράγματος. Μετάνοια δὲ, καὶ μετάγνοια, ταυτὸν, πλὴν ὅτι τὸ μέν ἐςιν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κοινοῖς, τὸ μετάνοια· τὸ δὲ μετάγνοια παρὰ τοῖς ποιηταῖς.

Sic Attici, omninoque Graeci veteres, pro γίνομαι, et γινώσκω, inserta litera γ̄ [v. Etymol. M. v. γινώσκω p. 231. 35. et v. γίνεται p. 232. 30.], dixere γίγνομαι, et γιγνώσκω. v. nos ad Aeschin. Socr. 1, 10. 2. Sic ἐρίγδουπος Hom. Il. ή, 411. pro ἐρίδουπος. v. Ioh. Grammat. p. 83.

Aeolice ante χ̄ — *interseritur*] Πλαχθεὶς est apud Pindar. Nemeonn. 7, 55., sed πλαγχθεὶς habet Hom. Il. ξ, 120.: apud quem Il. α, 46. etiam ἔκλαγξαν legitur. v. Etymol. M. v. κλαγγηδὸν p. 516. et v. πλάγχθη p. 674. 14. Sed forma praeteriti ἔκταγκα sumta est e Caninii Ἑλληνισμῷ p. 261. Cren.

gnatus — gnauus] Eiusdem generis sunt *gnotus*, et *gnobilis*, pro *notus*, et *nobilis*. v. Laurenbergius Antiquar. hh. vv. p. 199. In editionibus libelli Lipss. primis, et Batauis, addita leguntur haec, γλῶσσα *ex* לשון *lingua*.

αἴα] Legitur ap. Hom. Il. γ, 243., vt αἶαν apud Aeschyl. Prometh. 302. v. Etymol. M. v. αἴα p. 27. 7. et Gregor. p. 209. Exempla, *lac ex* γάλα, *rana ex* γρῦν, debentur Caninio Ἑλλην. p. 26., apud quem legitur γεγρὺν, ύνος, *rana*. At primus nominis casus est γέρυνος, quo significatur μικρὸς βάτραχος, auctore Stephano Byzant. v. Βιθυνία p. 224.: vbi v. Bercquelius. Alii enim scribunt γύρινος, vel γέρινος. v. Eustath. ad Odyss. τ' p. 1864. 6.

in medio, Boeotice] Hesychius: Ἴωγα· ἔγωγε· Βοιωτοί. recte. v. Aristoph. Acharnn. 898. Ἰωγα habet Corinna apud Apollon. Dysc. exc. grammat. p. 421. De forma vocabuli ὀλίος, quod non extat in editt. Lipss. primis, et Batauis, supra dictum est. Sic Aeoles, etiam Dores, e multis verbis, vt καγχάζω, ἴυγξ, φόρμιγξ, φάρυγξ, aliisque, literam γ̄ sustulerunt. vid. Metarius p. 141. 305. Tollius ad Longin. 10, 2. p. 78. Doruillius ad Charit. p. 660. Amstel.

Φάρυ-

Φάρυγος, pro φάρυγγος, legitur ap. Theocr. Idyl. 24, 28.

Aeoles — δ mutant in β] Etymol. M. v. βλὴξ p. 200. 27., et ex eo Phauorinus: Βλὴ, Αἰολικῶς, τὸ δέλεαρ. Οἱ Αἰολεῖς τὸ δ εἰς β τρέπουσι· τὲς γὰρ δελφῖνας βελφῖνας φασὶ, καὶ τὲς Δελφὲς Βελφές. Οὕτως ἔν δέλεαρ βέλεαρ, καὶ κατὰ συγκοπὴν, καὶ συναλοιφὴν, βλὴξ πεποίηται. Οὕτω καὶ Βοιωτοὶ ποιῶσι.

in Orat. c. 45.] Et Quinctil. 1, 4. 15. Gloss. vett. *Duonus* ἀγαθός. v. Laurenbergius Antiquar. h. v. p. 144.

κρήγυον] Hoc vocabulum, de quo Portus in Lexico Dorico adiri, si videtur, potest, significat proprie omnino *id, quod voluptate animum perfundere queat.* Eustath. ad Il. α p. 60. 27. εἰ δὲ, ὡς τοῖς πλέοσι δοκεῖ, κρήγυον ληφθείη τὸ ἡδὺ, καὶ, ὡς ἡ ἐτυμολογία λέγει, τὸ ἡδῦνον τὸ κῆρ, ἤγουν τὴν ψυχὴν, κεῖται καὶ ἔτω τὸ ἀντιζυγὲν πρὸς τὰ κακὰ, ἤγουν τὸ ἐσθλόν. Sed quia animus bono in primis, et vero, delectari solet: factum est, vt κρήγυον poneretur, et de *bono*, et de *vero*. Certe in Etymol. M. p. 537. 23. hoc vocabulo, et τὸ ἀγαθὸν, et τὸ ἀληθὲς, significari traditur. Et de *vero* quidem legitur apud Theocr. Idyl. 20, 19. Helladius Chrestom. p. 12. Meurs. Ὅτι κρήγιον [f. κρήγυον] τὸ ἀληθὲς εἴρηται, καρέγγυόν τι ὄν· οἱ γὰρ ἀληθῶς τι πράττειν μέλλοντες, ἐγγυῶνται τῦτο τῇ κεφαλῇ κατανεύοντες· οἱ δὲ κρήγιον [f. κρήγυον], ἀ τὸ ἀληθὲς, ἀλλὰ τὸ ἀγαθὸν, σημαίνειν φασὶ, καρήγιον [f. καρήγυον] ἐτυμολογῦντες, οἷον ἡδῦνον τὸ κῆρ, τετέσι, τὴν ψυχὴν· ἡδύνειν γὰρ πέφυκε τὴν ψυχὴν τὸ ἀγαθόν. Etymol. M. h. v. p. 537. 23. Κρήγυον, τὸ ἀληθὲς, καὶ ἀγαθόν· παρὰ τὸ κῆρ, ἡ ψυχὴ, καὶ τὸ ἡδύ, γίνεται κηρήδιον [f. κηρήδυον], τὸ τῷ κέαρ ἡδύ, καὶ προσηνές· ὃ ταυτόν ἐστι τῷ θυμῆρες· καὶ συγκοπῇ, καὶ τροπῇ τῦ δ εἰς γ, γίνε-

γίνεται κρήγυον, τὸ τὴν ψυχὴν ἡδύνον. Etiam in Gloſſario Heſychii pro κρήγιον interpretes eius omnes κρήγυον reſcribendum eſſe cenſent, vt in Hippocratis libris Foëſius. v. Lex. eius Hippocr. h. v. Caeterum pro κηρήδυον in editt. Lipſſ. primis legitur κηρήδυνον — *cor iucundum.*

Aeoles pro δ *habent* ζ] Etiam Dores. Etymol. M. v. ζυγὸς p. 411. 54. Ζυγός· παρὰ τὸ δύο ἄγειν· καὶ ἐν συγκοπῇ δυγὸς, καὶ ζυγός· οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ δ εἰς ζ τρέπουσιν. vid. Plato Cratyl. 31.: vbi Socrates, Οἶσθα, inquit, ὅτι οἱ παλαιοὶ οἱ ἡμέτεροι τῷ ἰῶτα, καὶ τῷ δέλτα, εὖ μάλα ἐχρῶντο· καὶ ἐγχ ἤκιστα αἱ γυναῖκες, αἵπερ μάλιστα τὴν ἀρχαίαν φωνὴν σώζουσι· νῦν δὲ ἀντὶ μὲν τοῦ ἰῶτα, ἢ ε, ἢ ἦτα, μεταῤῥέψασιν, ἀντὶ δὲ δέλτα ζῆτα, ὡς δὴ μεγαλοπρεπέστερα ὄντα. Sic ζορκάδες, pro δορκάδες, *caprae*, Herodo. 4, 192.: ζορκος, pro δορκὸς, Callim. h. in Dian. 97.: ζόρκες Nicand. Therr. 142. Euſtath. ad Il. χ΄ p. 1259. 61. ἡ δ' αὐτὴ [δορκὰς], καὶ δόρκων, καὶ ζορκων δὲ, μεταχωρήσει ἐθίμω τοῦ δ εἰς ζ. Sic ἀῤῥίζηλον, pro ἀῤῥίδηλον, Hom. Il. β΄, 318. Euſtath. ad Il. ά p. 153. 24. Ἰσέον δὲ, ὅτι ὁ μόνον τὸ ζ εἰς δ μεταπιεῖται, ὡς ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, καὶ ἐν τῷ ἐῤῥίζωμαι ἐῤῥισθω, καὶ τοῖς ὁμοίοις Δωρικοῖς, ἀλλὰ καὶ ἔμπαλιν τὸ δ εἰς ζ, ὡς ἐν τῷ ἀῤῥίδηλος, ἀῤῥίζηλος, αὖθις· [v. Etymol. M. v. ἀῤῥίζηλος p. 142.] καὶ ἐν τοῖς εἰς ξε λήγουσιν ἐπιῤῥήμασιν. Ὡς γὰρ ἔστι τὸ οἴκαδε, ἔτω καὶ Ἀθήναδε, Θήβαδε, ἔραδε τὸ εἰς ἔραν, ἤτοι γῆν· τροπῇ δὲ τοῦ δ γέγονεν Ἀθήναζε, ἔραζε, τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐν τοῖς ὁμοίοις. Tota autem illa grammatici obſervatio longior eſt, quam vt repeti a nobis hoc loco poſſit, ſed digna tamen, quae inſpiciatur ab rerum grammaticarum ſtudioſis.

ζαβάλλειν *etc.*] Ioh. Grammat. p. 91. Baſ. de dial. Aeol. Ἀντὶ δὲ τοῦ δ τὸ ζ, διαβάλλειν ζαβάλλειν, διανυκτὸς ζανυκτός. Locus Hilarii, vbi διάβο-

λος

λος appellatur *zabolus*, extat p. 284. edit. Basil. A. C. 1570.: vt *zabulus* apud Lactant. de mortt. persecc. 16, 5. 10. Quoniam vero Torrentio tum, quum Suetonium animaduersionibus illustraret, nulla exempla in promtu erant, vbi δια in ζα commutatum esset: assentiri [ad Suet. Claud. 10.] Brissonio dubitauit, qui *zaeta*, siue *zeta*, cum apud Plinium in epistolis [2, 17. 12. 20.: vbi v. interpp.], tum etiam apud Lampridium in vita Elagabali [c. 30. f.: vbi v. Salmasius p. 195. b Paris.], pro *diaeta* reponi debere contenderat. Verum exemit iam ea de re dubitationculam cunctis Spanhemius ad Callim. h. in Dian. 97. et dissert. 13. de praestantia, et vsu, numm. p. 582. To. 2. Conf. Museum Veron. p. 128. et, quae ibi laudatur, praefatio ad Hilarii opp. edit. Veron.: Meursius Crit. Arnob. p. 107. et Muncquerus ad Fulgent. p. 751. Stauer. Lex. MS. Coislin. apud Montefalc. Catal. bibl. Coislin. p. 600. Ζάκορος, ὁ τῷ νεῷ ἐπιμελόμενος· κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν· τὸ δὲ ζα ἐκ ἔστιν ἐνταῦθα ἐπίτασις, ἀλλ' ἀντὶ διὰ προθέσεως, ἵν' ᾖ διάκονος [l. διάκορος]. Ζακόρης legitur apud Polyaen. 2, 3. 8., et ὑποζάκορος apud Herodo. 6, 134. f. Ζάπλουτοι vsurpauit idem Herodo. 1, 32.: quo tamen in vocabulo ζα esse ἐπιτατικὸν, praecipitur in Etymol. M. v. ἀθρέμβολα p. 142. 10., sed v. ζάθεος p. 407. 7. ζάπλουτον pro διάπλουτον dici traditur. Sic etiam ζαχρεῖος est *valde egens*, Theocriteum vocabulum [Idyl. 25, 6.], sed in vulgatis Lexicis, Porto auctore, praetermissum. Vid. eius Lex. Doric. omnino. Caeterum vt appareat, veteres grammaticos hac in re eandem cum recentioribus sententiam sequutos esse: non piget Etymol. M. verba v. ζάκοτος p. 407, 16. a Porto, posteaque etiam a Metario, allata, hic apponere: Ζάκοτος, ὁ ἄγαν ὀργίλος, ὁ μεγαλόκοτος· κότος γὰρ ἡ ὀργή· ἡ διὰ πρόθεσις ἔστιν, ὅτε ἐπίτασιν σημαίνει, καὶ τρεπομένη ὑπὸ

Αἰολέων, γίνεται ζα. ὡς τὸ διαφλεγής, ζαφλεγής· καὶ ἁπλῶς τὸ διὰ, εἴτε πρόθεσιν σημαίνει, εἴτε μόνας συλλαβὰς, τρέπεται εἰς ζα· καὶ τὴν καρδίαν καρζὰν φασί· καὶ τὸ διαμενὴς, ζαμενής. Idem v. ζάκορος p. 407. 23. Ζάκορος, νεωκόρος, ἤγουν ἡ διακονοῦσα περὶ τὸ ἱερόν — τὸ δὲ ζα ἐνταῦθα οὐκ ἔστιν ἐπιτατικὸν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς διὰ προθέσεως, ἵν' ᾖ διάκορος, καὶ Ἀττικῶς, καὶ Αἰολικῶς. Ζάκορος, vt nomen proprium, legitur apud Lysian 6. p. 256. To. 1. Reisq., qui pro eo Ζώπυρος restituendum esse putabat. Sic fuere, qui Ζεὺς Aeolice dictum esse crederent pro Δεύς· v. Etymol. M. v. ζεὺς p. 409. 3.: vnde extitisset Lat. *deus*. v. Rycquius in de Capitol. c. 13. p. 163.

Dorice, et Aeolice, mutatur in Ϝ] Ψύθος est apud Aeschylum Agam. 486. et Callim. fragm. 184. Bentl., vbi tamen Hemsterhusius praeferebat ψυθές· ψύθη habet Aeschyl. Agam. 1098. v. Etymol. M. v. ψύθος p. 819. 13. Eustathius ad Il. *i* p. 773. 32. Αὐτὸς δὲ [*Heraclides*] ἐκ τοῦ ἔδω φησὶ γενέσθαι κατὰ Δωριεῖς τὸ ἔθω, οἱ καὶ τὸν μαθὸν — μαθὸν λέγουσι, καὶ τὸ ψεῦδος ψύθος· add. ad Odyss. ζ′ p. 1562. 4.: et ad Odyss. σ′ p. 1841. 23. Ἀρέσκει δὲ τοῖς παλαιοῖς ἡ μετάθεσις τοῦ Ϝ, καὶ τοῦ δ, εἰς ἄλληλα, Αἰολέων εἶναι, οἷον τὸ ἀδὴν ἀϝδὴν [v. Phrynich. eclogg. p. 76. Pau.], ἐξαδενῶ ἐξαϝδενῶ, μήδω μήθω, δάσος θάσος [v. Etymol. M. v. ἀδέτερον p. 640. 18.].

προμηθὴς] Vt, ἐπιμηθὲς, pro ἐπιμηδὲς, apud Theocr. Idyl. 25, 79. v. Portus Lex. Doric. h. v. Caeterum pro litera δ multis in verbis substituta reperitur litera λ, vel τ. Sic Pergaei pro δάφνη dixere, Hesychio auctore, λάφνη· et apud Theocritum Idyl. 25, 230. τηϋσίως legitur pro δηϋσίως. Etymol. M. p. 758. 1. Τηϋσίη, ἡ ματαία· τροπῇ τοῦ δ εἰς τ, καὶ τοῦ ε εἰς η· δευσίη γάρ ἐστιν ἡ ἔκλυτος, παρὰ τὸ δεύω· τὸ ὑγρὸν, καὶ ἔκλυτον, νοεῖται. Attici autem

pro

pro ἐνδελέχεια, quam ſcripturam vocabuli Lucianus iudic. vocall. p. 49. To. 1. Graeu. probat, ſcripſere ἐντελέχεια. v. Gregor. p. 67. ſ. Sed apud Thuc. 1, 64. Ἄφυτις Ioniee pro Ἄφυδις ſcriptum legi, ſcholiaſtes ad eum locum animaduertit, Ἰωνικῶς δὲ, inquiens, εἶπεν Ἀφύτιος· ἔδει γὰρ διὰ τῦ δ̄.

Ad p. 36. δάκρυμα *lacryma*] Hoc nomen in editt. Lipſſ. primis non extat. Feſtus p. 277. Gothofr. Dacrimas *pro* lacrimas *Liuius ſaepe poſuit, nimirum quod Graeci appellant* δάκρυα. *Item* dautia, *quae* lautia *dicimus, et dantur legatis hoſpitii gratia.* Δάκρυμα eſt vocabulum Herodoteum. v. Portus Lex. Ionic. h. v. Reliqua nominum Latinorum exempla etiam Metarius p. 379. attulit. Veteres autem Latini pro *d* poſuere *r*, vt *aruenas, aruentores, arfines, aruolare*, pro *aduenas, aduentores, adfines, aduolare:* v. Priſcian. 1. p. 27. Baſ.: *aures* pro *audes*. v. Lactant. de opif. dei 8, 8. et Laurenb. Antiquar. p. 376.

ὕδωρ *ex* ὕω] Euſtath. ad Il. ά p. 106. quum attuliſſet nomina ἐτιδανὸς, ἐχδοπὸς, πολυδίψιος, aliaque, in quibus redundaret δ̄, καὶ τὰ ἀπὸ τῦ ὕω, inquit, γενόμενον ὕδωρ, καὶ τὸ ἀνέρος ἀνδρὸς, καὶ ἕτερα. Sic ἀδδεὲς, pro ἀδεὲς, Hom. Il. Θ́, 423.: ὑποδδείσας, pro ὑποδείσας, Heſiod. Ἀσπ. 98.

redimo, redundo] Haec verba in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, deſunt.

μόλιβος *pro* μόλιβδος] Etymol. M. p. 590. 8. Μόλιβος, καὶ μόλυβδος· εἰ μὲν ἰ ἐξὶν, τὸ δ ἐκ ἐξίν· — ἐὰν δὲ τὸ ῡ, τὸ δ̄ —. Euſtath. ad Il. ὡ p. 1340. 29. Ἰσέον δὲ, ὅτι τὴν παραλήγουσαν τῦ μόλυβδος διὰ τῦ ῡ προέφερον οἱ ἀρχαῖοι, ὡς καὶ τῦ βύβλος. Αἴλιος γὰν Διονύσιος φησὶν, ὅτι μόλυβδος διὰ τῦ ῡ, καὶ δ̄. — Ἐν δὲ τῷ, μόλιβος ὥς, ἐτράπετ' αἰχμὴ [Il. λ́, 237.], διὰ μέτρον, φασὶν, ἔτω γέγραπται· ἐπεὶ καὶ Ἴωνες ὁμοίως Ἀττικοῖς μόλυβδον λέγουσιν. Certe

ita ſcriptum legitur in libris Herodoti 3, 56., et Thucydidis 1, 93. Vnde viri docti, vt Ducquerus ad Thuc. d. l. et Veſſelingius ad Diod. Sic. p. 125. To. 1., recte tuiti ſunt ſcripturam codicum veterum in λέξεσι Moeridis, Μόλυβδος, Ἀττικῶς· μόλυβος, Ἑλληνικῶς· vbi v. interpp. Caeterum verba, *Sic* exuo *ex* ἐκδύω, in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, non leguntur.

αἰνὸς *ex* δεινὸς] Vid. Gregor. p. 209., et Ioh. Grammat. p. 79., cuius tamen in libris εἰνὸς legitur pro αἰνός.

item δ — *Ion.* — *abiicitur*] Etymol. M. v. Ἀϊδί p. 42. 18. τὰ εἰς δος λήγοντα ὀνόματα ἀπὸ βαρυτόνων, εὑρίσκομεν παρ' Ἴωσι καθ' ὑφαίρεσιν τοῦ δ λεγόμενα· οἷον μήνιδος μήνιος, Πάριδος Πάριος. v. Metarius p. 109. Etymol. M. v. νέηλυς p. 599. 36. Εἰ δὲ ἀπὸ ἄλλων τινῶν εἰσὶ σύνθετα, διὰ τοῦ δος κλίνονται· οἷον ἔπηλυς ἐπήλυδος, νέηλυς νεήλυδος· σημαίνει δὲ τὸν ξένον.

κνίδη — *vrtica*] Hoc exemplum ſumtum eſt e Caninii Ἑλληνισμῷ p. 25. Et Euſtathius d. l. Heracliden praecepiſſe docet, Dores pro μαδὸς dixiſſe μασθὸς, non μαδὸς pro μαζός. Conf. idem ad Il. χ' p. 1258. 56.

ἕδος — *colloco*] Etymol. M. p. 316. 56. Ἕδος, ἡ καθέδρα· παρὰ τὸ ἕζω, τὸ καθέζομαι, κατὰ τροπὴν Δωρικὴν τοῦ ζ εἰς δ, οἷον ζυγὸς δυγὸς, καὶ ζωμὸς δωμός. Idem p. 466. 35. Ἰδρύω, ἐκ τοῦ ἵζω, τὸ καθίζω, γίνεται ἵδω, τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ, Αἰολικῶς, ὡς δυγὸς ζυγός.

Mezentius — *Medentius*] Priſcian. 1. p. 29. Baſ. *Quamuis in multis veteres haec quoque mutaſſe inveniantur, et pro* ū u, *pro* ζ *vero, quod pro* ſſ *coniunctis accipitur,* s, *vel* d, *poſuiſſe, vt* fuga, murrha, *pro* φυγή, μύρρα, Sagunthum, maſſa, *pro* Ζάκυνθος, μᾶζα, odor *quoque* ἀπὸ τοῦ ὄζειν, Sethus *pro* Ζῆθος, *dicen-*

dicentes, et Medentius *pro* Mezentius [v. Priſcian. 1. p. 18.].

Lacedaemonii — in duplex $\overline{\delta}$] Etymol. M. p. 447. 41. Θερίδδειν ἀντὶ τῦ θερίζειν, Βοιωτικῶς, παρὰ Ἀριστοφάνει. vid. Acharnn. 946.: ſed ibi ſignificat *metere*. Etymol. M. p. 573. 21. Μάδδα, ἀντὶ τῦ μάζα, Δωρικῶς· ἀπὸ τῦ μάττειν. Sed ab ſchol. Ariſt. ad Acharnn. 732., et in Suidae Lexico v. μάδδαν, et v. μάζα, forma nominis μάδδα tribuitur Megarenſium linguae, et recte quidem. v. Ariſtoph. Acharnn. 732.: vbi v. 734. Megarenſis quidam dixit χρήδδετε pro χρήζετε, vt Lyſiſtr. v. 82. legitur γυμνάδδομαι pro γυμνάζομαι· v. 94. μυσιδδέτω pro μυθιζέτω· et v. 1078. μυσίδδειν pro μυθίζειν· v. 206. ποτόδδει pro προσόζει· v. 1315. θυρασαδδῶν, et παδδῶν, pro θυρασζσῶν, et παιζσῶν. Sed Valquenarius ep. ad Roeuer. p. 75. pro παδδῶν ibi reſcribendum eſſe παλλῶν cenſebat: ſed ad Theocr. p. 275. probabat coniecturam Heringae pro καὶ παδδῶν reponentis κ' εὐαδδῶν· qui idem Valquenarius plura huius formae Laconicae verborum exempla attulit ep. ad Roeuer. p. 71. ſſ.

antiqui pro ζ — $\overline{\sigma}$] At Priſcianus, cuius verba paulo ante attulimus, loquitur de Latinis, non Graecis, veteribus. Nam ex iis, quae ab Euſtathio ad Il. β' p. 228. 28. diſputata ſunt, cognoſcitur, Graecos veteres dixiſſe Ζμύρναν, et ζμικρὸν, quibus in vocabulis Graeci poſteriorum temporum pro litera ζ literam $\overline{\sigma}$ ſubſtituerint.

Tarentini mutant ζ *in* $\overline{\sigma\sigma}$] Euſtath. ad Il. κ' p. 824. 27. Περὶ δὲ τῦ ἀπονίζεσθαι — φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὡς οἱ Ταραντῖνοι τὰ εἰς ζω λήγοντα ῥήματα βαρύτονα διὰ δύο σίγμα προφέρεσιν, οἷον σαλπίζω σαλπίσσω, λακτίζω λακτίσσω, φράζω φράσσω· ὅπερ ἡ Κόριννα φράττω λέγει Βοιωτικῶς. Idem ad Odyſſ. κ' p. 1654.

23. Λέγει δὲ Ἡρακλείδης καὶ ὅτι Ταραντίνων τὰ εἰς ζω λήγοντα βαρύτονα ῥήματα, ὧν ὁ παρακείμενος, καὶ ὑπερσυντέλικος, διὰ τῶ κ ἐκφέρονται, φραζόντων ἐν δυσὶ σίγμα· οἷον σαλπίζω σαλπίσσω, λακτίζω λακτίσσω. Οὕτω δὲ καὶ φράζω φράσσω, τὸ λέγω· ἔνθεν Κόρινναι ἡ μελοποιὸς φράττω ἔφη, ἐν δυσὶ τ Βοιωτικῶς.

Attici in ττ] Gregor. de dialecto Attica ſ. 83. p. 67. Τὸ συρίζειν συρίττειν, καὶ τὸ ἁρμόζειν ἁρμόττειν, καὶ το σαλάζειν σαλάττειν· vbi v. Koenius, qui eadem horum verborum forma Boeotorum quoque ſermonem vſum eſſe docet. Conf. Valquen. ep. ad Roeuer. p. 71.

Dores in ξ] Haec verba in editt. Lipſſ. primis omiſſa ſunt. et recte quidem. nam Dores ſupra vidimus etiam in hoc verborum genere pro ζ poſuiſſe σδ· ſed in futuro eorum, et aoriſto primo, litera ξ vſi ſunt pro litera σ. v. Valquen. d. l. p. 65. ſſ.

Lat. muſſo *ex μύζω*] Immo ex *μύσσω*, quae fuit forma verbi Aeolica. v. Etymol. M. v. ἀμύσσω p. 88. 15. Atque hoc ipſum dicendum eſſe videtur de caeteris huiuſmodi verbis Latinis: quum conſtet, Latinos antiquiſſimos in fingenda lingua ſua ſequutos eſſe maxime Aeolicam linguam. Caeterum non neſcimus, etiam a Priſciano 1. p. 18. Baſ. praecipi, verba Latina in ſyllabas *iſſare* exeuntia originem ſuam debere Graecis verbis, in ſyllabas ἴζειν deſinentibus. nam, *Quin etiam* s *ſimplex*, inquit, *habet aliquam cum ſupra dictis cognationem. vnde ſaepe pro* Z *eam ſolemus geminatam ponere*, *vt* patriſſo *pro πατρίζω*, pitiſſo *pro πιτίζω*, maſſa *pro μάζα*.

Ad p. 37. *verbis in ύω*] Haec quoque obſeruatio, eiuſque exempla, huc tranſlata ſunt e Caninii Ἑλληνισμῷ p. 35. Cren. At *μύζω* eſt forma verbi diuerſa a verbo *μύω*, et forma verbi *ἐρπύω* haud ſcio, an nuſquam reperiatur. Etymol. M. p. 593. 38. Μύζειν· τὶ μύ-

τί μύζεις; Ἀριστοφάνης· παρὰ τὸ μύω μύζω, ὡς τρύω τρύζω· σημαίνει δὲ τὸ θηλάζω.

pro θ — *est* δ, *etiam* τ] Etymol. M. v. ἔελδωρ p. 317. 17. Ἔστιν ἔλδω τὸ ἐπιθυμῶ· — παρὰ τὸ θέλω, τῆ θ τραπέντος εἰς δ, κατὰ Μακεδόνας, καὶ ὑπερθέσεως γενομένης· οἷον θέλω, δέλω, ἔλδω, καὶ ἔλδομαι· καὶ ἐκ τῆ ἐθέλω, ἐδέλω, καὶ ὑπερθέσει ἐέλδω. Sic Attici veteres κολοκύντην dixere pro κολοκύνθαν. v. Gregor. p. 68. et ibi Koenius.

pro σ *Laconice ſumitur* τ] Choeroboſcus, et Orus, apud Etymol. M. p. 714. 29. Σίσυφος, κύριον· τὸ θεὸς οἱ Λάκωνες [v. Athen. 8, 16. p. 362. F] σιὸς λέγουσιν. Ἀπὸ ἓν τῆ σιὸς, καὶ τῆ σοφός, γίνεται Σιόσσοφος, καὶ Σίσυφος, οἱονεὶ καθάπερ θεὸς. Euſtathius ad Il. ζ′ p. 631. 41. Τὸ γὰρ Σίσυφος ταὐτὸν, κατὰ τὰς παλαιὰς, δύναται τῷ θεόσοφος· vbi hanc nominis σιὸς formam tribuit linguae omnium Peloponneſiorum, ſed ad Odyſ. λ′ p. 1702. 1. ea omnino Dorienſes vſos eſſe ait, vt Gregor. p. 137., apud quem pro σεὺς reponendum eſſe videtur σιὺς, vt apud Ioh. Grammat. p. 85. σιὸν pro σεόν. Lactantius autem inſtitutt. diuinn. 1, 6. 7. eadem oſtendit Aeolios delectatos eſſe. Sic σιὰν, pro θεὰν, apud Ariſt. Lyſiſtr. 1324.: Ἀσανᾶν, pro Ἀθηνῶν, ibid. 979.: Ἀσαναίως, pro Ἀθηναίως, ib. 1246. 1252.: Ἀσάναν, pro Ἀθήνην, ib. 1303.: μυσιδδέτω, pro μυθιζέτω, ib. 94.: μυσίδδειν, pro μυθίζειν, ib. 1078.: σίγειν, pro θίγειν, ib. 1003.: σέλει, pro θέλει, et σέτω, pro θέτω, ib. 1082. ſ.: παρσένε, pro παρθένε, ib. 1265. Conf. Salmaſius in de Helleniſt. p. 367. et Valquenarius ep. ad Roeuer. p. 73. ſ. Iones autem θ mutarunt in σσ· vt, βυσσὸν, pro βυθὸν, Herodo. 2, 28. 3, 23.: v. ſchol. Ariſt. ad Rann. 138. p. 136. Baſ.: ἀβύσσους, pro ἀβύθους, et ἄβυσσοι, pro ἄβυθοι, Herodo. 2, 28. Conf. Etymol. M. v. βυθὸς p. 217. 18.

Aeolica

Aeolice mutatur in $\overline{\varphi}$] Eustath. ad Il. ά p. 101. f. Αἰολικὴ δὲ λέξις κατὰ τὰς παλαιὰς, τὸ φῆρες ἀντὶ τοῦ θῆρες, ὡς Αἰολέων ἔτω λεγόντων. Ἰστέον δὲ, ὅτι ὁ τοῦ $\overline{\vartheta}$ μετάληψις εἰς τὸ $\overline{\varphi}$ καὶ Ἀττικῆς ποτε διαλέκτου ἐστίν. Ἐκεῖνοι γὰρ τὸ θλᾶν, φλᾶν [Theocr. Idyl. 5, 148. φλασῶ, et v. 150. φλάσαιμι] λέγουσι· τὸ μέντοι φλίψεται τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ [ῥαψ. ρ', 221.], καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ ἐν Ἀδωνιαζούσαις [Idyl. 15, 76.: vbi Valquenarius e cod. Vatic. et Eustath. pro θλίβεται restituit φλίβεται. bene. At Eustathius ibi haud dubie legit θλίψεται, etiam Casaubono iudice. vid. Valquen. annott. p. 371.], Αἰολικὸν καὶ αὐτό. Gregor. de dial. Aeolica p. 289. Ἀντὶ δὲ τοῦ $\overline{\vartheta}$ τὸ $\overline{\varphi}$, θλᾶται φλᾶται. add. Ioh. Grammat. p. 91. Moeris: Φλᾶν, Ἀττικῶς· θλᾶν — Ἑλληνικῶς. Ἔφλων legitur apud Aristoph. Plut. 693.: vbi schol. vet. Φλᾶν, τὸ θλᾶν, ὡς, Φησὶν ὀρεσκῴοιτιν [Hom. Il. ά, 268.]: φλῶσι ib. 784.: φλᾶν Pac. 1304.: ἔφλα Plut. 718. Nubb. 1379. Hesychius: Φηρία· θηρία· Αἰολικῶς. v. Apollon. Lex. Hom. v. φῆρες p. 824. Φήρ est apud Pindar. Pythionn. 4, 211.: φῆρα ib. 3, 8. Etymol. M. p. 795. 34. Φησὶ, κατὰ μετάθεσιν τοῦ $\overline{\vartheta}$ εἰς $\overline{\varphi}$, ἀντὶ τοῦ θησὶ, ὡς τὸ θλᾶν φλᾶν. Caeterum praeter ἔφαρ pro ἔθαρ, vnde Lat. *ver* extitit, retulit huc Valquenarius ep. ad Roeuer. p. 10. nomen φάρσυνος pro θάρσυνος. Hesychius: Φάρυμος· τολμηρὸς, θρασύς· sed pro φάρυμος reponi φάρσυνος iubebat vir summus. Et Athenaeum video cum Hieronymo Rhodio putasse, verba σκύφος, et σκυφίζειν, extitisse e verbis σκύθος, et σκυθίζειν, propter affinitatem literarum $\overline{\vartheta}$, et $\overline{\varphi}$. v. Athen. 11, 14. p. 499. F. Quae tamen ratio valere non potest. v. ad Anacr. odar. 57, 8.

Dorice in $\overline{\chi}$] Immo Dores pro ὄρνις dixere ὄρνιξ, cuius adeo genitiuus esset ὄρνιχος. Athen. 9, 4. p. 374. D: Οἱ δὲ Δωριεῖς, λέγοντες ὄρνιξ, τὴν γενικὴν

κὴν διὰ τῆ̄ χ̄ λέγεσιν, ὄρνιχος. Ἀλκμὰν δὲ διὰ τῆ̄ σ̄ τὴν εὐθεῖαν ἐκφέρει, Ἀλιπόρφυρος ἔαρος ὄρνις· καὶ τὴν γενικὴν, Οἶδα δ' ὀρνίχων [Casaub. coni. καὶ τὴν γενικὴν οἶδα, δ' ὀρνίχων] ὅμως πάντων. Eustath. ad Odyss. ά p. 1419. 14. Τὸ μὲν ὄρνις κοινόν ἐστι· Δωριεῖς δὲ ἀνὴρ ὄρνιξ ὄρνιχος κλίνει, ὡς καὶ Πίνδαρος δηλοῖ, τροπῇ Δωρικῇ τῆ̄ σ̄ εἰς ξ̄, ὁποία γίνεται καὶ ἐν τῷ ἁρπάσω ἁρπάξω, καὶ τοῖς ὁμοίοις. Idem ad Odyss. β́ p. 1439. 35. Ὅτι δὲ Ἀττικὸν μὲν τὸ ὄρνις, Δωρικὸν δὲ τὸ ὄρνιξ, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. Gregorius de dial. Dorica p. 97. Τὸν ὄρνιθα ὄρνιχα λέγεσιν. Πίνδαρος, Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον. Leguntur haec verba Olympp. 2, 159.: sed Pythionn. 4, 338. est ὀρνίχεσσι· 8, 70. ὄρνιχος· Nemeonn. 9, 44. ὀρνίχων· vt apud Theocr. Idyl. 7, 47. ὄρνιχες· ὀρνίχων v. 60. Conf. Portus Lex. Pindar. p. 398., et Lex. Doric. in Ϝ. Vnde ὀρνιθολόχῳ *aucupi* Pind. Isthmionn. 1, 67. ſ.

poëtice praeponitur Ϝ] Etymol. M. p. 442. 18. Θαμὰ, ἐπίῤῥημα, τὸ πυκνῶς, καὶ συνεχῶς, ἐκ τῆ̄ ἅμα, πλεονασμῷ τῆ̄ Ϝ· quod ipsum praecipitur ab Eustathio ad Il. ά p. 43. 33. Sic Iones θειλόπεδον pro εἰλόπεδον dixisse putantur. v. Etymol. M. h. v. p. 449. 36. et Gregor. p. 214.

in primis post χ̄, *Dorice*] Schol. Oppiani Palat. 1. et Sylb. ad Ἁλιευτ. 1, 374. Τριχθαδίη· ἐκ τῆ̄ τρίχα [Hom. Il. β́, 655.: vbi pro διάτριχα e cod. Ven. leg. διὰ τρίχα], καταβιβασθέντος τῆ̄ τόνε, καὶ πλεονάσαντος τῆ̄ Ϝ, γίνεται τριχθά [Hom. Il. β́, 668.], ὡς καὶ δίχα [Hom. Il. σ́, 510.], διχθὰ [Hom Il. π́, 435.], καὶ ἐξ αὐτῆ̄ τριχθαδίη, καὶ διχθαδίη [Hom. Il. ί, 411.]. Eustath. ad Odyss. ά p. 1385. 28. Ἔστι δὲ τὸ μὲν διχθὰ, καθὰ καὶ ἐν Ἰλιάδι τὸ τριχθὰ, καὶ τετραχθὰ [Il. γ́, 363.], Δωρικόν. Δωριέων γὰρ ἡ τῆ̄ Ϝ ἐν τούτοις ἐπένθεσις· ὡς καὶ ἐν τῷ πονῶ πονήσω πεπόνηκα πέπονα, καὶ

πλεο-

πλεοναςμῷ πέπονθα [v. Etymol. M. v. πέπονθα p. 662. 9. et ex eo Phauorinus h. v.], πρός τινα ὁμοιότητα τῦ πέπονθα· ἔτω δὲ καὶ ἐν τῷ μαλακὸς μαλθακὸς [Hom. Il. ρ', 588. Pind. Nemeonn. 4, 155. Theocr. Idyl. 7, 105. 29, 24.], καὶ χαμαλὴ χθαμαλὴ [Theocr. Idyl. 17, 29. Hom. Odyſ. κ', 196.]. Sic ἴφθιμοι, pro ἴφιμοι, Hom. Il. θ', 114. Oppian. Ἁλιευτ. 1, 147.: vbi ſchol. cod. Palat. 2. et Sylb. Ὥσπερ παρὰ τὸ πρωΐ γίνεται πρώϊμος, καὶ παρὰ τὸ ὀψὲ ὄψιμος· ἔτω καὶ παρὰ τὸ ἴφι ἴφιμος, καὶ πλεοναςμῷ τῦ θ ἴφθιμος. v. Etymol. M. v. ἴφθιμος p. 480. 24. et Euſtath. ad Il. α p. 16. 12. Huc pertinet etiam τέλθος, pro τέλος, apud Callim. h. in L. P. 106.: vbi v. Spanhemius: et h. in Cerer. 78.: vbi cod. Voſſ. habet τέλος· atque ἄχθος, pro ἄχος. v. Etymol. M. h. v. p. 181. 24.

ſchol. Hephaeſt. p. 24. Pau.] Vnde idem ſcholiaſtes p. 90. legit ἑπτόργυιοι· ſed Pauo p. 116. vtraque vocabuli forma, ἑπταθόργυιοι, et ἑπτόργυιοι, ſuſpecta erat, ita, vt legendum eſſe putaret ἑπτὰ θεσργοὶ, vel ἑπτὰ θοραιοί. In editt. Lipſſ. primis hoc exemplum omnino deeſt.

Dorice: vt ἐσλὸς] Gregor. de dial. Dorica p. 95. Τὸ ἐσθλὸν ἐσλὸν λέγεσι· Πίνδαρος, Ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων· qui verſiculus extat Olympionn. 2, 35.: ſed Nemeonn. 4, 155. legitur ἐσλοῖς· et Sappho fragmm. p. 10. ſ. Vrſin. habet ἐσλῶν, et ἐσλά. Conditor autem Etymologici M. p. 583. 7. ἐσθλὸν, inquit, τὸ ἀγαθόν· ἔθελον τι ὄν· παρὰ τὸ ἐθέλω, ἔθλον, καὶ πλεοναςμῷ τῦ σ, ἐσθλόν.

pro ῆ Atticis recentioribus eſt ῦ] Verba ſchol. Ariſtoph. ad Plut. 166. ſunt haec, Κναφεύει· Ἀττικὸν μὲν τὸ διὰ τῦ ᾶ, κοινὸν δὲ τὸ διὰ τῦ ῦ. Οἱ παλαιοὶ δὲ Ἀττικοὶ διὰ τῦ ᾶ, κνάφος· — οἱ δὲ νεώτεροι διὰ τῦ ῦ, παρὰ τὴν γνάψιν. Et hanc quidem obſeruationem ab alio grammatico profectam eſſe, neque

que ab eo, qui alterius obſeruationis auctor fuiſſet, Dauesius putabat miſcell. critt. p. 197. ed. pr. Certe ex iis, quae grammatici veteres doctiſſimi praeceperunt de ſcriptura verborum κναφεύειν, κναφεὺς, aliorumque, quae iis originem debent ſuam, intellegi videtur, Atticos ſcripſiſſe κναφεύειν, κναφεὺς, κναφεῖον, ἄκναπτον, ſed reliquos Graecos pro litera κ ſubſtituiſſe literam γ. Vid. Moeris, et Thom. Mag., v. ἄκναπτον· Suidas v. γναφεύς· Etymol. M. v. κναφεὺς p. 521. 40.: Euſtath. ad Il. λ' p. 854. 4. et ad Odyſ. ν' p. 1746. 16.: Gregor. de dial. Attica p. 68. et Harpocrat. v. γναφεύς· cuius e verbis conficta eſſe videtur duplex illa obſeruatio, quae in ſcholiis Ariſtophaneis legitur. v. Hemſterhuſius ad Lucian. Δ. φων. p. 86. To. 1. Nam differentia nominum γναφεὺς, et κναφεὺς, quae in Lexico Phauorini v. γναφεὺς, neſciebam vnde, affertur, vana eſt. Sic pro κραββατος Latini dixere *grabbatus:* et e verbo μυκάω extitit verbum *mugio.*

Boeotice ξ] Etymol. M. v. εἶξασιν p. 297. 15. Εἶξασιν, ἀντὶ τοῦ εἴκασι, παρὰ Ἀττικοῖς· ὅπερ ἴσως τῇ Βοιωτῶν διαλέκτῳ ἐσχημάτισαι· ἔστι γὰρ τὸ κ εἰς τὸ ξ μετατρέπεσιν. Οὕτως ἔχει καὶ τὸ, Οἱ δ' ἶξον κοίλην Λακεδαίμονα [Hom. Il. ε, 773. Odyſ. δ', 1.], δευτέρᾳ ἀορίστῳ καὶ τὸ κ ἀπαιτοῦντος. Sed ἶξον alii grammatici tradunt, neſcio an rectius, Imperf. eſſe, ductum a praeſ. ἴξω, quod e fut. verbi extiterit. v. Euſtathius ad Il. κ' p. 818. 62. Moeris: Εἶξασιν, Ἀττικῶς· ἐοίκασιν, Ἑλληνικῶς. Εἴξασι legitur apud Plat. Sophiſt. 17. Politic. 30.: Ariſtoph. Nubb. 340. 342.: Eurip. Iphigen. Aul. 848. Ionas autem, et Dores, ξυνὸς pro κοινὸς dixiſſe, docuimus iam ſupra, quum mutationem diphthongi οι in vocalem υ attingebamus. Caeterum verba, *ſic* כיך — *eſſe*, in editt. Lipſſ. primis non leguntur.

Dorice

Dorice in τ̄] Etymol. M. p. 321. 29. Ἐκεῖνος, ἡ ἀντωνυμία· — οἱ Δωριεῖς κῆνος αὐτὴν φασι, καὶ τῆνος. add. ſchol. Theocriti ad Idyl. 1, 1. Τῆνας, pro ἐκείνης, habet Archytas apud Laërt. 3, 22.: τήνοις Epicharmus apud Dem. Phaler. περὶ Ἑρμην. 24.: τῆνος Bion fragmm. p. 237. Vrſin., et τήνα ib. p. 244.: τῆνο Timaeus Locr. p. 546. Gal. 2. Theocr. Idyl. 1, 8.: τήναν Ageſilaus apud Plut. V. Ageſil. 11. p. 88. To. 4. Tub.: τῆνον Theocr. Idyl. 1, 36. Hinc ductum eſt adu. τηνόθεν, quo Megarenſis vtitur apud Ariſtoph. Acharnn. 754.: et τηνεῖ in oraculo apud Plut. V. Demoſthen. 19. p. 285. To. 5. Tub. et Theocr. Idyl. 1, 106. 2, 98. Caeterum Attici ᾱ mutarunt in verbis, et nominibus, nonnullis, poſt ᾰ in χ: vt σχινδαλμὸς dixere, Moeride auctore, pro σκινδαλμός· v. Pierſonius ad Moer. p. 361.: σχελίδας, pro σκελίδας, Ariſt. Equitt. 361.: ἀσχαρίζειν, pro ἀσκαρίζειν. v. Moeris h. v. Conf. Valquenarius ad Eurip. Phoeniſſ. p. 479.

redundat] Euſtath. ad Il. λ΄ p. 857. 27. Καὶ τὸ καπάνη, ἀπάνη, ὅ ἐστιν ἀπήνη. Θετταλοὶ γάρ, ὡς ἐν τοῖς τῆ Ἀθηναίᾳ [10, 4. p. 418. E] φέρεται, τὰς ἀπήνας καπάνας ἔλεγον. Sic καυλὸς dicitur pro αὐλός. v. Etymol. M. h. v. p. 494. 1.

ἀρέσκω — *ex* ἀρέσω] Etymol. M. p. 138. 49. Ἀρέσκω· παρὰ τὸ ἀρῶ, τὸ ἁρμόζω, γίνεται ἀρῶ, ἀρέσω, ὡς τελῶ, τελέσω· καὶ ἀρέσκω. Verba, *ſic μηκέτι non amplius*, non extant in editt. Batauis, nec Lipſſ. primis. Sumta ſunt e Priſcian. 1. p. 13. Baſil. *Hoc tamen etiam per alias quaſdam conſonantes, hiatus, vel euphoniae, cauſa ſolet fieri: vt* prodeſt, comburo, ſicubi, nuncubi: *quod Graeci quoque ſolent facere*, μηκέτι, ὄκέτι.

poëtice — Aeolice] Ὄκχον, pro ὄχον [v. Etymol. M. h. v. p. 645. 14.], eſt apud Pindar. Olymp. 6, 40.:

6, 40.: et ib. 2. 122. ὀκχέοντι. v. Portus Lex. Pind. p. 382. et Merarius p. 292.

Ad p. 38. *tollitur quoque initio*] Dorice. Gregor. de dial. Dorica p. 131. Τὸν κυρτὸν καλοῦσιν ὑβόν· quae grammatici verba Phauorinus v. ὑβὸν mutasse videtur in haec, Ὑβὸν, ἀντὶ τοῦ κυρτὸν, λέγεσι Δωριεῖς. Ὑβὲ legitur apud Theocr. Idyl. 5, 43.: vbi schol. τὸ δὲ ὑβὸς, ἀπὸ τοῦ κυφὸς, ἀποβαλῇ τοῦ κ, καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β· quod est ipsum praeceptum Etymol. M. h. v. p. 774. 8. Sed Hippocrates quoque vsus est hac vocabuli forma. v. Foësius Lex. h. v. et Neocorus ad Suidan p. 40. To. 2. Nomen αὔχημα, pro καύχημα, editt. Lipss. primae non habent. Adiectum est auctore Caninio p. 53. v. Etymol. M. v. καυχῶ p. 494. 3.

Iones praeteritis κ *subtrahunt*] Idem fecere Aeoles: v. Gregor. p. 272. s.: et Dores. v. Theocr. Idyl. 21, 42. Μεμάασι legitur apud Hom. Il. κ', 236. aliisque in locis vtriusque carminis: μεμαυῖαι Il. ε', 779.: μεμαῶτες apud Pindar. Nemeonn. 1, 64.: ἔσηὼς apud Hesiod. Θεογ. 519.: ἔσαότες apud Hom. Il. β', 320.: κεκμηυῖαι apud Callim. h. in Dian. 177.: vbi v. Ernestius: κεκμηῶτι apud Hom. Il. ζ', 261.: vbi Eustath. p. 641. 2. Τὸ δὲ κεκμηῶτι δῆλον, ὅτι Ἰωνικόν ἐστι, ταυτὸν ὂν τῷ κεκμηκότι, ἀποβολὴν τοῦ κ πεπονθὸς Ἰωνικῶς, καὶ ἔκτασιν τοῦ ο. Etymol. M. v. βεβάασιν p. 193. 22. ἡνίκα οἱ Ἴωνες ἐν τῷ ῥήματι ἀφαίρεσιν ποιήσονται τοῦ συμφώνου, τότε καὶ συζολὴ παρακολουθεῖ· οἷον ἔσηκα ἔσαα· βέβηκα βέβαα. Huc referri potest βατῆρα, pro βακτῆρα, apud Nicandrum Therr. 377.: vbi schol. βατῆρα δὲ τὴν βακτηρίαν, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ κ.

pro λ *Attice est* γ] Schol. Luciani p. 2. To. 1. Graeu. Μόγις οἱ Ἀθηναῖοι, μόλις ἡ κοινή. Helladius Chrestom. p. 6. Meurs. Ὅτι τὸ μόγις ἀναλογώτερον διὰ τοῦ γ, φησὶ, γράφεται, ἐπὶ τῶν κατὰ πόνον γινο-

μένων ταττόμενον [v. Etymol. M. p. 589. 21. p. 590. 3.]· οἱ γὰρ Ἴωνες, καὶ Αἰολεῖς, παραλόγως διὰ τῦ λ̄, μόλις λέγοντες, ἐκφέρεσι, καὶ γράφεσι. Schol. Apollon. Rhod. ad 1, 674. Μόλις κακῶς διὰ τῦ λ̄· ἔδει γὰρ διὰ τῦ γ̄, μόγις, παρὰ τὸν μόγον. Itaque Hemſterhuſius, et Solanus, ad Lucian. Δ. Φων. c. 4. To. 1. recte docuere, aduerbia μόλις, et μόγις, nihil inter ſe differre: v. Thom. Mag. v. μόλις· ſed librarios recentiores in libris maxime Atticorum μόλις pro μόγις ſcripſiſſe: vt apud Thuc. 2, 5. 6, 37. 38. et Demoſth. p. 29. 29. To. 1. Reiſq. recte ſcriptum extat μόγις· ſed μόλις apud Thuc. 1, 69. 2, 35. 3, 98., et apud Demoſth. p. 977. 25. To. 2. v. Vaſſius ad Thuc. 1, 12. p. 11. 7, 40. p. 470. et Dorvillius ad Charit. 3, 9. p. 345. Amſtel.

ἦνθον pro ἦλθον] Gregor. de dial. Doric. p. 86. Τὸ ἦλθον ἦνθον λέγεσιν, ὡς Θεόκριτος, Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὡπόλοι ἦνθον· vbi v. Koenius, qui e cod. Voſſ. ſine cauſſa edidit τὸ ἦλθεν ἦνθεν. Locus Theocriti eſt Idyl. 1, 80.: vbi v. 77. legitur ἦνθε pro ἦλθε, et ſchol. notauit haec, Τὸ δὲ λ̄ εἰς ν̄ τρέπεσιν οἱ Δωριεῖς ἐ πάντοτε, ἀλλ' ὅταν αὐτὸ τὸ θ̄, ἢ τὸ τ̄, ἐπιφέρηται, οἷον βέλτιστος βέντιστος, φίλτατος φίντατος· ὥτως ἦν καὶ τὸ ἦνθ' Ἑρμᾶς. Sic ἔνθε Idyl. 1, 124.: ἀπῆνθον Idyl. 2, 84. 11, 12. Idem praecipitur a ſchol. vet. Pindari ad Olympionn. 6, 37., vbi Φίντις ſcriptum nunc extat pro Φίλτις· ſed Euſtath. ad Il. ν̄ p. 918. 28. et ad Odyſ. κ̄ p. 1648. 4. eo ex poëtae loco rectius laudat Φίντης, atque huius permutationis literarum λ̄, et ν̄, praeter ἦνθεν ἦλθεν, exempla affert haec, ἄνη ἄλη, Φίντατος Φίλτατος, etiam Ἀθήνη Ἀθήλη. Βέντισθ' ἕτος eſt apud Theocr. Idyl. 5, 76.

Attice pro λ̄ eſt ρ̄] Athen. 3, 27. p. 110. C, Οἶδα δὲ, ἄνδρες φίλοι, ὅτι Ἀττικοὶ μὲν διὰ τῦ ρ̄ στοιχεῖα λέγεσι, καὶ κρίβανον, καὶ κριβανίτην. Euſtath.

ad

ad Il. ζ′ p. 975. 52. Καὶ ὅτι ὲ μόνον κλίβανος διὰ τῦ λ, ὡς καὶ παρ᾽ Ἡροδότῳ, ἀλλὰ καὶ τῦ ρ Ἀττικῶς· ὅθεν ὁ κριβανίτης. add. Ioh. Grammat. p. 75. Baſil. Sed Etymol. M. v. κρίβανος p. 538. 18. formam κλίβανος Dorienſibus tribuit. Κριβάνε legitur apud Ariſtoph. Acharnn. 86.: et κριβανίτας ibid. 87. 1172. Conf. Euſtath. ad Il. β′ p. 218. 13. et ad Odyſ. δ′ p. 1511. 12. Ἀργαλέον habet Ariſtoph. Plut. 1.: vbi ſchol. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἄλγος ἀλγαλέον, καὶ κατὰ τροπὴν τῦ λ εἰς ρ ἀργαλέον, ὡς ποδαλγία ποδαργία. add. Etymol. M. v. ἀργαλέος p. 135. 19. Sed Koenius apud Gregor. de dial. Attica p. 68. e codd. MSS. edidit, καὶ τὴν κεφαλαργίαν [λέγεσι] κεφαλαλγίαν, pro τὴν κεφαλαλγίαν κεφαλαργίαν· vereor, vt recte. Sic apud Pindar. Pythionn. 4, 485. eſt φαυροτέροις, vel ἀφαυροτέροις, vt Schmidius e cod. Pal. tertio edidit, pro φαυλοτέροις· v. Portus Lex. Pindar. p. 554.: et e Lat. *flagellum* extitit nomen φραγέλλιον. Sed pro ὀφέλλιμος apud Oppian. Ἁλιευτ. 3, 429. iam olim fuere, qui ſcriberent ὀφέλσιμος, Αἰωλικότερον, iudice Euſtathio ad Odyſ. γ′ p. 1472, 33.: qua vocabuli forma vſus eſt Callim. h. in Apol. 94. v. Obſeruatt. miſcc. p. 201. ſ. To. 4. Caeterum Cretes conſueuerunt multis in verbis pro litera λ vſurpare literam υ· vt αὐκαὶν dixere pro ἀλκήν, auctore Heſychio v. αὐκαίν. v. Koenius ad Gregor. p. 162., qui ibi pro τὸ βέλτιον βέντιον reſcribendum eſſe cenſebat τὸ βέλτιον βεύτιον. Latini autem veteres ſaepe pro litera *l* ſubſtituerunt literam *d*. vid. Laurenbergius Antiquar. p. 119. Nam etiam Laconum coenae a nonnullis φιδίτια dictae eſſe pro φιλίτια putantur. v. Plut. V. Lyc. 12. p. 109. To. 1. Tub. et Porphyrius de abſtin. 4, 4. p. 147. Cantabrig., qui verba Plutarchi ipſa retinuit.

redundat in derivatione] Etymol. M. v. εἰδαλίμας p. 295. 26. παρὰ τὸ εἶδος εἴδιμος, καὶ πλεο-

ναsμῷ τῆς ᾱλ̄ συλλαβῆς εἰδάλιμος, ὡς κύδιμος κυδάλιμος.

relliquiae] Quo quidem in genere poëtae Latini imitati esse videntur Aeoles, qui pro ὅμιλος, verbi caussa, et πέδιλα, dixere ὅμιλλος, et πέδιλλα. v. Etymol. M. v. πέδιλα p. 658. 55.

poëtae — extrudunt] Eustathius ad Odyss. κ' p. 1647. 63. Ἴδιον γὰρ Ἰώνων, καὶ Αἰολέων, τὰ τῶν λέξεων πρῶτα σύμφωνα αἴρειν, εἴτε ἓν|τύχοι ὂν, οἷον λαιψηρὸς αἰψηρὸς, εἴτε δύο, πλευρὰξ εὐρὰξ, ἐπίῤῥημα ποιότητος, τὸ παρὰ πλευρὰν, ἤτοι πλάγιον. Εἴβει Hom. Il. τ', 323. Eustath. ad Odyss. γ' p. 1471. 28. Δῆλον δὲ πολλαχόθεν, ὡς ταυτόν ἐσι λείβειν, καὶ εἴβειν· καὶ ὡς Ἰώνων, καὶ Αἰολέων, ἐσὶ τὸ εἴβειν ἐκ τῆ λείβειν· καθὰ καὶ τὸ αἰψηρὸς ἐκ τῆ λαιψηρός. Conf. Ioh. Grammat. p. 79. et Gregor. p. 209. Εἴβετο Hesiod. Θεογ. 910.: qui poëtae locus hanc in rem laudatur in Etymol. M. v. εἴβω p. 295. 21. Εἴβω σημαίνει τὸ ἀποσάζω· ἀπὸ τῆ λείβω, ἀποβολῇ τῆ λ̄. Ἡσίοδος, καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβεται. Sic εἰβομένη legitur apud Sophoclem Antigon. 537.: κατείβεται apud Nicand. Therr. 307. Sed θρυλέοιμι habet Theocr. Idyl. 2, 142.: Ἀχιλεῖ Pindar. Olympp. 10, 22.: Ἀχιλεὺς Hom. Il. ά, 199. Theocr. Idyl. 16, 74.: Ἀχιλεῦ Hom. Il. τ', 216.: μακέλην Hesiod. Ἔργ. 470.

pro μ̄ Aeoles habent β̄] Etymol. M. p. 364. 57. Ἐπισοβέωσιν· Ἀπολλώνιος, Μή μιν κερτομέσσαι ἐπισοβέωσι· — ἐπισομέωσι· καὶ τροπῇ τῆ μ̄ εἰς β̄. Hesychius: Βύρμακας· μύρμηκας. v. Salmasius ad Tertul. Pal. p. 122. s. et Obseruatt. miscc. p. 458. To. 4. Caeterum verba, *sic Hebr. — amore*, et *tereb. e τέρμ.*, in editt. Lipss. primis non leguntur: quae eaedem pro *extruso* habent *extrito*.

pro μ̄ habent π̄] Grammat. Merman. p. 330. de dial. Aeol., Ἀντὶ δὲ τῆ μ̄ τὸ π̄· μετ' ἐμῆ πέτ' ἐμῆ.

et

et grammat. Leidenſ. de dial. Aeol. p. 311. Ἔϛι δὲ καὶ τὰ ἰδίως παρ' αὐτοῖς σχηματιζόμενα· οἷον ἀντὶ τῆς μετὰ προθέσεως τὴν πέτα παραλαμβάνουσιν. Ioh. Grammat. p. 91. de dial. Aeol. Ἀντὶ δὲ τοῦ μ τὸ π, μετ' ἐμοῦ πέτ' ἐμοῦ, ὄμματα ὄππατα. Πέδα Pind. Pythionn. 5, 62.: πεδάμειψαν Olympp. 12, 18.: πεδάρσιος Ariſtoph. Auu. 1197. Aeſchyl. Prom. 269. 709. v. Metarius p. 251. et Barneſius ad Eurip. Rheſ. 372. Ὀππάτεσσι habet Sappho fragmm. 9. p. 28. Lyc.: vbi v. interpp. Gregor. de dial. Aeolica p. 272. Ἔϛι δ' ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ μ χρῶνται αὐτῷ τῷ π· τὰ γὰρ ὄμματα ὄππατα λέγουσι· vbi Koenius in Etymol. M. p. 624. 19. pro ὄπτα e cod. Leid. reponi iuſſit ὄππατα. add. Ioh. Grammat. p. 65. Caeterum pro litera μ in nonnullis verbis litera ν ſubſtituta reperitur, et in titulis, monumentiſque, antiquis pro eadem litera non raro expreſſa litera ν extat. Atque huius quidem generis exempla plura e marmoribus Oxonn. collegit Metarius p. 164.: ſed κελαινὸς poſt Homerum [Il. ά, 303. ζ', 117. aliiſque in locis vtriuſque carminis] etiam poëtae reliqui dixere pro μέλας. vid. Aeſchylus Prometh. 432. 807. 1024. 1049. Etymol. M. p. 501. 44. Κελαινὸν, τὸ μέλαν· κελαινὸν γὰρ λέγεται κατὰ διάλεκτον τὸ μέλαν.

πίμπλημι *pro* πίπλημι] Euſtathius ad Il. ί p. 738. 6. Τὸ δὲ πιμπλάνεται ὅμοιον τῷ οἰδάνεται· ἄμφω γὰρ παρῆκται, τὸ μὲν ἐκ τοῦ οἰδῶ, τὸ δὲ ἐκ τοῦ πιμπλῶ, ἧ παραγωγὴ κατὰ τὸ πιμπρῶ. Πρῶ γὰρ, ὡς πλῶ, καὶ διπλασιασμῷ πιπρῶ, ὡς πιπλῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν [l. τοῦ μ], καὶ παραγωγῇ, πίμπρημι, καθὰ καὶ πίμπλημι. Sed non modo ante literam π, ſed etiam ante literam β, aliaſque affines, literam μ Ionum maxime, et Dorienſium, lingua inſerere conſueuit. vid. Hemſterhuſius ad Ariſtoph. Plut. p. 249. 311. et Metarius p. 293. Sic verbum γράμπτω, auctore Euſtathio ad Il. λ' p. 854. 1., πλεο-

νασμὸν ἔσχε τῇ μ. v. Obſeruatt. miſcell. To. 9. p. 118. ſſ. Λάμψεαι, pro λήψῃ, vel λήψει, habet Herodo. 1, 199.: λαμφθῆναι, pro ληφθῆναι, 2, 83.: λαμφθεῖσαι, pro ληφθεῖσαι, 6, 92.: καταλαμφθεὶς 5, 21.: ἐπίλαμπτος, pro ἐπίληπτος, 3, 69.: ἀπολαμψόμενοι, pro ἀπολησόμενοι, Archytas apud Laërt. 3, 22. Sic ἐρύγμηλον apud Hom. Il. σ', 580. dictum eſt pro ἐρύγηλον. v. ſchol. Ven. ad h. l. et Etymol. M. v. ἐρύγμηλος p. 379. 26. Caeterum verba, *ſic campana — fere*, in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, deſunt.

ἴα pro μία] Hom. Il. δ', 437. Odyſ. ξ', 435. v. Gregor. p. 296. et grammat. Merman. p. 334. Sed ex iis, quae grammatici veteres de origine huius vocabuli tradunt, intellegitur, μ̄ eſſe literam aduenticiam. Euſtathius ad Il. ή p. 663. 26. Ἀπὸ δὲ τῆ σεσιγμένῃ ἴος, ὅ ἐστιν εἷς, καὶ ἴα ἡ μία λέγεται, καὶ ἴον τὸ ἕν. Etymol. M. v. μακάριος p. 573. 39. πλεονάζει δὲ τὸ μ̄ ἐν πολλοῖς λέξεσιν, ὡς ἐν τῷ μία, καὶ μεσος, καὶ ἄλευρον μάλευρον. Helladius Chreſtom. p. 8. Meurſ. Ὅτι τὸ ἄλευρον κατὰ πλεονασμὸν τῆ μ̄ ἐστὶν εὑρεῖν μάλευρον· καὶ τὸ μία δὲ, ἐκ τῆ ἴα γεγονὸς, κατὰ πλεονασμὸν ἔχει τὸ μ̄.

Ad p. 39. *pro ν̄ Attice — λ̄*] Gregorius p. 63. Οἱ Ἀττικοὶ, καὶ τὸν πνεύμονα πλεύμονα λέγεσι, καὶ τὸ νίτρον λίτρον. Moeris: Λίτρον, Ἀττικῶς· νίτρον, Ἑλληνικῶς. Phrynich. p. 134. Νίτρον· τοῦτο Αἰολεῖς μὲν ἂν εἴποι, ὥσπερ ἔν καὶ ἡ Σαπφώ, διὰ τῆ ν̄· Ἀθηναῖος δὲ διὰ τῆ λ̄, λίτρον. Nam νίτρον extitit ex Hebr. נתר. v. Salmaſius de helleniſt. p. 48. add. Euſtathius ad Il. ν' p. 918. 31. et ad Odyſ. β' p. 1436. 61. κ' p. 1648. 5. et μ' p. 1714. 62. Vnde apud Plat. Tim. p. 1070. Franeof. pro νίτρων, et νιτρώδες, in cod. Tub. rectius ſcriptum extare apparet λίτρων, et λιτρώδες. Sic Attici etiam πλεύμων dixere pro πνεύμων. Moeris: Πλεύμων, Ἀττικῶς· πνεύμων, Ἑλλη-

Ἑλληνικῶς. Πλευμόνων habet Aristoph. Rann. 477. 853., et Aeschyl. Choëphorr. 638.: sed apud eundem hunc poëtam S. c. Thebb. 61. Thebanus dixit πνευμόνων, vt πνεύμονος Theocr. Idyl. 25, 237., et πνεύμων Hippocr. de arte c. 17. p. 10. To. 1. Lind. Eiusdem generis nomen est ἀνδράχλη *portacia, portulaca* Gloss. vett., quo Attici vsi sunt pro ἀνδράχνη: v. Salmasius de hellenist. p. 47. et Bodaeus ad Theophr. h. plantt. 3, 16. p. 245. a: vt arbuscula ipsa a Pausan. 9, 22. p. 752. 9, 28. p. 763. vocatur ἄνδραχνος, quum in Etymol. M. p. 102. 36. forma nominis ἄνδραχλος laudetur. Caeterum Iones etiam literam ν̄ pro litera λ̄ substituerunt, grammaticis antiquis auctoribus: vt ἐκόησε, pro ἐνόησε, Callim. fragm. 53. Bentl.: vbi v. Bentleius p. 435. To. 1. ed. sec. et Meurs. ad Helladii Chrestom. p. 41. Suidas: Ἐκόησεν· ἐνόησεν· Ἰακῶς· παρὰ Καλλιμάχῳ. Conf. Phurnutus N. DD. 17. p. 177. Gal. 2. et Etymol. M. v. Κοῖος p. 523. 47.

lympha νύμφα] Priscian. 1. p. 29. Bas. *Ergo* corylus, *et* lympha, *ex ipsa scriptura a Graecis sumta non est dubium, cum per* ῡ *scribantur*, ἀπὸ τῆ κόρυλος, καὶ τῆ νύμφη. *Solebant enim vetustissimi Graecorum* l *pro* n *scribere. vnde quinquaginta quoque numeri signum, quod illi per* ν̄ *scribunt*, *nos per* l, *more illorum antiquissimo, scribimus.*

Aeolice ν̄ *mutatur in* μ̄] Hesychius: Πέμπε· Αἰολεῖς, πέντε. Herodo. V. Hom. 37., laudatis locis Il. α', 462. s. et Odyss. γ', 459. s., vbi est πεμπώβολα, addit haec, Καὶ γὰρ ὀνομάζουσιν οἱ Αἰολεῖς τὰ πέντε, πέμπε. Eustath. ad Il. α' p. 135. 40. ἔστι δὲ ἡ τῆ πεμπωβόλε λέξις Αἰολικὴ, καθὰ καὶ ἡ χρῆσις· πέμπε γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ πέντε φασίν. vnde Odyss. δ', 412. πεμπάσσεται· vbi v. Eustathius p. 1502. Sed Photius Lex. MS. apud Albertium ad Hesych. p. 909. To. 2. Πέμπτα· πέντε· καὶ Αἰολεῖς, καὶ Ἴωνες,

καὶ Ἀττικοί. Certe πεμπτάδος legitur ap. Xenoph. Hellenicc. 7, 2. 6.: et Iungermanus in codice Onomaſtici Pollucis, quo ipſe vſus eſt, ſcriptum reperit 1, 127. πεμπτάς· ſed apud Xenoph. Cyrop. 2, 1. 9. 13. 15. et 4, 5. 3. Velſ. in libris antiquis habetur πεμπάδα, πεμπάδας, πεμπάδαρχοι, πεμπαδάρχων. v. Iungermanus ad Polluc. 1, 127. p. 86. et Zeunius ad Xen. Hipparch. 4, 9. Etiam in titulis antiquis pro litera ν̄ ante labiales ſubſtituta extat litera μ̄· vt ἑκατὸμ μὲν, et ἐς τὸμ βωμὸν, in Muſeo Veron. p. 11. Conf. Doruillius ad Charit. p. 523.

pro ν̄ — omnium modorum] Vid. Gregor. de dial. Dor. p. 77. Sic Theocr. Idyl. 2, 25. εἴδομες· v. 143. ἤνθομες· Idyl. 7, 2. εἵρπομες· v. 12. εὕρομες· v. 133. ἐκλίνθημες· Idyl. 18, 40. ἐρψῆμες. Timaeus Locr. p. 552. Gal. 2. ποταγορεύομες. Moſchus fragmm. p. 252. Vrſin. θάνωμες, et εὕδομες. Megarenſis apud Ariſtoph. Acharnn. 750. ſ. ἥκομες, et διαπεινᾶμες· Lyſiſtr. 168. πείσομες· v. 1100. πεπόνθαμες· v. 1307. ὑμνείωμες. Laco apud Plut. Lycurg. 21. p. 128. To. 1. Tub. ἦμες.

ῆς pro ῆν] Euſtath. ad Odyſſ. ὑ p. 1892. 44. Ἔτι ἰξέον καὶ ὅτι τὸ εἰρημένον ἦν ἐπὶ τρίτης ἑνικῆς προσώπης ὁ Ἀλκμὰν ἦς λέγει, μετειλημμένης τῆς ν̄ εἰς σ̄ Δωρικῶς, ὡς ὁ Ἡρακλείδης παραδίδωσιν. Ἔστι δὲ αὐτῆς χρῆσις καὶ παρὰ τῷ βεκωλιαστῇ [Theocr. Idyl. 2, 90. 92. 124. 141. v. Gregor. p. 118.], ὡς καὶ ἐν τῷ πεπονήκαμεν, καὶ λέγομεν, καὶ τοῖς ὁμοίοις, τρέπεσι τὸ ν̄ εἰς σ̄ οἱ Δωριεῖς, λέγοντες πεπονήκαμες· καὶ τἄλλα δὲ ὡσαύτως, δηλῆσιν οἱ χρησαμένοι. Αἰὲς, pro αἰὲν, Laco dixit apud Ariſtoph. Lyſiſtr. 1269. Gregor. p. 160. Κρῆτες δὲ τὸ διὰ παντὸς αἰές· et p. 167. Το μὲν μές. Sed quis καλὰς dixerit pro καλὴ, non reperio. Sumtum eſt e Canin. p. 105., a quo etiam σοφὰς, pro σοφὴν, laudari video.

Aeoles

Aeoles in infinit. circumflexis] Vid. omnino Ioh. Grammat. p. 95., quo auctore pro χρυσοῖς rescribi debet χρύσοις, et γέλαις pro γελαῖς. Gregor. de dial. Aeol. p. 294. Τὰ δὲ παρ' ἡμῖν λήγοντα εἰς ᾶν αὐτοὶ εἰς ᾶις μεταβάλλωσι· γελᾶν γελάϊς, πεινᾶν πεινάϊς. Γελάϊς legitur in Sapphus odario εἰς Κόρην v. 5. apud Longin. c. 10, 2. v. Vossius ad Catul. p. 114. Alii enim ibi aliter legunt. Idem Gregor. d. l. Τὰ εἰς ην καταλήγοντα ἀπαρέμφατα αὐτοὶ διὰ τῆς οις ἐκφέρουσιν· ὑψῆν ὑψόϊς, ὀρθῆν ὀρθόϊς, χρυσῆν χρυσόϊς.

in nominibus tertiae declinat.] Sic Ζὴς, pro Ζὴν, dixit Pherecydes: v. Eustath. ad Odyss. α p. 1387. 27.: μὴς, pro μὴν, Herodo. 2, 82., et Hom. Il. τ', 117.: ad quem locum schol. min. haec notauit, Μὴς· καὶ μὴν, Αἰολικῶς· ὥσπερ ῥὶς ῥινὸς, καὶ θὶς θινός· ἕτω καὶ μὴς [v. Plato Cratyl. 24.] μηνὸς, κλιθήσεται, κατὰ τὴν ἀναλογίαν. Latini autem pro litera *n* multis in verbis posuere literam *d*, vel *r*: vt *caedo*, quod e verbo Graeco καίνω extitit: *mora*, pro μονή. v. Laurenbergius Antiquar. p. 201.

poëtae — ν interserunt] De forma verborum ἰκνῶ, et οἰχνῶ, v. Etymol. M. v. ἀγινῶ p. 10. et Eustath. ad Il. ή p. 670. 62. Οἰχνεῦσιν est apud Hom. Odyss. γ', 322.: οἰχνεσκον Il. έ, 790. Sed ἐκλίνθη habet Hom. Il. γ', 360. Theocr. Idyl. 3, 44.: ἀποκλινθεὶς Theocr. Idyl. 3, 38.: κλινθεὶς Idyl. 22, 120.: διακρινθεῖτε Hom. Il. γ', 102.: διακρινθέντε Il. ή, 306.: διακρινθήμεναι Il γ', 98.: μίνυνθα Il. α', 416. aliisque in locis. v. Etymol. M. v. μίνυνθα p. 588. 15. Huc referri posse videtur praeter. med. πέπονθα, quod extitit, Herodiano auctore, ex forma obsoleta praes. πήθω, inserta litera ν, vt λέλογχα e λήχω, κέχανδα e χάζω. vid. Eustath. ad Odyss. λ' p. 1687. 11. Sic ἀγηράντω, pro ἀγηράτω, Simonid. fragmm. p. 158. Vrsin.: Πελοπέννησος, Μυόννησος, Προκόννησος, pro Πελοπόνησος, Μυόνησος, Προκόνησος·

σος· v. Strabo 13. p. 618. Caſaub.: ἀννήσοιο, pro ἀνήσοιο, Nicand. Therr. 650.: vbi ſchol. Ἀννήσοιο διὰ δύο νν· Ἀττικῶς, ἤγουν ἀνήσω. Ita Lat. *coniunx*, pro *coniux*, apud Gruter. Inſcriptt. p. 649. 5.

ἄνοδος *aſcenſus*] Immo *inuius*. In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, non legitur hoc vocabulum.

nonnunquam tamen omittitur] Ἀόπλων Thucyd. 4, 9.: ἀελπτία Pind. Pythionn. 12, 55.: ἀοίκητον Sym. Ioſu. 4, 13.: ἀοικήτῳ Aqu. Deut. 32, 10. Conf. Orus ap. Etymol. M. v. ἀναλογία p. 97. 40.

Dorienſes — aſſumunt ν̄] Heraclides apud Euſtath. ad Il. ή p. 670. ſ. πάντα τὰ πλεονάσαντα τῷ ν̄ ὁμοτονεῖ τοῖς πρωτοτύποις· οἷον ἐλάω ἐλαύω Αἰολικῶς, καὶ ἐλαύνω κατὰ Δωριεῖς· θύω θύνω· δύω δύνω. Etymol. M. p. 672. 55. Πίνω ἀπὸ τῆ πίω γίνεται κατ' ἐπένθεσιν τῆ ν̄· et p. 759. 11. Τίνω σημαίνει τὸ ἀποδίδωμι· ἀπὸ τῆ τίω, κατὰ πλεονασμὸν τῆ ν̄, ὡς πίω πίνω. Sic ex ὄρω fit ὀρύω, et Dorice ὀρύνω, et tranſpoſitis literis, ὀρνύω. v. Etymol. M. v. ὀρνύω p. 632. 21. Caeterum verba, δύνω, *ex* δύω, *ſubeo*, in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, non extant.

Lacones, et Cyprii — eliſo ῑ addunt ν̄] Heſychius, et ex eo Phauorinus: Ἄνδα· αὕτη· Κύπριοι. Euſtath. ad Il. Θ', 448. p. 722. 58. Τὸ δὲ, Οὐ μὲν δὴν κάμετόν γε, ἕτω μὲν γεγραμμένον, σαφῶς ἔχει. Ἔστι δὲ καὶ ἑτεροίας ἐκδόσεως γραφὴ ὑποδύσκολος, καθ' Ἡρακλείδην, αὕτη, Οὐ μέντον κάμετόν γε, ἀντὶ τῆ μέντοι. Καὶ ἔστι, κατ' αὐτὸν, τὸ ἀ μέντον Ἀργείων, καὶ Κρητῶν, γλώσσης, οἱ πολλάκις ἐξαιρῶντες, φησὶ, τὸ ῑ ἐντάττουσι τὸ ν̄, τὴν εἰς πρόθεσιν ἕνς λέγοντες, καὶ τὸ τιθεὶς τιθένς [v. Koenius ad Gregor. p. 163.]· οἷς ὅμοιον, καὶ τὸ σπείδω σπένδω, καὶ τὸ ἀ μέντοι ἀ μέντον, καὶ τὸ αἰεὶ αἰέν. Σικελοὶ μέντοι, φησὶν, ἔμπαλιν τὸ ῑ ἀντὶ τῆ ν̄ τάττουσι, τὸ ἔνδον ἔνδοι λέγοντες, ἢ ἐνδοῖ περισπωμένως· καὶ Ὅμηρος εἰνάνυχες [Il. ί, 466.] ἀντὶ τῆ ἐννεάνυχες. Ταῦτα ὁ Ἡρα-

Ἡρακλείδης· ἐξ ὧν σομῆνται πῆ μὲν οἱ λέγοντες τρέπεσθαι τὸ ι εἰς ν Ἀργολικῶς τε, καὶ Κρητικῶς, ἐν τῷ αἰεὶ αἰέν· πῆ δὲ οἱ τὸ ἀναπαλιν κατὰ Σικελές. Etymol. M. p. 302. 1. Ἔνατος [Herodo. 3, 92.], ἐκ τῆ ἔννατος, κατὰ μεταβολὴν τῆ ν εἰς ι. Καὶ ἡ μὲν τῶν Ἀργείων διάλεκτος μεταβάλλει τὸ ι εἰς ν· τὸ γὰρ τὸ σπείδω σπένδω λέγσι, καὶ τὸ αἰεὶ αἰέν· ἡ δὲ τῶν Σικελῶν, τὸ ἀνάπαλιν, τὸ ν εἰς ι μεταβάλλει· τὸ γὰρ ἐννάνυχον ἐνάνυχον λέγσι, καὶ τὸ ἔνδον ἐνδοῖ. add. Euſtath. ad Il. β′ p. 223. 26. Scilicet quum vocales, et conſonantes, inter ſe, per ipſam rerum naturam, permutari nequeant: facile intellegitur, verba σπένδω, et αἰὲν, et μέντον, ex αἰεὶ, et σπείδω, et μέντοι, extitiſſe, ſublato ι, ſubſtitutoque, in locum eius, ν, et vocabula ἔνατος, ἐνάνυχον, ἐνάνυχες, ex ἔννατος, ἐννάνυχον, ἐννάνυχες, nata eſſe, exemta litera ν, locoque eius indita vocali ι· ſed formam aduerbii ἔνδοι, vel ἐνδοῖ, eſſe nouam, et a forma eius vulgari ἔνδον diuerſam. Sic Lat. *cincinni* originem ſuam debet Gr. κικῖνοι Theocr. Idyl. 11, 14. 14, 4.: vel κίκιννοι Ariſtoph. Veſpp. 1064., qui locus laudatur a Suida v. κίκιννος.

Dorienſes — addunt ν] Etymol. M. p. 314. 37. Ἐγὼν, Δωριέων διάλεκτός ἐσι· προσλαμβάνει τὸ ν· καὶ τὴν σὺ ἀντωνυμίαν λέγσι μετὰ τῆ ν τύν. Gregor. de dial. Dorica p. 114. Τὸ ἐγὼ ἐγὼν λέγσιν, ὡς καὶ οἱ Αἰολεῖς. Euſtath. ad Il. Θ′ p. 695. 25. Δωριεῖς μέντοι καὶ ἄλλως τὸ ἐγὼ σὺν τῷ ν προφέρονται, ὡς καὶ δῆλον ἐξ ἐγώνγα, ἤγεν ἔγαγε. Sic iidem Dorienſes pro δύω dixere δύων. Heſychius: Δύων· δύο· Δωριεῖς.

iidem in tertia praeter. — addunt ν] Heraclides apud Euſtath. ad Odyſ. ύ p. 1892. 38. Τὸ παρ' ἡμῖν ἔπλει, καὶ ἔρρει, παρὰ μὲν τοῖς Ἴωσιν ἔπλεεν, ἔρρεεν· ὡς τῆς ει διφθόγγε τεμνομένης παρ' αὐτοῖς εἰς ἄμφω ταῦτα· παρὰ δὲ Δωριεῦσιν, ὧν τῇ διαλέκτῳ

καὶ

καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἀττικοὶ χρῶνται, τὰ τοιαῦτα δύο ε̄ε̄ εἰς ην̄ συναιρεῖται· τὸ γὰρ ἔπλεεν, ἔζεεν, ἔπλην, καὶ ἔρρεην, παρ' αὐτοῖς. Attici, imitati etiam hoc in genere Dorienſes, addiderunt eidem perſonae imperf. et pluſquamperf. literam ν̄· vt ἤσκειν, pro ἤσκεε, Hom. Il. γ', 388.: v. Euſtath. ad Odyſ. ὺ p. 1892. 34. et Etymol. M. p. 438. 47.: ἤδειν, pro ἤδει, Ariſtoph. Veſpp. 556.: προσήειν, pro προσήει, Id. Plut. 696. v. Gregorius de dial. Attica p. 50. et Pierſon. ad Moer. p. 174.

quando ν̄ ἐφελκυστικὸν — ab Atticis, et poëtis] Ariſtoph. Plut. 11. Ἰατρὸς ὢν, καὶ μάντις, ὥς φασιν, σοφός· vt Neocorus reſcripſit, legum metri iuſſu, pro φασὶ, et poſt eum Hemſterhuſius edidit, etiam cod. Doruilliani auctoritate. Tabula marmorea, quae olim in aede Aeſculapii ſtetiſſe in inſula Tiberina putatur, apud Gruter. inſcrr. p. 71. 1. ἀνέβλεψεν, καὶ ἐλήλυθεν, καὶ εὐχαρίστησεν δημοσίᾳ τῷ θεῷ. Sed in verſu Homeri hoc [Il. ζ', 165.], Ὅς μ' ἔθελε φιλότητι μιγήμεναι ἠκ ἐθέλεσι, vt in cod. Lipſ. ſcriptus extat, per ſe quidem, quum ſyllaba λε̄ in caeſura ſit, et φ̄ contineat tenuem π̄, non neceſſe eſt, vt cum hominibus quibuſdam doctis [v. interpp. Luciani p. 157. To. 3.] ἔθελεν legi oportere contendamus.

quando Attici — quod veriſimilius videtur] Vid. Apollonius Alex. de ſyntaxi 1, 21. p. 26. Sylb. et Herodianus apud Etymol. M. v. ταυτὸν p. 748. 5. nam verba περὶ παθῶν, quae ibid. v. 21. adiecta extant, docere videntur, conditorem Etymologici praecepta ſua ſumſiſſe e libro Herodiani Alex. περὶ παθῶν, qui eſt commentarius in opus Apollonii Dyſcoli, patris Herodiani, de eodem argumento. v. Etymol. M. v. Ἀρίζυλλος p. 143. 3. Iam etſi non memineram, ἄλλον pro ἄλλο hodie vſquam in libris ſcriptorum veterum proborum ſimpliciter poſitum legi: tamen dubitari non poſſe videtur, quin, addito articulo,

articulo, dici recte potuerit τὸ ἄλλον, siue τἄλλον, vt dicitur τοιῦτον, pro τοιοῦτο, Aristoph. Plut. 253. 998.: τοσῦτον, pro τοσοῦτο, Xen. Cyrop. 1, 1. 4. s.: ταὐτὸν, pro ταὐτὸ, Plato Phaedon. 3, 60. v. Moeris v. ταὐτον p. 368. Pierſ. Et legitur ſane τὸ ἄλλον ναυτικὸν in omnibus libris apud Arrian. anab. 1, 19. 16. Sed cur Tellerus in formis horum vocabulorum communibus literam ν̄ Ionum potiſſimum more abiectum eſſe tradiderit, non video. Nam etiam Hippocrates de nat. hum. c. 24. p. 278. To. 1. Lind. dixit τοσῦτον, et τοιῦτον de morbo ſacr. c. 3. p. 327. To. 2.

Ad p. 40. *poëtae — elidunt*] Theocr. Idyl. 5, 142. καχαξῶ· vbi ſchol. τὸ δὲ καχαξῶ ἐκβολῇ τοῦ ν̄ εἰρηται, διὰ τὸ μέτρον. Idem Idyl. 24, 28. Φάρυγος. Ἐνάτη habet Hom. Il. β′, 313. 327. Sed in editt. Lipſſ. primis, et Belgicis, verba, *ἔνατος — Hom. Il. β′, 313.*, non leguntur. Sic Pamphylii ἀϑρὶ pro ἀνϑρὶ dixere, auctore Heſychio: vt Latini veteres *aduenies*, *tondes*, pro *aduenies*, *tondens*. v. Laurenbergius Antiquar. p. 289.

metri cauſſa, ν̄ omittunt] Immo vero ν̄ hoc in genere aduerbiorum videtur litera aduenticia eſſe. Certe ſic magis apparet, quomodo Dorum, Aeolumque, lingua haec aduerbia potuerit iubere exire in ᾱ, vt ſupra in loco de dialectis vocalium vidimus. Πρόσϑε Hom. Il. ζ′, 181. Herodo. 2, 145. Theocr. Idyl. 2, 141.: ὄπισϑε Hom. Il. λ′, 332. Herodo. 1, 9.: ὄπιϑε Il. π′, 791.: ἐξόπισϑε οἱ ὁ 2. Regg. 17, 21. in cod. Vatic.: προπάροιϑε Il. β′, 92.: πάροιϑε Eurip. Phoeniſſ. 841.: ἔκτοσϑε Theocr. Idyl. 2, 51.: ἄντροϑε Pind. Pythionn. 4, 181.

Lat. Plato] Vid. Quinctil. 1, 5. 60. Priſcian. 1. p. 24. Baſ. *Expellitur* n *a Graecis in* ων̄ *deſinentibus, quum in Latinam tranſeunt formam, vt* Demipho, Simo, leo, draco, *ſicut contra additur Latinis nominibus*

bus in o *desinentibus apud Graecos, vt* Κικέρων, Κάτων, *pro* Cicero, Cato: et 6. p. 197. *Romani autem plerumque solent in* on [ων] *terminantia etiam abiectione* n *proferre per* o, *vt* leo, draco.

ν̄ positum inter duas vocales] Vid. grammat. p. 25. 2.

in generalibus] Vid. grammat. p. 33. 4. Sed ξ̄ sublatum est in aduerbio ὑπόδρα, quod pro ὑποδρᾰ́ξ, retracto accentu, dictum esse, grammatici veteres tradunt, vt schol. Ven. Hom. ad Il. ᾰ́, 148.

Βικρὸς — Publius] Haec verba in editt. Lipss. primis non leguntur. Sic pro ἐμπολή, et ἀμπλάκημα, recentiores Graeci scripsere ἐμβολή, et ἀμβλάκημα. v. Scaliger. animaduerss. ad Euseb. p. 118. b. Exempla permutationis literae π̄ in literam *b* apud Latinos sumta sunt e Priscian o 1. p. 15. Bas.: sed pro Πέπλιος *Publius* in hoc librorum grammatici exemplo non minus, quam in Ascensiano, legitur *publicus* pro πέπλικος.

π̄ Iones mutant in κ̄] Vid. Ioh. Grammat. p. 61. 77. Basil. Gregor. de dial. Ion. p. 192. Τῷ κ̄ ἀντὶ τοῦ π̄ ἐν τοῖς ἐρωτηματικοῖς, καὶ ἀναφορικοῖς, κεχρῆσθαι εἰώθασιν· οἷον πόσα κόσα, ὁπόσα ὁκόσα, ὅπως ὅκως· ἃ μὴν καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις· et de dial. Aeol. p. 272. Τὸ π̄ καὶ ἔστι, ὡς καὶ οἱ Ἴωνες, κ̄ προφέρεσι, τὸ ποῖον κοῖον λέγοντες. add. Phurnutus N. DD. 17. p. 177. Gal. 2. Etymol. M. v. Κοῖος p. 523. 49. et Apollon. Alex. de synt. 1, 25. p. 61. Sylb. Ὁκοτέρην Herodo. 1, 11.: ὁκότεροι 1, 82.: κότερον 1, 88.: κόσοι 1, 153.: κόσα 8, 84.: κοτὲ 1, 37.: ἐκότε 4, 184.: κοίη 1, 30.: κῇ 1, 32.: κῇ 1, 75.: ἄκω 1, 32.: κὼ ibid.: κὼς 1, 46.: κῶς 1, 75.: κὲ 7, 8. 2.: κοῖος 1, 37.: κοῖον 1, 37. 39.: ὁκοῖον 1, 197.: ὅκως 1, 37. 39.: κόθεν, et ὁκόθεν, 1, 35.: ὁκότεροι 1, 82.: ὁκοτέρην 1, 11.: ὅκα Hippocr. p. 50. To. 1. Lind.: ὁκότε ib. p. 51.: ὁκοίως ibid.

ibid. p. 55.: ὁκόταν ib. p. 12.: ὁκόσοισι Id. aphor. 1, 10.: ὁκωσῆν ib. 2, 51.: ὁκοθενῆν ib. 4, 27.: ὁκόσα Timaeus Locr. p. 544. Gal. 2.: μήκω ib. p. 545.: ὁκοίοις Archilochus apud Aeschin. Socr. 2, 17. Sic nomen κύαμος substitutum est in locum nominis πύαμος. v. Eustath. ad Il. χ΄ p. 1283. 11.

scintilla ex σπινθὴρ] Tellerus sequutus est hac quoque in re auctoritatem Caninii p. 52. Cren.

ματῶ pro πατῶ] Etiam hoc exemplum Tellerus debet, vt nomen *somnus*, pro quo Latinos veteres dixisse *sypnus*, Gellius NN. AA. 13, 9. docet, Caninio p. 57.: qui tamen praeterea *ματῆσα*, pro *πατῆσα*, attulit, auctore scilicet Ioh. Grammat. de dial. Aeol. p. 93. Bas., vt Stephanus Thes. L. Gr. To. 4. append. p. 13. F. Conf. Koenius ad Gregor. p. 131. Sic Cyprios pro ἀβλεπὶς dixisse ἀβρεμὶς, Hesychius v. ἀβρεμὴς tradit. Et Ioh. Grammat. d. l. Aeoles pro πτ vsos esse σσ auctor est, vt ἐμπίσσειν pro ἐμπίπτειν. Caeterum non modo Latini pro litera tenui *p* vsi sunt aspirata *ph* in verbis Graecis multis, quae in linguam suam recepissent: v. Turnebus adverss. 28, 40.: sed Graeci etiam nonnulli ipsi pro π̄ substituisse reperiuntur φ̄ in lapidum titulis: vt ὑφέση, pro ὑπέση, marmm. Oxonn. 179. 6.: ἀφεξαλμένων, pro ἀπεξαλμένων, Chishullus antiquitt. Asiatt. p. 69. 3. 17.: ἀφηλπισμένῳ, pro ἀπηλπισμένῳ, Gruter. inscriptt. p. 71. 1, 7. Sic Attici quoque veteres σφονδύλος dixere pro σπονδύλος, Eurip. Phoeniss. 1434.: vbi v. Valquen. p. 479.: ἀσφάραγος pro ἀσπάραγος. v. Lex. rhetor. apud Etymol. M. v. ἀσφάραγος p. 160. s. et Athen. 2, 22. p. 62. s. coll. Phryn. eclogg. p. 40. et Pierson. ad Moer. p. 361.

additur initio] Etymol. M. p. 742. 8., et ex eo Phauorinus: Σώχω, τὸ τρίβω· παρὰ τὸ σῶ σώχω, ὡς σμῶ σμώχω· παρὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ ψώχω· h. e. πσώχω. Σώχειν est ap. Nicandrum Therr. 590.:

vbi

vbi ſchol. σώχειν ἐστὶ τὸ τρίβειν, καὶ λεῖειν· et σῶχε ib. 696. Nam pro *mundo* legi debet *mando*, vt recte legitur in editt. primis Lipſſ., et Batauis. Sed rectius tamen hoc verbum Graecum a Caninio p. 95. explicatum eſt verbis *tero*, *attenuo*. Sic apud Ariſtoph. Lyſiſtr. 987. Berglerus cum Neocoro, auctoritate ſchol. et cod. Voſſ., edidit παλεὸς, h. e. ἀλεὸς, Dorice pro ἠλεὸς, *ſtultus*. v. ibi Berglerus. Euſtath. ad Odyſſ. β' p. 1442. 63. Ἰσέον δὲ, ὅτι ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐτυμολογικῷ εὕρηται κατά τινα γλῶσσαν, καὶ παλεὸς ὁ μάταιος, πλεοναςμῷ τοῦ π· ὁμοίως τῷ ἤγανον πήγανον. Sed in Etymologico magno, quod poſt Marcum Muſurum Sylburgius edidit, leguntur v. Ἀλεὸς p. 59. 45. haec, Ἄλεος δὲ ὁ μάταιος· καὶ ἀλεόφρων ὁ παραφρων· ἢ ὁ θερμὸς, καὶ ἐνεός. Sed Ioues, vt Anacreon fragm. 9, 1., etiam σκύπφος dixere pro σκύφος· v. Athen. 11, 14. p. 498. A, et Euſtath. ad Il. μ', 208. p. 900. 16.: qui etiam ὄπφιν, pro ὄφιν, affert, quod nonnullos ait repoſuiſſe Il. d. l., vt laboranti ſcilicet metro ſuccurrerent. At ὄφιν legi debet, vt ὄπφιν, quum φ̄ contineat ſuam tenuem π̄. v. Scaliger. animaduerſſ. ad Euſeb. chron. p. 119.

ἤγανον *pro* πήγανον] Recte. nam nomen πήγανον ductum eſt, auctoribus antiquis grammaticis, a verbo πήγνυσθαι. v. Bodaeus ad Theophr. h. plantt. 7, 6. p. 797. a. Quis autem dixerit ἤγανον, pro πήγανον, non reperio. Sed ἀλαιὸς, pro παλαιὸς, dixit Aeſchylus. Heſychius: Ἀλαιός· ὁ παλαιὸς, ἄφρων· Αἰσχύλος. Caeterum hanc quoque obſeruationem vna cum exemplis Tellerus ſumſit a Caninio p. 95. Cren. Sic κάπετον, pro κάππετον, h. e. κατέπεσον, legitur recte apud Pindar. Olympp. 8, 50.

μικκὸν *Dorice*] Gregor. de dial. Dor. p. 130. Τὸ μικρὸν μικκὸν λέγεσιν· laudato eam in rem loco Theocriti Idyl. 5, 66.: cui addi poſſunt loci eiuſ-

dem

dem poëtae hi, Idyl. 8, 64. 15, 12. 42. Eadem vocabuli forma vſus eſt Callimachus in verſiculo τοῖς μίκκοις μίκκα διδοῦσι θεοί, quem Etymol. M. p. 587. 36. ſeruauit: v. Callim. fragm. 179. Bentl. et h. in Cerer. 111.: etiam Boeotus apud Ariſt. Acharnn. 909. Sic vero intellegitur, apud Moſchum Idyl. in Cupid. fugit. v. 13. p. 266. Vrſin. pro μικρὰ reſcribendum eſſe μίκκα, praeſertim quum eodem in loco etiam μικκύλα legatur. Etymol. M. p. 587. 45. Μικκίλος [l. μικκύλος], μικρὸς, ὑποκοριστικῶς. v. Euſtath. ad Il. ε p. 610. 28. Caeterum Aelius Dionyſius apud Euſtath. ad Il. β' p. 217. 29. vſum huius vocabuli formae Ionibus tribuit: ſed Euſtathius ipſe ad Il. ε p. 610. 25. idem verbum vocare Aeolicum videtur, eiuſque alteram ſyllabam acui iubet.

ſaepe ponitur] In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, pro his verbis leguntur verba, *Attici ponunt.* recte, modo poſt *Attici* addatur *veteres.* Nam dialectus Attica vetus, vt Ionica, in verbis a Tellero laudatis, aliiſque eius generis omnibus, alterum ρ̄ in σ̄ mutavit [v. Etymol. M. v. θάρσος p. 443. 3. Ioh. Grammat. p. 63. 71. Gregor. p. 67. et ibi Koenius: grammat. Merman. p. 317. et Euſtath. ad Il. μ' p. 913. 54.]; media ſubſtituit pro litera σ̄ literam ρ̄ [v. Etymol. M. v. κόρη p. 529. 42.]; recentior reuocauit formam horum verborum veterem, quam retinuit Macedonum, Alexandrinorumque, lingua. v. ad Plat. Phaedon. 44, 17. et interpp. Thucyd. ad 5, 4. p. 321. Qua quidem ex re iudicari poteſt, non modo quatenus grammatici antiqui, vt Moeris, aliique, verba θάρρος, ἄρρην, et reliqua, appellarint Ἀττικὰ, alterius generis vocabula in numerum Ἑλληνικῶν retulerint, ita, vt his explicarint ſuperiora illa, ſed etiam cur librarii recentiores in libris Platonis, aliorumque eiuſdem aetatis ſcriptorum, formas Macedonicas horum verborum repoſuerint pro formis eorum Atticis me-

diis: et quomodo acciderit, vt grammatici ipsi in scriptis Homeri, et tragicorum veterum, etiam Thucydidis, figuras horum vocabulorum Ionicas, Atticasque antiquas, mutarint in figuras Atticas medias. Moeris: Ἄῤῥενα, Ἀττικῶς· ἄρσενα, Ἑλληνικῶς. Θάῤῥος, Ἀττικῶς· θάρσος, Ἑλληνικῶς. Μυῤῥίνη, Ἀττικῶς· μυρσίνη, Ἑλληνικῶς. Hesychius: Θαῤῥοῦς· θάρσος. Hom. Il. ή, 315. ἄρσενα· Il. ψ', 377. ἄρσενες· Il. έ, 2. θάρσος· Il. φ', 589. θαρσαλέος· Il. δ', 184. θάρσει· Thuc. 2, 3. θαρσαλεωτέροις· 2, 13. θαρσεῖν· 5, 8. παραθαρσύναι· vnde etiam 5, 4. pro παραθαῤῥύνας ab editoribus reſcribi παραθαρσύνας debebat: 5, 24. τῶ Τυρσηνικῶ· Herodo. 1, 132.: μυρσίνη· 8, 99. μυρσίνησι· μυρσινῶν Eurip. Alceſt. 170.: apud quem Phoenn. 55. pro ἄῤῥενας e cod. Leid. recte ἄρσενας reſtituit Valquenarius, vt v. 16. ἀρσένων legitur: ſed etiam Ion. 1620. pro θαῤῥεῖν reponi θαρσεῖν debet. At Ariſtoph. Pac. 1154. μυῤῥίνας· Xen. Cyrop. 4, 6. 2. ἀῤῥένων· 8, 5. 10. ἄῤῥην· Plato Phaedon. 44. θάῤῥος θαῤῥήσει· vbi Baſ. 2. et cod. Tub. habent θάρσος· quae forma huius nominis, et verbi, extat, vt in verſione V. T. ſeptuagintauirali, ita etiam in N. T. non minus: vid. Iob. 17, 9. Actt. 28, 15. Ioël. 2, 21. ſ. Matth. 9, 2. Marc. 6, 50. Ioh. 16, 33.: quam formae nominum ἄρσην, et μυρσίνη. vid. Matth. 19, 4. Romm. 1, 27. Gen. 7, 2. Eſai. 55, 13. Nehem. 8, 15. Sic πόρσω, pro πόῤῥω, Pind. Olympp. 3, 79.: v. Etymol. M. v. πόῤῥω p. 683. 42.: Φερσέφαττην [ſ. Φερσέφασσαν· v. Thom. M. v. Φερέφαττα] Epicrates apud Aelian. H. AA. 12, 10., et Φερσέφαττα Ariſtoph. Rann. 683. Theſmophorr. 294., pro Φεῤῥέφαττην, et Φεῤῥέφαττα· vid. Plato Cratyl. 21. Nam etiam apud Tho. Mag., et Moeridem, pro Φερέφαττα dubitari non poteſt, quin reſcribi Φεῤῥέφαττα oporteat, quum literae ρσ hoc quoque in nomine pro literis ῤῥ ſub.

ſubſtitutae eſſe videantur. Etiam Latini veteres literam *r* mutarunt in *ſ*. v. Laurenbergius Antiquar. p. 376.

σκῆπτρον — ex σκήπτω] Euſtath. ad Il. *ά* p. 25. 9. *γίνεται δὲ* [*σκῆπτρον*] *πλεοναſμῷ τῆ ρ ἀπὸ τῆ σκήπτω τὸ ἐπερείδομαι, ὡς προϋπάρχοντος τῆ σκήπτε· ἀφ' ἧ ὁ σκηπτῆχος· ὅθεν ὁ Πίνδαρος σκᾶπτον αὐτὸ Δωρικῶς καλεῖ· ὅμοιος δὲ πλεοναſμὸς τῆ ρ γέγονε, καὶ ἐν τῷ ἔνοπτρον, καὶ λέκτρον, καὶ δέρτρον, καὶ βάκτρον, καὶ ῥόπτρον, καὶ ἄροτρον, καὶ τέρετρον.* add. idem ad Il. *σ* p. 1161. 32. ad Odyſ. *β* p. 1443. 1. et Etymol. M. v. *ἀναίνομαι* p. 101. 22.

ex ἀκέω — ἀκρῶ] Etymol. M. p. 54. 3.: *Ἀκρῶ, παρὰ τὸ ἀκέω ἀκῶ, ὥσπερ σάρω σαρῶ, κύρω κυρῶ· καὶ πλεοναſμῷ τῆ ρ ἀκρῶ.* Huc refert idem grammaticus p. 128. 57. vocabulum *φλαῦρον*, quod extitiſſe e nomine *φαῦλον* ait, *ὑπερβιβαſμῷ τῆ λ, καὶ πλεοναſμῷ τῆ ρ.*

poëtice prius ρ — tollitur] *Ἄρεκτον* Hom. Il. *τ*, 150.: *ἀμφιρύτη*, pro *ἀμφιρύτῃ*, Odyſ. *ά*, 50. 198.: *ἔρεξε* Il. *έ*, 373.: *ἐριψεν* h. in Merc. 79.: *ἀπέριψεν* Pind. Pythionn. 6, 37.: *ἀπερηγνύμεναι* ib. 4, 353. Nam in editis quidem libris nunc litera *ρ* hoc in verborum genere caret ſpiritu denſo.

Dorice — tollitur] *Σκᾶπτον* Pind. Olympp. 1, 19.: *σκάπτῳ* ib. 6, 158. 7, 50. Schol. rec. Pind. [h. e. Ioh. Tzetzes, vt videtur. v. ſchol. ad Olympp. 13. p. 178. b Steph.] ad Olympp. 1, 19. p. 130. b Steph. *Σκᾶπτον δὲ κατὰ Δωριεῖς τὸ σκῆπτρον, ἀποβολῆ τῆ ρ γινόμενον.* add. Euſtath. ad Il. *ά* p. 104. 21. Gregor. p. 218. Sic *ἔμποθεν*, pro *ἔν πρὸς ἔν*, Theocr. Idyl. 9, 6.: v. Gregor. p. 120. ſ.: *ποττὼς*, pro *πρὸς τὲς*, Lacones apud Thuc. 5, 77.: Dores enim pro *πρὸς*, et *προτὶ* dixere, et *ποτί* [Ariſtoph. Lyſiſtr. 82. 87. 107.]: v. Etymol M. v. *ποτινίσσεται* p. 685. 24.: conf. Gregor. p. 83.: et *κύφελλα*, pro *κρύφελλα*, Callim. fragm. 300. Bentl. Lex. MS. Oxon.

a Bentleio laudatum, Κύφελλα, τὰ νέφη, οἱονεὶ κρύφελλα, ἀπὸ τῆ κρύπτειν τὴν σελήνην· quae ipsa verba leguntur in Etymol. M. v. κύφελλα p. 549. 17. Sed verba Suidae in Phauorini Lexico ita scripta extant, vt ea Bentleius legi iussit, omissa tamen particula ἢ ante verba τὰ κέφως ἐλαυνόμενα.

Ad p. 41. *Aeoles — geminant*] Etymol. M. p. p. 529. 22. Κόπερα, τὰ κόπρια, Αἰολικῇ διαλέκτῳ· ὡς ὁ Πρίαμος Πέραμος, ἀλλότριος ἀλλότερος· sed p. 665. 43. legitur, κόπρια κόπερρα, ὑπερθέσει· Πρίαμος Πέρραμος, ex Herodiani Alex. opusculo περὶ παθῶν. Idem p. 587. 12. Μέτερρα· τοῦτο τὸ πάθος τῆς Αἰολικῆς ἐστι διαλέκτου· οἷον, Λίτιάδο τὰ μέτερρα· ὁ γὰρ μέτριος μέτερρος παρ' αὐτοῖς εἴρηται. add. grammat. Leid. p. 311.

ἔρδω *ex* ῥέζω *facio*] Etymol. M. p. 370. 16. Ἔρδω, τὸ πράττω· παρὰ τὸ ῥέζω τὸ πράττω, ὑπερθέσει ἔρζω, καὶ τροπῇ Δωρικῇ, ἐπειδὴ ἐν ἁπλῇ λέξει σύμφωνον πρὸ τοῦ ζ οὐχ ὁρᾶται, γίνεται ἔρδω.

πεφαργμένος] Herodianus Alex. apud Etymol. M. p. 667. 22. Πεφαργμένος ἀντὶ τοῦ πεφραγμένος· καὶ ἐφάρξαντο ἀντὶ τοῦ ἐφράξαντο, καὶ τὸ φαρκτὸν φρακτόν· ὥστε ὑπέρθεσις.

pro ō *habent* ō *Aeoles*] Auctor anonymus V. Homeri p. 288. Gal. 2. Aeolicae dialecto tribuit τὸ ἐναλλάττειν τὸ σ εἰς τὸ δ, ὡς ἐν τῷ λέγειν ὀδμή, καὶ ἴδμεν, vt Gregor. p. 276. Hom. Odyss. ε, 59. ὀδμή· Aeschyl. Prometh. 115. ὀδμά· Herodo. 1, 80. Hippocr. p. 121. To. 1. Lind. ὀδμήν· Herodo. 8, 188. ὀδμῇ. Phrynich. eclogg. p. 30. Pau. Ὀσμὴ χρὴ λέγειν διὰ τοῦ σ· διὰ γὰρ τοῦ δ ὀδμὴ Ἰώνων. Παρανομεῖ γοῦν Ξενοφῶν εἰς τὴν πάτριον διάλεκτον, ὀδμὴ λέγων· at nunc in libris Xenophontis editis, etiam scriptis, legitur fere ὀσμή, vt Cyrop. 1, 6. 19. p. 51. Lipsi. add. Thom. M. v. ὀσμὴ p. 659. et ibi interpp. Hom. Il. ά, 124. Herodo. 1, 6. 14. ἴδμεν [v. Etymol.

mol. M. h. v. p. 466. 19.]: Hom. Il. π', 638. φραδμων· h. in Apol. 99. φραδμοσύνη.

pro σ̄ veteres habuere ζ̄] Euſtath. ad Il. β' p. 217. 24. Ὅτι δὲ τὸ σμῶδιξ, καθὰ καὶ τὸ σμερδαλέον, καὶ τὸ σμικρὸν, διὰ τῦ ζ̄ εἶχον τὴν προφορικὴν ἀρχὴν πάλαι ποτὲ διὰ τὸ παρεοικὸς τῦ ὄχθ, δηλῦσιν οἱ παλαιοί· [v. Euſtath. ad Il. β' p. 228. 28.] ὧν ἐν ῥητορικοῖς Λεξικοῖς τοῖς κατὰ ϛοιχεῖον κεῖται καὶ ταῦτα ἐν τῷ ζ̄ ϛοιχείῳ· ζμινύη, ὁτὲ τὸ σκαφεῖον, ὁτὲ ἀξινάριον, οἱ δὲ δίκελλαν· καὶ ζβέσαι, τὸ παῦσαι, λῆξαι, κοιμίσαι· καὶ ζβεννυμενάων αὐγῶν· καὶ ζμῶσαι, τὸ πατάξαι. Αἴλιος δὲ Διονύσιος φησὶν, ὅτι ζμικρὸν, καὶ μικρὸν, οἱ Ἀττικοὶ, μικκὸν δὲ Ἴωνες. Οὕτω δὲ γράφϐσι καὶ τὸ ζμῆγμα, καὶ τὴν ζμινύην, ἣν καὶ αὐτὸς ἀξινάριον λέγει. Sic etiam ζμάραγδος, et Ζμύρνα, et ζμιλίον, ſcripſere veteres pro σμάραγδος, et Σμύρνα, et σμιλίον. v. Lucian. iudic. vocall. p. 48. To. 1. Graeu. et Sextus Empir. c. mathemm. 1, 9. p. 253.: vbi v. Fabricius, et Voſſius ad Catul. p. 321. In titulo tabulae marmoreae pro ΚΟΣΜΩ ſcriptum extat ΚΟΖΜΩ. v. Falconerius ad inſcriptt. athlett. p. 84. ſ. Caeterum pro, ζμύρνα, *pro σμύρνα, myrrha*, in libro Velleri reſcribi oportet Ζμύρνα, *pro* Σμύρνα, *Smyrna*. In editt. Lipſſ. primis legitur ſimpliciter, ζμύρνα σμύρνα. Nam *myrrha*, quae σμύρνα dicebatur, ab Aeolibus nominata eſt μύῤῥα· v. Athen. 15, 11. p. 688. C. Vnde in Galeni gloſſar. Hippocr. v. μύῤῥαν, pro Αἰολεῦσι σμύρναν reponendum eſſe videtur, praeeuntibus quodammodo codd. antiquis, Αἰολιστὶ τὴν σμύρναν· etſi in libris Hippocratis hodie vbique ſcriptum extare σμύρνα ſcio, neque ignoro, fuiſſe, qui hanc nominis formam Aeolum ſermoni tribuerent. v. Phauorinus v. μύῤῥα.

μνηιθμὸς] Etymol. M. p. 506. 57. Κεύθω, τὸ κρύπτω· ἐκ τῦ κεύσω γίνεται κευμὸς [l. κευσμὸς], καὶ κευθμὸς, ὡς μνησμὸς μνηιθμός. Sic Attici dixere

βασμὸς, sed Iones βαθμός. v. Phrynichus eclogg. p. 142. et Moeris v. βασμός. Καταβασμὸν legitur apud Aeschyl. Prometh. 810. et ἀναβασμοὶ apud Pausan. 10, 5.: sed βαθμὸν 1 Tim. 3, 13. Et Homerus [Il. ν', 637. Odyss. θ', 236.] pro ὀρχησμὸς dixit ὀρχηθμός. v. Etymol. M. v. θάλασσα p. 441. 27.

δυθμὴ *pro* δυσμὴ] Callim. h. in Cerer. 10. ἐπὶ δυθμάς· vbi v. Spanhemius: qui huc retulit glossam Hesychianam, Δυθμέσι· δύσεσι· sed Ionsius pro δυθμέτι reponi iussit δυθμαῖσι. Eodemque Hesychio auctore, Laconum lingua ἀκκὸϙ pro ἀσκὸς vsurpauit.

Aeoles in partic. — accentu] Gregor. de dial. Aeol. p. 294. s., praeeunte Ioh. Philopono p. 95. [v. Steph. Thes. To. 4. append. p. 14.], Ὅσαι δὲ μετοχαὶ ὀξύτονοι εἰς ω̄ καταλήγουσι, διὰ τῦ ν παρ' ἐκείνοις ἐκφέρονται· εἰρηκὼς εἰρήκων, γενοηκὼς γενοήκων· φυλάττουσι δὲ καὶ τὰς ἀπὸ τύτων κλίσεις ἀναλόγως τῇ καταλήξει. Ἀραρὼν, vel ἀράρων, Eurip. Electr. 948: vbi v. Barnesius: τεταγὼν, vel τετάγων, Hom. Il. ά, 591. Apoll. Rhod. 2, 119.: quo etiam participia μεμενακῦια, et ἀνεϙακῦια, quae ex Archimedis libris Metarius p. 239. attulit, referenda sunt. Neque enim placet ratio eorum grammaticorum, qui hanc participiorum formam ab aoristo secundo, per ἀναδιπλασιασμὸν Ionicum, ductam esse tradunt. vid. Gregor. de dial. Doric. p. 80. s. Etymol. M. v. τεταγὼν p. 753, 40. Schol. Ven. ad Il. ά, 591. et Eustath. ad Il. ά p. 157. 12. Certe ambages omni in genere non necessariae suspectae sunt: neque explicari ex ista ratione possunt loci hi: Hom. Il. μ', 125. Odyss. ξ', 30. κεκλήγοντες· Pind. Pythionn. 4, 325. πεφρίκοντας· quibus in locis libri veteres fere exhibent, inuito metro, formam praeteriti vulgarem, κεκληγότες, et πεφρικότας· quae ipsa res confirmare videtur rationem a Ioh. Philopono, et Gregorio, propositam. Haec vero si cui non probanda videa-

videatur: poterit existimare, ἀράρων, τετάγων, κεκλήγων, πεφρίκων, esse participia praesentia, e praesentibus ἀράρω, τετάγω, κεκλήγω, πεφρίκω, nata. v. Koen. ad Gregor. p. 81. s.

sic Dorice ἐν ἀγορᾶν] Gregor. de dial. Dor. p. 163. Τρέπεσι δὲ οἱ αὐτοὶ [Cretes] τῆς ἐς προθέσεως τὸ σ̄ εἰς τὸ ν̄· οἷον ἐς χορὸν ἐν χορὸν, ἐς τὴν ἀγορὰν ἐν τὰν ἀγοράν. Ἐν χορὸν legitur in dithyrambo Pindari fragmm. p. 46. Sartor. Gregor. de dial. Dor. p. 128. τὸ ἐντὶ ἀντὶ τῦ ἐσὶ λέγεσιν. Legitur apud Theocr. Idyl. 1, 17.

pro σ̄ *habent* ξ̄ *Attici veteres in* ξὺν *pro* σὺν] Vid. Gregor. p. 10. s. Hac literarum ξ̄, et σ̄, permutatione, non tantum veteres Attici, sed etiam medii, atque recentiores, delectati sunt in omnibus verbis e praepositione σὺν compositis: v. Ioh. Grammat. p. 63. 69. et Gregorius p. 10. s.: sed librarios recentiores talibus in locis fere σ̄ pro ξ̄ scripsisse nouimus. v. Praefatio nostra sec. ad Aeschinis Socr. dialogos p. 25. et praefat. tertia ad Plat. dialogos quatuor primos p. 15. s. Aeschylus Pers. 779. Agamemn. 1360. ξύν· Pers. 786. ξυνήλικες· v. 794. ξύμμαχος· Agamemn. 659. ξυνώμοσαν· v. 652. ξυνωρίδα· v. 1069. ἀξυνήμων· v. 1121. ξυνῆκα· v. 1125. ξύνευνος, et ξυναυτία· v. 1148. ξυνθανεμένην· Eumenn. 523. 536. ξυμφέρει, et ξύμμετρον· v. 836. ξυνοικήτωρ· Supplicc. 502. ξύμπεμψον· v. 511. ξυμβόλεισιν· Sophocl. Aiac. 16. ξυναρπάζων· vbi v. Stolbergius. Thuc. 1, 56. ξυναποσήσωσι· 1, 58. ξυνομόσαντες· 1, 142. ἀξυνετωτέροις· 4, 18. εὐξυνετώτερον· 6, 36. ἀξυνεσίας· Lysias 13. p. 455. To. 1. Reisq. ξυνεσθέτα. Sed in Ionum quoque, et Dorum, scriptis harum literarum permutationis vestigia apparent. Hom. Il. ά, 399. ξυνδῆσαι· vbi schol. min. συνδῆσαι· Ἰὰς ἡ διάλεκτος. Hippocr. p. 43. To. 1. Lind. ξυγγεαφῆς, et ξυμβε-

λίην· aphorr. 2, 15. ξυγγοσέει· Pindar. Pythionn. 8, 104. ξύν. Conf. Georgius Hierocrit. 1. p. 16.

Dores in futuris — ττω] Pindar. Olympp. 3, 9. ἐναεμόξαι· Pythionn. 1, 12. χαλάξαι, a praef. χαλάξειν· ib. 7, 6. ὀνυμάξομαι· Nemeonn. 1, 64. ἀμφελίξασθαι· ib. 2, 31. ἐκόμιξαν· ib. 2, 38. κωμάξατε· ib. 10, 105. ἁρπάξαντες· Hom. Il. β', 53. ἵξε· Heſiod. Ἀσπ. 202. κιθαρίξω· Theocr. Idyl. 1, 98. λυγιξεῖν· v. Gregor. p. 120.: Idyl. 7, 42. γελάξας· ib. 20, 1. ἐγέλαξε· ib. 5, 71. χαριξῇ· ib. 1, 51. καθίξοι· ib. 22, 137. ἀναρπάξαντες· Bion fragmm. p. 243. Vrſin. καθιξεῖ· Megarenſis apud Ariſt. Acharnn. 746. γρυλλιξεῖτε, et κοΐξετε· poëta vetus apud Demoſth. p. 417. 3. To. 1. Reiſq. φημίξωσι· Ariſt. Lyſiſtr. 980. μυθίξαι· Timaeus Locr. p. 545. Gal. 2. κατασκευάξας· ib. p. 555. προσαρμόξαντο· ib. p. 556. μερίξας. Etiam ap. Herodo. 2, 57. legitur αὐδάξασθαι. Vid. omnino Valquen. ep. ad Roeuerum p. 65. ſſ.

κλάξω, *vel* κλαξῶ] Vid. Gregor. p. 151. Theocr. Idyl. 15, 43. ἀπόκλαξον· ib. v. 77. ἀποκλάξας· Idyl. 18, 5. κατεκλάξατο· Idyl. 15, 33. κλάξ. Schol. ad Idyl. 7, 84. Ἡ κλεὶς παρὰ Δωριεῦσι κλὰξ λέγεται· ἀφ' ἧ τὸ κατεκλάσθης. Ὄρνιξιν eſt apud Pind. Pythionn. 5, 149. Nam Dores pro ὄρνις dixiſſe ὄρνιξ, etiam Athen. 9, 4. p. 374. D docet. qua de re ſupra dictum eſt, vbi de mutatione literae ϝ in literam χ expoſuimus.

Aeolice pro σ̄ *eſt* ρ̄] Euſtath. ad Il. α' p. 114. 16. ἣν τὴν μάρτυς εὐθείαν ἡ Αἰολέων διάλεκτος διὰ τοῦ ρ̄ προφέρει. Ἐκεῖνοι γάρ φησι [Herodianus] τὸ σ̄ εἰς ρ̄ μεταβάλλεσι, τὸ ἔτος ἔτορ λέγοντες, καὶ τὸ ἵππος ἵππορ· εἰς ὃ ζητητέον χρῆσιν καὶ ἐν τοῖς Ἰαμβλίχε εἰς τὰ κατὰ Πυθαγόραν. Οὕτως ἔν φησὶ καὶ μάρτυς μάρτυρ. Et Heſychius Laconas pro ἀσκὸς, κιττὸς, πίδος, πῶς, θεὸς, dixiſſe auctor eſt ἀκκορ,

ἀκκὸϱ, κίττεοϱ, πίσοϱ, πὸϱ, σίοϱ. v. omnino Caſaubonus ad Athen. 8, 11. p. 614. ſ. Etiam Elei, eorumque coloni, Eretrienſes, maxime delectati ſunt mutatione literae σ in literam ϱ. v. Strabo 10. p. 448. Caſaub. Euſtath. ad Il. β′ p. 279. 33. ad Il. δ′ p. 492. 15. Heſychius v. Ἐϱετϱιέων ϱῶ, et Diogenian. Paroemm. 4, 57. Sic Eretrienſes pro σκληϱότης dixere σκληϱοτής· v. Plato Cratyl. 42.: et Πελαϱγὸς pro Πελασγός· v. Phryn. eclogg. p. 40. coll. Strabone 5. p. 221. et ibi Caſaubono, itemque Salmaſ. de helleniſt. p. 286. 429.

ſic honor honos] In exemplis Lipſſ. primis haec verba non leguntur. Priſc. 1. p. 24. R *tranſit — in* S, *vt* arbos *pro* arbor, odos *pro* odor. Feſtus p. 253. Gothofr. Arboſem *pro* arbore *antiqui dicebant, et* roboſem *pro* robore. Pomponius enchir. 3, 2. 36. p. 306. Rupert. *Idem Ap. Claudius — r literam inuenit: vt pro* Valeſiis Valerii *eſſent, et pro* Fuſiis Furii. add. omnino Quinctil. 1, 4. 13.

σ *in* τ *mutatur Attice, et Dorice*] Moeris: Τῆμεϱον, Ἀττικῶς· σήμεϱον, Ἑλληνικῶς. Heſychius: Τήμεϱον· Ἀττικοὶ τήμεϱος, καὶ τημέϱα, λέγουσιν· vid. Ariſtoph. Nubb. 1310. Auu. 1465. Plato Phaedon. 5. Xen. Cyrop. 7, 1. 6. Et ſcholiaſtes quidem Luciani ad iudic. vocall. p. 47., vel potius ipſe Lucianus, p. 2. To. 1. Graeu. auctor eſt, Lyſimachum, poëtam comicum, Boeotum, primum inſtituiſſe σ mutare in τ, ita, vt τετταϱάκοντα, et τήμεϱον, dixerit pro τεσσαϱάκοντα, et σήμεϱον. Sed Euſtath. ad Il. κ′ p. 813. 43. hanc duarum literarum permutationem tribuit omnino Atticis poſterioribus: eiuſque auctorem extitiſſe Periclem, Aelius Dionyſius ait apud eundem Euſtath. d. l.: qui totus locus dignus eſt, qui inſpiciatur ab grammaticae ſtudioſis. Sic ἀνοντία, pro ἀνοσία, Attici dixere, auctore Moeride: χηνοβοτίας, et γεϱανοβοτίας, Plat. Politic. 8.: vbi v. not. 4.: qui

idem νεθετία dixit pro νεθεσία· v. Pollux 9, 139.: vt ἀδυνασία eſt apud Thuc. 7, 8. 8, 8.: τηλία, pro σηλία, Ariſtoph. Plut. 1038. v. Etymol. M. p. 757. 3. Τεύτλοισι, pro σεύτλοισι, Ariſtoph. Pac. 1014.: τεῦτλα Euphorion apud Athen. 11, 15. p. 503. A: ſed τευτλίον habet Alexis apud Athen. 14, 4. p. 621. E. Moeris: Τευτλίον, Ἀττικῶς· σεῦτλον, Ἑλληνικῶς· ſed Tho. Mag. etiam τεῦτλον, pro σεῦτλον, Atticis tribuit, vt Ioh. Grammat. p. 69. Gregor. p. 10. et Orus apud Etymol. M. v. σητάνειοι p. 711. 45. Μέταυλος Lyſias 1. p. 20. To. 1. Reiſq.: ſed θύρας μεσαύλας habet Eurip. Alceſt. 552. Hic enim poëta vſu literae σ̄ ita delectatus eſt, vt ὁ φιλοσίγματος dictus ſit. v. Euſtath. ad Il. τ΄ p. 1170. 53. Moeris: Μέταυλος, Ἀττικῶς· μέσαυλος, Ἑλληνικῶς. Εἴκατι, pro εἴκοσι, Theocr. Idyl. 5, 86.: v. Gregor. p. 124.: φατὶ, pro φησὶ, Id. Idyl. 1, 51. Ariſtoph. Acharnn. 771.: v. Gregor. p. 113.: ſed φαντὶ, pro φασὶ, Theocr. Idyl. 2, 45.: τίθητι, pro τίθησι, Idyl. 3, 48.: v. Gregor. p. 122.: ὑφίητι, pro ὑφίησι, Idyl. 4, 4.: v. Gregor. p. 116.: ἀποδίδωτι, pro ἀποδίδωσι, Timaeus Locr. p. 551. Gal. 2.: πλατίον, pro πλησίον, Theocr. Idyl. 5, 28. Sic κάπετον, pro κάπεσον, h. e. κατέπεσον, Pind. Olympp. 8, 50.: πετόντεσσιν, pro πεσόντεσσιν, h. e. πεσοῦσιν, Pind. Pythionn. 5, 65. Omnino lingua, et Boeotorum, et Laconum, atque adeo Tarentinorum, literam σ̄ mutare conſueuit in literam τ̄, ſequente eadem litera: vt ἴττω, pro ἴσω, Cebes Thebanus apud Plat. Phaedon. 6. v. Valquenarius ad Eurip. Phoeniſſ. p. 561.

Dorice, et Aeolice, τὺ] Pind. Olympp. 1, 135. Sic τοὶ, pro σοὶ, Theocr. Idyl. 1, 25.: ἐς τὲ, pro ἐς σὲ, ib. v. 5. Conf. Gregor. p. 106. 290. 295. et Ioh. Grammat. p. 93.

ſic Lat. — merto] Nec haec verba in editt. Lipſſ. primis extant. Feſtus, vel potius Paulus Diaconus,

conus, p. 317. Gothofr. Mertat *pro* merſat *dicebant*. v. Quinctil. 1, 4. 14.

Attici $\overline{\sigma\sigma}$ *mutant in* $\overline{\tau\tau}$] Vid. Ioh. Grammat. p. 63. 69. Gregor. p. 10. et Laërt. 7, 56. Attici ſcilicet recentiores. Nam Iones, vt Homerus, Herodotus, Hippocrates, et Dores, vt Pindarus, et Theocritus, et Attici veteres, vt Thucydides, et tragici, quibus Aelius Dionyſius apud Euſtath. ad Il. κ´ p. 813. 50. Platonem annumerauit, duplici $\bar{\sigma}$ vſi ſunt: ita, vt non ſolum apud Pindar. Olympp. 8, 92. e codd. Bodleianis pro γλῶτταν corrigi debeat γλῶσσαν, vt Pythionn. 5, 78., quum haec nominis forma in omnibus aliis poëtae locis expreſſa extet, vt Pythionn. 4, 505. 5, 148. 11, 43. Nemeonn. 4, 13. 140. 7, 106.: ſed etiam apud Thucydidem 1, 26. θάλασσαν, et 1, 55. ἐφύλασσαν, et 6, 11. θαρσεῖν, reſcribi oporteat. Conf. Vaſſius ad Thuc. 1, 20. Atticis vero recentioribus, vt Xenophonti, Demoſtheni, Aeſchini, placuit, comicorum maxime auctoritate, pro $\overline{\sigma\sigma}$ vſurpare $\overline{\tau\tau}$. v. Aelius Dionyſius apud Euſtath. ad Il. κ´ p. 813. 44. et Lucianus iudic. vocall. p. 48. To. 1. Graeu. Itaque apud Aeſchin. p. 535. To. 1. Reiſq. pro θάλασσαν, et apud Iſaeum p. 140. To. 7. pro τεσσαράκοντα, reſtitui debet θάλαττταν, et τεττταράκοντα· et apud Antiphont. p. 705. To. 7. γλώττῃ pro γλώσσῃ. Nam quum dialectus Macedonica noua veterem horum quoque verborum formam revocaſſet: mirandum non eſt, recentiores librarios in libris poſteriorum Atticorum pro $\overline{\tau\tau}$ fere ſcripſiſſe $\overline{\sigma\sigma}$. Vid. Hemſterh. ad Lucian. p. 91. ſſ. To. 1.

Ad p. 42. *Aeolice mutatur in* ζ] Vid. Etymol. M. v. δίασμα p. 270. 24. et v. μείζων p. 582. 13. Euſtath. ad Il. κ´ p. 824. 29. Πάλιν δὲ τὰ παρ' ἡμῖν διὰ δύο $\bar{\sigma}$ αὐτοὶ [Tarentini] διὰ τοῦ ζ προφέρουσι, τὸ πλάσσω πλάζω λέγοντες, καὶ τὸ ἀνάσσω ἀνάζω· καὶ

καὶ τὸ νίπτω ἓν παρ' Αἰολεῦσι νίσσω λεγόμενον, ὡς πέπτω πέσσω, οἱ Ταραντῖνοι μεταθέσει τῶν δύο σ̄ εἰς τὸ ζ̄ νίζω λέγουσι. [v. Etymol. M. v. ἀνενδοίαστα p. 104. 13. et v. ἀπενίζοντο p. 124. 21. et v. νίζε p. 605. 42.]. Cuius quidem praecepti auctorem fuisse Heracliden, idem Eustath. ad Odyss. κ' p. 1654. 23. docet. Etymol. M. v. ἐμπάζομαι p. 335. 37. Ἐμπάσσω· καὶ Αἰολικῶς ἐμπάζω· τὰ γὰρ δύο σσ̄ εἰς ζ̄ τρέπουσιν Αἰολεῖς· τὸ γὰρ ἐπιπλήσσω, ἐπιπλάζω. Σαπφὼ [fragm. 200. p. 156. Lyc.], Τὸν δ' ἐπιπλάζοντα ἄνεμοι φέροιεν. v. Gregor. p. 288.

Ionice in ξ̄] Vid. Ioh. Grammat. p. 79. Gregor. p. 203. Τὸ δισσὸν σ̄ εἰς ξ̄ τρέπουσιν οἱ Ἴωνες, δισσὰ διξά, καὶ τὰ τρισσὰ τριξά, λέγοντες· vbi v. Koenius. Διξὸς Herodo. 3, 32.: διξοὶ 7, 70.: διξαὶ 2, 76.: διξῶν 7, 205.: διξὰς 5, 52.: διξὰ 7, 57.: διξὲς 9, 74.: τριξὰς 9, 85.

initio plenioris soni gratia] Etiam haec obseruatio translata est huc a Tellero e Caninii Ἑλληνισμῷ p. 106. f. Cren. Hesychius, et ex eo Phauorinus: Σμῦς· ὁ μῦς. Et ex iis, quae de origine vocabuli σμερδαλέος in Etymol. M. p. 721. et apud Eustath. ad Il. β' p. 228. 25. leguntur, existimari licet, grammaticos veteres putasse, verbum σμέρδω, extitisse e verbo μερίζω, pro quo Dores dixerint μέρδω, cui veteres addiderint literam ζ̄, ζμέρδω, quam recentiores mutarint in σ̄, σμέρδω. Ex hac igitur ratione σ̄ in verbo σμέρδω est litera vicaria, non adsciticia, vt in vocabulo σμικρόν. Nam in hoc quoque Graeci veteres, eodem Eustathio d. l. auctore, pro σ̄ vsurparunt ζ̄. Moeris: Σμικρὸν, Ἀττικῶς· μικρὸν, κοινόν. Σμικρῇσι Hom. Il. ρ', 757.: σμικροῖσι Hippocr. aphorr. 3, 24.: σμικρὸν, et σμικρῷ, Hesiod. Ἔργ. 361.: ad quem locum respexit Plato Cratyl. 39.: σμικρὴ Herodo. 3, 34.: σμικρὴν 5, 113.: σμικρὰ 4, 99.: σμικρὸς ἐν σμικροῖς Pindar. Pythionn. 3, 191.: sed in tragi-

tragicorum, et comicorum, fabulis, maximeque in reliquorum ſcriptorum Atticorum libris, vt Thucydidis, Platonis, Xenophontis, Demoſthenis, aliorumque, recentiores librarii fere communem huius vocabuli formam pro Attica ſubſtituerunt.

notante Feſto] Vel potius Paulo Diacono, p. 447. Gothofr. *Stlata*, genus nauigii latum magis, quam altum, et latitudine ſic appellatum, ſed ea conſuetudine, qua *ſtlocum* pro *locum*, et *ſtlitem* pro *litem*, dicebant. Conf. Quinctil. 1, 4. 16. Sic Ritterſhuſius σονύχεσσι apud Oppian. Cynegett. 3, 232. dictum eſſe putabat pro ὀνύχεσσι· vt certe ſcriptum legitur in codice Pariſ. nuper regio. At σόνυχες ſunt, interprete Heſychio, τὰ εἰς ὀξὺ λήγοντα, καὶ τὰ ἄκρα τῶν ὀνύχων. Etymol. M. p. 728. 32. Στόνυξ καλεῖται τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον· Πτερέω σόνυχι τρίψε σφυρόν· qui eſt verſiculus Apollonii Rhod. 4, 1679., ita reſcribendus, Πετραίῳ — χρίμψε —: vbi ſchol. σόνυξ ἐστὶ κυρίως τὸ ἄκρον τῆ ὁράτος· καταχρηστικῶς δὲ πᾶν εἰς τὸ ὀξὺ λῆγον.

in medio Aeoles, et Dores, addunt] Κέλσω legitur apud Eurip. Hecub. 1057.: εἰσεκέλσαμεν, pro εἰσεκείλαμεν, apud Ariſt. Theſmophorr. 884.: κέλσαι apud Hom. Odyſ. κ', 511.: ἐπέκελσε apud Phanoclen eleg. 15.: ὄρσομεν apud Hom. Il. δ', 16.: ὄρσας Odyſ. λ', 399.: ὄρσαι apud Pindar. Pythionn. 11, 37.: ὄρσωμεν Nemeonn. 9, 19. Euſtath. ad Il. α p. 23. 12. Αἰολεῖς δὲ καὶ τὰς τῆς πέμπτης περισπωμένας μέλλοντας βαρύνουσι, καὶ διὰ τῆ σ ἐκφέρουσι· σπέρσω γάρ φασι, καὶ κέρσω, καὶ φθέρσω· ἔτω δὲ καὶ ὄρω ὄρσω τὸ διεγερῶ· — ἔτω δὲ καὶ τῆ ἔρῥω τὸ φθείρω ὁ μέλλων ἔρσω Αἰολικῶς· ἐξ ἧ καὶ τὸ ἀπόερσεν ἐν τοῖς ἑξῆς [Il. ξ', 348.] ἀντὶ τῆ ἀπέφθειρε. Ποιεῖσι δὲ τῆτο οἱ Αἰολεῖς πρὸς ἀναλογίαν τῶν λοιπῶν μελλόντων, οἷ, δυνάμει, ἢ ἐνεργείᾳ, τῶ σ παραληγόμενοι, βαρύνονται. Etymol. M. v. ἀθέριζον

ριζον p. 24. 37. ὁ μέλλων θερῶ, καὶ θέρσω, Αἰολικῶς. Conf. Horti Adonidis v. ἀθέριζον, et Phauorinus v. ἀμεταβόλοις. Haec vero tempora ducta esse ab inusitatis praesentibus κέλω, φθέρω, κέρω, vt ὄρσω ab ὄρω, docuit Lennepius praelectt. de anal. L. Gr. p. 50. s.

τυπτόμεσθα *Dorice*] Vid. Gregor. p. 77.: qui addit, τοῦτο ἔστι καὶ Ἰωνικόν· v. idem p. 217.: poterat etiam addere, καὶ Ἀττικόν. nam poëtae Attici veteres hac primae personae pluralis forma saepe vsi sunt, a librariis recentioribus fere in formam communem mutata. Ἐξόμεσθα Aristoph. Plut. 101.: ὠσιζόμεσθα v. 330.: δεησόμεσθα v. 1161.: ἱδρυτόμεσθα v. 1192. 1199.: βελόμεσθα Equitt. v. 562.: ἡδόμεσθα v. 620.: ἀνεπτόμεσθα Aun. 35.: νεμόμεσθα v. 159.: πιθώμεσθα v. 164.: αἰτέμεσθα Aeschyl. Prometh. 821.: πελαζόμεσθα Id. S. c. Th. 147.: πειρασόμεσθα Id. Agam. 859.: ἐδινεόμεσθα Hom. Odyss. ί, 153.: τετιμήμεσθα Il. μ', 310.: λιπόμεσθα, et φερόμεσθα, Herodo. V. Hom. 35.: λασεύμεσθα Theocr. Idyl. 4, 39.: θησεύμεσθα Idyl. 8, 13 Conf. Portus Lex. Dor. in σ, et Metarius p. 229. Sed apud Aeschyl. S. c. Th. 69. 111. sine caussa nunc editum est πολισσοῦχοι pro πολισοῦχοι, quum syllaba λισ per se iam longa sit.

θέμιστος] Etymol. M. v. θέμις p. 445. 18. κλίνεται θέμιδος, καὶ Δωρικῶς θέμιτος, καὶ πλεοναστικῷ τῷ σ θέμιστος. vid. Hom. Odyss. β', 68. Il. ά, 238. ό, 87. π' 387. Πρεσβύσατος legitur apud Nicandrum Therr. 344.

θεόσδοτος] Tzetzes ad Lycophron. p. 13. Οἱ γὰρ Ἴωνες ἅτω μετὰ τοῦ σ λέγουσι θεόσδωρος, καὶ θεόσδοτος· οἱ δ' Ἀττικοὶ ἀποβάλλουσι τὸ σ. Eustath. ad Il. γ' p. 422. 28. ὁ δὲ τῷ σ πλεοναστικῶς ἐν πολλαῖς ᾠδαῖς βραχυνομέναις λέξεσι κατ' ἐπαλληλίαν πυκνήν· ὁποῖα καὶ τὸ θέσκελον, θέσφατον [Pind. Pythionn.

Pythionn. 4, 126.], θεσπέσιον, θεόσδοτον. Θεόσδοτα habet Heſiod. Ἔργ. 320.: ſed δεοδότων Pind. Iſthmm. 5, 29. Ὀρχηϛὴν legitur apud Hom. Il. π', 617.

ἔσπω — *pro* ἔπω] Vid. Etymol. M. v. ἔσπετε p. 383. 51. Ἔσπετε Hom. Il. β', 484. Huc pertinent, praeter verbum ἕσπομαι, pro ἕπομαι, *ſequor* [v. Hom. Il. ά, 158. μ', 395. Thuc. 3, 94.], plura verba alia, vt κσμῶ, pro κομῶ, ἐλαϛρῶ, pro ἐλατῶ, βωϛρῶ, pro βωτῶ, ἀμφίβληϛρον, pro ἀμφίβλητρον, ἔλαϛρον, pro ἔλατον, κέντρον, pro κέντον, auctoribus Euſtath. ad Il. τ' p. 1170. 50. et Etymol. M. v. ἐλαϛρῶ p. 325. Sic Dores παῖσδα pro παῖδα dixere: v. Caſaub. lectt. Theocritt. c. 11. et Gregor. p. 150., qui laudat eam in rem locum Theocr. Idyl. 15, 42., vbi tamen Valquen. ad Theocr. p. 349. pro παῖσδα reſcribi παῖσδε, h. e. παῖζε, iubet: vt Latini veteres *poeſnis* pro *poenis*, *Caſmenas* pro *Camenas*, *coeſnis* pro *coenis*. v. Feſtus v. *poeſnis* p. 370. Gothofr.

Cretenſes — addunt σ] Hanc quoque obſeruationem Tellerus debet Caninio, qui eam propoſuit, iiſdemque exemplis illuſtrauit, Hellen. p. 109. Gregor. de dial. Dor. p. 106. τὸ οἴκαδε οἴκαδες φασί· et de verbis dialecti Creticae p. 166. Τὸ οἴκαδε οἴκαδες. Etymol. M. p. 617. 24. Οἴκαδες, ἀντὶ τῦ οἴκαδε, Δωρικῶς. Vſus eſt hac aduerbii forma Megarenſis apud Ariſt. Acharnn. 742. 779. Heſychius, et ex eo Phauorinus: Ἄγες· ἄγε, φέρε. Et de forma imperatiuorum φρὲς, σχὲς, σπὲς, v. Choeroboſcus, et Zenodotus, apud Etymol. M. v. σχὲς p. 740.

μίλαξ *pro* σμίλαξ] Legitur apud Oppian. Cynegg. 4, 261. Euſtath. ad Il. λ' p. 857. 25. Ἰϛέον δὲ, ὅτι, πολλῶν ὄντων κατὰ τὸ χλιαρὸν λιαρὸν, τήγανον ἤγανον, ὡς ἀλλαχῦ κεῖται, τακτέον σὺν αὐτοῖς καὶ τὸ σμίλαξ, καὶ δίχα τῦ σ μίλαξ· οἷον, Ἐξεφανῦτο μίλακι, καὶ ἀμπέλῳ, καὶ κισσῷ. Sic ὗς dicitur

citur pro σῦς. v. Athen. 9, 14. p. 401. C, et Etymol. M. v. σῦς p. 736. 41.

Dorice — extruditur] Gregor. de dial. Dor. p. 101. Τὸ ὄπισθεν ὄπιθεν λέγεσι, καὶ τὸ πρόσθεν πρόθεν, τὸ σ ἐκθλίβοντες. Ὄπιθεν habet Hom. Il. ά, 197. β́, 542. Pindar. Olympp. 3, 56.: v. Phrynichus ecll. p. 4.: ἐξόπιθεν Heſiod. Ἀσπ. 130.: ἔκτοθεν Hom. Odyſ. ά, 132. Aeſchyl. Perſſ. 873. Theocr. Idyl. 10, 9.: ἔντοθεν Hippocr. p. 50. To. 1. Lind.: ὀπιθόμβροτον Pind. Pythionn. 1, 179. Ἐμὲν legitur apud Sophoclem Electr. 21., et Callim. fragm. 294. Bentl., quod ſeruauit Heraclides apud Euſtath. ad Odyſ. γ́ p. 1457. 50. Τὸ δὲ ἀνάλογον, inquiens, παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ, γρῆες ἐμὲν, ἦγεν γραῖαν ἐσμέν. Nam grammatici veteres: v. Euſtath. d. l. ſchol. Sophoclis ad Electr. 21. et Etymol. M. v. ἔσω p. 381.: tradunt, εἰμὶ extitiſſe ex ἔω, perſonaeque primae, et ſecundae, pluralis formas natiuas, et proprias, eſſe ἐμὲν, et ἐτὲ, ſed Doricas ἐσμὲν, et ἐσσέ.

ſic Attice, et poëtice] Vid. Ioh. Grammat. p. 73. Etiam Ionice, et Dorice. Νεσφιῆς Eurip. Alceſt. 44.: νομιῆμεν Herodo. 2, 17.: νομιῆτε Iſaeus p. 548. To. 2. Reiſq.: γνωριῆτε ib. p. 400.: ὑστεριῆμεν Demoſth. p. 49. 1. To. 1. Reiſq.: βαδιῆμαι ib. p. 244. 26.: βαδιῆται ib. p. 108. 1.: σεῦα Hom. Il. ύ, 189. Etymol. M. v. σεύω p. 710. 4. Σεύσας ἓν ἐστιν ἡ μετοχὴ τῆ πρώτῃ ἀορίστῳ, καὶ χεύσας, ὡς ἀλεύσας, καὶ ἱππεύσας· ἀλλὰ κατ' ἔνδειαν τῆ σ γίνεται σεύσας [Hom. Il. ό, 681.], καὶ χεύας [Odyſ. γ́, 289. Rom.], καὶ ἀλεύας [ἀλευάμενος Il. έ, 444.]. Εὔκτιμενος multis in locis vtriuſque carminis Homeri legitur, vt Il. β́, 570. έ, 543. Odyſ. γ́, 4. δ́, 342.: vt εὔκτιτον, pro εὔκτισον, Il. β́, 592. v. Etymol. M. v. εὔκτιτον p. 392. 37. Πάγκλαυτον habet Sophocles Electr. 1090.: vbi Triclin. ἔτω γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὰ τοιαῦτα γράφουσιν ἐκβάλλοντες τὸ σ, ὥσπερ

ὥσπερ καὶ τὸ εὐκτίμενον παρ' Ὁμήρῳ. Πολυκλαύτε eſt in titulo monumenti Midae apud Herodo. V. Hom. 11.: ἀκλεέτες apud Dionyſ. Halic. 2, 33. p. 305. To. 1. Reiſq., pro ἀκλεέσες, quae eſt cod. Vatic. ſcriptura: γνώτα apud Sophocl. Oed. tyr. 58.: ἀρίγνωτον apud Pind. Pythionn. 4, 169.: ἀντικώτερον apud Xen. Hipparch. 2, 6.: pluraque alia eiuſmodi verba, quibus multi grammatici recentiores literam σ̄ inſeri ſine cauſſa juſſere, congeſſerunt Doruillius ad Charit. p. 403. Amſtel. Horreus Obſeruatt. critt. 19. et Vernſdorfius ad Himer. p. 258. Eiuſdem generis ſunt verba haec: κεκλειμένε Herodo. 2, 121. 2.: ſed reſcribi haud dubie debet κεκληϊμένε· vt 3, 117. ſcriptum extat περικεκληϊμένον, et ἀποκεκληϊμένε· v. Suidas v. σέσωσαι, et Etymol. M. v. κεκλίαται p. 500. 17.: βιηθεὶς Herodo. 7, 83.: βιατὰ Pindar. Pythionn. 1, 81.: κατεπαύθη Herodo. 1, 138.: πειραθῆναι Iſocrat. p. 243. To. 1. Bat.: μάτευε Pindar. Nemeonn. 3, 53.: ματεύει Aeſchyl. Agam. 1103. v. Euſtath. ad Il. ξ' p. 971. 12. Sic ἐκλιπῶα, pro ἐκλιπῆσα, Ariſtoph. Lyſiſtr. 1299.: πᾶα, pro πᾶσα, ib. 994.: Etymol. M. p. 646. 37. Πᾶα· τὸ πᾶα, ὡς λέγει Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν, ἀπὸ τῆ πᾶσα γίνεται· et μῶαν, pro μῆσαν, Lyſiſtr. 1251. Etymol. M. v. Εὔιος p. 391. Εὔιος, καὶ Εὔσιος, ὁ Διόνυσος· — Δωρικῇ γὰρ διαλέκτῳ μεταγενεσέρα κατ' ἔνδειαν τῆ σ̄ φασὶ γεγενῆσθαι Εὔιος, καὶ Εὐοῖ, καὶ Εὐάν· ἔθος δὲ ἔχουσι Δωριέων τινές· ὡς γὰρ οἱ Ἀργεῖοι, καὶ Λάκωνες, καὶ Παμφύλιοι, καὶ Ἐρετριεῖς, καὶ Ὠρώπιοι, ἔνδειαν τῆ σ̄ ποιοῦντες, δασεῖαν χαράττουσι τοῖς ἐπιφερομένοις φωνήεσιν, ὡς ἐπὶ τῆ ποιῆσαι ποίᾱ, καὶ βεσσὰ βέᾶ [Etymol. M. p. 208. 6.], καὶ μεσικὰ μωϊκά· κέχρηται τέτῳ τῷ εἴδει τῆς δασείας καὶ Δέρκυλλος. Cuius quidem obſeruationis grauitas etiam magis eo confirmatur, quod Priſcianus 1. p. 25. tradit, literae ſ cum aſpiratione tantam eſſe

cognationem, vt pro ea in quibuſdam dictionibus ſoliti fuerint Boeoti pro *s*, *h* ſcribere, *muha* pro *muſa* dicentes. v. Valquenar. ad Theocrit. p. 274. Sed nota illa ſpiritus ſtatilis nunc in libris ſcriptorum veterum editis non comparet. Et Quinctilianus 1, 7. 21. auctor eſt, Latinos priſcos *iuſi* dixiſſe pro *iuſſi*: ſed Ciceronis temporibus, et paulum infra, *cauſſae*, *caſſus*, *diuiſſiones*, ſcripſiſſe pro *cauſae*, *caſus*, *diuiſiones*. Sic Graeci quoque, et Ὀδυσσεὺς, Παρνησσὸς, Πίσσα [Ariſtoph. Rann. 1263.], et Ὀδυσεὺς [Hom. Il. δ', 494.], Παρνησὸς [Hom. Odyſ. ω', 331. Callim. h. in Del. 93.], Πίσα [Pind. Olympp. 2, 4.], ſcripſere. v. Sylburgius ad Pauſan. p. 921. Kuhn.

βέτομον] Tellerus ducem ſequutus eſt etiam hac in re Caninium Helleniſm. p. 76. Cren. At praeſtat dicere, βε in hoc, aliiſque eiuſmodi verbis, eſſe particulam ἐπιτατικήν. v. Euſtath. ad Il. ν' p. 962. 6. et Bodaeus ad Theophr. hiſt. plantt. 4, 11. p. 462. b. Neque vero rectius Caninius huc retuliſſe videtur nomen νεθέτησις, quum ductum ſit a verbo νεθετεῖν, ita, vt potius literam ν̄ ſublatam eſſe appareat, aut nullam.

πολλάκι pro πολλάκις] Vid. Hom. Il. ά, 396. γ', 232. Heſiod. Ἔργ. 240.: qui locus laudatur ab Aeſchine p. 324. 525. ſ. To. 1. Reiſq.: Herodo. 1, 36. Theocr. Idyl. 1, 144. 2, 88. 11, 12. Sic ποσσάκι Callim. h. in Dian. 119.: τετάκι Pindar. Pythionn. 4, 49.: quam vocabuli formam docet Doricam eſſe Etymol. M. v. αὐτίκα p. 172. 7., eamque in rem laudat Pindari verba, τετάκι πεξαμένης· quae retulit Sartorius inter fragmm. poëtae p. 65. Certe legitur in oraculo Delphico apud Pauſan. 9, 14. p. 739. Kuhn. Πλειτάκι attulit vna cum aliis huius generis aduerbiis Etymol. M. v. αὖθι μένειν p. 169. 31. Nam Attici quidem ἄχρι, et μέχρι, dixere, ſed Iones ἄχρις, et μέχρις. v. Moeris v. ἄχρι, et Phryn. eclogg. p. 6.: Herodi. Philet. p. 451. Pierſ., omnino-

que

que Verheicquius excurſ. in dialectos Antoninianas p. 294. ſ.

Verſibu', quos olim Fauni — Gothofr.] Vid. Columna ad fragmm. Ennii p. 8. Heſ. Sic Cicero Phaenomm. Arati v. 25. *Puluerulentus vti de terra* lapſu' *repente:* et v. 92. *Delphinus iacet haud nimio* luſtratu' *nitore.* v. Ioh. Cunr. Suartii Grammat. Lat. p. 474.

Aeoles de nominibus primae] Gregor. de dial. Aeol. p. 283. Οἱ αὐτοὶ πολλάκις εἰς ᾱ ποιῆσι τὰς εὐθείας. Ὁ Ἀρχύτα γὰρ λέγεσιν ἀντὶ τῆ ὁ Ἀρχύτης, ὁ Ὑβραγόρα ἀντὶ τῆ ὁ Ὑβραγόρας, ὡς καὶ οἱ Ἀττικοὶ, τὰς εἰς ᾱ κλητικὰς εἰς εὐθείαν μετάγοντες. Sic Θυέσα, pro Θυέσης, Hom. Il. β', 107.: νεφεληγερέτα, pro νεφεληγερέτης, Il. ά, 511.: εὐρυόπα, pro εὐρυόπης, Il. έ, 265.: μητιέτα, pro μητιέτης, Il. ί, 377. v. Gregor. de dial. Att. p. 40. atque ibi Etymol. M. Leid. in Koenii notis, et Euſtath. ad Il. ά p. 75. 18. ad Odyſ. γ' p. 1457. 18. Et Aeolum quidem auctoritatem etiam hoc in genere ſequuti Latini dixere *Aenea, Anchiſa, Pelia, Euthia, Hermagora.* v. Quinctil. 1, 5. 61.

Ad p. 43. *e genit. et vocat. contr.*] Gregorius de dial. Aeol. p. 291. ſ. Τὴν δὲ εἰς ες̄ κλητικὴν τῶν εἰς ης̄ ὀνομάτων δίχα τῆ σ̄ προφέρσι, Σώκρατες Σώκρατε, Ἀριςόφανες Ἀριςόφανε, Δημόσθενες Δημόσθενε· καὶ τῶν γενικῶν δὲ πτώσεων τὸ σ̄ ἀφαιρῆσι, Σωκράτε, Διομήδε, Σοφοκλέε, λέγοντες· et grammat. Merman. p. 331. Τῶν δὲ εἰς ης̄ ὀνομάτων, ὧν ἡ κλητικὴ εἰς σ̄, δίχα τῆ σ̄ λέγεσι, Σώκρατες Σώκρατε· καὶ τῶν γενικῶν δὲ πτώσεων τὸ σ̄ ἀφαιρῆσι, Σωκράτε. Αἰσχίνε, pro Αἰσχίνες, legitur apud Ariſtoph. Auu. 822.

Dorice ὄ pro ὅς] Theocr. Idyl. 15, 86. Hom. Il. ά, 388. γ', 351., aliiſque in locis: v. Gregor. p. 151.: vt ὅπερ, pro ὅσπερ, Il. ή, 114.: ὅτις, pro ὅστις,

ὄσις, Il. τ', 260. Odyſ. ά, 47. v. Sylburgius in notis ad Clenardi, et Anteſignani, grammat. p. 437. Hanou. mai. a. 1616. et infra in Capite de articulo.

pro τ Dorice eſt δ] Τῆτες legitur apud Plut. V. Pomp. 67. p. 226. To. 4. Tub., et apud Ariſtoph. Acharnn. 15.: vbi ſchol. ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἔτος· οἱ Δωριεῖς δὲ διὰ τοῦ δ λέγουσι τῆδες. Orus autem apud Etymol. M. v. σητάνειοι πυροὶ p. 711. 43. tradit, Ionas σῆτες dixiſſe τὸ ἐπέτες, quod Attici in τῆτες, ſed Dores in σᾶτες [v. Heſych. v. τῆτες], mutaſſent. Verba, μελέδη *pro* μελέτη — δαδὸς, in editt. Lipſſ. primis non leguntur. Certe grammatici veteres praecipiunt, nomina μελέδη, μελεδώνη, μελέδημα, ducta eſſe παρὰ τὸ ἔδειν τὰ μέλη. v. Etymol. M. p. 509. 21. p. 576. 23. 28. et Euſtath. ad Il. έ p. 575. 9. ψ' p. 1287. 59. et ad Odyſ. δ' p. 1513. 8. Sed pro μετὰ Dores, et Aeoles, dixere πέδα, etiam in verbis compoſitis, vt iam ſupra in litera μ̃ animaduertimus. Sic Theocr. fragm. πέδα Κέρβερον apud Caſaub. ad Laërt. 1, 113. p. 39., et apud Stephan. ad Pindar. p. 413. edit. a. 1586.: πεδαυγάζων Pindar. Nemeonn. 10, 114.: πεδέρχομαι Theocr. Idyl. 29, 25.: πεδέρχεται Pind. Nemeonn. 7, 109. Vid., praeter Portum in Lexico Pindar. et Dorico, Barneſius ad Eurip. Rheſ. 372., et Arnaldus animaduerſſ. critt. p. 136.

in quibuſdam aduerbiis Dorice pro τ eſt κ] Gregorius de dial. Dor. p. 80. Τὸ ποτὲ ποκὰ λέγουσι, ὡσαύτως καὶ τὸ πότε· Θεόκριτος, Πῇ πόκ' ἄρ' ἦθ', ὄκκα Δάφνις ἐτάκετο; πῇ πόκα, Νύμφαι; vbi v. Koenius. Leguntur haec verba Idyl. 1, 66.: ſed rectius hic verſus ſcriptus extat hodie in libris editis ſic, Πᾷ ποκ' ἄρ' ἦθ', ὄκκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾷ ποκα, Νύμφαι; Sic ὁκὰ μὲν — ὁκὰ δὲ, pro ὁτὲ μὲν — ὁτὲ δὲ, Crito Pythagor. fragmm. p. 700. Gal. 2.: ſed ὄκκα Theocr. Idyl. 5, 118., et Megarenſis apud Ariſt. Acharnn. 762.: v. Etymol. M. p. 620. 35.: πόκα, pro

pro πότε, Idyl. 5, 5.: ποκὰ, pro ποτὲ, Laco apud Plut. V. Lyc. 21. p. 128. To. 1. Tub., et orac. Delph. apud Herodo. 4, 159.: τόκα, pro τότε, Timaeus Locr. p. 562. Gal. 2. et Theocr. Idyl. 2, 64.: v. Gregor. p. 167.: ἄλλοκα, pro ἄλλοτε, Theocr. Idyl. 4, 17. 19.: v. Gregor. p. 117.: ὁππόκα, pro ὁπότε, Theocr. Idyl. 5, 98.: εἰσόκα, pro εἰσότε, Bion Idyl. 2, 14.: ἐνίοκα, et ἀδέποκα, pro ἐνίοτε, et ἀδέποτε, Archytas Pythag. fragmm. p. 679. Gal. 2.

Dores, et Aeoles, in ν̄ mutant] Τετρᾶενες legitur apud Theocr. Idyl. 7, 147.: vbi schol. ἦγεν τετραετὲς Ἀττικῶς· ἢ τὸ ἓν ἔτος κατά τινας. Conf. Gregor. p. 125. Apud Callim. fragm. 154. Bentl. est τετράενον· quod vocabulum Etymol. M. v. ἄφενος p. 177. 53. ductum esse docet a nomine ἕνος, h. e. ἐνιαυτός. Sic vero nec in vocabulo τετραενὲς literam ν̄ partes literae τ̄ agere apparet. Hesychius: Τετραέτηρον· τετραετῆ, καὶ τετράενον.

τ̄ in π̄ Cretice, et Aeolice] Ioh. Grammat. p. 93. et Gregor. de dial. Aeolica p. 290. Ἀντὶ δὲ τοῦ τ̄ τὸ π̄, σολὴν σπολὴν, σαλεὺς σπαλεύς· et idem Gregor. de dial. Dor. p. 167. Cretas ostendit pro σάδιον dixisse σπάδιον. Hesychius: Σπάδιον· τὸ σάδιον. Σπολάδα legitur apud Aristoph. Auu. 936. Hesych. Σπολάς· χιτωνίσκος βαθὺς, σκύτινος. Idem: Πέσυρες· τέσσαρες· Αἰολεῖς. Πίσυρες habet Hom. Odyss. ε, 70.: πισύρεσσιν Nicand. Therr. 260. Hesychius: Πέμπε· Αἰολεῖς, πέντε. v. Herodo. V. Hom. 37. Eustath. ad Il. α, 463. p. 135. 41.: vbi poëta habet πεμπώβολα· et Apollon. Lex. Hom. v. πεμπάσσεται· quod verbum extat Odyss. δ, 412. Πεμπάδες, et πεμπάδαρχοι, Xen. Cyrop. 2, 3. 9. s. Verbum πέτραπται e Caninii Hellen. p. 93. a Tellero huc translatum est, et a Caninio e Ioh. Grammatici libello. v. Stephan. Thes. To. 4. append. p. 13.

ἐμπίσσειν *pro* ἐμπίπτειν] Gregor. de dial. Aeol. p. 290. et grammat. Merman. p. 330. Ἀντὶ δὲ τῶν δύο ππ δύο σσ, ἐμπίπτειν ἐμπίσσειν· ſed e Ioh. Grammatici libello reponi haud dubie debet, ἀντὶ δὲ τῶ̃ ππ δύο σσ, ἐμπίπτειν ἐμπίσσειν· etſi in Etymol. reg. MS. v. μείζων, auctore Koenio ad Gregor. d. l., legitur haec obſeruatio, Οἱ μὲν Αἰολεῖς τὸν ἵππον ἴσσον λέγεσι· et Salmaſium ſcimus opinatum eſſe, Aeoles pro τριττὺς dixiſſe τριππὺς, e quo Lat. *tribus* extitiſſet. Etymol. M. v. λεύσσω p. 562. Λεύσσω· τὸ βλέπω· ἐσι ξῆμα βλέπτω — ὅπερ Αἰολικῶς γίνεται βλέσσω, ὡς ὄπτω ὄσσω· et v. ὄσσε p. 635. Ὄσσε σημαίνει τὰς ὀφθαλμὰς, παρὰ τὸ ὄπτω τὸ βλέπω, Αἰολικῶς ὄσσω, ὡς κόπτω κόσσω, καὶ πέπτω πέσσω [Herodo. 8, 137. ἔπεσσε]. add. Euſtath. ad Il. κ′ p. 824. 30.

Cretice in σ̄] Petiiſſe Tellerus hanc obſeruationem videtur e Gregor. p. 162.: ſed apud eum pro τὸ ἑαυσὸν εὔασον legi debere τὸ ἔασον εὔασον, docuit Koenius. Etymologus vero M. v. ἄσσα p. 157. 48., et Euſtathius ad Il. ά p. 148. 38., praecipiunt, Dores, et Megarenſes, pro τινὰ, et τίνα, dixiſſe σὰ, et σά. Certe apud Ariſtoph. Acharnn. Megarenſis dixit σαμάν; h. e., ſcholiaſta interprete, τί μήν; vel potius τίνα μήν.

in articulis ſubiunctiuis] Vid. Gregor. p. 177. Τὸν, pro ὃν, Herodo. 1, 5. 14. Pind. Olympp. 6, 82.: τὰ, pro ἃ, Herodo. 1, 11.: τᾶ̃, pro ᾧ, 1, 9.: τὰς, pro ἃς, 1, 11.: τὸ, pro ὃ, Theocr. Idyl. 1, 127.: τὰν, pro ἣν, Idyl. 2, 12.: τοὶ, pro οἱ, Idyl. 1, 118. Hom. Odyſſ. ά, 23. Sic τῆς περ, pro ἧς περ, Herodo. 1, 124.: τῇ περ, pro ᾗ περ, 1, 30. Plura dicentur hac de re in Capite de articulis.

in praepoſitiuis] Vid. Gregor. de dial. Ion. p. 110. Ταὶ, pro αἱ, Theocr. Idyl. 3, 1.: τοὶ, pro οἱ, Pind. Olympp. 6, 87. Ariſtoph. Acharnn. 759.

ἦμος,

ἦμος, τῆμος] Vid. Gregor. p. 167. Sic τὼς, pro ὣς, h. e. ἔτως, Hom. Il. γ, 415. Odyſ. τ, 234. Theocr. Idyl. 23, 26. 24, 71.: ſed pro ὡς, Ariſtoph. Acharnn. 762. v. Gregor. p. 112.

Attici veteres — et verbis] Heraclides apud Euſtath. ad Il. ά p. 32. 35. Ὅτι δὲ ἐν τῷ ἄναξ ἄνακτος, ἄνακτι, ἐκ πλεονασμῷ κεῖται τὸ τ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φαίνεται, Ἡρακλείδης δηλοῖ, εἰπών, ὅτι Κύπριοι, καὶ Ἀττικοὶ, παρεντιθέασι ῥήμασι, καὶ ὀνόμασι, τὸ τ, τὴν πόλιν πτόλιν λέγοντες, καὶ τὸν πόλεμον πτόλεμον, τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐν τῷ ἄνακτος, καὶ νυκτὸς, καὶ ἐν τῷ ἀνύω ἀνύτω [hanc formam verbi tribuit Euſtath. ad Il. ν p. 1216. 62. Atticis poſterioribus], ὅθεν ὁ Ἄνυτος κύριον, καὶ ἐν τῷ ἀρύω ἀρύτω [etiam huius verbi formae vſum Euſtath. d. l. addicit poſterioribus Atticis], ὅθεν ἡ ἀρύταινα, πλεονασμῷ δὲ τοῦ σ καὶ ὁ ἀρύσιχος. Atque hoc ipſum Heraclidae praeceptum repetitum extat apud eundem Euſtath. ad Il. ί p. 764. 32. et ad Il. λ p. 842. 62. Formis verborum πτόλεμος [Il. ξ, 328.], πτολεμίζειν [Il. φ, 463.], πτολεμιστὴς [Il. χ, 132.], πτόλις [Il. χ, 118.], πτολίεθρον [Il. δ, 239.], πτολίπορθος [Il. β, 278.], Homerus multis in locis vtriuſque carminis vſus eſt. Πτολεμίζειν legitur etiam apud Heſiod. Ἀσπ. 358.: πτολέμοιο Θεογ. 638.: πτόλιν apud Aeſchyl. S. c. Thebb. 256.: ἀγχίπτολις ib. 507.: ῥυσίπτολις ib. 131.: περσέπτολις Perſſ. 65.: vbi ſchol. idem vocabulum attulit ex Eupolidis Marica: et περσέπτολις, de Minerua, eſt apud Callim. h. in lau. Pal. 43.: vbi v. Spanhemius: ἀπόπτολις Sophocl. Oed. Colon. 198.: τετράπτολις Eurip. Heraclidd. 81.: Ἀρχέπτολις, filius Themiſtoclis, apud Plut. V. Them. c. 32. p. 317. To. 1. Tub. coll. Plat. Cratyl. 13.: πτολιπόρθοις Pind. Olympp. 8, 46. Et quanquam Herodianus Hortt. Adon. p. 205. 409. tradit, Atticos, et Cyprios, pro ἀνύτω, et ἀρύτω, dixiſſe ἀνύττω, et

ἀρύττω· tamen alii grammatici doctiſſimi auctores ſunt, Atticos pro ἀνύω, et ἀρύω, ſcripſiſſe ἀνύτω, et ἀρύτω. v. Moeris v. ἀρύτεσθαι· Gregor. p. 28. ſ. et ibi Koenius: ſchol. Soph. ad Trachinn. 343.: ſchol. Thuc. ad 2, 75. p. 145. Ducqu.: Etymol. M. v. ἀνύω p. 115. 15. Neque enim dubitari poteſt, quin ſcriptura ἀνύττειν, quam affert ſchol. Thuc. d. l., aliique, extiterit e praua verbi pronuntiatione, ita, vt Alterus apud Thuc. 2, 75. 76. pro ἀνύτειν temere reſtituerit ἀνύττειν, ſed Zeunius Xenophonti Cyrop. 1, 6. 5. e cod. Guelf. recte reddiderit ἀνύτειν, pro ἀνύττειν, et ἀνύειν. Ἀνύτειν Ariſtoph. Plut. 607.: vbi v. Hemſterhuſius: ἤνυτον Sophocl. Antigon. 237.: ἀνύτασι Xen. Oecon. 21, 3.: ἀνύτοντες ib. 9.: ἀνύτοις ib. 13, 9.: ἀνύτοιεν ib. 18, 5. Atque huc referenda nonnulli cenſent eſſe nomina πτυκτὸς, et πτυκτίον, pro πυκτὸς, et πυκτίον· immo iſta nomina ducta ſunt a verbo πτύσσω, ita, vt literam τ ex iis, oris, auriumque, cauſſa, exemtam eſſe appareat. v. Euſtath. ad Il. ζ' p. 633. 6. et Montefalc. Palaeogr. 1, 4. p. 25. Magis huc pertinet nomen πόρτις [Hom. Il. ε, 162. Lycophron. Caſſandr. 102.] pro πόρις [Lycophr. Caſſandr. 184.]: v. Etymol. M. v. πόρτις p. 684.: et ἄρκτος pro ἄρκος. Etymol. M. h. v. p. 144. 19.

τίκτω pro τέκω] Etymol. M. v. γίνεται p. 232. 31. τὸ ἔ γαρ ἐν πλεονασμῷ συμφώνε γενόμενον τρέπεται εἰς τὸ ῑ· οἷον μένω μίμνω, τέκω τίκτω. Sed cur Tellerus hoc τ inſiticium his in verbis dixerit *Atticum*, non apparet. Neque enim conſideraſſe ſatis verba Caninii p. 113. Cren. videtur.

item τ trium — illud habentium] Helladius Chreſtomath. p. 23. Meurſ. Τέτων διὰ μὲν τῦ γ κλίνεται, τὸ τρυξ, καὶ τὸ σύξ· διὰ δὲ τῦ χ, τὸ πτυξ, καὶ τὸ νύξ· πτὺξ γὰρ πτυχὸς, καὶ νὺξ νυχός· ἐξ ἃ καὶ πάννυχος, καὶ παννυχὶς, καὶ παννύχιον· καὶ κατὰ ἀντι-

ἀντιστοιχίαν νυκὸς, καὶ ἐπενθέσει τῦ τ, νυκτός· φιλεῖ γὰρ πλεονάζειν ἐν ταῖς γενικαῖς τὸ τ, ὥσπερ ἐπὶ τῦ ἄνακτος, καὶ γάλακτος. Conf. Etymol. M. v. νὺξ p. 609. Sic ex *biennes*, primo, litera *d* immissa, *bidennes*, deinde *bidentes*, vt dictu facilius, leniusque, extitisse, Gellius scriptum inuenerat in commentariis quibusdam ad ius pontificium pertinentibus. v. NN. AA. 16, 6.

Ionesque, et Attici, inter duas — extrudunt] Vid. grammat. p. 25.

Ionice abiicitur] Athen. 6, 3. p. 229. B χωρὶς δὲ τῦ τ στοιχείῦ Ἴωνες ἥγανον λέγουσιν, ὡς Ἀνακρέων, χεῖρά τ' ἐν ἠγάνῳ βαλεῖν [fragm. 77.]· quem versiculum laudat etiam Eustath. ad Odyss. τ' p. 1862. 16., qui tamen formam huius nominis ibid. v. 11. Doribus tribuit.

Plutarchus quaestt. Graecc. 9. p. 292. To. 2.] Idem hoc praecipitur a Stephano Byzant. v. Βέροια, ab Heraclide apud Eustath. ad Odyss. κ' p. 1654. 19., atque ab Etymol. M. v. Ἀφροδίτη p. 179. 17., et v. Βέροια p. 195. 37., vbi, et Βερενίκη rectius scriptum extat, et in numerum horum vocabulorum refertur nomen κεβαλὴ pro κεφαλὴ. Hesychius: Κεβαλή· κεφαλή. Κεβλὴν habet Callim. fragm. 140. Bentl. Conf. Salmasius in de Hellenist. p. 377. s. et Valquenar. ad Herodo. 6, 45. p. 457.

Ionesque aspiratum $\overline{\varphi}$ mutant in π] Vid. Ioh. Grammat. p. 61. 63. et grammat. p. 33. Verbis huius generis ibi laudatis addi possunt ista. Ἀπικομένες, et ἐσαπικνέεσθαι, et ἀπίκοντο, Herodo. 1, 1.: ἀπικέσθαι, et ἀπηγήσασθαι, ib. c. 2.: ἀπελόμενοι ib. c. 14. Etymol. M. v. ὁμίχλη p. 624. 14. Οἱ γὰρ Ἴωνες τοῖς ψιλοῖς ἀντὶ δασέων χρῶνται· τὸ ἀφικόμεθα γὰρ ἀπικόμεθα λέγουσι, καὶ τὸ ἐχὶ ἐκί. Sic, quae a Nicandro φισάκια dicuntur, ea a Syris πισάκια, et a Posidonio βισάκια, dicta sunt. v. Athen. 14,

17. p. 649. E. Sed nunc in libris Nicandri editis ſcriptum extat πισάκια Therr. 891. Pro Φερσεφόνα Pindar. Olympp. 14, 29.: v. Etymol. M. h. v. p. 790. 52.: apud Homerum [Odyſ. κ', 494. λ', 216.] Περσεφόνεια, et apud alios ſcriptores, Περσεφόνη, legitur. v. Etymol. M. h. v. p. 665. 47. Sic Lat. *paenula* extitit e nomine Φαινόλης [Athen. 3, 18. p. 97. E]: ſed *fur* e nomine Φώρ. v. Gell. 1, 18.

Ad p. 44. *Attice* ἠμὶ] Etymol. M. v. ἦ p. 416. 26. Ἐπὶ φῶ τὸ λέγω· ἔξ παραγωγον φημί· καὶ Ἀττικῇ ἀποβολῇ ἠμὶ, τὸ αὐτὸ σημαῖνον. Ἠμὶ Ariſt. Nubb. 1143. Rann. 37.: ἦν Equitt. 631.

Aeolice pro $\overline{\chi}$ *eſt* $\overline{\varphi}$] Haec quoque obſeruatio tranſlata eſt a Tellero in hunc librum ex Helleniſmo Caninii p. 122. Cren.: qui eam Ioh. Grammatico p. 93. Baſ. debet, a quo adiuuandae eius, confirmandaeque, cauſſa idem nomen αὐφὴν, pro αὐχὴν, allatum eſſe video. v. Steph. Theſ. append. p. 13. Fieri enim poteſt, vt grammaticus reſpexerit ad Anytes epigramma in delphinum, quod Neocorus integrum edidit in notis ad Suidan v. ποιφύσσω p. 229. ſ., repetitum a Lycio in fragmm. poëtriarum octo p. 110.: cuius v. 2. nunc legitur Αὐχέν' ἀναρρίψω. Quo vero auctore idem Caninius tradiderit, nomen ὄφις e nomine ἔχις, non ὄχις, vt, operarum errore, in nonnullis grammaticae Vellerianae editionibus legitur, extitiſſe, non reperio, quum illud haud dubie originem ſuam verbo ὄπτειν debeat. v. Etymol. M. h. v. p. 644. 6. Sed pro litera aſpirata $\overline{\chi}$ tenuem eius κ ab Ionibus fere poſitam eſſe, Vellerus ipſe ſupra p. 33. docuit. Exempla vocabulorum ibi allata augeri poſſunt his. Δερροδόκης, pro δερροδόχης, Hom. Odyſ. ά, 128.: vbi v. Euſtath. p. 1399. 36.: καπνοδόκης, pro καπνοδόχης, Herodo. 4, 103. 8, 137.: ἐν ὑγιείᾳ 1, 8.: ἐκδεκόμενος 1, 7.: δέκεσθαι 1, 60.: δεκόμεθα 8, 137.: παντακῇ 2, 124.: ἔσκον, pro ἔσχον, apud Gell.

Gell. 6, 15. Sed huius iſtarum literarum permutationis veſtigia etiam Atticorum veterum in lingua, pro eius cum Ionico ſermone coniunctione [v. Euſtath. ad Odyſ. ω p. 399. 39.], comparent, atque adeo in dialecto Dorica, et Sicula. Nam Siculi quidem pro χύτρα, et χιτών, dixere κιτών, et κύτρα. Gregor. de dial. Dor. p. 158. Ἰδίως δὲ λέγουσιν οἱ Σικελοὶ τὴν χύτραν κύτραν, τὸν χιτῶνα κιτῶνα· vbi v. Koenius. Et apud Pindar. Olympp. 4, 14. δέκευ, et v. 25. παυδόκοις, vt παυδόκῳ ib. 3, 30., leguntur. Attici autem veteres pro βρύχειν dixere βρύκειν, et ῥέγκειν pro ῥέγχειν. Moeris: Βρύκειν, Ἀττικῶς· βρύχειν, Ἑλληνικῶς· vbi v. Pierſon. p. 101. Idem Moeris: Ῥέγκει, ἐπὶ τῶν κοιμωμένων, Ἀττικῶς· ῥέγχει, Ἑλληνικῶς. Aeſchylus Eumenn. 53. Ariſtoph. Nubb. 5. Nicand. Therr. 434. ῥέγκεσι· Ariſtoph. Nubb. 11. ῥέγκωμεν· Equitt. 104. ῥέγκει· ib. 115. ῥέγκεται. Sic *induciae*, ceſſatio pugnae pacticia, dictae ſunt ἐκεχειρία pro ἐχεχειρία· v. Gellius 1, 25. et Etymol. M. h. v. p. 321. 26. Sed Latini multis in verbis e Graeca lingua traductis pro $\overline{\chi}$ ſubſtituere γ̄. v. Salmaſ. ad Trebel. Pollion. p. 290. b Pariſ.

λιαρὸς *pro* χλιαρὸς] Vid. Hom. Il. λ′, 477. 829. 845. Odyſ. ε, 268. coll. Etymol. M. v. λιαρὸς p. 564. 26. et Euſtath. ad Il. λ′ p. 857. 25. Sed litera $\overline{\chi}$ redundat in aduerbio πάγχυ pro πάνυ· qua eius forma, praeter Homerum, vſus eſt Herodo. 1, 31., et Ariſtoph. Rann. 1579. v. Etymol. M. h. v. p. 647. 2.

laena *ex* χλαῖνα] Feſtus p. 304. Gothofr. *Laena* veſtimenti genus habitus duplicis: quidam appellatum exiſtimant Tuſce, quidam Graece, quam χλαίνην dicunt. v. Caſaubonus ad Strab. 4. p. 196.

$\overline{\psi}$ *reſoluitur*] Ioh. Grammat. de dial. Aeol. p. 93. Ἀντὶ τοῦ $\overline{\psi}$ τὸ π καὶ σ, Πέλοψ Πέλοπς, Ἄραψ Ἄραπς.

ἄμαθος

ἄμαθος *pro* ψάμαθος] Methodius apud Etymol. M. h. v. p. 75. 54. Ἄμαθος ἡ ψάμμος, παρὰ τὸ ψάμαθος γίνεται, ἀποβολῇ τοῦ ψ. Ἀμάθοισι legitur h. Hom. in Apol. 439.

Scaliger] Iulii Caesaris Scaligeri de Causis linguae Latinae libri tredecim quum etiam post mortem eius ab harum literarum studiosis vehementer expetiti fuerint: mirandum non est, eos non semel formulis stanneis descriptos exiisse, vt A. C. 1597. octonis Heidelbergae. Gerh. Ioh. Vossii de literarum permutatione tractatus Etymologico eius Latino praemissus extat in Parte prima Operum Vossianorum, quae sex voluminibus formae maximae comprehensa edi coepta sunt Amstelodami a. 95. saeculi superioris. Angeli Caninii Alphabetum legitur in eius Ἑλληνισμῷ, qui A. C. 1700. octonis, cura Thomae Crenii, denuo Amstelodami prodiit, p. 1. — 151. Sed Martini Rulandii libri quinque de lingua Graeca, eiusque dialectis omnibus, a. 56. saeculi sexti decimi quaternis emissi sunt Tiguri: quos sequutus est octonis a. 21. superioris saeculi Leucoreae Erasmi Schmidii liber de dialectis Graecorum principalibus: et de opusculo vtilissimo Mich. Metarii, quod inscribitur *Graecae linguae dialecti*, supra dictum est.

Μιχαήλ, Σηθ] Eandem obseruationem habet Caninius Ἑλλην. p. 3., additis verbis Ἀχαάβ, Βοόζ, Ἐνώχ, Ἀδάμ· cuius ipsius admonitu Vellerus subiecit praeceptum de particulis ἐκ, et ἀκ. Et de origine particulae ἀχ quidem idem sensisse grammaticorum veterum quosdam, Eustathius auctor est. Is enim ad Il. β' p. 211. 31. Ὅτι τὸ ἀχὶ ἐπίῤῥημα, inquit, τέτριπται πάνυ τοῖς παλαιοῖς μᾶλλον, ἤπερ τὸ ἦχι ἀντὶ τοῦ ὅπου. Διὸ καὶ συναλείφεται τὸ ι τούτῳ ἐν τῷ, ἀχ ἔτως, καὶ ἀχ ἅλις, καὶ τοῖς ὁμοίοις. Sed attingit etiam aliorum grammaticorum ea de re sententiam, adiectis verbis, εἰ καί τινες ἀπαρέσκονται ἀκ ἄνευ

ἄνευ λόγου. Atque hanc eorum rationem expoſuit conditor Etymol. M. v. ἐχ ἅπτομαι p. 638. Scilicet pro ἐ ante vocalem non adſpiratam dicitur ἐκ, adiuncta litera κ, διὰ τὴν χασμῳδίαν· ſed ante adſpiratam ἐχ· nam ἡ δασεῖα τὸ ψιλὸν μεταβάλλει πρὸς δασύ. Sed ſi ἐχ extitiſſet ex ἐχὶ, ante vocales non adſpiratas ſcribi deberet ἐχ᾽, neque ἐκ. Ψιλὴ γὰρ ἐ δύναται μεταβάλλειν τὸ δασὺ εἰς ψιλὸν, ὡς τὸ ἀμφ᾽ ἐμοί· Etymol. M. d. l. v. 22. Sic vero nec in diſiunctione ἐ — χ ſcribendum eſſe intellegitur. Scilicet Vellerus hac quoque in re ducem ſequutus eſt Anteſignanum in ſcholiis ad Clenardi grammaticam p. 10. Hanou. min. Caeterum in editt. Lipſſ. primis addita leguntur hoc loco verba, *Reliquae dictionem Graecam claudere nequeunt, ſed ſunt peregrinae:* quae tamen alii libri editores recte iuſſerunt tolli, quum ſententia eorum iam contineretur ipſis ſuperioris obſeruationis verbis.

de ſyllabis] De natura ſyllabarum, earumque affectionibus, et generibus, variis, praeter Priſcianum gram. 2, 1. p. 35. ſſ. Baſ. et Diomeden gram. 2. p. 102. ſſ. Lipſ., conſuli poteſt Dionyſ. Halic. περὶ συνθέσ. ὀνομ. c. 15. p. 105. ſſ. Vpton., et Sextus Empir. c. mathemat. 1, 6. p. 242. ſſ. Fabric.

ex literarum — ſyllabae] Vid. Plato Cratyl. 36.

Ad p. 45. *eſt vero ſyllaba — efferuntur*] Ariſtoteles de poët. c. 20. p. 22. D To. 4. Duual. Συλλαβὴ δέ ἐστι φωνὴ ἄσημος, συνθετὴ ἐξ ἀφώνου, καὶ φωνὴν ἔχοντος. Dionyſius Thrax grammat. 8. apud Fabric. B. Gr. 5, 7. p. 28. Vol. 7.: quam hominis artem grammaticam If. Voſſius edere, et explicare, conſtituerat: vid. notae eius ad Pompon. Mel. 1, 8. p. 358. Gron.: et cuius exemplum a Fabricio editum cum cod. 652. bibl. S. Marci Venetae Villoiſonius Anecdott. Grr. To. 2. p. 99. ſſ. contulit: Συλλαβὴ δέ

δέ ἐστι, inquit, κυρίως σύλληψις συμφώνε μετὰ φωνήεντος, ἢ φωνηέντων· οἷον πᾶς, βᾶς· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἡ ἐξ ἑνὸς φωνήεντος· οἷον ἃ, ἡ. Adamus Brendelius, medicus Graece doctiſſimus, ad hunc locum grammat. Veller. annotauit iſta: *Vſitata admodum eſt deſcriptio ſyllabarum grammaticis, quam et auctor noſter retinuit: videtur tamen ea deſumta eſſe ab antiquis Graecis grammaticis, ac ſigillatim ex Theodoſio, grammatico Alexandrino, qui* Erotemata de proſodia *reliquit, quae etiamnum doctorum manibus teruntur. Cum hoc ferme conſentit Gaza, qui ſyllabam vocat* συνέλευσιν τελάχιστον δύο γραμμάτων, πρώτως δ' ὑποκείμενον προσῳδίας *[lib. 3. p. 239.]· cuius affectiones, ſiue ſonum, ſiue ſcribendi rationem, ſpectes, pluribus perſequutus eſt libro laudato. Legi hanc in rem poſſunt Voſſius in Ariſtarchi, ſiue de arte grammatica, lib. 2, 1. ff., et Scaliger de Cauſſis L. L. 2, 48. ff.* Gaza d. l. p. 129. Pariſ. a. 1516. addidit verba haec, λέγεται μέντοι καταχρηστικῶς καὶ τὸ μονογράμματον συλλαβή, οἷον ἃ, ἔ. Praeiuit hoc in genere Chryſoloras, cuius in Ἐρωτήμασι, quae Franc. Vatablus denuo, Hieron. Aleandri auctoritate, Pariſiis A. C. 1512. quaternis, edidit, leguntur p. 5. iſta, Τί ἐστι συλλαβή; συνέλευσις τελάχιστον δύο γραμμάτων· καταχρηστικῶς δὲ καὶ αἱ μονογράμματοι συλλαβαὶ λέγονται, οἷον ἃ, ἔ. Cadunt autem in ſyllabas λέξεις, ἐκτάσεις, συζολαί, προσῳδίαι. v. Dionyſ. Halic. περὶ συνθέσ. cap. vlt. p. 211. To. 5. Reiſq. p. 246. Vpton.

ποι — ῶν faciens] In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, legitur, ποι — ε — ω.

de orthographia] Ab Suetonio Octau. 88. vocatur *formula, ratioque, ſcribendi a grammaticis inſtituta:* ſed a Quinctiliano 1, 7. 1. *recte ſcribendi ſcientia.* Reliquerat de ea librum Herodianus, doctiſſimus grammaticus, qui ab ſcriptoribus antiquis, vt a Stephano Byzantio v. Καρία, Priſciano 2. p. 36. Baſ., aliiſque,

que, laudatur: sed interiisse videtur, vt opusculum Ori, grammatici Alexandrini, de eodem argumento, cuius memoriam seruarunt, praeter Suidan v. Ὦρος, Steph. Byzantius v. Τάναρος, et schol. min. Homeri ad Il. β', 461. Etiam Arcadius, grammaticus Antiochenus, scripserat περὶ ὀρθογραφίας, et Trypho, et Hyperechius, Alexandrini grammatici, auctore eodem Suida v. Ἀρκάδιος, et v. Τρύφων, et v. Ὑπερέχιος, etiam Eudaemon. v. Stephanus Byzant. v. Αἴλια, et Etymol. M. Θύον p. 457. Quam parum autem tribuerit praeceptis grammaticorum etiam hoc in genere Sextus Empiricus, cognosci potest ex iis, quae omnino contra grammaticos disputauit, c. mathemat. 1, 9. Sed quae de orthographia, consonantiumque nexu, ad Nic. Clenardi Graecae linguae Institutiones notata leguntur p. 5. ff. Hanou. min. p. 3. ff. Hanou. mai., eorum auctor, non Frider. Sylburgius est, vt Brendelius putabat, immo Pe. Antesignanus.

duo puncta, quae διαιρέσεως dicuntur] Haec puncta capitibus vocalium ι, et υ, sic imposita conspici iam in codicibus quinti, sextique, et septimi, a Christo nato saeculi, etiam tum, quum solae scriptae conspiciantur, animaduertit Montefalc. Palaeogr. Gr. 1, 4. p. 33. In Florentino quidem Homeri exemplo videmus literam ι vbique punctis binis insignitam. Sunt, qui hoc in genere nominibus διάλυσις, et διάσασις, vtantur. v. Stephanus Paralipomm. grammatt. Gr. l. institutt. p. 98.

per hypodiastolen] Ab grammaticis Latinis, vt Prisciano de accentt. p. 833. Bas., Diomede gram. 2. p. 108. a Lipsi., Donato p. 180. a Lipsi., etiam a Gaza grammat. 1. p. 4. Paris., haec nota vocatur *diastole*: praeeuntibus Graecis grammaticis antiquis, vt Porphyrio περὶ προσῳδ. apud Villois. Anecdott. Grr. p. 118. To. 2.: a Scaligero in de Causis L. L. 2, 57. *disiunctio*. Quae quum sit dextra circuli pars ad

imas

imas literas depoſita, qua male cohaerentia diſcernantur: intellegitur facile, eam recte a Graecis grammaticis, vt Porphyrio περὶ προσῳδίας apud Villoiſ. d. l. p. 115., Euſtathio ad Il. Δ' p. 701. 56. ad Odyſ. γ' p. 1465. 16., Gaza grammat. 3. p. 129. Pariſ., aliiſque, etiam ὑποδιαστολὴν appellari. v. ſchol. in Dionyſii Thracis grammat. apud Villoiſon. d. l. p. 108., Stephanus Paralipomm. p. 95. ſſ., et Villoiſonius, qui Palaeographiam Graecam criticam edere conſtituerat [v. Anecdd. Graecc. eius To. 2. p. 171.], Prolegomm. ad Homeri Il. p. 1. et Anecdd. Graecc. p. 129. To. 2. Sed hypodiaſtoles nota quum in codicibus vetuſtis, et antiquiſſimis quibuſque ſcriptorum veterum editionibus, velut Mediolanenſi Iſocratis principe, fere omiſſa inueniatur: mirandum non eſt, vocabula ἔστι, et ἔ, τι, praeter plura huiuſmodi alia, in libris editis poſterioribus ſaepiſſime eſſe inter ſe permutata. v. Marclandius ad Lyſ. p. 602. Nam ex iis, quae ab ſcholiaſta Dionyſii Thracis apud Villoiſon. d. l. de vſu huius notae dicta ſunt, diſcimus, veteres ea diremiſſe omnia verba, quae viderentur a legentibus non recte diſcerni poſſe ab aliis verbis, quae ex iiſdem literis conſtarent: ſcripſiſſe, verbi cauſſa, ἔσιν, ἔς, et ἔσι, Νάξιος, ne quis forte haec verba ita componenda eſſe putaret ἔσι νᾶς, et ἔσιν ἄξιος. Noſtra vero aetas vſu iſtius notae, in hac ſcripturae ſingularum orationis partium diſiunctione, quae neminem verba male coniungere patiatur, neque quenquam in reperiunda eorum ſententia impedire vllo modo poſſit, recte abſtinet.

hyphen] Ita vocatur a Priſciano in de accentibus p. 833. Baſ., Diomede gram. 2. p. 107. b, et Donato p. 180. a Lipſ., vt ab ſchol. Dionyſii Thracis apud Villoiſon. d. l. p. 108. ὑφὲν, h. e. ὑφ' ἓν, vt ſcribi iubet Stephanus Paralipomm. p. 91., qui ὑφ' ἓν brevitatis cauſſa dictum eſſe putabat pro ὑφ' ἓν μέρος λόγε. Sed ab eodem ſchol. Dionyſii Thracis d. l.

dicitur

dicitur ἡ ὑφὲν, vt a Porphyrio περὶ προσῳδίας apud Villoiſon. d. l. p. 115., et Euſtathio ad Odyſ. γ′ p. 1465. 16., ita, vt intellegatur προσῳδία. Nam Euſtathius d. l. haec notauit, Ἔστι δὲ φασι μουσικὴ ἀπήχησις καὶ ἐν τούτοις [τῇ ἀποστρόφῳ, τῇ ὑφὲν, καὶ τῇ ὑποδιαστολῇ] ἅτως· ἐν κεφισμῷ μὲν φωνῆς ὑπέρβασις· ἐν δὲ τῇ ὑφὲν ποιότης ἑτεροίας τῆς φωνῆς ἐν τῇ τῶν ἡνωμένων λέξεων σημασίᾳ· ἐν ὑποδιαστολῇ δὲ, τῷ τῶν λέξεων χωρισμῷ. A Gaza gram. 3. p. 129. vocatur ἡ ὑφὲν συνάφεια δυοῖν λέξεων· et a Scaligero in de Cauſſis L. L. 2, 57. *coniunctio*. Haec verborum duorum coniunctio ab antiquis quidem grammaticis ſignificata eſt virgula ſubiecta verſui circumflexa: v. Priſcian. d. l.: vel virgula ſurſum curuata, ſubiacente verſui, et inflexa ad ſuperiorem partem: v. Diomedes d. l. Nota eius reperitur fuiſſe triplex haec, ⌣, ⌣, ⌣: primae veſtigia comparent in codice Veneto libelli Porphyrii περὶ προσῳδίας, et ſcholiaſtae Dionyſii Thracis, apud Villoiſon. Anecdott. Grr. p. 107. ſ. To. 2.: ſecunda conſpicitur in codice Veneto Iliados: v. Villoiſon. prolegomm. p. 2.: tertia expreſſa cernitur in editione grammaticorum veterum, ab Aldo Manutio A. C. 1494. curata. Vſurparunt autem eam grammatici in dictionibus duabus compoſitis, quas propter factam partium mutationem iam ipſas appareret cohaerere, vt ἀνειροπόλος, χειρίσοφος, νενεχόντας [v. Etymol. M. h. v. p. 606. 35.], vel quae propter ſeruatam integritatem non cohaerere viderentur, vt ἀειπαρθένος [Dio Caſſ. 37, 35. p. 134. 51, 19. p. 650. To. 1.], ἀπαξάπαντες [Ariſtoph. Plut. 111.: vbi v. ſchol.: 760. 1110.]. Sed nunc in editis libris verba vtriuſque generis ita ſcripta leguntur, vt nota iſta ſubiecta careant. Et nobis quidem poſterioris generis verborum vtriuſque linguae exempla nonnulla egregia apponere viſum eſt. Αὐέρυσαν Hom. Iliad. α, 459.:

vbi v. Euſtath. p. 134. 16.: πῦξ ἀγαθὸν Il. γ', 237.: Παναχαιοὶ Odyſ. ά, 239.: σὺν δύϛ Strabo 3. p. 250. C Almel. coll. Il. κ', 224.: κάρτα γραῦς Cteſias Perſicc. 43.: σφίδρα τοξόται idem Indicc. 11.: ἐκ εθνει Romm. 10, 19.: ἐκ ἰσχύι Threnn. 1, 6.: ἐχ ὁδῷ Pſ. 106, 40.: τὴν ἐ περιτείχισιν Thuc. 3, 95,: τὴν ἐ διάλυσιν idem 1, 137.: vbi v. Ducquerus, itemque Kuhnius ad Laërt. 9, 77. p. 542. a, atque Valquenarius ad Eurip. Hippolyt. p. 184. a, et ad ſchol. Phoeniſſ. p. 599.: ἀειφυγία Demoſth. p. 528. 7. To. 1. Reiſq. Zoſim. 5, 47. 3.: ἀείσκωπας Callim. apud Aelian. H. AA. 15, 28.: ἀειφανέες Arrian. Indicc. p. 559. Blanc.: ἅπαξ ἁπάντων Ariſt. Eccleſſ. 761. *Semper deus* Virg. eclog. 1, 7.: vbi v. Emmeneſſius: *late regem* idem Aen. 1, 21.: *ante malorum* ib. 198.: vbi v. Taubmanus: *nunc hominum* Plaut. Perſ. 3, 1. 57. et ibi Taubmanus: *late tyrannus* Horat. 3. od. 17, 9.: *latiſſime victor* Plin. 3. ep. 5, 4.: *ſemper adoleſcens* Minuc. Felix Octau. 21.: *valde iureconſultus* Cic. 7. ep. 10, 1.: *longe princeps* id. 13. ep. 13, 1.: *olim magnos* Catul. 67, 129. et ibi Vulpius: *nunc dea* Propert. 2, 28. 18., et v. 61. *dirae nunc, ante iuuencae:* vbi v. Paſſeratius: omninoque Voſſius rhetor. 5, 4. 6. et Laurenbergius Antiquar. v. *intus* p. 238. b, et v. *ſemperflorens* p. 413. a.

ἀ — μνήμων] In editt. Lipſſ. primis loco huius nominis legitur nomen ἀ — μνός.

Ad p. 46. *ſi extra compoſitionem — illi ne adiungatur*] Propoſuit hoc praeceptum iam Anteſignanus in ſcholiis ad Clenardi inſtitutt. linguae Gr. p. 11. Hanou. min. Quod quidem ſi diligenter a lectoribus Graecorum quoque librorum ſpectetur: recte diſtinguere verba compoſita vbique poterunt, vt non neceſſe ſit, ſtudia eorum adiuuare alia literarum figura, qua etiam oculi eruditi offendantur. id quod facere inſtituerunt nuper

quidam,

quidam, qui excogitaſſe noui ſcilicet aliquid videri vellent. Atque haec quidem diuiſionis verborum ratio diligenter ſeruata eſt in exemplo commentariorum Euſtathii in carmina Homeri Romano.

conſona enim in apoſtropho — trahitur ſyllabam] Hanc ipſam obſeruationem Vellerus Anteſignano d. l. p. 10. debet: qui quidem vir doctiſſimus cauſſam quoque eius oſtendens, *Ratio*, inquit, *quare ad ſequentem vocalem ita trahantur conſonantes, eſt, quia prima ſequentis dictionis vocalis ſuccedit in locum abiectae. Aequum eſt igitur, vt conſonantes, quae ad vocalem abiectam referebantur, nunc ad vocalem ſequentem trahantur, et non ad praecedentem. Ex hoc enim abſurdum ſaepenumero ſequeretur, ſyllaba in adſpiratam deſinente: vt in ἀφ' ἕ, et νύχθ' ὅλην· quod nunquam in pure Graecis poteſt contingere.*

diſtinctiones] In editt. libri Lipſſ. primis perperam legitur *dictiones*, vt verſibus paucis poſt in nuperis exemplis aeque male ſcriptum extat *dictionum* pro *diſtinctionum:* et pro verbis, *vt* Σαθλ — *Actt.* 22, 7. habent eaedem editt. Lipſſ. primae, vt Batauae, iſta, *vt τις, quis?* Sed obſeruatione ipſa, quam complectuntur verba, vt *autem haec omnia — ſemper* [vbique] *expreſſit*, haec exempla non minus, quam Batava, omnino carent. Haec enim annotatio in Velleri grammaticam ante hos ſeptem, et quadraginta, annos ex Halenſi grammatica Graeca ab eo, qui tum editioni opuſculi nouae praefuit, tranſlata eſſe videtur. Scilicet Ariſtophanes, Byzantius, grammaticus, Callimachi, Zenodotique, diſcipulus, praeceptor Ariſtarchi, floruit maxime temporibus Ptolemaei Epiphanis, regis Aegypti quinti, et antea, Ptolemaei Philadelphi ſaeculo, bibliothecae Alexandrinae praefuiſſe perhibetur. v. Suidas v. Ἀριστοφάνης, et v. Ἀρίσταρχος, atque ex eo Eudocia Ion. p. 63. ſ.: Vitruuius praefat. lib. 7. et Salmaſius ep. 187. ad Sarrauium p. 191. ſ. Burm.

Fuit autem grammaticorum ſuae aetatis facile princeps: v. Euſtathius ad Odyſ. ψ′ p. 1948. 48.: nobilitatus etiam doctrina, famaque, diſcipulorum, qui ἡ Ἀριστοφάνειοι dicti ſunt: quo quidem in numero, praeter Ariſtarchum, fuere Diodorus, et Artemidorus: v. Athen. 4, 29. p. 180. E, et 4, 31. p. 182. D. Hic igitur Ariſtophanes, quum Graeci antea per στίχους, et κῶλα, et κόμματα, ſcripſiſſent: v. Montefalcon. Palaeogr. 1, 4. p. 30. ſ.: fertur primus excogitaſſe tria diſtinctionum orationis ſigna, τελείαν στιγμὴν, μέσην στιγμὴν, et ὑποστιγμήν· vid. Salmaſius ep. 183. ad Sarrauium p. 187. Burm. Montefalconius d. l p. 31. et Villoiſonius Prolegg. ad Hom. Iliad. p. 11. ſ.: quae, qua vſum, punctis, inciſis, et colis, quibus hodie vtimur, reſponderunt. Dionyſius Thrax, cuius grammaticam e codice bibliothecae Iohanneae Hamburgenſis publicauit Fabricius [bibl. Gr. 5, 7. p. 26. — 34. Vol. 7.], habet ea de re haec: Στιγμαί εἰσι τρεῖς· τελεία, μέση, ὑποστιγμή· καὶ ἡ μὲν τελεία στιγμή ἐστι διανοίας ἀπηρτισμένης σημεῖον· μέση δὲ σημεῖον πνεύματος ἕνεκεν παραλαμβανόμενον· ὑποστιγμὴ δὲ διανοίας μηδέπω ἀπηρτισμένης, ἀλλ' ἔτι ἐνδεούσης, σημεῖον· ad quem locum conferri poſſunt ſcholia a Villoiſonio edita Anecdott. Grr. p. 138. ſſ. To. 2. Ratio autem, et ſedes, harum poſiturarum cognoſci poteſt e verbis Donati grammat. p. 180. ſ. Lipſ. his: *Tres ſunt poſiturae, vel diſtinctiones, quas θέσεις Graeci vocant*, diſtinctio, ſubdiſtinctio, media diſtinctio. *Diſtinctio eſt, vbi finitur plena ſententia. Huius punctum ad ſummam literam ponimus. Subdiſtinctio eſt, vbi multum ſupereſt de ſententia, quod tamen neceſſario ſeparatum, mox inſerendum ſit. Huius punctum ad imam literam ponimus. Media diſtinctio eſt, vbi fere tantum de ſententia ſupereſt, quantum iam diximus, quum tamen reſpirandum ſit. Huius punctum ad mediam literam ponimus.* add. Diomedes gram. 2. p. 109. ſ. Lipſ.

At

At ea tamen diſtinctionum ſigna initio non, niſi in grammaticorum libris, vſurpata fuiſſe, admodum veriſimile eſt. Nam in antiquiſſimis quidem titulis, et codicibus, vncialibus, vt vulgo aiunt, literis ante mille fere annos ſcriptis, vocabula fere coniunctim exarata legi, viri docti dudum obſeruauere. v. Montefalconius Palaeogr. 1, 4. p. 32. Sic vero factum eſſe facile intellegitur, vt librarii non periti ſatis ſaepenumero verba, quae ſeiungenda eſſent, coniungerent, et, quae coniungi oporteret, ea ſepararent. Sic in cod. Palaeocom. Xen. Cyrop. 2, 3. 5. pro ἀξιώσαντος ſcriptum extat ἄξιος ὄντως· 2, 3. 8. πάντων pro πᾶν τῶν· 8, 1. 5. δέκα δὲ ὧν pro δεκαδέων· in cod. Guelf. 8, 1. 3. ᾔδιόν τι pro ᾔδει ὅτι· vt in eodem cod. 1, 4. 4. ἢ διαναπηδῶν pro ἤδη ἀναπηδῶν· in Iunt. Ald. εἰς ὃ φρονεῖτε pro εἰ σωφρονεῖτε· 7, 5. 6. ἂν ἔλοι pro ἀνέλοι· in Ald. 5, 4. 10. ὡς ἀδ' εἴποτε pro ὡς ἃ δεῖ ποτε· in cod. Doruil. Ariſt. Plut. 790. καταχέως ἐλαβεσα pro καταχέω σε λαβεσα. v. Praef. noſtra ad Theophraſti Charr. p. 17. Quam quidem obſervationem plurimum conferre ad emendandos, corrigendoſque, deprauatos, corruptoſque, ſcriptorum veterum locos, magna luculentorum exemplorum copia docuere Heringa Obſeruatt. critt. c. 2.: Eldiquius ſuſpicc. 1.: Valquenarius diatr. in rell. dramm. Eurip. c. 25.: Abreſchius animaduerſſ. ad Aeſchyl. p. 182. ſ. To. 2. et Frider. Iacobſius in Curis ſecundis in Eurip. tragoedias, ſ. exercitatt. critt. in ſcriptt. veteres To. 1. c. 2.: vt Gataquerus aduerſſ. poſthumm. c. 16. ſ. aeque accurate oſtendit, et patefecit, errores, qui proficiſcerentur ab ineptis verborum interpunctionibus. Titulos autem quum etiam ab indoctis, et imperitis, legi oporteret: in iis mature accidit, vt, non modo diſiungerentur verba: v. Gruterus Inſcrr. p. 769, 4.: Donius Inſcrr. 1, 87.: Muratorius Inſcrr. p. 184. 1.: Corſinius in de notis Graecc. 4. p. 72.: ſed poſt vo-

cabula etiam singula, atque adeo syllabas singulas, puncta, vel singula: v. Gruterus d. l. p. 758. 6. p. 760. 6.: Falconerius Inscrr. athlett. p. 60.: Corsinius d. l. p. 68.: Fabretius Column. Trai. p. 259. et Inscrr. p. 673.: Donius d. l. 4, 66.: vel bina interdum: v. Museum Veron. p. 11. et inscriptio Sigea, Antiquitt. Asiatt. p. 4. et ibi Chishullus p. 14.: ponerentur. At in fine tamen versuum, temporibus correctioris praesertim orthographiae, puncta in monumentis, vt Latinis, tanquam in cenotaphiis Lucii, et Caii, Caesarum, Pisanis, ita Graecis quoque: v. Donius Inscriptt. Cl. 1, 60. 82. 95. Cl. 2, 72. 73. Cl. 4, 9.: Falconerius d. l. p. 135.: Corsinius d. l. p. 84.: omitti consueuisse, scienter animaduertit Fabretius in notis ad Inscrr. p. 117. Itaque desinite tandem demirari, o boni, qui vos esse doctrina homines ad vitae officia deuincta, nihilque de verbis laborante, insolenter gloriamini, nolite igitur mirari, quum videtis, eruditos quosdam viros istam scribendi veterum rationem in libris suis sequi etiamnum assolere!

signum interrogationis] Hoc in antiquissimis codicibus, literis vncialibus scriptis, quos quidem ipse viderit, abesse, sed in libris noni, decimi, vndecimique, saeculi expressum extare, Montefalconius, vir summus, in opere, quod Palaeographia Graeca inscribitur, docet 1, 4. p. 32. Atque hoc ipsum dictum esto de notis incisi, et membri, quibus nunc vtimur in libris Graecis. Sed quo auctore signum exclamationis in iis vsurpari coeptum sit, latet.

haec omnia arbitraria sunt] Nos concedimus quidem perquam libenter, figuras distinctionum istas, vti alia huius generis fere omnia in linguis, arbitrarias esse. At quum vsus earum, non modo auctoritate, consensuque, tot iam saeculorum comprobatus sit, atque confirmatus, sed etiam multum omnes in legendis, intellegendisque, veterum scriptis adiuuet; nae is temere facere

facere videatur, qui eas nunc, aut commutare cum aliis, aut neglegere omnino, velit. Quis enim non vehementer rideat eum, qui, vt hoc vtar, *nigrum*, appellari *album*, vel *hominem* dici *equum*, opinetur posse?

de orthophonia] Ab Quinctiliano 1, 5. 33. vocatur ὀρθοέπεια, hoc est, emendata cum suauitate vocum explanatio. Trypho, grammaticus Alexandrinus, scripserat opusculum περὶ ἀρχείας ἀναγνώσεως, quod laudatur ab Eustathio ad Il. ε p. 556. Rom.

γ̄ ante γ̄ — legitur, vt ν̄] Rationem aiunt esse hanc, quod litera γ̄ posita sit pro litera ν̄. Certe in titulis quidem antiquis, libriscque scriptis, saepissime ν̄, non γ̄, ante literas palatinas expressa reperitur: vt, ἀνγεῖον in inscriptionibus Smyrnaeis, quas Car. Patinus Patauii A. C. 1685. quaternis edidit: συνγενῆ Marm. Oxon. XXVI. 1. συνκλήτε IIII. 10. λανχανόντων III. 54. ἐντυνχάνεσι CLVI. 7.: et in codice Actuum Apostolorum Laudiano extant exempla huius scripturae ista: ἐνκαταλίψις c. 2, 27.: ἐνκατελίφθη ibid. 31.: συνκατεψήφισαν c. 19, 19.: συνκέχυται c. 21, 31.: ἔνκλημα c. 23, 29.: ἐνκόπτω c. 24, 4.: ἐνκλήματος c. 25, 16.: ἐνκαλέσομαι c. 26, 2. Sed in iisdem marmoribus Oxoniensibus γ̄ pro ν̄, ante easdem literas, etiam in diuersis vocabulis legitur: vt, τὴν γραφὴν II. 47.: ἐχθρὸν καὶ, et τὸν χρόνον, II. 16. Ex his igitur, aliisque, istius scripturae exemplis collegi recte posse videtur, vetustissimos Graecos, auribus suis, atque ori, seruientes, posuisse ante literas palatinas pro litera ν̄ literam cognatam γ̄, in verbis, vel iisdem, vel diuersis, eique sonum natiuum reliquisse. Si enim eam pronuntiassent, vt literam ν̄· quid hac literarum commutatione opus fuisset? et cur non eandem rationem sequuti essent in pronuntiandis literis vicariis aliis omnibus? Posteriorum autem tem-

porum Graeci in his, illiſue, ciuitatibus videntur, ſuarum quoque aurium ſenſum ſequuti, in his ipſis vocabulorum generibus literam ν̄ retinuiſſe immutatam. Tandem Graeci recentiores reuocare inſtituerunt, et ſcripturam horum verborum antiquam, et pronuntiationem. Nam euphonia plus interdum valet, quam analogia, vel regula praeceptorum: quae eſt praeclara Diomedis grammat. 1. p. 9. Lipſ. obſeruatio. Haec vero omnia confirmat auctoritas Romanorum, quos nouimus omnino in conformanda lingua ſua Graecorum maxime exemplum eſſe ſequutos. Nam quidam vetuſtiſſimi Romanorum auctores ſcripſere *Agchiſes*, *agceps*, *aggulus*, *agcora*, *agguilla*: quam horum nominum ſcripturam alii poſtea commutarunt ſcriptura hac, *Anchiſes*, *anceps*, *angulus*, *ancora*, *anguilla*. Quam quidem in rem dignus nobis viſus eſt, qui apponeretur, Priſciani locus grammat. 1. p. 23. ſ. Baſil. hic: *Et ſequente* g, *vel* c, *pro ea* [litera n] g *ſcribunt Graeci: et quidam tamen vetuſtiſſimi autores Romanorum, euphoniae cauſa bene hoc facientes: vt* Agchiſes, ageeps, aggulus, aggens: *quod oſtendit Varro 1. de origine linguae Latinae his verbis*, Aggulus, aggens, agguilla, iggerunt. *In eiuſmodi Graeci, et Actius noſter, binam* g, *ſcribunt: alii* n, *et* g, *quod in hoc veritatem videre facile non eſt: ſimiliter* ageeps, *et* agcora. Hactenus Varro. Sic vero apparet, primum vanum eſſe Velleri, aliorumque grammaticorum, praeceptum de pronuntiatione literae γ̄ ante literas palatinas: deinde nec Theodorum Bezam, et Henr. Stephanum, audiendos eſſe, quos ſcripturam nominis ἄγγελον, ἄγγελος, aliorumque, tribuiſſe videmus inſcitiae grammaticorum quorundam, qui non vidiſſent, quomodo nota, qua tachygraphi in ſcribendis literis γ̄γ̄ vſi eſſent, accipi deberet. v. Theodor. Beza in de germana pronuntiat. linguae Gr. p. 313. ſſ. To. 1. Hauerc.: Stephanus Apologet. pro veteri linguae Gr. pronuntiat. p. 458. ſ.

To.

To. 1. Hauerc. et Paralipomm. p. 7. ſ.: Falconerius ad inſcrr. athlett. p. 66. ſſ.: Spanhemius de V. et Pr. NN. diſſert. 2, 2. p. 119. To. 1.: Doruillius ad Charit. p. 194.

ἐγκώμιον encomion *laus*] Pro hoc nomine in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, legitur verbum, πέφαγκα pephanca *apparui*.

Ad p. 47. *de abbreuiationibus*] Quae hoc loco de notis, compendiiſque ſcripturae, praecepta leguntur, ea vna cum ipſo abbreuiationum indiculo omiſſa ſunt in editionibus libri Lipſſ. primis: ſed in exemplis Batauis exhibentur, ita tamen, vt poſt vocabulum *compendioſi*, addita extent verba, *et elegantes*, et pro verbis, *quae quum in omnibus — explicare: vt*, ſubſtituta inueniantur verba, *qui officinis non omnes iidem ſunt. Praecipuae, et vſitatiſſimae, ſunt ſequentes*, ipſeque notarum indiculus valde diuerſus ſit ab eo, qui eſt in nupera opuſculi editione Lipſienſi: cuius tamen copiae multum augeri poſſunt adiumento indicis earum abbreviationum, quae e libris editis maxime primis congeſtae inueniuntur in Clenardi inſtitutt. grammatt. ab Anteſignano locupletatis p. 29. ſſ. Hanou. min. p. 270. ſſ. Hanou. mai. Caeterum compendia ſcripturae eleganter vocantur a Plutarcho V. Cat. Vtic. p. 770. C To. 1. Vechel. c. 23. p. 68. To. 5. Tub. σημεῖα ἐν μικροῖς, καὶ βραχέσι, τύποις πολλῶν γραμμάτων ἔχοντα δύναμιν. Quibus quidem verbis ipſa eorum definitio continetur.

multo plures eiuſmodi — Κύριον] Haec verba nuper huc ex Halenſi grammatica tranſlata ſunt vna cum exemplis ipſarum abbreuiationum.

Montefalconius — poſuit] p. 345. ſ. 348., etiam Catal. biblioth. Coiſlin. p. 610.: qui idem vir doctiſſimus Palaeogr. 5, 2. 3. 4. 5. 6. de notis rhetoricis,

muſicis, monetariis, arithmeticis, aſtronomicis, iatricis, etiam ponderum, et menſuratum, diligenter expoſuit. Nam quum hae notae a librariis fere perperam lectae pepererint ingentem quandam vitiorum ſcripturae verborum in libris auctorum veterum editis copiam, ita, vt cognitio earum accurata perquam vtilis eſſe intellegeretur iis, qui recte verſari vellent in emendandis doctrinae Graecae antiquae monumentis: vid. Cotelerius in notis ad eccleſiae Graecae monumenta p. 608. ſ. To. 2. et Villoiſonius Anecdd. Grr. p. 171. To. 2.: multi reperti ſunt viri doctiſſimi, qui, Montefalconii prouidentia excitati, ſcripturae compendia ex iis codicibus, quos manibus, oculiſque, vſurpaſſent, tabulis aeneis deſcribenda curarent, vt Ioh. Albertius in Gloſſar. N. T. et Nomic. p. 1. et Villoiſonius in Lex. Hom. Apollonii, poſt praefationem, tab. 2. 3. 4 5. add. Blanconii libellus de antiquis literis Hebrr. et Graecc. tab. 2. Sed vt de abbreuiationibus nonnullis, quae in vetuſtis N. T. codicibus inueniuntur, Vetſtenii Prolegomena c. 1, 7. conſuli poſſunt ab adoleſcentibus harum literarum ſtudioſis: ita nobis quoque placuit eorum ſtudia adiuuare, proponendis quibuſdam huiuſmodi notarum exemplis, cum e codice Actuum Apoſtolorum Laudiano, qui in bibliotheca Bodleiana aſſeruatur, et Thomae Hearnii cura Oxonii A. C. 1715. octonis deſcriptus exiit, tum e codice eclogarum Thomae Magiſtri nuper Burmaniano, antea Boerneriano, quem nobis ante hos quadraginta annos tractare licuit, et de quo praefatio Audendorpii ad eclogas Thomae legi poteſt. Scriptus eſt a Ioh. Franc. Bocardo, quaternis, vel fol. min., ſaeculo quarto, quintoue, decimo. Et e Laudiano quidem codice enotare viſum eſt compendia ſcripturae haec.

ΑΝΟΣ

COMPENDIA SCRIPTVRAE E COD. BORNERIANO TROMAE MAGISTRI

ἀνῶν	ἀνθρώπων	ϛ	καὶ
ἀοℓ	ἀόριστος	κε̃	κεφαλή
ἀριστοφα	ἀριστοφάνης	λει̃ν	λεῖον
βεβηκℓ	βεβηκὼς	λιβᾶ	λιβάνιος
⊥	γίνεται	μγ′	μεγάλην
⊥	γίνεται	μο	μόνον
γονε×	γονέων	οἰ	οἷον
γρ	γράφεται	ὁμολο̃	ὁμολογιά
δης	δης	ὀνο̃	ὄνομα
ἐβδομ″	ἑβδόμαις	ὀνο̃	ὀνομάτων
ε	εν	πορ′	πόρνην
ευρε̃ν	εὑρέσεως	σ̃η	σημαίνει
ὑο	εὖς	τ̃	ταῖς
ἡν	ἦγον		τέλος
θυ̃	θεῶ		τοπικὸν

ANOΣ[1]	ἄνθρωπος.	MPI	μητέρι.
ANOY	ἀνθρώπε.	OYNOΣ	ἐρανός.
ANΩ	ἀνθρώπῳ.	OYNOY	ἐρανε̃.
ANON	ἄνθρωπον.	OYNΩ	ἐρανῷ
ANOI	ἄνθρωποι.	OYNON	ἐρανόν.
ANΩN	ἀνθρώπων.	OYNOYΣ	ἐρανές.
ANOIΣ	ἀνθρώποις.	ΠHP	πατήρ.
ANOYΣ	ἀνθρώπες.	ΠPΣ	πατέρος.
ΔAΔ	Δαβίδ.	ΠPI	πατέρι.
ΘC	Θεός.	ΠPA	πατέρα.
ΘY	Θεε̃.	ΠPEΣ	πατέρες.
ΘΩ	Θεῷ.	ΠPΩN	πατέρων.
ΘN	Θεόν.	ΠPAΣ	πατέρας.
IHΛ	Ἰσραήλ.	ΠNA	πνεῦμα.
IΛHM	Ἱερσαλήμ.	ΠNΣ	πνεύματος.
IC	Ἰησῆς.	ΠNI	πνεύματι.
IY	Ἰησῦ.	ΠNATA	πνεύματα
IN	Ἰησῆν.	et	
KC	Κύριος.	ΠNA″	Actt. 19, 12. 13.[3]
KY	Κυρίε.	ΠNATΩN	πνευμάτων.
KΩ	Κυρίῳ.	ΣPA	σωτῆρα.
KN[2]	Κύριον.	XY	Χριστε̃.
KE	Κύριε.	XN	Χριστόν.
MPΣ	μητέρος.		

Sed in codice eclogarum Thomae Magistri Burmaniano inuenimus notas maxime notabiles istas. [*v. tab. aer.*]

Caete-

1. Hoc scripturae compendium, non modo in scriptis, sed etiam in editis auctorum veterum libris primis, inuenitur, vt in cod. dialogorum Platonis Tubingensi, et in exemplis librorum eiusdem philosophi, opusculorumque grammaticorum veterum, Aldinis. v. Perizonius ad Aelian. V. H. 2, 33. et Marclandius ad Lysiae oratt. p. 553. 567. 576.
2. Haec nota a librariis saepe commutata est nota XN. v. Neocorus ad Suidan p. 280. To. 3.
3. In hoc scripturae compendio quum lineolae illae binae facile potuerint a librariis neglegi, vel temporis vetustate euanescere; mirandum non est, singularem numerum nominum vocabulo πνεῦμα similium in libris antiquis scriptum extare pro numero eorum

Caeterum vt nuper Hildesiae libellum de notis scripturae Gr. compendiariis probe cognoscendis edidit Theoph. Ludolphus Munterus, schola Andreanae Conrector: ita siglae quoque huc, aliaque huius generis σημεῖα, pertinent, quorum notitia, praesertim in legendis recte, intellegendisque, titulis, vt aliorum monumentorum, et publicorum, et priuatorum, ita etiam numorum, et gemmarum, quam maxime opus esse, quis ignorat? Expostuerunt diligenter de his Graecorum notis, maximeque iis, quae in lapidibus, tabulisque aereis, atque marmoreis, extant, libris singularibus viri eruditissimi, Scipio Maffeius, et Eduardus Corsinius. Et Maffeii quidem libellus, qui inscribitur *Graecorum siglae lapidariae*, cura Iul. Caes. Becellii Veronae A. C. 1746. octonis editus est, adiecta etiam numeralium Graecorum in inscriptionibus notarum explicatione. Corsinii autem opus, cui titulus est *Notae Graecorum*, Florentiae, annis tribus post, in chartis formae maximae exiit. Atque huius maxime libri copiis adiutus commentarium *de siglis veterum Graecorum* composuit Gregorius Placentinius, qui Romae A. C. 1757. quaternis, post mortem eius, a Basilio Cardonio publicatus est: sed iam ante hos eruditissimos homines opus de siglis etiam Graecis componere constituerat Christophorus Volteregcius, Tychopolitanus. id quod me, praeter Fabricium biblioth. Gr. 4, 15. p. 471. Vol. 3. edit. pr., et Corsinium Prolegomm. 5. p. 43., docuit Ioh. Bened. Carpzonius

eorum altero. Pollux quidem Onom. 7, 81. Xenophontis locum Cyrop. 8, 2. 4. laudans legit ὑπόδημα pro ὑποδήματα· sed 8, 3. 6. eiusdem operis Xenophontei cod. Palaeocom. θύματα habet pro θῦμα· et apud Platonem Cratyl. 40. p. 80. pro ὀνόματα Aldus edidit ὀνόμα. Sic apud Isocrat. orat. ad Phil. p. 258. Oporin. a. 1571. pro μεταναστέον scriptum fuisse videtur μεταναα"τέον h. e. μεταναστατέον· certe in edit. Mediolan. principe legitur μεταναστ"έον· quo ipso in libro apud Isocr. d. l. p. 240. scriptum est δέκαρχίας pro δεκάρχίας, h. e. δεκαδαρχίας.

vius exercitatt. Philonn. in epiſt. ad Hebraeos p. 210. Sed de ſignis, et notis, quibus critici veteres Graeci vſi ſunt in recenſendis, et poëtarum, in primiſque Homeri, carminibus, et reliquorum ſcriptorum libris, poſt Eſchenbachium, alioſque plures, multa diſputauit Villoiſonius Prolegomm. ad Iliada p. 13 —. 22. Περὶ σημείων τῶν ἐν τῇ Ἰλιάδι ſcripſerat Philoxenus Alexandrinus. v. Suidas v. Φιλόξενος Ἀλεξανδρεύς. Hoc in numero fuit X περιεστιγμένον· v. Laërt. 3, 65.: cuius notae figuram, atque vim, Euſtathius ad Il. ε p. 599. 34. his indicat verbis: καὶ τιθέασιν ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ ἀστερίσκον, ὅς ἐστιν ἀστέρος σημεῖον χιαστὸν, ἔχων ἐν ταῖς τέσσαρσι γωνίαις στιγμὰς, ἕτω ✳· καὶ τίθεται ἐπὶ τῶν ἄρτια ἐχόντων ἐπῶν, καὶ ἀστεροειδῶς οἱονεὶ λαμπόντων, ὡς ἐν καλῷ τόπῳ κειμένων.

Ad p. 48. *de ſpiritibus*] Opuſcula περὶ Πνευμάτων reliquerant Apollonius Dyſcolus: v. Apollonius ipſe de Syntax. 4, 5. p. 314. Sylb. atque Suidas v. Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεὺς, et ex eo Eudocia Ion. p. 63.: Herodianus, eius filius: v. Stephanus Byzant. v. Καρία· Philippus Sophiſta: v. Suidas h. v.: Trypho: v. Etymol. M. v. Ἀρπὶς p. 148. 40. et Suidas v. Τρύφων· Georgius Choeroboſcus: v. Fabric. B. G. 5, 7. p. 42. ſ. To. 7. edit. pr.: aliique: ſed in bibliothecis adhuc abdita latent: etſi non neſcimus, Lexicon Graecolatinum Valentini Curionis, quod Baſileae A. C. 1525. euulgatum eſt, ornatum conſpici libello περὶ Πνευμάτων, quem ex opere veteris alicuius grammatici excerptum eſſe ſuſpicabatur Valquenarius. Hic enim poſt Ammonii libellum περὶ ὁμοίων, καὶ διαφόρων, λέξεων e cod. Voſſiano edidit Λεξικὸν περὶ Πνευμάτων, ἐκλεγὲν ἐκ τῶν περὶ Πνευμάτων Τρύφωνος, Χοιροβοσκῦ, Θεοδωρίτου, καὶ ἑτέρων· quod ipſum nos eclogis Thomae Magiſtri adiunctum in cod. Boerneriano ita inuenimus, vt id quibuſ-

quibuſdam quidem in locis etiam plenius, ſed in pleriſque minus copioſum, edito eſſe viderimus. Conf. Audendorpius praefat. ad Tho. M. p. 6. ſ. Recentiorum autem grammaticorum vnus omnium copioſiſſime de ſpirituum ratione expoſuit Anteſignanus in ſcholiis ad Clenardi inſtitutt. linguae Gr. p. 417. — 433. Hanou. min. p. 263. — 269. Hanou. mai.

ſpiritus ſunt duo] In editt. Lipſſ. primis legitur, *ſpiritus ſunt duo:* Aſper, *ſiue* Denſus (᾽ ⊦), Lenis, *ſiue* Tenuis (᾽ ⊣): et in editt. Batauis, *ſpiritus ſunt duo:* Aſper, *ſiue* Denſus (῾), Lenis, *ſiue* Tenuis (᾽). Res autem ipſa teneri ab adoleſcentibus Graecarum literarum ſtudioſis poterit ſic. Antiquiſſimis enim temporibus loco ſpiritus aſperi, qui Graece πνεῦμα δασὺ [Euſtath. ad Il. ά p. 28. 11.], etiam ἡ δασεῖα, intell. προσῳδία, vocatur, ſed a Gryllo grammatico *flatilis* [v. Priſcian. grammat. 1. p. 28. Bal.] dictus eſt, apud Atticos [vid. Salmaſ. ad inſcript. Herod. p. 43.] vſurpata eſt, vt Athenaeus [9. 12. p. 398. A], et Priſcian. d. l., tradunt, et nos ſupra iam ſignificauimus, nota H: vt, HO, HOI, HOΔOI, HEPOΔO, apud Gruterum Inſcriptt. p. 27, 1. et Montefalconium Palaeogr. p. 135.: HEPMOKPATO, et HEΘMON, inſcr. Sig. p. 31. Chiſh. Leid.: HOIΔE Muſe. Veron. p. 470.: v. Spanhemius de V. et Pr. NN. diſſert. 2. p. 95. Hauercampius diſſ. de ſcriptura litt. Grr. p. 236. et Villoiſonius Anecdd. Grr. p. 222. ſ. To. 2.: etiam in medio verborum, vt ENHOΔIA apud Gruter. et Montefalcon. dd. ll. v. Villoiſonius Prolegomm. ad Il. p. 3. ſ. Quum autem Attici cum Ionibus, Simonidis auctoritate, hanc ſpiritus denſi figuram recepiſſent in numerum literarum: diuidere inſtituerunt hanc literam, ita, vt ſiniſtra eius pars ſpiritus lenis, quem Graeci πνεῦμα ψιλὸν vocant, etiam τὴν ψιλὴν, intell. προσῳδίαν, Rhemnius Palaemon appellauit *exilem* [v. Priſcian. 1. p. 28.], dextra aſpirationis,

E MAFFEII MVSEO VERON. P. N. CCCCXXXIIII TABVLA IPSA IN CALABRIA ERVTA EXTAT LONDINI APVD BRIANVM FAIRFAX.

ΕΦΟΡΟΣΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣΗΡΑΚΛΕΙΔΑΜΗΣ
ΑΠΕΛΛΑΙΟΣΗΑΠΟΛΙΣΚΑΙΤΟΙΟΡΙΣΤΑΙ
ΣΕ ΤΡΙΠΟΥΣ ΦΙΛΩΝΥΜΟΣΙΩΠΥΡΙΣΚΩ
ΠΕΚΑΡΥΚΕΙΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣΗΡΑΚΛΗΤΩ
ΑΙΠΕΛΤΑΙΔΑΙΙΜΟΣΠΥΡΡΩ ΚΝΟΡΙΝΑΞ
ΦΙΛΩΤΑΣΗΙΣΤΙΕΙΩ ΜΕΕΠΙΣΤΥΛΙΟΝ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΣΙΩΠΥΡΩ ΔΙΟΝΥΣΩΙ

ΑΝΕΓΡΑΨΑΝΤΟΙΟΡΙΣΤΑΙΤΟΙΗΑΙΡΕΘΕΝΤΕΣΕΠΙΤΩΞΧΩΡΩΣΤΩΣΗΙΑΡΩΣ ΤΩΣ ΤΩΔΙΟΝΥΣΩ
ΦΙΛΩΝΥΜΟΣΙΩΠΥΡΙΣΚΩΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣΗΗΡΑΚΛΗΤΩΔΑΙΙΜΟΣΠΥΡΡΩΦΙΛΩΤΑΣΗΙΣΤΙΕΙΩ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΣΙΩΠΥΡΩΚΑΘΑ ΕΙΞΑΝΚΑΙΕΤΕΙΜΑΞΑΝΚΑΙΣΥΝΕΜΕΤΡΗΣΑΝΚΑΙΕΜΕΡΙ

R. MUSEO VERON. P.N. CCCCXXIII. TABULA IPSA IN CALABRIA

FERUNTA EXITAT IONIUM APUD BRIANTUM PALMAE

rationis, nota esset, atque in versibus scriberetur. id quod e titulo vetere, quem, tironum gratia, radio lamnae aeneae inscribendum curauimus, cognosci potest. v. Porphyrius περὶ προσῳδίας ap. Villoisonium Anecdd. Grr. p. 107. To. 2. Quinctil. 1, 4. 9. Ex his postea notis signa extiterunt haec, ⊦ et ⊣, quae supra literas ponerentur. Sed his tamen figuris saeculo demum a nato Christo septimo vti in codicibus, tituliſque, coeperunt: vid. Montefalcon. Palaeogr. Gr. p. 224. 293. Catal. bibl. Coislin. p. 134. — 137. 262. bibl. Taurin. p. 75. To. 1. et Prolusſ. de versionibus Grr. litt. Hebrr. magistris p. 50.: quum eae antea in solis grammaticorum libris vsurpatae esse videantur, auctore Aristophane Byzantio: qui adeo hactenus dici notarum spirituum inuentor potuit ab Arcadio, grammatico Antiocheno in opusculo περὶ τόνου τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου, καὶ περὶ εὑρέσεως τῶν προσῳδιῶν, cuius fragmentum e codicibus bibl. regiae Paris. edidit Villoisonius epp. Vinarr. p. 115. ſſ. et Prolegomm. ad Il. Hom. p. 12. Atque ista spirituum signa paulatim manus librariorum celeritas, et festinatio, mutauit in notas has ⌞ ⌟, tandemque in semicirculorum, dextri, laeuique, figuras ʿ ʾ, quarum vsus etiam in editis hodie libris viget. v. Scaliger de Causſis L. L. 2, 54.

ū semper denso gaudet spiritu] Sed in Aeolica dialecto habet spiritum exilem. Porphyrius περὶ προσῳδίας apud Villoisonium Anecdd. Grr. p. 114. To. 2. ὥσπερ καὶ τὸ ὑ πάσης λέξεως ἄρχον, πάντες μὲν δασύνουσιν, οἱ δὲ Αἰολεῖς ψιλοῦσιν.

digamma Aeolicum dictum, F] Ioh. Grammat. p. 93. Bal. Ἔθος δὲ ἔστιν αὐτοῖς [Aeolibus] τῶν φωνηέντων προτιθέναι τὸ δίγαμμα, οἷον Fοῖνον. Digamma haec figura dicitur, quoniam ϵ duobus quasi Gamma constat: Aeolicum vero [Apollon. Dysc. excc. grammat. apud Metar. de dialectis p. 425. Reit. Quinctil. 1, 4.

1, 4. 7. Macrob. de differr. verbi Gr. et Lat. p. 660. Gron.], quod Aeoles maxime eam vbique loco aſpirationis ponebant, effugientes ſpiritus aſperitatem. Nam Pelaſgi iam, atque Hellenes, quin vſi ſint hoc digamma in pronuntiando, dubitari vix poteſt. Dionyſ. Halic. Archaeol. Rom. 1. p. 52. To. 1. Reiſq. p. 16. 22. To. 1. Lipſ. Σύνηθες γὰρ ἦν τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ὡς τὰ πολλὰ, προτιθέναι, τῶν ὀνομάτων, ὅπόσων αἱ ἀρχαὶ ἀπὸ φωνηέντων ἐγίνοντο, τὴν ου συλλαβὴν ἑνὶ στοιχείῳ γραφομένην. Τοῦτο δ' ἦν, ὥσπερ γάμμα διττοῖς ἐπὶ μίαν ὀρθὴν ἐπιζευγνύμενον ταῖς πλαγίαις, ὦ Ϝελένη [vid. Priſcian. grammat. 1. p. 11. Baſ.], καὶ Ϝάναξ, καὶ Ϝοῖκος, καὶ Ϝανὴρ, καὶ πολλὰ τοιαῦτα. Quae autem teneri de hac nota a tironibus oportet, ea ſunt fere haec. Obſeruandum ſcilicet eſt, primum Digamma Aeolici figuram etiam in monumentis priſcis, vt numis, non modo cerni hanc, F: vid. Hauercampius diſſ. de pronunt. litt. Grr. c. 13. p. 272. ſſ. To. 1.: ſed in tabulis Heracleenſibus, a Mazochio editis, expreſſam extare etiam ſic, Ⅎ: v. Villoiſonius Anecdd. Grr. p. 119. ſ. To. 2.: deinde hanc notam, neque vocalem eſſe, neque conſonantem; etſi eam non ignoro etiam a Gellio NN. AA. 14, 5. *literam* nominari, et a Quinctil. 12, 10. 27. *Aeolicam literam:* ſed pronuntiari debere, vt Latinum *v*, h. e. ου Graecum, in verbis Σευῆρος, Οὐῆρος, aliiſque [v. Dionyſ. Halic. Archaeol. 1. p. 16. To. 1. Lipſ.], et thetoiſcum *w:* v. Quinctil. d. l. 29. Dauesius miſcc. critt. c. 4. et Sylburgius ad Dionyſ. Halic. d. l.: ita, vt imperator Claudius eam, quo facilius diſcerni liceret a litera *f*, quae tamen ipſa quoque nonnullis in verbis pro F Aeolico poſita eſt, vt in nomine *frigus*, quod e nomine Ϝρῖγος extitiſſe videtur, inuerſam ſcribi iuſſerit, Ⅎ: v. Quinctil. 1, 7. 27. Fabretius Inſcriptt. p. 473. Laurenbergius Antiquar. p. 167.: tum hanc ipſam figuram vſurpatam eſſe

pro

pro ſpiritu flatili non magis, quam pro exili ſpiritu, cum ab initio, tum in medio, vocabulorum, ne hiatus exiſteret: v. Priſcian. 1. p. 11. ſ. 6. p. 196. Baſ. Gellius NN. AA. 2, 3.: poſtremo pro ea non raro ab Aeolibus, et Laconibus, et Cretenſibus, et Pamphyliis, poſitam eſſe literam β: Heſychius: Ἀβελίην· ἡλιακόν· Παμφύλιοι. Idem: Ἀβέλιον· ἥλιον· Κρῆτες. Idem: Βισχύν· ἰσχύν, σφόδρα ὀλίγον· Λάκωνες. vid. nos ſupra in loco de dialectis, vbi de permutatione conſonantium quaeritur: Salmaſius ad inſcript. Herod. p. 46. ſ. Tailorus lect. Lyſiacc. c. 9. p. 702. Schurzfleiſchius ad Sapph. fragm. 9. p. 19. Lyc. Valquenarius ad Theocrit. p. 272. Et quum Aeoles, vt Cretes [v. Gregor. p. 162. et ibi Koenius], interdum etiam literam υ partes digamma agere iuſſerint, vt in nominibus αὐῆται, αὐή, αὐώς [Suidas v. ἠώς]: qua de re iam ſupra in loco de dialectis vocalium ſuo loco admonuimus ſtudioſos: facile apparet, cur Latini veteres digamma Aeolicum, non modo litera *v* expreſſerint [v. Sanctius Mineru. 4, 16. 13. p. 839.], ſed etiam litera *b*. Sic Gloſſ. vett. *Beſtis* ϛολή· *Beſtitor* ϛολιϛής· BENDERE Marm. Oxon. 93. 5.: VIBO, pro *viuo*, Georg. Fabricius monumm. antiquit. p. 13. Oporin.: BOBIS, pro *vobis:* VNIBERSIS, pro *vniuerſis*, et alia eius generis complura. vid. Falconerius ad inſcrr. athlett. p. 123. et Giouenatius ad fragm. Liu. p. 65. ſ. Lipſ. et Laurenbergius Antiquar. p. 49. 474. Omnino de vſu digamma Aeolici legi, praeter plures alios, poſſunt Daueſius d. l., Salmaſius ad inſcript. Herodis p. 44. ſſ., Scaliger ad Euſeb. p. 118. ſ., Metarius in de dialectis p. 160. ſſ., Petauius ad Iulian. p. 77. ſ., Doruillius Van. crit. p 395., et Heinius in praelectione, *de antiqua Homeri lectione indaganda, diiudicanda, ac reſtituenda*, in Societate liter. Gottingenſi a. 1795. habita: Burgeſſius, cum in praefat. ad Daueſii miſcell. critt. p. 22. ſſ., tum in ipſa ap-

pendice ad iſtud opus p. 396. ſſ., qui tamen ſua praecepta petiiſſe fatetur e libri Forſteri de Accent. et quant. c. 4.: Knightius, cuius librum, qui inſcribitur *an analytical Eſſay on the Greek Alphabet*, nos ſupra iam laudauimus, et Lycius epiſtſt. Homerr. ep. 4.

error vero Heſychii — p. 164. Cren.] Etiam alii viri docti Heſychium hoc in genere ita erraſſe, vt pro F ſcripſerit Γ, putant, vt Schurzfleiſchius ad Sapphus fragm. 9. p. 19. et Tailorus lectt. Lyſiacc. c. 9. p. 702. Nos vero etſi ſponte concedimus, notam F a librariis aeque facile mutari potuiſſe in literam Γ, ac in literam T: v. Tailorus d. l. p. 703.: tamen quum horum verborum vel in Heſychiano gloſſario tot notata extent exempla, vt non credibile ſit, ipſos grammaticos, eoſque doctiſſimos, in iis ſcribendis tam graviter labi potuiſſe, aſſentiri non dubitamus iis, qui aiunt, Laconas, aliaſque quaſdam ciuitates, quae dialecto Aeolica vterentur, pro digamma Aeolico vſas eſſe, vt litera Σ, ita etiam litera Γ, quae pronuntiaretur, vt theotiſcum *w*. v. Salmaſius ad inſcr. Herod. p. 47. ſ. et de Helleniſt. p. 388. et Valquen. ad Theocrit. p. 272. Sic Alcaeus pro Fέθεν ſcripſit γέθεν apud Apollon. Dyſc. excc. grammat. apud Metar. de diall. p. 425. Reit.

veteres vocalibus in medio etc.] Vid. Villoiſonius Prolegomm. ad Il. p. 2. ſ. Haec ipſa obſeruatio eſt petita vna cum exemplis ab Caninio Helleniſm. p. 162. Cren. Verba Athenaei 9, 12. p. 397. F ſunt haec, Ἀμήχανον δὲ, παρ' Ἀττικοῖς, καὶ Ἴωσιν, ἐν τοῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀνόμασι τὴν τελευτῶσαν συλλαβὴν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην δασύνεσθαι· πάντως γὰρ εἶναι ψιλὴν αὐτὴν παρηκολόθηκεν· οἷον νεὼς κ. τ. λ. Haec Athenaei verba repetita ſunt ab Euſtathio ad Il. χ′ p. 1271. 12., qui tamen iis ex eodem Athenaei loco praemiſit praeceptum hoc, τὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀνόματα, ὧν ἡ λήγουσα εἰς ος ἐστὶ καθα-

καθαρὸν, ψιλοῖ τὸ λῆγον· οἷον πρᾶος, Κεῖος, υἱὸς, λαὸς, πηὸς, γόος, ζωὸς· ἕτω καὶ λαγωὸς· ὁμοίως δὲ καὶ νεὼς, λεὼς, Τυνδάρεως. Τρύφων δὲ λέγει, τὸς Ἀθηναίους περισπᾶν τὸ ταῶς, καὶ δασύνειν τὴν λήγουσαν. Conf. Stephanus Paralipomm. p. 62. et Sylburgius ad Apollonii Synt. 4, 5. p. 380. b. Ipsius autem Eustathii locus, ad quem respexit Caninius, extat ad Il. ε p. 524. 5., vbi praeter alia, quae ad vsum spirituum apud Graecos veteres pertinent, tradita leguntur haec, Οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐν μέσῳ λέξεων ἐπνευμάτιζον, καὶ τὰ φωνήεντα, καὶ τὸ ῥ. Εὕρηται ἓν ἐν ὑπομνήμασι παλαιῶν τοιαῦτά τινα· ὅτι τὸ Εὐαίμων τὴν αι διάφθογγον, κἂν ἐκ τοῦ αἷμα γίνηται, ὅμως ψιλοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης, ἵνα κύριον γένηται ὄνομα, ὥσπερ καὶ τὸ Φίλιππος, καὶ Μελάνιππος· καὶ ἐν αὐτοῖς γὰρ ἐψίλουν τὸ ρο τοῦ π δίχρονον διὰ τὸ κύριον εἶναι, κἂν ἐκ τοῦ ἵππος παράγωνται. Caeterum in editt. Lipss. primis legitur, *φίλιππος, ἄεκων, εὐαίμων*· et in Batauis, *φίλιππος, ἄεκων nolens, εὐαίμων bene peritus.* At vt pro *φίλιππος* rescribi debet *Φίλιππος*, quod sit nomen proprium, ita *Εὐαίμων* quoque nomen proprium est, quod apud Homerum [Il. β, 736. ε, 79. η, 167. ϑ, 265. λ, 574.] legitur, atque idem significat, quod *εὐγενὴς*, ita, vt pro *bene peritus* reponi debeat *bene genitus*, generosus.

sic Aeoles αἰϜὼν κ. τ. λ.] Etiam haec obseruatio Caninio Hellen. p. 164. Cren. debetur: quae in editt. Lipss. primis, et Batauis, verbis comprehensa legitur his: *Sic Aeoles αἰϜὼν, ὄϜις, ἄϜορνος, vbi Latini* V *consonantem addunt*, aeuum, ouis, auernus. *Quae scribendi ratio apud vetustissimos adhuc visitur*, vt *χειμών τε, πῦρ τε δάϜιον ex Prisciano, id est, χειμών τε, πῦρ τε δήϊον, hyems, et ignis, sunt hostes.* Sed praeter locum Prisciani grammat. 1. p. 12. Bas. laudatum, alius eiusdem grammatici locus grammat. 6. p. 196. Bas. nobis notabilis visus est hic: *Excipitur hic, et*

haec, bos bouis, *quod ideo assumit genitiuo* v *loco digamma, quia Aeoles quoque solent inter duas vocales eiusdem dictionis digamma ponere, quos in multis nos sequimur,* ὄϜις *ouis,* ΔάϜος *Dauus,* ὠϜὸν *ouum.* — *Et quod hoc verum est, ostendunt epigrammata vetustissima, quae literis antiquissimis scripta in multis tripodibus legi, et maxime in tripode Apollinis, qui est Constantinopoli, in loco, quem* ξηρόλοφον *vocant. Sunt autem scripta sic,* ΔημοφόϜων *pro* Δημοφόων, ΛαοκόϜων *pro* Λαοκόων.

Ad p. 49. *Consona* ϱ̄ *in principio aspiratur — supervius indicato*] Brendelius notauit ad hunc locum ista, *Consona* ϱ̄ *in principio non semper habet asperum, vt auctor noster tradit. Nam si secunda quoque syllaba a* ϱ̄ *incipit: tum primum* ϱ̄ *leuigatur, vt* ῥάῤιον, ῥαῤιὰς, ῥάῤος, ῥαῤός. *Praeter haec quatuor nulla alia vocabula in lingua Graeca reperiuntur, sicut recte annotauit Antesignanus in notis in Clenardi grammaticam p. 9. Hanou. min. Caeterum* ϱ̄ *simplex, quod auctor noster non animaduertit, in medio dictionis spiritu caret, si exceperis poëtas, qui interdum* ϱ̄ *simplex spiritu aspero insigniunt, dum metri gratia alterum subtrahunt,* vt πόῤῥω *pro* πόῤῥῳ, ἄῤρηκτος *pro* ἄῤῥηκτος. Scilicet literam ϱ̄ grammatici veteres tractarunt tanquam vocalem, ita, vt eam notarint signo spiritus densi. Schol. Hephaest. p. 79. Pau. ἐπειδὴ καὶ τοῦτο [τὸ ϱ̄] ὡς φωνῆεν τοῖς παλαιοῖς λαμβάνεται, καὶ διὰ τοῦτο καὶ δασύνεται. Schol. Ven. Hom. ad Il. α, 56. Δασυντέον τὸ ῥά· πάσης γὰρ λέξεως τὸ ϱ̄ ἀρχόμενον δασύνεται πλὴν τοῦ ῥάρος. Et hoc quidem spiritu insignitur, vel tum, quum est prima vocabuli litera, vel in medio verborum, quum praecedit syllaba in ϱ̄ desinens, vel litera adspirata, vt ῥώμη, ῥίπτω· ἄῤῥωστος, συῤῥάπτω· χῤόνος, θῤόνος· sed in locum spiritus flatilis exilis substituitur, vel ab initio verborum, quum sequitur syllaba, quae ab litera ϱ̄ incipit, vel in medio

dio eorum, quum ſequitur aliud ῥ̄, aut litera quaedam tenuis praecedit, vt ῥάῤῥιον, ῥάῤῥος· ἔῤῥαπτον, ἐπίῤῥημα· Ἀτρεὺς, κάπρος. Nam quum litera adſpirata adſpiratam, tenuis tenuem, ſequatur: ſcribi debere apparet χρόνος, θρόνος, non χῤόνος, θῤόνος, et Ἀτρεὺς, κάπρος, non Ἀτρεὺς, κάπρος· et quum duae ſyllabae deinceps ſe excipientes non ferant duas literas adſpiratas; quum nulla ſyllaba terminetur litera adſpirata: patet, cur ῥάῤῥιον, ῥάῤῥος, non ῥάῥιον, ῥάῥος, et ἔῤῥαπτον, ἐπίῤῥημα, non ἔῤῥαπτον, ἐπίῤῥημα, ſcribatur. v. auctor anonymus libelli περὶ πνευμάτων p. 242. Valquen. et Porphyrius περὶ προσῳδίας apud Villoiſonium Anecdd. Grr. p. 114. To. 2. Sed vt duplex ῥ̄ vtriuſque ſpiritus figura caret in libris, et ſcriptis multis, et editis ſcriptorum veterum primis, vt in codice eclogarum Thomae Magiſtri Burmaniano, et in exemplo carminum Homeri Florentino: ita nomina ῥάῥιον, ῥάῥος nunc inueniuntur in libris vulgatis ſic ſcripta ῥάῥιον, ῥάῥος, nec ῥ̄ ſimplex, quod literam, vel tenuem, vel adſpiratam, ſequitur, in iis notam vllius ſpiritus habet: cuius tamen poſterioris ſcripturae antiquae generis veſtigiis impreſſus comparet codex Iliadis Venetus, qui eſt in bibliotheca S. Marci. v. Villoiſonius Prolegg. p. 4. et Anecdd. Grr. p. 121. To. 2.

e conſonantibus etiam π — pronunt. p. 104.] To. 1. Hauerc. Haec verba in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, non leguntur. Et ſane ipſum hoc praeceptum nunc quidem vanum eſt, neque quidquam ea de re in libello Mequerquii laudato legitur. Quomodo enim, literis $\overline{\varphi}$, $\overline{\chi}$, $\overline{\vartheta}$, a Palamede repertis, et in alphabetum relatis, literae $\overline{\pi}$, $\overline{\kappa}$, $\overline{\tau}$, pronuntiari, vt adſpiratae, aut peculiaribus exprimi notis, poſſint? Sed, figuris iſtarum literarum nondum cognitis, eas ita ſcriptas eſſe ΠH, KH, TH, ipſi iam ſupra vidimus. Et ſi auctor iſtius obſeruationis ad literas tenues, quae ante literas adſpiratas mutari in eiuſdem generis literas ſo-

lent, reſpexit: in eas in promtu eſt, et formam, et pronuntiationem, adſpiratarum literarum cadere. Mequerquius autem notauit errorem hominis Graeci, qui, auctore Quinctiliano 1, 4. 14., primam literam nominis *Fundanius*, non vt π̄ adſpiratum, hoc eſt, φ̄, ſed vt *v*, pronuntiauit.

mutata — ſignificatione] Vt, ἀλωά, et ἀλῶα· v. Riterſhuſius ad Oppian. Cynegg. 1, 504.: ἄττα, h. e. τινά, et ἅττα, h. e. ἅτινα· v. Ammon. v. ἄτταν· ὥρα *tempus anni, diei, noctis*, et ὥρα *cura*. v. Ammon. v. ὥρα. Caeterum quae tradita ſunt hoc loco de permutatione vtriuſque ſpiritus, ea in exemplis libelli Lipſſ. primis non leguntur.

vel manente eadem, ſignificatione] Moeris: Ἥνυσα, δασέως, Ἀττικῶς· ψιλῶς, Ἑλληνικῶς· vbi v. Pierſonius p. 179. Idem: Ἄθυρμα, δασέως, Ἀττικῶς· ψιλῶς, Ἑλληνικῶς. Ioh. Grammat. p. 65. Baſ. τὰ δὲ ἀρχόμενα ἀπὸ φωνηέντων ψιλῶς ἐκφέρουσιν [Aeoles], ὅταν τὸ ἡμέρα ψιλῶσι, καὶ τὸ ἥλιος, καὶ ὑμεῖς. add. idem p. 93. Nam vt Aeoles ab Euſtathio ad Il. ά p. 27. 38. β́ p. 187. 30. dicuntur ψιλωτικοὶ, ita Tzetzes ad Heſiod. Ἔργ. 156. 450. Atticos vocat δασυντάς. Attici enim χαίρουσι τῇ δασείᾳ, auctore Aelio Dionyſio apud Euſtath. ad Odyſſ. ά p. 1387. 10.: qui idem ad Il. ά p. 16. 29. tradit, ἅδης ab Atticis ſcriptum eſſe pro ᾅδης. Et Gellius NN. AA. 2, 3. quum oſtendiſſet, Latinos veteres inſeruiſſe *h* literam, ſiue ſpiritum, pleriſque vocibus verborum firmandis, roborandiſque, vt ſonus earum eſſet viridior, vegetiorque, atque id videri feciſſe ſtudio, et exemplo, linguae Atticae: *ſatis enim notum eſt*, inquit, *Atticos* ἰχθῦν, Ἷρον, *multa itidem alia, citra morem gentium Graeciae caeterarum, inſpirantis primae literae dixiſſe. Sic* lachrymas, *ſic* ſepulchrum, *ſic* ahenum, *ſic* vehemens, *ſic* inchoare, *ſic* helluari, *ſic* hallucinari, *ſic* honera, *ſic* honuſtum, *dixerunt* [veteres noſtri]. *In his enim*

enim verbis omnibus literae, seu spiritus, illius nulla ratio visa est, nisi vt firmitas, et vigor, vocis, quasi quibusdam neruis additis, intenderetur.

asper — in s̄ transit] Editt. Lipss. primae neque hanc obseruationem habent, neque eam, quae pronuntiationem spiritus exilis attingit. De ratione autem ponendi literam *s* pro spiritu denso leguntur apud Priscian. gram. 1. p. 25. Bas. haec, *Saepe pro aspiratione ponitur* [s] *in his dictionibus, quas a Graecis sumsimus, vt* semis, sex, septem, se, si, sal. Nam ἥμισυ, ἕξ, ἑπτὰ, ἕ, ἵ, [v. Priscian. 13. p. 480.] ἅλς, *apud illos aspirationem habent in principio. Adeo autem cognatio est huic literae, id est,* s, *cum aspiratione, quod pro ea in quibusdam dictionibus solebant Boeoti pro* s, h *scribere,* muha *pro* musa *dicentes:* et 9. p. 347. Sum *quoque per absciſionem* ι *finalis, et additionem* s *in principio loco aspirationis, sicut* ἕξ sex, ἑπτὰ septem, ἥμισυ semis, *et mutatione* ει *in* u, εἰμὶ sum. Seruius ad Virgil. Ecl. 2, 11. *Sane serpyllum herba est, quae in Graeco aspirationem habet, quam Graeci* ἕρπυλλον *dicunt. In multis enim nominibus, quae in Graeco aspirationem habent, nos pro aspiratione* s *ponimus. Inde est, quod pro* herpyllo serpyllum, *pro* ἕξ sex, *pro* ἑπτὰ septem. Alia huius generis verba habent Salmasius ad Capitolin. p. 273. h Paris. et Caninius Ἑλλην. p. 108. ibique Crenius, hoc est, Crusius.

de accentibus] Hoc nomen Latinum expressum est e Graeco προσῳδίαι. Significantur autem vtroque vocabulo notae quaedam, et signa, quae moderentur, et regant, pronuntiationem. Numerantur harum notarum a grammaticis decem, *acutus accentus* (´), *gravis* (`), *circumflexus* (῀), *longa linea* (—), *breuis virgula* (◡), *hyphen* (⸗), *diastole* (,), *apostrophos* (᾽), *dasea* (῾), *psile* (᾽): de quibus scripserant grammatici Graeci plures, vt Apollonius Dyscolus: v. Suidas v. Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεύς. Herodianus, Apol-

lonii filius, qui reliquerat opus, quod inſcribebatur ἡ καθόλου, [v. Stephanus Byzant. v. Καρία, et ibi Bercquel. p. 449.] vel ἡ καθόλου, h. e. καθολικὴ, προσῳδία· v. Neocorus ad Suid. v. Ἡρωδιανός p. 78. To. 2.: Philoxenus Alexandrinus, cuius opuſculum laudatur ab ſchol. Veneto Homeri ad Il. ά, 231.: Porphyrius, cuius libellus e codice Veneto editus eſt a Villoiſonio Anecdd. Grr. p. 103. ſſ. To. 2.: ſed aliud eius exemplar eſt penes Rhunquenium: v. Albertius ad Heſych. p. 1103. To. 2.: Georgius Choeroboſcus, cuius liber nondum editus in bibliothecis Germaniae, et Italiae, et Britaniae, latet: v. Fabricius B. Gr. 5, 7. p. 42. To. 7. et Villoiſonius Anecdd. Grr. p. 99. 103. To. 2., qui ibidem p. 107. 140. edidit particulas quaſdam iſtius opuſculi: etiam Arcadius: v. Fabric. B. Gr. d. l.: et Theodoſius, grammaticus Alexandrinus, cuius libri codex quaternis ſcriptus eſt in bibliotheca Athenaei Taurinenſis: vid. Catalog. codd. MSS. eius p. 246. To. 1.: aliique: quorum de hoc grammaticae loco ſcriptis recte adiungi Priſciani de accentibus liber, qui in exemplo operum eius Baſileenſi legitur p. 833. ſſ., et Emanuelis Moſchopuli opuſculum περὶ προσῳδιῶν, quod vna cum aliis libris grammaticis prodiit Venetiis ex Aldi, et Aſculani, officina A. C. 1525. octonis. Horum autem accentuum decem alii proprii ſunt, alii improprii. Et proprii quidem ſunt ſeptem hi, ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρὰ, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλή. v. Sextus Empir. c. mathematt. 1, 5. 113. p. 140. Fabric.: ſed reliqui tres, hoc eſt, ἡ ἀπόστροφος, ἡ ὑφ' ἓν, et ὑποδιαστολὴ, abuſiue ita dicuntur. v. Schol. in grammat. Dionyſii Thracis apud Villoiſonium d. l. p. 108. Has προσῳδίας grammatici diuiſerunt in quatuor genera, τόνους, χρόνους, πνεύματα, πάθη. v. Porphyrius apud Villoiſon. d. l. p. 109. Chryſoloras Ἐρωτήμ. p. 6. Pariſ. et Stephanus Paralipp. p. 66. ſ. Et τόνους quidem,

hoc

hoc eſt, ſigna ſonorum vocis, acuti, grauis, inflexi, Latini veteres dixere, cum *tonores*, et *tenores:* v. Quinctil. 1, 5. 22.: tum *notas vocum*, vel *moderamenta*, vel *accentiunculus*, vel *vocalationes:* vid. Gellius NN. AA. 13, 6. et 25.: ſed, Quinctiliani, Gelliique, aetate, ea *accentus* appellare inſtituerunt. v. Quinctil. d. l. et Gellius 7, 2. 13, 25. 17, 3. Nam Graeci quoque grammatici vſi ſic ſunt vocabulo προσῳδίας. v. Scaliger de Cauſſis L. L. 2, 52. Atque de his accentibus ſeparatim ſcripſerant Apollonius Dyſcolus: v. Suidas v. Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεύς· qui hunc ſuum περὶ τόνων libellum ipſe laudauit in opere περὶ Συντάξ. 2, 17. p. 135. Sylb.: Arcadius, cuius opuſculi περὶ τόνων codicem habuit Salmaſius: v. in de modo vſurr. p. 256. et exercc. Solinn. p. 678. b: qui non diuerſus fuiſſe videtur ab eo, quem nuper in bibliotheca regia Pariſ. extitiſſe, infra dicemus: aliique. Et vt Ioh. Varenius Louanii A. C. 1551. de accentibus Graecorum ſingularem libellum edidit octonis: ita noſtra aetate de iiſdem diſſeruerunt Arnoldus, cuius diſſertatio inſerta extat Commentarr. acad. inſcrr. Pariſ. To. 32. p. 432. ſſ., et Ioh. Matthias Geſnerus, cuius libellus *de accentuum veterum genuina pronuntiatione*, qui ſeparatim editus erat, ſubiunctus eſt Praelectionibus eius in Iſagogen in erudit. vniuerſam, Lipſiae A. C. 1784. editis.

Henninius] Haec tota obſeruatio non eſt in editt. Lipſſ. primis, ſed Bataua exempla, in his id, quod Amſtelodami a. 91. ſuperioris ſaeculi exiit, eam habent. Adiecta igitur a Fabricio eſſe videtur. Nam Henninius libellum ſuum Traiecti ad Rhenum A. C. 1684. octonis edidit. Index eius eſt hic, *Henr. Chriſti. Henninii* Ἑλληνισμὸς ὀρθῳδὸς, *ſiue Graecam linguam non eſſe pronuntiandam ſecundum accentus, diſſertatio paradoxa. Acceſſit Iſaaci Voſſii de accentibus Graecis ſententia.* Hanc Voſſii de accentibus

Graecis ſententiam ex libro eius de viribus rhythmi, et poëmatum cantu, p. 17. ſſ. repetiit Ioh. Dan. Maior in epiſtola ad Ioh. Dicmanum de numis Graece inſcriptis, quam Kiloniae A. C. 1685. quaternis propterea emiſit, vt adiuuaret rationem ab Henninio propoſitam, doceretque, in pronuntiandis verbis Graecis accentus non eſſe ſequendos duces. Atque hanc ipſam ſententiam tueri conatus eſt, praeter Daueſium miſcell. critt. c. 3., Car. Aenoth. Haloander, commentatione *de genuina linguae Graecae modulatione ſine accentibus* bis Lipſiae edita, primum A. C. 1729., iterum annis quatuor poſt, octonis, et poſt eum Theoph. Vernſdorſius in praefat. ad Himmerii eclogas, et declamationes, p. 32. ſ. Sed cauſſam accentuum, poſt Ioh. Rud. Vetſtenium in diſſertatione de accentibus Graecis, eorumque vſu in pronuntiatione, p. 51. — 144., egere Henr. Gallius [v. Koenius ad Gregor. de diall. p. 9.] in libello lingua Angloſaxonica compoſito, qui inſcribitur *A diſſertation againſt pronouncing the Greek langage according to accents*, et Londini A. C. 1755. octonis exiit, atque Pe. Paſqualonius in praefat. ad fabulae Aeſchyli ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας verſionem Etruſcam, Venetiis A. C. 1794. octonis euulgatam. Conf. Forſteri liber, qui inſcribitur *Eſſay on the different Nature of Accent and Quantity*, et cuius editio ſecunda laudatur a Burgeſſio praefat. ad Daueſii miſcell. critt. p. 22.: qui idem in Appendice ad hunc Daueſii librum p. 366. etiam Tho. Eduardſium, Primatium, alioſque Britanos, laudat, qui hanc de accentibus quaeſtionem diligenter perſequuti ſint: quos tamen eorum libros nobis inſpicere non licuerat.

accentuum — impugnarunt] Mihi vero hac de re omni ita videtur. Graeci enim veteres verba, quod ad accentus attinet, in vita quidem communi, et cotidianis ſermonibus, dubio procul ſic, vt nos nunc, pro-

pronuntiauere, neque tamen in ſcriptis vſi eſſe figuris accentuum vllis videntur: vid. Ariſtot. de elenchis Sophiſtſt. 1, 3. p. 403. To. 1. Aurel. 1. vel c. 4, 8. p. 401. To. 1. Duual.: ita, vt mihi ſe Bentleii opinio nunquam probauerit, qui rationem accentuum omnem hodie praepoſteram eſſe, atque peruerſam, in epiſtola ad Millium p. 95. ait. Certe in libris veterum ſaepe commemoratur συλλαβή, et ὀξεῖα, et βαρεῖα· v. Plato Cratyl. 17.: et quis ſibi perſuadeat, tot, tantorumque, grammaticorum cuiuſque propemodum aetatis doctrinam non ita tuitam eſſe rectam accentuum linguae tam nobilis, atque vtilis, pronuntiationem, cuius cura ſtudiis ipſorum vnice mandata eſſet: v. Sextus Empir. c. mathemat. 1, 3. 79. p. 233. Fabric.: vt ratio eius ſalua ad poſteritatem peruenerit? Vt autem pueri facilius, et celerius, verba recte pronuntiare diſcerent, vt viderent certius, planiuſque, quae ſyllaba verbi cuiuſque acuenda eſſet, ſiue eleuanda, quae deprimenda, aut deponenda, quae deprimenda, atque acuenda; quum grammatici non neſcirent, multa verba iiſdem ſyllabis conſtantia diuerſitate accentuum diuerſam accipere vim, neque eandem ſyllabam verbi eiuſdem poteſtatis in omnibus Graecorum linguis eodem efferri accentu: v. Moeris v. γέλοιον, et v. ἱμάζειν· hos homines arbitror inſtituiſſe in libris verba ſiguris accentuum inſignire, et primum quidem Ariſtophanem Byzantium, de quo ſupra dictum eſt. Is enim, vt notas diſtinctionum orationis, ſpirituumque, reperiſſe, ita etiam accentuum ſigna excogitaſſe, traditur. vid. Arcadius, cuius opuſculi, περὶ τόνου τῶν ἐκτὸς μερῶν τοῦ λόγου, καὶ περὶ εὑρέσεως τῶν προσῳδιῶν, codicem in bibliotheca nuper regia Pariſ. extitiſſe, Burgeſſius in appendice ad Daueſii miſcell. critt. p. 501, oſtenderat, apud Villoiſonium epiſt. Vinarr. p. 115. et Prolegomm. ad ſchol. Ven. Il. p. 12. In numis has accentuum notas, tituliſque, vetuſtis, qui literis vncialibus

libus consignarentur, non vsurpatas esse, Maiori facile largimur. Nam in iis inscriptionibus, quarum verba literis minusculis exprimerentur, certum est accentuum figuras iam imperatoris Titi Vespasiani aetate adhibitas comparere. v. Villoisonius Anecdd. Grr. p. 132. 143. To. 2. Sed inde tamen nullo modo consequi, vt eas negemus multo ante in grammaticorum libris fuisse vsitatas, quis non videt? Et quum appareret, quantum prodessent notae accentuum pueris, aliisque, in verbis recte pronuntiandis, et inter se discernendis: quis dubitet, quin vsus earum paulatim e grammaticorum libris transierit in libros alios, qui describerentur in ciuitatibus maxime barbaris, quae lingua Graeca in vita communi non vterentur? Certe librarii inde a saeculo in primis a Christo nato septimo instituisse reperiuntur verba Graeca accentuum figuris distinguere. v. Montefalcon. Palaeograph. 1, 4. p. 33. Itaque intellegi posse ab omnibus spero, primum accentus Graecorum, qua figuras, esse satis antiquos, qua vsum, antiquissimos: quomodo nobilem illam de antiquitate accentuum Hebraeorum controuersiam facile dirimi posse, mihi semper persuasissimum habui: deinde notas accentuum, quibus non quantitas syllabarum, quam musici, atque adeo poëtae, spectant, indicetur, sed quae ostendant, quae syllaba cuiusque verbi sonum, et qualem sonum syllaba quaeque, habeat; id quod vel nomen accentuum τόνοι docet; non temere neglegendas esse, neque omittendas, in iis certe libris, qui edantur, vt legantur ab adolescentulis, omninoque iis, qui rationem accentuum nondum satis cognouerint, neque Graecas literas ita perceperint, vt sponte videre possint, cui syllabae sonus, et qualis sonus, dari debeat. Donatus enim p. 179. b Lipſ., *Sane Graeca verba*, inquit, *Graecis accentibus melius efferimus*. Nam in Latinis libris figurae accentuum propterea non adduntur, quia lingua Latina etiam

etiam nunc in ore, et ſermonibus, doctorum hominum omnium verſatur, ita, vt hactenus numerari in linguis viuis poſſit. In linguis autem viuis vocem loquentium ipſam optimam eſſe rectae pronuntiationis verborum magiſtram, quis neſcit? Conf. Perizonius ad Sanctii Minerv. 1, 3. p. 22. ſ. Doruillius Van. crit. p. 332. ſ. Valquenar. diatrib. in reliquu. dramm. Eurip. p. 247. Caeterum locum de accentus Graeci inclinatione, poſt Alex. Scotum, Neophytum Peloponneſium, qui librum quartum grammaticae Gazae commentario lingua Graeca conſcripto Bucureſtii A. C. 1768. forma maxima edidit, et alios, accuratius, et plenius, perſequi conſtituerat Frider. Volg. Reitius. Deſcripſerat hanc quaeſtionem in partes tres, quarum prima pertineret ad accentus depoſitionem, ſecunda ad retractionem eius ex vltima ſyllaba in penultimam, aut antepenultimam, tertia denique ad eiuſdem reiectionem in dictionem praecedentem. Et quae ad primas quidem partes duas pertinerent, ea complexus eſt tribus libellis, Lipſiae A. C. 1775. et A. C. 1782. editis: quos in vnum collectos vulgauit Aug. Frider. Lycius V. C. Lipſiae A. C. 1791 octonis.

accentus eſt — deprimitur] Priſcian. in de Accentibus p. 833. Baſil. *Accentus namque eſt certa lex, et regula, ad eleuandam, et deprimendam, ſyllabam vniuſcuiuſque particulae orationis: qui fit ad ſimilitudinem elementorum, literarum, atque ſyllabarum: qui etiam tripartito diuiditur, acuto, graui, circumflexo.* Caeterum hunc de accentibus locum haud indiligenter perſequutus eſt, praeter eos, quos ante laudauimus, Vigerus in fine vtiliſſimi libri de idiomatis Graecae dictionis.

accentus tres] Cic. Orat. 17. *Mira eſt enim quaedam natura vocis: cuius quidem e tribus omnino ſonis,* inflexo, acuto, graui, *tanta fit, et tam ſuauis, varietas perfecta in cantibus.* Porphyrius *περὶ προσῳδ.* apud Villoi-

Villoiſon. Anecdd. Grr. p. 109. To. 2. *Τόνοι μὲν ἓν εἰσὶ τρεῖς, ὀξὺς, βαρὺς, περισπώμενος.* — *Τόνος ἓν ἐστὶν ἐπίτασις, ἢ ἄνεσις, ἢ μεσότης, συλλαβῶν εὐφωνίαν ἔχοντα. Τὸ μὲν ἓν ἐπίτασις ἐτέθη καὶ ἐν τῷ ὁρισμῷ διὰ τὴν ὀξεῖαν· τὸ δὲ ἄνεσις διὰ τὴν βαρεῖαν· τὸ δὲ μεσότης διὰ τὴν περισπωμένην. Καὶ ἔστι πάλιν ἡ μὲν ὀξεῖα, ποιότης συλλαβῆς τεταμένον ἔχουσα φθόγγον· βαρεῖα δὲ, ποιότης συλλαβῶν, ὑφειμένον ἔχουσα φθόγγον· περισπωμένη δέ ἐστι ποιότης συλλαβῆς συνημμένον, ἢ κεκλασμένον, ἔχουσα φθόγγον. Εἶπε δὲ* [Dionyſius Thrax] *συνημμένον, τὸν μετέχοντα, καὶ ὀξείας, καὶ βαρείας· κεκλασμένον δὲ, τὸν ἀπὸ τῆ ὀξέως ἐπὶ τὸ βαρὺ ῥέποντα.* Vid. Scaliger in de Cauſſis L. L. 2, 52. 53. 58. — 60.

acutus — attollit] Priſcian. d. l. *Accentus namque acutus ideo inuentus eſt, quod acuat, ſiue eleuet, ſyllabam.*

Ad p. 50. *circumflexus — eſt proferendus*] Priſcian. d. l. *circumflexus eo* [inuentus eſt], *quod deprimat, atque acuat.* Sed verba, *Nota circumflexi — Poſſel. Syntax. p. 282.*, in editt. Lipſſ. libelli primis, et Batauis, deſunt. Eſt autem iſta obſeruatio in Poſſelii de accentibus doctrina regula ſeptima p. 335. Lipſ. a. 1725.

grauis — docet] Priſcian. d. l. *Grauis ideo* [inventus eſt], *quod deprimat, aut deponat.*

hinc dicitur ſyllabicus] Vid. Porphyrius *περὶ προσῳδ.* apud Villoiſon. d. l. p. 111. *Ἡ γὰρ βαρεῖα συλλαβικός τόνος ἐστὶ, τετέσιν, εἰς τὴν συλλαβὴν τὴν μὴ ἔχουσαν τὸν κύριον τόνον ἐπιτίθεται. Ἐξηγέμενος — διὰ τί ἐλέγετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συλλαβικὸς τόνος ἡ βαρεῖα, φησὶν* [Dionyſius Thrax], *ὅτι ἐπὶ πάσης συλλαβῆς, τῆς μὴ ἐχούσης τὴν ὀξεῖαν, ἐτίθετο.*

Acutus attollit — nunc acutas] Haec verba in editt. Lipſſ. primis non leguntur. Et continetur ſane

iis

iis nihil, nisi quod iam dictum erat de vi accentus cuiusque.

obseruetur, accentum — p. 9.] Neque hanc obseruationem habent exempla Lipsiensia prima.

nulla lingua — praeter Etruscam] Cic. Orat. 18. *Ipsa enim natura, quasi modularetur hominum orationem, in omni verbo posuit acutam vocem, nec vna plus, nec a postrema syllaba citra tertiam.* Quinctil. 1, 5. 30. *s. Namque in omni voce, acuta intra numerum trium syllabarum continetur, siue hae sint in verbo solae, siue vltimae: et in his, aut proxima extremae, aut ab ea tertia. Trium porro, de quibus loquor, media longa, aut acuta, aut flexa, erit: eodem loco breuis, vtique grauem habebit sonum, ideoque positam ante se, id est, ab vltima tertiam, acuet. Est autem in omni voce vtique acuta, sed nunquam plus vna, nec vltima vnquam, ideoque in disyllabis prior. Praeterea nunquam in eadem, flexa, et acuta, quoniam eadem flexa, et acuta.*

sit longa, necesse est] Exempla libelli Batava habent, *est tantum longa*, et αὖλαξ *sulcus* pro σκῶμμα *cauillum*. Sed in editt. Lipss. primis verba, *vel natura — sed ἦρχον*, omnino desunt, et pro *ea natura sit longa, necesse est*, legitur simpliciter, *ea natura est longa*. Nam syllaba natura longa constat e vocalibus breuibus duabus in vnam longam contractis, quarum vna acuta est, altera grauis: vt ὦ extitit ex ὅο, εὖ ex ἐϋ, σῶς e σόος, vel σάος, σκῶμμα e σκόμμα, vel σκάομμα, σῶμα e σόμα, vel σάομα, ἦρχον ex ἔαρχον. Sic vero apertum est, dictiones, quae vltimam circumflectunt, rectius in grauibus, quam in acutis, numerari.

tantum vltimam, et penultimam] Nam si antepenultima insigniretur nota inflexi; acueretur, repugnante ipsa natura, syllaba a postrema quarta. id quod ex iis, quae ante dicta sunt, sponte intellegi a quoque potest.

vbi tamen — αὖλαξ ſulcus] Exempla Lipſſ. prima legunt, *vbi tamen hic vltima natura debet eſſe breuis, vt σῶμα, κλῆσις, αὖλαξ.* Porphyrius *περὶ προσῳδ.* apud Villoiſon. Anecdd. Grr. p. 110. To. 2. Ἡ περισπωμένη τόπους ἔχει δύο, περισπώμενον, καὶ προπερισπώμενον. Δύο τόπους φησὶν [Dionyſius Thrax] εἶναι τῆς περισπωμένης. Ζητητέον δὲ, διὰ τί μὴ καὶ αὐτῆς τρεῖς εἰσι τόποι, ὥσπερ καὶ τῆς ὀξείας. Ἔστιν ἂν εἰπεῖν, ὅτι τότε χάριν ἐ δύναται ἡ περισπωμένη πρὸ δύο συλλαβῶν τεθῆναι, ἐπειδὴ ἀπὸ κράσεώς ἐστιν ὀξείας, καὶ βαρείας. Ἡ γὰρ ὀξεῖα, καὶ βαρεῖα, συνελθοῦσα ἀπετέλεσε τὴν περισπωμένην. Ἐπεὶ οὖν ἐχ εὑρίσκεται ἡ ὀξεῖα πρὸ τριῶν, τότε χάριν ἐδὲ αὐτὴ πρὸ δύο· οἷον Γεώργιος, εἰ καθ' ὑπόθεσιν ἐτίθετο εἰς τὸ ὧρ περισπωμένη, ἔμφασις ἂν ἦν, ὅτι καὶ πρὸ τριῶν συλλαβῶν τίθεται ἡ ὀξεῖα. Εἰ γὰρ καὶ μὴ πᾶσα λέξις ἔχουσα τὴν περισπωμένην, ἀπὸ κράσεώς ἐστιν, ἀλλ' ἔν αὐτὴ ἡ περισπωμένη δύναμιν ἔχει ὀξείας, καὶ βαρείας· ὥστε εἰ ἐτίθετο πρὸ δύο, δυνάμει πάλιν εὑρίσκετο ἡ ὀξεῖα πρὸ τριῶν.

in fine ſcriptus non eſt grauis] Scilicet grauis pro acuto ponitur in vltimis verborum ſyllabis tum, quum pronuntiatio continuari debet, ita tamen, vt ſyllabae graui notatae paulo pleniore, et validiore, tono efferendae ſint, quam ſyllabae non grauatae: vt ὦς, et ὡς.

in fine periodi — acutus proprius] Immo in vltima cuiuſque vocabuli ſyllaba, quod ſolum poſitum eſt, neque cum aliis coniunctum, ita, vt pronuntiari voce acuta debeat, atque ibi, vbi pronuntiatio, vel omnino, vel pauliſper, quieſcit. Atque hanc in acuto ponendo rationem nuper in deſcribendis Homeri carminibus tenere Lycio V. C. placuit.

Ad p. 51. *Acutus ſubſiſtere — ſyllaba*] Vid. Quinctil. 1, 5. 30.: quem eius locum ſupra laudauimus. Porphyrius *περὶ προσῳδ.* apud Villoiſonium d. l. p. 109. Τὴν ὀξεῖαν ἔν φησὶ [Dionyſius Thrax] τίθε-

τίθεσθαι ἐπὶ τριῶν συλλαβῶν, ἐπὶ τῆς τελευταίας, ἐπὶ τῆς παρατελεύτε, καὶ ἐπὶ τῆς πρὸ δύο συλλαβῶν· καὶ ὅταν μὲν τίθεται ἐπὶ τέλες, τότε λέγομεν ὀξύνεσθαι τὴν λέξιν· ὅταν δὲ ἐπὶ πρὸ μιᾶς συλλαβῆς τῦ τέλες, παροξύτονον ἅμα λέγομεν τὴν λέξιν, καὶ βαρύτονον. Ὥσπερ γὰρ ὀξύτονον λέγομεν τὸ ἐπὶ τέλες ἔχον τὴν ὀξεῖαν, ἕτω καὶ βαρύτονον τὸ ἐπὶ τέλες ἔχον τὴν βαρεῖαν. — Εἰ δὲ πρὸ δύο συλλαβῶν τῦ τέλες τεθῇ ἡ ὀξεῖα, τότε ἡ λέξις λέγεται, καὶ προπαροξύτονος, καὶ βαρύτονος παρατέλευτος κ. τ. λ. Verba προπαροξύνεσθαι, et παροξύνεσθαι, leguntur sic ap. Athen. 4, 13. p. 154. F: qui idem 9, 18. p. 409. B C vsus est verbis παροξυτόνως ἀναγιγνώσκεσθαι, et προπαροξυτόνως προφέρεσθαι, et βαρύνεσθαι, atque penultimam syllabam vocat τὴν παραλήγουσαν, vt Etymol. M. τὴν πρὸ τέλες συλλαβὴν [p. 804. 17.], et antepenultimam τὴν προπαραλήγουσαν [p. 424. 33.], et τρίτην ἀπὸ τέλες [p. 804. 21.]. Caeterum *penultima* syllaba, et *antepenultima*, a Quinctiliano 1, 5. 30. eleganter vocatur, haec *ab extrema tertia*, illa *proxima extremae*.

accentu plane carent] Nimirum nunc quidem, quum scribuntur, non item quum pronuntiantur. Nam omnis syllaba, acuto, et flexo, carens in pronuntiando grauatur. Recte vero dubitari posse videtur, annon voces istae apud vetustos Graecos fuerint, solae quidem positae, acutae, sed coniunctae cum aliis, grauatae. Certe vox ἐ, vel sola, vel in serie orationis, ibi, vbi pronuntiatio, vel prorsus, vel paulisper, quiescit, etiam hodie acuto notatur, et quum est, et ἀποφατικὴ, et ἀρνητικὴ, h. e. quum respondet vocibus vernaculis *nicht*, et *nein*. Conf. Reitius in de accentus inclinat. p. 43. ff.

ε dicitur sequente consona] Etiam vocali aspirata: vt Arat. Phaenomm. 559. Οὔ οἱ ἀφαυρότατοι· Apollon. Rhod. 2, 290. ὡς ἕ οἱ ἔτι χρίμψειν ἴδοιμι·

Dionyſ. Perieg. 1028. Οὔ οἱ ἔην· Hom. Il. ά, 114. ἒ ἔθεν· quem locum laudat Etymol. M. v. ἀπὸ p. 124. 11., ſed legit ἕ ἔθεν. nam vocalis ſpiritu flatili inſignita vim conſonantis, ſiue digamma Aeolici, habere videtur, vt Il. έ, 7. τοῖόν οἱ πῦρ δαῖεν. vid. Clarquius ad Il. ά, 51. n. 10. et Doruillius Van. crit. p. 393. ſ. Sed Pauus etiam ante vocalem ſpiritu exili notatam recte poni ἑ poſſe, exiſtimarit, neceſſe eſt, quum apud Horapollinem p. 275. ſcribendum eſſe cenſuerit Τῆτο δὲ μόνον ἑ ἀθάνατον. v. Doruillius Van. crit. p. 393. et Obſeruatt. miſcc. Vol. 7. p. 26. Nam in fine quidem periodi, plenaeque ſententiae, ante vocalem huius generis ſcriptum eſſe ἑ, certiſſimum eſt. vid. Eurip. Herc. fur. 1225. Ariſtoph. Auu. 1220. Aelian. V. H. 2, 31. Ioh. 7, 12.: quos locos cum aliis attulit Doruillius ad Charit. p. 639.

ἐκ — ἐχ *aſpirata*] Eulogius ſcholaſticus apud Etymol. M. v. ἐχ ἅπτομαι p. 638. 33. Τὸ ἐ ἐπίῤῥημά ἐϛιν ἀρνήσεως· τὸ δὲ κ πλεονάζει διὰ τὴν χασμωδίαν· καὶ ὅτι ψιλὸν ψιλῷ ἠγεῖται, καὶ δαϑὺ δαϑέος· καὶ ὅτι ἡ ἐ ἄρνηϛις ϛυντιθεμένη ἑτέρᾳ λέξει τῇ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένῃ, ψιλεμένης μὲν αὐτῆς, πλεονάζει τὸ κ, ὡς τὸ Οὐκ ὀνοξά· [Il. ί, 164.] — δαϑυνομένης δὲ πλεονάζει τὸ χ, ὡς τὸ Οὐχ ἕτως. Neque tamen raro ſcriptum ἐκ reperitur, linguae Ionum more, ante vocalem adſpiratam: vt, ἐπ' ἀμαξῶν apud Pauſan. 8, 43. p. 689. et ἐκ Ἡροφίλην 10, 12. p. 826.: vbi v. Sylburgius, et Portus Lex. Ion. in litera κ.

ἐκ *dicitur — ſequente vocali*] Schol. Ariſtoph. ad Plut. 195. Οἱ γράφοντες ἑξκαίδεκα, καὶ φάϑκοντες, ἔτω κάλλιον γράφειν, ἐπεὶ ἐκ ἔϛιν ἐξ πρόθεϛις, ἵνα ϛυμφώνε ἐπαγομένε ἐκ γένηται, ἐ καλῶς, οἶμαι, λέγεϛι· — ἐ γὰρ μόνον ἐν τῇ προθέϛει τὸ ξ τρέπεται, ἀλλὰ καὶ ἐν ἑτέροις. Etymol. M. v. ἐκ Ῥώμης p. 324. 14. Ἡ ἐξ πρόθεϛις, ὅταν αὐτῇ ϛύμφωνον ἐπι-

ἐπιφέρηται, τρέπει τὸ ξ εἰς κ. Δεῖ δὲ προσθεῖναι, χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῇ μετὰ παρέλκοντος· οἷον ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ διεξωλῆνος· καὶ πάλιν, διεξτομύρτον, ἀντὶ τῦ διὰ τὸ μύρτον· σημαίνει δὲ τὴν μυρσίνην. Ἔτι δεῖ προσθεῖναι, καὶ χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῇ ἐν τέλει ςίχῳ· οἷον ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ [Idyl. 22, 30. f.], Ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός· καὶ χωρὶς τῦ πάρεξ. Ταῦτα πάντα ἐσημειωσάμεθα, ἐπειδὴ ἐπὶ τέτων τῶν χρήσεων ἐφύλαξε τὸ ξ τῆς προθέσεως, συμφώνῳ ἐπιφερομένῳ. At etiam ἐξ Σμύρνης legitur in marm. Oxon. II. 81.

ἐκ, ἐξ — *acuuntur*] In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, legitur tantum, Οὐ *ſententiam claudens acuitur*, adiectis locis euangelii Iohannis, et Matthaei, atque Exodi. Et recte quidem. Nam qui praepoſitionem ἐκ, ἐξ, addidit, is debebat pro *ſententiam* ſcribere *ſententiam, aut verſum*, ex Poſſelii doctrina de Accentibus p. 342.: ex qua haec ipſa obſeruatio huc tranſlata eſt. Nam vt ibi praeceptum iſtud his comprehenſum verbis legitur, *In fine tamen ſententiae ſemper dicitur ἔ, cum accentu acuto, etiam ante vocales. — Similiter et praepoſitio ἐξ, cum, aut in fine verſus apud poëtas, aut in fine periodi apud oratores, collocatur:* ita in locis Theocriteis ibidem laudatis libri hodie editi praepoſitionem ἐξ ſolo ſpiritu exili notatam exhibent.

ὡς *quando — acuitur*] Haec teneri a tironibus poterunt ſic. Ὡς enim habet accentum, quum ſignificat *ſic, ita:* vt, Ὡς τῆτον τὸν καιρὸν —, Ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος — Theocr. Idyl. 2, 28. f.: Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος —, Ὡς κεῖνος δινεῖτο — Id. ib. v. 30. f.: ὡς ἔφατ' Hom. Il. α', 33. 43.: ὡς εἰπὼν ib. 68.: v. Boſius obſeruatt. miſcc. c. 15. p. 72. f., et Vigerus de idiomm. Gr. L. 8. 10. 21.: et quum nominibus poſtponitur: vt, Βρύον ὡς ὑπερθε λευκὸν, et, Κρίνον ὡς ἴοις ἑλιχθὲν, Anacr. odar. 51,

13. 21.: ὀξέα κλάζων αἰετὸς ἐς γᾶν Ὡς ὑπερέπτα, Sophocl. Antigon. 113. f.: vbi ſchol. τὸ ἑξῆς, ὡς αἰετός. Conf. Gregor. p. 210. Atque haec ipſa praecepta eſſe video etiam a Barneſio ad Hom. Il. λ', 58. Sed auctor Etymol. M. v. ὡς p. 824. 48., Περισπᾶται δὲ, inquit, καὶ ὅτε σημαίνει τὸ ἕτως, Χρὴ μὲν σοφώτερον, καὶ ἑξῆς, ὧς γὰρ ἄμεινον. Eſt locus Homeri Il. α', 216. f. Nunc vero in libris editis ibi legitur ὧς, non ὡς.

ipſae encliticae accentum amittunt] Hanc pronuntiationis dictionum encliticarum, quae a Latinis grammaticis *inclinatiuae* vocantur, rationem veteres grammatici ὁμαλισμὸν appellant. vid. ſchol. Ariſtoph. ad Plut. 414.: ad quem locum Neocorus naturam ὁμαλισμῦ verbis explicauit his, Ὁμαλισμὸς *a grammaticis dicitur, quum vox aliqua non cum tono, vel accentu, ſed abſque eo, velut appendix alterius, pronuntiatur, quod* encliticis *fit dictis contingit.* Quocirca etiam harum dictionum quaeque cum ſuperiori vocabulo in vetuſtis libris, cum ſcriptis, vt in codice eclogarum Thomae Magiſtri Burmaniano, tum editis, vt in exemplo carminum Homeri Florentino, ita fere copulata extat, vt vnum cum eo verbum eſſe videatur: et dictio enclitica quum pronuntiatur, et legitur, cum altero verbo, vt vna vox, pronuntiari, et legi, dicitur a grammaticis Graecis, vel καθ' ὁμαλισμόν· vid. ſchol. Ariſtoph. ad Plut. d. l.: vel ἐγκλιτικῶς· vid. Etymol. M. v. ἀπὸ p. 124. 9. Encliticae, vel ἐγκλιτικὰ μόρια, vocantur hae voces, quia tonum, modo habent, modo amittunt, et in praecedentis dictionis ſyllabam extremam remittunt, atque adeo varie ſe quaſi inclinant. Scripſerant de iis Orus, et Trypho, quorum libellos περὶ ἐγκλιτικῶν μορίων, et περὶ ῥημάτων ἐγκλιτικῶν, laudat Suidas v. Ὧρος, et Τρύφων· Iohannes Charax, cuius opuſculi περὶ τῶν ἐγκλινομένων codex membranaceus, ſaeculo 14. quaternis ſcriptus, eſt in biblioth.

Pari-

Parisienſi nuper regia: v. Catalogus MSS. eius To. 2. p. 521.: ſed editum eſt, poſt Aldum in Hortis Adonidis, ab Andrea Aſulano poſt calcem dictionarii Graecolatini, forma maxima, Venetiis A. C. 1524., vna cum opuſculis Herodiani, Choeroboſci, Aelii, anonymique grammatici, de eodem dictionum genere, quae Aldus iam A. C. 1496. in Hortis Adonidis, vel Cornu Amaltheae, vulgauerat. Canones Characis de encliticis laudantur ab Euſtathio ad Odyſ. Θ' p. 1600. 17. Encliticae dictiones plures ſe deinceps excipientes dicuntur a multis grammaticis συνεγκλιτικαὶ, etiam συνεγκλιτικὰ μόρια. Nam doctrina de accentus hoc in genere inclinatione, quae erat tertia pars diſputationis Reitii de accentus inclinatione, ſed quam ille, fatorum iniquitate prohibitus, attingere non potuit, multis, magniſque, difficultatibus ita implicita eſt, vt explicari nunc omnes ſatis non poſſe videantur. Nos quidem, pro inſtituti noſtri ratione, quae a Vellero poſt Clenardum, Caninium, Poſſelium, alioſque, de hoc vocabulorum genere tradita ſunt, ea, vel exemplis idoneis, vel grammaticorum veterum praeceptis, confirmare conabimur. Caeterum tabulae, et ad encliticas dictiones pertinentes, et reliquae, ab ipſo Vellero non ſunt confectae, immo Chriſtianum Daumium, aliumue, neſciebam quem, habent auctorem. Certe in titulo exempli huius grammaticae, quod Gedani A. C. 1661. octonis exiit, addita leguntur haec verba, *additis quibuſdam tabulis, atque obſeruationibus, Chriſtiani Daumii.*

Ad p. 54. τῳ — τῳ] Qui quidem pronominis caſus ſaepe mutati in caſus articuli τῷ, et τῶ, in libris, et ſcriptis, et editis, inueniuntur. v. Doruillius ad Charit. p. 35. Amſtel. Grammatici autem veteres tradunt, τῳ, et τῳ, non eſſe caſus articuli, immo caſus pronominis indefiniti τίος, qui nominatiuus extiterit e genitiuo τινὸς, ita, vt pro τίῳ, et τίῳ, per craſin

dictum sit τᾶ, Ionice τέο, atque τευ, et τῷ. v. Etymol. M. v. τέο p. 752. 12. et v. τῷ p. 773. 32.

μοι, με] Priscian. 17. p. 585. *Absoluta* [pronomina] *dicuntur, quae non egent alterius adiunctione personae, quae* ἐγκλιτικὰ, *id est*, inclinatiua, *apud illos sunt, vt* εἶδέν με, λελάληκέν μοι. Sic Aeoles quidem etiam ὄ σος, ἥ ση, τό σον, pro ὁ σὸς, ἡ σὴ, τὸ σὸν, scripsisse, quum articulus partes nominis egerit, auctor est Gregorius in de diall. p. 291.

νυν] Σπεῦδέ νυν Aristoph. Plut. 414.: ad quem locum schol. vetus notauit haec, Τᾶτο τὸ νῦν καθ' ὁμαλισμὸν ἀναγνωστέον, ἵν' ᾖ ἀντὶ τᾶ δή. Ἐγκλίνεται γὰρ ἀεὶ, καὶ βραχύ ἐστι, φωνήεντος ἐπιφερομένης· ὡς τό, Σίγα νῦν ἑσῶς, καὶ μέν, ὡς κυρεῖς ἔχων, παρὰ Σοφοκλεῖ. Versus Sophoclis est v. 87. Aiac. flagellif., qui eandem in rem laudatur ab Eustathio ad Il. ψ' p. 1312. 19. Οὐ μέν θην legitur apud Hom. Odyss. ε, 211.

similes particulae] Vt δε, et θεν, in pronominibus ὄδε, τηλικόσδε, τοσόσδε, ἐμέθεν, σέθεν, ἕθεν. v. Etymol. M. v. ἀπὸ p. 124. 9.

τινὸς, τινὶ, *indefinitum*] Etymol. M. v. ὅστις p. 614. 31. Τὸ γάρ τίς ἐρωτηματικὸν ἀεὶ τὸν οἰκεῖον τόνον φυλάττει, καὶ ἐδέποτε ἐγκλίνεται.

excepta secunda singulari] Etiam secunda plurali verbi εἰμὶ, auctore Heraclide. Nam de inclinatione accentus eius, formaque ipsa, leguntur apud Eustathium ad Odyss. γ' p. 1457. 43. haec, Τᾶ δὲ ἐσὲ πρωτότυπος κίνησις ἐκ τᾶ εἰμὶ, ἐμὲν, ἐτέ· καὶ ἄλλως μὲν προσθέσει τᾶ ῑ, εἰμὲν, εἰτέ· Δωρικῶς μέντοι, ἐσμὲν, ἐσέ. Ἡμάρτηται δὲ καθ' Ἡρακλείδην τὸ ἐσέ. Ὡς γὰρ ὁ λέγεμεν δείκνυσε, ἦ φασὲ, ἔτως ὁδὲ ἐτὲ, ἐσέ· ἔτι δὲ καὶ καθότι ὀξύνεται. Οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς τε ληγόντων ὀξυτονεῖται, ἁμαρτημένα τᾶ φατέ· καὶ Ἀρίσαρχος ἁμαρτάνει, φησὶν, ἐγκλίνας ἐν Ἰλιάδι [γ', 280.] τὸ, Ὑμεῖς μάρτυρό ἐσε. Οὐ γὰρ ἀνήρηται

ταί τι μὴ πρότερον ὀξυτονέμενον· εἰ δὲ ἀνήρηται τὸ ὀξυτονέμενον, ἄτοπος, φησὶ, καὶ ἡ ἔγκλισις. Οὕτω δὲ καὶ περὶ τούτων γράψας, ἑτέρωθι λέγει, ὅτι τὸ ἐσμὲν, ἐστὲ, εἰσὶν, εἰ καὶ ἡμάρτηται ὀξυτονέμενα, ὅμως ἔπαθον τοῦτο διὰ τὰ ἑνικὰ, οἷς ὀφείλουσιν ὁμοτονεῖν.

ποθὲν — ποθί] Hom. Odyſ. α, 115. εἴ ποθεν· ib. 348. ἀλλά ποθι

quando praecedens eſt proparoxytonon] At ſchol. vet. Ariſtoph. ad Plut. 143. Εἰ δὲ πρὸ τριῶν συλλαβῶν ἐστιν ὁ τόνος, ἄτοπον τὴν περισπωμένην ἀναβιβάζειν, καὶ ὀξεῖαν ποιεῖν. Ex hac igitur lege ſcribi, verbi cauſſa, τὸν κύριον μὲ oportebat. Sed ille tamen grammaticus ipſe ibi docet, neceſſitatem vſus etiam hoc in genere ſequendam eſſe, atque adeo recte ſcribi, et legi, μέμνηταί με.

poſt vocabulum paroxytonum — fere amittit] Schol. vet. Ariſtoph. ad Plut. 143. Ἀλλὰ καὶ ὅτε περισπωμένη ἔν τινι λέξει κεῖται μονοσυλλάβως, εἰ μὲν πρὸ δύο συλλαβῶν ἐστι τόνος, ἐγκλινέσθω· οἷον, Οὗτοί πε σπεδὴν ποιεῖς [Ariſt. Rann. 525.]· Οὐκ ἔστι πω τὰ πράγματα ἐν τέτῳ [Ariſt. Plut. 399.]. Sed apud Plat. Cratyl. 4. etiam in Aldino exemplo legitur ὥστέ μοι, quia, et τε, et μοὶ, encliticae ſunt, vt οὗτοί πε, et ἔπω σοι, Cratyl. d. l., quia τοι, et πω, longae ſunt. Exempla libelli Lipſſ. prima, et Bataua, habent *plane amittit.* Scilicet, auctoritate optimorum librorum, et ſcriptorum, et editorum, praecipiendum ea de re ſic eſſe videtur: *Si vocabulum paroxytonum ſequitur enclitica monoſyllaba: tum vltima eius vocabuli ſyllaba breuis, abiecto encliticae accentu, fere acuitur: ſed ſi eadem ſyllaba longa eſt, enclitica accentum in eam non remittit ſuum, immo eum plane amittit:* vt μέθυ μοι Anacr. odar. 4, 6.: οἱ λόγοι με Matth. 24, 35.: ἄλλά τε Heſiod. Ἔργ. 37.: ἄρσέν τε Callim. L. Pal. 29.: ἑνά τε Laërt. 3, 71.: ὁσά γε Id. 5, 34. Hinc vero iudicare cuique licet, minus

accurate viros quosdam doctos, vt Koeberum, Vrsinum, et alios, tradere, *accentum enclíticae monosyllabae raro in superius vocabulum paroxytonum, si sit* trochaicum, *referri.* Caeterum etsi harum rerum cura ad rectam verborum pronuntiationem, et lectionem, pertinere, neque adeo abiicienda a linguae Graecae studiosis esse, intellegitur: tamen in hac tanta manuum librariorum inconstantia, et leuitate, ipsorumque grammaticorum Graecorum dissensione, quum recta, et antiqua, pronuntiandae orationis Graecae ratio ipsa interierit, vix certi quidquam constitui, praecipique, hoc in genere nunc quidem posse videtur.

videantur hic — syntax. edit. nouae] P. 343. 345. 347. ss. edit. Lips. a. 1725. 8. Ista autem verba in editt. Lipss. primis, Batauisque, non leguntur.

Ad p. 55. *ἐστὶ similí in casu — sit paroxytonon*] Eadem haec de sede accentus verbi ἐστὶ tradita reperiuntur ab antiquis grammaticis. Etymol. M. v. ἔ p. 301. 2. Τὸ ἐστὶ κατ' ἀρχὰς τιθέμενον, βαρύνεται· ὡς τὸ, ἔστι πόλις· βαρύνεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ Ὡς, καὶ μετὰ τοῦ Μὴ ἀπαγορευτικοῦ, καὶ μετὰ τοῦ Ἀλλὰ, καὶ μετὰ τοῦ Καὶ, καὶ μετὰ τοῦ Τοῦτο. Eustathius ad Odyss. Θ', 358. p. 1600. 13. Πρὸς τοῖς εἰρημένοις δὲ ἰσέον ἐν τῷ, Οὐκ ἔστι, ὃδε ἔοικεν, ὅτι τὸ ἔστιν ὃχ ἁπλῶς ἐνταῦθα παροξύνεται, ἀλλὰ κατὰ παρατήρησιν ἀρχαίαν τοιαύτην· τὸ ἔστιν ἡνίκα ἄρχεται λόγου, ἢ ὑποτάσσεται τῇ ἀποφάσει, ἢ τῷ καὶ συνδέσμῳ, ἢ τῷ ὡς ἐπιρρήματι, παροξύνεται· οἷον, ἔστι πόλις Ἐφύρη· ἐκ ἔστ', ὃδε ἔοικε· καὶ ἔστιν· ὡς ἔστι δεινόν· εἰ δὲ ὑποτάσσεται ὀξυτόνῳ λέξει, ἢ περισπωμένῃ, ἢ προχαίῳ προπερισπωμένῳ, ἢ προπαροξυτόνῳ λέξει, ἐγκλίνεται κατὰ κανόνας τοῦ Χαράκος· οἷον, ἀγαθός ἐστιν· Ἑρμῆς ἔστι· κῆπός ἐστιν· ἄδικός ἐστιν· εἰ δὲ πρόκειται τοῦ ἔστι πυρρίχιος παροξύτονος, ἢ σπονδεῖος ὅμοιος, ἢ ἴαμβος παροξυτονέμενος, τὸν τόνον ἐπὶ τοῦ ἰ ἔχει· οἷον, Φίλος ἐστὶν· Ἀγαμέμνων ἐστὶν· ἔρως ἐστὶν

Hogeue-

Hogeuenius autem in notis ad Vigeri libellum de idiomatis Gr. L. p. 539. edit. sec. praeterea obseruauit, verbum ἐστὶ fieri paroxytonon in media quoque oratione, vbi per anaphoram aliud ἔστι alteram orationis partem inciperet, vel sequerentur particulae ὅτε, ὡς, ὅπε, aliaeque similes, etiam vbi, neglecta ν ἐφελκυστικῆ commoditate, vltima litera, propter initiales sequentium verborum vocales, abiiceretur. Et quum ἐστὶ in optimis libris etiam particulis μὲν, ὅτι, πῆ, postpositum, vt paroxytonon, scriptum inueniatur: iudicari facile potest, quatenus Heupelius audiendus sit, qui in notis ad Marc. 9, 40. docet, ἐστὶ post vocabula haec sex, ὡς, ἐκ, εἰ, καὶ, ἀλλ', τᾶτ', accentum ex vltima syllaba in penultimam transferre.

enclíticae euphoniae — accéntum retinent] Hoc vero praeceptum nec in optimis libris obseruatum vbique inuenitur: et verba, *nec non paraeueseos*, *et apostrophi*, in editt. Lipss. primis non leguntur.

et cum ἕνεκα] Neque haec verba in editt. Lipss. primis leguntur. Sed schol. vetus Aristoph. ad Plut. 143. praecipit ea de re sic, Εἰ δὲ πρὸ τριῶν συλλαβῶν ἐστιν ὁ τόνος, ἄτοπον τὴν περισπωμένην ἀναβιβάζειν, καὶ ὀξεῖαν ποιεῖν, ὡς ἐν τῷ Ἕνεκα σᾶ μύθος λέγει [Aristi. Plut. 177.], καὶ τοῖς τοιᾶτοις· χρὴ γὰρ ἀκίνητον τηρεῖν τὴν περισπωμένην, καὶ μὴ διὰ τὴν πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν κρότον, ἄτοπά τινα, καὶ ἀναρμοστα πάνυ, καινοτομεῖν· ἔνθα δὲ ἀνάγκη τίς ἐστι, καὶ ἐκ ἂν ἄλλως ἔχῃ ῥηθῆναι, ἃ καινόν [Hemsterh. legi malebat ἐκ ἄκαιρον] ἐστι καινοτομῆσαί τι, οἷον ἐπὶ τᾶ, μέμνησαί μᾰ, καὶ τῶν τοιᾶτων· ἄνευ δ' ἀνάγκης τοιαῦτα καινοτομεῖν, ἃ μοι δοκεῖ λόγον ἔχειν.

quod grammatici praetereunt] At hoc iam a Caninio Hellenism. p. 158. Cren. praeceptum esse videmus.

Attici vltima longa — acuunt] Itemque Iones: vt σήθεων Hippocr. περὶ Φύσ. παιδίε c. 17. p. 145.

To. 1, Lind.: περίπλεων Id. περὶ ἱερῆς ἱόσε c. 13. p. 338. *Suartius.* Cauſſa, vt puto, non fuit, quod a communi totius Graeciae conſuetudine abhorruerint, ſed quod, vel illud ϖ̄ς̄ per συνίζησιν efferrent, vel τῷ ἔ, vt Schua Hebraei, vim ſyllabae dubitarent tribuere. *Hentſchius.* Atque idem dictum eſto de genitiuis Ionicis nominum primae declinationis. v. Clarquius ad Hom. Il. ά, 1.

Ad. p. 56. *vltima exiſtente breui — circumflectitur*] Clarquius ſi hunc Velleri libellum legiſſet: haud dubie non dixiſſet [ad Hom. Il. β', 267.], eos, qui de accentuum apud Graecos ratione ſcripſiſſent, regulam vno ore tradere hanc, *vbi vltima eſſet longa, penultimam circumflecti non poſſe.* Poterit autem, eo auctore, ipſa regula, ne aberrent forte tirones, conformari ſic, *In vltima, vbi eſt vocalis breuis, habet penultima circumflexum, ſed vbi eſt vocalis longa, eadem ſyllaba notari acuto debet.* id quod ſemper e genitiuo nominis cuiuſque cognoſci poſſe, a Vellero ipſo rectiſſime docetur. Sic ὁμῆλιξ ſcribi, neque ὁμήλιξ, debet, quia vocalis ῐ breuis eſt. Hom. Odyſ. ό, 197. — αὐταὶρ καὶ ὁμήλικές ἐσμεν· Odyſ. τ', 358. Νίψον σεῖο ἄνακτος ὁμήλικα. Etymol. M. v. ἄνθραξ p. 109. 45. Τὰ εἰς ξ ὀνόματα φύσει μακρᾷ παραληγόμενα, εἰ μὲν ὦσιν ἀρσενικᾶ γένες, ἐκτείνει τὸ ἄλφα, οἷον θώρᾱξ, οἴᾱξ· εἰ δὲ θηλυκᾶ, συστέλλουσιν αὐτὸ, οἷον αὔλαξ, πίδαξ.

quod e genitiuo patet] Hom. Il. ξ', 321. Οὐδ' ὅτε Φοίνικος κέρης τηλεκλειτοῖο. Il. ό, 538. — — νέον Φοίνικι φαεινός. Il. σ', 503. Κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον. Ariſtoph. Acharnn. 1132. Ἔξαιρε, παῖ, θώρακα καὶμοὶ τὸν χοᾶ.

plerumque ſit enclitica] In editt. Lipſſ. primis addita extant verba, vt καίπερ, εἴπερ. *Enclitica vero accentum naturalem non mutat:* ſed verba, *Vide ſupra*

de

de natura accentuum reg. III., omissa [sunt in iisdem exemplis.

et Attici, sed maxime tamen — fluuius] Neque haec verba in editt. Lipss. primis inueniuntur. Et quum hoc loco de accentu nominatiui quaeratur, sane imperatiuus λάβε omitti debebat, qui in editt. Batauis, aliisque, recte relatus est ad distinct. 6., vbi de accentu verborum exponitur. Aeoles autem oxytona maxime iusserunt esse paroxytona, vel perispomena. Sic pro σοφὸς, ὀξὺς, λευκὸς, βωμὸς, σκληρὸς, θυμὸς, ἀσπὶς, dixere σόφος, ὄξυς, λεῦκος, βῶμος, σκλῆρος, θῦμος, ἄσπις. v. Ioh. Grammat. p. 93. Bas. et Gregorius de diall. p. 291. Koen. Sed pro Ion. βασιλῆος Aeoles dixere βασίληος. v. Etymol. M. v. βασιλεὺς p. 189. 28. Et Attici recentiores γέλοιον, verbi caussa, pro γελοῖον, veteres γελοῖον pro γέλοιον, Θαλῆς pro Θάλης, scripserunt. v. Moeris v. γέλοιον, et Θαλῆς, atque Gregorius de diall. p. 9. s. et ibi Koenius. Schol. Aristoph. ad Rann. 6. Γέλοιον· Ἀττικῶς· γελοῖον δὲ κοινόν· ἡ δὲ σημασία ἡ αὐτή. At Etymol. M. v. γελοῖος p. 224. 41. οἱ δὲ μεταγενέστεροι τῶν Ἀττικῶν τὸ γελοῖος, καὶ ὁμοῖος [Gregor. p. 147.], προπαροξύνουσιν· ἐκ εὖ. Γέλοιος λέγεται ὁ γέλωτος ἄξιος· γελοῖος δὲ ὁ γελωτοποιός. Sic dialectus Dorica dixit πόταμος, φιλοσόφοι, πωλεμένοι, γυναίκες, χείρες, ἐφεύσαν, ἐκράξαν, ἐλέγον, ἐλάβον, παντῶν, παιδῶν, δωσῶ, νοησῶ, λαλησῶ, κρῆνας, νοῆσας, πρᾶξας. v. Ioh. Grammat. p. 87. Bas. Gregorius p. 145. s. 147. 157. grammat. Leid. p. 309. et Merman. p. 325. s.

ob diuersam significationem accentus] Vt, θόλος, et θολός. Etymol. M. v. θέα p. 444. 9. ὥσπερ καὶ θόλος, τὸ οἰκοδόμημα· θολὸς δὲ τὸ μέλαν τῆς σηπίας. v. Ritershusius ad Oppian. Halieutt. 3, 167. Φῶς, et φῶς. Schol. min. Hom. ad Il. Β', 565. Τὸ δὲ Φῶς, ὀξυτονούμενον, τὸν ἄνθρωπον δηλοῖ· — περισπώμενον

μενον δὲ, τὸ φέγγος· καὶ τροπικῶς, τὴν σωτηρίαν, συνηρημένον ἐκ τῆ φάος. Βρότος, et βροτός. Idem schol. ad Il. ή, 425. Βρότον τὸ μετὰ ἱδρῶτος, καὶ κόνεως, αἷμα· ὀξυτόνως δὲ ἄνθρωπον, τὸν θνητόν. Ἄμητος, et ἀμητός. Idem schol. ad Il. τ', 223. Ἄμητος· προπαροξυτόνως μὲν ὁ ἀμώμενος, καὶ θεριζόμενος, καιρὸς τῆ σίτυ· ἀμητὸς δὲ, ὀξυτόνως ὁ καιρὸς τῆ θέρες. Atque huc referri recte possunt nomina appellatiua, et adiectiua, etiam participia, quum, vt propria nomina, vsurpantur: vt, διογενὴς, et Διογένης, νικητὴς, et Νικήτης, γλαυκὸς, et Γλαῦκος, διηνεκὴς, et Διηνέκης, ἰάμενος, et Ἰαμενὸς, σωζόμενος, et Σωζομενός. v. Eustathius ad Il. ζ' p. 638. 54. et Reitius in de accentus inclinatione p. 110. ss.

Βίος — βιὸς] Etymol. M. v. βιὸς p. 198. 23. Βιὸς, ὀξύνεται τὸ τόξον, διὰ τὴν πρὸς τὸν βίον διασολήν. Sed saepe mutatio accentus significationem verborum ipsam non mutat, immo ab ingenio dialectorum proficiscitur. Sic Attici pro πονηρὸς dixere πόνηρος· v. Trypho apud Ammonium v. πόνηρον βαρυτονέμενον p. 117. Valquen. et Eustathius ad Il. β' p. 341. 16.: Dores κάλως, σόφως, ἐτῶς, παντῶς, αὐτοματῶς· v. Ioh. Grammat. p. 87. Gregorius p. 144. s. grammat. Leid. p. 309.: Aeoles ὅσος, pro ὁ σὸς, τόσον, pro τὸ σὸν, ἥση, pro ἡ σὴ, τήσσης, pro τῆς σῆς. v. Ioh. Grammat. p. 93. Gregor. p. 291. Sic multa nomina disyllaba, et in ος, et in η, exeuntia, eandem potestatem habent, ita, vt haec sint oxytona, illa paroxytona: vt ποθὴ, et πόθος, χολὴ, et χόλος, ῥοὴ, et ῥόος. τροφὴ, et τρόφος. Quo quidem etiam nomen trisyllabum βιοτὴ pertinet, quod in ος exiens proparoxytonon est, βίοτος. v. omnino Eustathius ad Il. ά p. 94.

Ad p. 57. *cognomine Philoponus*] Hoc cognomen homini comparauit magnitudo industriae, laborisque patientia. Reliquerat enim magnum numerum libro-

librorum ad grammaticam, et philosophiam, et arithmeticam, et rhetoricam, etiam theologiam, pertinentium. v. Suidas v. Ἰωάννης Γραμματικός, et Fabricius B. Gr. 5, 37. p. 358. ſſ. To. 9. edit. pr. Floruit temporibus imperatorum, Phocae, et Heraclii. Opuſculum eius, quod Vellerus laudauit, ſubiunctum extat Dictionario Graeco ab Aldo Manutio Venetiis A. C. 1497. form. mai. edito: vbi hunc habet titulum, Συναγωγὴ τῶν πρὸς διάφορον σημασίαν λέξεων κατὰ στοιχεῖον· quem alii auxerunt, poſt nomen σημασίαν, verbis διαφόρως τονεμένων, vt Stephanus Append. Theſ. L. Gr. p. 31., et Vulcanius Theſ. vtriuſque linguae p. 804. Vterque enim his libris ſuis iſtum verborum indicem, ſed multis partibus auctum, inſerendum curauit, vt Lexico ſuo Ioh. Scapula: et Chriſto. Hempelius eundem quater mille vocabulis locupletatum edere, poſt Eraſmum Schmidium, conſtituerat: cuius viri Enchiridion grammaticum, quod Palaeopyrgi A. C. 1638. quaternis exiit, praeter Poſſelii, et Vigeri, libros, conſuli omnino de hoc grammatices loco recte poteſt. Caeterum etiam ab Euſtathio ad Odyſ. ω p. 1967. 19. magnus huius generis verborum congeſtus eſt numerus.

monoſyllaba — ſunt oxytona] Etymol. M. v. Τρὼς p. 770. 19. Τὰ εἰς ὼς λήγοντα μονοσύλλαβα ὀξύνεται, εἰ μὴ ἐκ συναλοιφῆς εἴη, ὡς σόος σῶς. At cur πὼς oxytonum ſit, docet idem grammaticus h. v. p. 686. 16.

χεὶρ *manus*] Sic θὴς, δὰς, et φὼς· v. Etymol. M. v. φὼς p. 803. 34.: δὼς· v. Etymol. M. h. v. p. 293. 53.: θὶς, et θὶν, κὶς, ῥὶς, et ῥὶν, etiam λὶς *leo*, auctore Ariſtarcho: ſed Aeſchrio grammaticus ſcribi λῖς iuſſit. v. ſchol. Ven. ad Il. λ′, 239. et Euſtathius ad Il. λ′ p. 841. 22. Rom. Etymol. M. v. εὖρις p. 395. 35. Τὰ εἰς ιν δικατάληκτα ἁπλᾶ, ὀξύνονται, ῥὶν, καὶ ῥῖς· εἰ δὲ σύνθετα, περισπῶνται· οἷον εὖρὶν, καμπυ-

καμπυλόφιν. Et de sede accentus nominum in υξ desinentium, quae vna, pluribusue, syllabis constant, Herodianus apud Eustath. ad Il. β' p. 229. 41. praeceptum dat hoc, Τὰ εἰς υξ θηλυκὰ μονοσύλλαβα μὲν ὄντα ὀξύνεται· Στὺξ, νὺξ, τρύξ· ὑπὲρ μίαν δὲ ὄντα συλλαβὴν βαρύνεται, κάλυξ, ἄντυξ, πομφόλυξ. Sed fuisse tamen Eustathius ostendit, qui posteriorem nominis πτέρυξ syllabam acuendam esse contenderent.

ἦν igitur] In editt. Lipss. primis, et Batauis, non legitur. Eadem exempla Bataua habent *αἰ hei*, sed Lipsiensia prima *αἲ — vtinam*. Certe etiam apud Etymol. M. v. Αἴκως p. 27. 20. scriptum est αἲ, vt in libris Sophoclis, et Aristophanis: sed in pluribus, melioribusque, aliorum scriptorum, vt Aeschyli, exemplaribus legitur αἴ. Vtriusque scripturae auctores sunt grammatici veteres. Hesychius: Αἴ· ψιλόμενον μέν, καὶ περισπώμενον, σημαίνει τὸ ὄφελον, ἀντὶ τοῦ εἴθε. Sed in Lexico Phauorini, nesciebam cuius grammatici auctoritate, traditur, αἲ, ψιλόμενον, καὶ ὀξυνόμενον, esse δυσφορικὸν ἐπίρρημα, καί πε καὶ μεμπτικόν, sed ψιλόμενον, καὶ περισπώμενον, esse θρηνητικόν· additurque de accentu huius generis interiectionum praeceptum hoc, Τὰ εἰς αι διφθογγον λήγοντα ἐπιρρήματα, ἂν ἐπὶ τέλους ἔχωσι τὸν τόνον, περισπῶνται, ἰαταταῖ, παπαῖ, αἲ, καὶ τὰ ὅμοια, πλὴν τοῦ βαβαί, καὶ τοῦ ναί, ὀξυτονεμένων.

Aeoles in monosyllabis — in circumflexum] Grammaticus Merman. p. 331. Περισπῶσιν [Aeoles] ὡς ἐπίπαν τὰ μονοσύλλαβα ὀνόματα· ῥῶξ, πτῶξ, δρῶψ, χρῆς, ῥῆς, θρῆς, βῆς, χνῆς, νῆς, χῆν, Ζεῦς. Debetur autem haec obseruatio Iohanni Grammat. p. 93.

nomina in εὺς — sunt oxytona] Sic γριπεύς Theocr. Idyl. 1, 39.: ἀμολγεύς Idyl. 8, 87. Aeolica vero dialectus huiusmodi nomina iussit esse barytona. Auctor est schol. Theocriti ad Idyl. 7, 4.

ἐπειδὴ

ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς Ἀχίλλευς, καὶ Πήλευς, καὶ βασίλευς, βαρυτόνως λέγεσιν· ὁμοίως καὶ τὸ Λυκώπευς.

nomina in — ως declinata] Euſtathius ad Hom. Il. γ' p. 391. 42. de ſede accentus iſto in genere nominum praecipit ita, Ἐπειδὴ τὰ εἰς ως θηλυκὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν βραχεῖα παραληγόμενα, βαρύνεται· ἅλως, Κέως, ἕως· ἕτω καὶ γάλως· καθὰ καὶ Τρύφων φησὶν ἐν τῷ περὶ ἀρχαίας ἀναγνώσεως. Sed nominis ταὼς ſyllabam alteram Athenienſes notarunt ſpiritu aſpero, et inflexo, ταῶς. vid. idem Trypho apud Athen. 9, 12. p. 397. E.

ἀληθὴς — ἐγκρατὴς] Vt, θεοφιλὴς Herodo. 1, 87.: ἀλὴς 7, 157. Etymol. M. v. ψευδὴς p. 818. ψευδὴς, ψευδῆος, ὀξύνεται, διότι κλίνεται διὰ τῆ ος· τὰ γὰρ εἰς ης δισύλλαβα μὴ κλινόμενα εἰς ος βαρύνεται, οἷον μένδης, γράδης, ἄδης. Conf. Etymol. M. v. Ἡρακλῆς p. 435. 41. et Euſtathius ad Il. β' p. 340. Rom. Etiam adiectiua e nomine εἶδος compoſita, ſunt oxytona: vt, ἰχθυοειδὴς Herodo. 7, 61.: μηνοειδὴς Thuc. 2, 28.: δρεπανοειδὴς Id. 6, 4.

compoſita ex ἦθος, μῆκος] Euſtathius ad Il. ν' p. 920. 46. Τὸ δὲ περιμήκης βαρύνεται κανόνι τέτῳ· τὰ εἰς ης σύνθετα γενόμενα παρ' ἑδέτερον εἰς ος τῷ ἦ παραληγόμενον, βαρύνεται· κῆτος, μεγακήτης· μῆκος, περιμήκης· ἦθος, κακοήθης· τὸ λαθικηδὴς, καὶ οἰνοπληθὴς, ἐκ ἀπὸ τῆ κῆδος, καὶ πλῆθος, ἀλλὰ παρὰ ῥῆμα τὸ κήδω, καὶ πλήθω, γεγόνασι.

et pauca alia ſunt paroxytona] Barneſius ad Eurip. Ion. 1154. huc referenda eſſe docet vocabula compoſita e nominibus ἔτος, vt τριέτης, πεντέτης, ἑξέτης, ἑπτέτης, δεκέτης· τεῖχος, vt εὐτείχης Hom. Il. π', 57.: ἀκὴ, vt ἀμφήκης, εὐήκης· ὠκὺς, vt, ποδώκης· et e verbis ἀρκέω, vt αὐτάρκης, ποδάρκης· ἄρω, vt, χαλκήρης, χρυσήρης· et ἐρέσσω, vt, δίηρης, τριήρης. Sic adiectiua a nominibus σθένος, γένος, κράτος, et a verbo φαίνειν, ducta oxytona ſunt, vt, ἀσθε-

ἀσθενὴς, εὐγενὴς, ἀκρατὴς, διαφανὴς, προφανὴς· sed nomina eiusdem originis propria sunt paroxytona, vt, Δημοσθένης, Ἑρμογένης, Σωκράτης, Ἀριστοφάνης. v. schol. rec. Pindari ad Olympp. 1, 38. p. 131. b Steph. Etiam adiectiua e nomine ετος composita fuerunt, qui oxytona esse praeciperent tum, quum de aetate ponerentur, sed paroxytona, quum omnino de tempore vsurparentur. v. Pollux 1, 54. et Ammonius v. τρίετες. Sed alii tamen ea vtroque in genere oxytona, Attici paroxytona, esse iusserunt. v. Aelius Dionysius, et Herodianus, apud Eustathium ad Il. β' p. 341. Rom., et omnino Sylburgius ad Clenardi gram. Gr. p. 440. s. Hanou. mai.

verbalia in τηρ — *sunt oxytona*] Vt, βοτὴρ Aeschyl. Eumenn. 199.: μηνυτὴρ ib. 245.: ἀρότηρ Herodo. 4, 17.: ζωστὴρ, et μασχαλιστὴρ, 1, 215.: ποδανιπτὴρ, 2, 172.: τιμωρητὴρ, 5, 80.: ἀμητὴρ Theocr. Idyl. 7, 29.: ἰητὴρ Hom. Il. δ', 194.: συνοικιστὴρ Pind. Olympp. 6, 8.: οἰκιστὴρ ib. 7, 54.: κινητὴρ Isthmm. 4, 32.: κατοπτὴρ Aeschyl. S. c. Thebb. 36.: αὐλητὴρ Hesiod. Ἀσπ. 283.: ὀρχηστὴρ Id. fragmm. v. 32. Cler.: τροπωτὴρ Thuc. 2, 93.: δοκιμαστὴρ Polyb. excc. de virtutt. p. 95. To. 3. Lipsi.: ἐπιτακτὴρ Xen. Cyrop. 2, 3. 2. Huius enim generis nominum vsu Xenophon maxime delectatus est. vid. Piersonius ad Moer. p. 116. s.

nec non in της] Vt, μηνυτὴς Thuc. 1, 132.: κωλυτὴς Id. 1, 35.: ἑκαστὴς Id. 1, 138.: ἀκοντιστὴς Id. 1, 49.: ἑδεστὴς Herodo. 3, 99.: διακωλυτὴς Id. 6, 56.: καταποντιστὴς, πελταστὴς, ἁρμοστὴς, Isocr. Paneg. p. 180. s. To. 1. Bat.: συμβιωτὴς, et θαυμαστὴς, Plut. Cat. min. 25. p. 70. To. 5. Tub.: συρικτὴς Theocr. Idyl. 7, 28.: ποτὴς *potus* Hom. Odyss. δ', 788.: τολμητὴς, κινδυνευτὴς, μελλητὴς, ἀποδημητὴς, Thuc. 1, 70.: θεατὴς Id. 3, 38.: ὠνητὴς Plutarch. p. 175. To. 8. Tub. Schol. Ven. ad Il. ε', 158. χηρωσαὶ,

ρωξαὶ, ὡς ἀθλητάς· ἔτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης. Τὰ γὰρ εἰς τῆς λήγοντα ῥηματικὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς φύσει μακρᾷ παραληγόμενα, ὀξύνεται, τορευτὴς, βραβευτὴς, ἀθλητὴς, ποιητὴς, ὀρχηστὴς, χρυσωτής. Οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἑδνῶσαι τὴν θύγατρα [Od. β', 53.], τὸ ἑδνωτής· καὶ παρὰ τὸ, χήρωσας δὲ γυναῖκα [Il. ῥ', 36.], τὸ χηρωστής. Μάχεται τὸ κυβερνήτης· τὸ γὰρ αἰτῆς ἄλλως γέγονε. v. Heraclides apud Euſtath. ad Odyſ. μ' p. 1724. 34. Sed hoc ipſum praeceptum legitur iam apud eundem Euſtath. ad Il. ε' d. l. p. 533. 36.

τος] Vt, διαβατὸς, et ὑετὸς, Thuc. 2, 5.: μενετὸς Id. 1, 142.

et μος] Vid. Euſtathius ad Il. ὁ p. 1033. 9. φ' p. 1252. 2. ὠ p. 1352. Etymol. M. v. λοιγὸς p. 568. 33. Sic ὁρμὸς, φορμὸς. v. Etymol. M. v. μόρφνον p. 591.

Tertullianus in de carnis reſur.] C. 47. p. 304. To. 3. Seml.: ſed Rhenanus ibi pro *ſanctificium* edidit *ſacrificium*. male. nam laudatur a Tertulliano locus Pauli Romm. 6, 19.: et *ſanctificium* eſt vocabulum interpretis veteris librorum ſacrorum. vid. Pſ. 78, 69.

octo in ηρ] In editt. Lipſſ. primis legitur, *ſeptem in* ηρ. Omiſſum enim ibi eſt nomen φράτηρ.

nonnulla verbalia in της, *quae ſunt paroxytona*] Sic κατόπτης Herodo. 3, 17.: φιλοπότης Id. 2, 174. Suidas: Ψάλτης, καὶ ψαλτής. Τὰ εἰς τῆς λήγοντα, ἔχοντα τὴν παραλήγουσαν εἰς ἀμετάβολον λήγουσαν, ἀπρόσληπτα ὄντα τῷ σ κατὰ τὴν γενικὴν, βαρύνεται· εἰ μὴ εἴη μετοχικά· οἷον ὑφάντης, ἀγύρτης, Εὐφράτης· τὸ δὲ ἑκοντὴς, καὶ ἐθελοντὴς, μετοχικά. Παρὰ δὲ Ἀττικοῖς ὀξύνεται· καθαρτὴς, ἀμυντὴς, ἐπὶ τῷ βυθῷ [l. ἐπὶ τῷ βοηθῷ ex Etymol. M.], φαιδρυντὴς, ποικιλτὴς, ψαλτὴς, πραϋντής. Hoc ipſum praeceptum iiſdem verbis propoſitum, aliiſque de ſede accentus nominum huius generis praeceptis auctum, legitur in Etymol. M. v. Ἡρακλῆς p. 435. ſ. Ni-

grinus in ora libri fui appoſuerat nomina haec: *ἀλήτης erro: ἀφέτης manumiſſus: δέκτης mendicus: διώκτης inſectator: δυνάστης dominus: ἐμπαίκτης illuſor: ἐπαινέτης laudator: ἐπαλωστης triturator* [Xen. Oecon. 18, 5.]: *ἐπόπτης inſpector: εὐεργέτης benefactor: ἱεροφάντης ſacrorum antiſtes: κτίστης conditor* [Plutarch. p. 169. To. 8.]: *λωποδύτης graſſator: νομοθέτης legis lator: ὀνειροκρίτης coniector: παραβάτης tranſgreſſor: πλάστης fictor: πλεονέκτης auarus: πλήκτης percuſſor: προδότης proditor* [Plutarch. p. 169. To. 8.]: *ῥύστης liberator* [Pſ. 144, 2.]: *συνωμότης ſocius coniurationis* [Herodo. 7, 148.]. Sic *ἐπαίτης mendicus* Plutarch. p. 244. To. 8. Tub.: *πωλήτης* Id. ib. p. 393. Conf. Euſtathius ad Il. *β'* p. 340. Rom.

verbalia compoſita in τος, *et* μος, *polyſyllaba — proparoxytona*] Vt, *δορυάλωτος* Herodo. 8, 74.: *νεοάλωτος* Id. 9, 120.: *ἀείμνηστος* Thuc. 2, 43.: *ἄσπαρτος, ἀνήροτος, νεόκαυστος, νεόθυτος, λιθόλευστος* [Cteſ. exc. Perſſ. 46.], *νεόγαμος, ἐρυθρόγραμμος, πολύγραμμος, μελανόγραμμος.* Huc pertinent nomina a verbo *φαίνεσθαι* ducta, et propria, et adiectiva, vt *Διόφαντος, ἄφαντος, πρόφαντος.* v. ſchol. rec. Pindari ad Olympp. 1, 38. p. 131. b Steph. Sed Ariſtarchi praecepta de ſede accentus in nominibus in αμος deſinentibus v. apud ſchol. Ven. ad Il. *ά*, 228.

adiectiua in ρος *— ſunt oxytona*] Euſtath. ad Il. *β'* p. 341. 15. *Πᾶν γὰρ εἰς* ρος *λῆγον, παρώνυμον παρεσχηματισμένον τοῖς γένεσιν, ὀξύτονόν ἐστι καθ' Ἡρωδιανόν·* vt, *βλαβερὸς, ὀλισθηρὸς, βδελυρὸς* [Ariſtoph. Plut. 994. 1070.], *κρυερὸς, μυσερὸς, ἰχθυηρὸς* [Ariſtoph. Plut. 815.]. Sed in Atticorum dialecto haec adiectiua fuere fere proparoxytona, vt, *βδέλυρος, πόνηρος, μόχθηρος.* v. Euſtath. ad Il. *β'* p. 341. 14. et Trypho apud Ammon. v. *πόνηρον βαρυτονέμενον*, et Etymol. M. v. *κρατερὸς* p. 535. Caeterum in editt.

editt. Lipſſ. primis adiectiua in ϑος deſinentia praeterita eſſe video, ita, vt nec nomen ἀγαθὸς *bonus* ibi legatur.

adiectiua — in λος] Etymol. M. v. ἐρύγμηλος p. 379. 20. Τὰ διὰ τῦ ηλος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προσηγορικὰ, ἢ κύρια, προπαροξύνονται, οἷον κάμηλος, Φάσηλος· τὰ μέντοι ἐπίθετα ὀξύνονται, ὅτι ἔχει παρασχηματισμὸν ϑηλυκῦ, οἷον σιγηλὸς, ὑψηλός· μὴ ὄντα δὲ ἔχοντα βαρύνεται, βέβηλος, κίβδηλος, κάπηλος. Ἐρύγμηλος [Il. σ', 580.] γέγονε παρὰ τὸ ἐρύγω, ἐρύγηλός τις ὤν· καὶ πλεοναςμῷ τῦ μ. Hoc ipſum praeceptum iiſdem paene verbis propoſuit ſchol. Ven. ad Il. d. l. Sic etiam adiectiua in ωλος deſinentia ſunt oxytona, vt, ψευδωλὸς, ψευδωλὸς, ἁμαρτωλός.

quae materiam non ſignificant, in νος] Vt, ἐαρινὸς, ϑερινὸς, ὀπωρινὸς, πεδινὸς, μεσημβρινὸς, et μεσημερινός. At etiam βαϊνὸς, et alia, ſunt oxytona.

et alia, quae vſus ſuppeditabit] In his omnino ea, quae in τερος deſinunt, vt, πρότερος, σφέτερος. v. Etymol. M. v. κρατερὸς p. 535. 27.

compoſita plurima] Vt, ἀπάνθρωπος, ἀπαραίτητος, ἀπαρέμφατος, ἄπειρος, ἔνοπλος, πρόσκαιρος, ὅμορος, et ὁμόσκευος [Thuc. 2, 96.], aliaque innumera. v. ſchol. ad Ariſtoph. Plut. 223.

adiectiua — in υς *— ſunt oxytona*] Etymol. M. v. λίγεια p. 565. 19. ἐπειδὴ τὰ εἰς υς ἔχοντα ἑδετέρε παρασχηματισμὸν, παραληγόμενα τῷ α, ὀξύνεται, οἷον πραῦς, ταχύς· τῦτο χάριν καὶ τὸ ἐλαχὺς ὀξύνεται.

quando haec per ύδος declinantur] Inſeri debet poſt pronomen *haec* particula *etiam*. Etenim huius generis ſubſtantiua, quorum genit. in ύος deſinit, multa oxytona ſunt: vt, ῥυσακτὺς Hom. Od. σ', 223.: ἐδητὺς *cibus* Hom. Odyſſ. δ', 788.: κιθαριςὺς *ars canendi cithara* Il. β', 600.: καταπλαςὺς Herodo.

4, 75.: κτιζὺς Id. 9, 97.: πεντηκοσὺς *semicenturia* Thuc. 5, 68.: ἑκατοσὺς *centuria* Aeneas Poliorc. 11. p. 416. To. 3. Lipſ. Sed Aeoles nomina diſyllaba in ῠς, et ος, deſinentia, iuſſerunt eſſe paroxytona, vel properiſpomena. Gregor. p. 291. Ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ δισύλλαβα, ὀξυτόνως παρ' ἡμῖν λεγόμενα, αὐτοὶ [*Aeoles*] βαρυτονοῦσι· σόφος, κάλος, ὄξυς, βράδυς, βάρυς, λεῦκος, βῶμος, δῦμος, τράχυς, σκληρος, χῶλος, καὶ τὰ ὅμοια. Gram. Merman. p. 331. Τὰ δὲ δισύλλαβα, ὀξυτόνως παρ' ἡμῖν λεγόμενα, βαρυτονοῦσι [*Aeoles*], σόφος, κάλος. Sic pro Αὐλὶς iidem Aeoles dixerunt Αὖλις· v. Stephanus Byzant. v. Δαυλίς· et multa nomina oxytona iuſſerunt eſſe proparoxytona, vt δύνατος, pro δυνατός· vnde dicuntur προπαροξυντικοὶ ab Euſtathio ad Il. α p. 75. 33.

excipiuntur compoſita] Apion, et Herodorus, apud Euſtath. ad Il. β', 271. p. 340. 21. Τὰ γὰρ εἰς ῠς ὀξυνόμενα, φυλάττοντα ἐν τῇ συνθέσει τὴν αὐτὴν καταληξιν, ἀναδίδωσι τὸν τόνον· οἷον ὁρμὺς ἄδρμυς, τραχὺς ἄτραχυς· μὴ ἔτω δὲ ἔχοντα, ἀλλὰ τρέποντα τὸ τέλος, ἴσαται, φασὶν, ἐπὶ ὀξείας· οἷον ἡδὺς ἀηδὴς, βαρὺς ἀβαρὴς, ἠὺς ἐνὴς, βαθὺς ἀβαθὴς· ἔτω γᾶυ καὶ ὠκὺς ποδωκής. Quae quidem obſeruatio repetita legitur etiam a ſchol. Ven. ad eundem Iliados locum p. 82. b.

nec non feminina — a maſculinis in — ος] Vid. Stephanus Byzant. v. Παμφυλία. Huc referri etiam debent nomina quaedam feminina diſyllaba, in ις deſinentia, quae in genitiuo δ ante ος habent, vt, ἐμπὶς, ἀτμὶς, ἀψὶς, ἀσπὶς, ἐλπὶς, et alia. v. Euſtath. ad Il. α p. 26.

Ad p. 59. *ποιέω, et ἄγω — oxytona*] Vt, ὀψοποιὸς Herodo. 9, 82.: σιτοποιὸς Thuc. 6, 44.: μηχανοποιὸς Plut. Arat. c. 6. p. 294. To. 6. Tub.: ζωμοποιὸς Id. apophthegmm. Laconn. p. 200. To. 8.: ἀρτοποιὸς Xen. Cyrop. 5, 5. 12.: σιταγωγὸν [πλοῖον] Herodo.

Herodo. 7, 147.: ὁπλιταγωγὸς [τριήρης] Thuc. 6, 25.: vt ἀγωγὸς Plut. de virtutt. mulierr. p. 280. To. 8.: ξεναγὸς Id. ibid. p. 281. Sed referri huc etiam nomina e nomine ἔργον composita oportet: vt, λιθεργὸς Thuc. 4, 69.: λιθεργὰ Id. 4, 4.: αὐτεργὸς, γεωργὸς, et alia.

verbalia in — ή — sunt oxytona] Vt, ῥαφὴ Herodo. 9, 83.: κατασκαφὴ Thuc. 5, 63.: βολὴ Id. 6, 65.: ἐκτροπὴ Id. ibid. Gloss. vett. Σκάφη, τὸ πλοιάριον, *Alueum*, *alueus*, *cumba* [cymba]. Σκαφὴ, τὸ ὄρυγμα, *Fossura*. Huc referri etiam possunt nomina πρασιὰ, αἱμασιὰ [v. Etymol. M. v. θυσία p. 462. 34.], ἰωνιὰ, ῥοδωνιὰ [Demosth. p. 1251. 27. To. 2. Reisq.].

excipiuntur quaedam] Schol. Sophoclis ad Electr. 718. Τὰ εἰς η̄ δισύλλαβα τῷ ō παραληγόμενα, ὧν προηγεῖται δασὺ, βαρύνεται, χνόη, φθόη, χλόη· τὸ δὲ πνοὴ ἐκ ἔχει δασύ.

nomina in ων, loca — significantia] Vid. Stephanus Byzant. v. Βισωνία, et Etymol. M. v. χαλκοχίτων p. 806. 3. Grammatici veteres haec nomina vocant περιεκτικά. v. Etymol. M. v. Ἀπόλλων p. 130. 29. Ἀμπελεὼν legitur apud Theocr. Idyl. 25, 157.: νυμφὼν Marc. 2, 19. Sic φαρετρεὼν Herodo. 7, 61.: παρθενὼν Aeschyl. Prom. 647.: ἀνδρεὼν Herodo. 3, 77.: αὐλὼν Id. 7. 129.: μυλὼν Thuc. 6, 22.: sic enim rectius scribitur, quam μύλων, vt νυμφὼν, quam νύμφων· ἐσχαρεὼν Theocr. Idyl. 24, 48.: φοινικὼν Strabo 16. p. 1106. C Almel.: ἐλαιὼν, δαφνὼν, Id. ib. p. 1119. A: μελισσὼν Varro apud Gell. 2, 20.: κοπρὼν Demosth. p. 785. 13. To. 1. Reisq.: ἱππὼν Xen. Cyrop. 8, 6. 9. v. Phrynichus eclogg. p. 66. Hesychius: Σκοροδὼν· τόπος, ἐν ᾧ τὰ σκόροδα φύεται· διὸ καὶ ὀξυτόνως. Κυαμὼν *fabale* Iamblich. V. Pyth. 13. p. 47. Neoc. Sic etiam λυμεὼν *perditor*, *pestis*,

in ᾱς — *per* ᾰδος] Vt, ἐθὰς Thuc. 2, 44.: μιγὰς Plut. de virtutt. mulierr. p. 281. To. 8.: πεδιὰς Herodo. 9, 122. Vid. Euſtathius ad Il. β′ p. 300.

huc et alia — *trahenda*] Vt, ἀχθηδὼν Thuc. 2, 37.: ἀλγηδών.

quae ιν, *et* ις, *ſimul habent*] Etymol. M. v. εὖρις p. 395. 35. Τὰ εἰς ιν δικατάληκτα ἁπλᾶ ὀξύνονται, ῥὶν, καὶ ῥὶς· εἰ δὲ σύνθετα, παροξύνονται· οἷον εὖριν καμπυλοριν.

νεόμην noua luna] Apud Aratum Phaenomm. 460. legitur nunc νεόμηνι σελήνῃ· ſed alii libri legere, auctore Theone p. 61. Oxon., διχόμηνι.

Ad p. 60. *θεὸς deus*] In editt. Lipſſ. primis poſt hoc nomen additum legitur νεὸς h. e. *noualis*. Stephanus Byzant. v. Βηρυτὸς, Ὀξύνεται δὲ, ὡς τρισύλλαβος, καὶ μακρὸν ἔχει τὸ υ, ὡς τὸ κωκυτὸς, γωρυτὸς, Κορδυτὸς, πόλις. Idem v. Γαληψὸς, Τὰ δ' εἰς ψος ὑπερδισύλλαβα ὀξύνεται· σκινδαψὸς, — Χεραψὸς, Λυκαψός. Idem v. Γαργηττὸς, Ὀξύνεται δὲ τὸ Γαργηττὸς, ὡς Ὑμηττὸς, Λυκαβηττός. Sic σκοπὸς, νομὸς [Herodo. 9, 113.], πομπὸς, et ἀρχὸς [Herodo. V. Hom. 17.], μελεδωνὸς [Herodo. 7, 38.]. Sic ὀδὼς, vt participia διδὼς, et alia. v. Etymol. M. v. ὀδόντες. Idem Etymol. M. v. λαὸς p. 553. 30. ἐπειδὴ γὰρ τὰ διὰ τῦ αλος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξύνεται, ὡς τὸ ὀμφαλὸς, Ἰταλός· ἢ προπαροξύνεται, ὡς το κεκρύφαλος, Ἄτταλος· τὸ μεγάλος μόνον παροξυνόμενον, διὰ τὸ ἀχαρακτήριστον τῦ τόνε ἐξέλειψεν κ. τ. λ.

ad differentiam τῦ ῶον] Hoc enim nomen grammatici quidam veteres contractum eſſe ex ᾠιον putarunt, atque adeo ſcribi iuſſerunt ᾠον, h. e. οἴκημα· v. Euſtath. ad Odyſſ. ά p. 1420. 52.: vt ᾠὸν *ouum*, quod extitiſſet ex ᾠιόν. v. Etymol. M. v. ᾠιὸν p. 822. 39. et Euſtath. ad Odyſſ. λ′ p. 1686. 47. Sic etiam nomen λᾶτρὸν acuitur, vt a nomine λᾶτρον diſcernatur. v. Etymol. M. v. λᾶτρον p. 568. 49.

Ζηνᾶς

Ζηνᾶς ex Ζηνόδωρος] Tit. 3, 13. Alia huius generis nomina propria deminutiua ex antiquis titulis congesta sunt a Bentleio in ep. ad Millium p. 82. f.

Διονῦς ex Διόνυσος] Etymol. M. p. 133. 53. Ἀπφῦς, ὁ πατὴρ, εἴρηται ὑποκοριστικῶς· ἀπὸ τοῦ πάππος, ὃ σημαίνει τὸν πατέρα, ἀφαιρέσει τοῦ κατ' ἀρχὰς π, ἄππα, ἀππῦς, καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς φ, ἀπφῦς, ὡς Διονῦς ὁ Διόνυσος. Addi possunt nomina vrbium haec, ἡ Τρῶς, ἡ Τλῶς, ἡ Κρῶς, ἡ Κῶς. v. Etymol. M. p. 293. 50.

monosyllaba — sunt perispomena] Etymol. M. v. χρὴ p. 814. 54. Ὀξύνεται δὲ τὸ χρή· ὅτι πᾶσα λέξις δισύλλαβος ἐν ῥήμασιν, εἰ μὲν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἀποκοπὴ, τὴν καταλιμπανομένην συλλαβὴν περισπᾶ· εἰ δὲ ἀπὸ τέλους, ὀξύνει. Atque hoc ipsum praeceptum traditur ab Eustathio ad Il. *i* p. 751. 60.

Palladas — καὶ κρᾶ] Haec verba in editt. Lipss. primis, et Batauis, non leguntur.

excipitur χρὴ — oportet] Vt distinguatur scilicet a verbo χρῆ· quae vera videtur esse huius rei caussa. Eustath. ad Il. *i* p. 751. 56. Ἴσως δὲ ὀξυτονήθη πρὸς διασολὴν τοῦ χρῆ, ὃ ἐστι μαντεύεται· qui tamen plura alia eam in rem ibi disputauit.

add. p. 57. — except. 2.] Neque haec verba in editt. Lipss. primis extant.

nomina in ῡνη] Vt, ἀγνωμοσύνη Herodo. 5, 83.: λησμοσύνη Sophocles Antigon. 157.: ἐφημοσύνα Pindar. Pythionn. 6, 20.: ἱερωσύνη. Sic κωλύμη Thuc. 1, 92. 4, 27.

ᾱ purum] Athen. 7, 21. p. 323. C Σηπία· — ὡς αἰτίας ἡ παραλήγουσα παροξύνεται, ὡς Φιλήμων ἱστορεῖ· ὁμοίως καὶ ταῦτα, παιδία, ταινία, οἰκία. Sed pro σπογγία Attici dixere σπόγγιά· v. Gregorius p. 63. et Suidas h. v.

ταμίας quaestor] Vt, Ἀθηναγόρας Thuc. 6, 35.

δεσπότης dominus] Sic *ἱππότης* Herodo. 7, 40.: *ὁπλίτης*, *τοξότης*, *σφενδονήτης*, Id. 7, 158.: *νησιώτης* Id. 8, 66.: *οἰνοπότης*, *ἀκρητοπότης*, Id. 6, 84.: *φιλοπότης* Id. 2, 174.: *ἀρότης* Id. 4, 2.: *νηΐτης* Id. 2, 44.: *ἠπειρώτης* Id. 6, 49.: *χρήσης* Lysias p. 910. To. 1. Reisq.: *προσάτης* Thuc. 6, 35.: *δύτης* Herodo. 8, 8.: *διαθέτης* Id. 7, 6.: *γαλακτοπότης* Id. 1, 216.: *ὑπερόπτης* Thuc. 3, 38.: *γήτης agricola* Sophocl. Trachinn. 32.: *βιβλιοπώλης*, aliaque eiusmodi nomina, e verbo *πωλεῖν* composita, quorum rara quaedam genera e Nicophonte, comoediae veteris poëta, attulit Athen. 3, 37. p. 126. F: *αὐτερέτης* Thuc. 6, 91.: *ναυβάτης* Id. 7, 75.: *τριηρήτης* Herodo. 5, 85.: *Πυθιονίκης* Id. 8, 47.

pauca quaedam in ᾶς] Vt, *Φιλητᾶς* Theocr. Idyl. 7, 40.: *Νασικᾶς* Plut. V. Aemil. Pauli c. 16. p. 190. To. 2. Tub.: *Γονατᾶς* Plut. d. l. c. 8. p. 178. et Polyb. 2, 43.: sed in libris Stephani Byzantii v. *Γόννοι* scriptum extat *Γονάταις*, additis verbis *ὃ καὶ παραλογον διὰ τὸν τόνον.* In editt. Lipss. primis, et Batauis, legitur, *Pauca quaedam, quae habent ᾶς*, vt *Λεκᾶς*, *Σατανᾶς etc.*, *quibus Attica addas.*

Ad p. 61. *quae sunt proparoxytona*] At in lingua Attica vetere fuerunt, vt nomina huius generis alia, paroxytona. Eustathius ad Odyss. ἡ p. 1579. 27. *Καὶ ὅρα τὸ ἀληθείην ἀμφιβόλως ἔχον, εἴτε ἀπὸ προπαροξυτόνε τῆ ἀλήθειαν, εἴτε ἀπὸ παροξυτόνε τῆ ἀληθείαν. Οἱ γὰρ παλαιοὶ Ἀττικοὶ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐξέτεινον τὰς τῶν τοιούτων ὀνομάτων ληγούσας· διὸ καὶ παρώξυναν αὐτά. Ἡ ἀγνοίᾳ γάρ, φησὶν, ἔλεγον, καὶ ἡ εὐκλείᾳ, καὶ ἡ ἱερείᾳ, καὶ ἡ διανοίᾳ· καὶ ἡ ἀναιδείᾳ δέ φησι, καὶ ἡ προνοίᾳ· ὧν πάντων ἐκτείνεται μὲν ἡ τελευταία, ἡ δὲ πρὸ αὐτῆς ὀξύνεται. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν, Ὦ προνοίᾳ, καὶ ἀναιδείᾳ.*

ἱέρεια]

ἱέρεια] At in lingua Atticorum hoc nomen fuisse paroxytonum, quod ᾱ̆ esset longum, etiam alii grammatici veteres, praeter Aelium Dionysium, praecipiunt, vt Moeris h. v. et Etymol. M. v. ἐγχείσι p. 313. 22.

nomina in εια — sunt paroxytona] Caussa est, quia ᾱ̆ hoc quoque in genere nominum, vel breue est, vel longum. Etymol. M. v. κληρονομία p. 519. 22. Τὰ διὰ τῆ̄ ιᾱ παροξύτονα θηλυκὰ τῷ ῐ μόνῳ παραληγόμενα, ἐκτείνει τὸ ᾱ̆, οἷον ἀργία, καρδία· πρόσκειται, παροξύτονα· τὰ γὰρ προπαροξύτονα συνεσταλμένον ἔχει τὸ ᾱ̆, οἷον ψάλτρια, καὶ τὰ ὁμοια· πρόσκειται, τῷ ῐ μόνῳ παραληγόμενα· τὰ γὰρ διφθόγγῳ παραληγόμενα συσέλλει τὸ ᾱ̆, οἷον ταχεῖα, εὐσέβεια· χωρὶς τῶν ἀπὸ τῶν διὰ τῆ̄ εῡ· ταῦτα γὰρ ἐκτείνει τὸ ᾱ̆, οἷον χορεύω χορεία, ῥητορεύω ῥητορεία. add. Stephanus Byzant. v. Καρία.

exclusō Ionice ε̄, dicitur ἀληθία] Vid. omnino Etymol. M. v. θυσία. Schol. Eurip. ad Oresl. 261. Τὸ ἱέρειαι, ἱερίαι χρὴ γράφειν Ἰωνικῶς, ἵν' ἔχῃ πρὸς τὸ μέτρον ὀρθῶς. Τὰ γὰρ διὰ τῆ̄ ειᾱ προπαροξύτονα Ἰωνικῶς οἱ ποιηταὶ παροξύτονα ποιοῦντες, διὰ τῆ̄ ιᾱ γράφουσι, τὸ αὐθάδεια αὐθαδία λέγοντες, καὶ τὸ εὐσέβεια εὐσεβία, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὃ καὶ ἐξετάζων εὑρήσεις. Triclinius ad Sophoclis Antigon. 955. Τὴν εὐσεβίαν· ἔτω χρὴ γράφειν Ἰωνικῶς, ἵν' ᾖ οἰκεῖον τῷ μέτρῳ. Ἐκεῖνοι γὰρ τῶν τοιούτων προπαροξυτόνων θηλυκῶν ὀνομάτων τὰς διφθόγγους συσέλλοντες, διὰ τῆ̄ ῐ μόνῃ ἐκφέρουσι παροξυτόνως. De qua quidem horum nominum scriptura in libris antiquis v. Doruillius ad Charit. p. 405. f. 524. Amstel.

ἄγγελος ab ἤγγελα] In editt. Lipss. primis, et Batauis, addita leguntur verba haec, *De verbalibus adiectiuis vid. reg. 9.*, nempe de oxytonis. De aliis nominum disyllaborum, quae desinunt in ος̄, et paroxy-

roxytona sunt, generibus a veteribus grammaticis haec praecipi videmus. Schol. Ven. Hom. ad Il. ζ', 202. Τὰ εἰς τος λήγοντα δισύλλαβα βραχέια παραληγόμενα μονογενῆ βαρύνεται, κρότος, κότος, μίτος, νότος, πότος· ἔτως ἄρα καὶ πάτος· quae ipsa observatio legitur in Etymol. M. v. πάτος p. 656. 16. Idem schol. ad Il. κ', 134. Τὰ εἰς ος λήγοντα δισύλλαβα μὴ ἔχοντα πρὸ τῦ ᾰ [scr. ᾱ] ἄλλο σύμφωνον, παραληγόμενα δὲ τῷ ο, ἤτοι μόνῳ, ἢ μεθ' ἑτέρυ φωνήεντος, βαρύνεται· πόλος, σόλος, κοῖλος, δεῖλος· ἔτως καὶ ἦλος. Προσέθηκα δὲ μὴ ἔχοντα πρὸ τῦ ᾰ [scr. ᾱ] ἄλλο σύμφωνον, διὰ τὸ μοχλός· τὸ μέντοι θολὸς ὀξυνόμενον πρὸς ἀντιδιαστολήν ἐστι. Idem ad Il. σ', 319. Τὰ εἰς νος λήγοντα μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνυ δισύλλαβα μονογενῆ, ἔχοντα ἐν τῇ πρὸ τέλυς συλλαβῇ τὸ υ, βαρύνεσθαι θέλει· ὕμνος κύκνος, λύχνος, κύθνος· ἔτως ἄρα καὶ σκύμνος. Eustath. ad Il. ω' p. 1352. 13. Τὰ εἰς ος δισύλλαβα ἔχοντα πρὸ τέλυς τὴν ορ συλλαβὴν ἀπαρασχημάτιστα θηλυκῷ γένει, βαρύνονται· χόρτος, φόρτος, ὄρκος, πόρνος, Ὄρθος, τὸ μονογενές· ἢν δὲ κύων Γηρυόνυ· πτόρθος· παραφυλακτέον ἐν τῷ κανόνι τὰ εἰς μος, οἷον ὁρμὸς, φορμός· τὸ δὲ περκνὸς ὀξύνεται, ὡς τὸ πυκνός.

cum adiectiuis in λεος] Suidas v. ῥωγαλέον· Τὰ διὰ τῦ αλεος ἀπὸ τριῶν παράγονται μερῶν· ἀπὸ ὀνόματος, ὡς δεῖμα, δειμαλέος· ἀπὸ ῥήματος, οἰδῶ, οἰδαλέος· ἀπὸ ἐπιῤῥήματος, ῥίμφα, ῥιμφαλέος· καὶ παροξύνονται. Σεσημείωται τὸ δειδάλεος, ὁ ποικίλος, καὶ κονισσάλεος. Etymol. M. p. 261. 48. Δειμαλέος· αὐλαβής· ὥσπερ ἀπὸ τῦ τάρβος ταρβαλέος, ἔτω καὶ ἀπὸ τῦ δεῖμος δειμαλέος. Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι τὰ διὰ τῦ αλεος ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς, πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχουσιν· οἷον ἀργαλέος, νηφαλέος. Σεσημειωμένα δέ εἰσι τέσσαρα ταῦτα· δαιδάλεος — κονισάλεος — ἀτασθάλεος — αἰθάλεος κ. τ. λ.

demi-

deminutiua in ιον] Vt consultores huius grammaticae comparare possent praecepta Velleri de sede accentus huius generis nominum deminutiuorum cum grammaticorum veterum praeceptis, atque iudicare, vtra plus adiuuarent studia puerorum linguae Graecae cupidorum: apponere placuit ea, quae hac de re in Etymologico magno, et apud alios veteres grammaticos, tradita leguntur. Etymol. M. v. ἐρκίον p. 375. 27. Τὰ ἀπὸ μακρᾶς ἀρχόμενα ὑποκοριστικὰ παροξύνεται, τυρος τυρίον, τεῖχος τειχίον, ὠτὸς ὠτίον· τὰ δὲ ἀπὸ βραχείας, ἐκέτι· ῥάκος ῥάκιον, φάκος φάκιον· σεσημείωται τὸ ἴχνιον, μὴ ποιῶν μακρὰν τὴν ἀρχὴν, ὡς ὑγρὸν σύμφωνον ἔχον. Schol. Aristoph. ad Plut. 1098. τὸ θύριον, καὶ ἐ θυρίον· τὰ γὰρ εἰς ον ἐδέτερα ἀπὸ βραχέος ἀρχόμενα προπαροξύνεται, οἷον ἔριον, θύριον, ὄριον, καὶ ἕτερα. Etymol. M. v. θηρίον p. 451. 16. Τὰ διὰ τοῦ ιον ἐδέτερα μονογενῆ, εἰ μὲν ὥσι δακτυλικὰ, πρὸ μιᾶς ἔχει τὸν τόνον· οἷον φορτίον, κλειδίον, φυκίον· εἰ δὲ τρίβραχα, προπαροξύνεται· φλέβιον, τόπιον· φακὸς φάκιον, λαγὸς λάγιον, νάκος νάκιον· ἔτως ἴχνος ἴχνιον, ὡς βραχέα· quod ipsum praeceptum legitur in Etymol. Leid. MS. v. Λῆδος apud Hemsterhusium ad Aristoph. Plut. 1099. p. 415. Eustath. ad Il. β′ p. 268. 8. καὶ ὅρα τὸ κώμιον ὑποκοριστικῶς λεχθὲν, καὶ προπαροξυτόνως, ὡς καὶ λύρα λύριον, καὶ θύρα θύριον. add. idem ad Il. β′ p. 233. fin. σ′ p. 1146. fin., et ex eo Phauorinus v. λιτί.

νησίον a νῆσος *insula*] Sic φορτίον a φόρτος *onus*, pluraque huius generis alia. Reliquorum deminutiuorum generum accentus sedes cognosci potest ex exemplis eorum, quae a nobis infra in loco de deminutiuis collecta sunt.

Ad p. 62. ις *per* ιος] Etiam ιδος· vt ὄπις, ιδος, *vltio* [Hesiod. Ἔργ. 251.]: *cura* [Herodo. 8, 143.]. Conf. Eustath. ad Il. α′ p. 26.

θνῆσις

θνῆσις mors: νῖκος victoria] Haec verba in editt. Lipſſ. primis non leguntur. Addi poteſt *σῆψις putredo, mucor: πύσις percontatio* Thuc. 1, 136.

et ων] Huc pertinent etiam nomina propria diſyllaba perſonarum, vt Κάτων, Πλάτων· ſed nomina propria diſyllaba vrbium ſunt oxytona. vid. Stephanus Byzant. v. Αἴσων, et v. Βιζωνία.

γάτρων — Ἰκαριώνη, Νερίνη] Haec verba non habent editt. Lipſſ. primae, et Batauae. Sed in iis adiectiuis in ιεις deſinentibus recte addita ſunt adiectiva in ωεις, vt, ἐρώεις, κητώεις, κηώεις. vid. omnino Etymol. M. v. αἱματόεσσα p. 34.

nomina in ας — declinata] Athen. 9, 9. p. 388. B, περιτπῶσι δ' οἱ Ἀττικοὶ παρὰ τὸν ὀρθὸν λόγον τὴνομα (ἀτταγᾶς) [Ariſt. Veſpp. 257.]. Τὰ γὰρ εἰς ας λήγοντα ἐκτεταμένοι ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ὅτε ἔχει τὸ ᾶ παραλῆγον, βαρύτονά ἐσιν· οἷον ἀκάδας, ἀδάμας, ἀκάμας. Conf. Etymol. M. v. ἀνδρίας p. 101.

nec non in ης per ητος] Vt, ἄμης, genus placentae, Ariſtoph. Plut. 1000.

ſic βραδυτὴς] Etymol. M. v. ἀνδροτὴς p. 103. 1. Τὰ εἰς της θηλυκὰ ἅπαντα βαρύνονται, πλὴν τῆ ταχυτὴς, βραδυτὴς, ἀνδροτὴς, δηϊότὴς. Verba, *et βραδύτης*, in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, deſunt.

in μων, et τωρ] Sic ξυνίτωρ, et ξυγγνώμων, Thuc. 2, 74.: δαιτύμων Herodo. 6, 57.: φιλοσκώμμων Id. 2, 174.: φιλοθεάμων Zoſim. 3, 11. 8.: προδέκτωρ Herodo. 7, 37.: σημάντωρ Sophocles Oed. tyr. 957.: θαλασσοκράτωρ Herodo. 5, 83.: ναυκράτωρ Id. 6, 9. Huc referri oportet nomina in ιψ, et εψ, deſinentia, vt χέρνιψ, οἰκότριψ, βοΐκλεψ, κατώβλεψ. v. Athen. 9, 18. p. 409., et ex eo Euſtath. ad Odyſ. ά p. 1401. 13.

impe-

imperativi — ἐπίσχες contine etc.] Hac obſervatione carent editt. Lipſſ. primae.

alia — vſui committenda ſunt] Vt, ὀργίλος· τριόδες, εὖνες, εὔχρες· v. Etymol. M. v. ὀδόντες p. 615.: ἄλως, Κέως, ἔως, γάλως· v. Euſtath. ad Il. γ' p. 391. fin.: εὔπαις, αὐτόχθων, Σαμόθρᾳξ, aliaque e monoſyllabis verbis compoſita. v. Etymol. M. v. εὖρις p. 395. 36. v. ἄδεις p. 639. 19. Sic etiam exemtio literae ι nomina oxytona iubet eſſe paroxytona: vt, χροιὰ χρόα, ῥοιὰ ῥόα, δειρὴ δέρη. v. Euſtathius ad Il. ά p. 94. 1.

Ad p. 63. *ſubſtantiua in* εῖον — *ſunt properiſpomena*] In editt. Lipſſ. primis pars huius obſeruationis altera poſita eſt primo loco, ita, vt etiam exempla nominum ipſa eodem ordine collocata ſint: qui quidem eorum ordo in editt. Batauis relictus eſt, ſed tranſpoſitis tamen ipſis praecepti partibus. In exemplis nomina μνημεῖον, et βαλανεῖον, non comparent in editt. Lipſſ. primis. Sic ἀμπελουργεῖον Aeſchin. p. 321. To. 1. Reiſq.: χαλκοτυπεῖον, et χαλκεῖον, Iamblichus V. Pyth. 26. p. 97. Neoc.: παιδαγωγεῖον Demoſth. p. 313. To. 1. Reiſq.: χρυσοχοεῖον Id. p. 521. To. 1.: ἀργυρεῖον Iſocr. p. 420. To. 1. Bat.: βελεῖον Herodo. V. Hom. 12.: διδασκαλεῖον Id. ib. 25.: σκυτεῖον ib. 9.: τροφεῖον ib. 26.: λιθουργεῖον Iſaeus p. 116. To. 7. Reiſq.: φυλακεῖον Polyb. 5, 75.: λαφυροπωλεῖον Id. 4, 6.: Ἀσκληπεῖον Id. 1, 18.: Ἡφαιστεῖον Herodo. 2, 176. Dion. Halic. p. 1351. To. 3. Reiſq., quod ab hoc 11, 39. p. 2252. To. 4. vocatur τὸ Ἡφαίστου τὸ ἱερόν· Μουσεῖον *Muſarum templum*, Μουσῶν ἱερὸν, Iamblich. V. Pyth. 9. p. 38. coll. p. 34. Neoc. Suidas: Τελωνεῖον· ὁ τόπος, προπεριεσπωμένως, ἐν ᾧ καθέζεται ὁ τελώνης· τελώνιον δὲ, προπαροξυτόνως, διὰ τοῦ ι γραπτέον. Nam ſaepe diligentes quoque ſcriptores hanc nominum formam alteri praeoptarunt. v. Euſtathius ad Odyſſ. ζ' p. 1562.

54. Sic Διτσκέριον Polyb. 4, 67.: Ἀσκλήπιον Theophr. charr. 21, 3.: vbi alia huius generis attulimus nomina: Τιμολεόντιον Diod. Sic. 19, 6. p. 322. To. 2.: ſed Plut. V. Timol. 39. p. 167. To. 2. Tub. Τιμολεοντεῖον, vt Corn. Nep. Timol. 5, 4. *Timoleonteum.* vid. Doruillius ad Charit. p. 83. ſ. Et Herodianus quidem apud Etymol. M. v. ὀπτανεῖον p. 629. 10. hanc nominum formam, et ſcripturam, Atticorum linguae tribuere videtur: vt, ὀπτάνιον Ariſtoph. Equitt. 1030. At etiam apud Herodo. 9, 101. nunc quidem legitur Δημήτριον· vt 2, 44. Ἡράκλεια, et 2, 110. Ἡφαιστείῳ· vbi tamen vereor, ne reſcribi debeat Ἡράκλια, et Ἡφαιστίῳ, aut certe Ἡρακλήϊα, et Ἡφαιστήϊῳ, vt χαλκήϊον legitur 1, 68. pro χάλκεον· etſi non ignoro, ſcribi vulgo etiam πρυτάνεον, non tantum πρυτάνιον· vt Λύκειον. Sic νεώριον Thuc. 1, 108.

adiectiua item in αιος] Nimirum polyſyllaba. nam diſyllaba ſunt oxytona, vt σκαιὸς, λαιὸς, φαιός. v. Etymol. M. v. ἡβαιὸν p. 417. 25. et v. θεσθὴς p. 446. 28. Sic εἰρηναῖος Herodo. 6, 42.: χερσαῖος, ἀρχαῖος, ἑρσαῖος. v. ſchol. Ven. ad Il. ν', 791. Sed nomina verbalia, et propria, et appellatiua, ſunt proparoxytona, vt Λύαιος, Ὕλλαιος, μάταιος, βέβαιος. v. Theagenes apud Etymol. M. v. βεβαιῶ p. 193. 14. Etiam nomina ſimplicia in αιον deſinentia ſunt fere periſpomena, vt τροπαῖον Thuc. 1, 30.: vbi v. Ducquerus, et Gregor. p. 8. ſ.: Ἡραῖον Herodo. 5, 92. 7.: Πυθαῖον Iambl. V. Pyth. 9. p. 38. Neoc.: Ἀραχναῖον, Χαλκιδαῖον, et alia. v. Stephanus Byzant. v. Ἀραχναῖον. At τὸ Ἀθήναιον Herodo. 5, 95. *templum Mineruae*, vt diſtinguatur ab adiectiuo Ἀθηναῖον. Compoſita autem huius generis nomina ſunt fere proparoxytona, vt ἀνάγαιον, κατάγαιον· v. Stephanus Byzant. d. l.: vt deminutiua neutrius generis, a primitiuis femininis ducta; vt γύναιον, κεφάλαιον· v. Ety-

v. Etymol. M. v. τρόπαιον p. 769, 13.: vbi pro κτητικὸν reponi ὑποκοριστικὸν debet.

adiectiua in — οιος] Etymol. M. v. γελοῖος p. 224. 39. Τὰ διὰ τῆ οιος ὀνόματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἅπαντα προπερισπᾶται· οἷον παντοῖος, ἀλλοῖος, ἑτεροῖος· οἱ δὲ μεταγενέστεροι τῶν Ἀττικῶν, τὸ γελοῖος, καὶ ὁμοῖος, προπαροξύνουσιν· ἐκ εὖ. Γέλοιος λέγεται ὁ γέλωτος ἄξιος· γελοῖος δὲ ὁ γελωτοποιός. add. Aelius Dionyſius apud Euſtath. ad Il. β' p. 205. ſ. et Gregor. p. 9. ſ. Secus praecipere videtur Moeris: Γέλοιον, βαρυτόνως, Ἀττικῶς· γελοῖον, προπερισπωμένως, Ἑλληνικῶς. Nomina autem huius formae diſyllaba ſunt oxytona, vt γλοιὸς, φλοιὸς, κλοιός. v. Gregor. p. 10.

Attice ὁμοῖος] Gregor. p. 9. Καὶ τὸ ὁμοῖος προπερισπωμένως ἐκφέρουσιν [*Attici*]. — καὶ ἔστι τοῦτο ἀνάλογον. Sed de vario accentu adiectiuorum in αιος deſinentium digna eſt, quae legatur, Sylburgii obſervatio ad Clenardi inſtitt. L. Gr. p. 495. Hanou. mai.

diſyllaba in α] Vt, χῶμα Herodo. 9, 85.

in ις — *pure declinata*] Etiam ea, quorum genitiuus in ιδος deſinit Schol. Ven. Hom. ad Il. *l*, 567. Τὰ εἰς ης [l. ις] παρώνυμα θηλυκὰ, παρακείμενα τοῖς εἰς ης ἀρσενικοῖς βαρυνομένοις, προπερισπᾶται, εἰ φύσει μακρὰ παραλήγοιτο, πρωθῆβις, πολιῆτις, ἀλεῖτις, πλανῖτις [l. πλανῆτις], πρεσβῦτις· ἔτως δὲ καὶ ἠεροφοῖτις. Ὅσα δὲ παρὰ τὸ πολῖν [l. πωλεῖν] ἐστιν, ἀνεβίβασε τὸν τόνον, ἀρτόπολις, ἀλφιτόπολις [l. ἀρτόπωλις, ἀλφιτόπωλις]· ἀλλ' ἔν καὶ ὅσα παρὰ τὸ κοῖτος, παράκοιτις, ἄκοιτις. Τὸ μέντοι δολόμητις ἐκ ἔστι θηλυκὸν, ἀλλὰ καὶ ἀρσενικόν· καὶ ἴσως τὸ μῆτις ἔγκειται, ὡς τὸ πολύμητις, δολόμητις· καὶ ἔστι σύνθετον. Sic ἀνδρωνῖτις, γυναικωνῖτις, Lyſias p. 12. ſ. To. 1. Reiſq. Conf. Euſtath. ad Il. α p. 26.

verba-

verbalia in ις] Vt, δόκησις, βέλητις, Thuc. 2, 35.: τέκνωσις Id. 2, 44.

in — τηριον] Vt, εὐνατήριον Aeſchyl. Poſſ. 160.: πρητήριον Herodo. 7, 23.: πωλητήριον Demoſth. p. 787. To. 1. Reiſq.: βελευτήριον Id. p. 284. To. 1.: δεπνητήριον Plut. V. Lucul. 41. p. 341. To. 3. Tub.: μελετητήριον Id. V. Demoſth. 7. p. 268. To. 5. Significant enim haec nomina fere locum.

in — τρον] Vt, δίδακτρον Theocr. Idyl. 8, 86.: μήνυτρον Thuc. 6, 27. Andoc. 1. p. 14. To. 2. Reiſq. Lyſias. 6. p. 240. To. 1. Reiſq.

et μα] Vt, πόλισμα Thuc. 1, 65.: πρόσχημα Herodo. 7, 157.: χαράκωμα Demoſth. p. 71. To. 1. Reiſq.: ταύρωμα Thuc. 6, 64. Caeterum in editt. Lipſſ. primis nomina νίκημα *victoria*, νόσημα *morbus*, non leguntur, ſed poſt μάχαιρα *gladius* additum eſt, neſciebam quo auctore, νίκυλλα *parua victoria*. Etymol. M. v. ἄελλα p. 19. 48. Κανὼν γάρ ἐστιν, ὁ λέγων, ὅτι τὰ εἰς λα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἔχοντα τὴν πρὸ τέλεος συλλαβὴν εἰς λ καταλήγουσαν ἅπαντα προπαροξύνεται, οἷον, δίκελλα, μάκελλα, Σίβυλλα. Sic etiam nomina in ᾱ purum, idque breue, exeuntia ſunt proparoxytona apud Ionas, vt ἄγυια, ὄργυια, πλάτεια, Θέσπεια. v. Etymol. M. v. εἶς p. 305. 34.

χήρα *vidua*] In editt. Lipſſ. primis legitur πήρα *pera*.

vt πεῖρα] In editt. Batauis legitur, *vt* χεῖρα *chirographum. Suid.* At χεῖρα eſt caſus quartus nominis χεὶρ, quem Suidas explicauit nomine τὸ χειρόγραφον· vt nos in lingua patria nomen *Hand* ponere ſolemus pro nomine *Handſchrift*. Sed in editt. Lipſſ. primis omiſſa ſunt verba, *vt* χεῖρα *chirographum*, et poſt verbum *acuunt* addita leguntur verba haec, *vt* χαῖρα μάχαιρα, vt in editt. Batauis, aliiſque, iſta, *vt* θυάτειρα *victimas conſumens*, neſciebam vnde. At tum pro *triſyllaba* reponendum erat *tetraſyllaba*.

Θυάτει-

Θυάτειρα *nomen vrbis*] Stephanus Byzant. h. v. καὶ ἔδει θηλυκῶς· νῦν δὲ ἀδετέρως φασίν.

Ad p. 64. *adiectiua in* ιος] Vt, πειθήνιος Zosim. 3, 5. 7.: ἐράνιος, et alia.

adiectiua in — μος] Vt, ὠφέλιμος, ἀνύσιμος, ἱππάσιμος, ὄψιμος, καρπάλιμος, et alia: ex quibus fere expressa sunt Latinorum adiectiua in *bilis*, et *ilis*, desinentia.

adiectiua in νος, *a materia in primis denominata*] Vt, κυπαρίσσινος Thuc. 2, 34.: ῥόδινος Anacr. odar. 5, 15. 6, 2.: λώτινος Id. 4, 2. Neque vero temere in nupera huius opusculi editione additum esse videtur *in primis*, quo vocabulo carent reliqua eius exempla, quia alia quoque adiectiua in νος desinentia sunt proparoxytona: nominatim ea, quae e nomine μήν composita sunt, vt τετράμηνος Thuc. 5, 63.: et polysyllaba, quae ante syllabam νος in penultima ῠ breue habent, exceptis gentilibus. Stephanus Byzant. v. Βιθυνία· Τὰ εἰς νος καθαρὸν, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, τῷ ῠ παραληγόμενα, προπαροξύνεται, εἰ μὴ ἐθνικὸν εἴη. Atque hanc ipsam accentus sedem sequuntur nomina in νυον desinentia: vt μνημόσυνον Herodo. 1, 185.: χαρμόσυνον Id. 3, 27.

vt τέταρτος] Editt. Lipss. primae habent, *vt* δεύτερος *secundus*, τέταρτος· vt in editt. Batauis, Lipsiensibusque recentioribus, post verba πρῶτος *primus*, inserta leguntur verba haec, *Refer huc ea, quae habentur p. 76. [p. 81.] dist. 4. 5. 6.*

vsu melius, et facilius] Editt. Lipss. primae, et Batauae, legunt *vsu facilius*. Sic nomina trisyllaba, quae in ιον desinunt, neque deminutiua sunt, tonum in syllaba antepenultima longa habent. Apion, et Herodianus, apud Eustath. ad Il. *ι* p. 742. f. Τὰ διὰ τῦ ιον ἀδέτερα μονογενῆ τρισύλλαβα, μὴ ὄντα ὑποκοριστικὰ, εἰ ἔχει τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους, ἤτοι τὴν

προπαραλήγεσαν, φύσει μακρὰν διὰ τὸ ι ἐκφερομένην, ἢ μόνον, ἢ σὺν ἑτέρῳ φωνήεντι, προπαροξύνεται· οἷον Ἴλιον, ἔριον, ποίμνιον, Σίγειον, λείριον· ἔτω καὶ μείλιον. Σπάνια δὲ τὰ παροξύτονα, ὡς τὸ ἠνίον. Τὸ γὰρ τειχίον, κλειδίον, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὑποκοριστικά. Atque huc referenda esse videntur nomina ἀπόλιον, βεκόλιον [Herodo. 1, 126.], pluraque huius generis alia. Praeterea adiectiua, in ος̄ desinentia, et ex ζα composita, proparoxytona sunt, vt, ζάθεος, ζάκοτος, ζάφελος· v. schol. Ven. ad Il. ι, 512. et Etymol. M. v. ζάφελος p. 408. 23.: itemque polysyllaba in λᾱ desinentia, quorum penultima litera λ̄ finiatur, vt, δίκελλα, μάκελλα, ἄελλα, Σίβυλλα· v. Etymol. M. v. ἄελλα p. 19. 48.: et composita e nomine μάχη, quum nomina, a verbo μάχεσθαι ducta, sint paroxytona, vt, σύμμαχος, πρωτόμαχος, πυγμάχος, ναυμάχος. v. Athen. 4, 13. p. 154. F. Addi possunt adiectiua composita, quae in ος̄, et ις̄, et υς̄, desinunt, profecta a substantiuis, vt, δωσίδικος Herodo. 6, 42.: μισοτύραννος Id. 6, 121.: μενόλιθος Id. 2, 175.: ἐπίχρυσος Id. 2, 182.: ἑπτάλοφος Plut. quaestt. Romm. 79. p. 351. To. 8.: ἄπολις Isocrat. de pace p. 383. To. 1. Bat.: ὁμόπολις Plut. quaestt. Romm. 47. p. 340. To. 8.: πολύδακρυς, λεύκοφρυς· v. Etymol. M. v. δάκρυς p. 246. Herodianus apud Etymol. M. v. γαλόω p. 220. 16. ἐπειδὴ ἐδέποτε ἐπὶ τέλος κειμένῳ τῷ ω̄, τρίτη ἀπὸ τέλους τίθεται ἡ ὀξεῖα, χωρὶς τῶν Ἀττικῶν. Horum enim in lingua Μενέλεως, aliaque eiusmodi nomina, sunt proparoxytona, quia vocalis ω̄ agit partes vocalis ο̄. Omnino adiuuari plurimum hoc in genere opera, et docilitas, linguae Graecae studiosorum potest inspiciendis indicibus verborum Eustathii, et Etymologi magni, a Deuario, et Sylburgio, admirabili quadam diligentia confectis.

ῥαβδ̃ξχος *lictor*] Editt. Lipſſ. primae, et Batavae, habent, ῥαβδ̃ξχος *clypeum tenens*. At hic eſt ἀσπιδ̃ξχος.

verbalia in τος — *vſitatum eſt*] Sic ἐκλεκτός. Sed obſtant ἀπρόσβλητος 1. Tim. 4, 4.: ἀπρόσδεκτος 1. Tim. 5, 4.: ἀνόητος 1. Tim. 6, 9. *Nigrinus*.

πάρεργον *extraordinarium*] Gloſſarr. vett. Πάρεργον *Extraordinarium*. Editt. Lipſſ. primae, et Batauae, habent, πάρεργος *praeter opus*. Certe retineri poteſt πάρεργος, et explicari Latine *extraordinarius*.

Ad p. 65. *compoſita in* ος *a* βάλλω — *proparoxytona*] Sic, ὀνειροπόλος *coniector*: ἀμφίβολος *dubius, ambiguus, anceps*: πρόχοος *gutturnium*. Pro ἑκηβόλος dicitur etiam ἑκατηβόλος· de quo Apollinis epitheto vid. Portus Lex. Pindar. p. 170. ſ.

compoſita in ος *cum nominibus — proparoxytona*] Θεοτόκος Maria vocatur in nobili quodam titulo, qui eſt in Muſeo Veron. p. 66.: θεὰ διδυματόκος, de Latona, Orpheus hymn. 34, 1.: ἐλαφηβόλος, de Diana, Id. ib. 35, 10.: κερατρόφος — ταχυτρόφος, Cereris epitheta, Id. ib. 39, 2. ſ. Euſtath. ad Il. γ′ p. 423. 19. Τὸ δὲ ξεινοδόκος παροξύνεται διὰ τὴν ἐν αὐτῷ νοεμένην ἐνέργειαν. Τὰ γὰρ παρὰ ῥῆμα σύνθετα ὀνόματα παροξύνεται μέν, ὅτε ἐνέργειαν ὑπισχνεῖται· προπαροξύνεται δέ, ὅτε πάθος· εἰ μὴ κανόνες κωλύοιεν, ὡς παρατίθεται Ἡρωδιανός. Λιθοβόλος [Thuc. 6, 69.] μὲν ἦν παροξυτόνως ὁ λίθον βάλλων· προπαροξυτόνως δὲ ὁ λίθῳ βεβλημένος· καὶ πρωτοτόκος μὲν ἡ πρώτως τεκοῦσα, πρωτότοκος δὲ ὁ πρῶτος τεχθείς· ἔτω καὶ ξεινοδόκος ὁ ξένους δεχόμενος, ἐνεργητικῶς. Atque hoc ipſum praeceptum iiſdem paene verbis traditum propoſuit ſchol. Ven. Homeri ad Il. γ′, 354.: qui idem ad Il. ρ′, 5., vt ſchol. min., differentiam nominum πρωτότοκος, et πρωτοτόκος, attigit. Nos quidem in legendis ſcriptorum veterum libris nomina prioris generis notaueramus

haec. Ἀδελφεοκτόνος Herodo. 3, 65.: δασμοφόρος Id. 3, 97.: καρποφόρος Id. 2, 156.: σιτοφόρος Id. 3, 153.: βεπόρος Id. 2, 135.: αἰχμοφόρος, σκευοφόρος, Id. 7, 40.: ψηφιδοφόρος Id. 6, 109.: θωρηκοφόρος, τρεπτοφόρος, ψελιοφόρος, Id. 8, 113.: βαλητόρος Hom. Il. Β', 924.: ἀεθλοφόρος Herodo. 1, 31.: ὑλοφόρος, δενδροφόρος, Polyb. 3, 55.: τεθριπποτρόφος Herodo. 6, 35.: κεροτρόφος Id. V. Hom. 30.: ἡμεροσκόπος Id. 7, 182. 192.: ἀργυρολόγος Thuc. 3, 19.: ἀρτοκόπος Herodo. 9, 82.: ἱπποκόμος Id. 3, 85.: μονοφάγος Amipsias apud Athen. 1, 8. p. 8. E: σαρκοφάγος Plut. V. Brut. 39. p. 265. To. 6. Tub.: ποηφάγος, θαμνοφάγος, σπερμοφάγος, ἰοβόλος, ὑλονόμος, Sextus Empir. hypotypp. Pyrrhonn. 1, 14. p. 16. Fabric.: παιδοφόνος Herodo. 7, 190. Vnde apud eundem Herodo. 3, 108. haud dubie reſcribi debet πολυγόνα, ὀλιγογόνα, πολυγόνον, pro πολύγονα, ὀλιγόγονα, πολύγονον. Sed de ſede accentus in nominibus verbalibus ſimplicibus diſyllabis, quae in ος exeunt, conditor Etymologici M. v. πὲς p. 686. 10. praecipit hunc in modum, Τὰ γὰρ εἰς ος ὀνόματα δισύλλαβα ῥηματικὰ, ἡνίκα μὲν παθητικὰ ἢ τῷ σημαινομένῳ, βαρύνεται· ἡνίκα δὲ ἐνεργητικὰ, ὀξύνεται· vt φορὸς eſt ὁ φέρων, ſed φόρος eſt ὁ φερόμενος.

νομοθετικὸς] In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, addita ſunt verba, *vid. de oxytonis reg. 4.*

ſunt oxytona] Etiam hic editt. Lipſſ. primae, et Batauae, addunt verba, *vid. de oxytonis reg. 6.*

Μέσης] Editt. Lipſſ. primae habent, Μέσης. v. *pag. 65. reg. 2. de nat. accent.*, et Batauae, Μέσης. *vide pag. 64. reg. 4. de nat. accent.*

ἀνθρώπε] Editt. Lipſſ. primae, ἀνθρώπε. *p. 69. m. 5.*, et Batauae, ἀνθρώπε *p. 68. m. 5.* Reſpicitur enim ad praeceptum quintum, ſupra capite ſecundo de accentibus datum.

σωτῆ-

σωτῆρος] Editt. Lipſſ. primae, σωτῆρος. *Pag. 69. m. 3.*, et Batauae, σωτῆρος. *pag. 71. n. 3.* Pertinent enim haec verba ad reg. 3. de ſede accentuum.

σώματος] Editt. Lipſſ. primae, σάματος. *Pag. 70. reg. 6. p. 65. reg. 2.*, et Batauae, σώματος. *Pag. 69. reg. 6. p. 64. reg. 2.* Reſpicitur ſcilicet ad reg. 6. de ſede accentuum, et ad reg. 2. de natura accentuum.

παρακλήσιος] Editt. Lipſſ. primae, παρακλήσιος. *Pag. 64. m. 3. Pag. 70. m. 6.*, et Batauae, παρακλήσιος. *Pag. 64. m. 3. p. 69. m. 6.* Referenda enim haec verba ſunt ad reg. 3. de accentibus, et ad reg. 6. de ſede accentuum.

Ad p. 66. *ſingulare eſt μία, μιᾶς*] Vid. Etymol. M. v. ἑᾶς p. 305. 31.

genit. in prima declin. plur. circumfl. in vltima] Ratio eſt, quia olim more Ionico v. c. ἡμερέων dictum fuerat, ita, vt, contractione inſtituta, neceſſe eſſet circumflexum imponere. *Suartius.* Vid. Gregorius in de dialectis p. 174., et plura eius generis exempla afferentur a nobis infra in loco de dialectis nominum declinationis primae.

feminina — manent paroxytona] Quo etiam Participia feminina pertinent: vt, συνθηκῶν γεγενημένων Iſocr. p. 706.: μεγίστων συμφορῶν Id. p. 790.: τῶν φυομένων θριδακινῶν Aelian. V. H. 1, 34. *Nigrinus.*

χλένων, χρῆων, ἐτησίων] Etymol. M. v. χλόη p. 812. 47. Κλίνεται δὲ χλένων, ὡς ἀπὸ τοῦ χλόευνοι χλοεύνων· τὸ δὲ χρῆσαι χρήων, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς οἱ χρησοὶ τῶν χρησῶν, ἐπὶ τῶν καλῶν· χρῆσαι δέ εἰσιν οἱ δανείζοντες, καὶ οἱ δανειζόμενοι· τὸ δὲ ἐτητίαι ἐτησίων ξυνεξέδωκε τῷ ἐτήσιοι ἐτησίων. Sic in codicibus optimis, diligentiſſimeque ſcriptis, Λαπιθῶν legitur, non Λαπιθᾶν. v. ad Palaeph. fab. 1, 8. 30. Caeterum editt. Lipſſ. primae habent ἐτησίας eteſias.

sic ἀρνὶ agno, κυνὶ cani] Haec verba non leguntur in editt. Lipſſ. primis: et recte ſane addi poterant etiam genitiui ἀρνός, et κυνός. Etymol. M. ἀρὴν p. 140. 55. καὶ κλίνεται ἀρὴν ἀρῆνος· ἐξ οὗ ἀρνὸς κατὰ συγκοπήν. Idem v. κίνδυνος p. 514. 44. Ἡ κυνὸς γενικὴ ἐκ ἔσιν ἀπὸ τῆς κῦν εὐθείας· ἀλλ' ἀπὸ τῆς κύων κύονος, καὶ κατὰ συγκοπὴν κυνός. Θυγατέρος eſt apud Hom. Il. Φ', 504.: θύγατρος Odyſ. ή, 290.: θυγατέρι Odyſ. ό, 363.: θύγατρι Il. ί, 148.: θυγατέρα Il. έ, 371.: θύγατρα Il. ά, 13.: θυγατέρες Il. β', 492.: θύγατρες Il. ξ', 238.: θυγατρῶν Il. γ', 124.: θυγατέρας Odyſ. κ', 7.: θύγατρας Il. χ', 62.

Ad p. 67. *sic ἓς — δᾳδὸν facum*] Haec verba deſunt in editt. Lipſſ. primis. Et Nigrinus quidem notaverat ad hunc locum iſta: *Nam ὦτων eſt ex ἀάτων Hippocr. de princc. 16. p. 121.* [To. 1. Lind.]. *Ὦτοιν habet Xen. Cyrop. 4. p. 101. E Pariſ. Sic φώτων eſt ex φαότων, et δᾴδων ex δαΐδων Heſiod. Ἀσπ. 275.*

τίς ἐρωτημ — τινὶ] Editt. Lipſſ. primae legunt, *τὶς ἐρωτηματικὸν eſt ſemper* paroxytonon: *τὶς indefinitum* oxytonon.

nomina adiectiua — in vocatiuo] Schol. Ven. Hom. ad Il γ', 182. Τὰ δὲ μακρὰ παραληγόμενα βαρύτονα, ἔχοντα κλητικὴν εἰς ον περατεμένην, προπερισπᾶται, ἁπλᾶ ὄντα — σύνθετα μέντοι ὄντα ἀναδίδωσι τὸν τόνον — καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων δὲ συνθέτων τὸ αὐτό· — τὰ μέντοι παρὰ τὸ Φρὴν συντιθέμενα, ἐφύλαξε τὸν τόνον — add. idem ſchol. ad Il. ά, 149.

vocatiui quidam — ſunt proparoxytoni] Schol. Ven. Hom. ad Il. ά, 175. Μητίετα· ἔτως Ἀρίσταρχος τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους ποιεῖ τὴν ὀξεῖαν· καὶ ἐπεκράτησεν ἡ ἀνάγνωσις· καὶ ἴτως πλεοναςμός ἐςι τοῦ ε. — Τὰ εἰς ης βαρύτονα βραχέια παραληγόμενα, ἀπρόσληπτα τοῦ σ κατὰ γενικὴν, παροξυτονόμενα ἐν τῇ

τῇ κλητικῇ, φυλάττει τὸν τόνον· σεσημείωται δὲ τὸ δέσποτα, καὶ εὐρύοπα, καὶ μητίετα, προπαροξυτονόμενα. add. Etymol. M. p. 585. 14. Et schol. Ven. ad Il. ά, 540. καθόλε τὰ εἰς ης λήγοντα βαρύτονα, ὅτε ἐπὶ κλητικῆς εἰς ᾰ λήγει, προπεριισπᾶται· ἀλῆτα, πλανῆτα, νικῆτα, παιδῖτα, Σαλωνῖτα· ἔνθεν ἓν σημειωτέον τὸ ἀκάκητα. Scilicet ᾰ vocat. breue est. Alii vero grammatici, et quidem, vt videtur, rectius, hanc praecipiunt esse multis in locis formam nominatiui antiquam, quam Aeoles, et Boeoti, et Macedones, sua in lingua seruarint. vid. schol. min. Homeri ad Il. ά, 175., et Eustath. Il. ά p. 75. 27. et ad Odyss. γ' p. 1457. 19. Qua quidem de re plura dicentur in loco de dialectis nominum primae declinationis.

fit hoc more Aeolico] Vid. quae supra in loco de oxytonis ad reg. 5. dicta sunt.

metallica quaedam — perispomena] Xen. Cyrop. 6. p. 169. B λινᾶν θώρακα, et πορφυρᾶν. Sic e κεράμεον fit κεραμᾶν Dioscor. 2, 84. 87. *Nigrinus.*

sic ἀθρόος *— fratris filius*] Haec verba in editt. Lipss. primis non leguntur: sed in editt. Batauis, et Lipss. posterioribus, leguntur, additis verbis, *vid. Vossius p. 36. ad Clenardum.* Qui autem vocabulum ἀθρόος adiecit, is sequutus est sententiam Ptolemaei Ascalonitae; auctor scholiorum Homeri minorum eum vocat τὸν περὶ Ἀσκάλωνα ad Il. ρ', 465. coll. ad Il. σ', 100.; quam Eustathius ad Odyss. ά p. 1387. 4. attigit, Ἐν δὲ ῥητορικοῖς Λεξικοῖς, inquiens, φέρεται καὶ ταῦτα· ἐκ τοῦ ἀθρόος γίνεται ἄθρως· — τοῦτο δὲ ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀξιοῖ περισπᾶν ἀτόπως, ἐπεὶ, φησὶν, ἡ διαίρεσίς ἐστιν ἀθρόος· ἡ δὲ χρῆσις παροξύνει· καὶ ζήτει, πῶς ἀτόπως. Δασύνεται δὲ, φησὶν, Ἀττικῶς τὸ ἄθρως. Et cur ἀδελφιδῆς, θυγατριδῆς, υἱδῆς, ἀνεψιαδῆς, aliaque eiusmodi nomina, sint perispomena, eius rei caussa ab auctore Etymol. M. v. ἀδελφὸς p. 16. 18. assertur haec, πρὸς δὲ τοὺς λέγοντας,

τας, ὅτι, εἰ γέγονε τὸ ἀδελφιδῆς, καὶ θυγατριδῆς, ἀπὸ τῆ ἀδελφίδεος, καὶ θυγατρίδεος, ἔδει ὀξύνεσθαι [f. παροξύνεσθαι· v. Etymol. M. v. ὀδόντες p. 615. 29.], λέγε, ὅτι πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῶν εἰς ᾶς ἁπλῶν περισπωμένων.

Ad p. 68. *contractio — habet acutum*] Etymol. M. κεκοτηότα p. 501. 8. Τὸ γὰρ ἑξῶς, καὶ τὰ ὅμοια, ὀξύνονται, ἐπειδὴ ἐκ ἦν ἡ συναίρεσις ὀξείας, καὶ βαρείας.

duales in ω̃ contracti] Etymol. M. v. νὼ p. 609. 52. Καὶ γὰρ τὸ ἐν τοῖς δυϊκοῖς ω̃ ἀποσῴζεται τὴν περισπωμένην τάσιν.

accusatiuus — in ω̃, vel ῶς] Certe Stephanus Paralipp. p. 140. testatur, se in αἰδῶ, aliisque eiusmodi, acutum potius, quam circumflexum, in fide dignis exemplaribus obseruasse: et Sylburgius ad Pausan. 7, 19. p. 571. grammaticorum praecepta ait scribi iubere Κομαιθώ, vt Μαντὼ 9, 10. p. 730. At apud Iosephum Archaeol. 6, 12. 7. Hauercampius edidit αἰδᾶ, auctoritate cod. Sambuci, et exec. Bigott., pro αἰδῶ, quae est scriptura exempli Basileensis, aliorumque. Nam Etymol. M. v. αἰδῶ p. 30. Ἰστέον, inquit, ὅτι τὸ αἰδὼ, ὅτε μὲν ἔχει εὐθεῖα, ὀξύνεται, ὡς Λητὼ, καὶ Σαπφώ· ὅτε δὲ αἰτιατικὴ, περισπᾶται, ὡς τὸ — τά τε αἰδῶ ἀμφικαλύπτει [Il. β', 762.]· ἡ γὰρ πτωτικόν ἐστι τὸ ω̃, ἀλλ' ἀπὸ κράσεως· ἀπὸ γὰρ τῆ αἰδόα γίνεται αἰδῶ· quam grammatici obseruationem in Lexicon suum v. αἰδὼ transtulit Phauorinus. Et Barnesius quidem huius praecepti auctoritate adductus in Homeri carminibus, et αἰδῶ, et Λατῶ, scribere operas iussit, vt Il. ά, 561. Φ', 497., vt ipse in notis ostendit. Neque vero Kuhnius fuit ab hac ratione alienus. vid. notae eius ad Aelian. V. H. 4, 18. Certe contractio extitit ex acuto, et graui, neque e graui, et acuto: ita, vt etiam apud Xen. Cyrop. 2, 3. 8. rescribendum esse videatur τὴν παθῶ.

δῖος

δῖος diuinus] Nam *δῖος* extitit e *δίιος*. v. Etymol. M. h. v. p. 278. 14.

χαρίεν] Euſtath. ad Il. *π'* p. 1088. 7. Τὸ δὲ χαρίεν δῆλον, ὡς ἐπὶ ὀνόματος παροξύνεται· καὶ ἀπαυτῆ τοῦτο ἡ ἀναλογία τῦ τιμῆεν, φωνῆεν, ἀγλῆεν, καὶ τῶν ὁμοίων. Vid. ad Anacr. odar. 53, 10.

pronomina — ἑὸς ſuus] In editt. Lipſſ. primis legitur tantum, *pronomina vltimam acuunt*, omiſſis exemplis, ſed additis verbis, *Praeter ἕ, ἕτος etc.*

Ad p. 69. *Imperatiui quinque — ſunt oxytona*] Hac obſeruatione editt. Lipſſ. primae carent. Gregor. p. 30. Καὶ τὸ λαβὲ Ἀττικόν ἐϛι. Moeris: Ἰδὲ, ὀξύτονον, Ἀττικῶς· ἰδέ, ὡς τὸ εἰπὲ, λαβὲ, εὑρέ. Euſtath. ad Il. *β'* p. 341. 21. Τονώσεως δὲ διαφόρᾳ Ἀττικῆς καὶ τὸ ἰδὲ, καὶ λαβὲ, ἀντὶ τῦ ἴδε, καὶ λάβε, κατὰ συνεκδρομὴν τῦ εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρέ. Schol. Ven. Hom. ad Il. *ά*, 85. Τρία εἰϛὶ τὰ ἐν τῇ κοινῇ ὀξυνόμενα, ἐλθὲ, εὑρὲ, εἰπέ· ἰδίως δὲ καὶ μακρὰ παραλήγοντα [l. παραληγόμενα]. Ἀττικοὶ δὲ καὶ ἐπὶ βραχυκαταλήκτων ὀξύνϛι τὸ εἰλὲ [l. ἰδὲ], καὶ λαβέ· quae eſt Herodiani obſeruatio. v. ſchol. Hom. Vetſten. ad Il. *ά*, 85. apud Pierſonium ad Moer. p. 193.

de accentu aduerbiorum] Graecorum enim lingua abundat aduerbiis, ab omnibus orationis partibus, et ab omnibus nominum caſibus, ductis: quorum genera fere omnia perſequitur Etymol. M. v. ἀμαρτῇ p. 78. ſ.: quem adeo locum adeant Graecarum literarum ſtudioſi ipſi, quum nobis nunc propoſitum ſit maxime hoc, vt Velleri praecepta, vel confirmemus, vel illuſtremus, exemplis cuiuſque generis idoneis.

aduerbia in δον] Reſpondent fere aduerbiis Latinis in *atim* deſinentibus: vt, πινακηδὸν Ariſt. Rann. 845.: βοτρυδὸν Hom. Il. *β'*, 89.: ἰλαδὸν ib. 93.: et εἰλαδὸν Herodo. 1, 172.: ἠβηδὸν Id. ibid.: ὀρχηδὸν Id. 7, 144.: πλινθηδὸν Id. 2, 96.: ἀγεληδὸν Id. 2, 93.: τετραποδηδὸν Ariſt. Pac. 896.: κυνηδὸν Id. Equitt.

1030.: ἐπιζαδὸν Hom. Odyſ. π', 453.: παυθυμαδὸν Odyſ. σ', 33.: ῥυδὸν Odyſ. ὁ, 425.: παφαζαδὸν Theocr. Idyl. 25, 103.: ἀναφανδὸν Herodo. 2, 46.: σωρηδὸν Polyb. 1, 34.: σπειρηδὸν Id. 5, 4.: ζωηδὸν Id. 6, 3.: μετωπηδὸν Id. 2, 27.: ἐθελοντηδὸν Thuc. 8, 98.: ἱππηδὸν Ariſt. Pac. 80.: κτηνηδὸν Herodo. 4, 181.: ὀκλαδὸν Apol. Rhod. 3, 122.: ζωηδὸν Polyb. 6, 3.: χανδὸν Odyſ. φ', 294.: συνωχαδὸν Heſiod. Θεογ. 690.: πυργηδὸν Athen. 1, 19. p. 24. C: κωμηδὸν Clemens Alex. Protr. p. 25. C: ὁμοθυμαδὸν Dinarch. 2. p. 58. To. 2. Reiſq.: κτηνηδὸν Herodo. 4, 180.: ἐπαναβληδὸν Id. 2, 81.: κρεωργηδὸν Id. 3, 13.: περιζαδὸν, et ξυζαδὸν, Herodo. 7, 225. Thuc. 7, 81.: φορμηδὸν Thuc. 2, 75.: διακριδὸν Id. 4, 53.: ἀγεληδὸν Id. 2, 93.: λαθρηδὸν Anyte fragmm. 13. p. 104. Lyc.: κριηδὸν Ariſt. Lyſiſtr. 309.: ἐμβαδὸν Polyb. 6, 25.: ἀμφαδὸν Hom. Od. λ' 119.: ὑπονομηδὸν Thuc. 6, 100.: φαλαγγηδὸν Plut. V. Othon. 12. p. 394. To. 6. Sic αὐθημερὸν Ariſt. Acharnn. 521. Thuc. 2, 12.: et αὐτημερὸν Herodo. 6, 139.: πανημερὸν Id. 7, 183. At ἔνδον eſt paroxytonon.

aduerbia in — ῑ] Vt, ἀμαχεὶ Xen. Cyrop. 3, 2. 2.: ἠρεμεὶ Ariſt. Rann. 318.: παυδημεὶ Herodo. 7, 144.: αὐτοβοεὶ Thuc. 2, 81.: τριζοιχεὶ Heſiod. Θεογ. 727.: αὐτονυχεὶ Hom. Il. Ϝ', 197.: πανσυδεὶ Thuc. 8, 1.: vbi v. interpp.: ἀκηρυκτεὶ Id. 2, 1.: ἀσπεδεὶ Arrian. E. A. 6. p. 395.: ἀθεεὶ Hom. Odyſ. σ', 352.: πανψαφεὶ Polus Pythag. fragmm. p. 703. Gal. 2.: αὐτοετεὶ Theocr. Idyl. 28, 13. Sed haec aduerbia in libris antiquis ſaepenumero ſimplici ι ſcripta leguntur. v. interpp. Pollucis ad 9, 143. p. 1127.

aduerbia in — σῑ] Vt, μεγαλωσὶ Hom. Od. ω', 40. Herodo. 2, 161.: Παρθισὶ, et Συρισὶ, Plut. V. Anton 46. p. 118. To. 6.: Ῥωμαϊσὶ, et Ἑλληνισὶ, Id. V. Brut. 2. p. 226. To. 6.: Φοινικισὶ Polyb. 1, 80.: Μακεδονισὶ Plut. V. Eum. 14. p. 61. To. 4.: Περσισὶ

σισὶ Herodo. 9, 100.: Ἰνδισὶ Cteſias excc. Indd. 3.: διαμελεῖσὶ Hom. Od. ι, 291.: ὀνομασὶ Xen. Cyrop. 4, 1. 2.: Πελοποννασισὶ Theocr. Idyl. 15, 92.: Μαιωτισὶ Id. 13, 56.: Θρακισὶ Idyl. 14, 46.: Δωριεῖσὶ Id. 18, 48.: ἀνδρισὶ Ariſtoph. Eccleſſ. 149.: δωροδοκισὶ Ariſt. Equitt. 992.: βοῖσὶ Iamblich. V. Pyth. 13. p. 47. Neoc.: Ἀττικισὶ Plato Cratyl. 25.: Αἰγυπτισὶ Herodo. 2, 46.: Σκυθισὶ Id. 4, 27.: νεωσὶ Id. 3, 127.: τετραποδισὶ Cteſias excc. Indd. 23.: βαρβαρισὶ Polyaen. 3, 9. 59.

pleraque in τι] Vt, ἀμαχητὶ Herodo. 1, 174.: ἐγκονιτὶ Pind. Nemeonn. 3, 61.: ἀδακρυτὶ Iſocr. p. 532. To. 2. Bat.: ἀνωμοτὶ Herodo. 2, 118.: ἀναιμωτὶ Hom. Il. ρ', 363.: vbi v. Erneſtius: ἀφρικτὶ Callim. h. in Dian. 65.: vbi v. Spanhem.: ἀσκαρδαμυκτὶ Xen. Cyrop. 1, 4. 28.: τετραποδητὶ Polyb. 5, 60.: ἐθελοντὶ Thuc. 8, 2.: ἀκονιτὶ Herodo. 4, 73.: ἐγρηγορτὶ Hom. Il. κ', 182.: ἀξενακτὶ Aeſchin. Socr. Axioch. 2.: ἑκοντὶ, ἀκοντὶ, Demoſth. p. 1190. To. 2. Reiſq.: ἀψοφητὶ Id. p. 797. To. 1.: ἀπαρτὶ Herodo. 5, 53.: ἐρρεντὶ Alcaeus apud Etymol. M. p. 377. 19.: ἀπονητὶ Herodo. 3, 146. Suidas: Ἀπονητί· ἄνευ πόνου· ἀπαυσὶ, ἀνιδρωτὶ, ἀκμητὶ, ἀμεταξρεπτί· ταῦτα πάντα, καὶ ἐκτείνεται, καὶ συσέλλεται. Huc pertinent etiam aduerbia ſimpliciter in ι deſinentia: vt αὐτοχειρὶ Lycurg. p. 222. To. 2. Reiſq.: ἀμισθὶ Demoſth. p. 731. To. 1. Reiſq.: ſed ἀμιτθεὶ Clemens Alex. Protrept. p. 59. D: vt ἀμυχθεὶ Aeſchyl. Prom. 208.: πανδημεὶ, et πανομιλεὶ, Id. S. c. Thebb. 302.: ἀνατεὶ Id. Eumenn. 59.: αὐτανδρὶ Polyb. 3, 82.: νηπενὶ Demoſth. p. 1374. To. 2.

aduerbia in θεν — ſyllaba retinent] Scilicet maximus numerus aduerbiorum in θεν, et θι, deſinentium, quorum illa literam ν ſaepe amittunt, metri, aurium-que, cauſſa, ducitur fere a genitiuo ſingulari nominum, atque adeo plerumque ſequitur huius caſus accentum:

centum: vt, ἠῶθεν Hom. Odyſ. ω, 72.: ὑψόθεν Od. β, 147.: ἱππόθεν Odyſ. λ, 530.: πατρόθεν Il. κ, 68.: ἀγορῆθεν Il. β, 264.: ἀμφοτέρωθεν Odyſ. η, 113.: Ἴδηθεν Il. δ, 475.: δημόθεν Odyſ. τ, 197.: ἠῶθι Odyſ. ε, 469.: ἑκάτοθι Odyſ. γ, 8.: κηρόθι Odyſ. ι, 480.: ἐρανόθι Il. γ, 3.: id quod vel ex iis locis cognoſci poteſt, vbi aduerbiis in θεν deſinentibus addita legitur praepoſitio ἀπὸ, vel ἐξ· vt, ἐξ ἐρανόθεν Il. Θ, 19. 21.: ἀπ' ἐρανόθεν Il. Θ, 365. Sic ἑκατέρωθεν, pro quo etiam ἑκάτερθε a poëtis [Il. κ, 27.], metri cauſſa, dicitur, extitit ex ἑκατέρων, vt ἀμφοτέρωθεν ex ἀμφοτέρων, ἔνερθεν ex ἐνέρθε· v. Etymol. M. h. v. p. 340. 14.: et ὕπερθεν ex ὑπέρθε· ſed ἔνδοθεν, et ἔντοσθεν, ducta ſunt ab ἔνδον, et ἐντὸς, vt ἔκτοσθεν ab ἐκτός. Sic ex ἄνω, et κάτω, nata ſunt aduerbia ἄνωθεν, et κάτωθεν. Grammatici veteres ipſi de accentu horum aduerbiorum praecipiunt hunc in modum. Schol. Ven. Hom. ad Il. β, 75. Τὸ ἄλλοθεν προπαροξύνεται, ὅτι ἀόριστον τόπον σημαίνει· τὰ γὰρ εἰς θεν λήγοντα ἐπιῤῥήματα, ἔχοντα πρὸ τοῦ τέλους τὸ ε [l. τὸ ε] μόνον, μὴ ὄντος ἕτερου συμφώνου, παροξύνεται, Κυπρόθεν, Ἀβυδόθεν· ταῦτα δὲ προπαροξύνεται· λέγω δὲ τὸ ἄλλοθεν, πάντοθεν, οἴκοθεν, καθότι ἀόριστον, καὶ κοινὴν, τόπου σημασίαν ἀναδέχεται. Haec ipſa obſeruatio extat plenior apud Euſtath. ad Il. β p. 174. 14. Τὸ δὲ ἄλλοθεν σημειῶδές ἐστι τοῖς παλαιοῖς, ὡς προπαροξυτονούμενον, οἱ καὶ λέγεσι κανόνα τοῦτον. Τὰ εἰς θεν ἐπιῤῥήματα, τῷ ο μόνῳ παραληγόμενα, παροξύνονται, Κυπρόσθεν [l. Κυπρόθει], Ἰλιόθεν, Αἰνόθεν, Ἀβυδόθεν· τὸ ἄλλοθεν, πάντοθεν, οἴκοθεν, προπαροξύνονται· διότι ἀόριστά εἰσι, καὶ κοινὴν τόπου σημασίαν ἀναδέχονται. Ἕτεροι δὲ φασιν ἁπλῶς, ὡς πάντα τὰ εἰς θεν παροξύνονται, χωρὶς τῶν ῥηθέντων τριῶν, ὡς σεσημειωμένων. Idem Euſtathius ad Il. ν p. 918. 41. Τὸ δὲ πάντοθεν προπαροξύνεται κανόνι τοιούτῳ· τὰ εἰς θεν τῷ ο παραληγό-

λεγόμενα, ἐν τούτοις μόνοις προπαροξύνονται, οἴκοθεν, ἔνδοθεν, ἄλλοθεν, ἑκάσθεν, ἀπόπροθεν, ἔκτοσθεν, πάντοθεν· τὰ δ' ἄλλα πάντα παροξύνονται, οἷον ποντόθεν τὸ ἐκ πόντου, Αἰνόθεν τὸ ἐξ Αἴνου πόλεως, καὶ τὸ ἐξ αἴνου πράγματος, οἷον αἰνόθεν αἰνῶς, Θεύθεν, Ἀβυδόθεν, οἴκοθεν ἐκ τοῦ οἴκου ὁ μόνος. Qua quidem grammatici obſeruatione auxit Lexicon ſuum Phauorinus v. πάντοθεν. Sed aduerbia in δε, ζε, et σε, deſinentia proficiſcuntur fere a quarto nominum caſu, atque adeo tonum fere in eadem habent ſyllaba: vt, ἄλαδε Il. μ', 19.: βένθοσδε Odyſ. Θ', 51: ἄξυδε Od. ζ', 296.: πεδίονδε Il. ζ', 393.: βελυτόνδε Il. π', 779.: πόντονδε Od. ι', 495.: Μεγάραδε Ariſtoph. Acharnn. 523.: Πυθῶδε Laërt. 2, 23.: πόλεμόνδε Od. λ', 447.: οἰκόνδε Il. α', 606.: ſed οἴκαδε Il. σ', 60.: φύγαδε Il. Θ', 157.: v. Etymol. M. v. φύγαδε p. 801.: ἀϊδόσδε Il. η', 330., h. e. εἰς Ἀΐδος δόμον. Sic Ἀθήναζε Xen. Apomnn. 4, 4. 5.: Θήβαζε Heſiod. Ἔργ. 97.: Θήβαζε Plato Criton. 15.: ſed χαμᾶζε, ex χαμαί, Ariſtoph. Acharnn. 340. 343.: v. omnino Etymol. M. v. χαμᾶζε p. 806.: ἄλλοσε Xen. Oecon. 2, 15.: ὑψόσε Hom. Il. μ', 138.: πάντοσε Il. λ', 434.: τηλόσε Il. δ', 455.

aduerbia in ακις — *ſunt paroxytona*] In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, verba, ποσσάκι [Callim. h. in Dian. 119.] *quoties*, non leguntur. Alia autem huius generis aduerbiorum exempla ſunt iſta. Τοσαυτάκις Andocid. 4. p. 131. To. 2. Reiſq. Xen. Cyrop. 8, 8. 3.: ὀλιγάκις Thuc. 6, 38.: τετάκις Ariſtoph. Pac. 1079.: μυριάκις Id. Rann. 63.: πλεονάκις Iſocr. p. 391. To. 1. Bat.: τετράκις, πεντάκις, Id. p. 230. To. 1.: ἑβδομάκις Callim. h. in Del. 251.: εἰνάκις Hom. Odyſ. ξ', 230.: δαμάκις Pind. Iſthmm. 1, 37. Etymol. M. v. αὐτίκα p. 172. de accentu, et horum aduerbiorum, et eorum, quae in ικα deſinunt, ita praecipit: Ὥσπερ παρὰ

παρὰ τὸ πολλὰ γίνεται πολλάκι, καὶ ὀλίγα ὀλιγάκι, καὶ δέκα δεκάκι, καὶ παρὰ τέτων Δωρικῶς τετάκι, ὡς παρὰ Πινδάρῳ, τετάκι πεξαμένης· ἕτω καὶ παρὰ τὸ αὐτὰ αὐτάκι, καὶ κατὰ ἀντίθεσιν, αὐτίκα, καὶ παραυτίκα· τὸ τι, ῑ· διατί; τὰ εἰς κα ἐπιῤῥήματα ἔχεσι τὸ ῑ παραληγόμενον, οἷον αὐτίκα, ἡνίκα, πηνίκα. Eustathius ad Il. ά, 396. p. 122. 6. Τὸ δὲ πολλάκι ἀναβολὴν ἔπαθε τῆ σ, ὡς καὶ τὸ πλειςάκι, καὶ τοσαυτάκι, καὶ δηθάκι, καὶ τὰ ὅμοια· καὶ ἔςι μεταπλασμός τις καὶ τῆτο ἐπιῤῥηματικός· τελικῶν γὰρ ἐπιῤῥημάτων, ὥσπερ τὸ ις βαρύτονον, οἷον πολλάκις, δηθάκις, ἕτω καὶ τὸ ι, οἷον αὐτόθι, κεῖθι, ὄθι· πρὸς ἃ μετεπέπλασε τὸ πολλάκι, καὶ τὰ κατ' αὐτό· καθάπερ καὶ τὸ χῶρι· χωρὶς μὲν γὰρ ὀξύνεται, ὡς τὸ λικριφὶς [Il. ξ', 463]· ἐκπεσὸν δὲ τὸ σ, εἰς τὴν ἀναλογίαν τῶν ῥηθέντων εἰς ῑ ἐπιῤῥημάτων ἀπηυτομόλησε. Conf. Etymol. M. v. αὖθις μένειν p. 169. 25. Etiam aduerbia in δις desinentia sunt alia oxytona, vt, ἀμοιβηδὶς Il. σ', 506. Odyss. σ', 309.: alia proparoxytona, vt, ἄμυδις Odyss. δ', 659.: alia paroxytona, vt, χαμάδις Il. γ', 300. Etymol. M. v. χαμάδις p. 806. 5. Χαμάδις, χαμαί, εἰς γῆν· ἔςι δὲ ἐπιῤῥῆμα τοπικὸν ἐκ τῆ χαμαί. Τὰ διὰ τῆ αδις τρισύλλαβα ἐπιῤῥήματα, τῷ ᾰ παραληγόμενα, διὰ τῆ ι γράφεται, καὶ βαρύνεται, φυγάδις, οἰκάδις· σεσημείωται τὸ ὁμαδὶς ὀξύτονον. Sed χωρὶς oxytonon est, quia ductum est a futuro verbi χωρίζειν· v. Helladius Chrestom. p. 13. Meurs.: et aduerbia disyllaba in ᾱ desinentia sunt barytona, h. e., vel properispomena, vel paroxytona, vt, ὦκα, τάχα, σάφα, σφόδρα, μάλα, λίγα, λίπα, ἅμα, praeter θαμά. v. Etymol. M. v. ἅμα p. 75. 18. et v. ὦκα p. 821. Idem valet de aduerbiis νόσφι, ἶφι, ὄψι, et aliis. v. Etymol. M. v. νόσφι p. 607. 19. et v. ὀψὲ p. 646. 8.

aduerbia in ως — et participiorum] Eustath. ad Il. ί p. 769. 21. Τὸ δὲ ζαφελῶς καινότερον περισπᾶται.

ται. Τὰ γὰρ εἰς ως ἐπιῤῥήματα μεσότητος, καὶ γραφὴν, καὶ τόνον, φυλάττει τῶν γενικῶν, ἐξ ὧν ἂν γένωνται, [v. Gregor. p. 211. f.] χωρὶς τῦ ζαφιλῶς, ὅ ἐστι λίαν ἠυξημένως, καὶ τῦ ἑδρανῶς, ἀντὶ τῦ ςερεῶς. Sed Dores dicunt κάλως, σόφως, κόμψως, ἄπλως, et ἑτῶς, παντῶς, αὐτοματῶς. v. Gregorius p. 144. f. Vt vero diuitiae, atque opes, linguae Graecae etiam hoc in genere apparerent omnibus, viſum eſt varia huiuſmodi aduerbiorum genera, quae in legendis ſcriptorum veterum libris adhuc annotaſſemus, hoc loco, tironum cauſſa, ſubiicere. Et ab adiectiuis quidem ducta ſunt haec: πλεόνως Aeneas Poliorc. 7.: πλεύνως Herodo. 5, 18.: μειζόνως Thuc. 6, 27.: et μεζόνως Herodo. 2, 49. 3, 128.: πραόνως Ariſtoph. Rann. 880.: ἀνηλεῶς Aeſchyl. Prom. 240.: τλημόνως Id. Choephph. 746.: ἐθελοδέλως Plut. V. Arat. 25. p. 317. To. 6.: ἀγχίνως Aeneas Poliorc. 23.: τεχνηέντως Hom. Odyſ. ε, 270.: ἀσχέτως Zoſim. 2, 29. 5.: ἀμωμήτως Herodo. 3, 82.: ἀήθως Id. 4, 17.: ἀδοκήτως Id. ibid.: ἀπραγμόνως Id. 4, 61.: ἀφύκτως Id. 9, 116.: βεβαίως Thuc. 6, 16.: ἀνηκέςως Herodo. 8, 28.: διαβόλως Thuc. 6, 15.: ἀκηρύκτως, ἀνυπόπτως, Id. 1, 146.: ἀδιαπτώτως Polyb. 6, 24.: περιόπτως, μοχθηρῶς, Plut. V. Sul. 21. p. 213. To. 3.: ἀπραγμόνως, ἀκεσίως, Id. Sertor. et Eumen. 2. p. 70. To. 4.: περικαῶς Id. V. Ageſil. 11. p. 89. To. 4.: λαθραίως Herodo. V. Hom. 2.: ἀνακῶς Herodo. 8, 109.: ἐνδοιαςῶς Id. 7, 174.: ὀτραλέως Herodo. V. Hom. 21.: φιλίως, πολεμίως, Thuc. 3, 65.: τολμηρῶς Id. 3, 74.: ὠμῶς, ἀπαραιτήτως, Id. 3, 84.: ἀσκέπτως Id. 6, 21.: ἐξαπιναίως Id. 1, 117.: ἐντόνως Id. 5, 70.: ἀψευδέως Herodo. 9, 58.: σαφηνέως Id. 8, 122.: ἀσπαςῶς Id. 4, 201.: βιαίως Thuc. 3, 23.: ἐρηναίως Herodo. 3, 145.: εὐοργήτως Thuc. 1, 122.: ἀλογίςως, προθύμως, ἀδοκήτως, Id. 3, 45.: ἀμωμήτως Herodo. 3, 82:

82.: σαφέως Id. 2, 31.: φιλοφρόνως Id. 5, 18.: μεγάλως Id. 3, 123.: ἀκλεῶς Id. 5, 77.: ἐκτεῶς Id. V. Hom. 26.: παντελέως Id. 8, 54.: φανερῶς Lyſi. 8. p. 302. To. 1. Reiſq.: φιλοπολεμίως, φιλοκινδύνως, Iſocr. de pace p. 409. To. 1. Bat.: θηριωδῶς Id. Buſir. p. 165. To. 2.: ἀγαπητῶς Id. Plataic. p. 360. To. 2.: ὀρθρίως Ariſt. Eccleſſ. 283.: χαλεπῶς, ἀπροσοίκως Iſocr. Euag. p. 94. To. 2.: ἀβάλως Herodo. 3, 71.: ἀνηκέστως Id. 8, 28.: ἀσπασίως Id. 7, 152.: ἀλόγως, ἀπίστως, ἀνάνδρως, Iſocr. Panegyr. p. 230. ſ. To. 1.: ταπεινῶς, ὑπερηφάνως, Id. ib. p. 202.: ἀκαίρως Id. p. 378. To. 2.: ἀφειδῶς Arrian. E. A. 3. p. 192. Blanc. Sed Participiis originem ſuam debent aduerbia iſta: ἀποχρώντως Herodo. 7, 77.: ἀρκούντως Id. 8, 36.: et ἀρκούντως Id. V. Hom. 7.: ἱκνευμένως Id. 6, 65.: ἰσχομένως, et ἐμποδιζομένως, Plato Cratyl. 29.: ἐντεταμένως Herodo. 4, 14.: ἐσκεμμένως Demoſth. p. 749. To. 1. Reiſq.: περιεσκεμμένως Aeſchin. Socr. 3, 3.: πεφασμένως Lyſi. 10. p. 363. To. 1. Reiſq.: ἐσπευσμένως Arrian. diſſ. Epictt. 1, 20. p. 38. Cantabr.: καταπεφρονητικότως Demoſth. p. 219. To. 1.: τετυφωμένως Id. p. 665. To. 1.: πεφυλαγμένως Id. p. 83. To. 1.: λυσιτελέντως Id. p. 686. To. 1.: ἀνειμένως Iſocr. p. 381. To. 1. Bat.: ἡμαρτημένως Iamblich. V. Pyth. 33. p. 188. Neoc.: τεταγμένως Iſocr. p. 386. To. 1.: ἀποκεκαλυμμένως Id. p. 392. To. 1.: διαπεπονημένως Id. p. 472. To. 1.: λελογισμένως Herodo. 3, 104.: ἀπονενοημένως Iſocr. p. 49. To. 2.: ἐρρωμένως Id. p. 62. To. 2.: πεπλανημένως Id. p. 91. To. 2.: ἠμελημένως Id. p. 490. To. 1.: τετολμηκότως Polyb. 9, 4.: τεθαρρηκότως Id. 2, 10.: μεμελετημένως Plut. V. Pomp. 68. p. 228. To. 4.

vnde iſtum accentum — retinent] Exceptis tribus his, αὐτάρκως, αὐθάδως, νοσώδως, atque iis, quae ducta ſunt ab adiectiuis, e nomine ἦθος compoſitis. Etymol.

Etymol. M. v. αὐτάρκως p. 171. 37. Τέσσαρα εἰσὶν ἐπιρρήματα παραλαμβανόμενα, βαρύτονα· συμπεριεσπᾶσθαι γὰρ εἴθει τῇ γενικῇ τῶν πληθυντικῶν· αὐτάρκως, αὐθάδως, νοσώδως, κακοήθως. At ſcribitur etiam ἀήθως, εὐήθως, συνήθως, χειρήθως. Sic vero ſuperuacaneum eſſe apparet praeceptum de accentu adverbiorum in ως deſinentium, quod habet ſchol. Ven. Hom. ad Il. *i*, 512., et cuius auctores Apionem, atque Herodorum, eſſe iam Euſtathius ad Il. d. l. p. 769. 25. 27. docuit.

Ad p. 70. *aduerbia in* δην *ſunt paroxytona*] Indiculus huiuſmodi aduerbiorum eſt apud Pollucem Onomaſt. 6, 175. Nos vero congeſſeramus adhuc exempla eorum e libris ſcriptorum veterum haec: καταλογάδην Iſocr. p. 54. To. 1. Bat.: σποράδην Thuc. 2, 4.: λογάδην Id. 4, 4.: ἀμβολάδην Herodo. 4, 181.: βάδην Id. 9, 57.: ἄδην Id. 9, 39.: ἀριθμηδὸν Demoſth. p. 1069. To. 2. Reiſq.: πλατύνδην Plut. conuiu. 11, p. 24. To. 8. Tub.: ἀνέδην Dinarch. 1. p. 35. To. 2. Reiſq.: διαῤῥήδην Lyſi. 15. p. 569. To. 1. Reiſq.: κρύβδην Id. 6. p. 255. To. 1.: φοράδην Demoſth. p. 1263. To. 2.: χύδην Iſocr. ep. 10. p. 28. Matth.: ἄῤῥηδην Id. p. 349. To. 2. Bat.: παραβλήδην Hom. Il. δ', 6.: προτροπάδην Polyb. 10, 46.: ἀναίδην Id. 15, 20.: συσσάδην Id. 3, 73.: ὀρθοσάδην Aeſchyl. Prometh. 32.: πλέγδην Oppian. Ἁλιε. τ. 2, 317.: λίγδην Aeſchyl. Prom. 881.: σύρδην Id. Perſſ. 34.: σύθην Id. ib. 480.: παμπήδην Id. ib. 731.: φύρδην Id. ib. 814.: συμπλήγδην Theocr. Idyl. 24, 55.: συλλήβδην Aeſchyl. Prom. 504.: σχέδην Plut. V. Craſ. 23. p. 440. To. 3.: ῥύδην Id. V. Sul. 21. p. 212. To. 3.: περιβάδην Id. V. Artax. 14. p. 402. To. 5. Ducta autem haec aduerbia ſunt, vel ab nominibus, vel a verbis: de quibus eorum natalibus legitur in Etymol. M. v. ὑποβλήδην p. 781. 22. egregium praeceptum hoc, quod eorum cauſſa, quibus copia vtiliſſimi operis non eſſet,

integrum apponere visum est: Ἐκ πόσων μερῶν τῆ λόγε γίνεται τα εἰς ὂν ἐπιῤῥήματα; ἐκ δύο, ὀνόματος, καὶ ῥήματος. Καὶ ἀπο μὲν ὀνόματος, τῷ ᾰ παραλήγεται· οἷον λόγος λογάδην, σπόρος σπορᾰδην, τρόχος τροχάδην· ἀπὸ δὲ ῥήματος, τῷ β, [Sylb. coni. ἀπὸ δὲ ῥήματος, πενταπλῶς· ἀπὸ γαρ τῶν εἰς ψω μελλόντων, παραλήγεται τῷ β] γράφω γράβδην, λείβω λείβδην, κρύπτω κρύβδην· ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ξω μελλόντων, τῷ γ, μίξω μίγδην, λίξω λίγδην· ἀπὸ δὲ τῶν εἰς σω, τῷ η, ῥήτω ῥήδην· σημαίνει τὸ φανερῶς· τμήσω τμήδην· ἀπὸ δὲ τῶν εἰς μι, ἀπὸ μὲν πρώτης συζυγίας, τῷ ε παραλήγεται, ἀνίημι, ἀίητω, ἀνέδην· ἀπὸ δὲ τῆς δευτέρας, τῷ ᾰ παραλήγεται, βίβημι, βήσω, βάδην, ἀντὶ τε ἀργῶς, ὡς τὸ, Τεδὶ ἡρέμα βάδην ἀπιόντος [Il. ν, 516.]. Sic ἀπριάτην Hom. Il. ά, 99. Odyss. ξ, 317. Apollonius grammaticus pro ἀπριάδην dictum esse putabat. v. schol. Ven. ad. Il. ά, 99. Huc referri possunt adverbia in ην desinentia, quae ipsa sunt paroxytona, vt μάτην, pro quo Aeoles dixerere μαψ, vt ἄψ pro ὀπίσω· v. Eustath. ad Il. β p. 187. 28.: βύζην [Thuc. 4, 8.], et alia. Sed aduerbia in ᾰξ, et ιξ, desinentia, quae fere a futuris verborum ducuntur, oxytona sunt, praeter ἅπαξ· vt, ἀναμὶξ Herodo. 1, 103. Thuc. 3, 107.: ἀπρὶξ Theocr. Idyl. 15, 68.: ἐπιμὶξ Hom. Il. λ, 525.: κυρὶξ Odyss. χ, 188.: ἀναλλὰξ Herodo. 3, 40.: ἐναλλὰξ Herodo. 3, 40. Isocr. p. 249. To. 2.: παραλλαξ Thuc. 2, 102.: αὐτοδὰξ Arist. Pac. 606.: μενὰξ Hom. Odyss. ϑ, 371. ὀδὰξ Il. β, 418. Aristoph. Vespp. 164.: ἐπιτὰξ Callim. fragm. 327. apud Etymol. M. h. v. p. 365. 25.: διαμπὰξ Aeschyl. Prom. 65. Plut. V. Crassi c. 25. p. 444. To. 3. Vid. schol. Ven. Hom. ad. Il. ά, 148. Et ὑπόδρα apud Homerum dictum esse videtur pro ὑποδρὰξ, quod aduerbium in Lexico Suidae laudatur. Atque huc referenda esse videntur etiam monosyllaba

πυξ

πύξ [Hom. Il. ι, 88.], λαὶξ [Aeſchyl. Eumenn. 110.], γνύξ [Hom. Il. Υ, 329.]· itemque ἑκὰς [Il. ι, 246.], ἀγκὰς [Il. ε, 371.], ἀνδρακάς [Odyſ. ν, 14.]. v. Euſtath. ad Il. ξ p. 990. 52.: quum ἄλιας, pro ἅλις, ſit proparoxytonum, et ἀτρέμας paroxytonum. v. Herodianus apud Etymol. M. p. 63. 18. Sed aduerbia in ιξ deſinentia, quae a praepoſitionibus proficiſcuntur, paroxytona ſunt, vt πέριξ. Vid. Helladius Chreſtom. p. 13. Meurſ.: Methodius apud Etymol. M. v. ἄμυξ p. 88.: Euſtath. ad Il. ξ p. 966. 63.: Herodianus apud ſchol. Ven. Hom. ad Il. ά, 148., et idem ſchol. ad Il. λ, 257. Sic a praepoſitionibus κατὰ, ἀνὰ, ἀπὸ, εἰς, ἐξ, πρὸ, ἀμφὶ, ducta ſunt aduerbia κάτω, ἄνω, ἄπω, ἔσω, ἔξω, πρόσω, ἀμφίς. v. Euſtathius ad Il. β, p. 166. 29. Caeterum aduerbia in ε, χε, η, α, χη, οι, quum proprie ſint adiectiuorum, vel ſubſtantiuorum, genitiui, et datiui, accentum horum caſuum retinent, vt, πῆ, ὅπῃ, μηδαμῆ, πολλαχῆ, μηδαμῇ, ἄλλῃ, ἰδίᾳ, δημοσίᾳ, πολλαχῇ, διχῇ [Arrian. E. A. 6. p. 394.], τριχῇ, τριπλῇ, τετραπλῇ [Il. α, 128.], οἴκοι, ἔνδοι, ἀρμοῖ, et alia.

Caeterum quum interiectiones a Graecis grammaticis annumerentur aduerbiis; quum interiectio ſit pars orationis interiecta aliis orationis partibus ad exprimendos animi affectus; quum varia habeantur affectuum animi genera, quorum cuiuſque voci natura attribuerit ipſa ſuum, et ſonum, et accentum, in lingua quaque: facile apparet, interiectiones, quas grammatici Graeci, et ἐπιῤῥήματα, et ἐπιφθέγματα, vocant, monoſyllabas, vel acui, vel circumflecti, et diſyllabas non minus, quam polyſyllabas, nunc in oxytonis eſſe, vel paroxytonis, vel proparoxytonis, nunc in periſpomenis: vt ᾶ Ariſtoph. Veſpp. 1370.: αἲ Aeſchyl. Perſſ. 675.: vel αἳ Ariſtoph. Eccleſſ. 1171. [ſchol. 2. Aeſchyl. ad Prom. 136. Τὰ εἰς αἳ λήγοντα διφθογγα ἐπιῤῥήματα ἐπὶ τέλες ἔχοντα τὸν τόνον

περισπῶνται, ἰαττατα῀ι, παπα῀ῖ, α῀ῖ, καὶ τὰ ὅμοια, πλὴν τῶ βαβαὶ, ναὶ, ἐπίῤῥημα καταθετικὸν, καὶ ἐα῀ί]: quod Etymol. M. p. 26. 57. nominat σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα· ἦ, ἦ, Arist. Vespp. 315.: ᾖ Aeschyl. Prom. 741.: ἦ, ἦ, Arist. Nubb. 105.: ὦ, ὦ, Id. Pac. 692.: εὖ οἶ, εὖ α῀ῖ, Id. Eccles. 1172.: μὴ Id. Thesmophorr. 238.: οἵ οἵ Aeschyl. Eumenn. 844.: φεῦ Id. Pers. 586.: ἰὴ, ἰὴ, Aristoph. Pau. 194.: ἔα ἔα Id. ib. 59.: αἰβοῖ Id. Acharnn. 188.: ἰὴ, ἰεῦ, Id. Vespp. 1326.: ἰὼ Id. Pac. 235.: ἰαὶ Id. Eccles. 1171.: ἔια Id. Pac. 466.: βαβαὶ Id. ib. 247.: ἰῆ Id. Nubb. 1172.: ὀὰ Aeschyl. Pers. 570.: ἠὲ Id. ib. 658.: ὠὴ Id. Eumenn. 94.: παπα῀ῖ Sophocl. Philoct. 783.: ποποῖ, τοτοῖ, Aeschyl. Pers. 550. f.: schol. vocat ἐπιῤῥήματα σχετλιαστικά· πόπαξ Id. Eumenn. 143.: βαβαιάξ Arist. Rann. 63.: ἀπαπα῀ῖ Id. Vespp. 308.: ἄττατα῀ι Id. Thesmophorr. 230.: ἰαιβοῖ Id. Vespp. 1329.: ὀτοτοῖ Aeschyl. Choephph. 869.: ἰαττατα῀ῖ Arist. Nubb. 706.: ἰαττατα῀ιάξ Id. Equitt. 1.: ἐλελελελελεῦ Aeschyl. Prom. 876.: schol. appellat θρηνώδες ἐπίφθεγμα.

omnes praepositiones — habent acutum in vltima] Etymol. M. v. ἀπὸ p. 124. 6. αἱ προθέσεις καθ' ἑαυτὰς ἔσαι ὀξύνονται. add. Apollonius de synt. 4, 2. p. 303. Sylb. Caeterum praepositiones saepe mediae positae leguntur inter nomina propria, et communia, hoc est, appellatiua, vel adiectiua. Et tum veteres grammatici, alii praepositionum accentus omnino retrahi iusserunt, vt Apollonius, alii, vt Aristarchus, hoc fieri debere putarunt tum, quum praepositiones pertinerent ad nomina propria, non item tum, quum eaedem communia nomina sequerentur, vt Ptolemaeus Ascalonita. v. Eustathius ad Il. β′ p. 369. Reizius in de accent. inclinat. p. 124. et Lycius praefat. ad Homeri Odyss. p. 21. ff. edit. sec. Et Reizius quidem hunc de praepositionum inuersione locum persequutos esse ait omnium diligentissime Michaëlem Syn-

Syncellum Hieroſolymitanum *περὶ συντάξ. γραμματ.* p. 208. — 212. [Venet. A. C. 1745.], et Neophytum Peloponneſium in *ὑπομνήματι εἰς τὸ τέταρτον τῆς Θεοδώρε γραμματικῆς εἰσαγωγῆς* p. 1051. — 1065. [Bucureſtii A. C. 1768.].

poſtpoſitae ſuo caſui] Vel verbo: quae figura *ἀναστροφὴ* vocatur. v. ſchol. min. Hom. ad Il. *ά*, 162. omnſnoque Etymol. M. v. *ἀπὸ*, qui p. 124. 6. *ἀναστροφῆς δέ ἐστιν ἴδιοι*, inquit, *τὸ τὸν ἴδιον ἀναπέμπειν τόνον· ἀναστροφή ἐστι μετάθεσις τόνε.* Sic *νεῶν ἄπο* Il. *β'*, 91.: *μηρίων ἄπο* Ariſt. Aun. 1516.: *ταύτης ἄπο* Herodo. 2, 6.: *μήτιος ἀμᾶς ἄπο* Pind. Nemeonn. 3, 15.: *ὀλέσας ἄπο* Hom. Odyſ. *λ'*, 113.: *νίζοντες ἄπο* Il. *ή*, 425.: *φεῦγε δ' ἄπο* Theocr. Idyl. 23, 13.: *ὁδῷ ἔπι* Il. *ζ'*, 15.: *κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι* Odyſ. *ά*, 218.: *χαίταισι μὲν Ζευχθέντες ἔπι* Pind. Olympp. 3, 11. ſ.: *ἔχεν κάτα* Il. *β'*, 699.: *πατρὸς — πάρα* Eurip. Alceſt. 688.: *ἐμᾶ πάρα* Id. ib. 787.: *σᾶ — πάρα* Aeſchyl. Prometh. 635.: *ξεινίης πέρι* Herodo. 1, 69.: *ζώσης πέρι* Eurip. Alceſt. 520.: *Ὕλῃ ἔνι* Il. *ή*, 221.: *σκήπτρε ὕπο* Il. *β'*, 268.: *τῶν Ἀθηναίων ὕπο* Ariſtoph. Lyſiſtr. 1147.: *τῆς ἀνανδρίας ὕπο* Aeſchyl. Perſſ. 757.: *χώρας ὕπερ* Ariſt. Veſpp. 1113.: *ὄχθαις ὕπο* Pind. Pythionn. 1, 123.: *πολλῶν μέτα* Aeſchyl. Perſſ. 736.: *ἀνδρῶν μέτα* Pind. Pythionn. 5, 127.: *γενεᾶς ὕπερ* Id. Iſthmm. 6, 4.: *τρομέει ὕπο* Il. *κ'*, 195.: *λιπὼν κάτα* Odyſ. *σ'*, 256.: *τοῖς δὲ μέτα* Theocr. Idyl. 1, 39. Sic vero intellegi poteſt, quatenus probandum ſit praeceptum Etymol. M. v. *ἀπὸ* p. 123. 24. *Ἰσέον, ὅτι ἐκ τῶν δισυλλάβων προθέτεων, πέντε οὐκ ἀναστρέφονται· αἱ δὲ λοιπαὶ ἀναστρέφονται· οὐκ ἀναστρέφεται ἡ ἀνὰ, ἡ διὰ, ἡ κατὰ, ἡ ἀμφὶ, καὶ ἡ περί.*

pro verbis ſubſtantiuis] Vt, *πάρα*, pro *πάρεσι*, Hom. Odyſ. *π'*, 45. Herodo. 5, 106. Ariſt. Theſmophorr. 1172.: v. Valquenar. ad Eurip. Phoenn. p.

502.: pro πάρεισι Odyſ. ε, 141. Ariſt. Acharnn. 1090.: pro πάρεσσε Ariſt. Acharnn. 862.: μέτα, pro μέτεσι, Herodo. 1, 88. 5, 61.: ἔνι, pro ἔνεσι, vel ἐσί, Ariſtoph. Plut. 348.: vbi v. Spanhenius, et Georgius Hierocr. 1. p. 152. ſ. atque Eccardius obſeruatt. ex Ariſt. Pluto p. 33.: et pro εἰσί, Eurip. Electr. 1329.: v. obſeruatt. miſcc. 5. p. 237.: ἔπι, pro ἔπεσι, Theogn. 86.: et pro ἔπεισι Herodo. p. 229. Steph. Euſtathius ad Il. ά p. 74. ſ. Ὅτι ὥσπερ ἡ ἐπὶ πρόθεσις ἔσιν, ὅτε μόνη αὐτὴ καθ' αὑτὴν τίθεται ἀντὶ ῥήματος τῦ ἔπεσιν, οἷον, Οὔ τοι ἔπι δέος [Il. ά, 518.], ἀντὶ τῦ ἐκ ἔπεσί σοι Φόβος· ὡσαύτως καὶ ἡ μετὰ πρόθεσις, τὸν τόνον ἀναβιβάσασα, λέγεται ἀντὶ τῦ μέτεσιν, ὡς καὶ Εὐριπίδης δηλοῖ [vid. Oreſt. 1026. Hippol. 876.]· ἕτω καὶ τὸ πάρα· τῦτο δὲ, καὶ ἀντὶ ἑνικῦ λαμβάνεται ῥήματος, τῦ πάρεσι, καὶ ἀντὶ πληθυντικῦ, οἷον, πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι [Il. ά, 174.]. Ὁμοίως καὶ τὸ ἔνι· ὅπερ ἐσὶν ἡ ἐν πρόθεσις μετὰ ἐπεκτάσεως· καὶ αὐτὸ γάρ, ποτὲ μὲν ἀντὶ τῦ ἔνεσιν, ἦγεν ἐνυπάρχει, νοεῖται· ποτὲ δὲ ἀντὶ τῦ ἔνεισιν· ὡς τὸ, Ἐπεὶ ἕ οἱ ἔνι φρένες, ἠδ' ἠβαιαί [Il. ξ, 141.]. Τῦτο δὲ τὸ σχῆμα οἱ παλαιοὶ μετατύπωσιν καλῦσι, λέγοντες, ὅτι ἐκ συνθήκης ἁπλῆν γέγονεν, ἦγεν μετετυπώθη ἀπὸ συνθέτυ λέξεως εἰς ἁπλῆν. Καὶ καινὸν ἰδεῖν, ἐὰν αἱ προθέσεις αὗται, ὑπαρκτικῦ ῥήματος λείποντος, λαμβάνωνται ἀντ' αὐτῦ· ἐν πολλοῖς γὰρ ἡ τῶν ὑπαρκτικῶν ῥημάτων ἐλλέλειπται σύνταξις· ἐκεῖνο δὲ καινότερον, ἐὰν ἡ ἀνὰ πρόθεσις, ἀναβιβασθέντος τῦ τόνυ, λαμβάνηται ἀντὶ ῥήματος, τῦ ἀνάγηθι· ὡς τὸ, ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων· ſed genitiuo plurali ἑδράνων vſum eſſe Sophoclem, animaduertit Euſtath. ad Il. ί p. 769. 24. Locus eſt Aiac. 194. Partem huius obſeruationis, inde a verbis μετὰ, πρόθεσις vſque ad verba ἔνι φρένες ἠδ' ἠβαιαί pertinentem, tranſtulit in Lexicon ſuum Phauorinus v. μετά. Sed praepoſitiones quaedam etiam tum, quum pro adverbiis

verbiis ponuntur, accentum ita retrahere ſolent: vt, ἔπι, h. e. ἐπὶ τέτῳ, Eurip. Oreſt. 206.: vbi v. Barneſius: πέρι, h. e. περισσῶς, Callim. h. in L. P. 58. Hom. Il. δ', 257.: qui poëtae locus eam in rem laudatur in Etymol. M. v. ἀμφὶ p. 94. 18. De ἄπο, pro ἄποθεν, v. Stephanus Theſ. L. Gr. h. v. p. 492. ſ. To. 1.

et διὰ] Heſiod. Ἔργ. 3. ὃν διά.

ob differentiam] Nimirum ἄϊα eſt vocatiuus nominis ἄναξ· v. Hom. Il. γ', 351.: qui etiam pro ἄναασσα legitur apud Pindarum Pythionn. 12, 6.: vbi Schmidius temere ἄνασσ' reſcripſit: v. Mitſcherlichius V. C. ad Hom. h. in Cerer. 58.: nec raro apud Homerum pro ἀνάξηθι poſitum extat: v. Il. ζ', 331. ι', 247. Δία autem accuſatiuum ſingularem nominis Δὶς eſſe, quis ignorat?

ἄπο pro ἄπεϛι — ὕπο ſubeſt] In editt. Lipſſ. primis, et Batauis, leguntur pro his verbis tantum iſta, *ἄπο pro ἄπιθι* abi, *πάρα pro πάρεϛι* adeſt.

voces *ſunt*, *vel* flexibiles, *vel* inflexibiles] Hae voces a grammaticis Latinis dicuntur *partes orationis:* vid. Quinctil. 1, 4. 17.: ſed Graeci grammatici, et ſcriptores, eas vocant, nunc τὰ μέρη τῆ λόγε [Plutarch. quaeſtſt Platonn. p. 1009. B To. 2, Laërt. 7, 57.], vel τὰ τῆ λόγε μόρια [Dionyſ. Halic. περὶ συνθέσ. c. 2. p. 10. c. 5. p. 44. Vpton.], nunc τὰ μέρη τῆς λέξεως, vel τὰ τῆς λέξεως μόρια· vid. Dionyſ. Halic. d. l. c. 12. p. 80. ſ.: et fuerunt, qui vſi ſint hoc in genere verbis ϛοιχεῖα τῆς λέξεως· vid. Dionyſ. Halic. d. l. c. 2. p. 12.: vel ϛοιχεῖα λόγε. vid. Laërt. 7, 58. Etenim vt literae ſunt elementa verborum, ita partes orationis facile apparet eſſe eiuſdem elementa. vid. Stephanus Paralipomm. p. 98. ſſ. Caeterum dictiones, quas Vellerus *flexibiles*, et *inflexibiles*, appellat, eae a Priſciano grammat. 9. p. 344. Baſil. nominantur *declinabiles*, et *vniformes*, id eſt, *indeclinabiles*.

biles. Iam vt dubitari non potest, quin antiquissimae, et principales, orationis partes sint *nomen*, et *verbum*, quippe quum ex iis solis plena fieri, et perfecta, oratio possit: vid. Plutarch. quaestt. Platonn. p. 1009. f. To. 2. Apuleius de habitud. doctrinn. Plat. 3. p. 30. Elmenh. Priscianus gram. 2. p. 44. 11. p. 422.: ita iis in promtu est accessisse paulatim partes alias, quae essent earum adminicula quasi, atque iuncturae, et nomini quidem *articulum*, et *pronomen*, verbo *aduerbium*, vtrique *participium*, *praepositionem*, *coniunctionem*, *interiectionem*. Etenim quum vox omnis, quae mentis conceptum, hoc est, cogitationem, indicat, dicatur orationis pars; quum interiectio, id est, vox, quae caeteris orationis partibus interiacet, sit vox literata, significans aliquid, affectum quendam, et motum animi, puta: quidni ea in numerum partium orationis recte referatur? Certe fuisse apud Graecos, qui partes orationis interiectione augendas esse censuerint, quam eorum sententiam Latini quoque sequuti sint, Priscianus gram. 2. p. 45. Basil. docet, *His alii addebant*, inquiens, *etiam vocabulum, et interiectionem apud Graecos: quam nos adhuc seruamus.* Grammaticis autem Graecis plerisque placuit interiectiones [σχετλιασμὸς] annumerare aduerbiis, quia ipsae quoque, vel adiunguntur verbis, vel verba iis subaudiuntur: vid. Priscianus gram. 15. p. 528. 541. Basil. Donatus in de octo partt. orat. p. 180. b, et p. 206. b, Lipf.: vt Apollonio Alexandrino [de synt. 1, 3.], aliisque, vid. schol. Aristoph. ad Plut. 1052. Suidas v. ἄ, et Hesychius v. ἄ, ἄ. Quae quidem ratio rectior videtur esse, atque verior, opinione eorum, qui interiectiones numero partium orationis omnino eximendas esse docent. vid. Perizonius ad Sanctii Mineru. 1, 2. p. 17. Numerat igitur Vellerus, vt Dionysius Thrax, Chrysoloras, Gaza, Caninius, et alii, partes orationis octo, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴν, ἄρθρον, ἀντωνυμίαν, πρόθεσιν,

σιν, ἐπιῤῥήματα, σύνδεσμον· quas Plutarchus quaeſtſt. Platonn. p. 1009. C To. 2. animaduertit contineri verſiculo Homeri hoc, [Il. α, 185.], Αὐτὸς ἰὼν κλισίηνδε [h. e. εἰς κλισίην], τὸ σὸν γέρας· ἔφρ' εὖ εἰδῇς. Apollonius autem Alexandrinus ex hoc earum numero eiecit *participium:* vid. de ſynt. 1, 3. p. 14. f. Sylb.: praeeunte Tryphone, maximo artis grammaticae auctore: vid. Priſcian. gram. 11. p. 418.: et *verba*, *nomina*, *pronomina*, *aduerbia*, cum literis vocalibus comparauit, quod ipſa ſignificarent aliquid, *articulum*, *praepoſitiones*, *coniunctiones*, cum conſonantibus, quia per ſe nihil valerent: vid. de ſynt. d. l. Sed nec philoſophi, aliique ſcriptores, de numero partium orationis conſenſiſſe leguntur. Alii enim numerarunt tres, vt Theodectes, *nomina*, *verba coniunctiones*, quas Quinctilianus *conuinctiones* vocat: alii, vt Ariſtoteles [A. P. 20.], et familiae Stoicae principes, quatuor, *nomina*, *verba*, *coniunctiones*, *articulum:* alii, vt Stoici poſteriorum temporum, quinque, *nomen* [ὄνομα], *appellationem* [προσηγορίαν], *verbum*, *coniunctionem*, *articulum* [v. Laërt. 7, 57. Priſcian. gram. 2. p. 45. Baſil.]; quidam iis addidere ſextam partem, *pronomina:* nonnulli ſeptimam, *aduerbium*, octauam, *praepoſitionem*, decimam, *participium*, atque plures alias. vid. Dionyſius Halic. περὶ συνθέσ. c. 2. Quinctil. 1, 4. 18. ſſ. Priſcianus gram. 2. p. 45. 11. p. 418. ſſ. Baſil. Caeterum περὶ μερισμῦ τῶν τῦ λόγυ μερῶν libros quatuor ſcripſerat Apollonius Alexandrinus. v. Suidas v. Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεύς.

nomini — praemittunt doctrinam de articulis] Et ſapienter quidem. Vt enim declinatio pronominis indefiniti τὶς docere quemque poteſt rationem nomina, ad declinationem tertiam pertinentia, omnia, recto caſu accepto, in obliquos caſus declinandi in numero quoque: ita, cognita articuli vtriuſque declinatione, patet omnibus ratio declinandi nomina, et pronomina,

omnia, quae ad primam, et ſecundam, declinationem pertinent. Haec vero ipſa res plane patefacit prudentiam recentiorum grammaticorum vel maxime ſalutarem, qui nomina omnia, non ad decem, vel quinque, ſed ad tres, redigere declinationes inſtituerunt. Reliquerat librum περὶ ἄρθρων Trypho Alexandrinus, qui laudatur ab Apollonio Alexandrino de ſynt. 1, 8. p. 35. Huius autem libri iacturam reſarſit eiuſdem Apollonii prouidentia, qui librorum περὶ συντάξεως quatuor primo copioſam, accuratamque, diſputationem de natura, et vſu, articulorum [c. 3. — 47.] complexus eſt.

articulus] Graeci enim hanc partem orationis vocant ἄρθρον. Per ſe enim nihil ſignificat articulus: Ariſtot. A. P. 20. ἄρθρον δὲ ἔστι φωνὴ ἄσημος· ſed aliis orationis partibus additus hanc fere habet vim, vt certam quandam rem, perſonamue, indicet: ἔστιν, inquit Apollonius d. l. c. 6. p. 31., ἴδιον ἄρθρων ἡ ἀναφορά. Conf. Priſcianus gram. 12. p. 449. Baſil. Atque hic idem grammaticus Graecus c. 5. diſputauit contra rationem eorum, qui putarunt, articulos nominibus vel propterea adiungi vt genus eorum diſcerneretur. Qua quidem in ſententia Stoici, ſi non omnes, at certe nonnulli, fuiſſe videntur. Nam Diogenes Laërt. 7, 58. auctor eſt, articulum ab Stoicis eſſe ita definitum, Ἄρθρον ἐστὶ στοιχεῖον λόγου πτωτικόν, διορίζον τὰ γένη τῶν ὀνομάτων, καὶ τὰς ἀριθμούς, οἷον, ὁ, ἡ, τό, οἱ, αἱ, τά.

vel praepoſitiuus, *vel* poſtpoſitiuus] *Proprie loquendo* vnus *eſt* articulus, *qui Graece* προτακτικὸς *dicitur, technicis* praepoſitiuus. *nam* ὑποτακτικὸς, *ſiue* poſtpoſitiuus, *eſt potius* pronomen relatiuum, *quam articulus: quod doctiores grammatici negare nequeunt.* Brendelius. Scilicet Graeci grammatici vſi ſunt hoc in genere verbis ἄρθρον προτακτικὸν, et ἄρθρον ὑποτακτικόν· vid. Apollonius Alex. de ſynt. 1, 20. et Heſy-

Hesychius v. ὁ· quae grammaticis Latinis placuit reddere verbis *articulus praepositiuus*, et *articulus subiunctiuus*. vid. Priscianus gram. 2. p. 45. 17. p. 570. Basil. Iam quia, neque vox ὁ, quam Apollonius Alexandrinus e voce τὸς, abiectis literis τ, et ς, extitisse praecipit, de synt. 1, 20.: neque vox ὁς, per se, neque nominibus, particulisue, adiuncta, quidquam significat; quia voces ὁ, ἡ, τὸ, nominibus praeponi, voces ὁς, ἥ, ὅ, iisdem subiungi, solent: quis dubitet, quin vox ὁ articulus praepositiuus, vox ὁς articulus subiunctiuus, recte dicatur? Quum autem vterque articulus aliis orationis partibus comes fere ita detur, vt praepositiuus quidem agat partes pronominis Latinorum *hic* [v. Etymol. M. v. τὴν, et v. τὴν δ' ἐγὼ, et v. τῆς, p. 757.], quod a Prisciano gram. 5. p. 118. 12. p. 449. hactenus *pronomen articulare*, et *pronomen finitum* 11. p. 418., vocatur, sed subiunctiuus vi pronominis relatiui praeditus sit: nemo sane negauerit facile, hunc articulum posse tum recte pronomen relatiuum dici. Conf. Hesychius v. ὁ. Sed in Etymol. M. tamen v. ὅ, ἄρθρον ὑποτακτικὸν distingui video ab ἀντωνυμίᾳ ἀναφορικῇ.

Germanorum] In editt. Batauis recentioribus legitur *Belgarum*, ita, vt etiam vocabula theotisca omnia sint vbique Belgicis vocabulis reddita. Qua quidem de re lectores semel admonendos esse putauimus, ne eandem obseruationem saepius repetere cogeremur.

Ad p. 71. *Dual. N. A.*] Sic Nominat. τὼ υἱέε legitur apud Lysian p. 647. To. 1. Reisq.: τὼ ξένω Plat. Gorg. 42. p. 151. Findeis.: τὼ ἑτέρω Id. ibid. 79. p. 250.: Accusat. τὼ θεὼ habet Aristoph. Plut. 1007.: τὼ πτέρυγε Id. Aun. 1229.: τὼ βοσκήματε Id. Acharn. 811.: τὰ πόλεε ταύτα Isocrat. de pac. p. 419. To. 1. et Panathen. p. 262. To. 2. Bat.: Genit. τοῖν ὀβολοῖν Demosth. p. 169. To. 1. Reisq., et τοῖν μεραχίοιν Lysias p. 897. To. 1.: Dat. τοῖν

ποδοῖν

ποδοῖν Aristoph. Aun. 146. Nominat. ὄγε — ἐληλύλαθον Plat. Gorg. 42. p. 151. Attici vero maxime, qui non ignorarent, nomina secundae declinationis in ος desinentia apud Graecos antiquissimos fuisse communis generis, huius eorum moris memoriam etiam ita seruare voluisse videntur, vt nominibus feminini generis dualibus omnium declinationum adiunxerint fere semper etiam articulos duales generis masculini. vid. Caninius Hellenism. p. 172. Cren. Stephanus Paralipomm. p. 104. ſſ. Stolberg. ad Sophocl. Aiac. p. 139. et Barnesius ad Hom. Il. ε, 778. Auctores huius obseruationis sunt, praeter alios grammaticos veteres, vt scholiasten Sophoclis ad Electr. 980., Triclinius, et Luciani scholiastes. Et huius quidem ad libellum περὶ ὀρχήσ. p. 36. To. 1. Graeu. verba sunt haec, Ἡ Ἀττικὴ συνηθεια — καὶ ἐπὶ τῶ ἄμφω τὼ χεῖρε, καὶ τοῖν χεροῖν, θηλυκοῖς ὀνόμασιν ἀρσενικὰ προσνέμουσα. vid. Koenius ad gram. Leid. de dialectis p. 304. Triclinius autem ad Sophoclis Electr. 980. p. 194. b Cantabr. praecipit ea de re sic, Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ τῆ θηλυκῆ γένες δυϊκὰ ἀρσενικῶς ἐκφέρειν· ὅθεν καὶ παρὰ λογοποιοῖς τὸ χεῖρε μόνον ἐπεκράτησεν. Εὕρηται δὲ παρ' Ἰσοκράτει, καὶ ἄλλοις, τὼ πόλεε, καὶ τοῖν πολέοιν. In nostris autem Isocratis libris Panathen. p. 205. To. 2. Bat. legitur nunc, τοῖν πολέοιν ἑκατέρα. Huius obseruationis summa adauxit Lexicon suum Phauorinus v. τὼ χεῖρε. Sic τὼ χεῖρε legitur apud Demosth. p. 580. To. 1. Reisq. et Xen. Cyrop. 2, 2. 1. 2, 3. 5.: τὼ χεῖρε — ἀφεμένω — ἀλλήλω apud Xen. Memorr. 2, 3. 18., vt τὼ ὁδὼ apud Plat. Gorg. 79. p. 250. Findeis.. et apud Xen. anab. 1, 8. 17. τὼ φάλαγγε· Cyrop. 5, 5. 1. τὼ γυναῖκε, et 1, 2. 11. ἄμφω τάτω τὼ ἡμέρα· vbi in cod. Palaeocom. scriptum est τὰ ἡμέρα. Librarii enim, et grammatici, recentiores in multis huiusmodi locis formam loquendi communem sequuti sunt.

ſunt. Sic apud Xen. Cyrop. 7, 1. 12. pro τὼ δύο, praecedit enim nomen φάλαγγες, Stephanus non debebat reſcribere τὰ δύο, quae tamen eſt ipſa cod. Guelf. ſcriptura: ſed apud Plat. Phaedon. 16. pro τῶν γενεσέοιν τῶν, quae eſt ſcriptura librorum editorum, et cod. Aug., nos, cod. Tub. auctoritate, Stobaeique librorum admonitu, reponere non dubitauimus τοῖν γενεσέοιν τοῖν. Etiam apud Sophoclem Electr. 980. ſ. de mulierculis leguntur, et accuſatiui, et nominativus, duales, τώδε τὼ κασιγνήτω — Ὦ — ἐξεσωσάτην.

ex ſententia grammaticorum — Vicem — ὦ] Verba, *Vicem eius ſupplet aduerb. vocandi* ὦ, in editt. Lipſſ. primis non leguntur. Helladius Chreſtom. p. 6. ſ. Ὅτι τὸ ὦ οἱ ἄρθρον κλητικὸν ὑπειληφότες πλανῶνται· τὰ γὰρ ἄρθρα ἀ χρῄζεσι τῆς κλητικῆς. Καὶ γὰρ αὐτὰ μὲν τῶν μὴ παρόντων τὴν ἀναφορὰν δηλοῖ· τὸ δὲ ὦ κατ' ἐνέργειαν μόνον τῆς δείξεως τῇ κλητικῇ προσῆλθεν. Ὅτι δὲ ἁμαρτάνεσιν οἱ νομίζοντες αὐτὸ κλητικὴν, καὶ ὁ χρόνος, καὶ ὁ τόνος, δηλοῖ, καὶ τὸ πνεῦμα. — Οὐκ ἔστιν ἓν ἄρθρον, ἀλλ' ἐπίῤῥημα· συντάττεται δ' ὅμως τῇ κλητικῇ ἐπίῤῥημα ὄν· ὥσπερ καὶ ἄλλα τῶν ἐπιῤῥημάτων γενικῇ συντάττεται — καὶ αἰτιατικῇ — . Fuiſſe enim grammaticos non paucos, qui vocem ὦ putarent eſſe vocatiuum articuli, non modo verba docent, quae in Heſychii Gloſſario leguntur haec, Ὦ, ἄρθρον κλητικῆς πτώσεως, οἷον, ὦ ἄνθρωπε· ſed vel maxime ea declarant, quae ab Apollonio Alexandrino contra iſtam rationem diſputata ſunt libro primo operis περὶ συντάξεως, qui ibi c. 21. p. 58. vocem ὦ veriſſime vocat κλητικὸν ἐπίφθεγμα· vt apud Ariſtoph. Plut. 1. ὦ Ζεῦ, καὶ θεοί· v. 1051. ὦ Ποντοπόσειδον, καὶ θεοὶ πρεσβυτικοί. Idem Equitt. 1326. ὦ ταί, h. e. αἱ, λιπαραί — Ἀθῆναι. Atque hunc ducem ſequuti ſunt grammatici Graeci recentiores. Gaza gramm. 1. p. 3. Pariſ. Κλητικὴν δὲ ἐθὲν ἐδεμίαν

ἐδεμίαν ἔχει· τὸ γὰρ ὦ, ἐκ ἄρθρον, ἀλλ' ἐπίρρημα κλητικόν. Chryſoloras Ἐρωτημ. p. 9. Pariſ. Κλητικὸν δὲ ἐπίρρημα ἐν πᾶσι τοῖς γένεσι, καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἀριθμοῖς, ὁμοίως τὸ ὦ. Conf. Λεξικὸν περὶ πνευμάτων a Valquenario editum p. 238. Et in blandis quidem compellationibus ὦ fere idem valet, quod φίλε, et φίλοι, aliaue huiuſmodi vocabula, quae non raro ſubiunguntur iſti voci, ita, vt ſuperlatiuorum vim habeant. Certe Xenophon in libris Cyropaediae vocibus ὦ ἄνδρες, et φίλοι ἄνδρες, vſus eſt, vt idem ſignificantibus, et Plato in dialogis vocem ὦ, et ſimpliciter, et additis vocatiuis φίλε, ἑταῖρε, ἀγαθὲ, aliiſque ſimilibus, ſequi iuſſit vocatiuos nominum perſonarum propriorum ita, vt ὦ φίλε, verbi cauſſa, idem eſſet, quod φίλτατε. Apud Ariſtoph. Equitt. 723. legitur adeo ὦ δημίδιον φίλτατον, h. e. λίαν, μάλιστα, φίλτατον.

praepoſitiuus cum δε] Etymol. M. v. αὐτὸς p. 172. 55. et v. ἐγὼ p. 314. 28. ὅδε — κατὰ παραγωγήν. vid. Deuarius de partice. L. Gr. c. 7. p. 104. et Vigerius de idiomm. L. Gr. 1, 7. Ὅδε Herodo. 1, 31.: τῆδε Ariſtoph. Plut. 226.: τῶδε Id. Acharnn. 910.: τῷδε Id. Nubb. 456.: τόνδε Herodo. 1, 9.: οἵδε Ariſt. Acharnn. 719.: τῶνδε Id. Equitt. 163.: τῆσδε Id. Acharnn. 892.: τᾶσδε Id. ib. 895.: τῇδε Xen. Cyrop. 2, 1. 6.: τᾷδε Ariſt. Acharnn. 903.: τήνδε Id. Nubb. 848.: τάνδε Theocr. Idyl. 1, 128.: αἵδε Ariſt. Veſpp. 1060.: τάσδε Id. Acharnn. 740.: τοδὶ Id. Rann. 1274.: τάδε Id. Nubb. 1026.: τοῖσδε Herodo. 1, 9.

τε] Vellerus enim videtur huc referri voluiſſe locos Homeri hos, ὅ, τε Il. π', 54.: ἥτε Il. κ', 258.: τές τε Il. ψ', 712., alioſque ſimiles. At haec exempla facile apparet ad articulum ſubiunctiuum pertinere, cuius relatiua vis voce τὲ augeatur, et magis oſtendatur. Conſtat enim, Homerum ſaepiſſime articulo praepoſitiuo vſum eſſe pro ſubiunctiuo, vt Il. Θ', 283.

283. χ', 480. Odyſ. β', 160. 228. θ', 271. φ', 145.: quibus in locis pro ὅ σφιν, et ὅ σφ', Barneſius fine cauſſa reſcripſiſſe ὅς σφιν, et ὅς σφ', videtur. vid. Etymol. M. v. ὅ, et ὅ σφιν, p. 614. 6. 14. Sed alii tamen verius eiuſmodi in locis ὅ pro ὅς dictum eſſe, abiecta litera σ̄, praecipiunt, vt ὅτις pro ὅσις, ὅπερ pro ὅσπερ. Qua quidem de re ſupra in capite de dialectis ſuo loco expoſitum eſt.

γε] Etymol. M. p. 613. 50. Ὅγε δύο μέρη λόγε εἰσὶν, ἢ ἓν; Δύο· ὁ ἄρθρον· γε σύνδεσμος. Ἐν συνθέσει ἐσὶν, ἢ ἐν παραθέσει; Παραλλήλος σύνταξις ἐσὶ λέξεων, ἑκάσης τὸν ἴδιον τόπον φυλαττόσης. Τὰ ἐπεκτεινόμενα διὰ τῦ δε, διὰ τῦ γε ἐκ ἐπεκτείνονται· οἷον, τοῖος, τοιόσδε· τοιόσγε ἃ λέγεται· τόσος, τοσόσδε· καὶ τὰ ἐπεκτεινόμενα διὰ τῦ γε, διὰ τῦ δε ἐκ ἐπεκτείνονται· οἷον, ἐγὼ, ἔγωγε· ἐμοὶ, ἔμοιγε.

poſtpoſitiuus cum γε, περ] Quarum quidem particularum haec vis eſt, vt vox γε articulo ſubiunctiuo addita poteſtatem eius magis definiat, et circumſcribat, ita, vt ὅσγε ſit fere *qui quidem:* ſed vox περ eandem reddat latiorem, et quaſi liberiorem, ita, vt ὅσπερ ſit *quicunque.* vid. Hogeuenius in epitoma doctrinae partice. Graecc. c. 42, 5.

et ὅς] Etymol. M. p. 614. 30 Ὅστις, ὄνομα ἀναφορικόν· καὶ συνετέθη ἐκ τῦ ὅ, ἄρθρε ὑποτακτικῦ, καὶ τῦ τὶς, ὀνόματος ἀορίςε. Sed Homerus etiam ὅτις dixit, vt Il. γ', 279. τ', 260. Vid. Etymol. M. v. ὅτις p. 614. 25.

pronominis demonſtratiui ſignificationem] Vt, ὅγε Hom. Il. β', 694.: ἥγε Il. ζ', 372.: ὅδε Plato Cratyl. 1.: τῆγε Hom. Odyſ. ξ', 291.: τᾶγε Il. ψ', 173.: τώγε Il. ά, 330.: τῶδε Plato Cratyl. 1.: τόσδε Hom. Il. έ, 261.

articulus ſubiectum enuntiationis — monſtrat] Sic Iſocrates ad Nicocl. p. 62. To. 1. Bat. Φυλακὴν ἀσφα-

ἀσφαλεστάτην ἡγεῖ τῦ σώματος εἶναι, τήν τε τῶν φίλων ἀρετὴν, καὶ τὴν τῶν πολιτῶν εὐνοιαν, καὶ τὴν σαυτῦ φρόνησιν. Plutarchus de poëtis audiendd. c. 3. Ζωγραφίαν μὲν εἶναι φθεγγομένην τὴν ποίησιν, ποίησιν δὲ σιγῶσαν τὴν ζωγραφίαν. Ariſtoph. Plut. 249. ſ. ὡς ἰδεῖν σε βέλομαι, Καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τὸν υἱὸν τὸν μόνον. Neque tamen ſemper parti enuntiationum ſubiectiuae addi articulum, Nigrinus veriſſime animadvertit: vt Plutarch. de educ. puerr. c. 8, 1. ὅτι ἓν πρῶτον, καὶ μέσον, καὶ τελευταῖον, ἐν τούτοις κεφάλαιον, ἀγωγὴ σπεδαία, καὶ παιδεία νόμιμος, ἐστί. Prouerbb. 9, 10. ἀρχὴ σοφίας φόβος κυρίε, καὶ βελὴ ἁγίων σύνεσις. Xen. Oecon. 6, 8. Ἐδοκιμάσαμεν δὲ ἀνδρὶ καλῷ τε, καὶ ἀγαθῷ, ἐργασίαν εἶναι, καὶ ἐπιστήμην, κρατίστην γεωργίαν. Plato Cratyl. 4. Theaet. 8. Φησὶ γάρ πε, πάντων χρημάτων μέτρον ἄνθρωπον εἶναι. Interdum praedicatum articulum comitem habet, quo ſubiectum caret: vt apud Pindarum Pythionn. 7, 18. ſſ. τὸ δ' ἄχνυμαι, Φθόνον ἀμειβόμενον Τὰ καλὰ ἔργα. Quum enim notio ſubiectiuae enuntiationum partis fere latius pateat notione partis earum declaratiuae, hoc eſt, plures proprietates, plura attributa, contineat: lectores vel mediocriter attenti ſponte. nec addito articulo, inueſtigare vtramque partem, et diſcernere, poſſunt. Eandemque ob cauſſam non raro, et ſubiectis, et praedicatis, enuntiationum articulus additus inuenitur: vt, Ὁ δὲ Κύριος τὸ πνεῦμά ἐστιν 2. Corr. 3, 17.: vbi facile apparet, nomen το πνεῦμα eſſe partem enuntiationis declaratiuam. Quo magis etiam ferenda eſt leuitas, et neglegentia, librariorum, quorum manus ſubiectiuam enuntiationum partem ſaepenumero priuauere articulo. vid. ad Plat. Phaedon. 25, 6. Sed vbi notio vtriuſque partis aeque late patet, ibi ſcriptores diligentes verba non tranſponere, immo natiuum eorum ordinem ſequi, ſolent, ita, vt partem ſubiectiuam carere articulo iubeant: vt, πολ-

λοὶ

λοὶ ἔσονται πρῶτοι ἔσχατοι, καὶ ἔσχατοι πρῶτοι, Matth. 19, 30.: vbi codd. nonnulli ſine cauſſa legunt, καὶ οἱ ἔσχατοι· vid. Luc. 13, 30.

ſi vero ſubiectum — etiam praedicato inſeruit] Vt, ἕτος ἐστιν ὁ κληρονόμος Matth. 19. 38. vid. Glaſſius gram. S. 3, 2. 4. Eiuſdem generis locus eſt apud Plat. Cratyl. 20. Οἷα ἕν, τὸν Ἀΐδην ἐκ ἂν πολλὲς ἐκφεύγειν· et apud Lucan Act. 18, 28. ἐπιδεικνὺς διὰ τῶν γραφῶν, εἶναι τὸν Χριστὸν Ἰησῦν. His enim in enuntiationibus vel amplitudo notionis pronominis ἕτος, et adiectiui πολλὲς, et nominis Ἰησῦν, docet, ea eſſe ſubiecta.

Ad p. 72. *articulus frequentiſſime rem certam — deſignat*] Articulus enim aliis orationis partibus adiunctus habet fere, vt ſupra vidimus, vim pronominis finiti, hoc eſt, vel demonſtratiui, vel relatiui. Epiphanius κατὰ Αἱρέσ. ά p 17. Oporin. [Baſil. A. C. 1544.] Ἀπὸ γὰρ τέτε ἄρθρε τὴν διάκρισιν τῆ ὀνόματός ἐστι σημαίνομαι. Ὅπε γὰρ ἄρθρον πρόσκειται ἐπὶ ἑνί τινι ὡρισμένῳ, καὶ διαφανεστάτῳ, πάντως ἐστὶν ἡ βεβαίωσις διὰ τὸ ἄρθρον· ἄνευ δὲ τῆ ἄρθρε ἐπὶ ἑνὸς τῆ τυχόντος ἀορίστως ἐστὶ λεπτέον· ὡς οἷον εἰπεῖν, ἐὰν εἴπωμεν βασιλεὺς, ὄνομα μὲν ἐσημάναμεν, ἀλλ' ἀ τηλαυγῶς τὸν ὁριζόμενον ἐδείξαμεν· βασιλέα γὰρ λέγομεν, καὶ Περσῶν, καὶ Μήδων, καὶ Ἐλαμιτῶν· ἐὰν δὲ μετὰ προσθήκης τῆ ἄρθρε εἴπωμεν ὁ βασιλεὺς, ἀναμφίβολόν ἐστι τὸ σημαινόμενον· ὁ γὰρ βασιλεὺς ὁ ζητέμενος, ἢ ὁ λεγόμενος, ἢ ὁ γινωσκόμενος, ἢ ὁ τῆ τινὸς βασιλεύων, διὰ τῆ ἄρθρε ὑποδείκνυται κ. τ. λ. vid. Sylburgius compend. ſyntax. p. 474. Hanou.: Ramireſius Pentecont. c. 30. et Vigerius de idiomm. L. Gr. c. 1, 19. 2. Nobis quidem huius articuli vſus exempla placuit apponere iſta. Τὰς ἡμέρας Marc. 13, 20.: quae Matth. 24, 22. dicuntur αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι. Ioh. 8, 7. τὸν λίθον ἐπ' αὐτῇ βαλέτω· coll. v. 5. vid. Marclandius ad Lyſ. orat. 9. p.

554. Sic verba, ἐξεπλήσσοντο ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ, Matth. 22, 23., referri debent tantum ad ea, quae Ieſus dixerat de reditu mortuorum in vitam, et de corporum poſt reditum in vitam immortalitate: vt verba τὴν παραβολὴν Marc. 4, 10. interpres Syrus rectiſſime conuertit ܥܠ ܡܬܠܐ. Lyſias orat. 1. p. 3. Dauiſ. min. ὁ γὰρ ἄνθρωπος ἔνδον ἦν. Xenoph. Oecon. 4, 7. ταῖς τιμαῖς αὔξει· Cyrop. 3, 1. 6. Νῦν ἦν διὰ τί, ἔτε τὸν δασμὸν ἀπήγαγες, ἔτε τὸ στράτευμα· nam ſic legi haud dubie e cod. Guelf. debet pro ἔτε στράτευμα, quum indicetur certus quidam militum numerus, quem rex Armeniae ſe miſſurum eſſe promiſerat: 8, 3. 12. εἰ δέξαιτ' ἂν βασιλείαν ἀντὶ τοῦ ἵππου, h. e. *pro hoc, vel illo, equo:* ita vt in cod. Guelf. et Iunt. perperam legi ἀντὶ ἵππου facile appareat. Sed Matth. 22, 7. pro ὁ βασιλεὺς in pleriſque codd. ſcriptum extat ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος· quam lectionem Griſbachius, et Matthaeius, in ordinem receperunt. temere, credo. Nam pronomen ἐκεῖνος adiectum eſſe videtur a grammaticis, qui voluerint vim articuli explicare. Certe v. 11. et v. 13. eſt ſimpliciter ὁ βασιλεὺς, et in tali verborum ſerie ὁ βασιλεὺς non poteſt eſſe alius rex, quam is, qui v. 2. dictus eſt paraſſe conuiuium: quod ſecus eſt in verbis τοὺς φονεῖς ἐκείνους v. 7., et in verbis οἱ δοῦλοι ἐκεῖνοι v. 10. Sic vocabulum πᾶς ſequitur articulus tum, quum nomina, quorum comes illud eſt, vel ſubiecta orationis ſunt, vel demonſtratiue, aut relatiue, poſita: quod ſi ſecus eſt, articulus omittitur: vt, Herodo. 5, 46. ἀπίκοντο παντὶ στόλῳ· Xenoph. Cyrop. 6, 1. 22. παντὶ σθένει ἀθροίζοντο· 8, 5. 12. βοηθήσειν παντὶ σθένει· 6, 2. 5. πάσῃ δυνάμει ἕκαστον παρεῖναι· vbi Zeunius non debebat articulum recipere e cod. Guelf.: Herodo. 7, 56. ἄγων πάντας ἀνθρώπους· vbi v. Valquenar. p. 537.: Plato Cratyl. 18. περὶ πάντων θεῶν. Atque haec ipſa praecepta valent de pronominibus ἕτος, et

ὅδε.

ὁδε. vid. Hom. Odyſ. ϱ', 446. Herodo. 3, 80. 81. 9, 105. Plato Cratyl. 1, 17. Demoſth. p. 343. 347. To. 1. Reiſq. Conf. Lycius ad Demoſth. orat. c. Leptinen p. 263. Neque tamen nos fugit, ſcriptores ipſos ſaepe, ori ſcilicet, auribuſque, ſeruientes, etiam hoc in genere neglegentes fuiſſe, atque inconſtantes.

ante participia in nomina degenerantia] Gregorius de dial. Attica ſ. 71. p. 58. [Ἀττικὸν] καὶ τὸ χρῆσθαι ταῖς μετοχαῖς ἀντὶ ὀνομάτων Neque vero tantum Attici, ſed Iones quoque, et Dores, hoc participiorum vſu delectati inueniuntur. Οἱ γεγαμένοι *parentes*, Herodo. 1, 120.: qui ibid. 122. οἱ τεκόντες, et c. 121. πατήρ τε, καὶ μήτηρ, dicuntur: vt οἱ γεγαμένοι, et οἱ γονεῖς, vocabula ſunt idem valentia apud Xen. Apol. Socr. 20. Ἡ τεκοῦσα *mater*, Sophocl. Alceſt. 290. Ariſtoph. Lyſiſtr. 637. Herodo. 5, 92. 3. 6, 52.: qui idem 4, 10. *matrem*, et τὴν γεγαμένην dixit, et τὴν μητέρα· vt apud Sophoclem Electr. 342. ἡ τίκτουσα pertinet ad nomen πατὴρ v. 341.: pro quo idem poëta ibid. 482. et Alceſt. 290. poſuit partic. ὁ φύσας, vt apud Eurip. Electr. 335. legitur ὁ ἐκείνου τεκών, ita, vt vel ex hoc loco cognoſci poſſit, participia habere vim nominum. Sic apud Sophoclem Oedip. tyr. 999. 1007. participia οἱ τεκόντες, et οἱ φυτεύσαντες, commutata extant nomine οἱ γεννηταὶ v. 1015.: vt apud Eurip. Phoenn. 34. *parentes* vocantur οἱ φύσαντες, vel, quae librorum Strabonis ſcriptura eſt, οἱ τεκόντες· vbi v. Valquenarius: certe οἱ τεκόντες [Callim. fragm. 118. Bentl. Aeſchyl. S. c. Thebb. 49. Perſſ. 245.] referuntur ad τέκνα Herc. fur. 583. Sic *pater* vocatur ὁ τεκών Theocr. Idyl. 15, 47.: ὁ φύσας Sophocl. Aiac. 517.: ὁ γεννήσας Iſocrat. orat. ad Philip. p. 297. To. 1. Bat.: *filius* ὁ φύς Eurip. Phoenn. 19.: *matres* αἱ γεγαμηκυῖαι Xen. Apomn. 1, 4. 7.: *parentes* οἱ γεννήσαντες Id. ib. 2, 1. 27. Οἱ φυλάσ-

σοντες sunt *custodes* Herodo. 2, 121. 4.: quos idem historicus eodem loco vocat τὰς φυλάκας· vt οἱ φυλάττοντες, et οἱ φύλακες, synonyma sunt apud Polyb. 5, 39. Οἱ διώκοντες *accusatores* Herodo. 6, 82.: οἱ ἡβῶντες *adolescentes* Thuc. 5, 32.: οἱ στρατευόμενοι *milites* Demosth. p. 47. To. 1. Reisq.: οἱ τότε βασιλεύοντες *illius aetatis reges* Isocrat. Euag. c. 5. p. 81. To. 2. Bat. Lycurg. p. 192. To. 2. Reisq.: ὁ βουλεύσας *consultor* Hesiod. Ἔργ. 266.: qui versiculus laudatur a Gellio NN. AA. 4, 5.: οἱ βουλεύοντες *senatores* Aeschin. de f. legat. p. 255. To. 2. Tail. Sic ἡ προμνησαμένη idem est, quod ἡ προμνήστρις, *pronuba*, apud Xen. Apomn. 2, 6. 36.: ὁ κεκτημένος *possessor* Xen. Oecon. 20, 22.: quod participium refertur ad τὸν θεράποντα, ita, vt sit *herus*, *dominus*, apud Aristoph. Plut. 4.: vbi v. Girardius, et Spanhemius: vt ἡ ἐμὴ κεκτημένη est *mea herna* apud Aristoph. Eccles. 1118. Idem poëta Nubb. 518. dixit ὦ θεάμενοι, sed v. 575. ὦ θεαταί, et Vespp. 59. τοῖς θεωμένοις, sed v. 54. τοῖς θεαταῖς· vt Xen. Apomn. 3, 5. 19. τοῖς ἐφεστῶσι, sed ib. 18. τοῖς ἐπιστάταις. Et qui a Iamblicho in vita Pythagorae fere ὁμιληταί, γνώριμοι, ἑταῖροι, appellantur, hi ab eo c. 16. p. 65. Neoc. οἱ χρώμενοι nominantur. Conf. Elsnerus ad Matth. 19, 4. et Duportus ad Theophr. Charr. 12, 1. p. 402. Neque tamen participia sic semper articulum habent comitem, sed saepenumero societate eius carent: vt apud Pindar. Olympionn. 13, 24. εὑρών est *inuentor*: πατοῦντες *calcatores* apud Anacr. odar. 17, 14.: ἀμῶντες *messores* apud Theocr. Idyl. 6, 41.: γενάμενοι *parentes* Idyl. 17, 35.: πολεμοῦντες *hostes* apud Xen. Cyrop. 7, 5. 26.: ἀνακείμενοι *conuiuae* Matth. 22, 10.: στρατευόμενοι *milites* Luc. 3, 14. Sequuti autem Graeci veteres hoc in genere, sicut scriptores N. T., videntur esse sapientiam Hebraeorum, qui quum linguam suam laborare viderent nominum inopia, huic

ita

ita mederi inſtituerunt, vt participia iuſſerint agere partes nominum litera τ, articuli indice, et addita, et omiſſa. Et Latini ſeſe nec in hoc participiorum vſu ſuperari a Graecis ſolertia paſſi ſunt: vt, *aedituentes*, pro *aeditui*, Lucret. 6, 1271.: *ſpectans*, pro *ſpectator*, Horat. A. P. 98.: *inungens*, pro *unctor*, Plin. H. N. 35, 40. 40. Hard.: *tradens, accipienſque*, h. e. *magiſter*, et *diſcipulus*, Quinctil. 2, 9. 3.: *latrans*, i. e. *canis*, Phaed. 5, fab. 10. 7.: *mugientes*, i. e. *boues*, Horat. Epod. 2, 11. et Apuleius de deo Socr. p. 44. Elmenh.: qui ibid. dixit *balantes*, et *hinnientes*, pro *oues*, et *equi*. Rariora ſunt exempla eiuſdem participiorum vſus haec, τὸ δεδιὸς *metus*, et τὸ θαρσῶν *fiducia*, Thuc. 1, 36. Caeterum vt articulus vocabulis nonnullis additus mutare ſignificationem eorum ſolet, vt ὁ αὐτὸς eſt *idem*, non *ipſe*, οἱ ἄλλοι *caeteri*, non *alii*, οἱ πολλοὶ *plurimi*, non *multi*: ita idem, non modo a participiis, ſed etiam a nominibus, cum ipſo cohaerentibus ſaepe ab oratoribus maxime, etiam ab hiſtoricis nonnunquam, et poëtis, vno, pluribuſue, interiectis aliis verbis, ſeiunctus inuenitur: vt, τῶν, ὅτε τὴν εἰρήνην ἐποιεῖσθε, λεχθέντων Demoſth. p. 346. To. 1. Reiſq.: τῷ, μηδ' ἂν ἀδικεῖν βέλτιστα, δυνησομένῳ Id. p. 661. To. 1.: μετὰ τῶν ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ Πελοποννησον ἐχόντων Lyſias 2. p. 72. To. 1. Reiſq.: τοῖς εὐτυχίᾳ τινὶ τὰς πράξεις ἐκείνας γεγονέναι φάσκουσιν Plutarch. V. Aemil. c. 24. p. 201. To. 2. Tub.: ἦσαν δέ τινες οἱ τὸν Διοσκόρους ἐπὶ τῆς Λυσάνδρου νεὼς ἑκατέρωθεν, ὅτε τὸ λιμένος ἐξέπλει πρῶτον ἐπὶ τὸν πολεμίους, ἄσπερ τοῖς σῶζειν ἐπιλάμψαι λέγοντες Id. V. Lyſ. c. 12. p. 143. To. 3.: οἱ κατὰ πάντα τῷ Ἀλεξάνδρῳ παραβάλλοντες αὐτὸν Id. V. Pompeii c. 46. p. 197. To. 4.: εἰς δὲ τὴν Ῥώμην ἐκπέμπων τὸν, ὅτι νόσῳ τετελεύτηκε Γορδιανὸς, ἀγγελοῦντας Zoſim. 1, 19. 2.: ταὶ δ' αὖ κάτω Ψεύδη μεταμώνια τέμνουσαι Pindar. Olympp. 12, 7. ſ.: οἱ φασὶ τεκόντες Callim.

fragm. 118. 2. Bentl.: τῆς, οἷα παρ' ὑμῖν ἐστι, πολιτείας Demoſth. p. 399. To. 1.: τὰς, οἵος ἔτος, ἀνθρώπες Id. p. 421. To. 1. add. Id. p. 349. p. 751. To. 1. p. 1441. To. 2.: τῶν τις στρατιωτέων Herodo. 5, 101.: τῶν τινα αὐτομόλων Id. 6, 80.: τῶν τινας δορυφόρων Id. 7, 146. Caeterum obſeruatio iſta de vſu articuli participiis iuncti non legitur in exemplis libelli Lipſienſibus primis.

ἀορίστως plerumque ſignificat] Seu vim pronominis indefiniti τις habet. id quod, non modo ante participia, ſed etiam ante verba, et nomina, fieri ſaepe, in libris maxime N. T. diuinis, ſolet. Sic Matth. 28, 17. οἱ δὲ ἐδίστασαν, id eſt, τινὲς δέ· vbi v. Boſius, et Albertius: Xenophon. Cyrop. 3, 2. 6. ſic dixit οἱ δέ τινες. Id. ib. 4, 5. 3. Ὥστε τὸ λοιπὸν ἐάν τε βάλλόμενος ἄν εὕρῃς ῥᾳδίως τὸν νύκτωρ πορευόμενον, h. e. τινὰ ν. πορ. Id. ib. 2, 4. 17. εἰ προπέμποις — τὰς εὐζώνες ἄνδρας, h. e. τινὰς εὐζ. ἄνδρας, vt Zeunius librorum Zonarae, et Philelphi, codiciſque Guelf., auctoritate, et recte quidem, vt videtur, edidit. Lucillius Anthol. 2. epigr. 1, 4. λαβεῖν τὸ μέρος, h. e. τὶ μέρος. vid. obſeruatt. miſcell. Vol. 3. p. 149. 5. p. 227. Sic Matth. 14, 23. Marc. 3, 13. Luc. 6, 12. 9, 28. εἰς τὸ ὄρος, h. e. ὄρος τι· coll. Matth. 17, 1.: Matth. 24, 3. προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταί, h. e. μαθηταί τινες· coll. Marc. 13, 3.: Marc. 7, 24. εἰς τὴν οἰκίαν, h. e. οἰκίαν τινά· Luc. 10, 6. καὶ ἐὰν μὲν ᾖ ἐκεῖ ὁ υἱὸς τῆς εἰρήνης· vbi v. Raphelius: 1. Corr. 15, 8. ὥσπερεὶ τῷ ἐκτρώματι· vbi Riterſhuſius iam ad Porphyrii V. Pythag. p. 14. ſcribendum eſſe, ſed ſine cauſſa, cenſuit ὥσπερεί τῳ. Certiſſimum enim eſt, ſcriptores N. T. hoc quoque in genere imitatos eſſe Hebraeorum exemplum, quos pronomini finito dediſſe nouimus, neceſſitate ipſa cogente, partes infiniti pronominis. vid. ad Plat. Phaedon. 25, 10. et Noldius Concordd. particc. Hebrr. in ה n. 5. p. 216. Timp.

orationi

orationi infinit. — vicem indicat] Priſcian. gram. 18. p. 658. Baſ. *Significat autem infinitum ipſam rem, quam continet verbum. Currere enim eſt curſus, et ſcribere ſcriptura, et legere lectio. — Itaque apud Graecos etiam articulis adiungitur infinitum more nominum.* Ariſtoph. Plut. 146. Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γὰρ ἔσθ' ὑπήκοα. Id. ib. 806. τὸ πλουτεῖν· vbi ſchol. Doruil. ἦγουν ὁ πλοῦτος. Xenophon. Apomnn. 1, 7. 5. Ἐμοὶ μὲν οὖν ἐδόκει καὶ τῷ ἀλαζονεύεσθαι ἀποτρέπειν τοὺς συνόντας· ſed pro τῷ ἀλαζονεύεσθαι ſ. 1. legitur ἀλαζονείας. Xen. ibid. 4, 2. 31. τὸ ὑγιαίνειν — τὸ νοσεῖν. Id. Oecon. 7, 24. Καὶ τῷ ἔρεργειν τὰ νεογνὰ βρέφη πλεῖον αὐτῇ ἐδάσατο, ἢ τῷ ἀνδρί. Thuc. 2, 44. τὸ κερδαίνειν, et τὸ τιμᾶσθαι. Apud Dinarch. 2. p. 74. To. 2. Reiſq. τὸ πολιτεύεσθαι idem eſt, quod ἡ πολιτεία ibid. p. 84. Theocr. Idyl. 10, 52. ſ. ἃ μελεδαίνει Τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεύντα, i. e. *potum*. Aeſchyl. Supplicc. 1020. Τὸ σωφρονεῖν τιμῶσα τῷ βίᾳ πλέον. Xen. Cyrop. 2, 2. 1. τῷ ἐμβάπτεσθαι, h. e. ἐμβάμματος· quod Zeunius non debebat recipere, Mureti auctoritate, reclamantibus omnibus codicibus: vt ibid. ὑπὸ τοῦ ἐκπεπλῆχθαί τε, καὶ ὀργίζεσθαι, eſt *prae indignatione, et ira*. Epictet. enchir. c. 17. Ἵνα ἐπ' ἐκείνῳ ᾖ τὸ σὲ [μὴ] ταραχθῆναι. Polyaen. 1, 14. 5. Τὸ γὰρ βέλεσθαι πονεῖν, πάντων κρατεῖν πέφυκεν. Interdum ſic articulus, et infinitiuus, verbis interiectis aliis, ſeparantur: vt apud Plat. Cratyl. 18. τὸ γὰρ πρὸ πάντων θεῶν τῇ Ἑστίᾳ πρῶτῃ προθύειν εἰκὸς ἐκείνως· ſed pro ἐκείνως ibi reſcribendum eſſe videtur ἐκείνοις, niſi articulum τὸ priuare vi ſua velis. Sed interdum omittitur etiam articulus, more Hebraeorum, in primis apud poëtas: vt, τοῖς ἐρνέοις πέτασθαι Anacr. odar. 2, 6.: vbi v. notae noſtrae: Αὐτίκα δὴ τεθνάναι βέλτιον, ἢ βίοτος, Mimnerm. eleg. 1, 10. apud Vrſinum fragmm. poëtt. lyricc. p. 226. Conf. Bachius ad Xen. Oecon. 9, 11. Imitati ſunt Graecos

etiam hoc in genere Latini, in primis poëtae. Lucret. 4, 769. *Praeterea meminiſſe iacet, languetque ſopore:* vbi v. Lambinus. Plautus Curcul. 1, 1. 28. *Ita tuum conferto amare ſemper, ſi ſapis:* vbi v. Taubmanus.

articulus in genere neutro — ſumi indicat] Intellegi enim debet ὄνομα. vid. Plato Cratyl. 29. Sed fit nonnunquam, vt articulus vocabulo materialiter ſumto additus, neglecto genere neutro, ponatur in genere intellegendi nominis artificialis, vt, ἡ διὰ, ἡ εἰς, ſcilicet πρόθεσις· quae eſt Hogeuenii obſeruatio ad Viger. 1, 18. 24. Atque ſic fere grammatici ſcribere ſolent. Scriptores autem ipſi nominibus, et propriis, et appellatiuis, materialiter poſitis, vel adimunt articulum, vel eum ita addunt, vt genus eius accommodent ipſorum nominum generi, adiuncto etiam nomine ὄνομα, et τὸ ὄνομα, quod comitetur etiam genitiuus alterius nominis, vel pronomine demonſtratiuo neutrius generis. Sic apud Xenoph. Apomnn. 4, 4. 7. Σωκράτης, h. e. τὸ ὄνομα ὁ Σωκράτης, vel τὸ τοῦ Σωκράτους ὄνομα· apud Aeſchin. Socr. 2, 10. ὁ Σωκράτης· apud Plat. Cratyl. c. 14. ὁ Ὀρέσης, ὁ Ἀτρεύς· vbi etiam eſt τὸ ὄνομα ὁ Ἀγαμέμνων· c. 19. Ῥέαν τε, καὶ Κρόνον· c. 13. βασιλεύς· c. 17. τὸ σῶμα· c. 25. τοῦτο τὸ ὄνομα, τὸ πῦρ — τὸ ὕδωρ, καὶ τὰς κύνας· ſed apud Xen. Cyrop. 2, 2. 5. ὁ μὲν γὰρ ἀλαζὼν ἔμοιγε δοκεῖ ὄνομα κεῖσθαι ἐπὶ κ. τ. λ.: et apud Plat. Cratyl. c. 20. τὸ ὄνομα ὁ Ἅιδης, vt c. 19. τὸ τῆς Τηθύος ὄνομα, et τὸ τοῦ Ποσειδῶνος· c. 26. ἡ φρόνησις, et ἡ γνώμη, et αὐτὸ ἡ νόησις· c. 29. ἐγὼ δέ φημι, εἴπερ, ὃ ἔμπροσθεν εἶπον, ὀρθῶς ἔχει, ἡ κακία, καὶ τοῦτο τὄνομα, τὴν ἀρετὴν, ὀρθῶς ἔχειν· c. 34. ἡ ἀλήθεια, καὶ τοῦτο —.

plerumque refertur] In editt. Lipſſ. primis, et Belgicis, addita extant verba haec, *Vide Ariſtot. lib. 3. Rhetor. [c. 5, 2.] Flac. part. 2. clauis ſcripturae, tract. 5. de ſtylo Pauli, fol. 514. et 519.* Verbis, *inſeruit oppoſitio-*

positionibus, addi debent verba, *et partitionibus*. Neque sane temere Vellerus ita praecipit. Sunt enim loci non pauci, vbi contra fieri videas, vt pronomen ἐκεῖνος apud Lysian orat. 16. p. 574. To. 1. Reisq. ad nomen propinquius, ἔτος ad remotius, refertur. Hom. Odyss. ά, 109. ff. Κήρυκες δ' αὐτοῖσι, καὶ ἑτεροὶ θεράποντες· Οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι, καὶ ὕδωρ, Οἱ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας Νίζον· vbi schol. min. οἱ μὲν, κήρυκες· οἱ δὲ, θεράποντες. Odyss. β', 6. ff. Αἶψα δὲ κηρύκεσσι — ἐκέλευσε Κηρύσσειν ἀγορήνδε — Ἀχαιούς· Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα. Alii huius generis loci sunt apud Hom. Il. β', 620. s. Isocrat. ad Nicocl. p. 55. To. 1. Bat. Xen. Apomnn. 1, 2. 51. Oecon. 3, 2. s. Graecorum exemplo Latini quoque pronomen *hic* saepe ad remotius nomen, *ille* ad propius, retulerunt: vt Ouid. Trist. 1, 2. 23. s. *Quocunque adspicias, nihil est, nisi pontus, et aër: Fluctibus* hic *tumidis*, *nubibus* ille, *minax*. Propertius 3, 14. [al. 12.] 17. s. *Qualis et Eurotae Pollux, et Castor, arenis*, Hic *victor pugnis*, ille *futurus equis*. Cic. Lael. 2. *Quamobrem caue Catoni anteponas, ne istam quidem ipsum, quem Apollo, vt ais, sapientissimum iudicauit*. huius *enim facta*, illius *dicta*, *laudantur*. vid. Sanctius Mineru. 2, 9. p. 209. s. et ibi Perizonius: Victorius [Castigatt. in Cic. p. 499. s. Gryph.], et Dauisius, ad Cic. Finn. 4, 4.: Ducquerus ad Flor. 4, 2. 48.: Gesnerus ad Quinctil. 6, 1, 9.: Cortius ad Cic. 7. ep. 2, 5.: Passeratius ad Propert. d. l. et 2, 1. 38. Vt autem Graeci hoc in genere pro ὁ μὲν — ὁ δὲ [Plato Gorg. 79. p. 250.] nonnunquam dixerunt ἕτερος μὲν — ἕτερος δὲ· Herodo. 1, 34. Ἦσαν δὲ τῷ Κροίσῳ δύο παῖδες· τῶν ἕτερος μὲν διέφθαρτο· ἦν γὰρ δὴ κωφός· ὁ δὲ ἕτερος, τῶν ἡλίκων μακρῷ τὰ πάντα πρῶτος· sed Xenophon Cyrop. 7, 2. 7. Croesum ipsum de filiis suis duobus ita loquentem

facit, Ὁ μὲν γὰρ κωφὸς ὢν διετέλει· ὁ δὲ ἄρισος γενόμενος ἐν ἀκμῇ τῆ βίᾳ ἀπώλετο· ita Latini quoque pronomina *hic* — *ille* commutarunt vocabulis *alter* — *alter*, quorum prius nunc ad remotius nomen, nunc ad propinquius, pertineret. vid. Cic. pro L. Manil. c. 2. 5. ep. 19. 4. Orat. 3, 9. N. DD. 2, 47. Sed vt orationis Graecae magna, et varietas, et inconstantia, in vsu, et consequutione, horum, similiumque, pronominum cognoscceretur: placuit genera eius plurima a nobis adhuc obseruata apponere. Ὁ δὲ *alter, ille*, vel *alius*, simpliciter, omisso altero ὁ μὲν, Homer. Il. χ', 157. Pindar. Pythionn. 3, 161. 163. Aristoph. Equitt. 597. Plato Cratyl. 3. 17. Plutarch. V. Fabii Max. c. 1. p. 433. To. 1. Tub.: vt οἱ δέ τινες Xen. Cyrop. 3, 2. 6.: ἄλλοι δὲ Id. ib. 5, 2. 2.: et τὰ μὲν *partim* Xen. Cyrop. 1, 5. 3.: et τὰ δὲ Plato Gorg. 10. p. 52. Findeis. Demosth. p. 1225. To. 2. Reisq. Herodo. 6, 105.: sed τὰ μὲν — τὰ δὲ *cum* — *tum* Herodo. 1, 173. Pindar. Pythionn. 2, 119. s. Xenoph. Cyrop. 6, 2. 10. Sic ἡ δὲ apud Aeschin. Socr. 3, 22. refertur ad verba ἅπασα ψυχή· vbi v. notae nostrae. Οὗτοι μὲν — οἱ δὲ Xen. Cyrop. 6, 3. 4.: τοῦτον — τὸν δὲ Plato Gorg. 44. p. 159. Findeis.: ὁ μὲν — ἕτερος δὲ Plutarch. V. Cat. min. c. 34. p. 82. To. 5. Tub.: ὁ μὲν — ὁ δὲ ἕτερος Aeschin. Socr. 2, 10.: θατέρῳ — τῷ δ' Demosth. p. 666. To. 1. Reisq.: τῷ μὲν — τῷ δ' ἑτέρῳ Herodo. 2, 44. Zosim. 1, 67. 1.: ἡ μὲν — ἑτέρα δὲ Plutarch. V. Anton. c. 30. p. 99. To. 6. Tub.: ἕτερα τοιαῦτα ἄγοντα, τὰ δὲ καὶ νεμόμενα Xen. Cyrop. 6, 3. 3. in cod. Palaeoc.: οἱ μὲν — ἄλλοι δὲ Aelian. V. H. 10, 18.: ὁ μὲν τὰ, τὰ δ' ἄλλοι Pindar. Nemeonn. 7, 81.: οἱ μὲν — εἰσὶ δὲ οἳ Plutarch. A. Π. c. 7. p. 15. s. To. 7. Tub.: οἱ μὲν πολλοὶ — ἔνιοι δέ τινες Isocr. Panath. p. 201. To. 2. Bat.: ἔνια μὲν — τὰ δὲ Id. de permut. p. 378. To. 2.: τὰ

μὲν

μὲν — ἔσι δ' ὧν Plut. V. Lyc. 4. p. 96. To. 1. Tub.: τινὲς μὲν — οἱ δὲ Polyb. 5, 105. add. Aeſchin. Socr. 2, 36.: οἱ μὲν — τινὲς δὲ Polyb. 3, 85.: ὁ μέν τις — ὁ δὲ Plato Phaedon. 47.: ὁ μὲν — ὁ δὲ — ὁ δὲ Herodo. 8, 137. Polyb. 3, 85.: ὁ μὲν — ὁ δὲ τις Xenoph. Cyrop. 1, 4. 15. add. Herodo. 4, 164.: ὁ μέν τις — ὁ δὲ — ὁ δὲ — ὁ δὲ — ὁ δὲ — ὁ δὲ Xen. Cyrop. 5, 5. 12.: οἱ μὲν — οἱ δὲ — οἱ δὲ — οἱ δὲ — οἱ δὲ Herodo. 7, 90. add. Plutarch. V. Caeſ. 15. p. 375. To. 4.: οἱ μὲν — οἱ δὲ — καὶ ἄλλοι — οἱ δὲ Xen. Cyrop. 4, 1. 8.: οἱ μὲν — οἱ δὲ — ὁ δὲ τις — ὁ δὲ τις Id. ibid. 6, 1. 1. add. Herodo. 1, 114. 3, 139.: ὁ μὲν — ὁ δὲ — ὁ δέ γε Xen. Cyrop. 7, 5. 11.: ὁ μὲν — ἕτερος δὲ τις — ὁ δέ γε — ὁ δέ γε — ὁ δὲ — ὁ δὲ τις — ὁ δὲ — ὁ δέ γε — ὁ δέ γε — ὁ δέ γε, Ariſtoph. Plut. 162. — 168.: μίαν μὲν — ἄλλην δὲ — τὴν δὲ — ἡ δὲ Iſaeus p. 89. ſ. To. 7. Reiſq.: ὅσοι μὲν — οἱ δὲ — ἕτεροι δὲ Aeſchin. Socr. 2, 40.: οἱ μὲν — οἱ δὲ — ἕτεροι δὲ — ἄλλοι δὲ Iſocr. de permut. p. 395. To. 2. Sed quum articulus ſic praepoſitiones habet comites, particulae μὲν, et δὲ, ei praeponuntur: vt, ἐν μὲν τῇ — ἐν δὲ τῷ Herodo. 1, 87.: ὑπὸ μὲν τῶν — ὑπὸ δὲ [αὖ] τῶν Xen. Apomnn. 3, 1. 8.: vbi verba ὑπὸ μὲν τῶν ad remotius nomen, τὸς πρώτους, verba ὑπὸ δὲ τῶν ad nomen propinquius, τὸς τελευταίους, pertinent: πρὸς μὲν τὰ — τῶν δὲ Thuc. 3, 61.: τῷ μὲν αἰσχύνονται, ἐπὶ δὲ τῷ ἀγάλλονται, Id. 3, 82.: ἵνα τὰς μὲν φεύγωσι, πρὸς δὲ τὰς προθύμως ἔχωσι, Iſocr. ad Nicocl. p. 60. To. 1.: τοῖς μὲν — τοῖς δὲ — τῶν δ' — πρὸς δὲ τὸς Id. Nicocl. p. 101. To. 1.: τὰ μὲν — τῶν δὲ — τὰ δ' — περὶ δὲ τῶν Id. de Pace p. 375. To. 1. Graeci enim etiam hoc in genere perſpicuitati ſeruiiſſe videntur, ne ſcilicet, ſi, verbi cauſſa, dixiſſent ὑπὸ τῶν δὲ, dixiſſe putarentur ὑπὸ τῶνδε· ſed, particula

cula δὲ ante articulum collocata, concinnitatis natura etiam ὑπὸ μὲν τῶν pro ὑπὸ τῶν μὲν dici iubebat. v. Reizius in de accentus inclinat. p. 69. ſ. Certe pro articulo praepoſitiuo ſic non raro a poſteriorum maxime temporum ſcriptoribus [v. Thomas Mag. v. ἃ μὲν, ἃ δὲ, et ibi interpp., maximeque Hemſterhuſius, itemque Reizius d. l. p. 33. ſſ.] ponitur ſubiunctiuus articulus: ſed tum, adiectis etiam praepoſitionibus, particulae μὲν, et δὲ, ſedes non mutant ſuas: vt, ἧς μὲν — ἧς δὲ Polyb. 1, 42.: ἃς μὲν — τιναὶς δὲ Polyb. excc. legatt. 58. p. 661, To. 2. Lipſ. Herodi. 7, 1. 7.: ἃς μὲν — ἃς δὲ Polyb. 1, 7.: τὰς μὲν — οἷς δὲ Id. 4, 87. excc. de virtutt. p. 138. To. 3.: τιναὶς μὲν — ἃς δὲ Id. 14. 1.: τὰ μὲν — ἃ δὲ Id. 5, 54.: ἃ μὲν — ἃ δὲ Id. 1, 67. 69. Herodi. 8, 1. 8.: ἃ μὲν — ἃ δὲ — ἃ δὲ Sextus Empir. c. mathemat. 11, 3. p. 699. Fabric.: ὧν μὲν — ὧν δὲ Polyb. 3, 4.: οἷς μὲν — οἷς δὲ Athen. 1, 15. p. 18. E, et Polyb. 8, 1.: ὑφ' ἧς μὲν — ὑφ' ἧς δὲ Plut. V. Marcel. 9. p. 294. To. 2. Tub.: παρ' ἧς μὲν — πρὸς ἣν δὲ Id. Compar. Cim. et Lucul. c. 2. p. 348. To. 3.: ἐφ' ὧν μὲν — ἐφ' ὧν δὲ — ἐφ' ὧν δὲ Sextus Empir. c. mathemat. 9, 119. p. 578. Fabric.: ὑφ' ὧν μὲν — ὑφ' ὧν δὲ Polyb. 6, 55. p. 80. To. 2.: παρ' οἷς μὲν — παρ' οἷς δὲ Id. ib. 54. p. 77. To. 2.: δι' ἧς μὲν — δι' ἧς δὲ Id. 7, 6. Caeterum e ſupra dictis facile intellegitur, apud Thucydidem 7, 41. pro τὰς μὲν — τάς τε reponi ab editoribus librorum eius debuiſſe τὰς μὲν — τὰς δέ.

articuli aduerbiis — nominum efficiunt] In editt. Lipſſ. primis laudantur exempla tantum haec, *vt*, ὁ πλησίον, ὁ ἄνω, οἱ ἔξω. Scilicet aduerbia, omninoque datiui nominum, etiam formulae, vim aduerbiorum habentes, quibus articulus cuiuſque generis additus eſt, agunt, quia, vel nomen aliquod, vel participium verbi ſubſtantiui, intellegi debet, partes nominum

num ſubſtantiuorum, ſed tum, quum articulo etiam ſubſtantiua nomina, eorumue loco participia, adiuncta ſunt, nominibus adiectiuis reſpondent. Et prioris quidem generis exempla ſunt haec. Τῶν πάροιθε *maiorum*. Pindar. Pythionn. 2, 111.: τῶν νῦν *hominum, qui nunc viuunt*, Thuc. 8, 53.: qui a Theophr. charr. 3, 2. οἱ νῦν ἄνθρωποι dicuntur: τοῖς τότε Iſocr. de Pace p. 382. To. 1.: ſed Herodo. 8, 8. τῶν τότε ἀνθρώπων dixit: οἱ πάλαι Demoſth. p. 685. To. 1. Reiſq.: τὰς ἐγγὺς — τὰς ἄπωθεν, *ciuitates propinquas — remotas* Thuc. 4, 92.: ὑπὸ τῶν ταύτῃ *ab huius regionis incolis* Id. 3, 96.: qui ibid. 88. ita dixit οἱ ἐκείνῃ ἄνθρωποι· τοῖς πρόσθεν, et ὑπὸ τῶν κατόπιν, Id. 4, 32.: τὰ ταύτῃ ἄρματα Xen. Cyrop. 7, 1. 11.: οἱ πέλας Herodo. 7, 152.: qui ibid. οἱ πλήσιοι dicuntur: οἱ Νείλου πέλας Aeſchyl. Supplicc. 314.: ὁ ἐμποδὼν *obuius* Plut. V. Romul. 21. p. 70. To. 1.: qui ibidem p. 71. in Butae verſiculo ἐμπόδιος vocatur: ἡ ἀπαντίον Herodo. 7, 34.: τὰ ἐπέκεινα τῆς Εὐρώπης Id. 3, 115.: τὰ κατωτάτω Id. 2, 125.: τὰ οἴκοι Xen. Cyrop. 6, 1. 7.: ἐν τῷ τότε Arrian. anab. 2. p. 124. Blanc. Sed poſterioris generis locos laudare viſum eſt iſtos. Ἡ τότε ἡμέρα Eurip. Phoenn. 4.: τὰ πρὸ τοῦ πεπρηγμένα Herodo. 9, 1.: ὁ ἀληθέως τοκεὺς Id. 1, 137.: οἱ ὀπίσω λόγοι Id. 1, 75.: τὸ καίρια ὄνομα Id. 1, 71.: κακὰ τὰ πρὶν Eurip. Phoenn. 477.: ὁ οἴκοθεν νόμος Id. ib. 303.: ἡ πέρυσι κωμῳδία Ariſtoph. Acharnn. 377.: οἱ πάνυ τῶν στρατιωτῶν Thuc. 8, 1.: ἡ κατὰ μικρὸν παράλλαξις Xen. Cyrop. 6, 2. 11.: οἱ πάλαι βασιλεῖς Arrian. anab. 7. p. 492.: ἡ ἀπονόησις ἡ οἰκαδε Id. ib. p. 464.: τὸ ἄγαν δέος Id. 6. p. 402: οἱ ἀληθεῖ λόγῳ βασιλῆες Herodo. 1, 120.: ὁ νῦν ἄρχων Xen. Cyrop. 4, 6. 2.: οἱ κάτω θεοὶ Demoſth. p. 1399. To. 2. Reiſq.: qui ab Antiphonte p. 620. To. 7. Reiſq. οἱ θεοὶ οἱ κάτω dicuntur: οἱ ἐπάνωθε μεσοποιοὶ Theocrit.

crit. epigr. 20, 3.: ἐν τῷ πρὸ τῦ χρόνῳ Demoſth. p. 1250. To. 2.: ſed p. 1249. ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ dixit: ἡ καθ' ἡμέραν συνήθεια Alciphr. 3. ep. 70. p. 446. Neque tamen articulus neutrius generis vtriuſque numeri aduerbiis, et verbis, quae pro aduerbiis vſurpantur, praepoſitus iis poteſtatem ſemper conciliat alienam, immo propriam ſaepenumero relinquit: quibus in locis librarii praetermiſere articulum non raro: vt, τὸ πάρος Hom. Il. κ', 309.: τὸ πάροιθε Id. Odyſ. σ', 274.: τὸ πρὶν Id. Il. ζ', 125. Pindar. Pythionn. 11, 60.: τὸ ἐνθεῦτεν Herodo. 5, 116.: et τεντεῦθεν Xen. Cyrop. 5, 5. 9.: τὸ αὐτίκα, et τὸ ἔπειτα, Thuc. 4, 107.: τὸ πάλαι Herodo. 1, 144.: τὸ παραχρῆμα Id. 6, 11.: τὸ παραυτίκα Id. 6, 63.: vt 7, 137.: ἐπαύσατο τῦ παραυτίκα· τὸ πρόσω Id. 9, 57.: τὸ προσωτέρω Id. 1, 105.: τὸ πρόσθεν Xen. Cyrop. 5, 3. 13.: τὸ ἀπὸ τότε Herodo. 1, 130.: τὸ ἀπὸ τῦδε Thuc. 2, 46. Xen. Cyrop. 4, 2. 12. 5, 2. 15.: τὸ ἐκ τῦδε Id. ib. 5, 5. 13.: τὸ ἐφ' ἡμέραν Demoſth. p. 1214. To. 2. Reiſq.: τὸ ἀπ' ἀρχῆς Id. p. 668. To. 1.: τὸ ἐξ ἀρχῆς Id. p. 1087. To. 2.: τὸ κατ' ἀρχάς Id. p. 12. To. 1.: τὸ καθ' ἡμέραν Luc. 11, 3. Ariſtoph. Equitt. 1123. et ibi Berglerus: τὸ ἀρχαῖον, et τὸ παλαιὸν, Herodo. 1, 173.: τὸ παράπαν Plato Cratyl. 39.: τὸ ἐπίπαν Herodo. 4, 68. Hippocr. aphorr. 3, 9.: τὸ πάλιν Aeſchyl. Prometh. 202.: τὸ μεθύστερον Sophocl. Philoct. 1229.: τὸ μετόπιν Id. ib. 1185.: τὸ δεύτερον, et τὸ παντάπασιν, et τὸ πρότερον, Thuc. 3, 87.: τὸ δεύτερον Ariſtoph. Eccleſſ. 390., ſed v. 31. eſt ſimpliciter δεύτερον· τὸ μέχρι ἐμεῦ Herodo. 3, 87.: τὸ πρῶτον Xen. Cyrop. 8, 3. 1.: τὸ δεύτερον Herodo. 2, 152.: τὸ τρίτον Id. 3, 53.: τὸ ἕβδομον Xen. Cyrop. 8, 7. 1.: τὸ δεῦρο Eurip. Phoenn. 275.: τὸ καθόλε Acct. 4, 18.: τὸ μετὰ τῦτο Plat. Apol. 30. Cratyl. 11, 17. 19.: τὸ τηνικαῦτα Polyb. 11, 20.

Sic

Sic Attici maxime pro νῦν dixere τὰ νῦν, vt Sophocl. Electr. 423., vbi τὰ νῦν refertur ad ποτὲ v. 422.: Gregor. in de dialectis p. 49. Ἀττικὸν καὶ τὸ λέγειν ἀντὶ τοῦ νῦν τανῦν· vbi v. Koenius: et cum iis Iones, et alii: vid. Actt. 4, 29. Herodo. 7, 104.: qui idem 2, 174. 3, 66. 4, 63. 7, 6. 9, 61. dixit τὰ μάλιστα· vt τὰ μεταξὺ *interea* Hesiod. Ἔργ. 394.: τὰ πρῶτα Hom. Il. ζ', 489. Herodo. 6, 75.: τὰ πρὸ τοῦ Demosth. p. 506. To. 1. Reisq.: τὰ πρὸς πατρὸς, καὶ τὰ πρὸς μητρὸς, *von Seiten des Vaters, vnd der Mutter*, Id. p. 1303. To. 2.: τὰ περὶν Eurip. Alcest. 706., vbi refertur ad νῦν.

Nunc autem praeter ea, quae Vellerus obseruauit, de vsu articuli vtriusque pauca dicere attinet. nam de caeteris consuli recte possunt, praeter Apollonium Alexandrinum in libro primo περὶ Συντάξεως, et Sylburgium compend. syntax. c. 15. p. 474. — 480. Hanou., Vigerius, et Hogeuenius, etiam Zeunius, in libro de idiomatis linguae Graecae c. 1. et 2. Teneant igitur adolescentes harum literarum studiosi, *primum*, articulum praepositiuum neutrius generis vtriusque numeri cum patrio casu nominum pro ipsis nominibus, quae significent fere res, varias partes, et gradus, et quasi latera, habentes, poni. Thuc. 2, 60. τὰ τῆς ὀργῆς, h. e. ἡ ὀργή· vt apud Plut. V. Brut. 21. p. 246. To. 6. Tub. τὸ τῆς ὀργῆς· Thuc. 4, 18. τὸ τῆς τύχης, h. e. ἡ τύχη· vt apud Eurip. Alcest. 785., et τὰ τῆς τύχης apud Sophocl. Oed. tyr. 977.: Thuc. 4, 54. τὰ τῆς ὁμολογίας, h. e. ἡ ὁμολογία· 8, 91. τὰ τῆς πόλεως· 8, 89. τὸ τῆς ὀλιγαρχίας· 3, 59. τὸ τῆς ξυμφορᾶς· Demosth. de cor. 8. et Polyb. excc. legatt. 28. p. 596. To. 2. Lipsi. τὸ τῆς εἰρήνης h. e. ἡ εἰρήνη· τὸ τῶν γραμμάτων Isocr. c. Sophph. p. 332. To. 2.: Anacreon odar. 11, 11. τὰ μοίρης· Aristoph. Pac. 868. τὰ τῆς πυγῆς· Theophr. charr. 1, 4. τὰ τῶν ἠθῶν· Xen. Cyrop. 1, 6. 9. τὰ τῆς στρατιᾶς· Aelian.

H. V. 12, 1. fin. τὰ τῆς ὥρας· Plato Politic. 16. extr. τὸ τῆ μύθῳ· Demoſth. p. 797. To. 1. Reiſq. τὸ τῆς παροιμίας· Palaephat. fab. 49, 2. τὸ τῷ τρέπῳ· Arrian. anab. 4. p. 278. τὰ τῆς φυγῆς· Xen. Hellenicc. 4, 8. 7. τὰ τῆς βοηθείας, καὶ τὰ τῆς σπανσιτίας· certe Euſtathius ad Odyſ. ά p. 1402. 1. hunc Xenophontis laudans legit φοβέμενος τὴν σπανοσιτίαν, ſequutus ſcilicet verborum ſententiam: Ariſtoph. Eccleſſ. 620. τὸ τῶν ἀνδρῶν, h. e. οἱ ἄνδρες· Arrian. anab. 1. p. 26. Blanc. τὰ τῆς ἀποστάσεως· 2. p. 133. τὰ τῆς πολιορκίας· 4. p. 267. τὰ τῆς προσκυνήσεως· Paulus Romm. 14, 19. τὰ τῆς εἰρήνης· vbi v. Palaeretius: τὰ τῆς ἐαρινῆς ὥρας Polyb. 5, 68. 14, 2.: τὰ τῆς νυκτὸς, et τὰ τῆς ἐλπίδος, Id. 8, 22.: τὰ τῆς ὑμετέρας δόξης Id. excc. legatt. 25. p. 581. To. 2.: τὰ τῆς ἀποδειλίας Id. ib. 141. p. 801. To. 2.: τὸ τῆς δόξης Plut. V. Ageſil. 31. p. 118. To. 4.: τὸ τῆς ἐλευθερίας Id. apophthegmm. Laconn. p. 245. To. 8.: τὰ τῆς δυνάμεως Id. Inſtitutt. Laconn. p. 256. To. 8.: τὰ τῆς φήμης Id. V. Aemil Pauli c. 25. p. 202. To. 2.: τὰ τῆς εὐημερίας Zoſim. 1, 24 1.: τὰ τῆς νίκης Id. 2, 51. 1.: τὰ τῆς ἐλπίδος Id. 3 15. 10.: τὰ τῆς ὑποψίας Id. 4, 53. 6. Conf. Ducquerus ad Thuc. 4, 54. 8, 77. Marclandius ad Lyſ. 12. p. 445. To. 1. Reiſq. Vernſdorfius ad Himer. ecl. 10, 14. p. 191. Omninoque articulo iſto vtuntur ita Graeci ſimpliciter, omiſſis nominibus, et participio verbi ſubſtantiui, in omnibus generibus, quoties indicare volunt, vel eos, qui de aliquo numero ſunt, vel ea, quae ad rem aliquam, perſonamue, pertinent modo quocunque, quae quocunque modo rei alicui, perſonaeue, accidunt. haec vero quae ſint loco quoque, debet attributorum, omninoque ſeriei orationis, indicio reperiri. Atque huius etiam rationis loquendi exempla proponere viſum eſt haec. Οἱ τῷ δήμῳ Thuc. 8, 66.: οἱ τῇ συνεδρίᾳ Polyb. excc. legatt.

129.

129. p. 784. To. 2.: οἱ τῷ Χριστῷ h. e. *Chriſto dediti: Chriſti ſtudioſi*, Paulus Gall. 5, 24.: vt οἱ Ξέρξεω Herodo. 9, 68.: οἱ Πιττάλε *Pittali diſcipuli* Ariſtoph. Acharnn. 1031. et ibi ſchol.: τὰ φίλων *auxilium, liberalitas, amicorum* Eurip. Phoenn. 416.: το τῦ θεῦ *oraculum, vox, Apollinis*, idem, quod ὁ χρησμος τῦ θεῦ, Plato Apol. 7.: vt τὰ Λοξίε Sophocl. Electr. 82. coll. v. 37.: τὰ τῦ θεῦ *caelum*, vel *mare*, Theophr. charr. 25, 1.: τὰ τῶν θεῶν *fata* Eurip. Phoenn. 395.: ſed apud Xenoph. Cyrop. 5, 3. 3. ſunt *primitiae praedae*, et 6, 2. 11. *exta*, τὰ ἱερὰ 6, 3. 1.: ſed 8, 5, 12. ſunt *ſacrificia:* et apud Iſocr. encom. Helen. p. 130. To. 2. de permut. p. 380. To. 2. *donaria:* τὰ τῆς θεῦ *aerarium* Aeſchin. p. 127. To. 1. Reiſq.: τὰ τῦ Ἀσσυρίε *reſponſa regis Aſſyriorum* Xen. Cyrop. 5, 3. 5.: τὰ τῶν πολεμίων *numerus copiarum hoſtilium* Id. ib. 6, 3. 7. ſ.: vt τὰ τῦδε *copiae Eteocli* Eurip. Phoenn. 591.: τὸ τῦ ποταμῦ *alueus fluminis* Xen. Cyrop. 7, 5. 8. coll. ſ. 7.: τὰ τῦ φρυρίε *occupatio caſtelli* Id. ib. 5, 3. 14.: τὰ τῆς παιδὸς *opes, quas puella*, filia Gobryae, *a patre dotis nomine acceptura eſt*, Id. ib. 8, 4. 11.: vt τὰ Κροίσε *opes Croeſi* Anacr. odar. 26, 3. et nos ibi: τὰ τῦ γήρως *incommoda ſenectutis* Xen. Apol. 6. Apomnn. 4, 8 8.: vt τὰ τῦ πολέμε *moleſtiae, mala, belli* Thuc. 8 36.: το τῦ Ἡσιόδε, et το τῦ Ἀχιλλέως, *vox Heſiodi — Achillis* Plato Cratyl. 39.: το Ἡσιόδειον dixit Plut. A. Π. 13. p. 36 To. 7.: το τῦ Ἀναξαγόρε Id. Phaedon. 17. Gorg. 20.: το τῦ Εὐριπίδε Id Gorg. 40., h. e. το Εὐριπίδειον Plut. Pyrrh. 14. p. 21 To. 3.: τὰ Ἡρακλείτε *decreta Heraclitι* Plat. Cratyl. 19.: τὰ Περσῶν *cadauera Perſarum* Aeſchyl. Perſ. 599.: τὰ τῶν συμμάχων *res ſociorum* Iſocrat. Panegyr. p. 172. To. 1.: τυγχάνει φρονέων τὰ βασιλῆος *ſtudet rebus regis* Herodo. 8, 75.: vt τῆς τὰ Ἀθηναίων φρονῦντας Thuc. 8, 31.: τὰ τῆς σαρκὸς φρονῦσι — τὰ τῦ

πνεύματος cupiditates, et ſtudia, animi natura praui — animi a Spiritu S. correcti, et emendati, Romm. 8, 5.: ἕλέσθαι τὰ τῆ Περσέως ſequi partes Perſei Polyb. excc. de virtutt. p. 100. To. 3. Lipſ.: vt Thuc. 3, 63. ἕλεσθε τὰ τῶν Ἀθηναίων· τὰνθρώπων ingenia hominum Sophocl. Trachinn. 443.: τὰ Καίσαρος tributum, et τὰ τῆ θεῆ obedientia, et pietas, Matth. 22, 21.: ſed τὰ Λύκωνος aedes Lyconis Theocr. Idyl. 2, 76.: intell. οἰκήματα· vid. v. 103.: εἰς τὰ τῆ ἀδελφῆ τῆ ἐμῆ domum fratris mei Lyſias orat. 12. p. 392. To. 1. Reiſq. Sic Menander apud Ioſeph. Archaeol. 8, 5. 3. templum Iouis dixit τὰ τῆ Διὸς, vt Chriſtus templum Hieroſolymitanum Luc. 2, 49. τὰ τῆ πατρὸς μου τῆ. vid. Fullerus miſcell. SS. 4, 17. p. 583. ſſ. Oxon.: Ioh. Boiſius, Carcinus, et Palaeretius, ad Luc. d. l.: Marclandius ad Lyſian p. 392. To. 1. Reiſq.: Ottius ſpecim. Lexici Flauiani p. 319. Sed Matth. 8, 33. τὰ τῶν δαιμονιζομένων ſunt ea, quae hominibus furioſis, quorum corpora genii mali inuaſerant, acciderunt: et c. 21, 21. τὸ τῆς συκῆς id, quod arbori ſiculneae accidit: vbi v. Raphelius: Marclandius ad Lyſian p. 442., et Georgius Hierocrit. 1. p. 52. ſ. Sed de vſu articuli ante formulas, quae e praepoſitionibus, nominibuſque, compoſitae ſunt, in loco de praepoſitionibus exponetur.

Deinde articulus praepoſitiuus vtriuſque generis fere praemittitur genitiuo nominum perſonarum, ita, vt nomina υἱὸς, vel παῖς, et θυγάτηρ, vel παῖς, nunc omittantur, nunc addantur: vt, ὁ Ἱππονίκε Aeſchin. Socr. 2, 9.: Ἐρασίστρατος, ὁ Φαίακος, τῆ Ἐρασιστράτε, ἀδελφιδῆς, Id. ibid. 1.: ἡ Ταντάλε Anacr. odar. 20, 1.: Εὐρώπην τὴν τῆ βασιλέως Palaephat. 16, 3.: οἱ γονέων διαπρεπῶν Plut. de educc. puerr. c. 2, 6.: vid. Proluſſ. Palaephatt. 4, 3. 8.: ſed Herodo. 1, 107. Ἀσυάγης, ὁ Κυαξάρεω παῖς· Xen. Cyrop. 1, 5. 2. ὁ δὲ Κυαξάρης, ὁ τῆ Ἀσυάγες παῖς· Aelian.

V. H.

V. H. 3, 26. Πίνδαρος, ὁ Μέλανος υἱός· Arrian. anab. 4, 9. Λανίκη ἡ Δρωπίδα παῖς· Aelian. V. H. 12. 1. Ἀσπασία, ἡ Ἑρμοτίμα θυγάτηρ. Interdum tamen ab ipsis etiam scriptoribus, non tantum a librariis, articulus praetermissus inuenitur: vt, Φάλιος Ἐρατοκλέα Thuc. 1, 24.: vbi v. Stephanus p. 661. Ducqu.: Περδίκκας Ἀλεξάνδρα Id. 2, 99.: Κόνων Ἀδειμάντα Demosth. p. 401. To. 1. Reisq.: add. Idem de coron. c. 17.: Ἰάδας Ἰακώβα, et Ἰάκωβος Ἀλφαία, Luc. 6, 16. Actt. 1, 13. coll. Matth. 10. 3. Marc. 3, 18.: Ἰάδας Σίμωνος Ioh. 13, 2. Plura huiusmodi exempla sunt apud Thuc. 4, 119. Atque hic ipse articulus in libris N. T. post nomina, et ante verba, vim adiectiuorum habentia, omittitur: vt, Matth. 22, 30. ὡς ἄγγελοι τοῦ θεοῦ ἐν οὐρανῷ εἰσί· sed Marc. 12, 25. est, εἰσὶν, ὡς ἄγγελοι οἱ ἐν τοῖς οὐρανοῖς· 2. Pe. 3, 10. ὡς κλέπτης ἐν νυκτὶ, h. e. ὁ ἐν νυκτὶ, *fur nocturnus*. Sequuti autem diuini scriptores etiam hoc in genere Hebraeorum consuetudinem loquendi videntur. vid. Buxtorfius gram. Hebr. 2, 1. 2. p. 323. s. et Leusdenius in de Hebraismis N. T. p. 167 s. Quo quidem referendam esse putamus vocem Matth. 21, 9. ἐν τοῖς ὑψίστοις, pro ὁ, vel ὦ, ἐν τοῖς ὑψίστοις, i. e. ὦ ὕψιστε, h. e. ὦ κύριε. Sic apud Lysian p. 19. To. 1. Reisq. est, Ἐρατοσθένης Οἴηθεν, pro ὁ Οἴηθεν. Caeterum apud Plut. virtutt. mulierr. p. 271. To. 8. in verbis καθέζεσθαι παρὰ τὸν αὐτῆς intell. ἄνδρα.

Porro idem articulus saepe, vel solus, vel, intervenientibus fere particulis ἤ, et καί, repetitus, ita ponitur, vt partes pronominis, et demonstratiui, et relatiui, agat: sed tum ὁ pronuntiandum esse sono paulo pleniore, et validiore, veteres iam grammatici praecepere: v. Eustathius ad Il. α p. 22. s. Rom.: ita, vt sint, qui tum scribere malint ὅ, quam ὁ· vt, ὁ [Rom. ὃ], h. e. ὅτος, τοῦτον Hom. Odyss. α, 9.: τὸ pro τοῦτο, Plato Phaedon. 47. Cratyl. 45.: τὸ, pro τοῦτο,

Hom. Il. ω, 235.: τοῖο Il. ζ', 283.: τῷ δὴ ἕνεκα Plato Gorg. 12. p. 58. Findeiſ.: τῷ, pro τούτῳ, Hom. Il. β', 22. Theocr. Idyl. 6, 43.: σὺν τῷ Hom. Il. β', 47.: ἐκ τῆς Aeſchyl. Supplic. 315.: τῇ Il. ζ. 393.: τῷ Il. β', 221.: τὸν Odyſ. α, 210. Xen. Cyrop. 1, 3. 8. Theocr. Idyl. 1, 37.: vbi refertur ad τῆνον v. 36.: καὶ τὸν Xen. Cyrop. 1, 3. 8. 4, 2. 7. Plato Sympoſ. 2. et 30.: τῶν Hom. Odyſ. α, 10.: τάων Il. δ', 46.: μετὰ τοῖσι — Ἤματι τῷ Il. γ', 188. ſ.: τὰς Heſiod. Ἔργ. 186.: τὰ Hom. Odyſ. α, 118.: τοῖς Pindar. Olympp. 6, 126.: ἐν τοῖς Thuc. 1, 6.: πρὸ τοῦ *antehac, antea,* Herodo. 1, 103. Ariſtoph. Plut. 95.: ἐν τοῖς Thuc. 3, 18. 81.: ἐπὶ τοῖς Polyb. excc. legatt. 25. p. 578. To. 2.: χωρὶς τῶν, ὅσοι Polyb. excc. legatt. 27. p. 594.: vt apud Demoſth. p. 613. To. 1. μισεῖν τὰς, οἵοσπερ ἔτος. Sed Pindar. Nemeonn. 7, 81. ὁ μὲν τὰ, τὰ δ' ἄλλοι· Aeſchyl. Suppll. 448. ἢ τοῖσιν, ἢ τοῖς· Demoſth. p. 128. 308. To. 1. τὸ, καὶ τό· Heſiod. Ἀσπ. 210. τῇ, καὶ τῇ· Pindar. Pythionn. 7, 23. τὰ, καὶ τά· Lyſias orat. 1. p. 27. To. 1. Reiſq. εἰς τὸν, καὶ τόν· Plut. apophthegmm. Lacaenn. p. 261. To. 8. Τέκνον, — ἢ τὰν, ἢ ἐπὶ τὰς. Sed idem Pindarus Iſthmm. 5, 66. dixit, τάδε, καὶ τά. v. Schmidius ad Pythionn. d. l. p. 282. et Georgius Hierocr. 1. p. 175. ſſ., omnino-que Reizius in de accentus inclinatione 1, 5. p. 9. ſſ. 70. ſſ.

Praeterea articulus praepoſitiuus in genere neutro ſingularis maxime numeri, non modo interrogatiuis pronominibus, ſed ipſis etiam enuntiationibus, ita praemittitur, vt vim relatiuam habeat: vt, τὸ ποῖον εὑρὼν τῆσδε φάρμακον νόσου; Aeſchyl. Prometh. 249.: τὸ ποῖον; Plutarch. Α. Π. 7. p. 15. To. 7. Tub.: τὰ ποῖα ταῦτα χρήματ' Ariſtoph. Nubb. 1273.: τὰ ποῖα τύχη; Id. Acharnn. 417.: τὰ ποῖα ταῦτα; Plato Gorg. 26. p. 99. Findeiſ.: τὰ τί; Ariſtoph. Pac. 693., et

et τὸ τί; ib. 695. Plut. 903. 1077.: τὸ δὲ κινδυνεύει — τῷ ὄντι ὁ θεος εἶναι, καὶ τοῦτο λέγειν, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη σοφία ὀλίγου τινὸς ἀξία ἐστὶ, Plato Apol. 9.: Id. Cratyl. 4. καὶ ἔστιν αὕτη ἡ ἀλήθεια, τὸ, οἷα ἂν δοκῇ ἑκάστῳ, τοιαῦτα καὶ εἶναι· Id. Gorg. 16. p. 70. ἀλλὰ ἀντίθες τὸ, σοῦ μακρὰ λέγοντος — ὀ δεινὰ ἂν ἐγὼ πάθοιμι· Marc. 9, 23. τὸ εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι· vbi v. omnino Carcinus, etiam Heupelius. Sed vt omnino ſcriptorum, vel conſtantia, vel inconſtantia, quam tamen ſaepe librariorum manibus tribuendam eſſe ſcimus, in vſu huius articuli cognoſceretur: placuit eorum locos varii generis nonnullos apponere. Herodo. 5, 50. ἀπὸ θαλάσσης τῆς Ἰώνων· 6, 112. τὸ ἔνομα τὸ Μήδων· 8, 114. ἐλθὼν ἐς ὄψιν τοῦ Ξέρξεω· Plato Gorg. 37. p. 133. ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων· vt legi debet, auctoritate cod. Aug. Merm. et Baſil. 2. pro ὁ δῆμος Ἀθηναίων· Lyſias p. 605. To. 1. Reiſq. ἐπὶ τοῖς γόνασι τοῖς Πασανίᾳ· Id. p. 621. To. 1. ἐκ — τῶν ἔργων τῶν τοῦ πατρός· Plato Gorg. 15. p. 66. f. ὅτι ἡ ῥητορικὴ περὶ λόγους εἴη, ὁ τοὺς τοῦ ἀρτίου, καὶ περιττοῦ, ἀλλὰ τοὺς τοῦ δικαίου, καὶ ἀδίκου· vbi cod. Bodl. etiam ante genitiuos περιττοῦ, et ἀδίκου, articulum inſertum habet: Iſocr. Panegyr. p. 201. To. 1. Bat. πρὸς μὲν τοὺς φίλους ἀπίστως, πρὸς δ' ἐχθροὺς ἀνάνδρως, ἔχοντες· Herodo. 6, 86. 2. νόμοισι τοῖσι Ἑλλήνων· 6, 104. τυραννίδος τῆς ἐν Χερσονήσῳ· Plato Cratyl. 22. τὸν ὁμοκέλευθον, καὶ ὁμόκοιτιν· vbi Stephanus ſine cauſſa reponi, καὶ τὴν ὁμόκοιτιν, iubebat: Xen. Cyrop. 8, 5. 10. τό τε γένος ἐπαινῶ, καὶ τὴν παῖδα, καὶ δῶρα· ibid. 11. ταῖς ἀρχαῖς, καὶ γεραιτέροις, καὶ τοῖς ὁμοτίμοις πᾶσιν· 7, 1. 17. πλήθει, καὶ τοῖς ὅπλοις· 6, 3. 4. καὶ ἱππέων, καὶ πεζῶν, καὶ ἁρμάτων, τοὺς ἡγεμόνας, καὶ τῶν μηχανῶν δὲ, καὶ τῶν σκευοφόρων, τοὺς ἄρχοντας· 8, 3. 3. τοῖς τῶν ἱππέων ἡγεμόσι δὸς, καὶ τῶν ἁρμάτων τοῖς ἡγεμόσι· 2, 1. 6. τὰ σώματά

γε — ψυχάς τε· Plato Cratyl. 9. εἰς τὸν σίδηρον — εἰς ξύλον — ἐν βαρβάροις — ἐν τοῖς βαρβάροις· ibid. 17. ψυχὴν — τὸ σῶμα· Id. Phaedon. 37. ὡς μέντοι ἐκ ἰσχυρότερον — ψυχὴ σώματος· Id. Gorg. 25. p. 97. Findeif. καὶ τά γε Ἀθηναίων νεώρια, καὶ τριήρεις, καὶ τὰ πλοῖα πάντα· Id. ib. 27. p. 103. πάντες ξυμφήσουσι ταῦτα Ἀθηναῖοι, καὶ οἱ ξένοι. Aeſchin. Socr. 1, 4. ὁ Θεμιστοκλῆς — Θεμιστοκλῆς· Xen. Cyrop. 5, 5. 1. ſ. Κυαξάρει — πρὸς τὸν Κυαξάρην — ὁ Κῦρος — κατὰ τὴν Κύρου ἐπιστολήν — Κῦρον· ib. 5, 4. 15: τὸ Περσῶν ἱππικόν· vbi cod. Guelf. legit τὸ τῶν Περσῶν ἱππικόν· quum tamen 5, 3. 16. ſit, τὰς Περσῶν πελταστὰς, et τὸ Ἀρμενίων πεζικὸν, et τὸ Σακῶν πεζικὸν· Ariſtoph. Rann. 461. ſ. περί τε ξένους, καὶ τοὺς ἰδιώτας· Xen. Oecon. 9, 11. τὸ προνοεῖν — καὶ σκοπεῖν· Herodo. 5, 1. ἡμέτερον τὸ ἔργον· Plato Gorg. 14. p. 64. et Eurip. Phoenn. 457. σὸν ἔργον· vbi v. Valquenarius p. 165.: ὑμῶν ἔργον Ariſtoph. Pac. 1303.: ἐμὸν ἔργον ἐστὶν, καὶ σὸν, Id. Theſmophorr. 1183.: σὸν δ' ἐστὶν ἔργον Id. Lyſiſtr. 315. Plato Gorg. 14. p. 63. περὶ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ ἄδικον, καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ τὸ καλὸν, καὶ ἀγαθὸν, καὶ κακόν.

Denique adiectiuis neutrius generis omnium graduum, etiam participiis, et nominibus, quae interiiciuntur nonnunquam orationi, articulus praeponitur ita, vt ſit idem, quod ὅ ἐστι· vt, καὶ τὸ θαυμασιώτερον, h. e. *et, id quod eſt mirabilius*, Iamblich. V. Pyth. c. 8. p. 27. ſ. Neoc.: τὸ πάντων δεινότατον, h. e. *id quod omnium grauiſſimum eſt*, Aeſchin. p. 548. To. 1. Reiſq.: τό γ' ἀναγκαιότατον Id. ib. p. 559.: τὸ πάντων ἀτοπώτατον Id. ib. p. 625.: τὸ μέγιστον Herodes Att. p. 40. To. 8. Reiſq.: ſed Andocides 4. p. 219. To. 2. dixit, ὃ δὲ πάντων δεινότατόν ἐστι· τὸ κεφάλαιον, h. e. *id quod caput eſt*, Aeſchin. p. 564. To. 1.: τὸ κοινὸν δήπε τοῦτο, καὶ πρὸς ἁπάντων

θρυλ-

θρυλλέμενον, Aeſchin. Socr. 3, 3.: τὸ λεγόμενον, h. e. *quod dicitur* [Cic. Lael. 19.] Thuc. 7, 87.: τὸ δὴ λεγόμενον Plato Gorg. 70. p. 226. et Zacharias ſcholaſt. Ammon. p. 191. Barth.: qui p. 193. ὃ δὴ λέγεται dixit. Conf. Reizius in de inclinat. accentus p. 97. ſſ. et ibi Lycius.

Sed nec ſubiunctiuus articulus vna, eademque, poteſtate gaudet. Etſi enim aliis orationis partibus iunctus proprie pronomini Latinorum relatiuo *qui* reſpondet: Heſychius: Ὅς, ἄρθρον ἀρσενικόν, ὅσις· tamen dialectus Macedonica noua, et Alexandrina, eum in partitionibus maxime alterius articuli vicem explere iuſſit: quam in rem ſupra iam in loco de praepoſitiui articuli vſu exempla attulimus idonea: vt, ὃν μὲν — ὃν δὲ — ὃν δὲ Matth. 21, 35.: ᾧ μὲν — ᾧ δὲ — ᾧ δὲ Id. 25, 15.: ὃ μὲν — ὃ δὲ — ὃ δὲ Id. 13, 8.: ἃ μὲν — ἃ δὲ 2. Tim. 2, 20. vid. Graeuius ad Lucian. ſoloec. p. 730. To. 2.: Heupelius ad Marc. 4, 4.: Georgius Hierocrit. 1. p. 109. *Deinde* idem articulus vim pronominum ἕτος, et ἐκεῖνος, habet, et ſimpliciter poſitus, vt, ὅς, apud Hom. Odyſ. ά, 286.: Heſychius: Ὅς· — ἕτος· ἥ apud Aeſchyl. S. c. Thebb. 17.: vbi ſchol. 2. αὕτη· καὶ ἥ Plato Sympoſ. 22.: et in formulis ἥ δ' ὅς [Gregor. p. 60.], h. e., Heſychio interprete, ἔφη ἐκεῖνος, vel auctore Etymologo M. p. 416. 31., ἔφη δὲ ἕτος· vid. Ariſtoph. Veſpp. 791. Plato Cratyl. 1. et nos ibi partic. 3, 1. p. 7. et ad Phaedon. 5, 6.: καὶ ὅς, h. e. καὶ ἕτος, Xen. Cyrop. 2, 2. 2. 17. 5, 4. 2.: καὶ οἱ Id. ibid. 4, 2. 7. 4, 5. 17.: ὃς, καὶ ὅς, Herodo. 4, 68. *Denique* huic ipſi articulo vtriuſque numeri tertia perſona praeſentis verbi ſubſtantiui, ἔστι, et εἰσὶν, ita praemittitur, vt tales formulae poteſtate pares ſint pronomini τὶς, et τινές· vt ἔστιν ἥ Thuc. 7, 29.: ἔστιν ὧν ἄλλων ἐθνῶν Id. 3, 92.: ἀπὸ τῶν ἐν Σικελίᾳ πόλεων ἔστιν ὧν Id. 7, 11.: ἔστιν ἀφ' ὧν χωρίων Id. 8, 65.: ἔστιν ἐν

οἷς Id. 5, 25.: ἔσιν ἐς Id. 5, 72.: ἔσιν ἃ Id. 2, 26. 33. Isocrat. Busir. p. 166. To. 2.: εἰσὶ — οἱ Thuc. 2, 49. 6, 88. 7, 44.: εἰσὶ δ' αἳ τῶν νεῶν Id. 8, 101. Et quum Attici maxime pro ἐξί, et εἰσί, dixerint ἔνι· apparet sane, et origo, et vis, pronominis ἔνιοι, ἔνιαι, ἔνια, *nonnulli, ae, a.*

articuli in masculino — declinationis dialectos] Vid. Metarius in dialectis L. Gr. p. 104. 171. f. 303. Sic genit. singul. neutr. τῶ Sapph. fragm. 16, 4. Lyc.: τᾶν Ὀλυμπιάδων Pind. Olympp. 1, 152.: αἷσι Arist. Vesp. 1023.: τοῖσι Herodo. 1, 10.

pro οἱ — Dorice dicitur τοὶ, et ταὶ] Gregorius in de dialectis p. 110. Τῷ οἱ ἄρθρῳ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν, καὶ τῷ αἱ, προσιτθέασι [*Dores*] τὸ τ, τοὶ θεοὶ λέγοντες, καὶ ταὶ μῶσαι. Etymol. M. p. 749. 23. Ταί γε, ἄρθρον εὐθείας τῶν πληθυντικῶν, Δωρικῶς. Τοὶ θεοὶ Aristoph. Acharnn. 759.: τοὶ δ' Pindar. Olympp. 6, 87.: ταὶ Μῶσαι Theocr. Idyl. 1, 9.: ταὶ δάφναι Id. Idyl. 2, 1.: ταὶ λιπαραὶ Ἀθῆναι Aristoph. Equitt. 1326.: ταὶ δ' — τέμνουσαι Pindar. Olympp. 12, 7. f. Genit. sing. neutr. τῶ Theocr. Idyl. 21, 30. Timaeus Locr. p. 545. Gal. 2.: masc. τῶ Theocr. Idyl. 1, 21. 21, 2.: fem. τᾶς Theocr. Idyl. 5, 100.: masc. τοῖο Hesiod. Θεογ. 493. Dat. fem. τᾷ Theocr. Idyl. 2, 130. Plur. genit. fem. τάων Hom. Il. δ', 46.: τῶν Theocr. Idyl. 1, 22. Dat. masc. τοῖσι Herodo. 1, 10.: fem. ταῖσι Theocr. Idyl. 1, 91.: neutr. τοῖσι Herodo. 1, 41. Accus. masc. τὼς Theocr. Idyl. 3, 26., et Lichas, Argiuus, apud Thuc. 5, 77.

Attici pro ὅδε — δεικτικῶς] Haec obseruatio in editt. Lipss. primis, et Batauis, non legitur. Ammon. περὶ διαφ. λέξ., Ὅδε, καὶ ὁδὶ, διαφέρει. Ὅδε μὲν γάρ, ἀναφορικῶς, καὶ δεικτικῶς· Ὁδὶ δὲ, δεικτικῶς μόνον, κατ' ἐπέκτασιν. Τοδὶ Aristoph. Plut. 40. 1039.: ὁδὶ Id. ib. 132.: cuius poëtae in fabulis legitur etiam

ἠδὶ

ἠδὶ [Lyſiſtr. 77. 85.] non minus, quam dualis, τωδὶ, et pluralis, οἱδὶ [Acharnn. 312.], ταδὶ [Rann. 1464.], et obliqui vtriuſque numeri caſus, τεδὶ [Nubb. 430. Pac. 743.], τωδὶ [Veſpp. 134. 1338.], τῃδὶ [Pac. 77. 725.], τοιδὶ [Nubb. 669.], τηνδὶ [Plut. 487. Veſpp. 984.], τωνδὶ [Eccleſſ. 440.], τοισδὶ [Acharnn. 160.], τοισδὶ, ταισδὶ [Veſpp. 1153. Lyſiſtr. 283. Eccleſſ. 1130.], ταδὶ [Nubb. 505.]: quorum loca, et ſedes, a nobis non laudatas, indicauit Metarius in dialectis L. Gr. p. 17., ita, vt vana ſit, et inanis, dubitatio Vigerii, qui in de idiomatis L. Gr. c. 1, 7. haec notauit, *Saepe autem δὶ acutum pro δὲ enclitico vſurpatur: at fere cum maſculino tantum, ὁ, vel neutro, τὸ, quod tunc accentu caret: ſic ὁδὶ pro ὅδε, et τοδὶ pro τόδε: vix autem ἠδὶ pro ἥδε.* Nos vero iam ſupra in loco de dialectis vocalium oſtendimus, literam ι videri eſſe hoc quoque in pronomine literam, non vicariam, ſed aduenticiam, quae literam ε loco demouiſſet ſuo.

Caeterum etiam Tellerus in capite de dialectis conſonantium docuit, ab Ionibus articuli ſubiunctiui caſibus omnibus, excepto nominatiuo vtriuſque generis ſingulari, praeponi literam τ, h. e. articulum praepoſitiuum vſurpari pro ſubiunctiuo. Gregorius in de dialectis p. 177. Τοῖς ὑποτακτικοῖς ἄρθροις, τοῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένοις, προστιθέασι τὸ τ οἱ Ἴωνες. Ioh. Grammat. p. 77. Baſ. Τοῖς προτακτικοῖς ἄρθροις οἱ Ἴωνες ἀντὶ τῶν ὑποτακτικῶν χρῶνται, τὸν θέλω ὃν θέλω, τὴν θέλω ἣν θέλω. Τε, pro ε, Hom. Il. α, 249. Herodo. 1, 14.: vt apud eundem 1, 7. pro ατευ reſcribendum videtur ατε, et 7, 38. τε, pro τευ, quum τευ ſit τινος, vt 1, 19. 39., et οτευ 7, 38.: τω, pro ε, Theocr. Idyl. 1, 29.: τῆς, pro ης, Hom. Il. β', 448. Herodo. 1, 100.: vt τῆσπερ, pro ησπερ, Herodo. 1, 124.: τῷ Hom. Odyſ. α, 17.: ἐν τῷ, pro ἐν ᾧ, Herodo. 1, 9.: vt ἐν τῷπερ, apud Thuc. 5, 79.: τῇ, pro ῃ, Herodo. 1, 60.: vt

τῆπερ, pro ἥπερ, Id. 1, 30.: et τήν τινα, pro ἥν τινα, Id. 1, 90.: τὸν, pro ὅν, Id. 1, 5. 14. Pindar. Olympp. 6, 82.: τὴν, pro ἣν, Herodo. 1, 173.: τὰν, pro ἃν, Theocr. Idyl. 2, 12.: τὸ, pro ὃ, Herodo. 1, 31. 32.: τόπερ Id. 1, 173.: τὼ, pro ὦ, Hom. Il. γ', 238.: τοὶ, pro οἱ, Theocr. Idyl. 1, 118.: maſc. τῶν, pro ὧν, Herodo. 1, 14. 34.: neutr. τοῖσι, pro οἷς, Id. 1, 18. 34.: ἐν τοῖσι Id. 1, 74.: τῆσι Id. 2, 151.: ἐν τῆσιν, pro ἐν αἷς, Id. 1, 66.: τὲς, pro ἃς, Id. 1, 11.: τὰς, pro ἃς, Id. 1, 66.: τὰ, pro ἃ, Id. 1, 11.: vt nominat. τάπερ, pro ἅπερ, Id. 8, 109. Sic τὲς, pro ἃς, legitur apud Aeſchylum S. c. Thebb. 37.: etſi non ignoro, Pierſonium Veriſimill. p. 74. ſ. abjudicaſſe poëtis Atticis vſum huius accuſatiui. Conf. Bruncquius Ind. Sophocl. v. ὅ. Sed pro οἷς, et αἷς, apud Ariſtophanem eſt οἷσι Rann. 744.: αἷσι Theſmophorr. 842.: et ὃ, pro ὃς, ὅπερ, pro ὅτπερ, ὅτις, pro ὅστις, in Homeri maxime carminibus legi, in capite de dialectis ſuo loco, exemplis nonnullis propoſitis, docuimus. Sic Il. β', 341. ἧς eſt pro αἷς.

hactenus de Articulo] In editt. Lipſſ. primis, et Batauis legitur, *Sic de Articulo.*

ipſum nomen] Ariſtot. A. P. 20. Ὄνομα δὲ ἔστι φωνὴ συνθετὴ σημαντικὴ ἄνευ χρόνου, ἧς μέρος οὐδέν ἐστι καθ' αὑτὸ σημαντικόν· qui idem c. 21. de formis. et ſpeciebus, nominum exponit, vt Sextus Empir. c. mathematt. 1, 7. p. 246. ſſ. Fabric. de generibus eorum, et numeris. Nomen enim eſt ea orationis pars, quae rem aliquam, perſonamue, ipſam, et propriam, et communem, vel proprietatem, affectionemue, aliquam earum, hiſque quae adiuncta ſunt, ſignificat, ita, vt nomina ſint, vel *ſubſtantiua* [ὑπαρκτικα], *propria* [κύρια], aut *appellatiua* [προσηγορικά. v. Etymol. M. v. ἄελλαι p. 19. 47.], vel *adiectiua* [ἐπίθετα, et ἐπιθετικά]. Et *appellatiuum* quidem *nomen*, quod Graeci προσηγορίαν, Latini, et *appellationem*, et *vocabulum*

bulum [Quinctil. 1, 4. 30.], dixere, Stoici, nominatim Diogenes, ita definiuere, προσηγορία ἔστι μέρος λόγου, σημαῖνον κοινὴν ποιότητα, οἷον ἄνθρωπος, ἵππος· Priſcianus gram. 2. p. 49. Baſ. *appellatiuum naturaliter commune eſt multorum, quos eadem ſubſtantia, ſiue qualitas, vel quantitas, generalis, vel ſpecialis, iungit: generalis, vt* animal, corpus, virtus: *ſpecialis, vt* homo, lapis, grammaticus: ſed nomen proprium, quod Graeci ὄνομα, Latini *nomen*, ſimpliciter vocauere, ita, ὄνομα ἔστι μέρος λόγου, δηλοῦν ἰδίαν ποιότητα, οἷον Διογένης, Σωκράτης. vid. Diogenes Laërt. 7, 58. Priſcianus d. l. *proprium — naturaliter vniuſcuiuſque priuatam ſubſtantiam, et qualitatem, ſignificat, et in rebus eſt individuis, quae philoſophi* atoma *vocant: vt* Plato, Socrates. Scripſerat περὶ ὀνομάτων ſeparatim Hyperechius, Alexandrinus, qui imperatoris Marciani ſaeculo vixit: v. Suidas v. Ὑπερέχιος· et Apollonius Alex.: v. Suidas h. v. Et appellatiuorum quidem ſpecies varias enumerat Priſcianus d. l. p. 50. f.: quo in numero ſunt *collectiua* [Priſcian. d. l.], ſiue *comprehenſiua* [Priſcian. 5. p. 145.], quae a grammaticis Graecis περιληπτικὰ [Etymol. M. v. δῆμος p. 264. 45. Priſcian. d. l. p. 145.], et συλληπτικὰ [Euſtath. ad Il. β′ p. 219. fin.], dicuntur, quia ſingulari numero dicta multitudinem, et copiam, partium ſignificant [Gell. 19, 8.]: vt, ὄχλος, δῆμος, στρατός.

declinationes — ſunt tres] Grammaticos Graecos, et veteres, et recentiores, vt Chryſoloran, Gazan, Laſcarin, et alios, decem numerauiſſe declinationes [κλίσεις], quinque nominum non contractorum, quinque contractorum, non minus conſtat, quam grammaticos aliarum ciuitatum huius, ſuperiorumque, ſaeculorum, vt Clenardum, Caninium, et alios, hoc in genere auctoritatem veterum eſſe ſequutos. Et ad primam quidem declinationem retulerunt nomina iſoſyllaba in ᾱς, et ης· ad ſecundam nomina in ᾰ, et η̆· ad tertiam

nomina

nomina in ος, et ον· ad quartam nomina in ως, et ων· ad quintam nomina perittosyllaba omnia: ad sextam nomina in ης, ες, et ος· ad septimam nomina in ις, et ι· ad octauam nomina in ευς· ad nonam nomina in ω, et ως· ad decimam nomina in ας, et ρας. De iis vero ad tres redigendis primus cogitauisse Laur. Rhodomanus, Mich. Neandri discipulus, dicitur: vid. Morhosius Polyh. liter. 4, 6. 14.: ita, vt huic illius rei laus, non Vellero, tribuenda esse videatur. Caeterum Adamus Brendelius annotauit ad hunc locum ista: *De numero declinationum inter se disceptant grammatici, ac vulgo decem, aut etiam plures, constituunt, quas in* simplices, *et* contractas, *dividunt, et variis propositis exemplis illustrant. Conf. Gaza Grammat. Gr. Li. 1. et 2., et Antesignanus ad Clenardi Institutt. Gr. L. p. 16 ff. Hanou. min. Vellerus vero eadem ad tres redegit: cuius instituti rationes copiosius exposuit in Praefatione. Huius quoque partes tuetur Vossius, et idoneis rationum momentis suam defendit sententiam Li. 2. de Analogia: quamuis alii contrarium sentiunt, qui nimis angustis limitibus circumscriptam esse hanc Grammaticam adeoque studii Graeci rationes turbare, et confundere, existimant: quod etiam monuit Koeberum, vt hanc cum Golii Grammatica coniunxerit: qui tamen labor intellegentibus per omnia non probatur.* Nam in declinatione articuli praepositiui ὁ, et pronominis indefiniti τὶς, femina trium, nec plurium, delinationum nominum sparsa iacent, ita, vt vel ex ea re veritas, atque grauitas, rationis Vellerianae satis eluceat, appareatque plane, declinationem articuli praepositiui, indefinitique pronominis, prius, quam ipsorum nominum declinationem, a pueris cognoscendam esse, atque imbibendam. Caeterum cognitionem rationis declinationum studiosis linguae Graecae faciliorem reddere, in primis tertiae, ante Hezelium, studuit Glandorpius, edito libello, qui inscribitur *Formenlehre des Griechischen Declinirens*

clinirens, vnd Coniugirens, ohne Accente, Onoldi A. C. 1787. octonis. Sed de his doctiſſimorum hominum conatis noſtram diximus ſententiam infra ad grammat p. 85. Neque vero neglegi hoc ipſo in genere a tironibus debent libelli a Berghauero Berolini, et a Ricleſſio Bremae A. C. 1795., lingua vernacula compoſiti.

Ad p. 73. *Singularis, Dualis, et Pluralis*] Grammatici Graeci ipſi vſi ſunt hoc in genere verbis ἀριθμὸς ἑνικὸς, δυϊκὸς, πληθυντικός. Quinctil. 1, 5. 42. *Praeterea numeros, in quibus nos* ſingularem, *ac* pluralem, *habemus, Graeci et* δυϊκόν. *Quanquam fuerunt, qui nobis quoque adiicerent dualem,* ſcripſere, legere: *quod euitandae aſperitatis gratia mollitum eſt, vt apud veteres pro* male mereris, male merere, *ideoque, quod vocant* duale, *in illo ſolo genere conſiſtit: quum apud Graecos, et in verbi tota fere ratione, et in nominibus, deprehendatur, et ſic quoque rariſſimus eius ſit vſus.* Macrobius de differentt. verbi Gr. et Lat. p. 648. Gron. *In numeris vna diſſenſio eſt, quod* δυϊκὸν, *id eſt,* dualem, *nulla Latinitas admiſit: Graeci vero in verbis, nominibuſque,* δυϊκὰ *videntur habere.* Sunt enim, qui hunc numerum putent eſſe diuerſam tantum multitudinis numeri terminationem, propterea, quod apud probatos quidem ſcriptores vix vlla iſtorum numerorum, neque in verbis, neque in nominibus, differentia ſit. vid. Reizius Belg. Graeciſ. p. 50. ſſ. Certe apud Homerum: v. Euſtath. ad Il. ά p. 47. ad Il. έ p. 557. ad Il. ψ′ p. 1308. 20.: alioſque poëtas: v. Gregorius in de dialectis p. 98.: Barneſius ad Il. έ, 489.: Arnaldus lectt. Grr. p. 186. et Erneſtius ad Il. ά, 566.: etiam apud proſae orationis ſcriptores: vid. Xen. Cyrop. 5, 5. 1. 6, 1. 24. Aeſchines Socr. 2, 2. vbi v. not. 1.: huius vtriuſque numeri vſus indiſtinctus, et promiſcuus, inuenitur, ita, vt vocabulum numerale δύο non raro, nunc duali additum ſit: vid. Hom. Il. β′, 731. Aeſchyl. S. c. Thebb. 884. Thuc. 3, 112.

3, 112. Aeſchines Socr. 2, 10. Xen. Cyrop. 5, 4. 21.: nunc plurali. vid. Iſaeus p. 198. To. 7. Reiſq. Antiſthenes p. 61. To. 8. Sed neque ex eo, neque e ſedulitate importuna grammaticorum, et librariorum, qui ſaepe pluralem in dualem, et dualem in pluralem, mutarunt: vid. Ariſtoph. Plut. 449. 458. Xen. Cyrop. 5, 4. 21.: conſequi videtur, vt dualem, et pluralem, non diuerſos, ſed eoſdem, numeros eſſe exiſtimemus. Nam dualis eſt idem pluralis, qui a Gellio *numerus pluratiuus*, et *multitudinis numerus*, vt ſingularis *ſingulus numerus*, appellatur: vid. NN. AA. 5, 21. 19, 8. 20, 6.: et pluralis ſaepe eſt idem dualis: atque poëtas fere neceſſitas metri, reliquos ſcriptores etiam aurium ſenſus, coëgit alterum numerum altero commutare. Plura de numero duali diſputauit Scheidius ad Sanctii Mineru. p. 69. ſſ. Brendelius autem ſupra laudatus de vſu eius obſeruauit haec, *Duali vtuntur Graeci, quum de duobus agitur, vel quae bina ſunt natura, vt* τὼ ὀφθαλμώ, τὼ ποδὲ κ. τ. λ. [Etymol. M. p. 289. 48. Sylb., et ex eo Phauorinus: Δικὸς ἀριθμὸς ἐ μόνον, ὅτι ἐπὶ δυοῖν λέγεται, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν [Sylb. coni. τὸ] ἑκάστην πτῶσιν δύο πτώσεις ἔχειν]. *Et hoc delectantur Attici* [vid. Iohannes Grammaticus in de dialectis p. 71. Baſ. et Metarius in de iiſdem p. 17.]: *quod ſigillatim indicat Iſocrates, ſicut ex eius lectione conſtare poteſt. Saepius autem a poëtis vſurpatur, quod docet Homerus Il.* κ', *et* μ', *ac Odyſſ.* λ', *et* ξ'. *lociſque aliis. Rarius vero apud hiſtoricos legitur. Nunquam vero eundem Aeoles adhibent, quos etiam Latini ſunt imitati* [Gregorius in de diall. p. 285. Τοῖς δυϊκοῖς ἀριθμοῖς ἔτοι [*Aeoles*] ἐ κέχρηνται, καθὰ δὴ καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, τέτων ὄντες ἄποικοι· vbi v. Koenius.]. *Caeterum dualis tantummodo locum habet, quum de duobus ſermo habetur. Si enim de pluribus verba fiunt, ſolo plurali vti debemus. Qua tamen in re poëtae ſibi multa ſumunt, qui non raro in eadem periodo, nunc hoc, nunc illo,*

illo, numero vtuntur: quid? quod ſubſtantiuum interdum in vno, adiectiuum, vel participium, in altero, numero collocant [vt Homer. Il. α, 566. ſ. vbi v. Clarquius: et Heſiod. Ἔργ. 186.: vbi tamen pro *βάζοντ' ἐπέεσσι* in libris Antonini philoſ. 11, 32. legitur *βάζοντες ἔπεσσι*, probante Gataquero]. *Conf. Pe. Ramus Gram. Gr. p. 12.*

caſus ſunt quinque] Quinctil. 1, 5. 59. *quia, quum ſit apud nos caſus ablatiuus, quem illi* [Graeci] *non habent, parum conueniat, vno caſu noſtro, quinque Graecis, vti.* Macrobius de differr. verbi Gr. et Lat. p. 648. Gron. *Ablatiuum Graecia non recipit.* Priſcian. gramm. 5. p. 154. *Igitur ablatiuus proprius eſt Romanorum — quamuis hunc quoque a vetuſtiſſimis Graecorum grammaticis accepiſſe videntur Latini, qui ſextum caſum dicebant ἀφανόθεν, ἐμέθεν, qui profecto ablatiuum poſſidet* [add. Id. ib. 13. p. 467. et lib. de verſſ. comicis p. 881.]: et p. 156. Baſ. *Vno enim, non duobus, Latini caſibus ſuperant Graecos.* Conf. Perizonius ad Sanctii Mineru. 1, 6. p. 34. — 42. Scilicet Graeci ſexto caſu carent, qua terminationem propriam, non item qua vim. Vtuntur enim pro eo, vt in Grammatica ipſa recte praecipitur: quae tamen obſeruatio, *Ablatiui loco — conuenit*, in editt. Lipſſ. primis non legitur: nunc genitiuo, nunc datiuo. De numero caſuum apud Graecos plura diſputauit Scheidius ad Sanctii Mineru. p. 84.: ſed de origine, et cauſſis, caſuum, praeſertim in Graeca, et Latina, lingua, peculiarem diatriben edidit Valent. Slothouerius, Leouardiae A. C. 1791. octonis. Nominatiuus quem Gellius 20, 6. *nominandi caſum* vocat, dicitur a Graecis grammaticis fere *πτῶσις εὐθεῖα*, reliqui caſus, *πτῶσις, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ*, nominantur *πλάγιαι πτώσεις*. v. Laërt. 7, 65. Athen. 9, 18. p. 409. C. Atque ex his nominibus Graecis expreſſa ſunt Latina *caſus rectus* [Gellius 20, 6.: qui *genitiuum* ibi vocat

vocat *casum interrogandi*], et *casus obliqui*. Peripatetici autem casum rectum recte πτῶσιν appellari negarunt, Stoici affirmarunt. v. Ammonius commentar. ad Aristot. περὶ Ἑρμην. p. 19. Ald. Et Aristoteles ipse A. P. c. 20. nomine πτῶσις etiam numerum complexus est, atque adeo illud etiam de verbis vsurpauit.

Datiuus semper habet iota] Strabo 14. p. 648. Casaub. Πολλοὶ γὰρ χωρὶς τῆ ι γράφουσι τὰς δοτικὰς, καὶ ἐκβάλλουσί γε τὸ ἔθος φυσικὴν αἰτίαν ἐκ ἔχον. v. Fabricius ad Sextum Empir. c. mathemat. 1, 9. p. 252.

Attici — faciunt nominatiuo] Haec obseruatio in editt. Lipss. primis non apparet. Iohannes Grammaticus in de diall. p. 71. Εὐθείαις ἀντὶ κλητικῶν χρῆται [dialectus Attica], ὦ φίλος ἀντὶ τῆ ὦ φίλε. Gregorius in de diall. p. 47. Τὰς εὐθείας, καὶ τὰς κλητικὰς, ἐπ' ἴσης ἐκφέρουσιν [Attici]· οἷον, ὦ ἔτος, ὦ φίλος, ἀντὶ τῆ ὦ φίλε.

Caeterum quum haud exigua elegantiae linguae Graecae pars contineatur numero plurali nominum earum rerum, quibus inesse varii gradus, et numeri, solent: breuem huiusmodi nominum pluralium indicem, quae in legendis scriptorum veterum libris notassemus, subiicere visum est. Ἀβελίῃσι Herodo. 8, 57.: ταῖς ἀγνείαις Isocr. Busir. p. 163. To. 2. Bat.: ἀγρυπνίαις Aeschin. p. 282. To. 1. Reisq.: αἰδ'ξαις, et αἰσχύναις, et ἀνάγκαις, Isocr. Plataic. p. 359. To. 2.: ἀηδίας, et βαρύτητας, Id. Panathen. p. 197. To. 2.: ἀθυμίαις Iamblich. V. Pythag. 31. p. 163.: ἀλαζονείαις Isocr. Areopag. p. 337. To. 1.: ταῖς ἀληθείαις Id. de Pace p. 380. To. 1.: ἀλεσίῃσι, et ἀσιτίῃσι, Herodo. 3, 52.: ἀμβλυωπίαις Hippocr. aphorr. 3, 31.: ἀνδρίαις, et θρασύτητες, Demosth p. 1452. To. 2. Reisq.: τὰς — ἀπειθείας Plut. V. Serror. 25. p. 35. To. 4. Tub.: ἀπιστίαις, et πίστεις, Hesiod. Ἔργ. 372.: ἀπολαύσιας

λαύσιας Timaeus Locr. p. 565. Gal. 2.: ἀργίαι Iſocr. Areop. p. 333. To. 1.: ἀσφαλείαις Polyb. 1, 74.: αὐθαδείαις, et σεμνότησιν, Iſocr. Archid. p. 61. To. 2.: αὐχμοὶ, et λιμοὶ, Thuc. 1, 23.: βαρυηκοίαι Hippocr. aphorr. 3, 31.: βίοι Iambl. V. Pyth. 28. p. 113.: γενναιότητες, et εὐεξίαι, Polyb. 1, 57.: γεῶν Herodo. 4, 198.: γεωργίαι, et ἐμπορίαι, Iſocrat. Areop. p. 333. To. 1.: δέη Lyſias 6. p. 217. To. 1. Reiſq.: δίψαι, et πεῖναι, Ariſtot. rhet. 2, 12.: δρέσσοι Sophocl. Aiac. 1227.: δυναστεῖαι Iſocr. Areop. p. 313. To. 1.: δυσθυμίαι, λάθαι, παραφροσύναι, πτοίαι, Timaeus Locr. p. 563. Gal. 2.: ἕλεοι Dinarch. 1. p. 74. To. 2. Reiſq.: ἐλπίδες Iſocr. de Pace p. 378. To. 1.: ἐμπειρίαι Id. c. Sophph. p. 334. To. 2.: ἔνδειαι, et ταπεινότητες, Id. Areop. p. 313. To. 1.: ἐξεσίαι, κέρδη, φόβοι, Id. ep. 6. p. 475. To. 1.: ἐπαυρήσιες, et ὠφελίαι, Herodo. 7, 158.: ἐπιστῆμαι Iſocr. ep. 8. p. 487. To. 1.: εὐδίαι, et ψύχη, Eraſiſtr. apud Gellium 16, 3.: εὐθυμίαι Xen. Cyrop. 1, 3. 11.: εὐπραγίαι Iſocr. de Pace p. 432. To. 1.: ἥλιοι Thuc. 7, 87.: ἡσυχίαι Iſocr. de Pace p. 387. To. 1.: θάνατοι, et φυγαὶ, Id. Archid. p. 56. To. 2.: θέρμαι, et ἐρυθήματα, Thuc. 2, 49.: θερμότητες, et μαλακότητες, Plato Cratyl. 40.: θυμοὶ Polyb. 5, 76.: ἰδρῶτες Hippocr. de arte ſ. 22. p. 13. To. 1. Lind.: κακοήθειαι, et πονηρίαι, Iſocr. Panath. p. 254. To. 2.: καύματα, et ὄμβροι, Id. Buſir. p. 159. To. 2.: καύσεις, et τομαὶ, Id. de Pace p. 381. To. 1.: κέρδεα Herodo. 3, 71.: κολασίων, et ἐπιπλαξίων, Timaeus Locr. p. 564. Gal. 2.: κρύη Plut. V. Eumen. 15. p. 61. To. 4. Tub.: λύπαι, ὀργαὶ, ἕλεοι, ζῆλοι, φόβοι, Iamblich. V. Pythag. 15. p. 50. Neoc.: μεταμέλειαι Iſocr. Panath. p. 301. To. 2.: μισθοὶ Herodo. V. Hom. 4.: νεωτερισμοὶ Plut. V. Sertor. 27. p. 37. To. 4.: ὁμοιότητες Plut. V. Demoſth. 3. p. 261. To. 5.: ὁμόνοιαι Iſocr. Panath. p. 297. To. 2.: πέψεσι,

et σάψεσι, Timaeus Locr. p. 559. Gal. 2.: πιθανότητες Polyb. 13, 3.: πλῆτοι [v. Abreſchius ad Xen. Epheſ. p. 199. Locel.], et φόβοι, Iſocr. ad Nicocl. p. 52. ſ. To. 1.: πόθοι, et ἔρωτες, Timaeus Locr. p. 562.: πραότητες, et φιλανθρωπίαι, Iſocr. ad Phil. p. 289. To. 1.: σήψεις Aeſchin. Socr. 3, 4.: τόλμαι Sophocl. Aiac. 46.: τύχαι Herodo. 6, 16.: ὑπερηφανίαι Plut. V. Sertor. 24. p. 34. To. 4.: ὕπνοι Iamblich. V. Pythag. 25. p. 95.: φθόνοι, et φόβοι, Plut. V. Demoſth. 26. p. 295. To. 5.: φιλοτιμίαι, et κέρδη, Thuc. 2, 65.: χρήσεις Iſocr. Aegin. p. 524. To. 2.: ψύχεα Herodo. 4, 129.: ὠφέλειαι Lyſias p. 636. 666. To. 1. Reiſq. Graecos hoc quoque in genere imitati ſunt Latini: vt, *altitudines*, *latitudines*, *longitudines*, Gellius 1, 20.: *calores*, et *frigora*, Cic. N. DD. 2, 39.: *deſidiae*, *obliuiones*, *ignauiae*, Gellius 9, 5.: *gloriae*, et *iacturae*, Id. 2, 27.: *induſtriae* A. ad Her. 3, 7.: *irae* Gellius 1, 26.: *iracundiae* Cic. Tuſc. 3, 4.: *mortes* Sen. de clem. 1, 18.: vid. Cellarius, et Heumanus, ad tit. libri Lactant. de mortibus perſequutt.: *adorationes*, *tactiones*, *ſaporis*, Cic. Tuſc. 4, 9.: *opulentiae* Gell. 20, 5.: *perfidiae* Id. 14, 2.: *petulantiae* Id. 3, 3.: *recordationes* Id. 17, 2.: *ſalubritates* Id. 2, 1.: *ſcientiae* Cic. Cat. M. 21.: *timores* Id. Tuſc. 2, 4.: *vitae*, et *otia*, Gell. 17, 2.: *voluntates* Cic. pro L. Manil. 16.: *vtilitates* Id. 16. ep. 3, 3.

exempla tonodeictica] Haec exempla non minus, quam exempla τῶν ὁλοπαθῶν, atque ea, quae ſolertiae tironum exercendae cauſſa, adiecta ſunt, in editt. Lipſſ. primis deſunt.

eorum, quae — contrahuntur] Haec verba in Batauis libri editionibus non leguntur.

Ad p. 75. *in — ας ſunt gen. maſculini*] At ταμίας, ex opinione quorundam, communis generis eſt. Xen. Oecon. 9, 10. ſ. ταῦτά τε τῇ ταμίᾳ παρεδώκαμεν — Τὴν δὲ ταμίαν ἐποιησάμεθα. At hi caſus

obliqui

obliqui ducti ſunt a caſu recto τιμία· quo Homerus vſus eſt multis in locis alterius maxime carminis. vid. Odyſ. ά, 139. δ', 55. κ', 371. Sic alii ἡ τιάρα, alii ὁ τιάρας, dixere. v. Veſſelingius ad Herodo. 1, 132.: ad quem hiſtorici locum reſpexit haud dubie Heſychius v. τιάρα, Ἡρόδοτος δὲ, inquiens, ἐν ά ἀρρενικῶς· ſic enim pro ἕνα legendum eſſe videtur. Caeterum verba, *Atticis omne femininum — Tanaq. Faber. ad h. l.*, in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, non leguntur. Prima Scaligerana edita ſunt a Fabro Groningae A. C. 1669. duodenis. De generibus nominum ipſis v. Priſcianus grammat. 5. p. 117. ff. Baſil. Scripſerat de iis ſeparatim Apollonius Dyſcolus. v. Suidas v. Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεύς· in quod patris opus commentarios reliquerat Herodianus filius. v. Stephanus Byzant. v. Καρία p. 449. Berquel.

in ᾱ, et η, feminini] Prioris generis nomina ſunt nomina in λα deſinentia, quae ante λ aliud λ habent, quum nomina in λη deſinentia ante λ aliam literam quamuis habeant: vt κόλλα, βδέλλα, ἄμιλλα· ὁμίχλη, γενέθλη, φύτλη, αἴγλη, τρώγλη· vid. Athen. 7, 15. p. 305. B, et 7, 21. p. 324. D.

nomina in ᾰ purum — habent ᾱ] Priſcianus grammat. 1. p. 14. Baſ. *Sed apud Graecos haec litera, id eſt, ῥ, multis modis fungitur loco vocalis, vt in declinatione nominum* ρα, *et in ᾰ puram deſinentium, quae ſimiliter ᾰ ſeruant per obliquos caſus, vt* ὥρα ὥρας, σοφία σοφίας. Cauſſa eſt, quia ᾰ hoc in genere nominum longum eſt. Phauorinus, neſciebam vnde: Λήδας, ἡ εὐθεῖα ἡ Λήδα· τὰ δὲ εἰς δα ὀνόματα, καὶ εἰς ρα, καὶ εἰς θα, ὁμοίως, καὶ εἰς ᾰ καθαρὸν, φυλάττει τὸ ᾰ ἐπὶ τῆς γενικῆς, καὶ δοτικῆς, καὶ αἰτιατικῆς· τὰ μὲν εἰς δα, οἷον βασιλίνδα βασιλίνδας — : τὰ δὲ εἰς ρα, οἷον ἡμέρα ἡμέρας, Ἥρα Ἥρας· τὰ δὲ εἰς θα, οἷον Μάρθα Μάρθας, Κισσαίθα [Theocr. Idyl. 1, 151.] Κισσαίθας, Κυμαίθα [Theocr. Idyl. 4, 66.]

Κυμαίθας· τὰ δὲ εἰς ᾱ καθαρὸν, οἷον μαίκα μαίκας, φιλία φιλίας. Ἡ δὲ αἰτία, ὅτι τὸ ᾱ μακρὸν ἔχεσι· καὶ κανὼν ἂν ὑγιῶς λέγοιτο, τῶν εἰς ᾱ βαρυτόνων θηλυκῶν, ὅσα μὲν καθαρὸν ἔχει τὸ ᾱ, ἢ μετὰ τὸ ρ, τηρεῖ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῆς γενικῆς· ὅσα δὲ πρὸ τοῦ ᾱ ἄλλο σύμφωνον ἔχει, εἰ μὲν μακρὸν ἔχει τὸ ᾱ, φυλάττει πάλιν αὐτὸ ἐπὶ τῆς γενικῆς, εἰ δὲ βραχύ, τρέπει αὐτὸ εἰς ᾰ. Sic εὐλάκα, genit. εὐλάκας, dat. εὐλάκᾳ, Thuc. 5, 16. At ἄκανθα genit. ἀκάνθης [Anacr. odar. 53, 42.], quia ᾱ breue est. Caeterum ᾱ purum vocatur, quod per se syllabam facit, atque adeo consonantium societate caret, neque cum iis commiscetur, τὸ μὴ ἔχον ὄπισθε σύμφωνον· quibus verbis hoc in genere vtuntur Chrysoloras, aliique grammatici Graeci recentiores.

Ad p. 76. *idem etiam faciunt in ᾱ circumflexa*] Phavorinus, nesciebam vnde: Μαῖα μαίας μαίᾳ, ἡμέρα ἡμέρας ἡμέρᾳ, Λήδα Λήδας Λήδᾳ, Μάρθα Μάρθας Μάρθᾳ, Ἀθηνᾶ Ἀθηνᾶς Ἀθηνᾷ· ὅτι Ἀθηναία, καὶ κατὰ κρᾶσιν Ἀθηνᾶ· ὁμοίως Ναυσικᾶ, [v. Etymol. M. v. Ἀθηνᾶ p. 24. 48.] καὶ μνᾶ, ὅτι Ναυσικάα, καὶ μναία, καὶ κατὰ κρᾶσιν Ναυσικᾶ, καὶ μνᾶ. Σημείωσαι, ὅτι τὰ ὀνόματα τῆς δευτέρας κλίσεως τὰ εἰς ᾱ καθαρὸν, καὶ εἰς ρα, δα, θα, καὶ εἰς ᾱ μακρὸν, λήγοντα, κοινῶς τηροῦσι τὸ ᾱ ἐπὶ τῆς γενικῆς, καὶ δοτικῆς. His Stephanus Paralipp. p. 115. f. adiici iubet nomina quaedam, partim in λα, partim in μα exeuntia, vt Φιλομήλα, Φίλλα, Ἀτάλα.

quaedam in ας — *more Dorico*] Sententia verborum Velleri videtur haec esse: Doribus proprium est, casum patrium nominum quorundam in ας formare in ᾱ· de quorum more etiam ab aliis scriptoribus nomina nonnulla ita inclinari solent. Et sic Portus, Caninius [Ἑλλην. p. 17.], Stephanus [Paralipomn. p. 111.], aliique grammatici, rectissime praecepere. Itaque satis temere Georgius [Hierocrit. 1. p. 155.]

e ver-

e verbis istis collegere conatus est, eam genitiui formam a Vellero abiudicari Atticis. vid. Portus Lex. Doric. in ᾱ pro ᾶς, et in ᾶς genit. sing., atque Lex. Ionic. v. μαρτιχόρα, et index in marmm. Oxonn. in ᾱ pro ᾶς. Sed Vellerus tamen pro *quaedam* debebat scribere *omnia isosyllaba*, hisque nominibus addere nomina in ης desinentia. Eustathius ad Il. ά p. 12. s. Τὰ εἰς ᾱς, καὶ εἰς ης, ὀνόματα ἰσοσυλλάβως κλινόμενα, κοινῶς μὲν, καὶ Ἀττικῶς, εἰς ᾶ ἔχει τὴν γενικήν· οἷον Αἰνείας Αἰνείᾳ, Πηλείδας Πηλείδᾳ, Ἀτρείδης Ἀτρείδᾳ· Δωρικῶς δὲ εἰς ᾱ μακρὸν περαίνει τὴν γενικήν· οἷον τῷ Αἰνεία, τῷ Πηλείδα, τῷ Ἀτρείδα· Ἰωνικῶς δὲ διὰ τοῦ εω, Αἰνείεω, Πηλείδεω, Ἀτρείδεω· Βοιωτικῶς δὲ διὰ τοῦ αο· οἷον Αἰνείαο, Πηλείδαο, Ἀτρείδαο, μακρᾶς ἐξ ἅπαντος ἔσης τῆς παραληγούσης. add. schol. Ven. ad Il. δ', 66. et Eustathius p. 445. Sed recentiores librarii has casuum formas Doricas in libris Atticorum fere in communes mutarunt. Sic Xen. Cyrop. 6, 3. 12. Ἀβραδάτας cod. Guelf. pro vulg. Ἀβραδάτης· sed 6, 3. 7. idem codex habet Ὑσάσπης pro vulg. Ὑσάσπας. Pindar. Pythionn. 11, 29. Δαρδανίδα κόραν Πριάμοιο. Xen. Cyrop. 5, 1. 1. Ἀβραδάτα· cod. Guelf. Ἀβραδάτᾳ· 5, 4. 1. ἐν τῇ Γαδάτα χώρᾳ· cod. Guelf. Γαδάτᾳ, vt 5, 3. 15.: 5, 3. 21. ὑπὸ Χρυσάντα· 5, 2. 1. πρὸς τῷ Γωβρύᾳ χωρίῳ· sed Iunt. Γωβρύα· leg. Γωβρύᾳ· vt 5, 2. 6. τῷ Γωβρύᾳ· 8, 3. 19. τῷ Φεραύλα. Idem Agesil. 1, 5. Λεωτυχίδα. Idem anab. 1, 6. 11. τὴν Ἀρταπάτα σκηνήν· sed in libris Aeliani H. AA. 6, 25. casus rectus est Ἀρταπάτης. 2. Corr. 11, 32. Ἀρέτα· vbi Camerario conuenientius esse videbatur Ἀρετᾷ a casu recto Ἀρετᾶς. Aristoph. Vespp. 1238. Κλειταγόρα· Xen. Cyrop. 5, 4. 2. τῷ Γαδάτα· cod. Palaeocom. τῷ Γαδάτῃ· vt 5, 3. 15.: 5, 3. 19. τῷ Χρυσάντα· 6, 2. 18. τῷ Ἀράσπα· 7, 3. 1. Ἀβραδάταν cod. Guelf. pro vulg. Ἀβραδάτην· Plut. p. 169. To. 8.

παρὰ Μαικήνα· ἀπὸ τῦ Εὐρώτα Id. p. 197. To. 8.: Ἀννίβα τῦ Βάρκα Id. p. 276. To. 8. Conf. Etymol. M. v. λαὸς p. 553. 73. et Stephanus Paralipomm. p. 111. f.

in primis perispomena] N. Σατανᾶς Matth. 12, 26.: G. Σατανᾶ Actt. 26, 18.: D. Σατανᾷ 1. Corr. 5, 5.: A. Σατανᾶν Romm. 16, 20.: V. Σατανᾶ Matth. 4, 10. N. Θωμᾶς Matth. 10, 3.: D. Θωμᾷ Ioh. 20, 27.: A. Θωμᾶν Marc. 3, 18.: V. Θωμᾶ Ioh. 20, 29. Sic Γοννατᾶς Polyb. 2, 43.: G. Γοναττᾶ Id. 2, 41.: A. Γοναττᾶν Id. 2, 45.

terminatio ᾱς — *abiicit in vocat.* ᾰ] Sic Χρυσάντα Xen. Cyrop. 5, 3. 16.: Ξανθία Aristoph. Vespp. 1.: πατραλοία Id. Nubb. 1330.: μαγγία Id. Equitt. 1225.: Ἑρμῆ Id. Nubb. 1480.: Φειδιππίδη Id. ib. 825.: Νικομαχίδη Xen. Apomnn. 3, 4. 1.: Ἀλκιβιάδη Id. ib. 1, 2. 42.: Γύγη Herodo. 1, 8. 9. 11.: Τιγράνη Xen. Cyrop. 5, 3. 16.: Ὑστάσπη Id. ib. 2, 2. 8.: Πέρση Hesiod. Ἔργ. 27. Ita vero apparet, quatenus accipi debeat praeceptum, quod legitur in Hortis Adon. p. 155. Τὰ εἰς ης ἰσοσύλλαβα εἰς ῆ κοινῶς ποιῆσι τὴν κλητικὴν, καὶ εἰς ης Ἀττικῶς, οἷον ὦ Χρύσης.

nomina in της] Etymol. M. v. μῆτις p. 585. 12. Κανὼν γάρ ἐστιν, λέγων, ὅτι τὰ εἰς ης ἰσοσύλλαβα, εἰ τὸ τ ἔχει, εἰς ᾰ ποιῆσι τὴν κλητικήν.

γεωμέτρα] Adde, κυνῶπα [Hom. Il. ά, 159.], Σκύθα, Πέρσα, Καππαδόκα. v. Caninius Ἑλλην. p. 175. et Choeroboscus apud Etymol. M. p. 670. 16. 22.

his adde — μεναίχμης] Haec verba in editt. Lipss. primis, atque Batauis, desunt. Sumta sunt e Caninii Ἑλλην. p. 174.

praeter Αἰήτης — ῆ *retinent*] Etiam hac observatione editt. Lipss. primae carent, transfata huc e Caninii Ἑλλην. p. 174., vbi tamen legitur perperam, ὁ καλ-

ὁ καλλιπέτης, ὦ καλλιπέτη, vt in editt. Batauis gram. Velleri. vid. Priſcian. 7. p. 219. Baſil. et Etymol. M. v. Αἰήτης p. 32. 23. et Πηλεὺς p. 670. 17. Αἰήτη legitur apud Apollon. Rhod. 3, 320. 386.: qui loci laudantur a Priſciano d. l., alter etiam ab Etymol. M. v. Αἰήτης p. 32. 22.: et Ἥλιε καλλιλαμπέτη apud Anacr. fragm. 70. Conf. Stephanus Paralipomm. p. 113. ſſ.

de accentu Vocat. — ᾰ. In prima — accentus ſit mutatio] Haec quoque in editt. Lipſſ. primis omiſſa ſunt.

de diall. nomm. in pr. declin.] Vid. Metarius in dialectis L. Gr. p. 105. ſſ. et p. 173. ſſ.

Dorice — η in ᾱ] Αἴτνας Theocr. Idyl. 1, 65.: βωκολικᾶς — Μώσας Id. ib. v. 20.: ἀ Θευχαρίλα Id. Idyl. 2, 70.: Αἴτναν Pindar. Olympp. 4, 10.: κεφαλᾶς, et εὐφροσύνας, Id. ib. 1, 93. ſ.: Ἑλένᾳ Id. ib. 3, 2.: τιμᾶν Id. ib. 1, 80.: ἱπποχάρμαν Id. ib. 1, 35.: δεσπόταν ib. v. 34.: μολπᾷ Id. ib. 1, 164.: θαλάσσᾳ Olympp. 2, 51.: γᾶς ib. v. 107.: ἀνάγκᾳ ib. v. 108.: κεινᾶν, et δίαιταν, ib. v. 116.: ἀνάγκαν, μεταβολᾷ, ὕλαν, τιθάναν, γενναικᾶν, μορφᾶν, μεριμνᾶν, Timaeus Locr. p. 544. Gal. 2.: σελάνα, μόνα καθεύδω, Ἀφροδίταν, καλᾶν ἀμοιβᾶν, Sappho fragmm. p. 10. Vrſin.: παντόπτα, et παντάρχα, Ariſt. Auu. 1058. ſ.

Ionice ᾱ in η] Ὧρη Herodo. 1, 10.: ὥρη Id. 1, 31.: θέης Id. 1, 25.: διαφορῆς Id. 1, 1.: κιθάρην, ἀπορίην, πρύμνης, Id. 1, 24.: ϛρατιῇ, et ϛρατιὴν, Id. 1, 17.: ἑτέρη, ἑτέρῃ ἡμέρῃ, ἡμέρην, ἐπιθυμίην, εὐτυχίη, χώρη, συμφορὴ, Id. 1, 32.: ἀγορὴν, ἀγορῆς, θήρην, Id. 1, 37.: πονηρῇ Hippocr. aphorr. 2, 36.: ἰσορίης, καταγγελίη, ἀτεχνίης, Id. de arte c. 1. p. 1. To. 1. Lind.: σοφίην Id. ib. p. 2.: ἐσίη, ἀσιτίη, πολυφαγίη, ἀλεσίη, ἡσυχίη, Id. ib. p. 4.: βορῆν, et Βορῆν, Herodo. 1, 6. 7, 189. v. Ioh. Grammat. p. 75.

Baſ. Sed lingua Aeoliorum, et Boeotiorum, Dorumque, et Macedonum, etiam Dryopum, caſum rectum nominum in ης deſinentium terminauit ᾱ breui. Hom. Il. ά, 175. μητίετα Ζεύς· vbi ſchol. min. Μητίετα· ἀντὶ τῦ μητιέτης, ὅ ἐστι βελευτικός· Βοιωτῶν δὲ, καὶ Αἰολέων, ὁ τοιῦτος τῶν ὀνομάτων μετασχηματισμός· οἷον, Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστα [Il. β', 107.], ἀντὶ τῦ ὁ Θυέστης· καὶ ἱππηλάτα [Il. ή, 125.], ἀντὶ τῦ ἱππηλάτης· καὶ νεφεληγερέτα [Il. ά, 511.], ἀντὶ τῦ νεφεληγερέτης· καὶ κυανοχαίτα [Il. ν', 563.], ἀντὶ τῦ κυανοχαίτης· παρ' ἡμῖν δὲ ἐδὲν ἀρσενικὸν ὄνομα ἐπὶ τῆς εὐθείας εἰς ᾱ λήγει· quae fere ipſa verba leguntur apud ſchol. Ven. ad h. l. Euſtathius ad Odyſ. γ', p. 1457. 18. καὶ περὶ τῦ ἱππότα δὲ, ποιητικῆς ταύτης εὐθείας τῶν ἑνικῶν· ἦν, καὶ ὅσαι δὲ κατ' αὐτὴν, ὁ τοξότα, ὁ ἱππηλάτα, καὶ τὰς ὁμοίας, Εὐδαίμων ὁ Πηλασιώτης Μακεδόνων γλώσσης εἶναί λέγει κ. τ. λ. Theocritus Idyl. 8, 30. ἰῦκτὰ Μεναλκας· vbi ſchol. Δωρικὴ δέ ἐστιν ἡ κλίσις· ἤγεν ἰῦκτὰ ἀντὶ τῦ ἰῦκτής· ὡς τὸ νεφεληγερέτα Ζεύς. Phauorinus, neſciebam vnde: ἱππότα, ἤγεν ἱππότης· ἡ κλητικὴ ἀντὶ εὐθείας· ἔστι δὲ, ὡς εἴρηται ἀλλαχῦ, τῦτο τὸ πάθος Δρυόπων, Αἰολέων, καὶ Βοιωτῶν. Etiam Atticis haec nominatiui forma tribuitur a Iohanne Grammatico p. 69., et a Gregorio p. 41. Sic εὐρύοπα Ζεὺς Heſiod. Ἔργ. 229.: ἠχέτα τέττιξ Id. ib. 582.: ὁ συρικτὰ Theocr. Idyl. 8, 34.: βαθυμῆτα Χείρων Pindar. Nemeonn. 3, 92. Conf. Caninius Ἑλλην. p. 175.: Matius Annotatt. c. 48: Stephanus ad Iohannem Grammat. p. 15.: Clarquius ad Hom. Il. ά, 175. Sed Aeoles etiam nominibus in ας deſinentibus literam ᾱ demunt. Gregorius in de diall. p. 283. Οἱ αὐτοὶ [Aeoles] πολλάκις εἰς ᾱ ποιῦσι τὰς εὐθείας. Ὁ Ἀρχύτα γὰρ λέγουσιν ἀντὶ τῦ Ἀρχύτας, ὁ Ὑβραγόρα ἀντὶ τῦ ὁ Ὑβραγόρας, ὡς καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὰς εἰς ᾱ κλητικὰς εἰς εὐθείας μετάγοντες.

Ion.

Ion. ε͞ω] Herodo. 7, 129. *Βορέω*· 1, 15. *τῆ Γύγεω*· Id. 1, 46. *τῆ Κυαξάρεω*, et *τῆ Καμβύσεω*· Id. 1, 6. *Ἀλυάττεω*, et c. 7. *Κανδαύλεω*· Id. 1, 91. *Λοξίεω*· 6, 30. *εὐεργέτεω*· 4, 8. *Γηρυόνεω*· Thuc. 2, 29. *τὸν Πύθεω*· vbi ſchol. *Ἰωνικῶς*· Hom. Il. *ε*, 534. *Αἰνείεω*· vid. Iohan. Grammat. p. 75. 83. Gregorius in de diall. p. 176. ſ.: qui p. 287. hanc genitiui formam ait eſſe Atticam: vt *Καμβύσεω* in cod. Brem. apud Xen. Cyrop. 1, 2. 1.: Etymol. M. p. 153. 45. Euſtath. ad Il. *ά* p. 12.

Dor. ᾱ, *et* ᾱο] *Ἑρμᾶ* Timaeus Locr. p. 550. Gal. 2.: *Βορέα* Pindar. Olympp. 3, 56.: *Ὀρέϊα* Id. Pythionn. 11, 24.: *Λατοΐδα* Id. ib. 1, 22. ſ.: *Γηρυόνα* Id. Iſthmm. 1, 15.: *Λΐδα* Id. Olympp. 8, 95.: *Ἐχετιμίδα*, *Περικλείδα*, *Ἐρυξιδαΐδα*, Thuc. 4, 119.: *Αἰνείαο* Hom. Il. *ε*, 263.: *Πηλείδαο* Il. *ό*, 74.: *Αἰακίδαο* Il. *ί*, 184.: *Μερμερίδαο* Odyſ. *ά*, 259.: *Ἑρμείαο* Theocr. Idyl. 24, 113. Sed hanc genitiui formam linguae Boeotorum tribuit Etymol. M. p. 154. 4., et Euſtath. ad Il. *ά*, p. 13.: ſed Ionicae dialecto Gregor. p. 287.

et ε͞υ] Vid. Gregorius p. 287.

paroxytonus — proparoxytonus] Vid. Etymol. M. p. 153. 50.

Ion. in ε͞α] *Κανδαύλεα* Herodo. 1, 10.: *Γύγεα* Id. 1, 10. ſ.: *δεσπότεα* Id. 1, 11. 4, 43.: *κυβερνήτεα* Id. 8, 118.: *περιμήδεα* Heſiod. *Ἀσπ.* 187. Vid. Portus Lex. Ionic. in ε͞α. Sed apud Orph. Argonn. 1248. legitur etiam *ἠχέτα ποσθμόν*, et de Iapp. 10, 6. *πολεμιστὰ σίδηρον*. vid. Caſaubonus lect. Theocritt. c. 10. p. 98. Reiſq.

nominat. — plur., non variant] At ſchol. Theocr. ad Idyl. 1, 92. *Ἐκεῖνοι γὰρ* [*Dores*], inquit, *τὰς παρ' ἡμῖν ἐκφερομένας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν διὰ τῆς αι διφθόγγου διὰ τῆ ες ἐκφέρουσιν*. Quam quidem hominis obſeruationem confirmare, et illuſtrare,

ſtuduit Reiſquius ad Theocr. Idyl. 16, 36. p. 250. Sic αἶτες, pro αἶται, legitur apud eundem poëtam Idyl. 23, 63.: vbi v. idem Reiſquius.

Ion. ε͞ων] Πυλέων Hom. Il. ή, 1. μ́, 340.: Περσέων Herodo. 1, 1.: ἰδιωτέων, et τετέων ἁπασέων ἡμερέων, et ἑξακισχιλιέων, καὶ δισμυριέων, Id. 1, 32.: Ἡρακλειδέων Id. 1, 7.: νεανιέων Id. 1, 31.: μανεισέων Id. 9, 34.: οἰκετέων Id. 1, 111.: Θυρέων Id. 1, 9.: παιγνιέων Id. 1, 94. Vid. Ioh. Grammat. p. 75. Gregorius p. 174. ſ. et Barneſius ad Anacr. odar. 2, 10.

Doricе ᾱ͞ν] Pind. Olympp. 1, 21. ἀρετᾶν ἀπὸ πασᾶν· Id. ib. 3, 25. παγᾶν σκιαρᾶν· Id. ib. 9, 146. ſ. ψυχρᾶν — αὐρᾶν· Id. ib. 6, 8. τᾶν κλεινᾶν Συρακοσᾶν· Id. Nemeonn. 2, 17. ὀρειᾶν· Theocr. Idyl. 1, 12. τᾶν Νυμφᾶν· Thuc. 5, 79. in foedere Lacedaemm. κοινᾶν — τᾶν σπονδᾶν, καὶ τᾶν ξυμμαχιᾶν· Ariſtoph. Nubb. 337. ſ. δροσερᾶν Νεφελᾶν — κεζρᾶν — μεγάλαν ἀγαθᾶν — κιχλᾶν. Vid. index in marmm. Oxonn. in ᾱ pro ω̃. Sed apud Pindar. Nemeonn. 2, 5. pro ἱερᾶν ἀγώνων viri docti recte cenſuiſſe videntur reſcribendum eſſe ἱερῶν ἀγώνων.

Aeolice ᾱ͞ων] Hom. Il. β́, 87. μελισσάων ἀδινάων· vbi ſchol. min. μελισσάων· μελισσῶν. Ἔχει δὲ τὸ σχῆμα ἐπέκτασις, ἴδιον Αἰολέων, καθάπερ τὸ μελισσέων, Ἰώνων· Id. ib. v. 88. ἐρχομενάων· ib. 146. νεφελαίων· ib. 469. μυιάων· vbi ſchol. min. Βοιωτικὴ ἡ διάλεκτος· Il. γ́, 198. ἀργεννάων· Il. θ́, 155. ἀσπισταίων· Il. ή, 15. ὠκειάων· Heſiod. Θεογ. 1. Μεσάων· v. 503. εὐεργεσιάων· Ἔργ. 383. ſ. ἐπιτελλομενάων, et δυσσομενάων. Vid. Ioh. Grammat. p. 83. et Gregorius p. 271.

Ion. ῃς — *et* ῃσι] Vid. Etymol. M. v. Ἀτρείδῃσι p. 166. et Gregorius p. 175. ſ. Hom. Il. γ́, 34. βήσῃς· Odyſſ. ά, 98. πνοιῇς· ib. 211. καίῃς· ib. 414.

414. ἀγγελίης· Il. β', 341. ἧς· ib. 456. κορυφῆς· Il. γ', 158. θεῆς. Hesiod. Θεογ. 64. αὐτῆς· ib. 658. σῆς· Ἀσπ. 388. θηρευτῆς. Aristoph. Vespp. 1264. τοῖς πενέσταισι· Aun. 101. τραγῳδίαισι· Eccles. 183. ἐκκλησίαισιν· Thesmophorr. 460. ἀπάσαισιν. Sophocles Oed. tyr. 915. λύπαισι παντοίαισιν. Anacr. odar. 12, 9. ὑποροθρίαισι. Pindar. Olympp. 1, 66. χρυσέαισι· sed ibid. 8, 67. χρυσέαις. Plato Legg. 6. p. 758. A To. 2. Steph. παντοδαπαῖσιν. Hom. Il. β', 33. σῇσι· Il. ζ', 262. ἔτῃσι· Odyss. ά, 255. ἐν πρώτῃσι θύρῃσι· ib. 349. ἀλφηστῆσιν. Hesiod. Θεογ. 777. μακρῇσι πέτρῃσι. Herodo. 1, 5. Πέρσῃσι· 1, 13. Ἡρακλείδῃσι· 1, 37. πολιήτῃσι· 2, 47. τῇσι ἄλλῃσι ὁρτῇσι· 6, 16. τοιαύτῃσι τύχῃσι· 1, 22. εὐπαθείῃσι. Hippocr. aphorr. 1, 5. ἀδροτέρῃσι διαίτῃσι· aphorr. 3, 5. ἀρρωστίῃσι. Theocr. Idyl. 2, 31. ἀμετέρῃσι θύρῃσι. Demosth. p. 1067. To. 2. Reisq. σὺν ταύτῃσι· δέλῃσιν Aristoph. Lysistr. 330. Conf. Portus Lex. Ionic. in ῃσι, et Lex. Dor. in αισι, et ῃσι. Et quia poëtae his datiui formis vsi sunt, non vt poëtae, sed vt Iones, vel Dores, Vellerus non debebat addere *poëtice*.

et interdum ᾱς] Haec vero obseruatio nata esse videtur e loco Homeri Il. έ, 371., aliisque similibus, vbi ἀγκὰς grammatici nonnulli positum esse putarint pro ἀγκᾶις, quum tamen aduerbium sit, aut certe accusatiuus Doricus, cuius syllaba vltima breuis sit.

Ion. εᾰς] Herodo. 1, 111. δεσπότεας· qui tamen 1, 36. νεηνίας scripsit.

Dor. ᾱς] Scilicet breue. vid. Hesiod. Θεογ. 60. 267. 401. 534. Eustath. ad Il. ξ' p. 990. 54. Ἐκεῖνοι γὰρ [*Dores*] τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ῶ εὐθειῶν πληθυντικὰς αἰτιατικὰς συστέλλουσιν, ὡς ἀλλαχοῦ δηλοῦται· scilicet ad Il. έ p. 558. 18. Vid. Clarquius ad Il. β', 43.

Ad

Ad p. 77. *poëtae — syllabam* $\overline{\varphi\iota}$, *et* $\overline{\varphi\iota\nu}$, *adiiciunt*] Et quidem in omnibus casibus. v. Choeroboscus apud Etymol. M. v. *φρήτρηφι* p. 799. schol. Ven. ad Il. *β'*, 233. Apollon. Lex. Hom. v. *θεόφιν* p. 416. Villoiſ. Sylburgius in notis ad Clenardi grammat. p. 416. Hanou. mai. et Metarius p. 336. Sic, *ὁδὸς δ' ἑτέρηφι* Heſiod. *Ἔργ.* 216.: vt legitur apud Etymol. M. d. l. p. 800. 6., probante Sylburgio: v. Heſychius v. *βίηφι· ἐξ εὐνῆφι* Hom. Odyſ. *γ'*, 405.: *ἀπὸ νευρῆφιν* Il. *ν'*, 588.: *ἐν χειρὶ δεξιτερῆφι* Odyſ. *ὁ*, 148.: *κεφαλῆφιν* Il. *κ'*, 257. 261. Heſiod. *Θεογ.* 578.: *φαινομένηφιν* Hom. Odyſ. *δ'*, 407.: *φρήτρηφιν* Il. *β'*, 363.: *ἀγέληφι* ib. 480.: *βίηφι* Odyſ. *α'*, 403.: *βίηφι ἦφι* Odyſ. *φ'*, 315.: *ἀναιδείηφι* Heſiod. *Ἔργ.* 359.: *θύρηφι* ib. 365.: *ἀγορῆφι Θεογ.* 89.: *ἑτέρηφι* Theocr. Idyl. 25, 253.: *ἔς τ' ἔννηφιν* Heſiod. *Ἔργ.* 410. Schol. min. Hom. ad Il. *γ'*, 338. hanc paragogen ait eſſe Aeolicam, Heſychius v. *θεόφιν* Boeoticam.

interdum videtur $\bar{\alpha}$ *mutari in* $\bar{o}$] Haec obſeruatio, neque in editt. Lipſſ. primis, neque in Batauis, legitur. Sic *ἐρανιόφιν*, pro *ἐρανίαι*, Alcman apud Apollonium Dyſcolum excc. grammat. p. 434.: qui fieri poteſt vt ſit locus, qui in Etymol. M. p. 800. 10. laudatur, *καὶ ἐν κλητικῇ, ὦ Οὐρανία, Λίγ' αἴων καὶ Οὐρανίαφι·* ſed Sylburgius putabat, duos a grammatico laudari locos, quorum fortaſſe prior eſſet, *ὦ Οὐρανίαφι, γαίων·* alter, *Οὐρανίαφι φίλη.*

ē Ionicum — συνίζησιν patitur — Il. α', 1.] Neque haec verba in editt. Lipſſ. primis leguntur.

excipe ἄλλο — Gretſer. p. 38.] Etiam haec annotatio in editt. Lipſſ. primis, et Batauis, deeſt. Neque vero eadem Lipſienſia opuſculi exemplaria exhibent exempla nominum declinationis ſecundae *τονοδεικτικῶν*, et *ὁλοπαθῶν*.

Dual.

Dual. nominat. ω̃] Plato Gorg. 42. p. 151. Τὼ δὲ ξένω τέτω — σοφὼ μὲν, καὶ φίλω ἐτὸν ἐμὼ, ἐνδεεστέρω δὲ, καὶ αἰσχυντηροτέρω —. Id. ib. c. 79. p. 250. τὼ ὁδώ.

exempla tonodeictica] Neque haec exempla, neque exempla τῶν ὁλοπαθῶν, in editt. Lipſſ. primis addita inueniuntur, vt iam diximus.

Ad p. 79. *in ος pleraque — vſui committimus*] Etſi enim Sextus Empiricus c. mathemat. 1, 7. docere inſtituit, nullum nomen natura, neque maſculini, neque feminini, neque neutrius, generis eſſe: tamen Graecorum quoque vſus loquendi nomina regionum, inſularum, vrbium, feminarum, arborum, fruticum, plantarum, herbarum, in ος deſinentia iuſſit eſſe fere feminina: vt, νῆσος [Herodo. 6, 140.]: Λῆμνος [Id. 6, 139.]: Χερσόνητος [Id. 6, 140. Thuc. 6, 97.]: Χῖος [Arrian. anab. 2. p. 117. Blanc.]: Κόως [Hom. Il. ξ', 255.]: Πύλος [Ariſt. Lyſiſtrat. 1165.]: Ῥόδος, Μίλητος [Thuc. 8, 60.]: Καῦνος, Χῖος, Κνίδος, Σάμος, Ῥόδος [Id. 8, 41.]: Ἐπίδαυρος [Id. 8, 92.]: Λήκυθος [Id. 4, 116.]: Θάψος [Id. 6, 97.]: Ἰσθμὸς [Pind. Olympp. 7, 148. 8, 64.]: Τάρταρος [Id. Pythionn. 1, 29. v. ſchol. Ven. ad Il. ά, 312].: κότινος [Theocr. Idyl. 5, 100.]: κέδρος [Id. 7, 81.]: φηγὸς [Id. 12, 8. Herodo. 2, 56.]: ὑάκινθος [Theocr. Idyl. 10, 28.]: κυπάρισσος [Id. 27, 45.]: ἄμπελος [Id. 11, 46. Herodo. 7, 27.]: πλατάνιστος [Theocr. Idyl. 18, 44. 46. Herodo. 7, 27.]: ἀγριέλαιος [Theocr. Idyl. 25, 21.]: σχῖνος, et σχοῖνος, [Id. 26, 11. Herodo. 4, 177. Arrian. anab. 2. p. 138. Blanc.]: ἔρπυλλος [Theocr. epigr. 1, 2.]: βίβλος, et βύβλος, [Herodo. 2, 92.]: κόμαρος [Ariſtoph. Aun. 649.]: αἴγειρος [Theocr. Idyl. 7, 8.]: ὀρίγανος [Plato apud Athen. 2, 27. p. 68. B]: βύσσος [Pauſan. 5, 5. p. 384. 6, 26. p. 519.]: βάτος [Marc. 12, 26.]: ἄρκευθος [Theocr. Idyl.

Idyl. 5, 97.]. Sed nonnulla tamen horum nominum etiam maſculini generis ſunt: v. Philemon apud Villoiſon. ad Apollonii Lex. Homer. p. 875.: vt, Ζάκυνθος [Hom. Odyſ. ά, 246.]: Ὠρωπὸς [Thuc. 8, 60. 95.]: Πύλος [Hom. Odyſ. ά, 93.]: κέδρος [Herodo. 2, 87.]: κότινος [Ariſtoph. Aun. 619.]: αἴγειρος [v. ſchol. Theocr. ad Idyl. 7, 7.]: κύτισος [Theocr. Idyl. 10, 30.]: κύπειρος [Id. 13, 35.]: κισσὸς, et ἀσφόδελος, [Id. 26, 4.]: θύμος, et ὀρίγανος, [Athen. 2, 26. p. 68. B. v. Euſtath. ad Il. σ' p. 1148. 26.]: γάρος [Aeſchylus apud Athen. 2, 25. p. 67. C]: βάτος [οἱ ὁ Ex. 3, 2. Polyb. 3, 71.]: λωτὸς [Theocr. Idyl. 18, 43.]. Praeter vocabula autem laudata, in legendis ſcriptoribus obſeruaueramus adhuc nomina *feminina* haec. Ἄμμος [Plut. V. Craſſi c. 22. p. 436. To. 3. Tub.], et ψάμμος [Herodo. 3, 25. 102. 4, 173.]: ἀσάμινθος [Hom. Odyſ. δ', 128.]: ἄσβολος [Ariſtoph. Theſmophorr. 252.]: ἄσφαλτος [Herodo. 1, 179.]: ἀτραπὸς, et ἀταρπὸς, [Herodo. 7, 212. ſ. Anacr. odar. 53, 12.]: ἄφεδρος [οἱ ὁ Leuit. 12, 2.]: βάλανος [Herodo. 1, 193. Theocr. Idyl. 8, 79. Aeneas Poliorc. 18. p. 429. ſ. To. 3. Lipſ.]: βάσανος [Clemens Alex. Stromm. 1. p. 291. D Colon. Herodo. 8, 110. Polyb. 10, 38.]: γνάθος [Pind. Nemeonn. 1, 63. Aeſchyl. Choëphorr. 323. Ariſtoph. Veſpp. 369.]: γύψος [Theophr. de lapidd. p. 220. Baſil.]: δέλτος [Sophocles Trachinn. 160. Herodo. 8, 135. Aeſchin. Socr. 3, 19.]: δοκὸς [Thuc. 2, 76. Ariſtoph. Nubb. 1498.]: δρόσος [Pind. Pythionn. 5, 133. Iſthmm. 6, 94.]: ἶπος [Id. Olympp. 4, 11.]: ἵππος *equitatus*, *equites*, [Herodo. 1, 27. 5, 63. 7, 55. v. Portus Lex. Ion. h. v.]: κάμινος [Anacr. odar. 45, 2. Herodo. 4, 163.]: κάπετος [Hom. Il. ό, 356. ώ, 797.]: καρδοπος [Ariſtoph. Nubb. 669. ſ. Plato Phaedon. 47.]: κέλευθος [Sophocles Oed. tyr. 801. Pind. Olympp. 6, 39.]: κέρκος [Ariſtoph. Pac. 1054.

Theocr.

Theocr. Idyl. 25, 243.]: κιβωτὸς [οἱ ὁ Ex. 25, 14. Plut. V. Rom. c. 28. p. 81. To. 1.]: κόπρος [Herodo. 2, 36. Ariſtoph. Nubb. 1433.]: λέκιθος *vitellus* [Sextus Empir. c. mathemat. 7. p. 374. Fabric.]: λήκυθος [Ariſtoph. Rann. 1245. Auu. 1588. Plut. 811.]: μάρμαρος [Theocr. Idyl. 22, 210. ſ.]: μέδιμνος [Herodo. 1, 192.: vbi tamen in libris nonnullis legitur Ἀττικῇ pro Ἀττικῆς]: μήρινθος [Hom. Il. ψ', 854. Ariſtoph. Theſmophorr. 935.]: μίλτος [Ariſt. Eccleſſ. 378.]: νέος [Xen. Oecon. 16, 13. 15.]: νόστος [Thuc. 6, 26.]: ὀδὸς [Pind. Pythionn. 2, 156.], et nomina compoſita, δίοδος [Thuc. 3, 23.], ἔσοδος [Xen. Apomnn. 3, 5. 25.], κάθοδος [Thuc. 5, 16.], πρόσοδος [Pind. Nemeonn. 6, 75. ſ.], σύνοδος [Xen. Apomnn. 3, 5. 16.]: ὄνθος [Apollod. bibl. 2, 5. 5.: vt apud Hom. Il. ψ', 777. pro βοέᾳ Suidas v. ἔνθος legit βοέης]: πλίνθος [Herodo. 1, 179. Thuc. 3, 20.]: πρόχοος [Hom. Odyſ. ά, 136. ſ. Heſiod. Θεογ. 785.]: πύελος [Ariſtoph. Veſpp. 141. Equitt. 1057. 1059. Aelian. V. H. 13, 3.]: ῥάβδος [Pind. Olympp. 9, 51. ſ.]: σορὸς [Herodo. 1, 68.]: σπονδὸς [Herodo. 4, 172. Aeſchyl. S. c. Thebb. 329.]: τάμιτος [Theocr. Idyl. 7, 16. 11, 66.]: τάφρος [Herodo. 1, 178. Thuc. 2, 78.]: τήβεννος [Plut. V. Ti. Gracchi c. 19. p. 225. To. 5.]: τρίβος [οἱ ὁ Pſ. 26, 11. Marc. 1, 3.]: ὕαλος [Ariſtoph. Nubb. 766.]: χηλὸς [Theocr. Idyl. 16, 10. Hom. Odyſ. ϑ', 424. et ibi Barneſius]: ψῆφος [Pind. Olympp. 13, 66. Aeſchyl. S. c. Thebb. 204.]. Conf. Anteſignanus ad Clenardi inſtitutt. L. Gr. p. 27. ſ. Hanou. min. Sed *communis generis* ſunt fere iſta. Ἄγγελος [Hom. Il. λ', 714.]: ἄκατος [Pind. Pythionn. 11, 62. Ariſtoph. Equitt. 759.]: ἀλάβαστος, et ἀλάβαστρος, [Clem. Alex. paedag. 2, 2. p. 158. C]: ἄλως [οἱ ὁ Ruth. 3, 3. 6. 2. Sam. 24, 16. 18. 21. Ald. Complut.]: ἄμυλος [Ariſt. Pac. 1194.]: ἀμφίπολος [Hom. Odyſ. ά, 136. 191.]: ἄνθρω-

ἄνθρωπος [Lyſias 1. p. 16. 28. To. 1. Reiſq. Aelian. V. H. 10, 2. 13, 33.]: ἀοιδος [Heſiod. Ἔργ. 204.]: ἄρκτος [Xen. Cyrop. 4, 6. 2.]: ἀρίζηλος [Ariſtoph. Aun. 1309.]: ἀρχηγὸς [Plut. quaeſtſt. Grr. 12. p. 384. To. 8.]: ἄτρακτος [Id. quaeſtſt. Romm. 31. p. 330. To. 8.]: βάρβιτος [Anacr. odar. 1, 3. et ibi nos]: βῶλος [Moeris: Βῶλος, ἑλληνικῶς, Ἀττικῶς· vid. Xen. Cyrop. 2, 3. 7. 8, 3. 12.: ἀρσενικῶς, Ἑλληνικῶς· v. Plut. V. Alex. M. 25. p. 287. To. 4.: vbi tamen Reiſq. edidit, βῶλος — ἀφεθεὶς, vt V. Ti. Gracchi c. 9. p. 214. To. 5. legitur μίαν δὲ βῶλον. add. Phrynichus eclogg. p. 16. Pau. Aelius Dionyſ. apud Euſtath. ad Odyſ. α p. 1390. 52. et Sextus Empir. c. mathemat. 1, 7. p. 248.]: γέρανος [Herodo. 2, 22.]: διάκονος [Ariſtoph. Eccleſſ. 1108. Xen. Oecon. 8, 10.]: διδάσκαλος [Theocr. Idyl. 21, 2. Athen. 5, 19. p. 219. C]: ἔλαφος [Hom. Odyſ. ζ', 104. 133. Xen. Cyrop. 1, 4. 8.]: ἔρεθος [Theocr. Idyl. 15, 80.]: ἔριφος [Id. Idyl. 8, 27. 50.]: ἡμίονος [Herodo. 3, 153.]: θάμνος [Theocr. Idyl. 25, 227. Pauſan. 10, 36. p. 890. Kuhn.]: θεὸς [Hom. Il. Θ', 7. Odyſ. α', 420. Herodo. 2, 35. 8, 41. Thuc. 1, 126. 4, 116.]: θόλος [Plato Apol. 20. vid. Sextus Empir. c. mathemat. 1, 7. p. 248.]: θυρωρὸς [Ioh. 18, 16.]: ἵππος [Hom. Il. υ', 221.]: κέραμος [Plutarch. V. Lyſ. 16. p. 151. To. 3.]: κιθαρῳδὸς [Ariſtoph. Eccleſſ. 734. Aelian. V. H. 9, 39.]: κοινωνὸς [Xen. Apomnn. 2, 1. 32.]: λάγηνος [v. Moeris h. v. et Athen. 11, 14. p. 499.]: ληνὸς [οἱ ὁ Prouu. 3, 10. Apoc. 14, 19.]: λίθος [Ariſtoph. Nubb. 764. ſ. Plato Gorg. 42. p. 150. Theocr. Idyl. 6, 38. 7, 26.: ſed maſcul. Pind. Nemeonn. 4, 131. Herodo. 2, 86. Plat. Gorg. 47. p. 167. v. Geſnerus ad Orph. de lapidd. 11, 17. et Portus Lex. Ion. h. v.]: λιμὸς [Megarr. apud Ariſtoph. Acharnn. 743. v. Phrynich. ecll. p. 80. Sextus Empir. p. 248. et Proluſſ. de vitiis Lexicc. N. T. 30, 4. p. 671.]:

p. 671.]: μελεδωνὸς [Herodo. 2, 65. 3, 61.]: μασχαλιστὸς [v. Stephanus Ind. Thes. L. Gr. h. v. p. 1421.]: νεβρὸς [Theocr. Idyl. 12, 6. 13, 62.]: μόσχος [Theocr. 8, 80. 9, 7.: vbi tamen Reiſquius, et Vartonius, pro ἀ reuocauere ὁ, Valquenario recte repugnante]: ξύλοχος [Hom. Il. λ', 415. φ', 573.]: οἰκονόμος [Lyſias orat. 1. p. 2. Dauiſ. min. p. 18. To. 1. Reiſq.]: οἰκέρως, et παιδαγωγὸς, [Demoſth. p. 1156. To. 2. Reiſq.]: οἶμος [Antipater Anthol. 3, 5. p. 200. Steph. apud Suidan h. v.]: ὄνος [οἱ ὁ Numerr. 22, 21. ſſ.]: ὀπαδὸς [Plutarch. V. Phoc. 19. p. 21. To. 5.]: πηλὸς [v. Phrynich. ecll. p. 16. et Euſtath. ad Odyſſ. δ' p. 1504. 37.]: πορνοβόσκος [Plut. V. Cleomen. 33. p. 194. To. 5. Tub.]: πῶλος [Sophocl. Electr. 735. ſ. et ibi ſchol.]: ῥινὸς [Heſiod. Ἀσπ. 152.]: ῥοῖζος [Hom. Odyſſ. ι, 315.]: σιτοποιὸς [Herodo. 3, 150. Theophr. charr. 4, 2.]: σάμνος [Ariſtoph. Plut. 545. Hebrr. 9, 4. v. Sextus Empir. c. mathemm. 1, 7. p. 242. ſ.]: σύγγονος [Eurip. Phoenn. 1246. 1468]: σύζυγος [Id. Alceſt. 342.]: σύμβολος [Cteſias Perſſ. 49.]: σύμμαχος [Sappho od. 6, 28. Lyc. Herodo. 5, 65.]: σύνδολος [Herodo. 2, 134.]: συνεργὸς [Xen. Oecon. 3, 10. Ariſtoph. Equitt. 585.]: τροφὸς [Herodo. 6, 61. Aeſchyl. S. c. Thebb. 16.]: ὑποζάκορος [Herodo. 6, 135.]: φειδωλὸς [Lyſias orat. 1. p. 10. To. 1. Reiſq.]: χίμαρος [Theocr. epigr. 4, 15. 6, 3.]: χοῖρος [Ariſtoph. Acharnn. 768. ſ. vid. Athen. 9, 4. p. 375. D]: ψίαθος [Ariſtoph. Lyſiſtr. 921. Rann. 575. et ibi Ducquerus]. Conf. Anteſignanus ad Clenardi grammat. p. 28. Hanou. min. et Sylburgius p. 418. ſſ. Hanou. mai. Caeterum vt Graeca in lingua animantium, beſtiarumque, nomina fere omnia communis generis ſunt: vid. Sextus Empir. c. mathemat. 1, 7. p. 248.: ſpectantur enim animantes, qua tales: ita diligentiſſimi ſcriptores huiuſmodi vocabulis, et ad ſecundam, et ad tertiam, declinationem pertinentibus,

ſaepe ſic vtuntur, vt feminas virili genere appellent: vt Anton. Liber. c. 30. p. 196. Verh. ἐπιφοιτῶντες λύκοι — ὄρεγον παρὰ μέρος γάλα· Aelian. H. V. 13, 35. τὸν ἔλαφον καθάρσεως δεόμενον σέλινα ἐσθίειν· vbi v. interpp.: Anacr. epigr. 8, 1. Οὗτος Φειδόλα ἵππος· coll. Pauſan. 6, 13. p. 484. et Turneb. aduerſſ. 3, 14.: Hom. Il. ρ', 133. Εἰσήκει, ὥς τίς τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν· v. ibi ſchol. Venet.: Gellius 13, 7.: et ſchol. Theocr. ad Idyl. 1, 6. Sic τῷ θεῷ, et τοῖν θεοῖν, de Cerere, et Proſerpina, apud Andoc. 1. p. 15. ſ. To. 2. Reiſq., qui pro τοῖν θεοῖν reſcribendum eſſe τᾶιν θεοῖν ſine cauſſa putabat. nam ibid. p. 57. de iiſdem deabus ſcriptum extat ὑπ' αὐτοῖν τοῖν θεοῖν. v. Herodo. 8, 111., omninoque Verheiquius ad Anton. Liber. 29. p. 190. ſſ. Carcinus ad Plut. de audiendd. poëtt. p. 127. edit. ſec. et Valquenarius ad Eurip. Hippol. 53. p. 169. a. Plut. inſtitutt. Laconn. p. 253. To. 8. πάντας δὲ τὰς θεὰς, θήλεις, καὶ ἄῤῥενας. Neque vero rectius apud Pindar. Pythionn. 12, 6. pro ὦ ἄνα, Ἴλαος Schmidius reſcripſit ὦ ἄναα — σ', Ἴλαος, quum dubitari non poſſit, quin *regina* etiam ἄναξ dicta ſit. v. Voſſius ad Catul. p. 259. atque Mitſcherlichius ad Hom. h. in Cer. 58. p. 133. ſ. Et tum, quum attributa ſunt eiuſmodi, vt cadant in animantes, qua tales, non qua mares, et feminas, Graeci etiam ſaepius earum nomina, in declinatione, et ſecunda, et tertia, iubent eſſe feminina: vt, Hom. Odyſſ. ζ', 104. ὠκείῃς ἐλάφοισι· ib. 133. μετ' ἀγροτέρας ἐλάφες· add. Heſiod. Ἀσπ. 402. Xen. Cyrop. 1, 4. 8.: Pindar. Olympp. 1, 66. 8, 67. χρυσέαισι, χρυσέαις, ἵπποις· Id. ib. 6, 22. φαιδίμας ἵππες ἔμαρψεν· Herodo. 7, 196. ἔνθα δὴ αἱ Ἑλληνίδες ἵπποι ἐλίποντο πολλόν· Hom. Il. υ', 222. πώλοισιν — ἀταλῇσι· add. Theocr. Idyl. 2, 49. 147. ſ. et vid. ſchol. Eurip. ad Phoenn. 3.: vnde etiam Herodo. 3, 85., perſpicuitatis adiuuandae cauſſa, ſcripſit,

ſcripſit, τῶν θηλέων ἵππων μίην, τὴν ὁ Δαρεῖος ἵππος ἔσεργε μάλιστα, et c. 86. ἡ θήλεα ἵππος — ὁ Δαρεῖος ἵππος· Id. 1, 80. ὅσαι τῷ στρατῷ τῷ ἑωυτοῦ εἵποντο σιτοφόροι τε, καὶ σκευοφόροι, κάμηλοι· add. Id. 7, 86. 125. 3, 102. 105.: Id. 2, 67. τὰς δὲ ἄρκτους ἐόσας σπανίας· Xen. Cyrop. 4, 6. 2. φανείσης δ' ἄρκτου· Aelian. H. AA. 3, 1. 3, 13. αἱ γέρανοι· Herodo. 2, 22. γέρανοι δὲ φεύγουσαι τὸν χειμῶνα. v. Phauorinus v. γεράνους. Sic Herodo. 2, 67. τὰς κύνας, et τῇσι κυσί· 4, 8. τὰς Γηρυόνεω βόας· v. Euſtathius ad Il. ἡ p. 692. 18. et Etymol. M. v. ἵππος p. 423. 34. Et apud Xen. Cyrop. 1, 4. 7. vocabulo παρδάλεις etiam *pardi* comprehenduntur. v. ſchol. Hom. Venet. ad Il. ϱ', 133. Conf. Verheiquius ad Anton. Liber. p. 48. ſ. 300. ſ. itemque Muncquerus p. 139. et ad Hygin. fab. 30. p. 84. Stauer.: Obſervatt. miſcell. 1. p. 115. ſ.: Dan. Heinſius ad Sil. Ital. 15, 259.: Spanhemius ad Callim. h. in Dian. 102. et Sanctius Mineru. 1, 7. ibique Perizonius. Latini etiam hoc in genere imitati ſunt Graecos, ita, vt leaenam *leonem*, ceruum *ceruam*, dixerint, et nomina *tyrannus*, *philoſophus*, *dux*, *auctor*, *fullo*, et alia, vtriuſque generis eſſe iuſſerint. v. Draquenborchius ad Sil. Ital. 3, 39.: Burmanus ad Val. Flac. 6, 347.: Audendorpius ad Lucan. 1, 549.: Brucuſius ad Tibul. 4, 3. 13. et Caſaubonus ad Trebel. Pol. trigg. tyrr. 30. p. 340. To. 2. Leid. Graeci autem Hebraeos ſequuti duces eſſe videntur. v. Gataquerus adverſſ. miſcell. 2, 8.

in ον *ſunt generis neutrius*] Multa tamen nomina vrbium, inſularum, et deminutiua mulierum, in ον deſinentia, feminini quoque generis ſunt: vt, Καικίλιον ἐκ ὀνομαζὴν Hom. Odyſſ. τ', 260. 557. ψ', 19: Ἴλιον αἰπεινὴν Il. ό, 558.: Ἴλιον ἠνεμόεσσαν Il. γ', 305. Sic ἡ Δόρκιον, ἡ Γλυκέριον, ἡ Λεόντιον. v. Priſcian. gram. 5. p. 125. 6. p. 172. Baſil.

neutra habent — in ᾱ exeunt] Quae quidem obſeruatio cadit etiam in nomina neutra declinationis tertiae. Sed Graeci veteres, atque adeo Attici, etiam formam vocatiui ſingularis nominum maſculinorum ſimilem eſſe formae nominatiui iuſſerunt, vt ſcriptores N. T., exemplo Hebraeorum: vt, *φίλος ὦ Μενέλαε*, Hom. Il. δ', 189.: *ἥλιος* Il. γ', 227.: *ὦ φίλος, ὦ φίλος* Ariſtoph. Nubb. 1169.: vbi v. Berglerus. Conf. Georgius Hierocr. 1. p. 42.

quartam vulgo dictam declinat. — Attica eſt] De qua vid. Metarius in diall. L. Gr. p. 18. — 21.

Attici — antepenultimam acuunt] Vid. ſupra grammat. p. 55.

plane Attica eſt] Euſtathius ad Il. β' p. 283. Τὸ δὲ Πετεῶο, ἢ ἀπὸ τῆ Πετεὼς Πετεὼ γίνεται Ἀττικῶς, ὡς λαγὼς λαγῶ, ταὼς ταῶ κ. τ. λ. Sed poſt iſta verba in editt. Lipſſ. poſterioribus, et Batauis, addita leguntur iſta, *vt*, Ἀπολλὼς, *Gen.* Ἀπολλῶ· *1. Cor. 3, 4.*

loco ō — aſſumunt ω̄] Atque ᾱ, et ᾱͅ, nominum in ος̄, et ον̄, purum deſinentium, in ε̄ mutant: vt, λαὸς λεὼς, ἀνώγαιον ἀνώγεον. Ioh. Grammat. de dialecto Attica p. 69. Baſ. Τὰ εἰς ος̄ λήγοντα ἀρσενικὰ προπαροξύτονα, ἢ ὀξύτονα, διὰ τῆ ως̄ προφέρεται, οἷον Μενέλαος Μενέλεως, λαὸς λεὼς, ναὸς νεώς· et p. 71. Ὅσα τῶν εἰς ος̄ ληγόντων ἔχει τὸ ᾱ παραλῆγον, ταῦτα διὰ τῆ ω̄ μεγάλε, καὶ τῆ ε̄, Ἴλαος Ἴλεως, καὶ κατὰ τὰς πλαγίας ἔτως, τῇ ὀρθῇ ἀκολέθως. Μενέλεω, ἀντὶ τῆ Μενελάε· κατὰ τὴν δοτικὴν ὁμοίως σὺν τῷ ῑ, Μενέλεῳ· καὶ προσθέσει τῆ ν̄, τοῖν Μενέλεων· τὴν δὲ αἰτιατικὴν Μενέλεων· τὴν δὲ πληθυντικὴν ὀρθὴν ὁμοίως τῇ ἑνικῇ δοτικῇ, Μενέλεω· τὴν δὲ γενικὴν, τῶν Μενέλεων· τὴν δοτικὴν σὺν τῷ ῑ, τοῖς Μενέλεως· τὴν αἰτιατικὴν, τὲς Μενέλεως. Gregorius in de diall. p. 17. Τὸ λαὸς, καὶ τὸ ναὸς, καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν, Μενέλαος, Πρωτεσίλαος, καὶ ἁπλῶς πάντα τὰ

τὰ διὰ τῆ ω̄ος, οἷον Ἀμφιάραος, διὰ τῆ ω̄ς προφέρεσι, Μενέλεως, Πρωτεσίλεως, νεὼς, λεὼς, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τῆ ς κλίνεσιν ἅπαντα, Μενέλεω, Νικόλεω. Etymol. M. v. Μενέλαος p. 579. 46. Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι ὃ πάντοτε ποιῆσιν οἱ Ἀττικοὶ ἰδίαν κλίσιν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐκτεταμένον [v. Etymol. M. v. ταὼν p. 749. 12.] ἐχόντων τὸ ᾱ. Athen. 9, 14. p. 400. C, ἐπειδὴ τὰ εἰς ως λήγοντα τῶν ὀνομάτων ὁμότονά ἐσιν, κἂν μεταληφθῇ εἰς τὸ ω̄ παρ' Ἀττικοῖς, ναὸς, κάλος, νεὼς, κάλως. add. Eustath. ad Odyss. ε̄ p. 1534. 10. Phrynichus eclogg. p. 74. Λαγὼς, ὁ Ἀττικός· [vnde genit. λαγὼ apud Aeschyl. Eumenn. 26. Aristoph. Equitt. 905. et Demosth. p. 314. To. 1. v. Eustath. ad Il. κ̄ p. 811. 64. Accus. plur. τὲς λαγὼς Xen. Cyneg. 8, 1.] διὰ δὲ τῆ ō λαγος, ὁ Ἰών. Herodo. 4, 134. λαγός· v. Eustath. ad Il. χ̄ p. 1271. 4. et ad Odyss. ε̄ p. 1821. 14.: Herodo. 1, 123. λαγῆ· v. Athen. 9, 14. p. 400. C: Herodo. 7, 57. λαγόν. At Iones quoque, et Dores, hac declinationis forma vsi inueniuntur. Λεὼς Aristoph. Thesmophorr. 39.: λεὼν Herodo. 1, 22. 8, 136. 2, 129. [vbi codd. tres λεὼ habent: vt Dionys. Halic. 1, 88. τὸν λεώ· conf. Locella ad Xen. Ephes. p. 269.] Pindar. Olympp. 9, 100. Aristoph. Pac. 61.: λεῲ Aristoph. Auu. 447. 1275. s. Acharnn. 999.: λεῶν Sophocles Aiac. 1120.: τῆ νεὼ Aristoph. Plut. 733.: νεὼν ib. 741. Nubb. 400.: sed Lucianus, Aristides, aliique, dixere νεώ· v. Koenius ad Gregor. p. 71. et nos ad Aeschin. Socr. 3, 10. 7.: nominat. plur. νεῲ Demosth. p. 780. To. 1. Reisq.: accusat. plur. νεὼς Aristoph. Auu. 611. Phauorinus, nesciebam vnde: Νεὼς, ὁ ναὸς, Ἀττικὸς [s. Ἀττικῶς], τὸν νεὼν, ἡ αἰτιατικὴ, σὺν τῷ ν̄, καὶ λαγὼν, καὶ Κώς [l. Κῶν]· ἡ δὲ γενικὴ, καὶ δοτικὴ, ἄνευ τῆ ν̄, τῆ νεὼ, καὶ λαγώ. Ἕως Thuc. 4, 67.: ἕῳ Id. 2, 90. 4, 68.: ἵλεων accusat. sing. femin. Herodo. 6, 91.: ἵλεῳ nominat. plur. masc. Xen. Cyrop.

1, 6. 2. 19.: femin. Sophocl. Oedip. Colon. 43.: genit. plur. ἴλεων Demoſth. p. 786. To. 1., vt Reiſquius ibi recte edidit, pro ἴλεω, e codd. Auguſtanis duobus: praecedit enim ὦν· ἴλεως accuſ. plur. Xen. Cyrop. 2, 1. 1. 3, 3. 11. Euſtath. ad Il. ζ′ p. 649. 17. ὁ ἵλαος, κοινῶς, καὶ ὁ ἵλεως, Ἀττικῶς. Ἀμφιάρεῳ Herodo. 1, 52.: Ἀμφιάρεων Id. 1, 46.: Μενέλεως Herodo. 2, 119.: Μενέλεω Sophocl. Electr. 577.: Μενέλεῳ, Μενέλεῳ, Μενέλεων, Herodo. 2, 118. Sic ἀνάπλεως Theophr. charr. 25, 4.: accuſ. ſing. maſc. ἔκπλεων Xen. anab. 7, 5. 9.: neutr. ἔμπλεων Id. ib. 1, 2. 22.: κατάπλεων Id. Cyrop. 8, 3. 13.: ſed ἔκπλεω Dionyſ. Halic. Archaeol. 1, 38.: nominat. plur. maſc. ἔκπλεῳ Xen. anab. 6, 2. 4.: accuſ. plur. neutr. ἔκπλεω Id. ib. 3, 1. 16. 4, 2. 18. Euſtath. ad Il. β′ p. 209. ἀρσενικὸν ὁ πλέος, κοινῶς, ὃ ἐκταθὲν Ἀττικῶς, ποιεῖ τὸ ἔμπλεως, καὶ ἀνάπλεως, καὶ τὰ τοιαῦτα. add. Id. ad Il. δ′ p. 470. 17. et ad Odyſ. ε′ p. 1534. 12. Sic Attici dicunt πάτρως, πάτρῳ, et in accuſ. ſing. πάτρων, μήτρων. v. Suidas v. πάτρως. Huc pertinere videtur accuſat. plur. χρυσόκερως, pro χρυσοκέρως, apud Plut. apophthegmm. regg. p. 112. To. 8. Tub.

quaedam, et in hac, — Minos] Hac obſeruatione carent exempla libelli Lipſienſia prima. recte. Pertinere enim eam apparet potius ad caput de nominibus heteroclitis, de quibus infra ſuo loco [grammat. p. 106.] expoſitum eſt. Etymol. M. v. Ἀλῶα p. 74. 10. Οἱ — Ἀθηναῖοι κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ̄ κλίνουσιν· οἷον, ὁ κάλως, τοῦ κάλω [Ariſtoph. Rann. 121. Thuc. 4, 25.]. Ἔστιν ἓν εἰπεῖν, ὅτι οὐκ ἔστιν τοῦ κάλως αὕτη κλίσις, ἀλλ' ἐπέκτασις. Ἔστι γὰρ ὁ κάλως τοῦ κάλω, καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῆς ος̄ συλλαβῆς, κάλωος, ὥσπερ ἡ ἅλως τῆς ἅλω, καὶ ἅλωος· ἐξ οὗ ἡ αἰτιατικὴ τὴν ἅλωα, ὥσπερ Καλλίμαχος, ἐν τῇ Ἑκάλῃ [fragm. 51. Bentl. et ibi Erneſtius], Δινομένη περὶ [l. δινομέ-

δινομένην ὑπὸ] Βασὶν ἐμὴν ἐφύλαξεν ἄλωα. Τῆς ἄλω legitur apud Hippocrat. de vet. medic. 22. p. 25. To. 1. Lind., et apud τὲς 1. Parall. 21, 21.: ἐν ἄλῳ ibid. v. 27.: τὴν ἄλω 2. Sam. 24, 21. Ald. Complut.: ἄλῳ plur. Demoſth. p. 1040. To. 2. Reiſq. Μίνω habet Xen. Apomnn. 4, 2. 33.: ſed Μίνωος Hom. Odyſ. ρ', 523.: accuſat. Μίνω, etiam in cod. Ven., Il. ξ', 322.: ſed Μίνωα Il. ν', 450. v. Pierſonius ad Herodian. Philet. p. 439. Sic ἕως Thuc. 6, 8.: genit. ἕω Thuc. 4, 51. Ariſtoph. Eccleſſ. 85.: Ἄθω Herodo. 6, 96.: dat. ἕῳ Thuc. 3, 96. 4, 72. Caeterum exemplum declinationis nominis ἀνώγεον deeſt in editionibus libelli Lipſienſibus primis.

de dialectis declin. II.] Vid. Metarius in diall. L. Gr. p. 108. 177. ſſ. 303. ſ.

ſing. gen. — *Dor.* ω̄] Ioh. Grammat. de dial. Dor. p. 89. Baſ. Λέγεσι δὲ καὶ τὰς εἰς ᾱ γενικὰς διὰ τοῦ ω̄, οἴκᾱ οἴκω, σοφῆ σοφῶ, καλῆ καλῶ. Vid. Stephanus Paralipp. p. 43. ſ. et Portus Lex. Dor. in ᾱ pro ω̄, et in ω̄ pro ᾱ. Sic Theocr. Idyl. 15, 114. Συρίω μύρω· Id. 2, 95. χαλεπᾶς νόσω· Id. 23, 1. ſ. ἐφήβω — ἀγαθῶ — ὁμοίω· Id. 1, 92. αὐτῶ· Id. 18, 43. λωτῶ· Sappho fragm. 16, 4. p. 48. Lyc. p. 10. Vrſin. περὶ τῶ δικαίω· Timaeus Locr. p. 545. Gal. 2. τῶ αὐτάκτω, et τῶ νεωτέρω· p. 546. ἀλόγω, et ὑπ' ἄλλω αἰτίω.

poët. οιο] Hom. Il. ά, 49. ἀργυρέοιο βιοῖο. Euſtath. ad Il. ά p. 13. 6. Περιάμοιο, δένδροιο, καὶ τὰ τοιαῦτα, Θετταλικὰ ὄντα κατά τινας. Vid. ſupra locus de diphthongorum mutatione, in ᾱ [grammat. p. 19.]. Sed Iones, in his Herodotus, genitiuum ſingularem nominum quorundam propriorum in ος deſinentium ita formarunt, vt eum terminari vocalibus εω iuſſerint. Sic Herodo. 4, 159. 160. 162. dixit Βάττεω, pro Βάττᾱ [v. Id. 4, 155. 156. 157.]: Κροίσεω 8, 122.: Κλεομβρότεω 5, 32.: Μεμβλιάρεω

4, 147.: vbi v. Veſſelingius p. 345. et Koenius ad Gregor. p. 176. Δημοκρίτεω ex Hippocrate laudauit Metarius p. 108.

et ωο] Vid. quae ſupra ad grammat. p. 15. in loco de dialectis dicta ſunt.

Aeolice ω̄] Metarius p. 178. exempla huius datiui attulit ex Archimedis libris p. 120. haec, κόσμω, δρόμω, ἁλίω.

Ad p. 80. *dual.* — *poët.* οιϊν] Ἵπποιϊν Hom. Il. ε, 13. 107. τ, 396. Odyſ. ο, 182.: ὄμοιϊν Il. ε, 622. Odyſ. κ, 262. φ, 118. Vid. grammat. p. 13.

plur.] Gen. ων Ion. εων· vid. Metarius p. 108.: Dor. αν· v. Metarius p. 178.

dat. — *poët.* οισι] Poëtae, tragici, et comici, omninoque ſcriptores, Attici hanc formam datiui, cuius veſtigia etiam in Dorica, et Aeolica, ſunt dialecto, aſſumſiſſe in linguam ſuam ex Ionica videntur. Δρόμοισι Pindar. Olympp. 1, 33.: παρὰ τοῖσι Λυδοῖσι — παρὰ τοῖσιν ἄλλοισιν βαρβάροισιν, Herodo. 1, 10.: τοῖσι ἔργοισι Id. 1, 41.: ἐν τούτοισι — τοῖσι κήποισι Id. 8, 138.: οἵοισί τε ἐσομένοισι — μάνοισι Id. ib. 140. 2.: μάνοισι τοῖσιν ἀτέχνοισι Hippocr. περὶ τέχν. c. 1. p. 1. To. 1.: ἰητροῖσιν ib. c. 5.: λατροῖσιν — πόνοισι ib. c. 6. p. 4.: ἱεροσέπτοισι κλάδοισι Aeſchyl. Supplicc. 23.: τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις Sophocl. Oedip. tyr. 273.: οἴκοισιν Id. ib. 249.: τοῖσι καινοῖσιν θεοῖς Ariſtoph. Auu. 847.: ἐπὶ τοῖς αὐτῶν ἰδίοισι Plato Legg. 6. p. 758. B To. 2. Steph. add. Idem Legg. 12. p. 691. F, ep. 7. p. 719. A, p. 721. C Lugd.: quos locos Nigrinus notauit. v. Ioh. Grammat. p. 95. Portus Lex. Ion. in οισι, et Stephanus Paralipomm. p. 28. 34. 38.

Dor. ος, *et* ως] Gregorius de dial. Dor. p. 147. Τὰς αἰτιατικὰς πληθυντικὰς ἀρσενικὰς, τὰς εἰς ας ληγούσας, διὰ τοῦ ος ἐκφέρουσι, τὼς καλὸς, τὼς σοφὸς, τὼς ἀνθρώπος, τὼς ἵππος· vbi v. Koenius. Ioh. Gram-

Grammat. de dial. Dor. p. 89. Καὶ τὰς αἰτιατικὰς πληθυντικὰς ἀρσενικὰς εἰς ος̄ ἐκφερομένας διὰ τοῦ ως̄, τὰς καλῶς, σοφῶς, ἀνθρώπως, ἵππως, ἀντὶ τοῦ καλοὺς, σοφοὺς, ἀνθρώπους, ἵππους. add. idem p. 95. Gregorius de dial. Aeol. p. 293. Τὴν δὲ αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν προφέρουσι τὸ ως̄ ἀντὶ τοῦ ους̄ λαμβάνοντες, τὰς ἀνθρώπως, τὰς ἵππως. Schol. rec. Pindari ad Olympp. 1, 85. p. 133. a Steph. κακηγόρως· Δωρικὴ ἡ ἀνάγνωσις· ἀεὶ γὰρ ἡ αἰτιατικὴ παρ' αὐτῆς διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου ἐκφέρεται· τὰς λύκως γὰρ ὁ Θεόκριτος [Idyl. 4, 11.] λέγει. Οὐ χρὴ τοίνυν μικρὸν γράφειν τὸ ως̄, ὥς τισιν ἔδοξε· μακρὰ γὰρ ἡ τοιαύτη συλλαβὴ ὀφείλει εἶναι. recte. At dubitari non potest, quin terminatio ος̄ antiquissima fuerit, quum Graeci primo scripserint ο̄ pro ω̄. Hesiod. Ἀσπ. 302. ὠκύποδας λαγώς· Aristoph. Lysistr. 1101. ἀναπεφασμένως· v. 1255. τὼς Μήδως· v. 1257. τὼς κάπρως· v. 1303. ἀγασῶς· Plut. apophthegmm. Laconn. p. 181. To. 8. Tub. τὼς βαρβάρως· Theocr. Idyl. 1, 26. ἐρίφως· v. 90. τὰς παρθένος· v. 91. ὀφθαλμῶς· Id. 5, 81. χιμάρως· v. 106. λύκος, vt Idyl. 4, 11.: v. 109. ἀμπέλος· v. 112. δασυκέρκος· v. 114. τὼς κανθάρος· Idyl. 23, 10. κυναγῶς· Timaeus Locr. p. 548. Gal. 2. ἀριθμὼς ἁρμονικῶς· p. 548. ὧς λόγως· Thuc. 5, 77. ποττὼς Ἀργείως. Vid. Portus Lex. Dor. in ος̄, et in ε̄, et in ω̄ pro ε̄, et in ως̄, itemque index in marmm. Oxonn. in ο̄ pro ε̄.

Aeol. οις̄] Ioh. Grammat. de dial. Aeol. p. 95. Bas. Ἀντὶ δὲ αἰτιατικῆς δοτικὴν παραλαμβάνουσιν ἐν τοῖς παθητικοῖς [l. πληθυντικοῖς], τοῖς θεοῖς ἀντὶ τοὺς θεοὺς, τοῖς ἀνθρώποις ἀντὶ τοὺς ἀνθρώπους. Τοῦτο δὲ ποιοῦσι διὰ τὸ χρῆσθαι αὐτοὺς τῷ ῑ ἀντὶ τοῦ ῡ. Haec ipsa iisdem fere verbis praecipiuntur a Gregorio de dial. Aeol. p. 292. f.: vbi Koenius se huius accusatiui formae exempla ostendit reperisse in

marmore quodam antiquo, quod fuerit penes Pe. Burmanum minorem, ista, ΚΑΤΤΟΙΣ ΝΟΜΟΙΣ, ΤΟΙΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΙΣ, ΠΡΟΣ ΛΑΜΨΑΚΗΝΟΙΣ, neque dubitandum videri, quin in fragm. 63. Sapphus p. 76. 78. Lyc. pro σεφάνες, et ἀσεφανώτες rescribi, e libris Athenaei 15, 4. p. 674. E, debeat σεφάνοις, et ἀσεφανώτοις. Praeceptum Gregorii ipsum repetiit Phauorinus v. δοτικήν. Caeterum in exemplis libelli Batauis, et Lipsiensibus posterioribus, post verbum *nota* adiecta extat obseruatio haec, *Attica in genit. sing. habent poëtice* ω̄, *et Dor.* ῶ· *in dat. plur.* ωσι. Et de forma quidem genit. sing. poëtica ω̄ Vellerus iam ante admonuit lectores: sed praeceptum grammaticorum quorundam veterum de forma huius casus Dorica ῶ iam ab aliis grammaticis est repudiatum. Etymol. M. p. 746. 10. Ταλαῶ, μετὰ τοῦ ι τινές· ἦν γὰρ, φασὶ, ταλαοῖο· ἐ κατεπείγει δέ· ἀπὸ γὰρ τῶν εἰς ως εὐθειῶν Ἀττικῶν κέκλιται, καὶ πλεοναςμῷ τοῦ ο, ὡς Μίνωο, Ἀνδρογέωο. Et terminatio dat. plur. in ωσι pertinet ad locum de Heteroclitis. nam dat. ταῶσι, verbi caussa, qui apud Aristophanem [Acharnn. 63.] legitur, ductus est a nominatiuo ταών, neque ταώς.

quinque formant accusat. — *Gretser. p. 41.*] Haec obseruatio in exemplis grammat. Lipsiensibus primis non legitur: sed in editionibus iisdem posterioribus, sicut in Batauis, ante nomen Ἀπολλώ recte adiectum extat, *Adde.* Τὸν Ἄθω Thuc. 5, 3.: vbi v. Vassius: Lysias orat. 2. p. 18. Tail. min. p. 94. To. 1. Reisq. Aeschin. p. 522. To. 1. Isocr. Panegyr. p. 164. To. 1. Bat.: Theocr. Idyl. 7, 77.: sed Ἄθων habet Herodo. 6, 44. f. 7, 21. 22. 189. Ἔω Xen. Cyrop. 1, 1. 5. 2, 3. 10. Apomnn. 4, 2. 21. Timaeus Locr. p. 550. Gal. 2. Herodo. 3, 106.: apud quem tamen 1, 102. 104. 142. 3, 98. 7, 58. 129. ἠῶ, h. e. ἠόα, a nominat. ἠώς, legitur. Κέω, accusat. nomi-

nominis Κέως, quae fuit insula maris Aegaei, Strab. 10. p. 485. Casaub.: sed accusat. nominis insulae Asiae, Κῶ Xen. h. Gr. 1, 5. 1.: sed Κῶν Thuc. 8, 41. et Lucas Actt. 21, 1.: vbi v. Vetstenius: sed Grisbachius edidit Κῶ· recte: certe hanc formam accusatiui in libris scriptorum Atticorum, eorumque imitatorum, praeferendam esse alteri, facile damus Locellae in notis ad Xen. Ephes. p. 165. s.: Κόωνδε Hom. Il. ξ, 255.: vbi schol. min. εἰς τὴν Κῶν νῆσον· γράφεται δὲ σὺν τῷ ν̄ κατ' αἰτιατικήν. Conf. Georgius Hierocr. 1. p. 26. Λαγὼ Xen. Cyrop. 1, 6. 19. p. 51. Lips.: sed λαγὼν Aristoph. Vesp. 1198.: v. Athen. 9, 14. p. 400. A. et ex eo Eustath. ad Il. χ' p. 1271. 7. et ad Odys. ε p. 1534. 16. Herodian. Philet. p. 439. Τὸν Ἥρω, τὸν Μίνω, τὸν Ἀπόλλω, τὸν Ποσειδῶ, ἄνευ τοῦ ν̄ οἱ Ἀττικοί· τὸν λαγὼν, καὶ τὸν νεὼν, τὸν νεὼ, καὶ τὸν λαγὼ, ἄνευ τοῦ ν̄, καὶ σὺν τῷ ν̄. At Ἀπόλλω, qui accusat. a multis perperam cum accusat. Ἀπολλὼ, vt a Georgio Hierocr. 1. p. 27., commiscetur, et Ποσειδῶ, referenda sunt potius ad nomina apocopen passa: vt τυφῶ Aristoph. Equitt. 508.: Moeris: Τυφῶ, Ἀττικῶς· τυφῶνα, Ἑλληνικῶς· cuius nominatiuus sit τυφὼν, non τυφὼς, nisi scribere malis τυφὼ, aut τυφὼν, quod sit a nominat. τυφώς. Phauorinus, nesciebam vnde, v. Κῶ· Κῶ, καὶ τὸν Ἄθω, καὶ τὸν λαγὼ, καὶ τὴν Τέω, οἱ Ἀττικοὶ δίχα [τοῦ ν̄ προφέρεσιν. Ἄλλως· Κῶ, καὶ τὸν Ἄθω, δίχα τοῦ ν̄ προφέρουσι Ἀττικοί· ἐκ οἴδα δὲ, εἰς [l. εἰ] τὸν λαγὼ, καὶ τὸν ναώ. Caeterum exempla huius accusatiui formae, etiam supra a nobis proposita, docent satis, eam, non tantum in nominibus illis quinque, sed etiam in aliis, fuisse vsitatam: quo in numero est ἀγήρω, pro quo tamen ἀγήρων legitur in pluribus libris apud Thucyd. 2, 43. s. v. Phauorinus v. ἀγήρασος, et Stephanus Paralipp. p. 122. s. Sic vero iudicari facile potest, quid tribuendum sit praecepto Thomae Magistri p. 861.

Τυφὼς,

Τυφὼς, τυφὼ, τυφῷ, τυφών· ὡσαύτως καὶ πάντων τῶν μονοκλίτων αἱ αἰτιατικαὶ εἰς ν̄ λήγουσι, κατὰ τὸν κανόνα τὸν λέγοντα· πᾶσα εὐθεῖα εἰς σ̄ λήγουσα, ὅταν ἔχῃ τὴν αἰτιατικὴν ἰσοσύλλαβον, εἰς ν̄ αὐτὴν ἔχει λήγουσαν. Σεσημείωται ἐν μὲν τοῖς ἀρσενικοῖς, τὸ Ἄθω, ἐν δὲ τοῖς θηλυκοῖς, τὸ Κῶ.

paragoge poëtica] Immo Aeolica: v. ſchol. min. Hom. ad Il. γ', 338.: et Boeotia. Heſychius: Παασαλόφιν· τῶ παασάλω· ὁ δὲ σχηματισμὸς Βοιώτιος. Idem: Θεόφιν· θεοῖς [v. Hom. Il. ή, 366. Odyſ. γ', 110.], ἐκ θεῶ [Heſiod. Θεογ. 871.]· τὸ γὰρ σχῆμα τῶτο πληθύει· παασαλόφιν [Hom. Odyſ. ϑ', 67.], ζυγόφιν [Il. τ', 404.]. Apollon. Lex. Hom. p. 416. Villoiſ. Θεόφιν· τὸ σχῆμα τῆς αὐτῆς λέξεως δηλοῖ, ποτὲ μὲν γενικὴν, ποτὲ δὲ δοτικήν· vt, ἐκ ποντόφιν Hom. Odyſ. ώ, 83.: ἀπ' ἰκριόφιν Odyſ. μ', 414.: δακρυόφιν Odyſ. έ, 152.: ἀπὸ ϛρατόφιν Il. κ', 347.: ἀμφ' ὀϛεόφιν Odyſ. μ', 48. π', 145. Heſychius: Ἀμφ' ὀϛεόφιν· περὶ τοῖς ὀϛοῖς. Et Apollonius Dyſc. excc. grammat. p. 434. laudat vocabula δεξιὸν, δεξιόφιν, ἀριϛερὸν, ἀριϛερόφιν· quorum hoc legitur apud Hom. Il. ν', 309., illud ibid. v. 308., praemiſſa praepoſitione ἐπί. Nam etiam in accuſat. plur. eandem ſyllabam addi, praecipiunt Sylburgius ad Clenard. p. 417. Hanou. mai. Caninius Ἑλλην. p. 146. et Metarius p. 336., eamque in rem laudant locum Homeri Odyſ. π', 145. Sic etiam ſyllaba ϑι genitiuo ſingulari nominum huius declinationis addita inuenitur: vt, Ἰλιόθι πρὸ Hom. Il. ϑ', 557. Odyſ. ϑ', 581.

ſeruant et Latini — Atticae] Neque haec annotatio in exemplis grammaticae Lipſienſibus primis legitur. Et quanquam in permultis Virgilii libris *Androgei* legitur pro *Androgeo*, et *Athon* pro *Atho*: tamen dubitari vix poſſe videtur, quin forma vtriuſque caſus Latina manibus grammaticorum debeatur.

ᾰ, *Gen.* ατος] Vt, γνῶμα, ατος, Herodo. 7, 52. At nominis γάλα genit. γάλακτος eſt, quia ductus eſt a nominatiuo γάλαξ. Etymol. M. v. ἄλειφα p. 60. 54. Ὅθεν τὸ γάλακτος, ἀπὸ τοῦ γάλαξ κεκλίσθαι φασίν. Ἠναγκάσθη δὲ ἡ εὐθεῖα· διὰ τοῦτο γέγονεν ἀποβολὴ τοῦ ξ· ἐδὲν γὰρ ἐδέτερον εἰς ξ λήγει. Conf. Helladius Chreſtom. p. 23. Meurſ.

ῐ, *Gen.* ῐτος] Athen. 2, 25. p. 66. F, Τοῦτο δ' ἡμᾶς τηρῆσαι δεῖ, ὅτι ἐδέτερον ὄνομα ἐδὲν ἐστι παρὰ τοῖς Ἕλλησιν εἰς ῐ λῆγον, εἰ μὴ μόνον τὸ μέλι· τὸ γὰρ πέπερι, καὶ κόμμι, καὶ κοῦφι, ξενικά. v. Euſtath. ad Il. λ' p. 846. 9. Ariſtot. poët. c. 21. p. 24. E To. 4. Duual. Εἰς δὲ τὸ ῐ τρία μόνον [τελευτᾷ], μέλι, κόμμι, πέπερι. nam nomen σίνηπι tum nondum pro νάπυ vſitatum fuiſſe videtur.

ῑ, *Gen.* ῑος] Σινάπεως Matth. 13, 31. 17, 20.: ſed σινήπιος habet Nicander in Georgicis apud Athen. 9, 1. p. 366. E.

ῡ, *Gen.* ῡος] Ariſtot. d. l. Εἰς δὲ τὸ ῡ [τελευτᾷ] πέντε, τὸ πῶυ, νάπυ, γόνυ, δόρυ, ἄστυ. Etymol. M. v. γόνυ p. 238. 13. Κλίνεται γόνυος· καὶ ἐν ὑπερθέσει γενός· καὶ γόνατα, κόνατά τινα ὄντα, τροπῇ τοῦ κ εἰς γ· παρὰ τὸ κονεῖν, ὅ ἐστιν ἐνεργεῖν. Magis vero eorum ratio placet, qui genit. γόνατος extitiſſe volunt e nominat. γόνας, vt genit. δόρατος e nominat. δόρας. Aeoles pro γόνατα dixere γόνα. v. Stephanus Byzant. v. Γόννοι. Ἄστεως eſt apud Thuc. 8, 92.: πώεα apud Theocr. Idyl. 27, 37.

feminina — vt ἠχώ] Schol. Aeſchyli ad Choëphorr. 323. ἡ ἠχὼ παρὰ Σιμωνίδῃ. Sic Herodo. 1, 85. ἐν τῇ παρελθούσῃ εὐετοῖ· Id. 9, 85. τῇ ἀπετοῖ τῆς μάχης. Ἰεριχὼ in libris N. T. indeclinabile eſt: vt Matth. 20, 29.: ſed apud humanos ſcriptores legitur dat. Ἰεριχοῖ. Stephanus Byzant. v. Ἰεριχοῦς· ἡ γενικὴ Ἰεριχοῦντος· λέγεται, καὶ ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς· εὕρηται καὶ δοτικὴ Ἰεριχοῖ, ἀπὸ τοῦ Ἰεριχώ.

Sic

Sic genit. Λατῆς Ariſtoph. Theſmophorr. 135.: accuſat. Λατῶ Id. ib. 129. et Plato Cratyl. 22.: vocat. Λητοῖ Hom. Il. φ', 498. Ἐρυξῆς Plut. de mulierr. virtutt. p. 304. To. 8. Καλλιξῆς Palaeph. fab. 15, 1. Δειλὴ Φειδὼ Heſiod. Ἔργ. 369.: ἀργυρέη Πειθὼ Anacr. fragm. 63.: genit. Πειθῆς Id. odar. 29, 24.: accuſat. τὴν πειθῶ Xen. Cyrop. 2, 3. 8. Αἰδὼς ἥδε Hom. Il. π', 336.: genit. αἰδῆς Odyſ. ϑ', 480.: accuſat. αἰδῶ Il. ό, 561. 661. Alia huius formae nomina, vt εἰκώ, ἀηδώ, χελιδώ, Γοργώ, pro εἰκών, ἀηδών, χελιδών, Γοργών, collegit Euſtath. ad Il. ϑ' p. 716. 53., et Valquenarius ad Eurip. Phoenn. p. 168.

ᾱν, *Genit.* ᾱντος· — παντὸς] Haec in editt. grammat. Lipſienſibus primis deſunt.

τέρην *mollis*] Heſiod. Θεογ. 5. τέρενα χρόα.

ἀρὴν *agnus* — ἀρνὸς] Etymol. M. v. ἀρὴν p. 140. 55. κλίνεται ἀρὴν ἀρῆνος· ἐξ ἧ τὸ ἀρνὸς, κατὰ συγκοπήν· et. p. 146. 19. Ἀρνειός· ἀπὸ τῆ ἀρὴν ἀρῆνος, κατὰ συγκοπὴν ἀρνός. Eſt generis communis. v. Clemens Alex. Paedag. 1, 4. p. 84. B Colon. Hom. Odyſ. ό, 161. ἀργὴν χῆνα· et ibid. v. 174. χῆν' ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ· ſed Odyſ. τ', 552. ſ. χῆνας — νόησα Πυρὸν ἐρεπτομένας παρὰ πύελον. vid. Athen. 9, 8. p. 384. C.

generis maſculini] Τὸν σπλῆνα Herodo. 2, 47.: λιμὴν τοσῆτος — τὸν λιμένα — ἑόντων λιμένων Id. 7, 49. 1.

Ad p. 81. ῆν, ῆνος — τυφθὲν, ῆντος] Etiam haec in exemplis libelli Lipſſ. primis deſunt.

ὁ, καὶ ἡ, ϑὶν] Aut ις· Hom. Odyſ. μ', 45. πολὺς δ' ἀμφ' ὀστέοφιν ϑὶς· Plut. V. Craſſi c. 25. p. 445. To. 3. Tub. ἰδόντες δὲ ϑῖνα βενώδη πλησίον, ἐχώρεν ἐπ' αὐτήν. Sed hoc ipſum nomen quum de *litore* ponitur, femininum eſt. Etymol. M. v. ϑὶς p. 450. 2. Θὶς, ϑηλυκῶς, λέγεται ὁ αἰγιαλός — ἀρσενικῶς δὲ σημαίνει τὸν σωρόν. Sic ἡ ϑὶν Demoſthen. p. 788.

p. 788. ſ. To. 1. Reiſq.: ἡ ᾠδῖν Plut. apophthegmm. Laconn. p. 223. To. 8. Tub.: ἡ ἀκτῖν, pro quo etiam ἀκτὶς dicitur, vt videbimus infra in ις.

υν, υνος] Etymol. M. v. κίνδυνος p. 514. 38. Ἰξέον δὲ, ὅτι τὰ εἰς υν λήγοντα προσθέσει τῆ ος κλίνεται· οἷον Φόρκυν, Φόρκυνος.

ἡ χελιδὼν — όνος] Θρηϊκία χελιδὼν Ariſtoph. Rann. 693. v. Sextus Empir. c. mathemm. 1, 7. p. 248. Nam Herodo. 2, 22. ἰκτῖνοι δὲ, καὶ χελιδόνες, δι' ἔτεος ἐόντες, genus participii accommodaſſe videtur generi nominis ἰκτῖνοι. Sic ἡ χαιρηδὼν, όνος [Ariſtoph. Acharnn. 4.]: ἡ ἀχθηδὼν, όνος [Thuc. 2, 38.]: ἡ ἀλγηδὼν, όνος [Aeſchin. Socr. 3, 7. 17.]: ἡ χιὼν, όνες [Herodo. 2, 22. Pind. Pythionn. 1, 39.]: ἡ σινδὼν, όνος [Herodo. 2, 86.]: ἡ κληδὼν, et κλεηδὼν, όνος [Id. 5, 72. 9, 101.]: ἡ σιαγὼν, όνος [Plut. V. Demetr. c. 33. p. 41. To. 6.]: ἡ ἠϊὼν [Hom. Il. ή, 462. Herodo. 2, 113. 8, 96.], et Dor. ἀϊὼν [Aeſchyl. Agam. 1167. Pind. Iſthmm. 1, 46. Theocr. Idyl. 11, 14.]: ἡ μεληδὼν [Anthol. 5, 24. 3.]: ἡ εἰκὼν, ἡ σαγὼν, et alia.

communia] Ἡ ἡγεμὼν, όνος, Xen. Cyrop. 1, 2. 7.: vt κατηγεμὼν Herodo. 6, 135.: ὁ, et ἡ, ἀλεκτρυὼν, όνος· v. Ariſtoph. Nubb. 1429. 1432. Aeſchin. p. 83. To. 1. Reiſq., et Cratinus, aliique poëtae, apud Athen. 9, 4. p. 373. F: ὁ, et ἡ, ἀηδὼν, όνος· v. Hom. Odyſ. τ', 518. et Euſtath. ad Il. γ' p. 376. 24. Maſculina ſunt, χειμὼν Herodo. 7, 34.: cuius genit. χειμόνος eſt in verſiculo Menandri apud Sextum Empir. c. mathemm. 11, 4. 703.: τελαμὼν Herodo. 2, 86. Sed paroxytona quoque ſunt, et maſculina, et feminina: vt, κίων apud Atticos eſt maſc. [Aeſchin. p. 83. To. 1. Reiſq.], apud Ionas, et Dores, femin. [Hom. Odyſ. α', 53. ſ. 127. Herodo. 1, 92. Pind. Olympp. 8, 36. Pythionn. 1, 36. ſ.]: v. Etymol. M. h. v. p. 514. 55. et Euſtath. ad Odyſ. α' p.

ά p. 1390. 49.: ὁ, et ἡ, δαίμων· vid. Ariſtoph. Plut. 7. ibique Neocorus: et Philoſtr. heroicc. 19. p. 729. Olear.: ὁ, et ἡ, κύων· cuius genit. κυνὸς extitit, per ſyncopen, e κύονος [Etymol. M. v. κίνδυνος p. 514. 44.]: vid. Herodo. 2, 67. V. Hom. 21. ſ. Nam huius quoque nominis femininum genus ponitur, etſi non ſemper, tamen plerumque, tum, quum attributa cadunt in canes, qua canes: vid. Xen. Apomnn. 4, 1. 3. Oecon. 5, 6. Cyrop. 1, 6. 19. p. 51. Lipſ. 5, 5. 10.: vbi librarius cod. Guelf. pro ἅς — ταύτας ſcripſit ſine cauſſa ἓς — τέτες, vt apud Ariſtoph. Plut. 157. pro κύνας θηρευτικὰς in cod. Vatic. temere ſcriptum κύνας θηρευτικὲς extat. Sed ἄκμων maſculini tantum generis eſt. v. Herodo. 1, 68.: vt ἀσυγέτων etiam feminini. v. Herodo. 6, 99.

ων, οντος — *maſculina*] Recte. Homerus vero nomine λέων etiam de *leaena* vſus eſt, vt Il. ρ', 133.: vbi vid. ſchol. Venet. et Euſtathius p. 1098. 48. De terminatione participiorum in οντος, et nominum propriorum in ωνος, v. Sextus Empir. c. mathemm. 1, 10. p. 266. Scilicet genitiuus nominum propriorum polyſyllaborum, quae penultimam ſyllabam habent longam, deſinit fere in ονος, ſed quae eandem ſyllabam breuem habent, in ωνος· ſed genitiuus diſyllaborum huius generis nominum, quae ſyllabam vltimae proximam, vel producunt, vel corripiunt, terminatur fere ſyllabis ωνος. v. Ioh. Hartungius lqcc. memorabb. dec. 3. p. 77. ſſ. Theſ. crit. Gruteri To. 2. p. 735. ſſ. et Etymol. M. v. γέροντος p. 226.

ων, ωνος — *maſculini*] Vt, κώθων· v. Athen. 11, 10. p. 483. C: πώγων Herodo. 3, 112. 8, 104.: ἀγών, et alia. At nomen αἰὼν tum, quum de *vita* ponitur, feminini quoque generis eſt. vid. Hom. Il. χ', 58. Heſiod. Ἀσπ. 331.: vbi v. Diaconus p. 215. Heinſ.: Simonid. fragmm. p. 162. Vrſin. et Pindar. Pythionn. 5, 7. ſ. Nemeonn. 9, 106. Sic communis gene-

generis ſunt nomina, κώδων· v. Thuc. 4, 135. et Sophocles Aiac. 27.: quem poëtae locum laudat ſchol. Thuc. ad d. l.: αὐλών· v. Athen. 5, 3. p. 189. D, et ex eo Euſtath. ad Odyſ. δ′ p. 1483. 55.: Μαραθὼν [Herodo. 6, 107.]: v. Thom. Mag. h. v. ſchol. Pind. rec. ad Olympp. 1, 10. p. 130. a Steph. et Berglerus ad Alciphr. 2. ep. 3. p. 233.: λεγεὼν *legio*, et *princeps*: v. Marc. 5, 15. et Plut. V. Romuli c. 20. p. 67. To. 1. Tub.: et alia. Sed feminina ſunt, ἄλων Dionyſ. Halic. 5, 13. p. 875. To. 2. Reiſq.: γλήχων, Dor. γλάχων, Theocr. Idyl. 5, 56. Ariſtoph. Acharnn. 861. 869.: μήκων, Dor. μάκων, Theocr. Idyl. 11, 56. Herodo. 2, 92. Thuc. 4, 26. v. Euſtath. ad Odyſ. ά p. 1390. 55.: et alia.

Σολομῶντος] Matth. 12, 42. Luc. 11, 31.: vt Ξενοφῶν, ῶντος, Δημοφῶν, ῶντος. Sed alii etiam forma genitiui Σολομῶνος, et Σολόμωνος, vſi ſunt. v. Ioh. Antiochenus apud Suidan v. Σολομών.

νυκτὸς] Vid. Etymol. M. v. νὺξ p. 609. et Helladius Chreſtom. p. 23. Meurſ. Sed de forma illa triplici genitiui nominum in $\overline{\nu\xi}$ deſinentium diſyllaborum omnino vid. Athen. 9, 10. p. 392. A B. Scilicet meminiſſe debemus, literam duplicem $\overline{\xi}$ in nominatiuis huius generis nominum vim habere literarum ſimplicium $\overline{\gamma\varsigma}$, vel $\overline{\kappa\varsigma}$, vel $\overline{\chi\varsigma}$.

nomina in $\overline{\xi}$ *ſunt maſculina*] Vt, τὸν κάχληκα Thuc. 4, 26.: τὰς ὄρτυγας Herodo. 2, 77. Aeſchin. p. 83. To. 1. Reiſq. Ariſtot. H. AA. 6, 1.: ὁ ῥύαξ Thuc. 3, 116.: ἄνθρακας ἡμμένους Id. 4, 100.: χάλκεον πίνακα Herodo. 5, 49.: Φοίνικες καρποφόροι πολλοὶ Id. 4, 188.: μύρμηκες μεγάθεα ἔχοντες Id. 3, 102.: νάρθηκας παχεῖς Xen. Cyrop. 2, 3. 7.: τῷ κόκκυγι Plut. V. Arati c. 30. p. 323. To. 6. Tub.: ὁ κόραξ [v. Sextus Empir. p. 248.]: ὁ ἱέραξ [v. ſchol. Ven. Hom. ad Il. ε′, 133.]: ὁ θώραξ Herodo. 7, 89.: ὁ σκώληξ,

σκώληξ, ὁ κήρυξ, et alia. v. Athen. 9, 10. p. 392. B, et Anteſignanus ad Clenard. p. 39. ſ. Hanou. min.

feminina ſunt haec] Βῶλαξ [Theocr. Idyl. 17, 80.]: διασφὰξ [Herodo. 7, 199.]: διώρυξ [Id. 1, 193. 202. 2, 158. 7, 23. Thuc. 1, 109.]: θρίδαξ [Herodo. 3, 32.]: κάλυξ [Id. 2, 92.]: κλαὶξ [Theocr. Idyl. 15, 33.]: κλίμαξ [Hom. Odyſ. ά, 330. Xen. Cyrop. 5, 3. 9.]: κύλιξ [Herodo. 4, 70.]: λάρναξ [Theocr. Idyl. 15, 33. Thuc. 2, 34.]: ὄμφαξ [Theocr. Idyl. 11, 21.]: v. Phryn. Eclogg. p. 16.: πήληξ [Hom. Il. ν', 527.]: πτέρυξ [Herodo. 1, 209. Ariſtoph. Aun. 573.]: πτυξ [v. Helladius Chreſtom. p. 23.]: de cuius vocabuli vſu vario diligenter expoſuit Graeuius ad Heſiod. Ἀσπ. 143.: σήραγξ [Theocr. Idyl. 25, 223.]: φλὸξ [Thuc. 2, 77. Hom. Il. Ϝ', 135.]: λυγξ *ſingultus* [Plato Sympoſ. 11. Thuc. 2, 49.]: σμῶδιξ [Hom. Il. β', 267.]: ἀλώπηξ [Theocr. Idyl. 1, 48. Plut. V. Sul. 28. p. 224. To. 3. Luc. 13, 32.]: φόρμιγξ [Pind. Olympp. 1, 27.]: σύριγξ [Theocr. Idyl. 8, 84.]: χοῖνιξ [Herodo. 1, 192. Plut. V. Anton. 45. p. 117. To. 6. Tub.]: θρὶξ [Plutarch. apophthegmm. Laconn. p. 236. To. 8.]: ἐπίτεξ [Herodo. 1, 108. 111.]: φάραγξ [οἱ ὁ Eſai. 22, 7.]: ἄντυξ [Hom. Il. σ', 479. ſ. 607.]: σὶξ [Hom. Il. δ', 90. 330.]: κάμαξ [Il. σ', 563.]: μάσιξ [Il. λ', 532. ν', 812.]: πρὸξ [Demoſth. p. 880. To. 2. Reiſq.]: ἅρπαξ *rapina* [Heſiod. Ἔργ. 356.]. His adde νὺξ, et alia.

Ad p. 82. *communia ſunt*] Ὁ, et ἡ αἴξ· ſchol. Theocr. ad Idyl. 1, 6. Οἱ δὲ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ τῆ ἄῤῥενος τὸν αἶγα λέγεσι· καὶ ἔστιν αὐτοῖς κοινὸν ὄνομα τὸ αἴξ, ὡς ἔλαφος, ἄνθρωπος, ἵππος. Euſtath. ad Il. γ' p. 376. 22. Τὸ δὲ ἄγριον· αἶγα [Il. γ', 24.] ἔστι καὶ θηλυκῶς λαβεῖν τὴν ἄγριον, ἢ καὶ, ὡς ἐξῆς φανήσεται, ἀρσενικῶς. Ἀττικὸς γὰρ ἀνὴρ τὸν αἶγα λέγει, ὥσπερ καὶ τὸν ἀηδόνα. Etymol. M. v. γυναικὸς p. 243. 29. Τὰ γὰρ εἰς αιξ κοινὰ εἰσι τῷ γένει, οἷον, ὁ αἴξ, καὶ ἡ αἴξ

αὶξ [Herodo. 2, 46. V. Hom. 21], ὁ Γραὶξ, καὶ ἡ Γραιὶξ, ὁ Θρᾷξ, καὶ ἡ Θρᾴξ. Sic ὁ, et ἡ, δέλφαξ [Herodo. 2, 70.]: v. Athen. 14, 21. p. 657. A: ὁ, et ἡ, μέιραξ [Ariſtoph. Plut. 1072. Eccleſſ. 692.]: ὁ, et ἡ, αὖλαξ [Heſiod. Ἔργ. 443. Pindar. Pythionn. 4, 405. οἱ ὁ Iob. 31, 38. Pſ. 64, 10.]: ὁ, et ἡ, βῆξ [Thuc. 2, 49.]: v. Thom. Mag. h. v. et Obſeruatt. miſcell. Vol. 3. p. 150. ſ.: ὁ, et ἡ, φάρυγξ [Thuc. 2, 49. Ariſtoph. Rann. 260.]: v. Etymol. M. h. v. p. 788. 34. Phrynichus Eclogg. p. 22. et Tho. Mag. v. λάρυγγα· ὁ, et ἡ, λάρυγξ [Ariſtoph. Rann. 583.]: v. Herodian. Philet. p. 475. Pierſ.: ὁ, et ἡ, σύραξ [Herodo. 3, 107.]: φάλαγξ· v. Etymol. M. v. φάλαγγες p. 786. 49.: ὁ, et ἡ, φύλαξ [Xen. Apomnn. 2, 1. 32.]: ἡ χάραξ *pedamen, adminiculum, ridica,* [Ariſtoph. Acharnn. 983. Thuc. 3, 70.], et ὁ χάραξ *vallus* [Plut. V. Sul. 28. p. 224. To. 3. apophthegmm. regg. p. 159. To. 8.]: vid. Moeris, et Suidas, h. v. Phrynich. Eclogg. p. 20. Pollux 1, 162. et Aelius Dionyſius apud Euſtath. ad Odyſ. α p. 1390. 53.: ὁ, et ἡ, ἀποβρώξ [Polyb. 7, 1. Hom. Odyſ. ν, 98.]: ὁ, et ἡ, σκύλαξ [Herodo. 3, 32.]: ὁ, et ἡ, πέρδιξ [Ariſtot. H. AA. 6, 1. Aelian. H. AA. 3, 5. 16.]. Caeterum verba, *quod ab Aſulano — venditatur,* et, *quod itidem — Lexicographorum,* in editt. libelli Lipſſ. primis non leguntur; etiam exempla nominum femininorum quaedam ita deſunt, vt nec Graeca vocabula reliqua Latinis reddita ſint.

ὁ μῶμαρ] Feſtus p. 320. Godofr. *Momar* Siculi ſtultum *vocant.* At τὸ μῶμαρ eſt *macula,* μῶμος, apud Lycophr. Alex. 1134.: v. Euſtath. ad Il. α p. 154. 45.: qui idem poëta etiam nomine τὸ ἄλκαρ *remedium* vſus eſt v. 1136. Κλεινὴ δάμαρ habet Eurip. Phoenn. 1087.: ſed genit. huius nominis eſt, vt Vellerus deinceps ipſe animaduertit, δάμαρτος· dat. δάμαρτι [Hom. Il. γ, 122.]: accuſ. δάμαρτα [Odyſ. ω, 124.]: ab inuſit. nominat. δάμαρς· et ὀάρων ἕνεκα σφετεράων Hom. Il. *l,*

327.: ſed pro ὄαρ etiam ἄωρ dicitur, quae vocabuli forma ſuo infra loco notata eſt, καθ' ὑπέρθεσιν, καὶ ἔκτασιν· v. Etymol. M. v. ἄωρες p. 117. 7. Verba, *At τὸ ὄναρ ſomnium eſt indeclinabile*, editt. Lipſſ. primae, et Batauae, non habent. Certe in libris, quos habemus hodie, legitur tantum nominatiuus, et accuſatiuus, nominis ὄναρ, ſed genitiuus eius, ex analogiae legibus, fuerit neceſſe eſt ὄναρος. Nam Choeroboſcus apud Etymol. M. v. κάρητος p. 491. praecipit de forma genitiui nominum in αρ deſinentium haec: Τῶν εἰς αρ δέ τερων, τὰ μὲν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, διὰ τῦ τος κλίνονται, ὄνειαρ ὀνείατος· ἄλειφαρ [Theocr. Idyl. 18, 45.] ἀλείφατος· ἔτω κάρηαρ καρήατος· ἐ χρὴ γὰρ ἀπὸ τῆς κάρηας εὐθείας πεπλάσθαι· ἐδὲν γὰρ εἰς ας λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἔστιν ἑδέτερον. Τὸ γὰρ καλλικρέας, καὶ βακέρας, σύνθετα. — Τῶν δὲ δισυλλάβων τὰ φύσει μακρᾶ παραληγόμενα, διὰ τῦ τος, ἦμαρ ἤματος, εἶδαρ εἴδατος, ἔθαρ ἔθατος, ὁ μασός· τὰ δὲ βραχεῖα παραληγόμενα, ἢ θέσει μακρᾷ, διὰ τῦ ρος, θέναρ θέναρος, ὕπαρ ὕπαρος — ἄλκαρ ἄλκαρος· σημαίνει τὴν βοήθειαν. Σεσημείωται Φρέατος, κέατος· ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι Φρεῖαρ, καὶ κεῖαρ, ἦν, καὶ ὡς ἔχοντα φύσει μακρὰν τὴν παραλήγεσαν, ἐκλίθη διὰ τῦ τος, Φρείατος, κείατος, ἀποβολῇ τῦ ι, κέατος. Λέγει δὲ ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν Μονοβίβλῳ, ὅτι τὰ εἰς αρ ἑδέτερα παραληγόμενα τῷ ω ἄκλιτά εἰσι· βρῶμαρ, σημαίνει δὲ τὸν βωμόν· μῶμαρ, σημαίνει τὸν μέγαν· νῶκαρ, σημαίνει τὴν κέρησιν τῆς ψυχῆς.

ειρ, ειρος — *maſculini*] Phrynichus eclogg. p. 134. Τὴν Φθεῖρα λέγεσί τινες, καὶ τὴν κόριν, σὺ δὲ ἀρσενικῶς τὸν κόριν λέγε, καὶ τὸν Φθεῖρα, ὡς οἱ ἀρχαῖοι. Moeris: Φθεῖρες, ἀρσενικῶς, Ἀττικῶς· θηλυκῶς, Ἑλληνικῶς. Thomas Mag. Ὁ Φθεὶρ, Ἀττικόν· ἡ Φθεὶρ δὲ, κοινόν. Τοῖς Φθειρσὶν Ariſtoph. Pac. 739.: τὲς Φθεῖρας Herodo. 4, 168. Sed vt in editt. Lipſſ. primis pro, *vt* Φθεὶρ — Φθειρὸς, legitur, χεὶρ χειρὸς, *dicitur*,

dicitur, et χερὸς poëtice: ita *ἀντίχειρ pollex* masculini generis est.

quae faciunt ερος] Veteres enim Graeci *μῆτερ, ἀστὲρ, ἀὴρ*, pro *μήτης, ἀστὴρ, ἀὴρ*, dixisse videntur. v. schol. min. Hom. ad Odyss. *α*, 275. *Πατρὸς*, et *πατέρι*, habet Herodo. 3, 34.

nomina in ηρ — masc. generis] Vt, *ἐλικτὴρ inauris* [Lysias orat. 12. p. 395. To. 1. Reisq.]: *μυκτῆρες* [Herodo. 3, 87.]: *ποδανιπτὴρ* [Id. 2, 172.]: *σπινθὴρ* [Hom. Il. *δ'*, 77.]. Priscian. gram. 5. p. 125. s. Bas. *Linter quoque, quod apud Graecos masculinum est ὁ λιντὴρ, apud nostros femininum est.* Etymol. M. v. *ἀνὴρ* p. 107. 35. *Τὰ εἰς ηρ ἐπὶ παντὸς γένους διὰ τοῦ η γράφεται, πλὴν τοῦ χειρ, φθειρ, βέχειρ, σάφειρ, ἔθειρ, εὐάτειρ, Ἐλάτειρ, ποταμὸς, Λήχειρ, ποταμὸς, ἐλεάζειρ· ἶρ, καὶ φθὶρ, καὶ Φὶρ, ὄνομα κύριον, μόνον διὰ τοῦ ι.*

ἡ κὴρ] Etymol. M. p. 511. *Κὴρ, ὀξυτόνως, γένους θηλυκοῦ, καὶ σημαίνει τὴν θανατηφόρον μοῖραν.* Hom. Il. *γ'*, 454. *κηρὶ μελαίνῃ·* Fragmm. Pythagg. p. 14. Gal. 1. *πολλαὶ κῆρες·* Theognis v. 13. *κακὰς κῆρας.* Xen. Cyrop. 2, 3. 11. *διπλᾶς τὰς γαστέρας.* Sed nomen *Πὴρ* cur relatum sit inter feminina potissimum, non apparet. Certe in Etymol. M. v. *Πιερία* p. 671. 37. notata de eo extant tantum haec, *Πιερία — παρὰ τὸ Πίηρ γέγονεν· — Τὸ δὲ Πίηρ, παρὰ τὸ πίω ῥῆμα, ἢ παρὰ τὸ πῖον, ὃ σημαίνει τὸ λιπαρόν· ἔστι δὲ ὄνομα κύριον·* et a Thucydide 2, 99. non minus, quam a Strabone 9. p. 410. Casaub., laudantur omnino *Πίερες*, Pieriae, regionis Macedoniae, incolae.

ὁ, et ἡ, ἀὴρ] Vocabulum hoc significare, et *caliginem, nebulam*, ita, vt etiam masculinum sit [Hom Il. *θ'*, 50. *ε'*, 776.: vbi v. Eustath. p. 607. 11.: coll. Il. *ϱ'*, 269. *υ'*, 444. 446.], et *aërem*, sic, vt feminini quoque generis sit, contra Pauum, qui temere sequutus erat grammaticos veteres [v. Apollon. Lex. Hom. v. *ἀὴρ* p. 58. Villois.], ostendit idoneis exemplis Doruillius Van. crit. p.

108. et p. 381. Et posterioris quidem generis locos non paucos e carminibus poëtarum collegerat iam Ritershusius ad Oppian. Ἁλιευτ. 4, 36.: in his locum Moschi, γλαυκῆς ὑπὲρ ἠέρος, p. 259. Vrsin. Sic Ennivm in Annali duodeuicesimo *aëre fulua*, non *fuluo*, dixisse, Gellius 13, 20. annotauit. Addi potest nomen αἰθήρ, quod apud Homerum [Il. π', 365.], et apud Pindarum [Olympp. 1, 10.], in genere feminino positum legi, Suidas h. v. obseruauit, vnde Smidius apud Pind. Nemeonn. 8, 71. pro ὑγρὸν αἰθέρα, vt metri leges sibi constarent, legi debere ὑγρὰν αἰθέρα, recte vidit: cuius nota ibi inspici potest p. 194. Schol. rec. Pindari ad Olympp. 1, 10. p. 130. a Steph. Ἑρήμας δ' αἰθέρος· παρὰ τοῖς Ἴωσιν ὅτω θηλυκῶς προφέρεται· — ὁ πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα Ἰωνικά ἐστιν· ἐπεὶ καὶ οἱ Ἀττικοὶ πολλὰ τῶν ὀνομάτων ἀρσενικὰ ὄντα θηλυκῶς ἐκφέρουσι. add. Diaconus ad Hesiod. Ἀσπ. 331. p. 215. Heinsius. Eustath. ad Il. π' p. 1064. 41. Θηλυκῶς δὲ καὶ νῦν ἡ αἰθὴρ, καθ' ὁμοιότητα τῆς ἠέρος. Caeterum verbum *excipe* ad nomina, quorum genitiuus etiam in ερος desinat, pertinere, vel exempla subiecta docent.

ωρ, ορος — *neutrius generis*] Vt, τόδ' ἄορ παγχάλκεον Hom. Odyss. Θ', 403.

reliqua in ωρ *sunt masculina*] Vt, Κέρκυρ, Ἴλλυρ, ψίθυρ· v. Herodianus apud Etymol. M. v. Κέρκυρ p. 506. 20.

ὁ ἰχὼρ *humor*] Immo *tabes, sanies, cruor*. Etymol. M. h. v. p. 480. 55. κλίνεται ἰχῶρος· ἡ αἰτιατικὴ ἰχῶρα, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἰχῶ· ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὄμορξεν, Ἰλιάδος έ [v. 416. vbi etiam cod. Ven. legit ἰχῶ, sed ὀμόργνυ pro ὄμορξεν]. Τὰ γὰρ εἰς ωρ ὀξύτονα ἀρσενικὰ διὰ τῆ ω κλίνεται, ἰχὼρ ἰχῶρος, ἀχὼρ ἀχῶρος. In editt. Batauis legitur, τὸ πέλωρ *res portentosae magnitudinis*. Δεινὰ πέλωρα est apud Hom. Il. β', 321.

τὸ σκὼρ — *sunt anomala*] Schol. Aristoph. ad Plut. 706. ἑτερόκλιτος δέ ἐστιν ἡ σκατὸς γενικὴ, ἀπὸ εὐθείας

εὐθείας τῆς σκώρ. Scilicet hîc genitiuus ductus esse videtur a nominatiuo σκὰς, vt genit. ὕδατος a nominat. ὕδας. Etymol. M. v. ὕδωρ p. 776. 15. Κλίνεται ὕδατος· σεσημείωται γὰρ, ὅτι ἔστιν ἑτερόκλιτον· ἡ γὰρ κλίσις αὐτῆ, ὡς ἀπὸ τῶν εἰς ας ἐστὶ τῆ ὕδας ὕδατος, ὡς γῆρας γήρατος. Διὰ τί; πᾶν ἑδέτερον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀπαθὲς [Sylb. inseri iubebat χωρὶς] τῶν παρὰ τὸ πῆς, καὶ τῶν εἰς ωρ καταλήξεων, διὰ τὸ τέκμωρ [Hom. Odyss. δ', 466.] τέκμωρος, βραχέια καταλήγειν θέλει.

ἡ ἀλέκτωρ *gallus*] Rescribe, ἡ ἀλέκτωρ *coniux: innupta.* nam ἀλέκτωρ, *gallus*, qui etiam ὁ ἀλεκτορὶς ab Alcaeo fragmm. p. 103. Vrsin. dicitur, masculinum est. Hesychius: Τέκμωρ· — τὰ δὲ εἰς ωρ λήγοντα ὀνόματα ἑδέτερα, ἕλωρ [Hom. Il. ε, 684.], τέκμωρ, ὕδωρ. Pro ἕλδωρ Homeri in carminibus legitur ἐέλδωρ, vt Il. α, 41. 455. 504. Etymol. M. v. ἄωρες p. 117. 5. Ἄωρες, αἱ γυναῖκες· παρὰ τὸ ὁμᾶ ἀρηρέναι, καὶ συνηρμόσθαι, τῷ ἀνδρὶ, γίνεται ἄαρος· ἡ εὐθεῖα, ἄαροι· κατὰ μεταπλασμὸν, ἄαρες· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν, καὶ ἔκτασιν, ἄωρες.

Ad p. 83. *subst.* αντος] Etymol. M. p. 465. 10. Τὰ εἰς δας δισύλλαβα, εἰ μὲν περιττοσυλλάβως κλίνονται, διφθόγγῳ παραλήγεται, οἷον Φείδας Φείδαντος, Οἴδας Οἴδαντος· εἰ δὲ ἰσοσυλλάβως, ἑνὶ φωνήεντι, οἷον Λήδας Λήδα· Μίδας Μίδα· τὸ γὰρ διὰ τῆ ντ κλινόμενον, Μείδας Μείδαντος, διὰ διφθόγγου. Οὕτως ἓν καὶ Ἴδας Ἴδα· ὅθεν καὶ Ἀντίμαχος ἥμαρτεν, εἰπὼν διὰ τῆ ι, Ἴδαντος κέρη. vid. Antimachi fragmm. p. 105. et ibi Schellenbergius.

masc. subst. αντος] Vt, Κάλχας, Πάλλας [Priscian. 6. p. 187.]. Conf. Eustath. ad Il. δ' p. 445. et schol. Ven. ad Il. δ', 66. At ὁ Τάρας [Thuc. 6, 34. 44. 7, 1.] etiam femininum est [Dionys. Perieg. 376.]. Stephanus Byzant. Τάρας — Ἀρσενικῶς [Strabo 6. p. 265. Casaub.] δὲ καὶ κατ' ἀναλογίαν· ἐδὲν γὰρ εἰς ρας θηλυκὸν εὑρίσκεται. Τῆτο δ' εὕρηται καὶ θηλυκῶς.

adi. ανος] Etymol. M. v. μέλαινα p. 575. 47. Ὁ καινών· τὰ εἰς ας ὀνόματα περιττοσυλλάβως κλινόμενα, διὰ τῶ ντ κλίνονται· μέλας, μέλαντος· ἐξ ὃ τὸ [Il. δ', 277.], μελάντερον ἠΰτε πίσσα· τάλας, τάλαντος· ἐπεκράτησε δὲ ἡ συνήθεια διὰ τῶ ν μόνε αὐτὰ κλίνειν.

μέγας, μεγάλε] Etymol. M. v. λαὸς p. 553. 27. ὁ μέγας, μεγάλε· ἡ γὰρ μεγάλε γενικὴ, ἑτερόκλιτός ἐστιν, ὡς ἀπὸ τῆς μεγάλος εὐθείας· ἐξέλειψε δὲ πάλιν ἡ μεγάλος εὐθεῖα.

femin. άδος] Παξαὰς [Herodo. 2, 169.]: πεδιὰς [Id. 2, 108.]: πελειὰς [Id. 2, 57.]: ἐμβὰς [Ariſtoph. Veſpp. 1152.]: λοπὰς [Id. Equitt. 1031.]: φυλλὰς [Id. Veſpp. 397.]: ἁμαρτὰς [Herodo. 1, 91.]: Παλλὰς [Priſcian. 6. p. 187.]: μαινὰς, θυὰς, φοιβὰς, λυσσὰς [Plut. de audd. poëtt. 4. p. 81. To. 7.].

neutr. ατος] Κνέφας, ατος [Polyb. 8, 21.]. In editt. Lipſſ. primis nomina γῆρας, et τέρας, deſunt, vt in editt. Batauis nomen τέρας. Etymol. M. v. κρέας p. 536. 26. Τὰ εἰς ας ἐδέτερα συξέλλει τὸ ᾱ, πρὸς ἀντιδιαξολὴν τῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων· καὶ εἰ μὲν ὧσι καθαρὰ, ἢ ἔχει [l. ἔχῃ, aut εἰσὶ pro ὦσι] πρὸ τῶ ᾱ τὸ ῥ, ἐπιδέχεται καὶ κλίσιν· εἰ δὲ μὴ, ἐ κλίνεται, οἷον, βρέτας, δέπας, δέμας [v. Etymol. M. v. δέπας p. 255. 41.]· χωρὶς τῶν παραληγομένων τῶ λ, οἷον, ἄλας ἄλατος, ἐρυσιπέλας ἐρυσιπέλατος. At δέπαϊ, et δεπάεσσι, leguntur in vtroque carmine Homeri loco non vno, vt Il. ώ, 285. Odyſ. γ', 41. Il. ά, 471. φ', 272. v. Etymol. M. v. ἡγεμόνεσι p. 418. 21. Huc pertinent etiam nomina χαλκοκρὰς χαλκοκράτος· νεοκρὰς νεοκράτος. v. Choeroboſcus apud Etymol. M. v. ἀβλῆτα p. 3. 42.

τὸ ϛαῖς] Herodo. 2, 36.: δαῖτα κλυτὰν Pind. Olympp. 8, 69.: φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι Hom. Odyſ. ά, 278.: ταύτην τὴν παῖδα Herodo. 2, 1. Etymol. M. v. δαὶς p. 251. 36. Τρία εἰσὶν εἰς ας ὀνόματα· ἀρσενικὸν,

κὸν, ὁ πᾶις· θηλυκὸν, ἡ δαΐς· ἐδέτερον, τὸ σαῖς. Conf. idem v. πᾶις p. 657.

ναῦς, ναός] Etymol. M. v. γραῦς p. 240. 28. Δύο μόνα εἰσὶν εἰς αυς θηλυκὰ μονοσύλλαβα περισπώμενα· κλίνονται δὲ ἀμφότερα διὰ τῶ ος· ναῦς ναος, γραῦς γραός.

ης, ητος] Huc pertinent ἀβλὴς ἀβλῆτος· ἡμιθνὴς ἡμιθνῆτος. v. Choeroboscus apud Etymol. M. v. ἀβλῆτα p. 3. 44. 47.

εντος] Vid. Etymol. M. v. αἱματόεσσα p. 34. Sic τιμήεις [Hom. Odyss. ν', 129.], τιμήεντος [Odyss. θ', 393.]: Σιμόεις, όεντος [Hom. Il. ζ', 4.]. v. Gregorius p. 205. et Priscian. grammat. 6. p. 195. Huc referenda sunt omnia participia in ας desinentia, vt, τυφθεὶς, τυπεὶς, τιθεὶς, θεὶς, έντος· quorum tamen genit., vt ipsorum nominum illorum, ductus esse videtur a forma eorum Aeolica obsoleta τυφθὲνς, τυπὲνς, τιθὲνς, θένς.

εντος — ένὸς — κτενὸς] Vid. Etymol. M. v. εἷς p. 304. s. In editt. Lipss. primis verba, *at* εἷς — ένὸς, non leguntur: sed sequens observatio verbis continetur his, ειδος *subst.* κλεὶς κλειδός. *Sed* ὁ κτεὶς κτενὸς, εἷς ένός, *substantiua sunt generis foeminini, praeter* ὁ κτεὶς.

βασιλέος] Vid. Etymol. M. v. βασιλεὺς p. 189. 27. et Stephanus Paralipomm. p. 138.

ἀληθὴς, ἀληθέος] Sextus Empir. c. mathemat. 1, 10. p. 263. Φασὶ γὰρ, πᾶν ὄνομα ἁπλῶν, εἰς ης λῆγον ὀξύτονον, τετὶ ἐξ ἀνάγκης σὺν τῷ ᾱ κατὰ τὴν γενικὴν ἐξενεχθήσεται, οἷον εὐφυὴς εὐφυᾶς, εὐσεβὴς εὐσεβᾶς, εὐκλεὴς εὐκλεᾶς. Iones autem vsi sunt forma genitiui, reliquorumque casuum, horum nominum non contracta. v. Gregorius p. 180. s.

φιλότης, φιλότητος] Sic πένης, πένητος.

reliqua in ης *sunt masc.*] Vt, ἀκινάκης Herodo. 4, 62.

quaedam propria virorum — δαφνήεις laurinus] Editt. Lipss. primae habent, *Quaedam propria virorum*

faciunt ἐντος, *vt* Οὐάλης Οὐάλεντος *Valens. Adiectiua in* ης *huc non trahenda. Sunt enim contracta ex* οεις.

ις, ιος] Κὶς, quod nomen in reliquis libri editionibus non accurate verbis *vermis*, et *vermis genus*, explicatum legitur, masculini generis est: reliqua sunt feminina: nonnulla etiam communia: vt, ὁ, et ἡ, *πρόμαντις*. vid. Lycophr. Alex. 202. 1456. Herodo. 1, 182.

ις, ιδος] Etymol. M. v. ἀσπὶς p. 157. 18. Ὁ κανών· τὰ εἰς ις θηλυκὰ, διὰ τῦ π ἐκφερόμενα, ἁπλᾶ, εἴτε σύνθετα, διὰ τῦ ιδος κλίνεται· ἁπλᾶ μὲν, κρηπὶς κρηπίδος· σύνθετα δὲ, βοῶπις βοώπιδος, ἑλικῶπις ἑλικώπιδος. Idem v. ἐλπὶς p. 333. 20. Κανών· τὰ εἰς ις ἐξυνόμενα θηλυκὰ, διὰ τῦ ιδος κλίνεται· vt, στρατηγὶς, αἰχμαλωτὶς, καπηλὶς, ξυμμαχὶς, περιοικὶς. Sic ἀτμὶς, ίδος [Herodo. 4, 75.]: ἐμπὶς, ίδος [Aristoph. Nubb. 160.]: ἀψὶς, ίδος [Herodo. 4, 72.]: ἀσπὶς [Hom. Il. ν', 457.]: vt accus. οἴδα legitur apud Theocr. Idyl. 1, 9.: et καννάβιδα apud Herodo. 4, 74.: qui tamen ibid., et c. 75., genit. καννάβιος vsus est: atque genit. σεμιδάλιδος in versiculo quodam Strattidis apud Athen. 3, 37. p. 127. D. Sic Θέτις Θέτιδος, Ἄδωνις Ἀδώνιδος, Εὔπολις Εὐπόλιδος. v. Priscian. gram. 6. p. 195. Bas. Aeolum vero in lingua in genitiuo sing. talium nominum litera δ eiicitur. Ioh. Grammat. de dial. Aecl. p. 95. Ὅσα δὲ ἡμεῖς εἰς ις θηλυκὰ διὰ τὸ δ κλίνομεν, Ἀρτέμιδος, Θέτιδος, μήνιδος, αὐτοὶ χωρὶς τῦ δ λέγουσιν, Ἀρτέμιος, Θέτιος, μήνιος. Μήνιος habet Hom. Odyss. γ', 135.: dat. Θέτι, pro Θέτιϊ, est apud Herodo. 7, 191. et Hom. Il. σ', 407.: et genit. Ἀδώνιος laudat ipse Priscianus d. l. Ita Sophocles vsus est nominis ἰδρὶς accusatiuo ἴδριδα, Phrynichus nominat. plur. ἴδριδες, et Sappho dat. sing. πολυΐδριδι, quum dicere debuissent ἴδριν, ἴδριες, πολυΐδριϊ, vel πολυΐδρεϊ, vt Hom. Il. γ', 219. dixit αἴδρεϊ. v. ibi Eustath. p. 407. 35. et Etymol. M. v. ἄϊδρει p. 42. 38.

μέρμις

μέρμις — habent ος] Etymol. M. v. ὄρνις p. 632. 2. ὄρνιθος· ὁ κανών· τὰ εἰς ις λήγοντα, ἔχοντα πρὸ τῦ ι δύο ἀμεταβολα, διὰ τῦ ος κλίνεται· δέλλις δέλλιθος· ἔστι δὲ εἶδος ζώϊ ὅμοιον μελίσσῃ· μέρμις μέρμιθος, τὸ σχοινίον· ἕλμινς ἕλμινθος· πλὴν τῦ Τρᾶλλις Τραλλεος· ἔστιν ὄνομα πόλεως· τῦτο γὰρ διὰ καθαρῦ τῦ ος κλίνεται. Sed nomen Ἄμαξρις formam genitiui habet triplicem, Ἀμάξριος, Ἀμάξρεως, et Ἀμάξριδος. v. Berquelius ad Stephanum Byzant. v. Ἄμαξρις p. 115.

Θέμις — τος — et Θέμιδος] Etymol. M. v. Θέμις p. 445. 18. Κλίνεται Θέμιδος, καὶ Δωρικῶς Θέμιτος, καὶ, πλεοναςμῷ τῦ σ Θέμιστος· Ὅμηρος, οἵ τε Θέμιστας Πρὸς Διὸς εἰρύαται [Il. α, 238. f.]: vt Hesiod. Ἔργ. 9. Eadem praecipiuntur ab Eustathio ad Il. α p. 92. f. Τὸ δὲ Θέμιστας Δωρικόν· ὡς γὰρ χάρις, χάριδος [vt, Εὔχαρις, Εὐχάριδος, Ἐπίχαρις, Ἐπιχάριδος. v. Priscian. gram. 6. p. 195.], χάριτος, ἕτω Θέμις, Θέμιδος, καὶ Θέμιτος· ἐξ ἧ τὸ Θεμιτὸν, καὶ ἀθέμιτον· πλεοναςμῷ δὲ τῦ σ Θέμιστος· et ad Odyss. ι p. 1618. 28. ὥσπερ χάρις χάριδος, καὶ Δωρικῶς χάριτος, κατὰ δὲ τὴν παρὰ Ἡρωδιανῷ Ἀλκμανικὴν χρῆσιν, καὶ Ἀρτέμιδος Ἀρτέμιτος, οἷον, Ἀρτέμιτος θεραπόντα· ἕτω καὶ Θέμις Θέμιτος, καὶ πλεοναςμῷ τῦ σ Θέμιστος, οἷον, Θέμιστι δὲ καλλιπαρῄῳ [Il. ο, 87.], καὶ ἐξ αὐτῦ ἀθέμιστος. Etsi igitur grammatici veteres formam genit. χάριστος non laudant; etsi non ignoro, a Stephano Paralipp. p. 129. Antesignanum, alioslque grammaticos recentiores, reprehensos esse, qui ipsi finxerint istam genitiui χάριστος formam: tamen quum scriptores antiqui dixerint, non solum ἀθέμιτος, et ἀθέμιστος, sed etiam ἀχάριτος [Herodo. 7, 156.], et ἀχάριστος· quidni existimari inde recte liceat, etiam genitiuum χάριστος fuisse apud veteres vsitatum? Certe librarii non pauci formas vocabulorum ἀθέμιτος, et ἀθέμιστος, ἀχάριτος, et ἀχάριστος, inter se permutarunt: vt apud Xen. Cyrop. 1, 6. 6. pro ἀθέμιστα cod. Brem. habet ἀθέμιτα, et

apud

apud Herodo. 7, 156. pro ἀχαριτώτατον Aldus edidit ἀχαριστότατον.

Ad p. 84. *pannus — ſubtilis*] Reſcribe, *linteum ſubtile.* Sed verba, λὶς, λίος — *radius*, deſunt in editt. Lipſſ. primis. Λιτὶ dat. habet Hom. Il. σ', 352. ψ', 254.: accuſat. λῖτα καλὸν, δαιδάλεον, Odyſ. ά, 130. ſ.: etſi alii λῖτα accuſat. plur. neutr. eſſe putarunt: v. Athen. 2, 9. p. 48. C.: vt λιτὶ, ex nonnullorum opinione, dictum eſt, per metaplaſmum, pro λιτῷ. v. Etymol. M. v. Αἴδης p. 42. 28. et p. 567. 53.

λὶς, λίος] Il. ό, 275. ρ', 109. Etymol. M. p. 567. 4. Λὶς, ὁ λέων· — ἢ ἡ αἰτιατικὴ, Ἐπί τε λὶν ἤγαγε δαίμων Σίντιν [Il. λ', 480. ſ.]· τὸ πλῆρες λίνα, ὃ ἐστι λέοντα, Δωρικῶς [idem praecipit ſchol. min.: ſed etiam in cod. Ven. legitur λῖν, vt apud Theocr. Idyl. 13, 6. τὸν λὶν τὸν ἄγριον]. Ἔδει μέντοι περισπᾶσθαι, ὡς μῦς, μῦν· Ἀρισάρχῳ δὲ ἐπείσθη ἡ παράδοσις ὀξύνειν [v. Euſtath. ad Il. d. l. p. 857. 37.]. Τὸ δὲ πληθυντικὸν παρὰ Καλλιμάχῳ [fragm. Bentl. 329.] λίες· καὶ λίεσιν, ὡς μύεσι. Sed pro δελφὶς, et ἀκτὶς, dicitur etiam δελφὶν, et ἀκτὶν, vt δὶν pro δὶς, quod ſupra in ιν attigimus. Seruius ad Virgil. Georgg. 1, 161. *Talis eſt et in Graecis ratio. nam* actin, *et* actis, *dicunt*, delphin, *et* delphis, Eleuſin, *et* Eleuſis: *ſed verius in* n *deſinunt, quod in obliquis habent, vt* actinos, Eleuſinos, delphinos. Talia nomina a Graecis grammaticis vocantur διακατάλληκτα. Ἀκτῖσιν habet Hom. Odyſ. ε, 479.: ἀκτίνεσσιν Il. κ', 547.: δελφῖνος μεγακήτες Il. φ', 22.: δελφῖσι χορευταῖς Anacr. odar. 51, 24. Nam hoc quidem nomen maſculinum eſt, illud femininum. Sic nominis ἡ ἶς genit. eſt ἶνος. vid. Il. ε, 245. Odyſ. ι, 538. λ', 218.

feminina ſunt] Herodo. 2, 126. τὴν πυραμίδα — τῆς μεγάλης πυραμίδος· Demoſth. p. 791. To. 1. Reiſq. ἡ σανὶς· Herodo. 7, 51. λεπίδος σιδηρείης ὄψιν· Id. 5, 16. σπυρίδα κεινήν· Id. 4, 75. ἀτμίδα τοσαύτην.

ὁ γύ-

ὁ γύνις] Etymol. M. h. v. p. 243. 7. Γύνις· ὁ γυναικώδης, καὶ μαλακός· παρὰ τὸ γυνὴ, παρωνύμως γύνις, ὡς δάφνη Δάφνις, καὶ νύμφη Νύμφις. Plut. p. 241. To. 8. ὑπὸ γύνιδος τοξότης. Exempla vtriusque generis nominis ὄρνις ex Homero, aliisque poëtis, propositi Athen. 9, 4. p. 373. B. Sic veteres scriptores probi dixere ὁ κόρις, alii etiam ἡ κόρις. v. Phrynichus eclogg. p. 134. et Tho. Mag. h. v. Nam Suidas quidem, Κόρης, κόρεως, inquit, ἀρσενικῶς, διὰ τοῦ η· Ἀριστοφάνης· κόρις δὲ, κόριδος, θηλυκῶς. At hoc quidem praeceptum scriptura librorum scriptorum veterum, quibus nunc vtimur, non adiuuatur. Apud Aristoph. Plut. 541. legitur, Στιβάδα σχοίνων κόρεων μεστήν· et Gloss. vett. Κόριδες *Cimices*. Vnde Pauus ad Phryn. d. l. p. 135. rescribi iussit, κόρις — διὰ τοῦ ι —. Sed ἄρδις, h. e. ἡ ακὴ τοῦ βέλους, femininum est. v. Herodo. 4, 81. et Callim. fragm. Bentl. 130, 2.: vt πανηγύρις συχνὰς Herodo. 2, 59. At οἱ ὄρχιες Herodo. 4, 109.

ος, εος] Vid. Gregorius p. 181.: vt, χρέος [Herodo. 1, 138.], χρέεος, pro quo Attici dixerunt χρέως· v. Phrynichus eclogg. p. 172. et Moeris h. v. De vtriusque nominis formae declinatione Choeroboscus apud Etymol. M. v. χρέος p. 814. 25. praecipit haec, ὅτι διὰ μὲν τοῦ ο γράφεται, καὶ κλίνεται ἑνικῶς, καὶ πληθυντικῶς, καὶ δυϊκῶς· ἐν δὲ τῇ εὐθείᾳ τῶν πληθυντικῶν, εἰς ᾰ λήγει, οἷον χρέεα, καὶ συγκοπῇ, χρέα [Isocr. c. Euthyn. p. 564. To. 2. Bat.]. Ὅταν δὲ γένηται διὰ τοῦ ε, καὶ ω, Ἀττικῶς χρέως, τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν, γενικὴν, αἰτιατικὴν, καὶ κλητικὴν, μόνην δὲ τὴν δοτικὴν διαλλάττει· καὶ ἔστι δίπτωτον· εὐθεῖαν γὰρ, καὶ δοτικὴν, ἔχει μόνον, οἷον τὸ χρέως, τοῦ χρέως, τῷ χρέει, τὸ χρέως, ὦ χρέως· δυϊκὰ δὲ, καὶ πληθυντικὰ, οὐκ ἔχει.

item οτος] Haec obseruatio deest in editt. Lipss. primis.

υς *adiectiua habent* εος] Vid. Gregorius p. 205. et Etymol. M. v. νέηλυς p. 599.

praeter

praeter compoſita ex δάκρυ — retinent] Etiam compoſita ex ὄφρυς, vt εὐόφρυς, λευκόφρυς, μελάνοφρυς, ὑος. v. Etymol. M. d. l.

ſubſtantiua — ὑος] Euſtath. ad Odyſ. τ' p. 1859. 9. Φησὶ γὰρ Ἡρωδιανὸς, ὅτι τὸ ῡ ἐπ' εὐθείας ἐκτεινόμενοι, φιλεῖ συξέλλειν τὰς ἄλλας πτώσεις· καὶ ἐ μόνον ἐν τῷ πῦρ πυρὸς, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἰχθύς, δρυὸς, ἰσχύος. — Τὰ εἰς ὑς ὀξύτονα θηλυκὰ συξέλλοντα τὸ ῡ, διὰ τῆ δέλτα κλίνονται, κροκύδος, χλαμύδος· τὰ δὲ ἐκτεταμένον ἔχοντα τὸ ῡ, διὰ καθαρῆ τῆ ος, οἰζύος, Ἐριννύος· τὰ δὲ περισπώμενα καὶ αὐτὰ καθαρεύει, ὀσφύος, ὀφρύος, δρυός· ὥσε περισπᾶ, καὶ τὸ ὀσφῦς, καὶ τὸ ὀφρῦς. Ἴτυς, h. e. ἴτυας, Herodo. 7, 89.: νηδύϊ Id. 3, 42.: λησύος Id. 5, 6.: πίτυος Id. 6, 37.: ὑὸς Id. 2, 47.: δίκτυες, ὄρυες, Id. 4, 192.: ἰλύος Id. 4, 195.: ἐδητύος Hom. Il. β', 432.: ἑκατοσύος Arrian. anab. 6. p. 432. Blanc.: κιθαρισὺν Hom. Il. β', 600. et Phanocles eleg. 20.: ἐγχέλυες Hom. Il. φ', 203. 303.: ſed apud Atticos caſus pluralis numeri huius nominis ſimiles ſunt caſibus nominis πῆχυς· v. Athen. 7, 13. p. 299. B C: νεήλυδες Hom. Il. κ', 434. 558.: ἐπήλυδας Iſocr. Paneg. p. 150. To. 1. Bat.: v. Etymol. M. v. νέηλυς p. 599. 37.: κόρυθος Hom. Il. ζ', 9.: χόρτοιο καλὰν κώμυθα Theocr. Idyl. 4, 18.: vbi ſchol. κώμυς κώμυθος, ὡς κόρυς κόρυθος [Il. ζ', 470.]. Heſychius: Κώμυθα· δάφνην, ἣν ἱεῶσι πρὸ τῶν πυλῶν· δηλοῖ δὲ καὶ δέσμην χόρτε. Sed genit. partice. ζευγνύντος, δεικνύντος, ductus eſſe videtur a forma eorum Aeolica obſoleta ζευγνυὺς, δεικνυὺς.

nomina in ὑς ſunt femin.] Τῇ νηδύϊ Herodo. 2, 42. Zoſim. 2, 27. 7.: περὶ τὴν νηδὺν Herodo. 2, 47.: ἀχλύος πολλῆς Plut. de audd. poëtt. 6. p. 140. To. 7. Tub.: ἵα γῆρυς Hom. Il. δ', 437.: κόρυθος ἱπποδασείης Il. ζ', 9.: τὰς ἴτυς μεγάλας Herodo. 7, 89.: κυκλόεσσαν ἴτυν Anyte fragm. 7, 4. p. 98. Lyc. p. 57. Vrſin.: τὴν καταπλησὺν Herodo. 7, 75.: ἐκ τῆς ἰλύος Id. 4, 195.:

195.: τῇσι ὑσὶ Id. 2, 14.: ſed τὲς ὗς Id. 2, 47.: ἡ ἔγχελυς, quod tamen apud recentiores ſcriptores etiam maſculinum eſt: v. Athen. 7, 13. p. 299. A B: τᾶς δρυὸς Theocr. Idyl. 5, 117.: τὰς δρῦς τὰς μεγάλας Ariſtoph. Nubb. 401.: ſed ſchol. Σημειωτέον δὲ, ὅτι Πελοποννήσιοι ἀρσενικῶς λέγουσι τὲς δρῦς· Marc. 1, 6. περὶ τὴν ὀσφύν· Theocr. Idyl. 4, 18. καλὰν κώμυθα. Alia huius formae nomina feminina propoſuimus ſupra in loco de oxytonis ſ. 5.

excipiuntur maſculina] Herodo. 9, 120. ἰχθύες νεοάλωτοι· Marc. 2, 23. τὲς ϛάχυας· Herodo. 5, 92. 6. τινὰ τῶν ἀϛαχύων ὑπερέχοντα· Arrian. Indicc. p. 552. Blanc. μύας τὲς θαλασσίες· Xen. Cyrop. 2, 4. 15. πολλὲς σῦς· Hom. Odyſ. ψ', 240. πήχεε λευκώ· Il. σ', 562. μέλανες βότρυες· Anacr. odar. 52, 1. τὸν μελανόχρωτα βότρυν· Hom. Il. σ', 180. νέκυς ἠσχυμμένος· Il. ψ', 110. ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινόν· Il. ξ', 240. ſ. θρῆιυν, τῷ· Il. ό, 729. θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην. Caeterum editt. Lipſſ. primae legunt, *Septem excipiuntur maſculina — ϛάχυς. Rhen. in Grammat.*: verba *Rhen. in Grammat.* habent etiam exempla libelli Bataua.

βῆς, βοός.] Etymol. M. v. βῆς p. 203. 46. ἐ κλίνεται βῆς, βοός· τὰ γὰρ εἰς ᾱ λήγοντα μετὰ διφθόγγε, ἀποβάλλεσι τὸ ὑποτακτικὸν αὐτῶν φωνῆεν ἐν τῇ γενικῇ, πλὴν τῶ κλεὶς κλειδὸς, παῖς παιδὸς, καὶ δαὶς δαιτός. Βῆς βόος· καὶ τὸ συνῃρημένον ἐκ ἔχει· ἐδέποτε δισύλλαβος γενικὴ, ἀπὸ μονοσυλλάβε εὐθείας γινομένη, συναίρεσιν ἐπιδέχεται· τῷ βεῖ· καὶ τὸ συνῃρημένον ἐκ ἔχει· ἐδέποτε δισύλλαβος δοτικὴ βραχυκατάληκτος συναιρεῖται· ἡ αἰτιατικὴ, τὸν βόα, καὶ βῆν· ὦ βῆ. Sic genit. ἀπαλόχροος Heſiod. Ἔργ. 519., a nominat. ἀπαλόχρης· accuſ. plur. ἀπαλόχροας h. in Ven. 14.: accuſat. χρόα Heſiod. Θεογ. 5. a nominat. χρῆς, χροός. v. Euſtath. ad Il. ν' p. 927. 22.

πὲς — ποδὸς] Athen. 7, 19. p. 316. B C quum laudaſſet genit. πελύποδος ex Hom. Odyſ. ε', 432., et πολύ-

πολύπᾱς, itemque accuſat. πολύπην, ex Ariſtophanis Daedalo: addidit obſeruationem hanc: Οἱ δὲ πολύποδα προφέρονται ἀνάλογον τῷ πᾶς, ποδὸς, ποδί. add. Etymol. M. v. πᾶς p. 686. 20. Nam nomina e nomine πᾶς compoſita declinationem eius ſequuntur: ſed genit. ποδὸς extitiſſe videtur e nominat. Aeolico πός. v. Choeroboſcus ap. Etymol. M. v. ἀελλόπος p. 20.

ὀδὰς — ὀδόντος] Etymol. M. v. ὀδόντες p. 615. 21. παρὰ τὸ ἔδω, τὸ ἐσθίω, γίνεται ὀδάς· καὶ κλίνεται ὀδόντος· ὀξύνεται δὲ, καὶ διὰ τῆς ντ κλίνεται, ὡς μετοχή· αἱ δὲ εἰς ᾱς μετοχαὶ διὰ τῆς ντ κλίνονται, οἷον διδὰς, διδόντος. Scilicet vt genit. horum participiorum ductus videtur a nominat. eorum natiuo in ων· ita dubitari non poteſt, quin genit. nominis ὀδὰς extiterit e nominat. obſoleto ὀδών, quo vſus eſt Herodo. 6, 107.

ſunt maſculina] At βᾶς communis generis eſt: βοῦς μεγάλοιο Hom. Il. ρ', 389.: πολλοὶ βόες Xen. Cyrop. 4, 1. 4.: vbi in cod. Gu. ſcriptum eſt βᾶς· quae ſcriptura manum recentioris librarii arguit: v. Thomas Mag. v. βᾶς· βᾶν ξυλίνην κοίλην Herodo. 2, 129.: ἐπὶ τὴν βᾶν 3, 28.: qui idem propterea 2, 41. ſcripſit βᾶς τὰς ἔρσενας — τὰς θηλέας· et 4, 186. βοῶν θηλέων, vt Plut. quaeſtſt. Romm. 27. p. 328. To. 8. βᾶν ἄῤῥενα, καὶ θήλειαν. Conf. interpp. Thomae Mag. v. βᾶς.

ῶτος] Sic ἀτρὰς ἀτρῶτος· ἀπτὰς ἀπτῶτος· ἀγνὰς ἀγνῶτος. v. Choeroboſcus apud Etymol. M. p. 3. 45.

ſed ωος *habent*] Etymol. M. v. Τρὼς p. 770. 25. κλίνεται Τρωός· ὁ κανών· τὰ εἰς ως ὀξύτονα μονοσύλλαβα, εἰ μὲν ἔχει σύμφωνον τῆς τρίτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων, διὰ καθαρᾶς τῆς ος κλίνεται, δμὼς δμωὸς, θὼς θωός· εἰ δὲ μὴ, διὰ τῆς τος, φὼς φωτὸς, [ὁ ἀνὴρ]· πλὼς πλωτὸς, ὁ ἰχθύς· χρὼς χρωτὸς, τὸ σῶμα. Κάλωες Apollon. Rhod. Argonn. 2, 727. Euſtath. ad Il. χ' p. 1271. Ὡς γὰρ κάλος κάλε, τὸ σχοινίον· ὁ δ' αὐτὸς καὶ κάλως κάλωος [Etymol. M. p. 74. 13.] παρ' Ἀττι-

Ἀττικοῖς ὕστερον, ἢ κάλως κάλω κ. τ. λ. Θῶες Herodo. 4, 192.: δμῶες Hom. Odyſ. δ', 644.: Τρωὸς Il. υ, 231.: Τρῶα ib. 230.: Τρῶες Il. η, 386.: ἤρως Odyſ. χ', 185.: ἤρωϊ Odyſ. ϑ', 483.: ἤρωα Il. ν', 92.: ſed ἤρων dixit Sophron apud Priſcian. 6. p. 197. Baſ.: Μίνως Hom. Odyſ. ρ', 523.: Μίνωα Odyſ. λ', 567. Sed de ratione declinandi nominis γάλως grammatici veteres non eadem praecipiunt. Euſtath. ad Il. ζ' p. 648. 28. Κλίνεται δὲ ἡ γάλως, ἢ ἰσοτυλλάβως ἀποβολῇ τῆ̃ ω̃, ἢ περιττοσυλλάβως, ὡς ἤρως. Etymol. M. v. γαλόω p. 220. 10. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν λέγει, ὅτι ἔστιν εὐθεῖα, ἡ γάλως· ἔστι δὲ ἡ ἀνδρὸς ἀδελφή· κλίνεται τῆς γάλω· ὁ καινών· τὰ δὲ βαρύτονα, κατὰ ἀποβολὴν τῆ̃ ω̃ κλίνονται, τῆς Κέω· ἡ δοτικὴ τῇ γάλῳ, καὶ πλεονασμῷ τῆ̃ ο, γαλόῳ [Hom. Il. γ', 122. χ', 473.: qui etiam genit. plur. γαλόων vſus eſt Il. ζ', 378. 383.] — κλίνεται δὲ καὶ γάλως γάλωτος, ὡς γέλως γέλωτος. add. Euſtath. ad Il. γ' p. 391. f. Sic ἄλως in genit., et ἄλω habet, et ἄλωος· vnde accuſ. ἄλωα Callim. fragm. Bentl. 51. v. Etymol. M. p. 74. 14.

αἰδὼς, αἰδόος] Αἰδὼς ἀδεμία Demoſth. p. 779. 28. To. 1. Reiſq.: genit. αἰδῆς Hom. Odyſ. γ', 14.: dat. αἰδοῖ μειλιχίῃ Odyſ. ϑ', 172.: accuſ. αἰδῶ Il. ό, 561. 661., h. e. αἰδόα· v. Etymol. M. v. αἰδὼ p. 30. 43. Sic ἠὼς δῖα Hom. Il. ω, 417.: ξυνὰ ἀὼς Theocr. Idyl. 7, 35.: genit. ἠῆς Hom. Il. ϑ', 508. Herodo. 7, 167.: ἀῆς Theocr. Idyl. 11, 15.: dat. ἠοῖ Hom. Il. ν', 794.: accuſat. ἠῶ Odyſ. ή, 288., h. e. ἠόα· v. Etymol. M. v. ἐώκειν p. 351. 20.: ἀῶ Theocr. Idyl. 15, 59. Sed an altera obſeruationis a Vellero propoſitae pars vſu ipſorum ſcriptorum confirmaretur, non repereram. Conf. ſupra grammat. p. 80. diſtinct. 3, 4.

ἑσῶτος ab ἑσὼς] Etymol. M. p. 501. 5. Οὕτω καὶ βεβηκὼς βεβαώς· κλίνεται βεβαότος, ἑσαότος, γεγαότος, τεθναότος· καὶ κατὰ συναλοιφὴν βεβῶτος,

ἑστῶτος, γεγῶτος, τεθνῶτος· τὸ δὲ ἑστὼς, καὶ τὰ ὅμοια, ὀξύνονται, ἐπειδὴ οὐκ ἦν ἡ συναίρεσις ὀξεῖα, καὶ βαρεῖα.

Ad p. 85. *φὼς — habet φωδὸς*] Etymol. M. h. v. p. 803. 34. Φὼς, φωδὸς, ἔχει τὸ ῑ, καὶ ὀξύνεται, ὡς δαὶς, δαδός· — ἔχει δὲ τὸ ῑ, ἐπειδὴ λέγεται καὶ φωΐδες, ὡς εὗρον ἐν ταῖς λέξεσι τῶν ῥητόρων· — λέγει δὲ ὁ Χοιροβοσκὸς, ὅτι δισυλλάβως καὶ μόνον λέγεται κατὰ τὸ παλαιὸν, προσγραφομένῳ τῷ ῳ τὸ ῑ· ἐν δὲ τῇ γενικῇ ὤφειλε περισπᾶσθαι, φῶδες φωδῶν, ὥσπερ χεῖρες χειρῶν· ἀλλὰ σεσημείωται καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων βαρυνόμενον. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ [v. 535.], πλὴν φώδων ἐκ βαλανείου.

poët. δὼς] Hesiod. Ἔργ. 356. Δὼς ἀγαθῇ· qui poëtae locus laudatur ab Etymol. M. h. v. p. 293. 48., qui, σημαίνει δὲ, inquit, τὴν δόσιν· γίνεται δὲ παρὰ τὸν δώσω μέλλοντα, ἀποβολῇ τοῦ ω, καὶ ἔστιν ἄκλιτος κ. τ. λ.

ἅλς — sal, et mare] In exemplis libelli nonnullis legitur, ἡ ἅλς ἁλὸς *mare*, ὁ ἅλς *sal*. recte. Nam Palmerius quidem exercitatt. in optimos auctt. Grr. p. 793. animaduertit, nomen ἅλς in singulari numero semper *mare*, sed in pluratiuo *salem*, significare. Certe Attici scriptores *salem* vocant τοὺς ἅλας, non τὸ ἅλας, quae nominis forma videtur esse Ionica, et Macedonica. v. Thomas Mag. v. οἱ ἅλες, et ibi interpp. Sed iam Homerus singulari numero vsus est de *sale* in masculino genere: vt Il. *i*, 214. πάσσε ἁλὸς θείοιο· Odyss. ε', 455. ἐδ' ἅλα δοίης. Homerum sequutus est, praeter alios, Herodotus 2, 62. 4, 183. v. Albertius obseruatt. ad Matth. 5, 13. et Valquenar. ad Theocr. Idyl. 2, 21.: vbi pro πάσσ', ἅμα Dan. Heinsius rescribi iussit πάσσ' ἅλα· quam scripturam Reiskius non dubitauit recipere in ordinem.

ἔλμινς,

ἔλμινς, ἔλμινθος] Vid. Etymol. M. v. ὄρνις p. 632. 5.: quem locum iam ſupra propoſuimus in loco de genitiuo nominum in ις deſinentium. Sic Τίρυνς, Τίρυνθος. Hom. Il. β', 559. Τίρυνθα τειχιόεσσαν· qui poëtae locus laudatur a Stephano Byzant. v. Τίρυνς.

δάμαρς] Euſtath. ad Odyſ. τ' p. 1861. 33. ἔτω καὶ ἡ δάμαρ· αὐτὸ γὰρ δάμαρς δοκεῖ εἶναι· ἔ γενικὴ δάμαρτος. Idem ad Odyſ. ε p. 1542. 30. μάκαρ μάκαρος, μακάριος· ἐξ ἧ κατὰ συγκοπὴν μάκαρς, πρὸς ὁμοιότητα τῆ ἅλς ὁ ἐκ θαλαττίᾳ ὕδατος συμπαγεὶς, ἧ προϋπάρχει ὁ ἅλιος. Διὸ καὶ κλίνεται, ὥσπερ ὁ ἅλς τῆ ἁλτὸς, καὶ ἐξωθήσει τῆ τ ἁλὸς διὰ κανόνα γραμματικὸν, ἔτω καὶ μάκαρς μάκαρος.

ἡ ὄψ — ὀπὸς] Hom. Il. π', 76.: et Odyſ. ω, 60. ὀπὶ καλῇ. Sic ὦπα Odyſ. α, 411.: ſed τὰς ὤπας oculos Plato Cratyl. 24. v. Euſtath. ad Odyſ. α p. 1427. 58. Κατὰ λίβα Act. 27, 12.: ἐπὶ τὸν κατήλιφα Ariſtoph. Rann. 574. Sed Κίνυψ fluuius a Strab. 17. p. 837. Caſaub. vocatur Κίνυφος. Vellerus haec quoque petiit ex Ἑλλην. Caninii p. 191. Cren.: et genit. nominis γρὺψ eſt γρυπός. Herodo. 3, 116. ἐκ τῶν γρυπῶν· 4, 13. τὰς γρύπας. Caeterum huius triplicis terminationis genitiui generis nominum cauſſam apparet in eo quaerendam eſſe, quod litera vltima nominatiui extiterit e literis ſingularibus βσ, vel πσ, vel φσ.

in ψ maſculina ſunt] Ἐς ὕδρωπα ξηρὸν Hippocr. aphorr. 4, 11. p. 83. To. 1. Lind.: τὰς κώνωπας Herodo. 2, 95. v. Sextus Empir. c. mathemm. 1, 7. 151. p. 248. Sed τὰς φλέβας Herodo. 4, 87.: λαίλαπος ἐκπεπτωκυίας Polyb. excc. de virtutt. p. 103. To. 3. Lipſ.: ἡ χέρνιψ Lyſias 6. p. 255. To. 1. Reiſq.: et καλαύροπα — Ἡ δὲ Θ'

ἑλισσομένη Hom. Il. ψ', 845. ſ. Caeterum vt appareret, nec in hac declinatione vlla eſſe nomina anomala, immo omnia communem habere genitiui terminationem ος, quae nominatiuo ſimpliciter addita eſſet: exorti ſunt nuper, qui, non tam reſtituerent, quam ipſi fingerent, nominatiuos horum nominum ſcilicet obſoletos. Haec vero eorum ratio nobis quidem non vnam ob cauſſam explodenda videtur. Nam primum nulla ciuitas vnquam in conformanda lingua ſua eam omni in genere conſtantiam probauit, a qua non ſaepenumero, aurium, oriſue, etiam aliarum rerum, cauſſa, deſciuerit: deinde nec doctiſſimi, diligentiſſimique, grammatici veteres, quibus contigiſſet plura, et certiora, linguae Graecae antiquiſſimae monumenta inſpicere, attigiſſe ſuis in libris, quos tamen opibus Graecis reconditiſſimis referſiſſent, reperiuntur vllas huius generis nominatiuorum formas: tum nec omnium genitiuorum ratio, vt νυκτός, ὠτός, aliorumque, huius nouae ſapientiae ope explicari recte poteſt: denique illa ipſa ratio, non modo incertiorem, ſed etiam difficiliorem, reddit huius declinationis cognitionem. Nam, forma genitiui ſingularis ex praeceptis aliorum grammaticorum cognita, omnium aliorum caſuum trium numerorum formae cuiuis facile patent, non item formae nominatiuorum illorum ficticiorum. Hi ſunt ſcilicet fructus omnis iſtius ludicrae, et leuis, rationis addiſcendi linguas veteres: qua aetas noſtra tantopere delectatur, vt eam dicere philoſophicam audeant.

nominat. ε̃] Plato Gorg. 37. p. 133. ἐρῶντε δύο ὄντε.

genit. dat. οιν] Genit. Iſocr. Areop. p. 321. To. 1. δυεῖν ἰσοτήτοιν νομιζομέναιν εἶναι. Id. Panathen. p. 205. To. 2. τὴν μὲν ἓν ἀρχὴν τῶν πολέοιν ἑκατέρα τοιαύτην ἐποιήσατο. Eurip. Androm. 178. δυεῖν γυναικοῖν — ἡνίας ἔχειν. Plut. περὶ πολυφιλ. p. 295.

p. 295. To. 7. ἀπὸ δυεῖν χειροῖν. Plato Gorg. 19. p. 78. Findeiſ. δυεῖν ἕντοιν πραγμάτοιν· ib. c. 34. p. 123. δυεῖν ἐχόντοιν· ib. c. 48. p. 170. δυεῖν ἀνδροῖν.

exempla tonodeictica] Haec exempla in editionibus libelli Lipſienſibus primis non leguntur.

Ad p. 86. σήθεσφι] Διὰ σήθεσφιν Hom. Il. Υ', 259.: σὺν — ὄχεσφι Il. δ', 297.: παρ' ὄχεσφιν Il. Υ', 561.: παρὰ ναῦφιν Odyſ. ξ', 498.: κατ' ὄρεσφι Il. δ', 452.: ὑπὸ κράτεσφι Il. κ', 156.: πρὸς κοτυληδονόφιν Odyſ. ε', 433.: ἐρέβευσφιν Heſiod. Θεογ. 669.: ἴφι Id. Ἀσπ. 11.: quod extitiſſe ex ἰνόφι videtur [v. Etymol. M. h. v. p. 480.]. Vid. omnino Sylburgius ad Clenardi inſtitutt. L. Gr. p. 417. Hanou. mai. Caninius Ἑλλην. p. 146. Cren. et Metarius p. 336. Caeterum verbis, *inuenitur — Odyſ. I*, 568., editiones grammaticae Lipſienſes primae, et Batauae, carent. Sed apud Sophoclem Oed. Colon. 518. μητρόθεν legi videtur pro μητρός.

Ad p. 87. ἀνὴρ — δ̄ *interpoſito*] Vid. Etymol. M. v. ἀνὴρ p. 107. 45. Ἀνέρος Hom. Odyſ. ά, 161.: ἀνέρι ib. 292.: ἀνέρα Il. ν', 131. Dual. ἀνέρε Il. π', 218. Ἀνέρες habet Theocr. Idyl. 7, 32.: ἀνέρας Hom. Il. ά, 262. Δαμάτερος Theocr. Idyl. 7, 32.: Δάματρος Idyl. 7, 155.: Δήμητρος Hom. Il. β', 696. Θυγατέρος Il. φ', 504.: quam genitiui formam Ionum linguae tribuit ſchol. Ariſtoph. ad Veſpp. 1388.: Θυγατρὸς Hom. Odyſ. ή, 290.: Θύγατρι Il. ί, 148.: Θυγατέρα Il. έ, 371.: Θύγατρα Il. ά, 13.: Θύγατερ Il. έ, 348.: Θυγατρῶν Il. γ', 124.: Θύγατρας Il. χ', 62. Dual. κύνε Il. κ', 360.: ἄρνε Il. γ', 246.

diſyllaba — in ις̄ *— ab Ionibus vero — in* ε̄ *mutatur*] Gregorius p. 187. Φαμὲν ἕν, ὡς Ἰώνων ἐστὶ τὸ γεάφειν, καὶ λέγειν, ὄφεος, πρέσβεος, καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸ μὲν γὰρ λέγειν ὄφιος, πόλιος, κοινὸν, τὸ

δὲ ὄφεως, καὶ πόλεως, διὰ τῆ ω μεγάλῃ, Ἀττικὸν, τὸ δὲ ὄφεος, καὶ πόλεος, διὰ τῆ ο μικρῇ, Ἰώνων. Ἔστι δὲ, ὅτε καὶ τῷ κοινῷ χρῶνται, καὶ τέτῳ μάλιστα· ὡς Ὅμηρος, — ἐξ ἀγρῆ νόστφι πόλιος [Odyſ. ά, 185.: vbi nunc recte legitur πόληος· ſed forma genit. πόλιος poëta vſus eſt in multis aliis locis, vt Il. έ, 791. Odyſ. ώ, 204.]· καὶ Ἱπποκράτης [aphorr. 5, 14.], Ὑπὸ φθίσιος κατεχομένῳ διάῤῥοια ἐπιγινομένη θανάσιμον. Sic genit. πόλιος Herodo. 1, 30.: dat. πόλι, pro πόλιϊ, Id. 1, 105. 2, 30.: nominat. plur. πόλιες 2, 41.: genit. πολίων 1, 6. 61.: dat. πόλισι 1, 151.: ſed πολίεσι Lacones apud Thuc. 5, 77.: accuſat. πόλιας Herodo. 1, 141. et Lacones apud Thuc. 5, 77.: et πόλις Herodo. 2, 41. 102. 177.: vt δυνάμι, pro δυνάμιϊ 2, 102.: Σαρδίων 1, 15.: dat. Σάρδισι 1, 157.: accuſ. Σάρδις 1, 15.: dat. ὄψι, pro ὄψιϊ, 2, 141.: ϛάσι, pro ϛάσιϊ, 7, 153.: μάντιες, et μάντιας, 4, 68.: ὀφίων, et accuſat. plur. ὄφις, 2, 75.: vt πίϛις 3, 7.: παννηγύρις 2, 58.: ſed παννηγύριας Byzantini apud Demoſth. p. 256. 15. To. 1. Reiſq. Atque huiuſmodi exemplis libri Hippocratis pleniſſimi ſunt: vt, ξυνέσιος, et φύσιος, p. 1. To. 1. Lind.: φύσιων p. 7.: δυνάμιων p. 33.: συναντήσιας, ἀποκρίσιας, ἀντιπτώσιας, p. 53.: ἐπιδείξιες p. 14.: δυνάμιας p. 29. Ioh. Grammat. de dial. Ion. p. 77. Baſ. Τὰ εἰς ις λήγοντα θηλυκὰ ἐδέποτε διὰ τῆ ω κλίνεσιν Ἴωνες, ἀλλὰ διὰ τῆ ο, πόλις πόλιος, καὶ ὄφις ὄφιος. Schol. min. Hom. ad Il. ά, 214. ὕβριος· — ὕβρεως· ἡ διάλεκτος Ἰάς. Neque vero Dorienſium lingua abſtinuit hac caſuum obliquorum vtriuſque numeri forma: vt, καταλάψιας, φύσιας, κρύψιας, ἐκλείψιας, δύσιας, δύσιος, κινασίων, Timaeus Locr. p. 451. Gal. 2.: κινάσιας, αἰσθάσιας, αἰσθασίων, Id. p. 557.: διαθέσιος, πράξιος, πράξιας, πόλιος, φύσιος, Hippodam. Pythag. fragmm. p. 662. Gal. 2.

Ion.

Ion. ὄφεος] Sic Aristoph. Plut. 1045. τῆς ὕβρεος, pro ὕβρεως· vbi v. Hemsterhusius. Conf. Gregorius p. 187. 190.

Ion. ὄφεϊ] Herodorus apud Eustath. ad Il. γ′ p. 407. 38. Οὐδὲν δὲ θαυμαστὸν, εἰ διὰ τῆ ῑ πολλάκις τῶν τοιούτων γενικῶν τὴν παραλήγουσαν Ἴωνες προφέροντες, οἷον ἴδριος, ὄφιος, τὴν δοτικὴν διὰ τῆ ε̄ περάγουσιν, ε̄ διὰ τῆ ῑ· ἴσως γὰρ τοῦτο διὰ τὸ κακόφωνον τῶν δύο ῑ ποιοῦσιν. Οὕτω γὰρ καὶ ὁ πόσις, ἦγεν ὁ ἀνὴρ, τὴν μὲν γενικὴν διὰ τῆ ῑ ἔχει, οἷον, εὐνὴν αἰδομένη πόσιος [Odyss. π′, 75.], τὴν δὲ δοτικὴν διὰ τῆ ε̄, χαριζομένη πόσεϊ ᾧ [Il. ε′, 71.].

Iones habent, et ηος — ηα] Πόληος Hom. Odyss. ζ′, 40.: πόληϊ Il. γ′, 50.: πόληα Hesiod. Ἀσπ. 105.: πόληες Il. δ′, 45.: πόληας Odyss. ρ′, 486.

sic etiam in nominibus ης — *vel* αος] Gregorius p. 186. Τὰς εἰς ος γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γενομένας, διὰ τῆ ηος προφέρουσι [Iones], βασιλῆος [Il. α′, 410.] λέγοντες, καὶ Πηλῆος [Il. υ′, 206.]. Ioh. Gram. de dial. Ion. p. 75. Πᾶσα εὐθεῖα εἰς ευς διὰ τῆ ηος ἐκφέρεται ἐπὶ γενικῆς παρὰ Ἴωσιν, οἷον βασιλεὺς, βασιλῆος. — Τὰς εἰς ις εὐθείας πληθυντικὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς ἐνικῶν γινομένας, εἰς ηες δικαιοῦσιν Ἴωνες, οἷον βασιλῆες ἀντὶ τῆ βασιλεῖς. add. id. p. 79. et Gregor. p. 204. s. Etymol. M. v. βασιλεὺς p. 189. 26. πόσας γενικὰς ἐπιδέχεται; ἓξ· βασιλεὺς βασιλέος, κοινῶς [v. Gregor. p. 28.]· βασιλέως, Ἀττικῶς· βασιλῆος, Ἰωνικῶς, καὶ Αἰολικῶς· ἀλλ' οἱ Αἰολεῖς προπαροξυτονοῦσιν, Ἀχίλληος, καὶ βασίληος· βασιλεὺς βασιλέος, καὶ κράσει τῆ ε̄, καὶ ο̄, εἰς δίφθογγον, βασιλεῦς, παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν, ἢ Δωριεῦσιν, ὥσπερ, Ὠδυσεῦς τε λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ [Odyss. ω′, 397.]. Eustath. ad Dionys. Perieg. 384. Ἰσέον γὰρ, ὅτι τὰ εἰς ευς πενταχῶς τὴν κλίσιν εἶχον παρὰ τοῖς παλαιοῖς· διὰ τῆ

εος, κοινῶς· διὰ τῆ εως, Ἀττικῶς· διὰ τῆ ηος, κατὰ τὴν νέαν Ἰάδα· κατὰ δὲ τὴν παλαιὰν, καὶ διὰ τῆ ειος, κατὰ παράλυσιν τῆς ει διφθόγγε· καὶ διὰ τῆ ιος, ἐκτεταμένε τῆ ἰῶτα, ὡς καὶ Σωφρόνιος λέγει. Βασιλῆος Hom. Il. ά, 410. Herodo. 1, 1. Theocr. Idyl. 15, 22.: ſed βασιλέος nunc eſt in libris Herodoti 2, 102.: βασιλῆϊ Il. ά, 9. Theocr. Idyl. 25, 24.: βασιλῆα Il. ά, 331. Herodo. 1, 2. Pindar. Olympp. 1, 36. Theocr. Idyl. 14, 64.: βασιλῆες Heſiod. Θεογ. 88. Herodo. 4, 129.: βασιλήων Il. ά, 176.: vbi ſchol. min. Ἰὰς ἡ διάλεκτος· Theocr. Idyl. 25, 117.: βασιλεῦσι Il. β', 114. Theocr. Idyl. 25, 58: βασιλῆας Il. β', 250. Herodo. 4, 73. Τοκῆϊ Heſiod. Θεογ. 155.: τοκῆα Id. ibid. 138.: τοκῆες Aeſchyl. Perſſ. 581.: τοκήων Id. Agamemn. 737. Sic Περσῆος Theocr. Idyl. 25, 173.: Ἀχιλῆος Il. ρ', 557.: Ἀχιλλῆος Il. ά, 240.: Ἀχιλλῆϊ Il. ά, 283.: Ἀχιλλῆα Il. φ', 138.: εἰκῆος Solon. legg. apud Lyſi. 10. p. 362. To. 1. v. Ammonius v. εἰκότερον. At genit. Πηλέως [Il. τ', 216.], et Οἰνέως, a Gregorio p. 190. ſ. Ionibus tribuitur: vt Aeolibus genit. Ἄρεος p. 286. *et* αυς — *habent — vel* αος] Νῆυς Herodo. 8, 90.: νηὸς Id. 6, 114. 7, 180.: ſed νεὸς 5, 32. 6, 43.: νηΐ 5, 86. Thuc. 1, 137.: ναῒ Pindar. Olympp. 13, 76.: νῆα Herodo. 5, 83.: νῆες 8, 90. 92. Thuc. 1, 45. Xen. Cyrop. 8, 1. 1. Zoſim. 2, 22. 6. 3, 25. 4., aliiſque in locis, ita, vt 2, 22. 2. pro ναῦς φορτίδες reponendum videatur νῆες, vel νέες, φ.: νηῶν Herodo. 7, 194. Lyſias 13. p. 454. To. 1. Reiſq.: νηυσὶ Herodo. 5, 81.: ſed ναυσὶ Thuc. 1, 46.: νῆας Herodo. 6, 116. 7, 192.: ſed νέας 5, 30. 97.: νᾶας Theocrit. Idyl. 22, 17.: et ναῦς Herodo. 6, 46. 8, 94. Thuc. 1, 18. 105. Lyſias p. 60. 2. To. 1. Xen. Cyrop. 1, 6. 6. vid. Phrynich. eclogg. p. 68. Veſſelingius Obſeruatt. 1, 30. et Pierſonius ad Moer. p. 266. Vnde νήϊτη ϛρατῷ Thuc. 4, 85.

geni-

genitiuum — ις — υς, et ευς — Attice εως] Etymol. M. v. *δέησις* p. 253. 42. *Κλίνεται δέησις· ὁ κανών· τὰ ἀπὸ τῆ παθητικῆ παρακειμένε δευτέρε προσώπε γινόμενα ὀνόματα, διὰ καθαρῆ τῆ ος κλίνεται· καὶ τὸ Ἀττικὸν, δεήσεως. Ὁ Κανών· καὶ τὰ παραλήγοντα τῶν φωνηέντων εἰς η μεταβάλλεσιν.* Ita legitur in exemplo Sylburgiano: ſed vel verba *καὶ τὰ παραλ.* declarant, legem illam non eſſe integram, immo deſid rari partem eius alteram. Atque haec in Philoxeni Lexico v. *δέησις* p. 459. 4. Camer. his expleta verbis legitur, *οἱ Ἀττικοὶ τῆς γενικῆς ταύτης τρέπεσι τὸ ο μικρὸν εἰς ω μέγα.* Gregorius de dial. Attica p. 75. *Τὰ εἰς ις προσηγορικὰ, διὰ τῆ ιος κλινόμενα, διὰ τῆ εως ἐκφέρεσι, τρέποντες τὸ ο εἰς ω, καὶ τὰ παραλήγοντα τῶν φωνηέντων εἰς η μεταβάλλεσιν, οἷον ὄφις ὄφιος, κοινῶς, καὶ ὄφεως, Ἀττικῶς.* Idem de dial. Att. p. 27. ſ. *Τῆς νηὸς, ῆς ἡ εὐθεῖα ἡ ναῦς, τὸ ῆ εἰς η τρέποντες, καὶ τὸ ο μικρὸν εἰς ω μέγα ἐκτείνοντες, νεὼς γράφεσί τε, καὶ φθέγγονται.* Νεὼς Thuc. 1, 137.: *νεῶν* Id. 4, 8. 23. Herodo. 5, 86.: vt accuſ. ſing. *νέα* Herodo. 1, 24.: nominat. plur. *νέες* Id. 5, 86.: genit. *νεῶν* Id. 5, 31. Thuc. 1, 41.: accuſ. *νέας* Herodo. 1, 27. v. Gregor. p. 190. Idem Gregorius p. 28. *τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθεῶν κλινομένων διὰ τῆ εος γενικῶν τὸ ο ἐκτείνουσιν Ἀττικοὶ, Πηλέως* [Il. τ', 216.], *καὶ Οἰνέως, λέγοντες.* [v. idem Gregor. p. 190. et Ioh. Grammat. p. 69.]. *Τὸ δὲ, Ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱὲ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν* [Il. π', 21. τ', 216.]· *καὶ, Τυδέος υἱὲ* [Il. ε, 277.], *διὰ τῆ ο μικρῆ παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐκφερόμενον, καὶ γραφόμενον, τῆς κοινῆς ἐστι διαλέκτε.* Conf. Stephanus Paralipp. p. 138. Sed genit. *εως* purus contrahitur ab Atticis in *ως*· vt, *Πειραιῶς*, pro *Πειραιέως*, Lyſias 6. p. 234, 236. To. 1.: vbi v. Tailorus, et lectt. Lyſſ. c. 4. p. 246. To. 2. Reiſq.: Xen. h. Gr. 2, 4. 15.: vbi v. Morus: dat. *Πειραιεῖ* Thuc. 2, 94.:

accuſat. Πειραιᾶ Id. 1, 107. 2, 13. 93. 94. Sic Ἐρετριῶς, pro Ἐρετριέως, Στειριῶς, pro Στειριέως, χοᾶς [Ariſtoph. Pac. 536.], pro χοέως. v. Stephanus Byzant. v. Ἐρετρία· Etymol. M. v. βασιλεὺς p. 189. 50. et Euſtath. ad Il. β′ p. 279. 32.

nomina in ευς — *Aeolice in* ευς] Vid. Portus Lex. Doric. in ευς, et Etymol. M. v. βασιλεὺς p. 189. 30., quem eius locum iam paulo ante laudauimus: ſed vnde petiiſſet Vellerus alteram huius praecepti partem de mutatione Boeotica vocalis ε in vocalem ι in hoc genere nominum, ſupra iam ſignificauimus in loco de dialectis vocalium ad grammat. p. 9.

Ionas quaſdam conſonantes — abiicere] Etymol. M. v. Θέτι καλλιπλοκάμῳ p. 448. 24. Ὥσπερ ἀπὸ τῆ μῆτις, μήτιδος, μήτιδι, κατὰ ἀποβολὴν τῆ δ, μήτιϊ, καὶ κράσει μήτι [Hom. Il. ψ′, 316. 318.] μακρόν· οἷον, Μήτι τοι θρυτόμος μέγ' ἀμείνων [Il. ψ′, 315.]· ἕτω καὶ ἀπὸ τῆ Θέτις, Θέτιδος, Θέτιδι, Θέτιϊ, καὶ Θέτι [Hom. Il. σ′, 407. Herodo. 7, 191.], κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο ι εἰς ἓν μακρόν· καὶ νεάνις, κράσει νῆνις, νήνιος, νήνιϊ, καὶ κράσει νήνι. Sic τῇ Ἴσι, pro Ἴσιϊ, Herodo. 2, 59.: γήρᾳ [Hom. Odyſ. λ′, 135. Iſocr. ep. 3. p. 457. To. 1.], pro γήραϊ [Il. γ′, 150.], et hoc pro γήρατι· vt Attici [Iſocr. ep. 4. p. 465. To. 1.] γήρως dixerunt pro γήραος [Il. χ′, 60.], quod e γήρατος extitit: δέπαϊ, pro δέπατι, Il. ψ′, 196.: etſi non ignoro, multis grammaticis nomen δέπας indeclinabile videri. v. Etymol. M. v. κρέας p. 536. 29. Gregor. p. 191. Ὡσαύτως καὶ τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ας εὐθειῶν δευτέρων ὀνομάτων, διὰ τῆ τος κλινομένων, καθ' ὑποστολὴν τῆ τ, κρέαος, γέραος, λέγοντες [Iones]. Ioh. Grammat. p. 87. Αἱ ἐξαιρέσεις τῆ δ, καὶ τ, τῶν πλαγίων ἑνικῶν πτώσεων, Δωριέων εἰσί· Πάριος, ἀντὶ τῆ Πάριδος· ὁμοίως κέραος, ἀντὶ τῆ κέρατος. add. idem p. 144. Conf. Metarius p. 109.

varius

rarius dicitur βόα] Etymol. M. p. 815. 32. Χρόα χρῆν, εἴρηται εἰς τὸ βόα βῆν. Βόα legitur apud Philippum Anthol. 1, 23. epigr. 4, 2.: εὐρέα, pro εὐρύν, habet, praeter Homerum, Muſaeus v. 229.: et forma accuſat. νέα vſus eſt Herodo. 1, 1. 24. 4, 85. Sed Attici accuſat. ſing. nominum ſubſtantiuorum in ευς deſinentium exire iubent in η̃, non minus, quam adiectiuorum, quae ſyllaba ης terminantur, in α̃· vt Εὐρυσθῆ, et Τυδῆ, pro Εὐρυσθέα, et Τυδέα· εὐφυᾶ, et ὑγιᾶ, pro εὐφυῆ, et ὑγιῆ· v. Gregor. p. 70. ſ.

Ad p. 88. *ὄρνιθα, et ὄρνιν*] Vid. Athen. 9, 4. p. 373. D. Ὄρνιν habet Ariſtoph. Veſpp. 811. Attici enim hanc formam accuſat. praetulerunt fere alteri. Vnde accuſat. plur. ὄρνις Ariſtoph. Auu. 1250. 1609. Demoſth. p. 417. To. 1. Moeris: Χάριν, Ἀττικῶς· χάριτα, Ἕλληνες. Idem: Κλεῖν, Ἀττικῶς· κλεῖδα, Ἑλληνικῶς. Κλεῶν legitur apud Demoſth. p. 789. To. 1. Lyſi. p. 14. To. 1. Andoc. 1. p. 30. To. 2. Reiſq.: κλεῖδα apud Pauſan. 5, 20. Luc. 11, 52. Apoc. 3, 7. 20.: accuſ. plur. κλεῖς apud Theophr. charr. 10, 4. v. Etymol. M. v. κλεῖν p. 518. 5.

compoſita e πᾶς] Vid. Athen. 7, 19. p. 316. B. Βραδύπεν Eurip. Hec. 66. Moeris: Οἰδίπεν, Ἀττικῶς [v. Sophocl. Oed. Colon. 3. Eurip. Phoenn. 27. 886. Demoſth. p. 290. 27. To. 1. Herodo. 5, 60.]· Οἰδιπόδην, Ἑλληνικῶς· Οἰδιπόδα, κοινὸν [Eurip. Phoenn. 366.: vbi loquitur Iocaſta Boeotia: Pauſan. 9, 5.]. Euſtathius ad Odyſſ. ε p. 1526. 51. καὶ ὅτι τὴν Καλυψὼ, καθὰ καὶ τὴν Ἰὼ, Καλυψῆν, καὶ Ἰῆν, οἱ πλείονες Ἴωνες γράφουσι· τὴν Καλυψὼ δὲ εἰπεῖν, καὶ τὴν Ἰὼ, Ἀττικόν ἐστιν. Phauorinus: Λητῆν, καὶ Σαπφῆν, ἀντὶ τῦ Λητὼ, καὶ Σαπφὼ, Ἴωνες λέγουσι· τὰ γὰρ εἰς ὼ λήγοντα θηλυκὰ ἐπὶ αἰτιατικῆς εἰς ᾶν περατῶσιν Ἴωνες· quae ſunt verba Gregorii de dial. Ion.

Ion. p. 199. f.: qui etiam accuſat. ἠῶ ἠῆν, αἰδῶ αἰδῆν, addidit. Conf. Ioh. Grammat. de dial. Ion. p. 77. Baſil. et Portus Lex. Ion. v. Ἰῆν, et Λητῆν. Sic Attici pro γέλωτα dixere γέλων, auctore Moeride: vid. Hom. Odyſ. σ', 349. Ariſtoph. Veſpp. 1252.: ſed γέλωτα habet Herodo. 7, 209. Thuc. 6, 35. Παίν, pro παῖδα, legitur Anthol. 1, 43. epigr. 1, 3. Sed ἐπιτηδειότην, pro ἐπιτηδειότητα, quae forma accuſat. inuenitur in titulo quodam vetere apud Reineſ. inſcriptt. Cl. 2, 59., rudioris Graecitatis eſſe, nemo negauerit facile.

vocatiuus — ſimilis eſt nominatiuo] Ἄναξ Πόσειδον Ariſtoph. Veſpp. 143.: ὦναξ Ἄπολλον Auu. 295.: ὦναξ δέσποτα Pac. 388.: ὦναξ Ἡράκλεις Acharn. 94.: ſed ὦ ἄνα Equitt. 1295.: Φιλοκλέων Veſpp. 163.: Ζεῦ ἀλεξήτωρ Sophocl. Oed. Col. 141.: πατὴρ ἐμός Eurip. Hec. 534.: Θέτις Il. ω, 88. in cod. Mori: vbi v. Barneſius. Graeci enim veteres, atque adeo Attici, hoc quoque in genere ſequuti eſſe videntur Hebraeos. Conf. Georgius Hierocrit. 1. p. 42.

flexa per ᾱντος — τος *genitiui*] Schol. Ven. ad Il. α, 86. Κάλχαν· ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ ν Κάλχα· τὰ δὲ εἰς ᾱς λήγοντα, διὰ τοῦ ντ κλινόμενα ἐπὶ τῆς γενικῆς, ἔχει τὴν κλητικὴν εἰς ν, Θόαν [Il. ν, 222.], Αἶαν [Il. η, 288.]. At Πελυδάμα Il. ν, 751.: Δρία παῖ Menander in Dardano apud Priſcian. 6. p. 187. f. Baſ. In exemplis Batauis, et Lipſſ. primis, deeſt nomen ἰμὰς, neque verba, *particc.* — *adiectiua neutra*, in his quidem leguntur. Sic Δάφνι τάλαν Theocr. Idyl. 1, 82.

Participia ſequuntur regulam] Etymol. M. v. γέροντος p. 226. 43. Αἱ γὰρ μετοχαὶ, καὶ τὰ μετοχικὰ ὀνόματα, τὰς αὐτὰς ἔχουσιν ὀρθὰς, καὶ κλιτικάς· τὸ δὲ ὦ γέρον, διὰ τοῦ ο μικροῦ.

baryto-

barytona in ωρ — *abiecto* ος] Ὦ πάτερ, κτίσορ Αἴτνας, Aristoph. Aun. 927.: ὦ μέγισε αὐτόκρατορ Plutarch. apophthegmm. regg. p. 82. To. 8. Tub.: Ποσείδαον Hom. Odyss. γ', 55.: v. Gregor. p. 93.: sed Ποσειδάων γαιήοχε h. Hom. in Nept. 6.: Ἄπολλον Odyss. θ', 339.: Ἰᾶσον Eurip. Med. 569.: Ἀγάμεμνον Id. Iphig. in Taur. 18.: ὦ τλῆμον Ἑλένη Id. Iphig. in Aul. 1253.: ὦ κύον, κύον, Aristoph. Vespp. 1394. Gregor. p. 279. Τὰς κλητικὰς τῶν εἰς ων λήγόντων ἑνικῶν συστέλλουσιν [*Aeoles*], οἷον χελιδὼν, ὦ χελιδὸν, Μακεδὼν, ὦ Μακεδόν· vbi v. Koenius. Conf. Ioh. Grammat. p. 91.

δᾶερ] Il. ξ', 342. 355. Sed haec quoque exempla nominum fere omnia petita sunt ex Caninii Ἕλλην. p. 194.

nomina in ευς — σ *nominatiui*] Φοῖβ' ἄναξ Ἀγυιεῦ Eurip. Phoenn. 644. Arist. Vespp. 870.: ὦ χαλκόπα Lucian. diall. mortt. p. 305. To. 1. Graeu.: πάτερ ταλαίπως', Οἰδίπα, Sophocl. Oed. Colon. 14.

barytona in ις, *et* υς, — σ *nominatiui*] Πόλι Arist. Acharnn. 971.: Δικαιόπολι Id. ibid. 958.: Κύπρι Id. Eccless. 959.: σύγκασι Eurip. Alcest. 410.: πόσι Id. ib. 323.: πρέσβυ Aristoph. Acharnn. 1226.: τυραννὶ Sophocl. Oed. tyr. 380.

in ης — *habent* ες] Πολύνεικες Eurip. Phoenn. 471. 478. Sed ὦ Νικόκλεις, pro Νικόκλεες, Isocr. ad Nicocl. p. 50. To. 1. Bat.: Ἡράκλεις. pro Ἡράκλεες, Eurip. Alcest. 478.: Εὔκλεις, pro Εὔκλεες, Andocid. 1. p. 56. To. 2. Reisq.: ὦ Καλλίκλεις Plato Gorg. c. 62. p. 297. Rauth. Etymol. M. v. Ἡράκλεις p. 436. 17. Ἔστι δὲ κλητικὴ συναλοιφὴ ἀπὸ τῆ Ἡράκλεες τῆ ἐντελῆς· ὃ κατὰ συγκοπὴν γίνεται Ἡράκλες χαλκόζωνε. Aeoles vero literam σ tollunt, et in vocatiuis, et in genitiuis, singularibus horum nominum.

minum. Ioh. Grammat. de dial. Aeol. p. 95. Baſ. Τῶν δὲ εἰς ης ὀνομάτων, ὧν ἡ κλητικὴ εἰς ες, δίχα τῦ σ λέγεσι, Σώκρατε, Ἀριςόφανε, Δημόσθενε. Καὶ τῶν γενικῶν δὲ πτώσεων τὸ σ ἀφαιροῦσι, Σωκράτε, Διομήδε, Σοφοκλέε. Atque haec ipſa praecepta iiſdem propemodum verbis repetita ſunt a Gregorio p. 291. ſ.

ω — *habent* οῖ] Ἀηδοῖ, ab ἀηδὼ pro ἀηδών, Ariſtoph. Auu. 678.: χελιδοῖ, ab χελιδὼ pro χελιδών, Id. ibid. 1412.: Λητοῖ h. Hom. in Apol. 62. Sed Ἐρατὼ habet Apol. Rhod. 3, 1.: vbi ſchol. Ἐρατὼ, ἀντὶ τῦ Ἐρατοῖ, Ἀττικῶς. Attici enim, vt ſupra ſignificatum eſt, vocatiuos ſingulares nominum huius declinationis fere ſimiles nominatiuis eſſe iuſſerunt. Atque iidem Attici genitiui pluralibus nominum in ος, et υς, deſinentium integris, neque contractis, vſi ſunt. Phrynichus eclogg. p. 104. Πηχῶν, πηχῶς, δεινῶς ἑκάτερον ἀνατττικὸν, δέον πηχέων, καὶ πήχεος [f. πήχεως· v. Etymol. M. p. 687. 18.]. Moeris: Πηχέων, Ἀττικῶς· πηχῶν, Ἑλληνικῶς. Attigimus hanc genitiui pluralis formam ſupra ad grammat. p. 20., ita, vt eam a recentioribus librariis in ſcriptis Atticorum fere in formam communem mutatam eſſe docuerimus. Acceperunt eam Attici ab Ionibus, quorum e lingua etiam vſus accuſatiui plur. nominum in ευς deſinentium, etiam in υς, et ης, quorum genitiuus ſing. terminatur ſyllabis εος, vel εως, in dialectum Atticam profectus eſt. Atque ex Herodoti quidem libris viſum eſt proponere exempla huius generis iſta. Αἰολέας, et Δωριέας, 1, 6.: ἀμφορέας 8, 28.: ἀριζέας 6, 81.: γονέας 3, 38.: βασιλέας 2, 152.: ἑρμηνέας 1, 86.: Μεγαρέας 1, 59.: πορθμέας 1, 24.: ἱππέας 1, 103.: Εὐβοέας 7, 156.: Μαντινέας 9, 77.: Ἐρετριέας 6, 102.: υἱέας 4, 84.: τοκέας 4, 114.: ὀργυιέας 4, 86.: πήχεας 2, 13.: ὑπερφυέας 2, 175.: διαφανέας 4, 73.: ἀνθρωποφυέας 1, 131.: τριήρεας 5, 99.:

5, 99.: ἀσινέας 7, 146.: εὐπετέας 3, 145.: ὑπερμεγάθεας 2, 175.: παχέας 7, 156.: συγγενέας 4, 147.: ἀμφορέας 4, 168.: ἱρέας 9, 85.: ἁλιέας 7, 137. Sed e ſcriptis Atticorum notare placuit accuſatiuos horum nominum iſtos. Τοκέας Thuc. 2, 44. Lyſi. 2. p. 127. To. 1.: ἱππέας Thuc. 4, 93.: πομπέας 6, 58.: Ἀχαρνέας 2, 20.: Χαλκιδέας 2, 29.: Φωκέας 4, 118.: Θεσπιέας 4, 96.: Εὐβοέας 4, 92. Demoſth. p. 205. To. 1.: Μαντινέας Thuc. 5, 71.: Μηλιέας 5, 51.: Ὀφιονέας 3, 96.: Μεγαρέας 4, 118. Demoſth. p. 34. To. 1.: Ἰτωνέας Thuc. 5, 5.: Ἁλικαρνασσέας 8, 108.: σκυτέας, καὶ κναφέας, Plato Gorg. 45. p. 162. Findeiſ.: φονέας, et γονέας, Iſocr. Paneg. p. 178. To. 1.: ἱππέας Id. ib. p. 199.: βασιλέας Id. περὶ Ἀντιδόσ. p. 388. To. 2.: Δωριέας Demoſth. p. 119. To. 1.: ὑπογραμματέας Id. ib. p. 415.: ἀποστολέας Id. p. 1146. To. 2.: Παταιέας Id. ib. p. 1380.: v. Stephanus Byzant. v. Πλαταιαὶ p. 642. Berquel.: ſed Πλαταιᾶς habet Ariſt. Rann. 706.: κωπέας Andocid. 2. p. 80. To. 2. Reiſq.: Ἀχαρνέας Ariſtoph. Acharnn. 176. Conf. Stephanus Paralipp. p. 138. ſ. Itaque apud Aeſchin. p. 488. To. 1. pro ἱππεῖς χιλίες legi debet ἱππέας χ., et ib. p. 405. τὲς ἱερέας pro τὲς ἱερεῖς· apud Demoſth. p. 1092. To. 2. εἰς τὲς Ὀτρυνέας pro εἰς τὲς Ὀτρυνεῖς· et p. 127. To. 1. τὲς Ἐρετριέας pro τὲς Ἐρετριεῖς· apud Iſocr. ad Phil. p. 297. To. 1. βασιλέας μεγάλες pro βασιλεῖς μ.: apud Lycurg. p. 201. To. 2. τὲς γονέας pro τὲς γονεῖς· apud Andoc. 1. p. 23. To. 2. τὲς ἱππέας pro τὲς ἱππεῖς. Nam dialectus Macedonica formam accuſat. contractam praetulit formae eius integrae. id quod vel verſio ſeptuagintauiralis V. T., et libri N. T., loquuntur, ita, vt mirandum non ſit, recentiorum librariorum manus toties peccaſſe hoc in genere in deſcribendis Atticorum ſcriptorum libris. Sed legitur tamen τὲς

ἁλιεῖς

ἁλιεῖς apud Theocr. Idyl. 21, 20. Sed iidem Attici accusat. plur. nominum in ὐς desinentium, quorum genit. syllabis ὑος terminatur, fere contraxerunt: vt, κάχρις Aristoph. Nubb. 1361.: τὰς δρῦς ib. 401.: τὲς σάχυς Id. Equitt. 392.: ἰχθῦς ib. 813.: τὲς βότρυς Vespp. 447. Pac. 707.: ἄρκυς Lysistr. 791.: exemplo Ionum: vt ἰχθῦς Herodo. 1, 141.

dat. plur. fit — ante iota] Vt, ὑσὶ Herodo. 2, 14.: πόλισι Id. 2, 65. 5, 37.: ταῶσι Aristoph. Acharnn. 63.: αἴσχεσι Hesiod. Ἔργ. 211. Sed Dores etiam in dat. plur. nominum in ευς exeuntium vocalem υ abesse iusserunt: vt, βασιλέσι, pro βασιλεῦσι, Δωριέσι, pro Δωριεῦσι. v. Gregor. p. 154. s.

Ad p. 89. *accidit tamen — ad Clenard. p. 22.*] Haec obseruatio in editt. Lipss. primis, et Batauis, non legitur.

ὁ υἱεὺς — *Gretserus p. 64.*] Haec quoque verba desunt in editt. Lipss. primis, et Batauis, vt in illis etiam exempla, Ἄραψ Ἄραψι, κόραξ κόραξι. Et sane recte absunt. nam datiuos plurales ἔλμινσι, Ἄραψι, κόραξι, ὠσὶ, ποσὶ, κτεσὶ, υἱέσι, δρομέσι, χερσὶ, a datiuis singularibus ἔλμινδι, Ἄραβι, κόρακι, ὠτὶ, ποδὶ, κτενὶ, υἱέϊ, δρομέϊ, χερὶ, ex obseruatione prima, ductos esse, quis non videt?

θυγατράσι — *ad Clen. p. 22.*] Neque haec verba habent editt. Lipss. primae, et Batauae. Θυγατράσι, pro quo Orpheus Argonautt. 796. θυγατέρεσσι dixit, legitur apud Polyb. excc. de virtutt. p. 1459. To. 2. Gron. Datiuo γαστῆρσι vsus est Hippocr. de morbis 4, 27. p. 151. To. 2. Lind. Atque hi quidem loci debentur Nigrini diligentiae.

poëtae, more Ionico — mutando] Gregor. p. 287. Τρώεσσι, καὶ γυναίκεσσι, γράφεσι [Aeoles], ἀπὸ τῆς εἰς ες εὐθείας τῶν πληθυντικῶν, προσθήκη τῦ ο, καὶ ι, ποιεῦν-

ποιῆντες τὰς δοτικὰς τῶν πληθυντικῶν· ἔτας, καὶ Αἰάντεσσι, καὶ Λαχήτεσσι, καὶ ἐπὶ τῶν παραπλησίων. Sed Etymol. M. v. ἡγεμόνεσι p. 418. 18. de origine huius datiui formae ita praecipit, Ἡγεμόνεσι· — ἀπὸ τῆς δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν ἐπὶ ἀρσενικῆς, καὶ θηλυκῆς· ἐπὶ δὲ εὐθετέρας, ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν ἑνικῶν, ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν, κατὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς ε· σώματος σωμάτεσι, δέπαος δεπάεσιν. Ratio autem illa superior, quam etiam Vellerus sequutus est, quin verior sit, atque certior, quem dubitare sinant ingens exemplorum eius multitudo? Sic, σχημάτεσσιν Timaeus Locr. p. 558. Gal. 2.: κρέεσσιν in orac. Delph. apud Herodo. 1, 47.: μαθημάτεσι, et ἀκροαμάτεσι, Archytas fragmm. Pythagg. p. 701. Gal. 2. Κύνεσσιν Hom. Il. ά, 4.: vbi schol. min. κυσίν· Αἰολὶς ἡ διάλεκτος. Παίδεσσι Hesiod. Ἔργ. 182.: δεπάεσσιν Hom. Il. γ́, 295.: φυλάκεσσι Il. κ́, 58.: ἕεσσι Odyss. ί, 418.: κτεάτεσσι Il. έ, 154.: κηρύκεσσι Il. β́, 442.: χείρεσσι Il. γ́, 271.: πτερύγεσσι Aristoph. Lysistr. 775.: ἄνδρεσσι Id. ib. 520.: ἁλίκεσσι Pind. Olympp. 1, 99.: νιφάδεσσι Id. ib. 7, 64.: φρέγεσσιν Id. Isthmm. 3, 9.: καλύκεσσι Theocr. Idyl. 3, 23.: πάντεσσι, et Ἐρεχθείδεσσι, Demosth. p. 531. To. 1. p. 1072. To. 2. in orac. Delph.: νύκτεσσι Pindar. Olympp. 2, 109.: λεόντεσσιν Id. Nemeonn. 3, 80.: ἱππήεσσι Hesiod. Θεογ. 439.: ὀρνίθεσσι Id. Ἔργ. 470.: πτολίεσσιν Callim. h. in Iou. 82.: Γιγάντεσσιν Pind. Nemeonn. 1, 101.: Δωριέεσσι Theocr. Idyl. 15, 93.: v. Gregor. de dial. Dor. p. 155.: σπέσσι Hom. Odyss. ά, 15.: θήρεσσι Oppian. Cynegg. 1, 304.: μερόπεσσιν Donius Inscriptt. Cl. 1, 86.: βέλεσσιν Hom. Il. ά, 42.: βελέεσσιν Oppian. Ἁλιευτ. 2, 473.: ἑδέεσσιν Inscript. Herod. p. 1. Salm. p. 338. Cren.: φαρέεσσι Hesiod. Ἔργ. 198.: ἐπέεσσι Id. ib. 186.: ὀνύχεσσι Id. ib. 204. Conf. Portus Lex. Dor. in ἔσσι. Atque haec ipsa datiui forma etiam in par-

ticipiis vſurpata inuenitur: vt, γηράντεσσι Heſiod. Ἔργ. 188.: Heſychius: Γήρας· γηράσας, κατὰ συγκοπήν· ἐλαυνόντεσσιν Pind. Olympp. 6, 127.: ἐλθόντεσσι Id. Pythionn. 4, 54.: εὑρόντεσσιν Id. Iſthmm. 1, 60.: θανόντεσσιν Id. Olympp. 8, 102.: νικώντεσσιν Id. ib. 7, 16.: κλαιόντεσσι Hom. Odyſ. μ', 311.

alterum — ō — metri cauſſa omittitur] Ἀνάκτεσι Hom. Odyſ. ὁ, 556.: παίδεσι Orph. Argonn. 1115. Caeterum haec obſeruatio, *Viſum eſt et hic — ſuccurratur*, non minus, quam exempla ipſorum nominum omnia, ab editt. Lipſſ. primis abſunt.